

JAMES REDFIELD

lời tiên tri
núi
Andes

nhà xuất bản trẻ

JAMES REDFIELD

lời tiên tri
núi
Andes

TRƯỜNG SA HỒNG BỐ

LỜI TIÊN TRI NÚI ANDES

Jamed Redfield

e-bookprc.blogspot.com

Kho Ebook Prc “Chuẩn” nhất

Mục Lục

LỜI NÓI ĐẦU

1. KHỐI LƯƠNG TỐI HẠN

2. MỘT VIỄN CẢNH RỘNG LỚN

3. CÂU HỎI VỀ NĂNG LƯỢNG

4. TRANH GIÀNH QUYỀN LỰC

5. THÔNG ĐIỆP CỦA NHỮNG NHÀ THẦN BÍ

6. LÀM SÁNG TỎ QUÁ KHỨ

7. KHỞI PHÁT SỰ TIẾN HOÁ

8. ĐẠO LÝ CỦA NHỮNG MỐI QUAN HỆ

9. VĂN HOÁ CỦA NGÀY MAI

LỜI NÓI ĐẦU

Đọc cuốn sách này, bạn có thể cảm nhận điều đang xảy ra trên quy mô toàn cầu và trong chính bạn. Vào thời điểm này của lịch sử, hơn bất kỳ một cộng đồng nào khác, một thời kỳ nào khác, chúng ta có trực giác rằng các sự kiện bí ẩn luôn chứa đựng một thông điệp sâu xa. Chúng ta hiểu rằng ý nghĩa của cuộc đời là ở việc khám phá yếu tố tâm linh — một cuộc hành trình thần kỳ và mê hoặc mà không một tôn giáo, một triết học nào có thể kết thúc.

Và chúng ta cũng biết rằng, một khi hiểu rõ điều gì đang thực sự xảy ra và gia tăng hệ quả của chúng, con người sẽ vượt qua một ngưỡng để tiến vào cách sống mới mà nhân loại luôn tìm cách vươn đến.

Nếu điều đó có thể vươn đến bạn, nếu nó kết tinh trong bạn một kinh nghiệm mà bạn có thể nhận thấy trong đời mình, hãy chia sẻ với những người khác, và đừng dẫn đo. Ý thức mới về tâm linh sẽ lan toả như thế, qua tiếp xúc giữa các cá nhân.

Để cho sự thần kỳ diễn ra và trở thành thực tại, chúng ta chỉ cần, trong một thời gian đủ dài, gạt sang một bên những hoài nghi và những thói quen xưa cũ của mình.

Những kẻ khôn sáng sẽ được rục rờ như sự sáng trên vòm khung; và những kẻ dốt đem nhiều người về sự công bình sẽ sáng láng như các ngôi sao đời đời mãi mãi

Còn như người hồi Daniel, người hãy đóng lại những lời này, và hãy đóng sách này cho đến kỳ cuối cùng. Nhiều kẻ sẽ đi qua đi lại, và sự học thức sẽ được thêm lên

“Daniel Bible:12:3-4”

1. KHÓI LƯỢNG TỚI HẠN

Tôi lái xe đến nhà hàng ăn, cho xe vào bãi đỗ và ngồi một lúc trước tay lái để suy nghĩ. Tôi biết Charlene đang ở trong nhà hàng và nàng chờ tôi để bàn chuyện. Nhưng chuyện gì chứ? Từ sáu năm nay, tôi không được tin nàng. Vậy tại sao nàng lại xuất hiện vào lúc này?

Tôi xuống xe và đi về phía nhà hàng; phía sau tôi, những tia nắng cuối của buổi chiều tàn hắt màu hổ phách lên bãi đỗ xe còn ướt sũng nước mưa. Một tiếng đồng hồ trước đây, một cơn giông đã tẩm gội mọi thứ, làm cho không khí trở nên trong trẻo và mát - hầu như không thật trong thứ ánh sáng đang tan biến này. Mảnh trăng non vừa xuất hiện.

Trong khi tôi rảo bước, những hình ảnh xa xưa của Charlene quay về trong ký ức tôi. Tôi thầm nghĩ, nàng có còn xinh đẹp như ngày ấy? Thời gian có 1 nàng thay đổi? Và phải nghĩ sao đây về Bản Sách Cổ Chép Tay mà nàng đã đề cập, về bản văn cổ xưa được phát hiện tại Nam Mỹ mà nàng muốn cho tôi biết càng sớm càng tốt? Charlene đã nói với tôi qua điện thoại! “Em còn phải chờ ở sân bay hai giờ, trong thời gian này chúng ta có thể ăn tối với nhau chứ? Em biết chắc anh sẽ thích nghe nói về bản viết tay... Đó là loại bí ẩn mà anh ưa thích!

Loại bí ẩn mà tôi ưa thích? Charlene có ý nói gì?

Nhà hàng đầy ắp người. Có nhiều cặp đang chờ bàn trống. Cô tiếp viên cho tôi biết Charlene đã có bàn và tôi đi về một góc lừng nhìn xuống sảnh chính

Khi bước lên cầu thang, tôi thấy có một nhóm người đang bao quanh một bàn ăn, và điều đó khiến tôi chú ý. Trong nhóm có hai nhân viên cảnh sát. Họ đột ngột lao xuống cầu thang, suýt nữa làm tôi té ngã. Khi nhóm người đã tản mác, tôi nhận ra nhân vật trung tâm của sự chú ý

- một phụ nữ, vẫn còn ngồi ở bàn ăn... Thì ra, Charlene!

Tôi chạy đến:

- Charlene! Có chuyện gì thế? Em gặp rắc rối?

Charlene ngẩng đầu lên, tỏ vẻ bức tức, rồi đứng dậy và mỉm cười với tôi. Vẫn là nụ cười ngày ấy! Kiểu tóc của nàng hình như có đổi khác, nhưng khuôn mặt nàng vẫn y như trong ký ức của tôi: những nét thanh tao và đôi mắt xanh to.

Nàng nói với tôi:

- Có thể anh sẽ không tin nổi. Cách đây vài phút người ta đã đánh

cấp cái cặp tài liệu của em.

- Có giấy tờ gì quan trọng trong đó không?

-Ồ, chẳng có gì quan trọng. Chỉ có vài tờ báo và tạp chí mà em đã mua trên máy bay. Ngốc thật! Những người ở bàn bên cạnh, có một gã đã đến bàn em và lấy cái cặp. Họ đã mô tả nhân dạng của gã cho cảnh sát truy bắt.

- Em có muốn anh giúp một tay thu hồi cái cặp?

- Thôi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Em không có nhiều thời gian và em có chuyện cần nói với anh.

Tôi gật đầu. Nhân viên phục vụ mang thực đơn đến và chúng tôi gọi mớ vài phút trôi qua, tôi cố không nói nhiều đến chuyện tôi đang về vùng quê để sống đơn độc và tĩnh tâm, nhưng Charlene là người khá tinh ý. Nàng nghiêng người về phía tôi, và một lần nữa, nàng mỉm cười, một nụ cười duyên dáng:

- Nào? Anh đang gặp phải chuyện gì?

- Tôi nhìn đôi mắt Charlene và nhận thấy sức cuốn hút của ánh mắt nàng.

Tôi hỏi:

- Em thực sự muốn biết ư?

- Thì từ hồi nào đến giờ em vẫn luôn là thế.

- Thật ra là anh muốn được ở một mình vài ngày bên bờ hồ. Anh vừa trải qua một thời gian làm việc căng thẳng, và anh muốn suy nghĩ về tương lai của mình.

- Em còn nhớ là anh đã thường nói về cái hồ ấy. Em tưởng anh và em gái anh đã bán nó rồi.

- Vẫn chưa dứt khoát... vấn đề là thuê đất. Vì khu điền trang đó ở gần thành phố, nên tiền thuê tăng lên hàng năm.

- Vậy giờ đây anh quyết định thế nào?

- Chưa biết nữa. Có một điều gì đó mới mẻ.

Nàng nhìn tôi với vẻ bí ẩn:

- Cứ như thể anh không còn ở yên như bao người khác.
- Có lẽ đúng. Tại sao em nói với anh điều đó?
- Vì nó có liên quan đến Bản Sách Cổ Chép Tay.

Trong một lúc, chúng tôi im lặng. Rồi tôi nói:

- Hãy cho anh biết về bản sách đó.

Charlene tựa vào lưng ghế, như để dễ dàng tập trung ý tưởng. Nàng nhìn tôi dăm dăm:

- Như em đã nói với anh qua điện thoại, cách nay vài năm, em không còn làm báo nữa để chuyển sang làm một hội nghiên cứu chuyên phân tích những biến đổi xã hội và văn hoá. Em làm việc cho Liên Hiệp Quốc. Chuyên công tác gần đây của em là ở Peru.

“Trong thời gian công tác ở đó, tại trường đại học Lima, em được nghe những tin đồn liên quan đến sự phát hiện một tài liệu chép tay rất xưa. Nhưng, chẳng ai có thể cho em biết thêm thông tin về chuyện đó, kể cả những nhà khảo cổ học và nhân loại học. Trong văn phòng chính phủ, các viên chức đã cố tình che giấu, nói rằng họ chẳng hay biết chuyện đó.

Có người đã cho em biết chính phủ muốn tiêu huỷ tài liệu, nhưng chẳng thể giải thích lý do. Ngoài ra, nguồn tin của người đó không chắc chắn. Khi kết thúc công tác, em đã quyết định ở lại thêm vài ngày để xem có thể phát hiện điều gì không. Ban đầu, mọi con đường đều tỏ ra là những ngõ cụt. Nhưng một hôm, khi đang ăn trưa tại một nhà hàng ở Lima, em thấy có một linh mục đang nhìn em. Một lúc sau, linh mục bước đến và nói là biết em đang điều tra về vụ Bản Sách Cổ Chép Tay. Ông không cho em biết tên, nhưng đồng ý trả lời mọi thắc mắc của em”.

Không ngưng nhìn tôi, Charlene do dự đôi chút, trước khi nói tiếp:

- Ông cho em biết lối chữ viết của Bản Sách Cổ Chép Tay có niên đại vào khoảng năm 600 trước CN và bản văn này tiên báo một sự biến đổi triệt để của xã hội loài người.

Tôi hỏi:

- Điều đó sẽ bắt đầu vào lúc nào?
- Trong những năm cuối của thế kỷ 20.
- Sự biến đổi đó liên quan đến điều gì?

Charlene có vẻ bối rối một lúc:

- Vị linh mục đó đã khẳng định với em rằng đó là một sự phục hưng của ý thức, xảy ra trong thời gian nhất định. Nó không thuộc về tôn giáo, nhưng thuộc về tinh thần. Chúng ta đang phát hiện một điều gì đó mới lạ về đời sống con người, về ý nghĩa của sự tồn tại và, theo vị linh mục, sự phát hiện đó sẽ thay đổi một cách sâu sắc văn hoá của chúng ta. “Vị linh mục cho em biết rằng Bản Sách cổ Chép Tay chia ra từng phần hoặc từng chương. Mỗi chương được dành để nói về một khía cạnh đặc biệt về đời sống. Theo Bản Sách Cổ Chép Tay, trong thời kỳ đang mở

này, loài người sẽ bắt đầu được hưởng lợi ích từ những khía cạnh và từ nền văn hoá hiện nay, chúng ta sẽ tiến sang một nền văn hoá hoàn toàn thuộc tâm linh”

Tôi lắc đầu và nhướn mày với vẻ hoài nghi:

- Em cho rằng chuyện đó là có thực?
- À... Em nghĩ rằng...

Chỉ tay về phía những người đang ngồi ở bàn phía dưới gác lửng, tôi nói:

- Thế giới thực tế là đây. Gần đây, em có thấy những thay đổi ở thế giới thực tế không?

Khi tôi vừa nói đến đó, từ chiếc bàn đặt gần bức tường có một giọng nói giận dữ vang lên. Tôi không thể nắm bắt ý câu nói, nhưng giọng nói khá lớn để cho mọi cuộc trò chuyện trong nhà hàng phải ngưng lại. Thoạt tiên, tôi nghĩ đó hẳn là một vụ trộm cắp khác, nhưng rồi tôi nhận ra chỉ là một cuộc cãi cọ. Một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng dậy, tức giận nhìn người đàn ông ngồi đối diện, lớn tiếng:

- Không, vấn đề là quan hệ của chúng ta không diễn ra như tôi mong muốn! Anh hiểu điều tôi nói chứ? Quả là không ổn!

Cô ta dẫn lại, vứt cái khăn ăn lên bàn và rời khỏi sảnh.

Tôi và Charlene nhìn nhau, ngạc nhiên vì sự lớn tiếng đã xảy ra đúng vào lúc chúng tôi đang nói về những thực khách ở sảnh phía dưới. Cuối cùng, Charlene hát hăm về phía người đàn ông còn lại một mình ở bàn:

- Anh thấy đó, thế giới thực tế đang thay đổi.

Chưa hết ngạc nhiên bởi sự việc vừa xảy ra, tôi hỏi:

- Là thế nào?

- Sự biến đổi bắt đầu với mặc khải thứ nhất và, theo vị linh mục, mặc khải đó luôn lộ ra một cách vô thức. Ban đầu, nó biểu hiện bằng một sự lo âu.

- Một sự lo âu?

- Đúng vậy.

- Và chúng ta đang tìm gì?

Ban đầu, chúng ta không tin. Theo Bản Sách Cổ, trước tiên chúng ta trải qua một loạt trải nghiệm xen kẽ... Có những lúc đời sống có vẻ khác hẳn, mãnh liệt hơn, nhưng chúng ta không thể xác định cảm giác ấy,

cũng chẳng thể duy trì nó. Khi nó tan biến, chúng ta cảm thấy không thoả mãn, lo âu trước một cuộc sống lại trở nên tầm thường.

- Em có nghĩ rằng sự giận dữ của người đàn bà lúc này là do loại lo âu ấy?

- Vâng, cô ấy cũng như tất cả chúng ta. Chúng ta tìm cách thể hiện mình nhiều hơn, và chống lại tất cả những ai ngăn trở chúng ta. Sự tìm kiếm đây lo âu giải thích khuynh hướng cho mình là trung tâm đang trở thành đặc trưng của những năm gần đây; nó không chừa một ai, từ những nhà lãnh đạo đến người bình dân. Và, khi nó liên quan đến những quan hệ giữa con người, thì chúng ta yêu sách, khó tính đến mức những quan hệ hầu như là điều không thể.

Charlene nói trong khi nhìn vào mắt tôi.

Sự ghi nhận của nàng khiến tôi nhớ đến hai trải nghiệm tình cảm gần đây của tôi. Cả hai đều đã bắt đầu một cách tuyệt vời, nhưng không kéo dài quá một năm.

Tôi hỏi:

- Này ,hãy cho anh biết chuyện gì đã xảy ra cho quan hệ tình cảm của chúng ta?

- Em đã nói nhiều với vị linh mục về chuyện đó. Ông giải thích rằng, khi hai người bạn tình tỏ ra quá đòi hỏi, khó tính, khi một trong hai người chờ người kia chia sẻ thế giới của họ và tham dự vào những hoạt động của họ, thì có một cuộc đấu tranh diễn ra giữa hai kẻ ích kỷ.

Câu nói của Charlene làm tôi sửng sờ. Quả thật, hai cuộc tình của tôi đã kết thúc bằng những tranh giành quyền lực. Chúng tôi đã nhiều lần cãi cọ về vấn đề thời gian. Mọi sự diễn ra quá nhanh. Chúng tôi không có nhiều thời gian để có thể nhận ra những gì chúng tôi thật sự yêu thích. Nói tóm lại, sắp xếp thời gian cho một ngày cũng là điều rất

khó.

Charlene nói tiếp;

- Do sự tranh giành quyền lực nên Bản Sách Cổ Chép Tay chúng ta khó có thể chung sống lâu dài với cùng một người.

- Anh thấy điều đó có vẻ không mấy "Tâm Linh".

- Đó chính là điều em đã nói với vị linh mục. Và ông đã trả lời rằng, nếu hầu hết những căn bệnh mà xã hội đang phải gánh chịu có nguồn

gốc từ nỗi sợ hãi, thì đó chỉ là một vấn đề nhất thời. Chúng ta sẽ nhận thức về điều chúng ta đang thực sự tìm kiếm, về tính chất đích thực của một trải nghiệm khác, trù phú hơn và không giống như trải nghiệm đã có. Khi chúng ta thực sự nhận thức điều đó, chúng ta tiến đến mặc khải thứ nhất.

Bữa ăn được dọn ra và chúng tôi ngưng nói một lúc trong khi người hầu bàn rót rượu. Sau đó, chúng tôi thưởng thức các món ăn. Charlene cau mày và bật cười khi lấy một miếng cá hồi từ đĩa của tôi. Sự hiện diện của nàng làm tôi cảm thấy thích thú.

Tôi nói:

- Vậy thì, trải nghiệm mà chúng ta đang tìm kiếm là gì? Mặc khải thứ nhất là gì?

Charlen chần chừ, có vẻ như không biết phải bắt đầu từ đâu:

- Thật khó nói. Nhưng theo giải thích của vị linh mục, chúng ta sẽ nắm bắt mặc khải thứ nhất khi nhận thức về những trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra trong đời sống.

Charlen nghiêng người về phía tôi:

- Có bao giờ anh có trực giác về một điều gì đó mà anh ao ước? Trực giác về một phương hướng mà anh muốn thiết lập cho đời mình? Có bao giờ anh tự hỏi làm thế nào để điều đó xảy ra? Và rồi, sau khi đã hầu như quên lãng, anh đã gặp một người, hoặc đã đọc một điều hoặc đã đến một nơi mang đến cho anh cơ may mà anh đã chờ đợi. “Theo vị linh mục, những trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra càng lúc

càng thường xuyên hơn, và khi xảy ra, chúng có vẻ biểu hiện nhiều điều

hơn là sự ngẫu nhiên thuần túy. Chúng có vẻ đã được định trước như thể cuộc đời chúng ta được hướng dẫn bởi một sức mạnh bí ẩn. Trải nghiệm đó mang đến một phần bí ẩn và nhờ nó chúng ta cảm thấy sinh động hơn.

Theo vị linh mục, trải nghiệm mà chúng ta thoáng thấy và mong muốn nó liên tục, không bị ngắt đoạn. Càng lúc người ta càng phải thừa nhận về tính hiện thực của hiện tượng, và có một điều gì đó đang diễn ra dưới bề mặt của cuộc sống hàng ngày. Đây là mặc khải thứ nhất”.

Charlene nhìn tôi với vẻ chờ đợi một câu trả lời, nhưng tôi lặng im.

- Anh không thấy ư? Mặc khải thứ nhất đưa chúng ta đến việc xem xét lại, bí ẩn đang bao quanh đời sống của mỗi người. Chúng ta đang sống với những trùng hợp ngẫu nhiên và, ngay cả khi không hiểu chúng,

chúng cũng là dấu chỉ của một điều gì đó. Chúng ta lại bắt đầu cảm thấy

— như trong thời thơ ấu của chúng ta - có một khía cạnh khác của đời sống để khám phá, có một quá trình khác đang diễn ra ở hậu trường.

Tôi hỏi:

- Có phải em đã thực sự chìm sâu vào vấn đề này?
- Em còn nhớ có một đạo anh cũng đã nói về những trải nghiệm tương tự.

Nhận xét của Charlene làm tôi giật mình. Nàng có lý. Quả thật, đã có một thời kỳ trong đời, tôi đã sống qua những trải nghiệm tương tự và tôi đã muốn dành cho chúng một giải thích tâm lý. Nhưng theo thời gian, tôi đã thay đổi ý kiến, tôi đã liệt những trải nghiệm đó vào loại không thực tế và thiếu trưởng thành, và tôi không còn quan tâm đến chúng

nữa.

Trong thế phòng thủ, tôi đáp lại Charlene:

- Có lẽ vì đạo đó anh đã đọc triết học phương Đông hoặc sách của những nhà thần bí Ki tô giáo, hẳn em còn nhớ. Nay Charlene, dấu sao người ta đã viết nhiều về điều mà em gọi là mặc khải thứ nhất, về vấn đề này, giờ đây có gì mới không? Làm thế nào sự nhận thức về những trùng hợp bí ẩn có thể đưa đến một sự biến đổi văn hoá?

Sau một lúc nhìn mặt bàn, Charlene quay sang nhìn tôi:

Dĩ nhiên, người ta đã mô tả những trải nghiệm ấy. Vị linh mục cũng đặc biệt nhấn mạnh vấn đề. Trong suốt dòng lịch sử, các cá nhân đã cảm thấy có những trùng hợp ngẫu nhiên là cơ sở của nhiều tác phẩm triết học hoặc tôn giáo. Nhưng, có điều mới mẻ là số lượng! Theo vị linh mục, sự biến đổi xảy ra là vì có một số rất đông các cá nhân đang đồng thời cảm nhận sâu sắc trải nghiệm ấy.

- Một cách chính xác thì vị linh mục muốn nói gì?

Theo ông thì Bản Sách cổ Chép Tay loan báo rằng số người có ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên phải gia tăng rất nhiều trong thập niên thứ sáu của thế kỷ 20 và sự gia tăng đó phải tiếp tục cho đến đầu thế kỷ 21. Lúc đó, chúng ta sẽ tiến đến một con số chính xác, một con số gọi là một khối lượng tới hạn.

“Bản Sách Cổ Chép Tay tiên báo rằng khi đạt đến khối lượng tới hạn, chúng ta sẽ bắt đầu nhận ra từ quan điểm văn hoá, những trùng hợp ngẫu nhiên và xử lý chúng một cách nghiêm túc. Chúng ta sẽ nêu lên câu hỏi, không phải một cách cá biệt, mà

một cách toàn thể rằng, ý

nghĩa bị che khuất của đời sống thiêng liêng là gì. Và câu hỏi, được nêu lên cùng lúc bởi khá nhiều người, sẽ đưa đến sự khám phá những mặc khải khác, bởi Bản Sách Cổ Chép Tay khẳng định rằng chỉ cần có nhiều người nêu lên câu hỏi là chúng ta có thể bắt đầu có những câu trả lời... lần lượt từng câu một”.

Tôi hỏi:

- Khi chúng ta đã biết những mặc khải khác, thì văn hoá của chúng ta sẽ thay đổi?

- Đó là điều vị linh mục đã nói với em.

Tôi lặng im nhìn Charlene trong khi suy nghĩ về khối lượng tới hạn. Rồi tôi nói:

- Anh thấy những chuyện này là khá phức tạp đối với một Bản Sách

Cổ Chép Tay đã được viết vào năm 600 trước Công nguyên.

Em hiểu, em cũng đã có ý nghĩ như vậy. Nhưng vị linh mục cho em biết, những học giả uyên bác đã dịch bản sách cổ tin chắc về tính xác thực của nó. Trước hết, là vì nó đã được soạn bằng tiếng vùng Aram cùng ngôn ngữ với Cựu Ước.

- Tiếng Aram tại Nam Mỹ ư? Nhưng tại sao thứ tiếng ấy lại có thể đến Nam Mỹ vào thời đó?

- Vị linh mục chẳng biết gì về chuyện ấy.

- Giáo hội của ông ấy có công nhận tính thực của Bản Sách cổ

Chép Tay?

- Không, theo vị linh mục thì phần đông giới giáo sĩ mong sao cho bản sách đó không tồn tại. Chính vì thế mà ông không cho biết tên của ông. Chỉ nói đến Bản Sách Cổ Chép Tay không thôi cũng đủ là điều nguy hiểm cho ông.

- Ông ấy có giải thích cho em lý do khiến nhiều chức sắc trong Giáo hội muốn tiêu huỷ bản sách cổ?

- Vâng, bởi vì nó mang đến một thách thức cho tính toàn cầu của tôn giáo

của họ.

- Tại sao chứ?

- Em không biết... Vị linh mục không muốn nói chi tiết, nhưng em biết những mặc khải khác trong bản sách đã đẩy rất xa một số quan niệm truyền thống của Giáo hội theo một cách khiến cho các giáo sĩ cao tuổi nhất thấy rằng không nên thay đổi tư duy và mọi sự đều tốt

đẹp như chúng đang là.

Ông nghĩ rằng những khẳng định của Bản Sách Cổ Chép Tay không đi ngược lại các nguyên tắc lớn của Giáo hội. Chúng chỉ làm sáng tỏ một số chân lý tâm linh. Ông tin rằng những nhà lãnh đạo Giáo hội sẽ không nhọc công để nhìn các sự việc dưới góc độ ấy, nếu họ chỉ muốn cho rằng đời sống là một bí ẩn trước khi tìm hiểu những mặc khải khác.

- Em có biết cả thầy có bao nhiêu mặc khải?

- Không, nhưng vị linh mục có nói với em về mặc khải thứ hai. Đó là một giải thích chính xác hơn về lịch sử gần đây, về sự biến đổi của văn hoá của chúng ta.

- Ông không nói gì khác nữa u?

- Không, vì không còn thời gian. Ông phải vội đi. Em và ông đã đồng ý sẽ gặp nhau tại nơi ông ở vào chiều hôm ấy, nhưng ông không có đó khi em đến. Ba giờ sau, ông vẫn vắng mặt, và em phải ra sân bay.

- Vậy là, kể từ sáng hôm ấy, em không còn được nói chuyện với linh mục nữa?

- Vâng, chẳng còn được gặp lại ông.

- Và nhà cầm quyền không xác định về sự tồn tại của

Chép Tay?

- Không.

- Tất cả câu chuyện đã xảy ra từ bao giờ?

- Cách nay một tháng rồi.

Trong một lúc, chúng tôi ăn trong im lặng. Cuối cùng, Charlene quay sang tôi và nói:

- Anh nghĩ sao về chuyện này?
- Anh chưa thể nói được.

Một mặt, tâm trí tôi không thể chấp nhận ý tưởng cho rằng con người có thể thật sự thay đổi. Nhưng mặt khác, tôi bị mê hoặc bởi ý tưởng có một Bản Sách Cổ Chép Tay như thế.

Tôi hỏi:

- Vị linh mục có cho em xem một bản sao nào không?
- Không, em chẳng có gì khác ngoài những ghi chú mà em đã có được.

Chúng tôi lặng im.

Một lúc sau, Charlene nói tiếp:

- Em tin rằng những ý tưởng đó sẽ làm anh lo âu!
- Để lo âu, anh cần có một chứng cứ về tính xác thực của điều mà Bản Sách cổ Chép Tay nêu ra.

Charlene cười lớn. Tôi hỏi:

- Sao lại cười?

Đó chính là điều mà em đã nói.

- Với ai? Với ông linh mục ư?
- Đúng.

Và ông trả lời thế nào?

- Ông nói chúng cứ sẽ được thấy qua trải nghiệm.

- Nghĩa là?

- Trải nghiệm của chúng ta xác nhận những khẳng định Bản Sách Cổ Chép Tay. Khi thực sự phân tích những tình cảm của mình, phân tích dòng chảy thật sự của đời sống vào đúng thời điểm lịch sử mà chúng ta đang sống, chúng ta biết rằng những ý tưởng của Bản Sách Cổ là xác thực và đầy lương tri.

Charlene ngáp ngừng, rồi tiếp:

- Anh hiểu em chứ?

Tôi suy nghĩ một lúc. Tất cả chuyện đó có một ý nghĩa gì chẳng? Người ta cũng ‘lo âu’ như tôi, và nêu đúng thế, sự lo âu phải xuất phát từ trực giác - mà trong trường hợp của tôi là một trực giác dựa trên ba mươi năm kinh nghiệm - cho rằng phải chăng đời sống có một ý nghĩa ẩn khuất?

Tôi nói:

- Anh không rõ. Anh cần phải có thời gian để sắp xếp thứ tự những

ý nghĩ của anh.

Chúng tôi rời khỏi bàn ăn và đi vào khu vườn của nhà hàng. Tôi dừng lại ở phía sau một cái ghế bằng gỗ thông bá hương. Ở phía bên phải có những ánh đèn nhấp nháy của sân bay, và ở phía sau tôi, Charlene nói:

- Hoa ở đây đẹp quá!

Tôi quay lại nhìn nàng đang bước trên lối đi giữa những hàng cây đã

yên thảo và thu hải đường bao quanh cái ghế dài. Rồi nàng đến bên tôi. Những kỷ niệm tràn ngập tâm trí tôi. Nhiều năm về trước, khi chúng tôi còn sống ở Charlottesville, Virginia, chúng tôi đã đều đặn dành ra những buổi tối để tranh luận. Thường chúng tôi chỉ đề cập đến những lý thuyết trừu tượng và tâm lý học. Chúng tôi bị mê hoặc bởi lối trò chuyện và tính cách của nhau. Nhưng, điều lạ lùng là quan hệ của chúng tôi vẫn ở một mức rất lý tưởng, một tình yêu thuần khiết.

Charlene nói:

- Em không biết phải nói sao khi được gặp lại anh.

Tôi đáp:

- Gặp lại em khiến cho bao kỷ niệm trở về trong anh.
- Em thắc mắc tại sao chúng ta đã không giữ liên lạc với nhau

Câu hỏi của Charlene đưa tôi về dĩ vãng. Tôi nhớ lần cuối chúng tôi gặp nhau. Nàng nói từ biệt tôi khi tôi đã lên xe. Đạo đó, tôi hướng đến tương lai và quay về thành phố quê nhà để chăm sóc các trẻ em bị chấn thương tâm thần. Tôi đã cho rằng mình biết cách thức để giúp những đứa trẻ đó vượt qua những ám ảnh nguyên thủy, những ám ảnh ngăn trở chúng sống. Nhưng dần dần, tôi khám phá ra rằng những phương pháp của tôi không phát huy tác dụng. Tôi phải chấp nhận sự dốt nát của mình. Cho đến hôm nay, tôi vẫn không biết làm thế nào người ta có thể thoát khỏi quá khứ. Đối với tôi, điều đó vẫn còn là một bí ẩn.

Tuy vậy, sau khi đắn đo suy nghĩ, tôi cho rằng sáu năm dành cho công việc ấy là một trải nghiệm đáng có, và giờ đây tôi cảm thấy cần một điều khác. Nhưng điều gì? Và ở đâu? Từ đạo Charlene giúp tôi sắp xếp thứ tự những ý tưởng của tôi về vấn đề chấn thương tâm thần ở trẻ em, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ đến nàng, và thế là giờ đây nàng lại xuất hiện. Sự thích thú trong những cuộc trò chuyện của chúng tôi lại trở về nguyên vẹn.

Tôi nói:

- Anh nghĩ rằng mình đã bị công việc cuốn hút hoàn toàn.
- Em cũng vậy, không còn thời gian để suy nghĩ đến những chuyện khác... Em đã quên hết. Tôi nắm cánh tay nàng:
- Này Charlene, anh đã quên rằng thật thú vị khi trò chuyện với em.

Mọi sự đều rất tự nhiên, rất thoải mái, giữa hai chúng ta. Nụ cười và ánh mắt của nàng cho tôi biết ấn tượng của tôi là đúng.

Tôi định nói tiếp, nhưng lúc đó tôi thấy Charlene nhìn đăm đăm lối vào nhà hàng và mặt nàng bỗng tái xanh.

- Có chuyện gì? Ờ Tôi hỏi khi nhìn về phía đó.

Có nhiều người đi vào bãi đỗ xe, trò chuyện một cách tự nhiên, và tôi thấy chẳng có gì lạ.

Tôi hỏi:

- Em thấy gì?

- Kia kia, ở hàng xe thứ nhất. Anh có trông thấy người đàn ông mặc áo sơ mi xám?

Tôi nhìn về phía đó. Có một nhóm người khác đã ra khỏi nhà hàng.

- Người đàn ông nào?

- Ông ta không còn đó nữa — Charlene nói.

Nàng nhìn tôi và nói tiếp: “Những người ngồi cạnh bàn em đã mô tả kẻ lấy trộm cái cặp là một gã để râu, tóc thưa, và mặc áo sơ mi màu xám. Theo em, đó chính là người em đã trông thấy và lúc này đã nhìn chúng ta”.

Tôi bỗng thấy sợ. Tôi nói với Charlene rằng tôi sẽ quay trở lại ngay, và tôi đi nhanh về bãi đỗ xe. Chẳng thấy ai trông giống người đàn ông được mô tả.

Khi tôi quay về, Charlene nói với tôi:

Anh có nghĩ rằng gã đó tin là em đang giữ Bản Sách Cổ Chép Tay? Vì thế gã đã đánh cắp cái cặp giấy của em? Anh không rõ, nhưng anh sẽ gọi cho cảnh sát để báo cho họ biết điều em đã thấy. Anh cũng sẽ yêu cầu họ kiểm tra danh sách những hành khách trên chuyến bay của em.

Chúng tôi gọi cảnh sát. Sau hai mươi phút kiểm tra các xe đỗ ở bãi, cảnh sát cho chúng tôi biết họ chẳng thể làm gì hơn. Nhưng họ sẽ kiểm tra danh sách hành khách chuyến bay.

Sau khi cảnh sát ra đi, chúng tôi lại trở về nơi cũ, gần cái ghế dài. Charlene hỏi:

- Lúc này, trước khi em trông thấy gã mặc sơ mi xám, chúng ta đã nói gì nhỉ?

- Chúng ta đã nói về chuyện của chúng ta. Này Charlene, tại sao em đã chọn anh để gọi và kể cho anh chuyện đó?

Nàng bối rối nhìn tôi:

- Khi em ở Peru và đang nói chuyện với vị linh mục, anh đã không

ngừng xuất hiện trong tâm trí em.

- Thật ư?

Vào lúc đó, em không mấy quan tâm, nhưng khi về Virginia, cứ mỗi lần nghĩ đến Bản Sách Cổ Chép Tay là em nhớ đến anh. Nhiều lần em muốn gọi anh, nhưng rồi quên. Sau đó, toà soạn gửi em đi Miami, và vì thế em có mặt ở đây hôm nay. Sau khi máy bay cất cánh, em phát hiện sẽ quá cảnh ở đây; vậy là đến đây, em gọi cho anh và dứt khoát phải gặp lại anh.

Tôi nhìn nàng một lúc, chẳng biết phải nghĩ gì

- Anh rất mừng vì việc em đã làm.

Charlene nhìn đồng hồ:

- Muộn rồi, em phải ra sân bay.
- Để anh đưa em đi.

Tôi lái xe đưa nàng đến sân bay, và chúng tôi đi vào khu đợi khởi hành. Tôi nhìn quanh, cố phát hiện bất cứ một dấu hiệu bất thường nào. Các hành khách bắt đầu rời phòng đợi để lên máy bay và tôi thấy một trong những nhân viên cảnh sát mà chúng tôi đã gặp ban nãy đang dò xét từng hành khách. Ông cho chúng tôi biết không thấy có một hành khách nào có những đặc điểm như chúng tôi mô tả. Chúng tôi cảm ơn ông và sau khi ông rời khỏi, Charlene quay sang tôi và mỉm cười:

- Thôi, em đi đây. Đây là những số điện thoại mà anh có thể liên lạc với em. Hy vọng lần này chúng ta sẽ không bật tin nhau.

- Nhưng, em phải rất thận trọng đấy nhé; nếu thấy gì bất thường, hãy gọi cảnh sát!

- Anh đừng lo, sẽ ổn thôi.

Trong một lúc, chúng tôi nhìn nhau. Tôi hỏi:

- Em tính sao về chuyện Bản Sách Cổ Chép Tay?

- Em chưa biết nữa.

- Nếu người ta tiêu huỷ nó thì sao?

Lại mỉm cười, nàng đáp:

- Em nghĩ không sai! Thế là anh đã rơi vào cuộc! Em đã báo trước rồi mà. về phần anh, anh sẽ làm gì?

Tôi nhún vai:

- Có lẽ anh sẽ có dịp hiểu biết nhiều hơn.

- Vậy thì, nếu phát hiện điều gì, gọi cho em nhé.

Chúng tôi lại nói lời từ biệt, và Charlene ra đi. Tôi thấy nàng mắt hút sau khi vẫy tay chào tôi. Tôi bước vội ra xe và trở về ngôi nhà bên hồ, sau khi dừng lại để đồ xăng.

Về đến nhà, tôi ngi trên cái ghế xích đu ở hiên. Không khí rộn ràng tiếng giun dế và ếch nhái, ở bên kia hồ, trăng đã chênh hơn về phía tây, và chút ánh sáng phản chiếu trên mặt nước có vẻ như đang hướng về tôi.

Buổi tối đã trôi qua một cách thú vị, nhưng tôi vẫn hoài nghi về khả năng có một sự biến đổi văn hoá triệt để. Như nhiều người cùng thời, tôi đã bị thu hút bởi tinh thần lý tưởng của những năm 1960 và 1970 và bởi sự ham hiểu biết các vấn đề tâm linh của những năm 1980. Quả là khó để xét đoán những gì đã thực sự xảy ra. Đầu là loại thông tin mới mẽ đủ để làm thay đổi thế giới? Điều đó có vẻ hoang tưởng. Dẫu sao, loài người đã sống trên trái đất này từ một thời gian rất dài. Tại sao bỗng chốc chúng ta có thể tiếp cận một tầm nhìn mới về sự tồn tại của một kỷ nguyên khác của lịch sử nhân loại? Tôi ngắm hồ nước một lúc, rồi tắt đèn hàng hiên để vào phòng và đọc sách.

Sáng hôm sau, tôi đột ngột thức dậy với giấc mơ vẫn còn rất rõ trong tâm trí. Trong khoảng hai phút, tôi nhìn lên trần nhà, nhớ lại toàn bộ giấc mơ tôi thấy mình

đi trong rừng, tìm kiếm một điều gì đó. Khu rừng khá rộng và đẹp.

Trong khi tìm kiếm, tôi luôn bị lâm vào những tình huống làm tôi hoàn toàn kinh ngạc, không thể đề ra một quyết định nào. Lạ lùng là cứ mỗi lần như thế đều có một người bỗng dung xuất hiện để chỉ cho tôi một lựa chọn. Tôi chẳng thể nào xác định mục tiêu của sự tìm kiếm, nhưng tôi đã thức dậy, lòng đầy tin tưởng.

Tôi ngồi nhìn một tia nắng xuyên qua cửa sổ, ngang qua phòng tôi. Có những hạt bụi li ti trong tia nắng. Tôi đứng dậy để kéo màn cửa. Một ngày đã bắt đầu với mặt trời rực rỡ và bầu trời xanh. Một cơn gió nhẹ dịu dàng đong đưa các cành lá. Hồ nước chắt hắt rực rỡ ánh nắng và gió mát lạnh trên làn da của người bơi.

Rời khỏi nhà, tôi lao xuống hồ, và bơi đến giữa hồ. Tôi quay đầu để ngắm những ngọn núi ưa thích. Hồ nước nấu mình ở một thung lũng sâu, nơi hội tụ ba nhánh núi. Ông tôi là người đã phát hiện nơi này khi còn trẻ.

Đã một thế kỷ trôi qua kể từ khi ông tôi leo lên những chỏm núi đó.

Ông tôi đã lớn lên trong một thế giới còn có nhiều loại thú hoang dã và những người Indian Creeks còn dựng những túp lều thô sơ trên chỏm núi phía bắc. Ông tôi đã thề sẽ có ngày trở lại sống trong thung lũng tuyệt vời này, với những gốc cổ thụ và bảy nguồn suối của nó, và cụ đã giữ lời. Cụ đã đắp đập chắn ngang thung lũng để tạo ra cái hồ; đã dựng lên một ngôi nhà... Rất nhiều lần, tôi đã cùng cụ đi dạo ở cái nơi tuyệt vời này. Tôi đã không thể hiểu hết điều gì trong thung lũng đã mê hoặc ông tôi, nhưng tôi đã làm tất cả những gì có thể để gìn giữ nó, kể cả khi nền văn minh tiến đến, rồi hầu như bao vây nó.

Từ giữa hồ nước, tôi thấy một mòm đá sừng sững trên chỏm núi phía bắc. Hôm qua, theo truyền thống gia đình, tôi đã leo lên mòm đá đó để tìm thấy an bình trong cảnh quan, trong hương hoa, và trong tiếng gió lay động các ngọn cây. Tôi đã ngồi ở đó để nhìn hồ nước và những tàn lá dày đặc của thung lũng phía dưới. Tôi dần dần cảm thấy dễ chịu hơn, cứ như thể cảnh quan đã làm tiêu tan một chướng ngại nào đó trong đầu óc

tôi.

Tôi bơi vào bờ và leo lên cái đập bảo vệ bằng gỗ phía trước nhà. Tôi thấy mọi sự như có vẻ kỳ lạ, không thể tưởng tượng nổi. Tôi đã sống ở đây, ẩn kín trong thung lũng này, cảm thấy không hài lòng với cuộc đời mình. Thế rồi, Charlene xuất hiện,

giải thích cho tôi về những nguyên nhân nỗi lo âu của tôi. Và nàng đã nói về Bản Sách cổ Chép Tay với nội dung tiết lộ về bí ẩn của đời sống con người...

Tôi cũng biết rằng sự xuất hiện của Charlene đúng là một trong những trùng hợp ngẫu nhiên mà Bản Sách Cổ Chép Tay đã nói, và đó là một trùng hợp quá hoàn hảo để có thể coi là tình cờ. Liệu bản chép tay cổ đó có đúng chẳng? Liệu với những yếu kém và những hoài nghi yếm thế của nó, thế giới này có thể tạo ra một “khối lượng tới hạn” của những ý thức và những trùng hợp ngẫu nhiên đó? Giờ đây, liệu con người có thể có khả năng hiểu ra mục tiêu thực sự của đời sống? Và bí ẩn lớn lao sẽ là gì? Liệu những mặc khải mà chúng ta cần phải khám phá trong bản sách cổ sẽ cho chúng ta biết bí ẩn đó?

Tôi đã bị đặt trước một lựa chọn. Vì bản sách cổ đó mà tôi cảm thấy có một đường hướng mới đã mở ra cho tôi. Nhưng phải làm gì đây? Tôi có thể ở yên nơi này hoặc tìm một phương cách đi xa. Tôi nghĩ đến những hiểm nguy sẽ gặp. Ai đã đánh cắp cái cặp giấy của Charlene? Phải chăng có ai đó đang tìm cách tiêu huỷ Bản Sách cổ Chép Tay? Làm thế

nào để biết? Tôi suy nghĩ một hồi lâu về những nguy cơ khả dĩ. Nhưng rồi sự lạc quan của tôi đã vượt lên. Tôi quyết định không lo âu. Tôi sẽ thận trọng và không nóng vội. Tôi vào nhà, gọi đến công ty du lịch có đăng quảng cáo trên cả một trang danh bạ điện thoại, và đăng ký một vé máy bay đi Peru. Do có người vừa huỷ chuyến bay của họ nên tôi mua được tấm vé cùng với phòng đã được đặt sẵn tại một khách sạn ở Lima. Ngoài ra, tôi còn được hưởng giá khuyến mãi... Nhưng chỉ trong ba giờ nữa, máy bay sẽ cất cánh!

2. MỘT VIỄN CẢNH RỘNG LỚN

Sau khi vội vã thu xếp hành lý và ra xe, tôi đến sân bay vừa kịp lúc để lấy vé và lên máy bay đi Lima. Khi ngồi ở hàng ghế cuối, gần cửa sổ tròn của máy bay, tôi cảm thấy bị tràn ngập bởi sự mệt mỏi.

Tôi cô ngủ một giấc, nhưng đầu nhắm mắt và thư giãn, giấc ngủ vẫn không đến. Tôi bắt đầu cảm thấy hoài nghi và lo âu về mục tiêu của chuyến đi này. Phải chăng là điên rồ khi ra đi mà chẳng chuẩn bị gì? Khi đến đó, tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ làm gì ở Lima?

Nhưng rồi sự vững tin mơ hồ mà tôi đã cảm nhận trước đó đã thay thế mọi thắc mắc. Đối với tôi, ý tưởng về sự biến đổi văn hoá và nội dung của mặc khải thứ nhất có vẻ không thực tế và điên rồ. Và đột nhiên, tôi thấy mặc khải thứ hai càng có vẻ điên hơn. Làm sao một sự giải thích chính xác hơn về lịch sử có thể giúp chúng ta nhận ra những trùng hợp ngẫu nhiên đó? Tôi duỗi dài chân tay và hít một hơi sâu. Tôi kết luận có thể đây là một chuyến du hành vô ích, chỉ đi và về, phí tiền, nhưng cũng chẳng sao.

Máy bay lao nhanh trên đường băng và cất cánh. Tôi cảm thấy hơi chóng mặt khi máy bay tiến vào một tầng mây dày. Sau đó, khi máy bay đã đạt đến cao độ bay, tôi thư giãn và chìm vào giấc ngủ. Ba mươi phút sau, bị đánh thức bởi những xáo động của áp suất khí quyển, tôi đứng dậy đi toilet.

Trên lối đi, tôi thấy một người đàn ông cao, đeo kính cận gọng tròn, đang nói chuyện với một tiếp viên nam. Ông liếc nhìn tôi rồi tiếp tục trò chuyện. Ông có mái tóc màu nâu sậm và trạc bốn mươi lăm tuổi. Thoạt đầu, tôi nghĩ rằng mình đã từng biết ông, nhưng sau khi nhìn kỹ, tôi kết luận là chưa từng gặp ông. Khi ngang qua ông, tôi thoáng nghe câu ông nói: “Dầu sao, tôi xin cảm ơn anh. Tôi đã nghĩ rằng, vì anh thường đi trên tuyến này nên hẳn anh đã nghe nói về Bản Sách Cổ Chép Tay.”

Ông quay lại và đi về hàng ghế phía dưới.

Tôi sửng người. Ông ta đã nói về Bản Sách Cổ Chép Tay ư? Tôi đi vào toilet và tự hỏi mình phải phản ứng ra sao? Liệu tôi có phải quên đi

điều vừa nghe? Chắc ông ta đã nói về một điều khác, một cuốn sách khác.

Tôi trở về chỗ ngồi, và một lần nữa lại nhắm mắt, quên đi sự cố đó. Tôi đã khôn ngoan khi không hỏi người đàn ông đó về câu chuyện của ông. Tuy nhiên, giờ đây tôi bỗng nhớ lại sự hào hứng mà tôi đã cảm nhận khi ở bên hồ. Và nếu người đó thực sự thông tin về Bản Sách Cổ Chép Tay? Như thế chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu tôi không hỏi, thì tôi sẽ chẳng bao giờ có lời giải đáp.

Sau đôi chút ngần ngại, tôi đứng dậy và đi về phía trước. Đi được một quãng, tôi thấy ông. Phía sau ông là một cái ghế trống. Tôi quay lại, báo cho người tiếp viên nam là tôi đổi chỗ ngồi. Rồi tôi gom hành lý và đến ngồi ở cái ghế trống đó.

Vài phút sau, tôi vỗ nhẹ vào vai ông và nói:

Ông thứ lỗi cho, lúc này tôi có nghe ông nói về một Bản Sách Cổ Chép Tay. Ông vui lòng cho tôi biết về việc phát hiện bản sách cổ đó chứ?

Trước tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó là ngờ vực, ông đáp:

Vâng.

Tôi tự giới thiệu và giải thích với ông rằng, một cô bạn của tôi gần đây đã đến Peru và cho tôi biết về Bản Sách cổ Chép Tay đó. Ông không còn có vẻ căng thẳng và tự giới thiệu ông tên là Wayne Dobson, giáo sư sử học tại một đại học ở New York.

Trong khi chúng tôi nói chuyện, tôi để ý thấy người ngồi bên cạnh tôi có vẻ cau kính, ngã người ra lưng ghế và cố ngủ.

Tôi hỏi vị giáo sư:

-Ông đã thấy Bản Sách Cổ Chép Tay?

-Chỉ được xem vài đoạn. Còn anh?

-Tôi chưa từng thấy nó, nhưng cô bạn tôi đã giải thích cho tôi về mặt khả thú nhất.

Người đàn ông ngồi cạnh tôi đổi tư thế. Dobson nhìn ông ta và nói:

-Xin ông thứ lỗi cho, chúng tôi làm phiền ông. Ông có muốn đổi chỗ ngồi với tôi?

Người đàn ông gật đầu:

- Như thế sẽ tốt hơn.

Và thế là Dobson xuống ngồi ở ghế cạnh tôi.

Dobson hỏi tôi:

- Hãy cho tôi biết anh đã nghe nói gì về mặc khải thứ nhất. Tôi cố tập hợp lại những ý tưởng của mình:

- Theo tôi thì mặc khải thứ nhất là ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên bí ẩn đang làm thay đổi đời sống của chúng ta, cảm nhận có một quá trình khác đang diễn ra.

- Tôi cảm thấy mình ngốc nghếch khi nói như thế. Dobson nhận ra điều đó và gợi ý, như để giúp tôi:

- Anh nghĩ sao về mặc khải ấy?

- Tôi chẳng biết nữa.

- Nó không khớp với khả năng nhận biết theo lẽ thường của chúng ta, phải không? Phải chăng anh muốn quên đi tất cả những chuyện này để quan tâm đến những gì cụ thể hơn?

Tôi cười và gật đầu. Dobson hỏi tiếp:

- Đó là xu hướng chung của tất cả chúng ta. Đôi khi chúng ta đã có một khải thị thoáng qua về những điều xa lạ đang tác động đến đời sống, và chúng ta thường xem điều đó là đáng nực cười và quên rằng chúng ta đã ý thức về nó. Chính vì thế mà mặc khải thứ hai là cần thiết. Một khi chúng ta đã xác định nhận thức đó trong quan điểm có tính lịch sử của nó, thì nó có thể được chấp nhận.

Đồng ý với Dobson, tôi hỏi:

- Vậy, ở vai trò là sử gia, ông cho rằng tiên đoán về một sự biến đổi toàn cầu của Bản Sách Cổ Chép Tay là chính xác?

- Vâng.

- Ở cương vị của một sử gia?

- Vâng, nhưng ta phải nhìn lại lịch sử một cách đúng đắn. Điều thực sự đáng kể đó là tầm nhìn mà mỗi thời kỳ ban cho, tầm nhìn về những gì mà chúng ta đã làm và cảm nhận. Tôi đã phải mất một thời gian để có thể hiểu được chân lý đó. Lịch sử cung cấp một sự hiểu biết và bối cảnh bao quanh thời kỳ chúng ta đang sống. Nó không thể được tóm gọn vào sự phát triển của khoa học kỹ thuật. Nó là sự tiến hoá của tư tưởng. Khi am hiểu thực tế của những người đi trước, chúng ta hiểu tầm nhìn hiện nay của chúng ta về thế giới và bằng cách nào chúng ta có thể góp phần cho sự tiến bộ mai sau. Nói tóm lại, chúng ta biết mình có

thể giữ vai trò gì trong sự tiến hoá của các nền văn minh.

Dobson ngưng lại một lúc trước khi nói tiếp: Tác động của mặc khải thứ hai là mang đến quan điểm lịch sử đó. Nó đặt những tiên báo của Bản Sách Cổ Chép Tay trong một bối cảnh rộng lớn hơn, khiến chúng không chỉ có thể được xem như có thật, mà còn là những điều không thể tránh khỏi.

Tôi hỏi Dobson rằng ông đã đọc được bao nhiêu mặc khải trong bản sách cổ đó, và ông cho biết chỉ đọc được hai mặc khải đầu tiên.

Ông nói:

- Cách nay hai tuần, tôi đã đến Peru sau khi nghe tin đồn về Bản Sách cổ Chép Tay, và tôi đã phát hiện hai mặc khải. Khi đến nơi ấy, tôi đã gặp hai người và họ đã khẳng định với tôi về sự tồn tại của Bản Sách Cổ Chép Tay. Nhưng họ có vẻ sợ hãi khi nói chuyện đó. Người ta cho tôi biết rằng nhà cầm quyền không muốn người dân nói chuyện này và trừng phạt nghiêm khắc những ai sao chép hoặc truyền bá bản sách.

Ông tỏ vẻ nghiêm túc:

- Điều đó làm tôi cảm thấy bồn chồn. Một lúc sau, một người bồi phòng nói với tôi rằng anh ta có biết một linh mục thường nói về Bản Sách cổ Chép Tay. Thế là, tôi không thể cưỡng lại ước muốn gặp vị linh mục ấy.

Thấy tôi có vẻ ngạc nhiên, Dobson hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Cô bạn của tôi, người đã nói với tôi về Bản Sách Cổ Chép Tay, đã biết về bản sách qua một linh mục. Linh mục không muốn cho cô bạn tôi biết tên, nhưng cô bạn tôi đã đề cập đến mặc khải thứ nhất với ông ta. Họ đã hứa sẽ gặp nhau lần thứ hai, nhưng linh mục không đến, và cô bạn tôi không gặp lại ông ta nữa.

Dobson nói:

- Có lẽ linh mục mà tôi nghe nói và người mà bạn anh đã gặp là một, bởi tôi cũng không thể gặp ông ta. Ngôi nhà của ông ta đã khoá cửa và có vẻ bị bỏ hoang.

- Ông cũng không gặp được linh mục ư?

- Không, nhưng tôi đã quyết định nhìn qua nơi ở của ông ta. Phía sau ngôi nhà của vị linh mục là một nhà kho, và tôi đã vào đó để xem nó chứa gì. Phía sau những thùng giấy cũ, dưới một tấm ván

đóng không chặt của vách ngăn, tôi đã phát hiện những bản dịch của mặc khải thứ nhất và thứ hai.

Tôi hỏi:

- Ông đã phát hiện chúng do tình cờ?

- Vâng.

- Ông có mang theo những bản văn đó?

Dobson lắc đầu:

- Không, tôi đã nghiên cứu chúng một cách chu đáo và trao chúng cho vài đồng nghiệp của tôi.

- Vậy ông có thể tóm tắt cho tôi về mặc khải thứ hai?

Sau một lúc im lặng, Dobson nói:

- Chính vì vậy mà tôi có mặt ở đây. Mặc khải thứ hai đặt ý thức của chúng ta trong một quan điểm lịch sử. Vào những năm cuối của thập niên 1990, chúng ta không những kết thúc thế kỷ 20, mà còn kết thúc một thiên niên kỷ. Nhưng, trước khi có thể hiểu được mình đang ở đâu, và đi về đâu, thì chúng ta

phải hiểu điều gì đã thực sự xảy ra trong những năm ấy.

- Bản Sách cổ Chép Tay nói gì về vấn đề này?

Vào cuối thiên niên kỷ thứ hai, chúng ta có thể thấy trong thoáng chốc toàn bộ thời kỳ ấy và chúng ta có thể nhận ra một ưu tư đã phát triển trong nửa cuối thiên niên kỷ, thời kỳ mà người ta gọi là Thời Cận Đại. Ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên mà chúng ta cảm thấy hôm nay thể hiện sự kết thúc của ưu tư đó.

- Vậy, ưu tư đó là gì?

Dobson mỉm cười:

- Anh có sẵn sàng để nhìn lại thiên niên kỷ?

- Vâng, xin ông hãy cho tôi biết.

- Để hiểu lịch sử, anh phải hiểu tầm nhìn của anh về cuộc sống đời thường đã được hình thành như thế nào, bằng cách nào tầm nhìn đó đã được nhào nặn bởi thực tế của những tiền nhân của anh. Phải mất cả ngàn năm để hình thành một tầm nhìn hiện đại. Cũng vậy, để biết anh đang ở đâu hôm nay, phải lùi lại cả ngàn năm và dùng tâm trí lướt qua toàn bộ thiên niên kỷ như thể anh đã sống một cuộc đời dài hơn cả ngàn năm.

- Làm thế nào có thể thực hiện điều đó?

- Tôi sẽ hướng dẫn anh.

Sau một lúc do dự, cuối cùng tôi nói:

- Vâng, tôi sẽ theo hướng dẫn của ông.

Dobson gật đầu:

ã Vậy thì, hãy mừng tượng anh đang sống vào năm 1000, thời mà chúng ta gọi là Trung cổ. Vào thời đó, những người có chức quyền của Giáo hội Thiên Chúa là những người quyết định điều gì là thực và điều gì là không thực. Từ địa vị của họ, họ có một ảnh hưởng lớn lao đối với người dân. Thế giới mà họ mô tả như là thế giới thật là một thế giới tâm linh. Họ tạo dựng một thực tại và thực tại đó nêu lên ý tưởng có một ánh mắt thiêng thánh nhìn xuống con người ở trung tâm đời sống.

“Anh hãy lưu ý điều này. Vào thời Trung cổ, anh thuộc giai cấp xã hội của gia đình anh, là nông dân hoặc quý tộc. Nhưng đầu anh thuộc giai cấp quý tộc nào, điều đó là thứ yếu, bởi điều đáng kể là thực tế tâm linh của đời sống được xác lập bởi Giáo hội.

Đời sống là một loại trải nghiệm tâm linh. Các chức sắc Giáo hội giải thích rằng Thiên Chúa đã đặt nhân loại vào trung tâm của vũ trụ này và Ngài làm điều đó chỉ vì một mục tiêu: để con người đạt được sự cứu rỗi hoặc đánh mất sự cứu rỗi. Trong thử thách đó, con người có quyền lựa chọn giữa hai đối nghịch: Thiên Chúa hoặc sự cám dỗ của Ma Quỷ.

Nhưng hãy biết rằng anh không đơn độc trong thử thách, ở cương vị cá nhân, anh không đủ tư cách để xác định vị trí của anh trong vấn đề. Đó là lĩnh vực của các chức sắc Giáo hội: họ có trách nhiệm giải thích Thánh Kinh, và ở mỗi bước đường đời của anh, họ sẽ nói cho anh biết là anh đang tiến theo Thiên Chúa hay đang bị lừa phỉnh bởi Satan. Nếu nghe lời họ, anh được đảm bảo sẽ có phần thưởng ở đời sau, trong thế giới bên kia; nếu không anh có thể sẽ bị rút phép thông công và chắc chắn sẽ bị đọa đày trong địa ngục”.

Dobson chăm chú nhìn tôi:

- Bản Sách Cổ Chép Tay khẳng định điều quan trọng là phải hiểu rằng toàn bộ thời Trung cổ đã được xác định bằng những lời lẽ liên quan đến thế giới bên kia, Tất cả những hiện tượng tự nhiên, động đất, giông bão, mùa màng, cái chết của một người thân, đều xuất phát từ hoặc là thánh ý của Thiên Chúa hoặc từ sự ác độc của Ma Quỷ. Không có thời gian, cũng chẳng có địa chất học, khoa trồng trọt, chẳng có bệnh. Tất cả những điều đó sẽ là chuyện về sau; còn vào thời Trung cổ, anh hãy

cam lòng tin vào Giáo hội. Anh hiểu chứ?

- Vâng, tôi hiểu cái thực tế mà ông mô tả.

- Vậy thì, giờ đây anh hãy mừng tượng rằng thực tế đó đang bắt đầu tan rã.

- Tại sao?

Tâm nhìn thời Trung cổ về thế giới, tâm nhìn của anh, bắt đầu tan rã vào thế kỷ 14 và 15. Cả những chức sắc Giáo hội cũng không còn là chính họ: họ lên lút vì

phạm lời khấn khiết tịnh, hoặc họ nhận tiền hoặc quyền lợi để nhắm mắt làm ngơ khi các quan chức Nhà nước không tuân thủ những lời dạy của Thánh Kinh.

“Thái độ đó làm anh lo sợ, bởi những người đó cho rằng họ là mối liên kết duy nhất giữa anh và Thiên Chúa. Họ là những người duy nhất diễn giải Thánh Kinh và là những người duy nhất có khả năng thẩm định về sự cứu rỗi.

Như vậy là anh đang ở trung tâm của một cuộc phản nghịch thật sự. Một nhóm người, dưới sự lãnh đạo của Martin Luther, muốn đoạn tuyệt với chính quyền Giáo hoàng. Theo Martin Luther, các chức sắc Giáo hội là những người đòi bại, biến chất và cần phải chấm dứt quyền hành của họ đối với tinh thần con người. Nhiều Giáo hội mới được hình thành trên ý tưởng rằng mỗi cá nhân cần phải trực tiếp tiếp cận và giải thích Thánh Kinh theo ý thức của mình, không qua trung gian.

Anh sùng sốt khi thấy điều đó diễn ra, nhưng cuộc phản nghịch đã chiến thắng. Qua nhiều thế kỷ, các chức sắc đó đã xác định thực tại và rồi, dưới mắt anh, họ không còn đáng tin cậy nữa. Vậy là phải xét lại mọi sự: sự nhất trí xưa cũ về bản chất của vũ trụ và về mục tiêu của nhân loại đã bị sụp đổ, bỏ anh lại trong một hoàn cảnh bấp bênh.

Phải chăng anh đã quen để cho một quyền lực bên ngoài xác định thực tại cho anh, và nếu không có quyền lực đó, anh cảm thấy lạc lối. Vậy, nếu những người đó sai lầm, thì cái gì là thật?”.

Dobson ngưng lại một lúc, rồi nói tiếp:

- Anh có thấy rõ ảnh hưởng của sự sụp đổ đó đối với những người đang sống hôm nay?
- Theo tôi thì điều đó đã tạo ra một sự mất cân bằng lớn lao
- Có thể nói là một cơn địa chấn! Tầm nhìn xưa cũ về thế giới đã bị tấn công từ mọi phía. Thật vậy, vào năm 1600, các nhà thiên văn đã chứng minh rằng mặt trời và các tinh tú không xoay quanh trái đất

như Giáo hội đã khẳng định. Trái đất chỉ là một hành tinh xoay quanh quỹ đạo của một mặt trời trong một thiên hà gồm có hàng tỉ tinh tú như thế. Nhân loại đã mất vị trí trung tâm của nó trong vũ trụ của Thiên Chúa. Anh có thể hình dung tác động của thông tin đó chứ? Giờ đây, khi anh thấy ai đó qua đời, hoặc một thảo mộc

mọc lên, hoặc một cơn giông, anh cảm thấy thối mác. Trước kia, những điều đó là do Ma Quỷ hoặc bởi ân sủng của Thiên Chúa... Niềm tin ấy đã biến mất cùng với thời Trung cổ. Tất cả những gì anh đã cho rằng tự chúng là thể, đều cần phải được xác định lại, nhất là về bản chất của Thiên Chúa và quan hệ của anh với Ngài.

“Thời Cận Đại đã bắt đầu với ý thức như vậy. Có một tinh thần dân chủ đang lớn mạnh và một ngờ vực lớn lao đối với thần quyền và thể quyền. Những định nghĩa về thể giới dựa trên niềm tin và Thánh Kinh không còn được đón nhận như sự tất yếu. Tuy vậy, mặc dù những niềm tin đã mất, chúng ta vẫn không chấp nhận có một nhóm người mới thay thế những chức sắc của Giáo hội. Nếu có mặt ở đó, hẳn anh đã tham gia vào sự hình thành một sự uỷ nhiệm mới”.

- Là gì?

- Anh sẽ hành động như bao người khác, anh sẽ nhìn vũ trụ xung quanh và cho rằng, như những nhà tư tưởng thời ấy, anh cần có một hệ đồng thuận mới để giải thích thế giới, một phương pháp mới, một ý tưởng đưa đến một kết luận. Một kết luận được cộng đồng khoa học chấp nhận.

Dobson nói tiếp:

- Sau đó, anh sẽ chuẩn bị cho những nhà thám hiểm, với vũ khí là phương pháp khoa học, trao cho họ một sức mạnh lịch sử: thăm dò thế giới và tìm hiểu sự vận hành của nó nhằm xác định ý nghĩa của đời sống con người trên trái đất.

“Anh biết rằng đã không còn những xác tín về một vũ trụ được quan phòng bởi Thiên Chúa, và có thể cả những xác tín của anh về sự hiện diện của Thiên Chúa. Nhưng anh nghĩ rằng mình sẽ tìm thấy phương pháp để thiết lập một thoả thuận chung mới, một phương pháp có thể giúp phát hiện bản chất của các sự vật, mục tiêu của đời sống và bản tính của Thiên Chúa. Như vậy, anh gửi đi những nhà thám hiểm và chờ báo cáo của họ”.

Dabson nhìn tôi:

Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng, chính vào lúc đó chúng ta đã cảm thấy mỗi bận tâm mà ngày nay chúng ta bắt đầu tháo gỡ. Chúng ta đã gửi đi những nhà thám hiểm, nhưng vì vũ trụ quá phức tạp nên họ không thể quay về ngay.

Tôi hỏi:

- Tính chất của mỗi bận tâm ấy là gì?

- Bằng tâm trí, anh hãy quay về thời đại đó. Anh sẽ thấy rằng bằng phương pháp khoa học không thể mang lại một giải thích liên quan đến Thiên Chúa, và mục tiêu của đời sống con người. Tiếp đó là một khoảng trống rộng lớn trong tư tưởng. Chúng ta cần có một khởi xướng mới. Và xuất hiện một giải pháp logic hơn. Vì những nhà thám hiểm chưa chỉ cho chúng ta biết tình trạng đích thực của tâm linh của chúng ta, vậy tại sao không kết ước với cái thế giới này như nó đang là? Mỗi ngày chúng ta hiểu được khá nhiều điều về nó để có thể biến đổi nó phù hợp với lợi ích của chúng ta. Chúng ta sẽ nâng cao mức sống và sự yên ổn của mình.

Dobson nhìn tôi và cười: những xác tin của anh về sự hiện diện của Thiên Chúa. Nhưng anh nghĩ rằng mình sẽ tìm thấy phương pháp để thiết lập một thoả thuận chung mới, một phương pháp có thể giúp phát hiện bản chất của các sự vật, mục tiêu của đời sống và bản tính của Thiên Chúa. Như vậy, anh gửi đi những nhà thám hiểm và chờ báo cáo của họ”.

Dabson nhìn tôi:

- Bản Sách cổ Chép Tay nói rằng, chính vào lúc đó chúng ta đã cảm thấy mỗi bận tâm mà ngày nay chúng ta bắt đầu tháo gỡ. Chúng ta đã gửi đi những nhà thám hiểm, nhưng vì vũ trụ quá phức tạp nên họ không thể quay về ngay.

Dobson nhìn tôi và cười:

- Và đó là điều đã xảy ra. Đã bốn thế kỷ trôi qua!

Chúng ta đã vứt bỏ trạng thái mù mờ của mình bằng cách tiếp cận thực dụng thế giới này, bằng cách chinh phục trái đất, bằng cách sử dụng những tài nguyên của nó để cải thiện hoàn cảnh của chúng ta. Chỉ đến hôm nay, cuối thiên niên kỷ này, chúng ta mới hiểu điều gì đã xảy ra. Quan tâm ban đầu của chúng ta đã biến thành một vấn nạn thật sự; để thay thế cho sự yên ổn tâm linh đã mất, chúng ta cần có sự yên ổn kinh tế và yên ổn thể chất. Thắc mắc về lý do của sự hiện hữu của chúng ta đã

dần dần bị ngăn chặn và biến mất.

“Cố gắng để có được một đời sống tiện nghi hơn đã trở thành lẽ sống, và chúng

ta đã dần dần quên đi vấn đề nguyên thủy: Chúng ta vẫn không hiểu tại sao chúng ta tồn tại”.

Qua ô kính tròn, tôi thấy một thành phố lớn dưới cánh máy bay. Xét theo hướng bay, tôi nghĩ đó là thành phố Orlando ở Florida. Tôi kinh ngạc khi nhìn xuống những con phố được quy hoạch có qui cũ, sự tổ chức có phương pháp của con người. Tôi liếc nhìn Dobson; ông có vẻ đang ngủ. Như thế là ông đã nói với tôi trong một giờ về mặc khải thứ hai, và sau đó tôi đã kể cho ông nghe việc tôi đã gặp Charlene và lý do chuyến đi của tôi. Tiếp đến, tôi muốn im lặng một lúc để ngắm mây và suy nghĩ về điều mà Dobson vừa nói.

Về giấc ngủ, Dobson đột ngột hỏi:

- Thế nào, anh đã suy nghĩ rồi chứ? Anh đã hiểu rõ mặc khải thứ hai chứ?
- Tôi không chắc lắm.

Ông chỉ tay về các hành khách:

- - Giờ đây, anh có nghĩ rằng anh đã có một tầm nhìn rõ ràng hơn về thế giới của con người? Anh đã thấy điều gì khiến tất cả chúng ta bận tâm? Điều ấy giải thích nhiều sự việc. Có bao nhiêu người anh quen biết đang bị ám ảnh bởi công việc làm ăn của họ, đang là nạn nhân của những chứng bệnh thuộc tâm thể, đang thường xuyên bị stress và không thể giảm tốc nhịp sống của họ. Sở dĩ như thế là vì nếp sinh hoạt hàng ngày của họ, thu nhỏ sự tồn tại vào những lo toan thực tiễn, là một cách làm sao nhãng, giúp chúng ta quên rằng chúng ta không biết gì về những cùng đích của chúng ta.

“Mặc khải thứ hai soi sáng ý thức về lịch sử của chúng ta và về thời gian thuộc lịch sử. Nó chỉ cho chúng ta cách thức quan sát văn hoá ở ngoài thời đại của mình suốt một thiên niên kỷ. Nó cho ta thấy bản chất của nỗi ưu tư của ta, và như thế nâng ta lên trên nỗi ưu tư. Anh vừa trải nghiệm lịch sử rộng lớn hơn, như vậy anh sống trong một hiện tại rộng lớn hơn; giờ đây, khi nhìn thế giới, anh sẽ thấy rõ nỗi ám ảnh của nó về sự tiến bộ kinh tế”.

Tôi nói:

- Điều đó đâu có gì xấu xa? Phải chăng điều đó đã làm cho thế giới phương Tây trở nên hù

Dobson cười lớn tiếng:

- Dĩ nhiên, anh có lý. Chẳng ai cho đó là một sai lầm. Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng đó là sự ưu tư cần thiết, một giai đoạn trong sự tiến hoá của loài người. Tuy vậy, giờ đây, chúng ta đã bỏ ra khá nhiều thời gian để sở hữu thế giới này. Đã đến lúc phải thức tỉnh, quên đi cái hàng ngày, và quay về với vấn đề nguyên thủy. Có gì ở đằng sau đời sống? Tại sao chúng ta hiện diện ở đây?

Tôi nhìn Dobson một hồi lâu và hỏi:

- Ông có nghĩ rằng những mặc khải khác sẽ giải thích cho thắc mắc đó?

Dobson gật đầu:

- Theo tôi thì chúng đáng được đọc. Tôi mong sao sẽ không ai tiêu huỷ phần còn lại của bản sách cổ, trước khi chúng ta có cơ may được đọc nó.

- Làm thế nào nhà cầm quyền Peru tin rằng họ có thể tiêu huỷ một tài liệu quan trọng như thế mà không phải nhận lãnh hậu quả?

- Ô, họ sẽ làm một cách kín đáo. Về mặt chính thức, họ chỉ đơn giản tuyên bố Bản Sách Cổ Chép Tay là không có thực.

- Cộng đồng khoa học không có phản ứng sao? Dobson nhìn tôi với vẻ kiên quyết:

- Có chứ. Chính vì thế mà tôi quay lại Peru. Tôi đại diện cho mười nhà bác học nổi tiếng đang đòi hỏi phải công bố Bản Sách Cổ Chép Tay. Tôi đã gửi thư cho các bộ ngành liên quan ở Lima để báo tôi sẽ đến và yêu cầu được hợp tác.

Vâng, tôi hiểu. Tôi muốn biết họ trả lời thế nào.

Chắc chắn sẽ có những phủ nhận, nhưng ít ra đó sẽ là một khởi đầu chính thức.

Dobson quay mặt sang hướng khác, đắm chiêu với những ý tưởng của ông. Tôi nhìn qua ô kính tròn. Tôi thầm nghĩ, chiếc máy bay này tượng trưng cho bốn thế kỷ tiến bộ; chúng ta đã hiểu biết nhiều trong việc vận dụng những tài nguyên của trái đất. Bao nhiêu con người, bao nhiêu thế hệ mới có được khối lượng vật chất và trí tuệ cần thiết để tạo ra cỗ máy này? Và bao nhiêu con người đã chăm chỉ làm việc, đã dành toàn bộ đời họ, cho một chi tiết kỹ thuật nhỏ?

Vào lúc này, có vẻ như tôi đã ý thức đầy đủ thời kỳ lịch sử mà tôi đã

nêu với Dobson. Tôi có thể thấy một cách rõ nét thiên niên kỷ, như thể nó là phần của kinh nghiệm đã qua gắn liền với tôi. Một ngàn năm trước, chúng ta đã sống trong một thế giới mà ở đó Thiên Chúa và tính tâm linh của con người đã được định nghĩa một cách rõ ràng. Và chúng ta đã đánh mất, hoặc, đúng hơn, chúng ta đã không hài lòng với giải thích đó. Chúng ta đã gởi đi những nhà thám hiểm và, do quá lâu không thấy họ trở về, nên chúng ta đã chìm vào một ưu tư rất thể tục, chúng ta bị ám ảnh bởi sự tiện nghi. Và chúng ta đã có tiện nghi! Chúng ta đã phát minh những nguồn năng lượng, trước tiên là năng lượng từ hơi nước, rồi khí gas, năng lượng điện, và năng lượng nguyên tử. Chúng ta đã công nghiệp hoá sản xuất nông nghiệp và các ngành sản xuất khác, và khiến cho sự tồn tại của những kênh phân phối rộng lớn là cần thiết.

Nhu cầu phát triển là động cơ của tất cả những khám phá đó; con người tìm kiếm sự yên ổn trong khi chờ đợi để được biết chân lý. Chúng ta đã tạo ra những điều kiện sống thoải mái hơn cho chúng ta và cho con cháu, và trong khoảng bốn trăm năm, những ưu tư của chúng ta về vật chất là nhằm tạo ra một thế giới mà ở đó chúng ta có thể có sự tiện nghi. Vấn đề là, do điên cuồng tìm kiếm tiện nghi nên chúng ta đã làm cho hệ sinh thái của trái đất bị ô nhiễm và bên bờ sụp đổ. Điều đó cần phải được chặn đứng.

Dobson đã có lý. Mặc khải thứ hai khiến chúng ta không tránh khỏi phải nhận thức lại. Chúng ta đã đạt đến một đỉnh cao trong văn hoá của chúng ta. Chúng ta hiểu điều mà nhiều thế hệ đã muốn làm, nhưng hiểu được điều đó khiến chúng ta trống rỗng và mở rộng tâm trí để đón nhận một điều khác. Cùng với sự kết thúc của thiên niên kỷ, tôi có thể hầu như nhìn thấy sự kết thúc của thời cận đại. Một ám ảnh tồn tại bốn trăm năm đã được thoả mãn. Chúng ta đã tạo được những tình trạng yên ổn vật chất và có thể nói, chúng ta bị chặn đứng trong cái đà vươn lên, và chúng ta tự hỏi tại sao chúng ta đã tìm kiếm sự yên ổn.

Trên khuôn mặt của những hành khách quanh tôi, tôi có thể đọc thấy những dấu chỉ của sự ưu tư về vật chất, nhưng tôi cũng phát hiện những dấu chỉ khác. Tôi thầm nghĩ, có bao nhiêu người trong số họ đã lưu ý đến những trùng hợp ngẫu nhiên?

Máy bay đang chuẩn bị hạ cánh. Có thông báo trong ít phút nữa máy bay sẽ đáp xuống sân bay Lima. Tôi cho Dobson biết khách sạn của tôi, và hỏi tên khách sạn

nơi ông đã đặt phòng. Khách sạn của ông không m

xa nơi tôi ở.

_ Kế hoạch của ông là gì?

- Tôi đã suy nghĩ kỹ. Trước tiên, tôi sẽ đến Sứ quán Hoa Kỳ để cho họ biết lý do sự có mặt của tôi tại đây; như thế họ sẽ có một dấu vết của

tôi.

- Ý tưởng rất hay!

- Sau đó, tôi sẽ gặp các nhà khoa học, càng nhiều càng tốt. Các giáo sư đại học Lima đã nói với tôi rằng họ chẳng hay biết gì về Bản Sách cổ Chép Tay, nhưng hẳn phải có những vị khác đang tiến hành các khai quật khảo cổ, và có thể họ chịu tiết lộ. Còn anh? Anh sẽ làm gì?

- Tôi không biết nữa. Ông có phiền không, nếu tôi theo ông?

- Có phiền gì đâu. Tôi định đề nghị anh điều đó.

Sau khi làm thủ tục nhập cảnh và lấy hành lý, tôi và Dobson thoả thuận sẽ gặp lại nhau tại khách sạn, nơi Dobson đã đặt phòng. Tôi rời khỏi nhà ga sân bay trong buổi chiều tàn và đón một chiếc taxi. Không khí khô và gió mạnh.

Chẳng mấy chốc, sau khi chiếc taxi của tôi rời khỏi nhà ga, tôi nhận thấy có một chiếc taxi khác đã ra khỏi hàng xe để bám theo xe của tôi ở một khoảng cách, ở những ngã tư, nó cũng rẽ theo chúng tôi, và tôi có thể nhận ra một cái bóng đơn độc ngồi ở băng sau. Tôi cảm thấy lo lắng. Tôi yêu cầu bác tài chạy lòng vòng một lúc trước khi đến khách sạn. Tôi nói rằng tôi muốn xem qua các công trình kiến trúc của thành phố. Bác tài làm theo yêu cầu của tôi, không nói năng gì. Chiếc taxi kia vẫn bám theo. Chuyện gì sẽ xảy ra?

Khi đến khách sạn, tôi bảo bác tài chờ tôi- rồi mở cửa, làm bộ trả tiền. Chiếc taxi kia đã dừng lại ở một khoảng cách không xa. Cái bóng ngồi ở băng sau đã xuống xe, và chậm rãi đi vào khách sạn. Tôi leo lên taxi, đóng cửa và bảo bác tài phóng đi. Khi chiếc taxi của tôi xa dần, cái bóng đó ra khỏi khách sạn và nhìn theo cho đến

khi chúng tôi mất hút. Trong kính chiếu hậu, tôi thấy bác tài nhìn tôi, vẻ căng thẳng.

Tôi nói:

- Rất tiếc, tôi quyết định đổi khách sạn.

Tôi mỉm cười và chỉ cho bác tài khách sạn của Dobson; nhưng tâm trí tôi phân vân với một lựa chọn khả dĩ: quay lại sân bay và đáp chuyên bay đầu tiên về Hoa Kỳ. Khi cách khách sạn một khô nhà, tôi bảo bác tài dừng xe:

Chờ ở đây, tôi sẽ quay lại ngay.

Phố xá rất đông người, đa số là người Peru. Nhưng tôi thấy có một số người Mỹ và người châu Âu. Hình ảnh những du khách làm tôi cảm thấy yên tâm. Khi đến khách sạn năm mươi mét, tôi dừng lại. Có chuyện gì đó đang xảy ra. Đột nhiên có tiếng súng nổ và tiếng la hét. Ở phía trước tôi, người ta nằm vội xuống đất. Dobson chạy về phía tôi, vẻ hốt hoảng. Có những người đang đuổi theo ông. Một trong số đó bắn chỉ thiên và ra lệnh cho Dobson phải dừng lại.

Khi tiến đến gần tôi, Dobson nhận ra tôi, và hét lớn:

- Chạy đi, chạy nhanh đi.

Hoảng loạn không kém gì Dobson, tôi quay ngược lại và lao vào một con hẻm. Ở cuối con hẻm là một hàng rào bằng gỗ, bít kín lối đi. Chạy đến đó, tôi cố nhảy lên thật cao, bám lấy hàng rào và cố leo qua. Khi sắp nhảy qua bên kia, tôi thấy Dobson đang chạy trốn trong con hẻm. Có nhiều tiếng súng. Dobson lao đảo và ngã xuống. Tôi tiếp tục chạy như kẻ mất hồn, nhảy qua những đồng rác, những thùng giấy cũ nát. Tôi nghe có tiếng chân phía sau, nhưng không dám quay lại nhìn. Ở phía xa, hẻm đổ ra một con phố, và ở đó cũng rất đông người; họ trông chẳng chút sợ hãi. Khi đến đó, tôi liếc nhìn ra sau. Chẳng thấy một ai. Tôi bước rất nhanh để lẫn trong đám đông. Tôi thắc mắc, tại sao Dobson phải chạy? Phải chăng ông đã bị giết? Có tiếng nói nho nhỏ phía sau tôi, “Tôi muốn nói chuyện với anh”. Tôi toan bỏ chạy, nhưng người đó đã nắm cánh tay tôi, và giữ tôi lại. Ông ta nói: “Tôi đã thấy sự việc xảy ra và tôi muốn giúp anh”.

Tôi run rẩy hỏi:

- Ông là ai?

- Tôi là James Wilson. Rồi tôi sẽ giải thích cho anh. Nhưng vào lúc này, điều cần nhất là đừng ở ngoài phố.

Thái độ trầm tĩnh và kiên quyết của ông khiến tôi cảm thấy tin tưởng và đi theo ông. Chúng tôi đi ngược con phố và vào một cửa hàng bán các sản phẩm bằng da thuộc. Ông ra hiệu cho một người đang đứng sau quầy hàng, và người đó đưa chúng tôi vào một căn phòng phía sau, có mùi ẩm mốc. Ông khập cửa và kéo màn.

Wilson trạc lục tuần, nhưng có vẻ trẻ hơn tuổi. Đôi mắt ông vẫn còn một ánh ngời sáng của sự trẻ trung. Với làn da nâu sậm và mái tóc đốm có vẻ là người gốc Peru, nhưng nói tiếng Anh với giọng Mỹ. Ông mặc áo thun ngắn tay màu xanh sáng và quần jeans.

Ông nói:

- Anh sẽ được an toàn ở đây trong một thời gian ngắn. Tại sao họ truy đuổi anh?

Tôi không trả lời. Ông hỏi tiếp:

- Có phải anh đến đây là vì Bản Sách cổ Chép Tay?

- Sao ông biết?

- Có phải ông bạn của anh cũng đến đây vì cùng lý do?

- Vâng, ông ấy tên Dobson, nhưng làm sao ông biết chúng tôi?

- Tôi có một căn phòng nhìn xuống con hẻm. Tôi nhìn qua cửa sổ khi anh bị truy đuổi.

Tôi hỏi:

- Dobson đã bị giết phải không?

- Tôi không rõ. Tôi không thể nhìn thấy. Khi biết anh chạy thoát, tôi đã đi ngã cầu thang sau nhà để đón đầu anh. Tôi muốn giúp anh.

- Tại sao?

Ông có vẻ ngần ngại trả lời, rồi nhiệt tình nói:

- Anh không hiểu đâu... Lúc đó tôi đang đứng bên cửa sổ và nhớ đến một người

bạn già... đã chết hôm nay vì cho rằng cần phải công bố Bản Sách Cổ Chép Tay Sau khi thấy sự việc, tôi nghĩ anh đang cần được giúp đỡ.

Wilson có lý. Quả thật, tôi chẳng thể hiểu giải thích của ông, nhưng

tôi tin ông là người thành thật. Khi tôi định hỏi Wilson một câu khác, thì ông nói:

- Chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện sau. Giờ đây, cần phải tìm một nơi an toàn hơn.

- Tôi chỉ muốn trở về Hoa Kỳ. Tôi phải làm sao đây?

Ông ta nói

- Hãy gọi tôi là Wil. Theo tôi, anh phải tránh xuất hiện ở nhà ga sân bay, ít ra trong một thời gian. Nếu bọn chúng tiếp tục truy tìm anh, chắc chắn chúng sẽ tìm thấy. Tôi có những người bạn ở vùng quê, họ sẽ cho anh ẩn náu. Ngoài máy bay, còn có những cách khác để rời khỏi Peru. Khi nào anh muốn rời khỏi đây, họ sẽ chỉ cho anh cách thức.

Wil mở cửa, nhìn vào cửa hàng, rồi bước ra phố để biết chắc không có gì đáng ngại, ông quay vào và ra hiệu cho tôi theo ông. Chúng tôi đi về phía chiếc Jeep màu xanh mà ông đã chỉ cho tôi. Khi lên xe, tôi thấy ở đằng sau là những túi hành lý, thực phẩm, và lều để cắm trại, những thứ cần thiết cho một chuyến đi dài.

Chúng tôi lặng lẽ ra đi. Tôi cố xua đi những căng thẳng để có thể suy nghĩ một cách sáng suốt. Sự việc xảy ra quá bất ngờ... Nếu tôi đã bị bắt, bị tống vào một nhà tù Peru, hoặc bị giết? Tôi cần phải phân tích tình huống. Tôi không có quần áo để thay, nhưng tôi còn một thẻ tín dụng và tiền, và tôi tin tưởng Wil, không vì một lý do chính xác nào.

Wil đột ngột hỏi;

- Anh và ông... ông gì nhỉ... đã làm gì mà bị những người đó truy đuổi?

Tôi đáp:

- Tôi chẳng biết nữa. Tôi quen Dobson trên máy bay. Ông ấy là một sử gia, được chính thức gửi đến đây để nghiên cứu về Bản Sách cổ Chép Tay. Dobson đại diện cho một nhóm các nhà khoa học.

Wil tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chính quyền có được thông báo về chuyện đó?

- Có chứ. Dobson đã gửi văn bản cho nhiều cơ quan chính phủ để yêu cầu sự hợp tác. Tôi không thể cho rằng người của chính phủ muôn ngăn chặn Dobson. Dobson không mang theo bản sao văn bản đó.

- Dobson có bản sao Bản Sách cổ Chép Tay?

- Một bản sao của hai mặt khai đầu tiên.

- Từ đâu ông ấy có được bản sao đó?

- Lần trước, khi Dobson đến đây, có ai đó nói với ông ấy về một linh mục đã biết Bản Sách Cổ Chép Tay. Tuy không gặp được linh mục, nhưng Dobson đã tìm thấy những bản văn được giấu ở sau nhà linh mục.

Sa sầm nét mặt, Wil nói:

- Jose.

- Là ai?

- Đó là người bạn mà tôi đã nói với anh, người đã bị giết chết. Jose muốn công bố Bản Sách Cổ Chép Tay cho toàn thế giới.

- Ông ấy đã gặp phải chuyện gì?

- Jose đã bị sát hại. Người ta đã tìm thấy xác Jose trong một khu rừng cách nhà ông nhiều kilômet. Theo tôi thì bọn sát nhân là những kẻ thù ghét ông ấy.

- Người của chính quyền ư?

- Một số người của Nhà nước và của Giáo hội.

- Giáo hội dám làm điều đó?

- Có thể Giáo hội đã âm thầm chống đối Bản Sách Cổ Chép Tay. Có vài linh mục đơn độc đã hiểu và truyền bá những tư tưởng của bản sách cổ. Nhưng họ phải thận trọng! Jose đã không thận trọng và trả lời những thắc mắc của mọi người. Nhiều lần tôi đã khuyên ông ấy phải kín đáo hơn, và đừng phân phát những bản sao

cho bất cứ ai. Jose đã trả lời rằng ông chỉ chịu toàn bộ phận của mình.

- Bản Sách cổ Chép Tay đã được phát hiện lúc nào?

- Bản dịch đầu tiên của nó đã có cách đây ba năm. Nhưng chẳng ai biết Bản Sách cổ Chép Tay được phát hiện từ lúc nào. Theo tôi nghĩ, bản gốc của bản sách đó đã được các thổ dân châu Mỹ giữ trong nhiều năm, cho đến khi Jose phát hiện nó. Jose đã âm thầm biên dịch bản sách cổ. Dĩ nhiên, khi phát hiện nội dung của nó, Giáo hội đã làm tất cả những gì có thể nhằm tiêu huỷ nó. Giờ đây, chúng tôi chỉ còn những bản sao. Theo tôi nghĩ, bản gốc đã bị tiêu huỷ.

Wil lái xe về phía Đông của thành phố. Chúng tôi ngang qua một vùng thủy lợi, trên một con đường rất hẹp.

Wil hỏi:

- Dobson đã nói với anh về hai mặc khải đầu tiên?

- Ông ấy đã cho tôi biết về mặc khải thứ hai. Một cô bạn đã nói với tôi về mặc khải thứ nhất. Cô ấy đã gặp một linh mục, chắc là Jose.

- Và anh đã hiểu hai mặc khải

- Vâng, tôi nghĩ rằng mình đã hiểu..

- Anh có hiểu rằng những cuộc gặp tình cờ đều có một ý nghĩa được che giấu?

- Có thể nói toàn bộ chuyến du hành này của tôi chỉ là một chuỗi những trùng hợp ngẫu nhiên.

- Đó là điều xảy ra khi anh thức tỉnh và kết nối với năng lượng.

- Khi tôi kết nối? Wil mỉm cười:

- Điều đó được giải thích ở phần sau của Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Tôi muốn biết nhiều hơn.

Hất hàm về một lối đi trải sỏi, Wil nói:

- Đến rồi.

Cách chúng tôi ba mươi mét là một căn nhà nhỏ bằng gỗ. Wil dừng xe dưới một cây đại thụ ở phía phải ngôi nhà và tắt máy.

Ông nói:

- Người bạn tôi đây có một nông trại lớn, sở hữu nhiều đất đai ở vùng này. Bạn tôi sống trong ngôi nhà đó. Ông ta rất có thể lực, và rất tin vào Bản Sách Cổ Chép Tay. Anh sẽ được an toàn ở đây.

Ánh đèn được thấp sáng dưới cổng vòm. Một người đàn ông Peru bước vội về phía chúng tôi. Ông cười và nói một câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Ông thân tình vỗ vai Wil khi Wil còn ngồi trong xe, và nhìn tôi bằng ánh mắt thân thiện. Wil yêu cầu ông nói bằng tiếng Anh, và giới thiệu tôi.

Wil nói với ông:

- Người này đang cần được giúp đỡ. Anh ta muốn trở về Hoa Kỳ, nhưng phải rất thận trọng. Tôi tin rằng tôi có thể trông cậy ở bạn. Người đàn ông nhìn Wil:

- Có phải ông sẽ đi sẵn lòng mặc khải thứ chín?

- Đúng.

Wil gật đầu và xuống xe. Tôi mở cửa xe, đi theo Wil và bạn ông. Họ đi về phía nhà và nói với nhau những điều gì đó mà tôi không thể ng

rõ. Khi tôi bắt kịp họ, người đàn ông nói:

- Để tôi cho chuẩn bị.

Rồi ông đi nhanh về phía trước. Khi Wil quay sang tôi, tôi hỏi:

- Ông ấy muốn nói gì khi đề cập đến mặc khải thứ chín?

- Có một phần của Bản Sách cổ Chép Tay hiện mất tích. Trong bản gốc có tám mặc khải, nhưng người ta còn nói đến mặc khải thứ chín. Nhiều người đã hoài công tìm kiếm nó.

- Ông có biết nó hiện ở đâu?

- Không.

- Thế thì, tại sao ông tính chuyện tìm nó? Wil mỉm cười:

- Cũng theo cách mà Jose đã tiến hành để tìm thấy tám mặc khải. Cũng như anh đã tìm thấy hai mặc khải đầu tiên trước khi gặp tôi. Nếu ta có thể kết nối và tạo ra đủ năng lượng, thì những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ xảy ra càng lúc càng thường xuyên hơn.

- Hãy cho tôi biết làm thế nào... Điều đó có liên quan đến mặc khải

nào?

Wil nhìn tôi như thể ông đang lượng định mức độ hiểu biết của tôi:

- Để có thể kết nối với năng lượng, chỉ biết một mặc khải thôi thì

không đủ. Chúng ta cần phải biết tất cả. Hẳn anh còn nhớ, mặc khải thứ hai có mô tả những nhà thám hiểm được gửi đi nhằm khám phá ý nghĩa của đời sống, và họ không trở về ngay, có phải thế không?

- Vâng, họ không trở về.

- Vậy thì, những mặc khải kế tiếp tượng trưng cho những giải đáp mà cuối cùng đã quay về. Nhưng chúng không chỉ bắt nguồn từ các tổ chức khoa học. Chúng xuất phát từ những quan điểm rất khác nhau, từ những phát hiện của vật lý học, của tâm lý học, của thuyết thần bí và tôn giáo, hoà vào nhau để tạo ra một tổng hợp mới dựa trên quan điểm về những trùng hợp ngẫu nhiên.

“Chúng ta đào sâu ý nghĩa của những trùng hợp ngẫu nhiên đó, am hiểu cách vận hành của chúng, và như thế chúng ta dựng lại từng mô thức của một thế giới, theo từng mặc khải”.

- Tôi muôn biết tất cả về từng mặc khải; ông có thể giải thích cho tôi trước khi ra đi?

- Không, tôi nhận thấy chẳng phải theo cách đó mà anh có thể hiểu

chúng. Anh phải khám phá từng mặc khải theo cách thức khác.

- Làm thế nào?

- Một cách rất đơn giản, điều đó tự xảy ra... Nói cho anh biết cũng chẳng ích gì. Anh có thể nắm giữ mọi thông tin cần thiết về từng mặc khải, tuy không có chính những mặc khải. Anh phải phát hiện chúng trong cuộc đời của chính anh.

Chúng tôi lặng im nhìn nhau và Wil mỉm cười. Nói chuyện với ông khiến tôi cảm thấy đầy năng lượng.

Tôi hỏi:

- Tại sao phải ra đi lúc này để tìm mặc khải thứ chín?

- Vì đã đến lúc. Tôi là người biết rất rõ vùng đất này, và tôi đã biết tám mặc khải. Trước khi trông thấy anh chạy trong con hẻm, tôi đã nghĩ đến Jose, và quyết định quay về miền Bắc. Tôi sẽ tìm thấy mặc khải thứ chín ở đó. Tôi tin chắc như vậy. Tôi không còn trẻ... Và lại, tôi đã mơ thấy mình phát hiện mặc khải thứ chín. Tôi biết đó là điều quan trọng nhất, và mặc khải thứ chín đó làm rõ những mặc khải khác và cho ta thấy ý nghĩa đích thực của đời sống.

Ngưng lại một lúc, Wil nói tiếp:

- Lẽ ra tôi đã ra đi với một cảm giác mơ hồ là tôi đã quên một điều gì đó. Và ngay lúc đó, tôi thấy anh xuất hiện trong con hẻm.

- Tôi và Wil nhìn nhau một hồi lâu, không nói năng gì. Rồi tôi hỏi:

- Ông có nghĩ rằng tôi phải theo ông?

- Còn anh, anh nghĩ sao?

- Tôi không biết nữa.

- Tôi đang bối rối vì những cảm xúc không rõ ràng: chuyến đi Lima của tôi, Charlene, Dobson, Wil, tất cả những hình ảnh đó dồn dập trong tâm trí. Tôi đến Peru nhằm thoả mãn óc tò mò, và thế rồi tôi trở thành một kẻ chạy trốn, không biết cả lai lịch những kẻ truy đuổi mình. Và điều lạ lùng hơn nữa là, vào lúc này, thay vì cảm thấy khiếp sợ, tôi cảm thấy bị thôi thúc hướng về tương lai. Đáng lý ra, tôi phải

tập trung toàn bộ sinh lực để tìm cách thoát ra, thế mà tôi rất mong muốn đi theo Wil đến một nơi còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi.

Càng suy nghĩ về những điều sẽ đến, tôi càng thấy thật sự mình chẳng có một lựa chọn nào khác. Mặc khải thứ hai khiến tôi không thể quay về với những quan tâm xưa cũ. Nếu muốn thức tỉnh, tôi phải tiến

về phía trước.

Wil nói:

- Tôi sẽ qua đêm ở đây, như thế từ đây đến sáng anh sẽ có đủ thời gian để quyết định.

_ Tôi đã dứt khoát rồi. Tôi theo ông.

3. CÂU HỎI VỀ NĂNG LƯỢNG

Chúng tôi khởi hành rất sớm và đi về phía đông. Trong suốt buổi sáng, chúng tôi hầu như không nói với nhau một lời nào. Wil đã cho tôi biết rằng chúng tôi sẽ vượt qua dãy Andes để đến một vùng gọi là Rừng Thượng Du, một đồng bằng ở chân núi, với cây cỏ rậm rạp.

Nhiều lần tôi đã hi Wil về lai lịch của ông và nơi chúng tôi sẽ đến, nhưng Wil lịch sự tránh né bằng cách nói rằng ông phải tập trung để cầm lái. Cuối cùng, tôi đành lặng im và nhìn những ngọn núi tuyệt đẹp.

Đến trưa, khi lên đến chòm núi cuối cùng, chúng tôi dừng lại ở một bãi đỗ xe để ăn nhẹ và ngắm thung lũng phía dưới. Cảnh quan ở đây có phần hiu quạnh, ở bên kia thung lũng là những ngọn đồi thấp hơn, cây cỏ dày đặc. Wil cho tôi biết chúng tôi sẽ qua đêm tại dinh thự Vicente, được xây dựng trong thế kỷ 19, và trước đây thuộc tài sản của Giáo hội Công giáo. Wil giải thích, “Hiện nay, dinh thự thuộc sở hữu của một người bạn của tôi. Ông ta đã biến nó thành một trung tâm hội nghị”.

Sau giải thích sơ lược đó, chúng tôi lại đi. Một giờ sau, chúng tôi đến Vicente và đi vào dinh thự này qua một cổng đá đồ sộ có lưới thép chắn ngang, trước khi tiến vào một con đường trải sỏi rất đẹp. Tôi hỏi

Wil về Vicente và lý do chúng tôi đến đây nhưng Wil né tránh trả lời theo cách như hồi sáng, ông khuyên tôi nên ngắm cảnh.

Vẻ đẹp ở nơi này khiến tôi sững sốt. Quanh chúng tôi là những cánh đồng và những vườn cây ăn quả đầy màu sắc. Cỏ ở đây có vẻ tốt tươi hơn những nơi khác. Ở mọc lan đến tận những góc sỏi cỏ thụ, được trồng cách nhau khoảng bốn mươi mét, trên các đồng cỏ. Có điều gì đó có vẻ khác thường ở những cỏ thụ đó, nhưng tôi không thể nói đó là điều gì.

Hai kilômet xa hơn, con đường rẽ sang phía đông và bắt đầu lên dốc. Ở đỉnh đồi là dinh thự Vicente, một kiến trúc đồ sộ bằng đá xám và gỗ mang phong cách thuộc địa Tây Ban Nha. Ngôi nhà này hẳn có đến năm mươi phòng; một hàng hiên có mái che dài và rộng chạy dọc theo toàn bộ bức tường phía nam. Quanh dinh thự là những góc sỏi cỏ thụ, những bồn hoa trồng các giống cây nhiệt đới, và những lối đi nằm giữa các khóm dương xỉ. Có những nhóm người đang trò chuyện một cách thanh bình dưới hàng hiên và giữa những cây xanh.

Ra khỏi xe, Wil nấn ná một lúc để ngắm cảnh, về phía đông, bên kia ngôi nhà, ngọn đồi dần dần thấp xuống để trở thành một đồng bằng nhỏ với những cánh đồng cỏ và rừng. Xa hơn, là một dãy đồi chìm trong sắc xanh.

Wil nói với tôi:

- Tôi đi kiểm tra xem người ta đã dành phòng cho chúng ta chưa.

Anh nên tản bộ tham quan khu này cho biết.

Khi rời xa, ông quay lại và dặn tôi: “Đừng quên tham quan các vườn bách thảo. Tôi sẽ gặp lại anh vào bữa tối”.

Rõ ràng là Wil đã có một lý do để bỏ lại tôi một mình, nhưng chẳng hề gì. Tôi cảm thấy rất thoải mái và không chút lo âu. Wil có cho tôi biết rằng nhà cầm quyền không theo dõi Vicente, vì khu dinh thự này mang lại nhiều ngoại tệ cho Nhà nước, tuy ở đây người ta thường bàn đến Bản Sách Cỏ Chép Tay.

Nhiều cỏ thụ và một lối đi dẫn đến khu vực phía sau lối kéo bước chân tôi. Hàng cây che khuất một cánh cửa sắt nhỏ. Tiếp đến là một cầu thang bằng đá dẫn vào một cánh đồng đầy hoa. Phía xa là vườn cây ăn quả và rừng. Đến bên cửa, tôi dừng lại để ngắm cảnh.

Có một giọng nói phía sau tôi:

- Tuyệt vời phải không?

Tôi quay lại. Một phụ nữ gần tứ tuần, lưng đeo balô du lịch, đang nhìn tôi.

Tôi nói:

- Vâng, tôi chưa từng thấy một nơi nào như thế này.

Chúng tôi lặng im ngắm những khu vườn bậc thang, những thảo mộc nhiệt đới và những cánh đồng. Rồi tôi hỏi:

- Cô có biết vườn bách thảo nằm ở đâu?

- Biết chứ. Tôi đang trên đường đến đó. Hãy theo tôi.

Sau khi tự giới thiệu, chúng tôi đi xuống những bậc thang và tiến theo lối đi. Sarah Domer là tên cô. Cô có mái tóc màu vàng cát, đôi mắt xanh, và trông như một cô bé láu lỉnh nếu không có vẻ nghiêm trang đến

thế.

Sau một lúc im lặng bước đi, Sarah hỏi:

- Đây là lần đầu anh tham quan nơi này?

- Vâng, tôi chưa từng đến đây.

Tôi thì đã đến đây nhiều lần, từ một năm nay. Như thế, tôi có thể hướng dẫn anh. Cách nay hai mươi năm, dinh thự đã trở nên nổi tiếng do nó là nơi tổ chức những hội nghị khoa học quốc tế, nơi gặp mặt những nhà vật lý học và sinh vật học. Và, cách nay vài năm...

Sarah hơi ngập ngừng, nhìn tôi:

- Anh có nghe nói về Bản Sách cổ Chép Tay được tìm thấy tại Peru?

- Có, và tôi cũng biết về hai mặt khái đầu tiên.

Tôi muốn cho Sarah biết về sự bức đồng đã khiến tôi theo đuổi chuyện đó, nhưng tôi dằn lại, không chắc rằng cô là người mà mình có thể hoàn toàn tin cậy.

Sarah nói:

- Đó là điều tôi đã nghĩ. Hình như anh đang thu hút năng lượng ở nơi này.

Chúng tôi đi qua một cây cầu bằng gỗ bắc ngang một dòng thác. Tôi hỏi:

- Năng lượng gì?

Sarah dừng lại, tựa vào lan can gỗ:

- Anh có biết gì về mặt khái thứ ba?

-Hoàn toàn không.

- Mặt khái thứ ba mô tả một khả năng biểu biết mới về thế giới vật chất. Nó nói rằng con người sẽ có thể nhận ra một dạng năng lượng mà trước đây không thấy được. Dinh thự Vicente này đã trở thành một điểm gặp mặt của những nhà khoa học đang quan tâm nghiên cứu hiện tượng đ

- Như vậy, các nhà khoa học tin rằng năng lượng đó là có thật? Sarah thôi tựa vào lan can để tiếp tục đi qua cầu.

Cô nói:

- Chỉ một số thôi, và chúng tôi phải quyết tâm!

- Vậy, cô là nhà khoa học à?

- Tôi dạy vật lý tại một trường đại học ở Maine.

- Tại sao một số nhà khoa học không đồng ý với cô? Sau một lúc lặng im, đắn đo suy nghĩ, Sarah nói:

- Điều cần thiết là anh phải hiểu lịch sử khoa học. Hãy dành ra một lúc để nghĩ đến mặt khái thứ hai. Sau khi thế giới Trung cổ sụp đổ, chúng ta, những người phương Tây, hiểu rằng mình đã sống trong một thế giới xa lạ. Trong khi tìm hiểu

bản chất của vũ trụ, chúng ta biết cần phải tách rời các sự việc khỏi những điều mê tín. Những nhà khoa học phải chọn một thái độ được gọi là sự hoài nghi mang tính khoa học đòi hỏi phải có một chứng cứ chắc chắn cho mọi xác định về thế giới vật chất. Mọi lý thuyết không thể chứng minh đều phải bị loại bỏ.

“Với thái độ đó, các nhà khoa học đã thành công trong việc xác định những gì thuộc vật chất, những khối đá, những cây cỏ, tất cả những gì mà con người có thể nhận thức. Chúng ta đã khám phá và đặt tên cho mọi sự vật, trong khi tìm hiểu bằng cách nào tất cả ăn khớp với nhau. Cuối cùng, chúng ta kết luận rằng tất cả đều bị chi phối bởi các quy luật tự nhiên, tất cả đều có một nguyên nhân vật lý trực tiếp.

Như mọi người, các nhà khoa học đã tìm cách thống trị thế giới bằng những tầm nhìn. Đạt đến một sự hiểu biết về thế giới khiến cho nó đáng tin cậy hơn. Sự hoài nghi buộc các nhà khoa học phải tập trung vào những vấn đề cụ thể”.

Chúng tôi đi theo một đường mòn khúc khuỷu dẫn từ cầu đến một đồng cỏ nhỏ, và vào một vùng có nhiều khóm cây.

Sarah nói tiếp:

- Nhờ thái độ đó, khoa học đã dần dần loại bỏ sự hoài nghi và tính chất dị thường của thế giới này. Như Newton, các nhà khoa học nghĩ rằng thế giới là một cỗ máy đồ sộ vận hành theo một cách có thể dự kiến. Sở dĩ họ nghĩ như thế là vì đó là tất cả những gì họ có thể chứng minh. Những sự kiện đi kèm với những sự kiện khác, nh không cùng nguyên nhân trực tiếp, thì được xem là hoàn toàn ngẫu nhiên.

- “Thế là diễn ra hai công trình nghiên cứu, cho chúng ta thấy những bí ẩn mới của vũ trụ. Từ hai thập niên nay người ta đã viết nhiều về cuộc cách mạng trong vật lý học, nhưng để có những thay đổi thực sự, thì họ phải nhờ đến những phát hiện của cơ học lượng tử và của Einstein.

- Einstein đã dành cả đời mình để chứng minh rằng điều mà chúng ta nhận thấy như là vật chất chỉ là không gian trống rỗng được cấu thành bởi một dòng năng lượng. Điều đó cũng đúng cho cơ thể của chúng ta. Và vật lý lượng tử đã phát hiện rằng, nếu chúng ta xem xét những năng lượng đó ở những tỉ lệ càng lúc càng nhỏ hơn, ta sẽ đạt được những kết quả ngoạn mục. Các thí nghiệm đã cho thấy rằng nếu ta cắt ra những “mẫu nhỏ năng lượng”, cái mà ta gọi là những hạt cơ bản, và quan sát chúng, thì việc quan sát không thôi cũng đủ làm biến đổi kết quả của sự quan

sát, như thể những hạt đó chịu tác động bởi mong đợi kết quả của người làm thí nghiệm. Điều đó cũng diễn ra như thế ngay cả khi những hạt đó xuất hiện ở những nơi mà chúng không thể có mặt, theo những quy luật vũ trụ mà chúng ta được biết: ở hai nơi cùng lúc, về phía trước hoặc phía sau trong thời gian... Nói khác hơn, ở nguồn cội của nó, vũ trụ tựa như một loại năng lượng rỗng, để tạo hình, nhào nặn, bởi những ý định của con người, như thể sự mong đợi của chúng ta, ý định của chúng ta khiến năng lượng chảy vào thế giới và tác động đến những hệ năng lượng khác. Điều đó trái hẳn với những giải thích máy móc xưa cũ về thế giới. Đó là những gì mặc khải thứ ba nêu lên cho chúng ta. Khổ nỗi, hầu hết các nhà khoa học không quan tâm đến thuyết này. Họ không tin và chờ chúng tôi chứng minh nó.

Có tiếng gọi từ xa: “Sarah! Chúng tôi đang ở đây”

- Ở phía phải, cách năm mươi mét, giữa những hàng cây, một bóng người xuất hiện. Sarah nhìn tôi:

- Tôi phải nói chuyện với những người đó trong vài phút. Tôi có mang theo đây bản dịch của mặc khải thứ ba. Nếu muốn, anh có thể ngồi đâu đó để đọc qua trước khi tôi quay lại.

- Cám ơn cô.

Sarah rút từ túi du lịch ra một tập hồ sơ, trao cho tôi, rồi đi.

Tôi đảo mắt, tìm một nơi để ngồi xuống. Đất rừng đầy những cây cỏ đã mọc thành bụi. Nhưng ở phía đông có một cái gò. Tôi đi về phía đó.

Khi lên đến đỉnh gò, tôi sững người trước một cảnh đẹp khó tả. Những cây sồi ở đây được trồng thành hai dãy cách nhau chục thước và cành của chúng đan vào nhau, khiến người ta có thể đi dưới chúng như dưới một mái vòm trải dài. Ngoài ra, còn có những loài cây nhiệt đới với lá rộng, cao hơn một mét. Trong mùi hương hoa và mùi đất, tôi tìm thấy

một nơi khô ráo và ngồi xuống.

Tôi mở tập hồ sơ và bắt đầu đọc bản dịch. Một lời dẫn ngắn giải thích tại sao mặc khải thứ ba mang lại một cái nhìn mới về vũ trụ vật lý. Đó là điều Sarah đã trình bày với tôi. Bản văn tiên báo rằng, vào cuối thiên niên kỷ thứ hai, loài người sẽ khám phá một năng lượng mới là cơ sở của mọi sự vật, kể cả chúng ta.

Tôi suy nghĩ về ý tưởng đó một lúc trước khi bắt gặp một đoạn làm tôi bị cuốn hút: Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng nhận thức của con người về năng lượng bắt đầu bằng một cảm xúc gia tăng về cái đẹp. Trong khi tôi suy nghĩ, có tiếng bước chân trên lối mòn khiến tôi phải chú ý, và tôi trông thấy Sarah ngay lúc cô đang nhìn lên gò và thấy tôi.

Sarah nói khi đến gần tôi:

- Nơi đây thật tuyệt. Anh đã đọc đến đoạn nói về cái đẹp rồi chứ?
- Rồi, nhưng tôi không chắc là mình đã hiểu rõ.

Xa hơn, trong bản văn cổ, có những chi tiết bổ sung. Nhưng tôi xin nói với anh rằng: cảm nhận cái đẹp là một loại phong vũ biểu báo cho mỗi người chúng ta biết là đã sẵn sàng để nhận thức năng lượng hay chưa. Điều đó là rõ ràng, bởi vì, nếu quan sát năng lượng, anh sẽ thấy nó là một phần của một chuỗi liên tục với cái đẹp.

- Cứ như thể là cô đã nhìn thấy nó.

Sarah nhìn tôi, không chút bối rối:

- Vâng, tôi đã trông thấy nó... Nhưng đối với tôi, cảm nhận tức thời là một đánh giá sâu sắc hơn nhiều về cái đẹp.

- Điều đó diễn ra như thế nào? Cái đẹp không phải là hoàn toàn có tính tương đối sao? Sarah lắc đầu

- Những gì mà chúng ta gọi là cái đẹp có thể tính chất khác nhau, nhưng những đặc tính mà chúng ta gán cho những sự vật đẹp thì như nhau. Anh thử nghĩ xem, Khi chúng ta thấy một vật gì đó có vẻ là đẹp thì màu sắc hình thể, và sự hiện diện của nó trở nên quan trọng, có phải thế không? Nó hầu như nổi bật lấp lánh, toả sáng bên cạnh sự buồn tẻ của những đồ vật khác.

Tôi gật đầu. Sarah nói tiếp:

- Anh hãy nhìn nơi này. Tôi biết nó đang làm anh thích thú, vì nó làm cho mọi người đều thích thú. Cảnh quan nơi này thật bắt mắt! Các hình thể và màu sắc như được tôn lên. Vào giai đoạn kế tiếp của nhận thức, anh sẽ thấy một trường năng lượng bao trùm trên mọi vật.

- Thấy tôi có vẻ kinh ngạc, Sarah nói:

- Tôi nghĩ chúng ta nên đến vườn bách thảo, cách đây khoảng một kilômet về phía nam. Hẳn anh sẽ thích thú.

Tôi cảm ơn Sarah đã giải thích cho tôi về Bản Sách Cổ Chép Tay và hướng dẫn tôi tham quan Vicente.

Sarah nhún vai và giải thích:

- Tôi thấy anh có vẻ quan tâm đối với điều chúng tôi đang làm ở đây, và chúng tôi biết rằng mình đang dần thân vào một nỗ lực thông tin lớn lao. Để cho những nghiên cứu này có thể tiếp tục, điều cần thiết là làm sao để thế giới nghe nói đến chúng.

- Có tiếng người thốt lên ở phía sau Sarah và tôi: "Xin vui lòng giúp cho!".

Chúng tôi quay lại và thấy có ba người đang bước nhanh về phía chúng tôi. Cả ba đều có vẻ ở tuổi bốn mươi, ăn mặc chải chuốt.

Một trong ba người hỏi chúng tôi:

- Trong hai bạn, có bạn nào có thể chỉ cho chúng tôi đường đến vườn bách thảo?

Sarah đáp:

- Và các bạn có thể cho chúng tôi biết các bạn đang làm gì ở nơi này?

- Tôi và các đồng nghiệp được chủ nhân khu dinh thự cho phép

tham quan các khu vườn và nói chuyện với những ai cho rằng họ muốn thực hiện những nghiên cứu ở đây. Chúng tôi thuộc trường đại học Peru.

Sarah mỉm cười, cô làm điệu bầu không khí căng thẳng:

- Hình như các bạn không hài lòng với những khám phá của chúng

tôi.

Một trong ba người trả lời:

- Hoàn toàn không! Chúng tôi nghĩ, quả là ngớ ngẩn khi cho rằng

người ta có thể một cách đột nhiên quan sát một năng lượng bí ẩn ở nơi mà trước đó chưa ai thấy.

- Và bạn đã đích thân thử nghiệm?

Người đàn ông làm ra vẻ không nghe, và hỏi tiếp:

- Cô có thể chỉ cho chúng tôi đường đến khu vườn.

- Cách đây khoảng hai trăm thước, có một con đường mòn đi về phía đông. Hãy đi theo con đường đó, và khoảng năm trăm thước xa hơn là các khu vườn.

- Cám ơn cô. - Người cao lớn nhất trong ba người nói, và họ ra đi

thật nhanh.

Tôi nói:

- Cô đã chỉ họ đi theo một hướng không đúng.

- Không phải vậy. Nơi ấy cũng có những vườn bách thảo, và những người ở đó sẵn sàng hơn để nói chuyện với những người hoài nghi như thế. Ở đây, thỉnh thoảng chúng tôi cũng gặp những người tương tự, không chỉ là những nhà khoa học, mà còn có những kẻ tò mò, chẳng biết

chút gì chúng tôi đang thực hiện... Điều đó cho thấy không dễ để hiểu nhau ngay cả giữa những nhà khoa học!

- Cô muốn nói gì?

- Như tôi đã giải thích với anh, thái độ hoài nghi xưa cũ có những ưu thế khi ta thăm dò những hiện tượng khả kiến của vũ trụ, như là những thảo mộc, giông bão... Nhưng còn có một tập hợp khác thuộc những hiện tượng có thể quan sát, nhưng tinh tế hơn và không thể nghiên cứu, nếu ta không chịu tạm ngưng sự hoài nghi của ta để tìm kiếm mọi phương tiện khả dĩ nhằm quan sát chúng. Một khi đã nhận thức được những hiện tượng đó, ta chỉ còn việc quay về với sự chính xác mang tính khoa học của chúng ta.

Tôi gật đầu: I

- Rất lý thú.

Phía trước chúng tôi là đoạn cuối của khu rừng và tôi trông thấy hàng chục mảnh đất được trồng trọt, mỗi mảnh dành cho một loại cây khác nhau. Hầu hết có vẻ là những loại cây lương thực, từ chuối đến rau epina. ở rìa phía đông của mỗi mảnh đất là một lối đi rộng trải sỏi chạy dài về phía bắc, hướng đến một trục đường. Dọc theo lối đi là ba nhà kho bằng thép có khoảng năm người đang làm việc.

Chỉ tay về nhà kho gần nhất, Sarah nói:

- Kia kìa. Nào, chúng ta đến đó để tôi giới thiệu anh với họ.

Sarah giới thiệu tôi với ba người đàn ông và một phụ nữ, tất cả đều liên quan đến những cuộc nghiên cứu. Sau vài câu trao đổi ngắn ngủi, họ lỏm để tiếp tục công việc của họ. Riêng người phụ nữ, một nhà sinh vật học tên Marjorie, có vẻ có thời gian để trò chuyện.

Tôi hỏi Marjorie:

- Cô đang nghiên cứu gì ở đây?

Trong thoáng chốc, Marjorie có vẻ ngạc nhiên. Sau đó, cô mỉm cười:

- Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu để trả lời anh. Anh biết Bản

Sách Cổ Chép Tay chứ?

- Chỉ phần đầu thôi. Tôi mới bắt đầu đọc mặc kệ thứ ba.

- À, đó chính là lý do của sự có mặt của anh tại đây. Nào, hãy theo

tôi.

- Chúng tôi đi quanh nhà kho để đến một khu trồng đậu. Tôi nhận

thấy cây trồng ở đây đặc biệt tốt tươi, không dấu vết sâu bệnh. Các cây

đậu mọc trên một lớp mùn rất nhẹ; chúng được trồng khá xa nhau để lá của chúng không chạm vào nhau.

Chỉ tay về một cây đậu kề cận, Marjorie nói:

Chúng tôi xem mỗi cây ở đây như một hệ năng lượng hoàn chỉnh, và chúng tôi đã phân tích tất cả những thứ cần thiết để nó phát triển: đất, các thành phần của đất, ánh sáng, nước. Chúng tôi đã phát hiện rằng hệ sinh thái toàn diện của mỗi cây xanh hình thành một sinh thể như nhau, và sự tác hại đến một trong những thành tố của nó có tác động đến toàn bộ. Vấn đề chính yếu là một khi tiếp cận đó được thực hiện trên những quan hệ thuộc năng lượng, chúng tôi đã ghi nhận những kết quả phi thường. Những cây xanh trong mẫu thí nghiệm của chúng tôi không chỉ lớn mạnh hơn mà còn, xét theo những tiêu chuẩn dinh dưỡng cơ bản, giàu dưỡng chất hơn.

- Làm thế nào cô có thể đánh giá được điều đó?

- Những cây đậu ở đây chứa nhiều protein, hydrat carbon, vitamin, và các chất khoáng hơn.

Nhìn tôi với vẻ phần khởi, Marjorie nói tiếp: “Nhưng điều gây ấn tượng nhất là chúng tôi phát hiện rằng những cây được một con người chăm sóc nhiều hơn cả là những cây khỏe mạnh nhất”.

- Chăm sóc nhiều hơn cả nghĩa là sao?

À, đó là xói đất quanh thân chúng, kiểm tra chúng... Chúng tôi đã thí nghiệm trên một vùng cây trồng, và một phần những cây ở đó được bỏ mặc không chăm sóc. Kết quả được xác định. Ngoài ra, chúng tôi còn có trong cuộc thí nghiệm một nhà nghiên cứu với nhiệm vụ không chỉ chăm sóc những cây phải được chăm sóc mà còn phải truyền năng lượng cho chúng phát triển. Anh ta ngồi giữa đám cây, nhìn chúng một cách yêu thương và nghĩ đến sự phát triển của chúng.

- Và kết quả...?

- Đám cây đã lớn nhanh một cách đáng kể.

- Là vậy ư?

- Vâng...

Marjorie ngưng nói để nhìn một người, ở tuổi ngoài sáu mươi đang đi về phía chúng tôi.

Rồi cô nói nhỏ: “Đó là một nhà vi dinh dưỡng học. Ông đã đến đây lần đầu cách nay một năm và ngay sau đó, đã xin nghỉ dạy học để nghiên cứu. Ông là giáo sư Hains, tác giả của nhiều công trình nghiên cứu nổi

tiếng”.

Tôi được giới thiệu với giáo sư Hains. Ông là một người dong dỏng cao, với mái tóc đen chớm bạc ở hai thái dương. Theo yêu cầu của Marjorie, giáo sư Hains kể ngắn gọn về những nghiên cứu của ông. Ông quan tâm đến sự hoạt động của những cơ quan của cơ thể con người được theo dõi bởi những xét nghiệm rất chính xác trong phòng thí nghiệm, và đặc biệt quan tâm đến ảnh hưởng của chất lượng thực phẩm.

Điều thu hút ông hơn cả là kết quả của một nghiên cứu cho thấy, nếu những thực vật rất giàu các chất dinh dưỡng được trồng ở Vicente đã gia tăng đáng kể hiệu năng của cơ thể con người, thì sự gia tăng đó là rất cao so với tổng số chất dinh dưỡng có thể tạo ra trên cơ thể con người. Chính một nhân tố cố hữu trong cấu trúc thực vật đã tạo ra hệ quả không thể giải thích đó.

Tôi nói với Marjorie:

- Như vậy, sự quan tâm của con người đến thực vật và mang đến cho chúng một điều gì đó, để rồi bù lại chúng tăng sức mạnh cho con người? Phải chăng đó là năng lượng đã được nêu trong Bản Sách Cổ Chép Tay?

Marjorie nhìn giáo sư Hains. Ông mỉm cười, đáp:

- Tôi chưa biết nữa.

Tôi hỏi ông về những nghiên cứu sắp tới của ông, và ông trả lời rằng ông muốn tạo ra một bản sao những vườn bách thảo của VICENTE tại Hoa Kỳ. Mục tiêu của ông là tiến hành những nghiên cứu dài hạn để xem những người tiêu thụ các rau củ quả trồng ở đây có được nhiều năng lượng và một sức khỏe tốt trong một thời gian dài hay không. Trong khi giáo sư Hains nói, tôi không dần được phải thỉnh thoảng liếc nhìn Marjorie. Đột nhiên, tôi thấy Marjorie rất xinh đẹp; cao và thon gọn, mặc dù vẻ bạc màu và cũ mòn của chiếc áo thun ngắn tay và quần jeans. Nàng có đôi mắt màu hạt dẻ sậm và làn da rám nắng.

Tôi cảm thấy bị thu hút bởi Marjorie, và ngay lúc đó nàng quay mặt về phía tôi, nhìn tôi một lúc, và bước lùi lại.

Nàng nói với tôi:

- Tôi phải đi gặp một người. Hy vọng sẽ gặp lại anh. Rồi nàng nói lời xin rút lui với giáo sư Hains,

Gửi cho tôi một nụ cười rụt rè, và đi vòng qua nhà kho để vào con đường mòn.

Sau vài phút nói chuyện với giáo sư Hains, tôi từ biệt ông và đi về nơi Sarah đang đứng. Có vẻ sôi nổi, Sarah đang nói chuyện và đi một trong những nhà nghiên cứu nhưng cô không ngưng nhìn tôi khi tôi bước đến. Người nói chuyện với Sarah mỉm cười, sắp xếp lại tập hồ sơ và đi vào nhà kho.

Sarah nói với tôi:

- Anh có tìm hiểu được gì không?

Tôi đáp bằng một giọng lơ đãng:

- Có thể nói những nhà nghiên cứu đó đang thực hiện những điều

đáng quan tâm.

Tôi nhìn xuống đất khi Sarah hỏi:

- Marjorie đã bỏ đi vào lúc nào?

Nhìn lên, tôi thấy một nụ cười tinh nghịch trên khuôn mặt Sarah. Tôi nói:

- Cô ấy nói với tôi rằng cô phải đi gặp một người.

- Anh có làm điều gì khiến Marjorie phải bỏ đi? Tôi cười:

- Không rõ nữa. Nhưng tôi chẳng nói gì khiến cô ấy phải phiền.

- Đâu cần anh phải nói. Marjorie đã phát hiện một biến đổi trong trường năng lượng của anh. Điều đó là hiển nhiên. Ngay cả ở đây tôi cũng nhận ra điều đó.

- Một sự biến đổi gì?

- Biến đổi trong trường năng lượng đang bao quanh anh. Hầu hết chúng tôi ở đây đều có thể nhận ra trường năng lượng trong một số bối cảnh. Khi một người đang có một xung lực tình cảm, thì năng lượng của người đó sẽ phát sóng hướng về người là đối tượng của xung lực.

Đối với tôi, điều này có vẻ hoàn toàn điên rồ, nhưng trước khi có thể đưa ra một lời bình luận, tôi thấy nhiều người đang ra khỏi nhà kho.

Sarah nói:

- đến giờ phóng năng lượng. Anh nên xem cho biết.

Tôi và Sarah đi theo bốn sinh viên trẻ đến một luống trồng bắp. Khi đến gần, tôi thấy luống bắp được chia thành hai phần bằng nhau, mỗi phần khoảng năm mét vuông, ở một phần, những cây bắp cao đến sáu mươi centimet, ở phần kia chúng chỉ cao gần phân nửa. Bốn sinh viên đi về phía những cây bắp cao, rồi ngồi xuống, mỗi người đảm trách một góc

của luống cây, và quay mặt vào phía trong. Sau dấu hiệu của một người trong số họ, cả bốn đều nhìn chăm chăm vào những cây bắp. Từ phía sau tôi, mặt trời buổi xế chiều nhận chìm những luống cây trong một ánh sáng dịu dàng màu hổ phách, và ở

phía xa, những khu rừng vẫn âm u. Những cây bắp và các sinh viên nổi bật trên nền âm u đó.

Đứng cạnh tôi, Sarah nói:

Thật hoàn hảo, anh thấy không?

- Thấy gì?

- Họ ngoại xuất năng lượng của họ lên các cây bắp

Chăm chú nhìn nhưng chẳng thấy gì, tôi nói:

- Tôi chẳng thấy gì. Sarah nói:

- Vậy thì anh hãy ngồi xuống và nhìn kỹ khoảng không giữa những cây bắp và các sinh viên.

Trong thoáng chốc, tôi tưởng chừng mình trông thấy một thứ ánh sáng, nhưng tôi kết luận rằng đó chỉ là một hình ảnh tồn dư, hoặc tôi là nạn nhân của một ảo giác.

Tôi nói:

- Tôi không biết phải làm sao. Sarah thân mật vỗ vai tôi:

- Thôi, anh đừng bận tâm. Lần đầu là lần khó nhất; điều cần thiết là phải sửa đổi cách nhìn.

Một trong các sinh viên liếc nhìn chúng tôi, rồi đưa ngón tay lên

môi. Ngay sau đó, chúng tôi đi về nhà kho.

Sarah hỏi tôi:

- Anh sẽ ở lại Vicente trong bao lâu?

Chắc không lâu đâu. Người cùng đi với tôi đang tìm phần còn thiếu của Bản Sách Cổ Chép Tay.

Sarah tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tôi tưởng người ta đã tìm thấy hết rồi, nhưng có thể tôi lầm. Tôi đã bị thu hút công việc của mình đến nỗi không có thời gian kỹ phần còn lại.

Tôi đột ngột thọc tay vào túi quần, sợ có thể đã để mất bản dịch mà

Sarah đã trao cho tôi. Nó vẫn còn đó, cuộn tròn trong túi.

Sarah nói tiếp:

- Như anh thấy đó, chúng tôi đã phát hiện rằng hai thời điểm thích hợp nhất trong ngày để truyền dẫn năng lượng là lúc bình minh và hoàng hôn. Nếu anh muốn biết, tôi sẽ gặp anh vào sáng sớm mai, và anh có thể thử lại.

Đưa tay ra để lấy lại bản dịch, Sarah nói: “Như thế tôi có thể làm một bản sao để anh có thể mang đi”.

Trong thoáng chốc, tôi nghĩ đến việc từ chối, nhưng rồi tôi quyết

định trao lại cho Sarah.

Tôi mỉm cười:

- Điều gì đã khiến cô nghĩ rằng tôi có thể học hỏi khi xem việc đó?
- Có thể là do trực giác.

Chúng tôi hẹn sẽ gặp lại vào sáu giờ sáng mai trên đồi, và tôi một mình trở về dinh Vicente - cách một kilômet. Mặt trời đã lặn, nhưng vẫn còn hắt một màu cam mơ hồ lên những đám mây xám ở chân trời. Không khí mát lạnh, nhưng không có gió.

Trong dinh Vicente, người ta đang nối đuôi nhau trước những quầy phục vụ tại phòng ăn rộng lớn. Tôi tiến về phía đó để xem thực đơn hôm nay. Wil và vị giáo sư đang thì thầm bàn luận.

Wil hỏi tôi:

- Thế nào? Buổi chiều của anh ra sao?
- Rất thú vị

Will nói:

- Giới thiệu với anh, đây là William Hains.

Tôi đáp:

- Vâng, chúng tôi đã gặp nhau.

Giáo sư Hains gật đầu.

Tôi nói về cuộc hẹn sáng mai của tôi. Wil chẳng có gì để nói thêm, bởi ngày mai ông phải gặp hai người, và không tính đến chuyện rời khỏi nơi này trước chín giờ. Hàng người đang nối đuôi hơi dạt sang phía sau, và những người đứng sau tôi mời tôi bước vào hàng phía trước họ để tôi có thể ở cạnh những người bạn của tôi.

Hains hỏi:

- Cậu nghĩ sao về điều chúng tôi đang làm ở đây?

- Tôi không biết nữa. Tôi cần phải có đôi chút thời gian để tìm hiểu toàn bộ sự việc. Cái ý tưởng về những trường năng lượng là hoàn toàn mới lạ đối với tôi.

- Thực tế là nó mới mẻ đối với mọi người. Điều lý thú là khoa học luôn tìm kiếm năng lượng: một loại nguyên liệu cho mọi nguyên liệu. Trước kia, và nhất là kể từ Einstein, vật lý học đã cố tìm kiếm một lý thuyết về các trường thống nhất. Tôi không hiểu chúng tôi nhận ra điều đó hay không, nhưng ít ra Bản Sách Cổ Chép Tay đã đưa đến những nghiên cứu lý thú.

- Làm thế nào để khoa học có thể chấp nhận thuyết ấy?

- Phải có một cách thức đo lường. Sự tồn tại của năng lượng không là điều mới mẻ gì. Các bậc thầy võ thuật đã nói đến dòng năng lượng là Khí để giải thích các sự việc như dùng tay không đánh vỡ gạch, hoặc khi xuống tấn thì bốn người lực lưỡng không thể làm xô dịch. Ngoài ra, chúng ta đã từng thấy các đạo sĩ yoga đạt được những kỳ tích như lơ lửng trong không trung trong một thời gian dài, thách thức định luật trọng lực của Newton. Tất cả là do năng lượng bí ẩn đó mà ra. Nhưng năng lượng đó sẽ chỉ thực sự được công nhận khi có nhiều người mục kích sự tồn tại của nó.

Tôi hỏi Hains:

- Phần ông, ông đã thấy năng lượng đó rồi chứ?

- Tôi đã thấy một thứ gì đó. Điều đó tùy thuộc vào thức ăn của tôi.
- Sao lạ vậy?
- Có những người ở đây đã thấy trường năng lượng đó, khi chỉ ăn

những thứ rau củ do họ tự trồng.

Chỉ tay về quầy thức ăn, Hains nói tiếp: “Có các thứ rau củ quả ở kia. Nhưng ơn Trời, ở đó cũng có cá và thịt gia cầm cho những lão già như tôi, vốn thích ăn mặn. Nhưng, nếu buộc mình phải thay đổi chế độ ẩm thực, thì đương nhiên tôi có thể thấy một điều khác”.

Tôi hỏi ông tại sao ông không thay đổi triệt để chế độ ẩm thực của

ông. Và ông đáp: “Tôi không biết nữa.

Có lẽ do thói quen.

Những người xếp hàng lại chuyển động. Và đến lượt tôi đến trước quầy thực phẩm. Tôi chỉ chọn những món rau củ. Sau đó, chúng tôi ngồi ăn chung ở bàn, và trò chuyện gần một giờ. Rồi tôi tiếp tay Wil đưa hành lý ra khỏi chiếc Jeep.

Tôi hỏi Wil:

- Ông đã thấy trường năng lượng rồi chứ? Wil mỉm cười, gật đầu:

_ Phòng tôi ở tầng một. Phòng anh ở tầng ba. Số 306. Hãy lấy chìa khoá ở bàn lễ tân.

Phòng tôi không có điện thoại, nhưng nhân viên lễ tân đã đảm bảo với tôi rằng sẽ cho người đến gõ cửa để đánh thức tôi vào năm giờ sáng. Tôi lên giường và suy nghĩ mông lung; buổi chiều đã trôi qua một cách chậm rãi và trọn vẹn. Giờ đây, tôi đã hiểu về sự im lặng của Wil. Ông ta muốn tôi tự mình trải nghiệm về mặc khải thứ ba.

Có tiếng gõ cửa phòng: đã năm giờ sáng! Lại có tiếng gõ cửa, và tôi nói lớn: “Cám ơn”. Tôi ra khỏi giường và nhìn ra cửa sổ. Dấu hiệu duy nhất của buổi sáng là thứ ánh sáng nhợt nhạt ở phương đông.

Tôi tắm rửa, mặc quần áo, và xuống tầng dưới. Phòng ăn đã mở, và tôi ngạc

nhien khi thấy nó đã đầy người. Tôi ăn điểm tâm bằng trái cây và vội vã ra ngoài.

Những đám sương mù trôi qua trên khu vườn và vương vấn ở những đồng cỏ phía xa. Có tiếng chim gọi nhau trong đám lá. Khi rời khỏi dinh Vicente, tôi thấy mặt trời ló dạng ở chân trời, trên những hàng cây.

Tôi đến gò đất sớm hơn mười lăm phút trước giờ hẹn. Tôi ngồi xuống, tựa lưng vào một thân cây, thích thú nhìn những cảnh lớn cuộn khúc bên trên tôi. Vài phút sau đó, tôi nghe có tiếng chân từ phía con đường mòn. và nhìn về hướng đó để xem có phải Sarah đang đến. Không

phải Sarah, mà là một người lạ. Người đó đang rời khỏi con đường mòn và đi về phía tôi như không trông thấy tôi. Khi cách khoảng mười mét anh ta nhìn thấy tôi và giật mình.

“Ồ! Chào ông!”, anh ta thốt lên, giọng của dân Brooklyn. Mặc quần jeans, mang giày điền dã, trông anh rắn chắc như một vận động viên thể thao, trong tuổi bốn mươi.

Tôi gật đầu chào. Anh nói:

- Xin lỗi vì đã đột ngột quấy rầy ông!
- Không sao cả.

Anh ta cho biết tên là Phil Stone. Tôi tự giới thiệu và nói tôi đang chờ một cô bạn.

Tôi hỏi:

- Anh đang thực hiện những nghiên cứu ở đây?

Không hẳn; tôi làm việc cho Đại học Nam California. Chúng tôi nghiên cứu về sự biến mất của rừng xích đạo, nhưng tôi đến đây để thư giãn mỗi khi có dịp. Tôi thích lang thang trong những khu rừng rất đặc biệt ở đây.

Anh ta phác một cử chỉ: “Ông có biết hầu hết những cây ở đây đều có ít ra là năm trăm năm tuổi? Quả thực, đây là một khu rừng nguyên sinh, một thứ quý hiếm-Tất cả đều trong sự hài hoà hoàn hảo. Những cây cổ thụ lọc ánh sáng và che chở hàng ngàn loài cây cỏ nhiệt đới phía dưới. Trong một khu rừng thuộc loại này, các

cây cỏ thường thuộc những giống cỏ sinh. Những gì mà chúng ta thấy ở đây có vẻ giống một khu rừng ở vùng nhiệt đới hơn là vùng ôn đới”.

Tôi nói:

- Tôi chưa từng thấy một khu rừng nào như thế này.

Hầu như chẳng còn một khu rừng nào như thế này nữa. Hầu hết những khu rừng mà tôi biết đều đã bị bán cho các công ty khai thác lâm sản. Tệ hại không thể tưởng! Kia, hãy xem năng lượng. Kia, hãy xem năng lượng!

- Anh trông thấy năng lượng ư?

Anh ta nhìn tôi với vẻ thắc mắc, như thể anh phải đưa ra một quyết định trước khi trả lời tôi.

Cuối cùng, anh nói:

- Đúng.

- Tôi thì chẳng thể. Hôm qua tôi đã thử điều đó khi thiên định về những thực vật trong các khu vườn.

“Tôi cũng thế. Lúc đầu, tôi chẳng thể trông thấy những trường năng lượng trong chiều kích đó, và tôi phải bắt đầu bằng cách nhìn vào những ngón tay của tôi.

- Là thế nào?

Chỉ tay về một vùng, nơi cây cối có phần thưa hơn, để lộ phần nào bầu trời, Phil nói:

- Nào, hãy đến đó.

Sau khi đến đó, anh nói với tôi:

- Ông hãy thấp người xuống và chạm hai đầu ngón trỏ vào nhau vào nhau. Sau đó, hãy tách chúng ra khoảng hai centimet và nhìn vào vùng ở giữa chúng. Ông thấy gì?

- Chẳng thấy gì hết!

- Đứng xao lãng. Đứng cố xác định vị trí và hãy đưa hai ngón trở vào gần nhau, rồi lại tách chúng ra

- Tôi làm theo lời dặn, chẳng hiểu anh ta muốn nói gì khi yêu cầu tôi đứng xác định vị trí. Sau đó, tôi mơ hồ nhìn thấy hai đầu ngón tay tôi trở nên mờ nhạt, và như có những vệt khói giữa chúng.

- Lạ thật! - Tôi thốt lên và mô tả điều mình thấy.

- Đúng vậy! Hãy tiếp tục.

Tôi chụm bốn ngón tay, rồi hai lòng bàn tay, rồi hai cẳng tay. Cứ mỗi lần như thế, tôi thấy những dải năng lượng mơ hồ giữa những phần thân thể của tôi. Sau đó, tôi hạ hai cánh tay xuống và nhìn Phil.

Phil hỏi:

- Ông có muốn xem những năng lượng của tôi?

Phil đứng lên và lùi lại đôi chút, chỉnh đầu và thân anh sao cho tôi ở đúng ngay phía sau anh. Tôi cố nhìn một lúc, nhưng có một tiếng động khiến tôi mất tập trung. Tôi quay đầu: đó là Sarah. Phil bước về Sarah, cười tươi.

Sarah nói với tôi:

- Tôi và Phil là bạn. Rất tiếc đã đến trễ. Đồng hồ báo thức trong đầu tôi đã hoạt động không tốt. Nhưng giờ đây, tôi tin là mình đã hiểu ra lý do. Việc đến trễ của tôi đã giúp hai bạn có dịp nói chuyện với nhau. Các

bạn đã làm gì rồi?

Phil nói:

- Ông bạn đây vừa học cách để nhìn thấy một năng lượng giữa các ngón tay.

Sarah nhìn tôi:

- Cách nay một năm, Phil và tôi cũng đã ở nơi này để học cách thức

đó.

Rồi quay sang Phil, Sarah nói: “Chúng ta hãy áp lưng vào nhau để anh ấy có thể nhìn thấy năng lượng giữa hai chúng ta”.

Họ đứng trước mặt tôi, áp lưng vào nhau. Tôi yêu cầu họ xích lại gần hơn, và họ chỉ còn cách tôi khoảng một mét hai mươi. Họ nổi bật trên nền trời, một nền trời vẫn là màu xanh chàm ở hướng đó. Tôi ngạc nhiên khi thấy khoảng không giữa họ có vẻ “nhẹ” hơn. Nó có màu vàng hoặc vàng pha hồng.

Nhìn về mặt của tôi, Phil nói với Sarah:

- Ông ta đang thấy trường năng lượng.

- Sarah xoay người và nắm lấy cánh tay Phil; họ từ từ lùi ra sau cho đến khi cách nhau khoảng ba mét. Bềnh bồng quanh nửa thân trên của họ là một trường năng lượng màu hồng nhạt.

Với vẻ rất nghiêm túc, Sarah nói:

- Nó là thể đó.

Sarah bước về phía tôi và ngồi xuống bên cạnh: “Giờ đây, anh hãy nhìn cái đẹp đang bao quanh anh .

Ngay tức khắc, tôi cảm thấy sững sờ trước những hình thể xung quanh tôi. Hình như tôi đang có khả năng để xác định chính xác thể tích từng cây sồi cổ thụ đây, mà không cần phải xem xét từng chi tiết chẳng mấy chốc, tôi nhìn thấy hình thể và dáng vẻ độc đáo của những cành cây to lớn. Ánh mắt tôi lướt từ cành này sang cành khác. Điều đó như tăng cường sự hiện diện của từng cây sồi, như thể đây là lần đầu tôi trông thấy chúng, hoặc trân trọng chúng.

Đột nhiên, cành lá của các loài thảo mộc nhiệt đới dưới tàn cây thu hút ánh mắt của tôi, và một lần nữa, tôi nhìn kỹ từng cây. Tôi cũng trông thấy sự kết hợp giữa cây xanh và những lát giềng của nó, như thể chúng đã hình thành những cộng đồng nho nhỏ. Chẳng hạn, một cây chuối lớn thường được bao quanh bởi những cây ráy thơm, và bên dưới những cây này là những cây dương xỉ nhỏ. Trong khi suy nghĩ về những tổng thể, tôi kinh ngạc bởi tính độc đáo và sự hiện diện của chúng.

Cách tôi gần bốn mét, một tàn lá thu hút sự chú ý của tôi. Đó là tá của loài cây thuộc họ ráy thơm, và ở nhà, tôi có trồng một cây thuộc giống này ở nội thất. Tàn lá màu xanh lục đậm trải rộng trên khoảng một mét hai mươi bề ngang và có vẻ đầy sức sống.

Sarah nói:

- Đúng đây, anh hãy nhìn nó đi, nhưng một cách dịu dàng thôi. Trong khi làm theo lời dặn của Sarah, tôi thích thú với độ sâu tầm

nhìn của tôi. Đến một lúc, tôi cố nhìn vào khoảng hai mươi centimet ở

hai bên cây; cuối cùng, tôi nhìn thấy những loé sáng; rồi đột nhiên, với một nỗ lực thích nghi, tôi nhận thấy có một bóng ánh sáng bao bọc cây xanh.

- Đúng rồi, tôi đang thấy một điều gì đó.

Sarah nói:

- Hãy tiếp tục.

Tôi lùi lại, cảm thấy choáng váng. Quanh mỗi cây xanh trong tầm nhìn của tôi, có một quầng ánh sáng trắng xoá, nhẹ, có thể thấy được, nhưng trong suốt. Tôi nhận ra rằng điều mà tôi thấy là một sự mở rộng cái đẹp độc đáo của từng thảo mộc, sự hiện diện của nó, và một hiện tượng đã khuếch đại cái đẹp thuần khiết của những đặc điểm vật lý, đó chính là khoảnh khắc mà tôi đã thấy những trường năng lượng.

Sarah nói:

- Anh hãy nhìn kỹ điều này.

Sarah đang ngồi phía trước tôi, đối diện với cây ráy thơm. Bao quanh cây ráy thơm là một vòng hào quang trắng xoá đang mở ra và sắp nuốt chửng nó. Chẳng mấy chốc, đường kính của trường năng lượng của cây ráy đã tăng thêm hàng chục centimet.

Tôi thốt lên:

- Thật không tưởng tượng được!

Chẳng mấy chốc, tôi có thể theo kịp Phil và Sarah, ý thức về sự lạ lùng của hiện

tượng mà tôi đã chứng kiến, nhưng không có một cảm giác bất ổn nào, trong khi chỉ trước đó vài phút, tôi không tin là có thể có hiện tượng này. Tôi nhận ra rằng việc nhìn thấy những trường năng lượng cũng mang lai nhân thức mới về thực tại của sự vật.

Tuy vậy, cùng lúc, mọi vật quanh tôi có vẻ khác hẳn. Cây, lá, mặt trời, giò đây mang một chiều kích mới trong sự rung động của ánh sáng,

và có lẽ chúng cũng có một ý thức, ở bên kia khái niệm đáp nhận. Sau khi đã trải nghiệm, tôi không còn nhận thức một khu rừng theo cách trước kia.

Nhìn Phil, tôi nói:

Anh hãy ngồi xuống và tập trung năng lượng của anh vào cây ráy thom. Tôi muốn so sánh.

Phil có vẻ ngần ngại:

- Không, tôi không thể. Tôi chẳng hiểu vì sao.

Tôi nhìn Sarah. Sarah nói:

- Một số người có thể làm được việc ấy, số khác thì không. Chúng tôi chẳng hiểu vì sao. Vì thế, Maijorie buộc các ứng viên phải trải qua những cuộc trắc nghiệm trước khi được tuyển. Hiện có hai chuyên gia tâm thần đang nghiên cứu về những liên quan giữa khả năng tập trung năng lượng với những khuynh hướng tâm lý, nhưng họ chưa tìm thấy một chứng cứ vững chắc nào.

Tôi nói:

- Để tôi thử xem.

Sarah gật đầu:

- Anh cứ thử.

Ngồi đối diện với cây ráy thom, hai cây kia vuông góc với tôi, tôi

hỏi:

- Giờ thì tôi phải làm gì?

- Hãy dồn mọi chú ý vào cây, như thể anh muốn truyền năng lượng cho nó.

Tôi nhìn cây ráy thơm, và tưởng tượng năng lượng đang tiến vào nó, rồi hai phút sau, tôi quay sang hai cây kia.

Sarah nói:

- Rất tiếc, anh không thuộc thành phần những người được ân sủng.

Có những tiếng nói giận dữ vang lên từ con đường mòn phía trước, và thấp thoáng sau những hàng cây là một nhóm người.

Phil hỏi:

- Ai thế? Sarah nói:

- Tôi không rõ. Có lẽ họ là những người chống đối cuộc nghiên cứu của chúng tôi.

Tôi nhìn khu rừng bao quanh; mọi sự có vẻ bình y

- Ô! Tôi chẳng còn thấy những trường năng lượng! Sarah hỏi:

- Phải chăng có điều gì đó đã khiến anh mất khả năng?

Mím cười, Phil vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Nó giống như tập đi xe đạp! Giờ đây, anh có thể lặp lại bất cứ lúc nào. Anh chỉ cần nhìn thấy cái đẹp và xuất phát từ đấy.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến giờ giấc. Mặt trời một cơn gió thoảng lay nhẹ những cành cây. Ba giờ kém mười.

Tôi nói:

- Đã đến lúc phải quay về!

Sarah và Phil đi theo tôi. Trên đường, tôi quan sát những ngọn đồi bao phủ bởi rừng cây:

- Đẹp quá! Tiếc là ở Hoa Kỳ không có những nơi như thế này.

Sarah nói:

- Một khi nhìn thấy trường năng lượng ở những vùng khác, anh sẽ hiểu vì lý do gì vùng này có một khu rừng sinh động như thế. Hãy nhìn những cây sồi. Chúng là thứ hiếm thấy ở Peru, nhưng phát triển mạnh ở đây. Một khu rừng được quy hoạch, nhất là khi các loài thực vật tự nhiên bị loại bỏ để trồng một giống cây sinh lợi hơn, thì có một trường năng lượng rất yếu, còn một thành phố thì toát ra một trường năng lượng rất

khác.

Tôi hỏi Sarah:

- Cô có chắc chắn rằng tôi sẽ lại thấy những trường năng lượng?

- Đương nhiên. Theo tôi biết, những ai đã một lần thấy trường năng lượng, thì sẽ có thể tiếp tục thấy. Có lần, một nhà nghiên cứu nhân khoa đến đây, và ông kinh ngạc sau khi thấy các trường năng lượng. Ông nghiên cứu về một số chứng bất thường thị giác, như rối loạn trong nhận biết màu sắc. Qua nghiên cứu, ông tin rằng một số người có thể đã có những bộ phận thụ cảm kém hoạt động trong mắt họ. Ông đã chỉ cho một số bệnh nhân mù màu cách thức để nhìn những màu sắc mà họ chưa từng có khả năng phân biệt. Đối với ông, việc nắm bắt những trường năng lượng cho thấy cùng một phương pháp tiến hành, là đánh thức những bộ phận thụ cảm đang mê ngủ. Bất cứ ai cũng có thể đạt được điều ấy.

Tôi

- Tôi muốn sống gần một nơi như thế này.

- Ai chẳng vậy. - Phil thốt lên, rồi nhìn Sarah, - Tiến sĩ Hains vẫn còn ở đây chứ?

Sarah gật đầu:

- Vâng, ông ấy chưa thể ra đi.

Phil nhìn tôi:

- Tiến sĩ Hains đang thực hiện những nghiên cứu lý thú về những gì trường năng lượng có thể mang đến cho chúng ta.

- Hôm qua, tôi có nói chuyện với ông. Phil nói tiếp:

- Trong lần gặp tiến sĩ Hains gần đây, ông cho tôi biết muốn tiến hành một nghiên cứu về những hiệu ứng thể chất của sự kề cận những môi trường giàu năng lượng, như khu rừng này.

Sarah nói xen vào:

- Phần tôi, tôi đã biết những hiệu ứng đó. Ngay khi đi vào khu này, tôi cảm thấy khoẻ hơn. Mọi sự như được tăng cường. Tôi cảm thấy mạnh mẽ hơn tôi nghĩ nhanh hơn. Và những tầm nhìn mà tôi có về điều đó và những liên quan của-chúng đối với nghiên cứu của tôi về vật lý học là rất lớn lao.

Tôi hỏi:

- Đề tài nghiên cứu của cô là gì?

- Hẳn anh còn nhớ tôi đã nói với anh những thí nghiệm của tôi về các hạt xuất hiện nơi mà nhà khoa học nghĩ là sẽ gặp chúng?

- Vâng.

- Tôi nỗ lực xây dựng một lý thuyết, không phải để mang lại một giải đáp cho những nghiên cứu về những hạt hạ nguyên tử, nhưng để thăm dò những vấn đề mà tôi đã nói với anh: “Ở mức độ nào thế giới vật lý, được hình thành bởi cùng thứ năng lượng, có thể đáp ứng những mong đợi của chúng ta? Ở mức độ nào những mong đợi của chúng ta là nguyên nhân của điều xảy đến cho chúng ta?”

- Phải chăng cô muốn nói đến những trùng hợp ngẫu nhiên?

- Vâng, anh hãy nghĩ đến những sự kiện trong đời anh. Theo lý thuyết Newton thì mọi sự xảy ra là do tình cờ, và đầu ta có đề ra những quyết định phù hợp, mỗi sự kiện đều có quan hệ nhân quả nội tại, đ

lập với thái độ và hành vi ứng xử của ta.

“Sau những phát hiện gần đây của vật lý học, chúng ta có quyền thắc mắc phải chăng vũ trụ có tính năng động hơn là lý thuyết Newton. Có thể vũ trụ vận hành một cách máy móc, những điều đó không ngăn trở nó đáp ứng đối với một sự tinh tế nào đó của năng lượng tinh thần mà chúng ta ngoại xuất. Tại sao chứ? Nếu có thể làm cho cây cỏ mọc nhanh hơn, thì chúng ta có thể tạo ra những sự kiện khác, hoặc làm cho chúng chậm lại.

- Bản Sách Cổ Chép Tay có nói điều đó?

Sarah mỉm cười:

- Dĩ nhiên, những ý tưởng này xuất phát từ nó.

Vẫn tiếp tục bước, Sarah lấy ra từ túi xách một hồ sơ:

- Đây là bản sao của anh.

- Tôi liếc nhanh bản sao Sarah trao cho tôi và nhét nó vào túi. Chúng tôi đi qua khu rừng và bước chậm lại một lúc để quan sát những màu sắc và hình thể của cây cối.

Tôi chỉnh tầm nhìn, và ngay sau đó thấy trường năng lượng của tất cả những gì quanh tôi. Sarah và Phil có nhưng trường năng lượng lớn quanh họ, nhưng trường năng lượng của Sarah thỉnh thoảng có sắc hồng.

Phil và Sarah đột ngột dừng lại và chăm chú nhìn con đường mòn. Tôi cảm thấy lo lắng, nhưng vẫn dứt khoát theo đuổi tầm nhìn của tôi về năng lượng. Người đang đi đến là một trong những giáo sư nổi tiếng nhất của trường đại học Lima, người ngày hôm qua đã yêu cầu được nắm quyền điều hành những vườn thực vật. Tôi thấy quanh ông ta bành bồng một vùng màu đỏ.

Ông quay sang Sarah và nói bằng một giọng hạ cố:

- Cô là một nhà khoa học?

- Vâng.

- Vậy thì tại sao cô chấp nhận cái thứ gọi là khoa học đang diễn ra tại đây? Tôi đã xem những vườn thực vật và không thể tin những chuyện đó. Cô chẳng thể giải thích được gì. Có rất nhiều lý do cho sự phát triển của thực vật.

- Chẳng ai có thể giải thích mọi chuyện. Chúng tôi đang tìm hiểu những xu

hướng c

-Nhưng quả là phi lý khi đặt ra định đề là có một dạng năng lượng, được thấy trong thời gian gần đây, là cơ sở cho đời sống tự nhiên của con người. Cô không nêu ra một chứng cứ nào.

- Chứng cứ chính là điều chúng tôi đang tìm kiếm.

- Vậy thì tại sao lại đặt ra một định đề về sự tồn tại của một sự vật khi không có chứng cứ?

Hai người vẫn tiếp tục lời qua tiếng lại, nhưng tôi chỉ mơ hồ nghe tiếng họ. Điều quan trọng đối với tôi là sự sinh động của những trường năng lượng của họ. Vào lúc đầu, tôi và Phil đã lùi ra sau vài bước trong khi Sarah và ông giáo sư dừng lại, mặt đối mặt, cách nhau khoảng bốn mươi centimet. Ngay sau đó, trường năng lượng của họ có vẻ dày đặc hơn và dao động, như thể bị ảnh hưởng bởi một chấn động bên trong. Cùng với diễn tiến của vụ tranh cãi, hai trường năng lượng đó xen lẫn vào nhau. Khi một trong hai người khẳng định một điều gì đó, trường năng lượng của người khẳng định có vẻ thu hút năng lượng của người kia. Nhưng, khi người kia trả lời, thì tiến trình đó lại đảo ngược. Theo ngôn ngữ chuyên môn, người ta có thể nói rằng, khi một người trong cuộc tranh cãi có lý thì sẽ cố sức nắm bắt trường năng lượng của đối phương và thu hút nó về mình.

Sarah nói:

- Dẫu sao, chúng tôi đã nhìn thấy hiện tượng mà chúng tôi đang tìm hiểu.

Vị giáo sư nhìn Sarah bằng một ánh mắt khinh thường:

- Vậy là cô là người vừa điên vừa thiếu năng lực.

Và ông ta bỏ đi.

Sarah nói với theo:

- Còn ông, ông là một con khủng long!

Sự việc khiến tôi và Phil bật cười. Nhưng Sarah vẫn căng thẳng. Cô nói khi chúng tôi tiếp tục đoạn đường:

- Những người đó có cách làm cho tôi phát điên. Phil nói:
 - Thôi đừng nghĩ đến nữa. Hẳn cô đã biết, thỉnh thoảng ông ấy có đến đây.
 - Nhưng tại sao nhiều lần đến thế, và tại sao lại đến vào lúc này?
- Khi đến gần dinh Vicente, tôi thấy Wil đang bận rộn quanh chiếc Jeep. Các cửa xe đang để mở, và hành lý được xếp trên mui xe.

Tôi nói nhỏ, “Hình như chúng tôi phải ra đi”.

Câu nói của tôi đánh dấu sự kết thúc của một khoảng im lặng kéo dài mười phút kể từ khi tôi mô tả cho Sarah về trường năng lượng của cô khi cô tranh cãi với ông giáo sư. Rõ ràng là tôi đã nói không phải lúc và điều đó chỉ tạo ra những ánh mắt trống vắng và khiến ba chúng tôi đều chìm trong suy nghĩ riêng tư.

Bắt tay từ biệt tôi, Sarah nói:

- Tôi rất hân hạnh được biết anh.

Phil nói khi nhìn về chiếc Jeep:

- Có phải đó là Wil James? Anh cùng đi với ông ấy?
- Vâng. Có gì vậy?

Tôi thắc mắc... Tôi đã từng thấy ông ấy ở đây. Ông ấy là bạn của người chủ khu này và là một trong những người tiên phong đã khuyến khích nghiên cứu về trường năng lượng tại đây.

- Để tôi giới thiệu cậu với ông ấy.

Phil nói:

- Thôi, tôi phải đi. Nhưng tôi sẽ gặp anh, bởi tôi tin chắc anh sẽ quay trở lại vì anh sẽ không thể quên được nơi này.
- Cậu có lý.

Sarah cho biết tôi có thể liên lạc với cô qua dinh Vicente. Còn chút thời gian, tôi cảm ơn Sarah và Phil về những chỉ dẫn mà họ đã dành cho

tôi.

Sarah nói:

Tận mắt nhìn thấy những trường năng lượng, đạt được nhận thức mới mẻ đó về thế giới vật lý, là điều xảy đến với ta như một chứng bệnh lây nhiễm. Chúng tôi không thể nói lý do, nhưng chúng tôi biết rằng nếu ở cạnh những người đã thấy năng lượng, thì cuối cùng ta thấy nó. Vậy, anh hãy cho những người khác biết điều ấy.

- Tôi gạt đầu và đi về phía chiếc Jeep. Wil mỉm cười nhìn tôi.

Tôi hỏi:

- Ông đã chuẩn bị xong?
- Gần xong. Buổi sáng của anh thế nào?
- Rất lý thú. Tôi có nhiều điều để kể cho ông.

Hãy khoan đã. Chúng ta phải ra đi. Không khí ở đây không còn thân thiện nữa...

Bước đến gần hơn, tôi hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?
- Chẳng có gì quá nghiêm trọng, tôi sẽ giải thích sau. Anh đi lấy hành lý đi.

Tôi lên phòng và lấy mớ hành lý ít ỏi của mình. Wil đã cho tôi biết tôi là khách mời của chủ nhân khu này, và không phải trả một khoản tiền nào. Vì vậy, tôi chỉ việc trả chìa khoá phòng và ra xe.

Wil đang kiểm tra gì đó dưới capo xe. Ông đẩy nó lại khi tôi bước đến và nói:

- Tất cả đều ổn. Thôi, ta đi.

Chúng tôi rời khỏi bãi đậu xe và sử dụng con đường thuộc khu Vicente để ra trực lộ; cùng đang rời khỏi nơi này như chúng tôi là nhiều xe khác.

Tôi thắc mắc:

- Có chuyện gì thế?

Một nhóm các viên chức địa phương và vài nhà khoa học đã than phiền những người điều hành trung tâm hội nghị ở đây. Họ không nói nơi này đã diễn ra những điều bất hợp pháp, nhưng chỉ nói rằng một số khách dự hội thảo không xứng đáng vì là những nhà khoa học dỏm. Nhưng những người đã lên tiếng than phiền đó có thể gây nhiều phiền phức cho chúng ta, và dinh thự này có thể sẽ bị đóng cửa.

Tôi nhìn Wil. Ông nói tiếp:

Như anh thấy đó, dinh thự Vicente thường cùng lúc tiếp đón nhiều đoàn, và chỉ có vài đoàn tiến hành những nghiên cứu về Bản Sách Cổ Chép Tay. Những đoàn khác nghiên cứu theo chuyên ngành của họ, và sở dĩ họ chọn nơi này là vì cảnh đẹp. Nếu các viên chức địa phương thật sự bất bình và tạo ra một bầu không khí không thân thiện, những đoàn khác sẽ không đến nữa.

Tôi nghĩ rằng những viên chức đó rất hài lòng khi thấy có nhiều ngoại tệ được đổ vào đây, địa phương của họ.

Tôi cũng nghĩ như anh. Nhưng hẳn đã có điều gì đó khiến họ bức tức. Những người làm việc trong các vườn, thực vật có biết điều gì xảy ra?

- Không hẳn... Tôi nghĩ họ chỉ đơn giản thắc mắc tại sao có quá nhiều người đã nổi giận.

Wil lặng im. Chúng tôi rời khỏi khu dinh thự và tiến về hướng đông nam. Sau khoảng một dặm đường, chúng tôi rẽ vào một con đường hướng về một dãy núi ở xa phía trước.

Wil nói:

- Chúng ta sẽ chạy men theo các khu vườn thực vật.

Tôi trông thấy những nhà kho bằng sắt thép và những bồn cây. Vào lúc đó, một cửa nhà kho mở ra và tôi bắt gặp ánh mắt của người đang bước ra. Đó là Marjorie; nàng mỉm cười và nhìn về phía tôi. Chúng tôi nhìn nhau thật lâu.

Wil hỏi:

- Ai thế?
- Một phụ nữ mà tôi đã gặp hôm qua.

Wil gật đầu và nói sang chuyện khác:

- Anh đã đọc bản văn về mặc khải thứ ba chưa?
- Người ta đã cho tôi một bản sao.

Wil không nói gì thêm. Ông có vẻ đắm chìm trong suy tư, vì thế tôi lấy bản sao ra và đọc tiếp phần bỏ dở. Bản văn nói về bản chất của cái đẹp và giải thích rằng chính khi nắm vững nhận thức đó, người ta sẽ nhận ra những trường năng lượng. Một khi đạt đến giai đoạn này, sự hiểu biết của chúng ta về thế giới vật chất sẽ thay đổi một cách triệt để. Chẳng hạn, chúng ta sẽ tiêu thụ nhiều hơn những thực phẩm giàu năng lượng chúng ta sẽ hiểu rằng có một số nơi toả ra nhiều năng lượng hơn những nơi khác và những dao động điện từ mạnh nhất xuất phát từ những nơi cổ xưa hơn cả và được bảo tồn tốt hơn cả, nhất là những khu rừng.

Wil đột ngột nói:

- Hãy cho tôi biết anh đã cảm thấy gì ở vườn thực vật.
- Tôi kể cho Wil những gì tôi có thể nhớ về những sự kiện diễn ra hai ngày vừa qua, cùng những người tôi đã gặp. Wil mỉm cười khi nghe tôi kể về cuộc gặp của tôi với Marjorie.

Wil hỏi:

- Anh đã nói gì với họ về những mặc khải khác và về liên quan giữa những mặc khải với sự hiện diện của họ trong khu vườn?
- Chẳng nói gì, bởi vào lúc đầu tôi không tin họ, và vì sau đó tôi đã nghĩ rằng họ biết nhiều điều hơn tôi.

- Theo tôi thì anh sẽ mang đến cho họ nhiều thông tin quan trọng nếu anh cởi mở hơn.

- Những thông tin gì?

Wil nhìn tôi với vẻ trù mến:

- Chỉ anh mới biết.

- Chẳng biết phải trả lời sao, tôi đành nhìn cảnh quan. Vùng đất càng lúc càng có nhiều đá và gồ ghề.

Wil đột ngột hỏi:

- Anh nghĩ gì về việc đã thấy Marjorie khi rời khỏi Vicente?

Tôi định thốt lên, “Chỉ là một trùng hợp ngẫu nhiên”, nhưng rồi tôi

nói: “Tôi không biết nữa. Còn ông, ông nghĩ sao?”.

- Theo tôi thì chẳng có gì xảy ra một cách tình cờ. Đối với tôi, điều đó có nghĩa là anh và cô ấy còn có nhiều việc cùng làm, hoặc hai người sẽ có điều gì đó để nói với nhau.

Ý tưởng đó khiến tôi thắc mắc và đồng thời làm cho đầu óc tôi xáo trộn. Suốt đời, tôi đã nhiều lần bị coi là lạnh lùng, xa cách, là người nêu lên câu hỏi nhưng không bày tỏ chính mình điều đó lại quay về với tôi?

Tôi cũng nhận thấy tâm trạng của tôi đã thay đổi. ở Vicente, tôi đã cảm thấy mình là một kẻ phiêu lưu và hiểu biết, vậy mà giờ đây tôi bị tràn ngập bởi tâm trạng căng thẳng lẫn với lo âu.

Tôi nói với Wil:

- Ông đã kích động tôi.

Wil cười lớn:

- Điều đó chẳng phải do tôi mà là do tác động của việc rời khỏi Vicente. Năng lượng ở nơi đó đã làm cho anh bị kích thích. Anh nghĩ sao khi các nhà khoa học nổi tiếng thường nhóm họp ở đó? Họ chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy thanh thản hơn khi ở Vicente. Nhưng chúng ta biết lý do, có phải không?

Một lần nữa, Wil quay sang tôi, đầy thân thiện:

- Anh phải tập hợp năng lượng của mình khi rời một nơi như thế. Tôi ngạc nhiên nhìn Wil. Ông mỉm cười, vẻ vững tin. Chúng tôi lặng

im một lúc lâu, rồi ông nói: “Hãy cho tôi biết điều gì đã xảy ra trong những vườn thực vật”.

Tôi tiếp tục kể về các sự kiện, và Wil có vẻ kinh ngạc khi tôi nói là đã

nhìn thấy những trường năng lượng.

Tôi hỏi:

- Phần ông, ông có nhìn thấy những trường năng lượng đó?

- Có chứ. Hãy kể tiếp đi.

Tôi kể ra mọi chuyện và không bị ngắt lời cho tới khi kể về cuộc tranh cãi giữa Sarah và giáo sư người Peru, cùng việc tôi đã nhận thấy những biến dạng ở trường năng lượng của họ.

Sarah và Phil đã nói gì về hiện tượng?

- Chẳng nói gì. Hình như họ không có giải thích nào có thể chấp nhận được.

- Đó chính là điều tôi đã nghĩ. Do quá bị mê hoặc bởi mặc khải thứ ba nên họ không tiến thêm. Mặc khải thứ tư nói về cuộc đấu tranh giành năng lượng giữa con người.

- Tranh giành năng lượng?

Wil mỉm cười và chỉ vào bản dịch tôi đang cầm trong tay.

Tôi đọc tiếp bản dịch. Bản văn nói về mặc khải thứ tư, với lời khẳng định sẽ có ngày người ta hiểu rằng thế giới gồm có một năng lượng sinh động có thể duy trì sự sống cho chúng ta và đáp ứng những mong đợi của chúng ta. Nhưng chúng ta cũng sẽ hiểu, chúng ta đã bị tách rời khỏi năng lượng đó, và đó là lý do của sự bất ổn, của sự yếu đuối và những lo

âu.

Trước sự thiếu vắng, người ta luôn tìm cách gia tăng năng lượng cá nhân theo cách duy nhất mà họ biết: chiếm đoạt nó từ người khác bằng những vũ khí tâm lý. Sự giành giật vô thức như vậy là lý do của mọi xung đột giữa con người trên thế giới này.

4. TRANH GIÀNH QUYỀN LỰC

Một ổ gà trên đường khiến chiếc Jeep lắc mạnh và làm tôi thức giấc. Tôi nhìn đồng hồ: ba giờ chiều. Tôi đuổi người để tỉnh táo hơn và ngay tức khắc cảm thấy đau nhói ở lưng.

Chuyến đi quả là khủng khiếp. Sau khi ra khỏi Vicente, chúng tôi đã không ngưng di chuyển và thường đổi hướng, như thể Wil đang tìm kiếm một điều gì đó mà không gặp. Chúng tôi đã qua đêm tại một quán trọ thiếu tiện nghi, và tôi chỉ có thể chợp mắt đôi chút. Giờ đây, sau một ngày du hành thứ hai cũng kinh khiếp không kém, tôi đã sẵn sàng để than vãn.

Tôi liếc nhìn Wil. Ông đang chăm chú vào con đường đến nỗi tôi không dám nói năng gì, sợ làm ông mất tập trung. Wil cũng vẫn có cái vẻ như vài giờ trước đây, khi ông nhìn tôi và nói cần phải dừng xe để nói chuyện với nhau.

Wil đã nói: “Hắn anh còn nhớ tôi có nói rõ là những mặc khải cần phải được khám phá lần lượt?”.

- Vâng.

- Anh có tin rằng từng mặc khải đó sẽ tự đến với anh? Tôi

- À, cho đến lúc này thì điều đó đang diễn ra. Không thay đổi nét mặt, Wil nói:

Khám phá mặc khải thứ là không khó lắm. Chỉ cần đến Vicente là có thể. Nhưng kể từ bây giờ, việc khám phá những mặc khải khác sẽ khó khăn hơn.

Sau một lúc im lặng. Wil nói tiếp: “Chúng ta sẽ tiến về hướng nam. đến một làng nhỏ tên là Cula. gần Quilabamba. Ở đó có một khu rừng nguyên sinh mà tôi muốn cho anh biết. Nhưng điều quan trọng là anh phải rất chú tâm và tỉnh táo. Những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ không ngưng diễn ra trước mắt anh. nhưng anh phải biết nhận ra chúng. Anh hiểu tôi nói chứ?”

Tôi đã nói với Wil là tôi hiểu và sẽ không quên những lời dặn của

ông.

Ngay sau đó, câu chuyện tắt lịm, tôi chìm vào giấc ngủ và chính tư

thể ngủ đã làm cho tôi giờ đây đau nhức ở lưng.

Tôi duỗi người và nhìn Wil:

- Chúng ta đang ở đâu.

Một lần nữa, trên dãy núi Andes.

Những ngọn đồi đã thay chỗ cho những thung lũng ở phía xa và những đỉnh núi cao. Thảm thực vật trở nên hiếm hoi: cây cối cằn cỗi bởi gió. Trong khi hít thở sâu, tôi thấy không khí mát lạnh và loãng đi

Phía trước chúng tôi, con đường là một khúc uốn quanh rộng. Bên đường có một trạm xăng và một cửa hàng ở đó, một chiếc xe đang đậu, capo mở. Những dụng cụ sửa xe để bừa bãi trên một mảnh giẻ cũ. Khi chúng tôi đi qua, một người đàn ông tóc vàng bước ra cửa hàng, và nhìn chúng tôi. Ông ta có khuôn mặt tròn, đeo kính gọng đen.

Tôi chăm chú nhìn ông ta và đầu óc tôi quay về với quá khứ của năm năm trước.

Tôi nói với Wil:

- Tôi biết không phải là người quen, nhưng người đàn ông đó trông giống một người bạn cùng làm chung tôi. Đã nhiều năm tôi không nghĩ đến anh ta.

Tôi thấy Wil đang quan sát tôi. Ông nói:

- Tôi đã nói với anh là phải rất chú ý. Chúng ta nên quay lại để xem người đàn ông đó có cần giúp gì không. Ông ấy có vẻ không phải người địa phương này.

Chúng tôi quay xe lại. Trước cửa hàng, người đàn ông đang loay

hoay với máy xe. Wil dừng trước cây xăng. Ông hạ kính xe và hỏi:

- Hình như anh gặp chuyện không ổn?

Người đàn ông đưa tay đẩy gọng kính lên sông mũi, một thói quen trước kia của bạn tôi.

- Vâng, xe tôi bị hỏng máy.

Ông ta đã ngoại tứ tuần và có vẻ gầy. Ông nói tiếng Anh một cách thận trọng với âm sắc Pháp. Wil bước xuống xe tự giới thiệu và giới thiệu tôi với người kia.

Ông ta mỉm cười bắt tay tôi, và tôi có cảm tưởng đã biết ông. Tên ông là Chris Reneau

Tôi nói: I

- Hình như ông là người Pháp.

- Đúng vậy. Nhưng tôi đang dạy môn tâm lý học tại Brazil. Tôi đến Peru để tìm thông tin về một phát hiện khảo cổ học, một bản chép tay rất cổ.

Tôi tần ngần một lúc, chẳng hiểu có nên tin ông ta hay không. Cuối cùng, tôi thú thật:

Chúng tôi đến đây cũng vì lý do đó.

Ông ta nhìn tôi, vẻ rất ngạc nhiên:

- Vậy, anh có thể cho tôi biết điều gì nào? Anh đang được xem các bản sao của Bản Chép Tay đó chưa?

Trước khi tôi kịp trả lời, Wil đã bước vội ra khỏi cửa hàng, đóng mạnh cửa ở phía sau.

Wil nói:

- May quá! Ông chủ cửa hàng có thể dành cho chúng ta một nơi để cắm trại, và chúng ta sẽ có một bữa ăn nóng. Vậy, chúng ta nên ở lại đây đêm nay.

Rồi quay sang Reneau, Wil nói: ‘Nêu không ngại ông có thể cắm trại cùng chúng tôi’.

- Vâng, tôi rất thích có bạn.

Trong khi Wil và Reneau nói về chuyện động cơ ô tô, tôi tựa người vào chiếc Jeep, cảm nhận hơi ấm của mặt trời và chìm vào một cơn mơ màng dịu dàng với một người bạn cũ mà Reneau đã gọi lên trong tâm trí tôi- Bạn tôi là người ham hiểu biết, cởi mở như Reneau và rất ham đọc sách. Tôi nhớ lại những lý thuyết mà anh ta đã nêu ra, nhưng không thể nhớ một cách chính xác.

Wil vỗ vai tôi:

- Hãy mang đồ của chúng ta ra nơi cắm trại. Tôi gật đầu, về xa vắng.

Wil mở cửa phía sau xe, lấy lều và túi ngủ, trao cho tôi, rồi ông cầm lấy một túi lớn chứa đầy quần áo. Reneau khoá cửa xe của mình. Chúng tôi đi qua cửa hàng và bước xuống vài bậc thang. Sóng núi đột ngột uốn cong ở phía sau trạm xăng; chúng tôi đi theo con đường mòn ở phía trái.

Đi được ba mươi mét, chúng tôi nghe thấy tiếng nước chảy, và xa xa là một thác nước đang đổ xuống từ những tảng đá. Không khí mát lạnh và đượm mùi bạc hà.

Ở phía trước mặt, vùng đất trở nên bằng phẳng, thác nước tạo ra một cái hồ nhỏ trong vạt, đường kính khoảng bảy mét. Có ai đó đã dọn nơi này để nó trở thành một nơi cắm trại và đã xây một vòng cung nhỏ bằng đá để nhóm lửa trại. Củi đã được chất đống bên một gốc cây.

“Hoàn hảo”, Wil thốt lên khi bắt đầu dựng cái lều lớn, đủ chỗ cho bốn người. Reneau dựng cái lều nhỏ của mình ra gần lều của Wil.

Dựng xong lều, Wil rời chúng tôi để đi hỏi về bữa ăn tối. Reneau hỏi:

—Wil và anh là những nhà nghiên cứu?

Tôi đáp:

- Wil là người hướng dẫn, còn tôi thì chẳng làm gì vào lúc này. Reneau có vẻ ngạc nhiên. Tôi mỉm cười và nói tiếp: “Ông đã đọc một

số phần của Bản Sách Cổ Chép Tay rồi chứ?”

- Chỉ được đọc mặc khải thứ nhất và thứ hai. Tôi muốn nói với anh một điều: theo tôi, mọi sự đang diễn ra như Bản Sách Cổ Chép Tay giải thích. Tầm nhìn của chúng ta về thế giới đang thay đổi: tôi nhận thấy điều đó trong ngành của tôi.

- Thật vậy ư?

Reneau hít thở sâu:

- Lĩnh vực nghiên cứu của tôi là sự xung đột. Tôi nghiên cứu những lý do khiến con người trở nên hung hãn với nhau. Từ lâu, chúng ta biết rằng bạo lực có nguồn gốc từ ước muốn thống trị người khác trong mỗi chúng ta, nhưng chỉ gần đây thôi người ta mới nghiên cứu vấn đề thuộc nội tâm, trong ý thức của con người. Chúng tôi nghiên cứu điều gì đã tác động trong ý thức của một người khi người đó muốn thống trị người khác. Chúng tôi đã phát hiện rằng, khi một người trò chuyện với những người khác, điều xảy ra hàng tỉ lần mỗi ngày trên thế giới này, thì có hai tình huống. Người trò chuyện hoặc sẽ mạnh lên hoặc sẽ yếu đi, tùy theo điều đã xảy ra giữa họ.

Tôi ngạc nhiên nhìn Reneau. Ông có vẻ bối rối khi nói nhiều đến thế. Tôi yêu cầu ông giải thích tiếp.

Ông nói:

- Vì lý do đó, người ta luôn có vẻ muốn thao túng những người khác. Dấu đề tài của câu chuyện hoặc vấn đề đang bàn cãi là gì, chúng ta luôn sẵn sàng để nói ra điều cần thiết để chứng minh ta có lý. Trong trò chuyện, trao đổi, mỗi người đều tìm cách để thống trị người khác. Nếu thắng cuộc, thay vì cảm thấy yếu kém, chúng ta cảm thấy mạnh mẽ trở lại. Nói khác hơn, nếu chúng ta muốn chế ngự người khác, chẳng phải là vì ta có một mục đích rõ ràng và tức thời, mà vì ảnh hưởng tâm lý mà chúng ta sẽ đạt được. Đó là lý do của mọi xung đột phi lý xảy ra giữa những cá nhân và giữa những quốc gia.

"Trong lĩnh vực của tôi, ngày nay người ta đã nhìn nhận rằng công chúng đã bắt đầu ý thức vấn đề. Chúng ta đã nhận thức rằng mình đang thao túng người khác đến mức nào, và từ việc đó chúng ta có xu hướng cáo giác những động cơ đang thúc đẩy chúng ta. Chúng ta đang tìm kiếm một cách thức khác để ứng xử với tha nhân. Theo tôi, việc đặt lại vấn đề này là một trong những nét đặc trưng của thế giới mới

mà Bản Sách Cổ Chép Tay đã nêu”.

Chúng tôi ngưng nói khi Wil báo bữa ăn tối đã được dọn ra. Chúng tôi đi theo con đường mòn để đến tầng hầm của cửa hàng, nơi gia đình người chủ sinh sống. Khi ngang qua phòng khách, chúng tôi trên một cái bàn ở phòng ăn có món ragu, rau và món xà lách.

Chủ nhân nói bằng tiếng Anh:

- Mời các ông ngồi.

Ông kéo ghế cho chúng tôi. Cạnh ông là một phụ nữ lớn tuổi hơn, có lẽ là vợ ông, và một bé gái khoảng mười lăm tuổi.

Khi ngồi xuống, Wil làm rơi cái đĩa xuống sàn, và ông chủ giận dữ nhìn người đàn bà, rồi đến lượt người đàn bà đó giận dữ nhìn đứa bé gái. Đứa bé gái chạy vội vào một căn phòng, mang ra một cái đĩa sạch và trao nó cho Wil bằng bàn tay hơi run. Ánh mắt của tôi bắt gặp ánh mắt của Reneau.

“Chúc ngon miệng”, ông chủ nói khi trao cho tôi một cái đĩa. Trong hầu hết bữa ăn, Reneau và Wil nói về các vấn đề đại học, những thách thức của giáo dục và ngành xuất bản. Ông chủ đã ra khỏi phòng, nhưng người đàn bà vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa.

Khi người đàn bà và đứa bé gái dọn ra những chiếc bánh nhỏ phết mứt, đứa bé đã sơ ý chạm khuỷu tay vào ly nước của tôi khiến nước đổ ra bàn. Người đàn bà bước vội đến, tức giận và mắng đứa bé gái bằng

tiếng Tây Ban Nha.

Bà nói khi lau nước tràn ra trên bàn:

- Ông thứ lỗi cho. Con gái tôi quá vụng về.

Nghe câu đó, đứa bé gái điên tiết. Nó ném những chiếc bánh vào mặt người đàn bà, nhưng không trúng. Khi ông chủ bước vào, thức ăn và mảnh chén đĩa đã tung toé trên bàn.

Wil đứng dậy, trả tiền và chúng tôi vội vã ra khỏi nơi này. Cho đến

lúc đó, Reneau không nói năng gì. Nhưng vừa ra khỏi nhà, ông hỏi ngay:

- Anh thấy chứ? Đứa bé gái đó vừa cho chúng ta thấy điển hình về bạo lực tâm lý. Đó là điều mà nhu cầu chế ngự của con người đưa đến khi nó bị dồn ép đến cực điểm. Người đàn bà và ông chủ đó hoàn toàn bóp nghẹt đứa bé gái. Anh có nhận thấy nó đã căng thẳng đến mức nào và đáng đứng lom khom của nó?

Tôi gật đầu:

- Có chứ. Nhưng hình như nó đã chịu hết nỗi

- Đương nhiên. Cha mẹ nó không để cho nó được yên. Theo quan điểm của nó, giải pháp duy nhất là bùng nổ. Bằng cách đó, nó có thể tự chế ngự. Không may, khi lớn lên nó sẽ muốn thống trị những người khác cũng bằng cách đó, chỉ vì chấn thương tâm thần xưa cũ. Điều đó sẽ làm cho nó trở thành một người có tính thống trị dễ bị tổn thương, đặc biệt là với trẻ em. Quả thật, chắc chắn là cha mẹ nó cũng từng trải qua chấn thương tâm thần như nó; và như thế, bạo lực tâm lý truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Ngưng đề cập đến vấn đề, Reneau nói: “Túi ngủ của tôi vẫn còn trong xe. Tôi phải đi lấy đây”.

Wil và tôi tiếp tục đi về bãi cắm trại. Wil mỉm cười:

- Thật ra, chính Reneau là người đã trả nhiều chi phí hơn cả cho cuộc nói chuyện. Phần anh, anh lắng nghe, trả lời những câu hỏi mà người ta nêu lên cho anh, nhưng anh chẳng cung ứng gì nhiều để đáp lại.

Tôi nói, có phần thủ thế:

- Điều ông ấy nói làm tôi quan tâm.

Wil làm ra vẻ không để ý đến giọng nói của tôi:

- Anh có thấy năng lượng đã chuyển dịch giữa những thành viên trong gia đình đó? Hai vợ chồng đó đã hút năng lượng của đứa con, cho đến khi năng lượng của nó hầu như cạn kiệt.

- Tôi đã quên quan sát dòng năng lượng.

- Theo anh thì Reneau có mong muốn trông thấy dòng năng lượng?

Anh nghĩ sao về việc đã gặp Reneau?

- Tôi không biết nữa.

- Anh có tin rằng có một lý do cho sự gặp gỡ? Chúng ta đang rong ruổi trên đường, anh cho rằng đã gặp một người trông giống như một người bạn của anh, và khi nói chuyện với người đó, anh phát hiện người đó cũng đang đi tìm Bản Sách Cổ Chép Tay. Phải chăng điều đó còn hơn cả một trùng hợp ngẫu nhiên?

- Đúng vậy.

- Có thể anh đã gặp Reneau để được trao cho một thông tin khiến anh sẽ kéo dài thời gian ở đây. Và có thể anh cũng có điều gì đó để truyền cho ông ta.

- Vâng, hẳn vậy. Tôi sẽ nói gì với ông ấy?

Wil nhìn tôi với vẻ thân tình như thường lệ:

- Nói sự thật.

Trước khi tôi kịp trả lời, thì Reneau đang đến gần. Reneau nói:

- Tôi có mang theo cây đèn pin.

Nhận thấy buổi chiều đang xuống, tôi nhìn về phía tây. Mặt trời đã lặn, nhưng trời vẫn còn một màu cam rực rỡ.

Lúc này Wil đã vào trong lều, và Reneau đang lấy túi ngủ vali.

Tôi bước đến bên Reneau. Ông nhìn tôi và nói:

- Có điều tôi chưa hỏi anh, đó là anh đã thực sự khám phá những mặc khải nào?

- Tôi chỉ được nghe mô tả về hai mặc khải đầu tiên, nhưng chúng tôi vừa trải qua hai ngày tại khu dinh thự Vicente, gần Satipo, và một trong những nhà nghiên cứu ở đó đã cho tôi một bản sao của mặc khải thứ ba. Thật đáng kinh ngạc.

Reneau tròn xoe mắt:

- Anh có mang theo bản sao đó?

- Có. Ông muốn xem nó?

Tôi trao bản sao cho Reneau, và ông chui ngay vào lều của ông để đọc. Sau khi tìm thấy những tờ báo cũ và diêm quẹt, tôi nhóm một ngọn lửa trại. Khi lửa đã cháy, Wil ra khỏi lều.

Ông hỏi:

- Reneau đâu?

- Ông ấy đang đọc bản dịch mà Sarah đã cho tôi.

Wil ngồi xuống trên một khúc gỗ tròn, gần lửa trại, và tôi đến ngồi cạnh ông. Đêm đã xuống; chỉ thấy đường nét âm u của cây cối ở phía rước, những ánh đèn lò mờ của trạm xăng ở phía sau, và một thứ ánh sáng yếu ớt xuyên qua vải lều của Reneau. Lửa tí tách trong đêm.

Sau khoảng ba mươi phút, Reneau ra khỏi lều, tay cầm đèn pin. Ông ngồi xuống bên trái tôi trong khi Wil đang ngáp dài.

Reneau nói với tôi:

Mặc khải đó thật tuyệt vời. Có lẽ đó đã thực sự trông thấy những trường năng lượng?

Tôi ngắn gọn kể lại những gì đã trải qua từ lúc đến Vicente cho tới khi tôi thấy những trường năng lượng

Reneau lặng im một lúc trước khi hỏi:

- Họ thật sự ngoại xuất năng lượng của họ vào các thực vật và tác động đến sự phát triển của chúng ư?

- Vâng. Và điều đó cũng ảnh hưởng đến quá trình dinh dưỡng của thực vật.

Reneau như thể nói với chính mình:

- Nhưng các mặc khải còn rộng lớn hơn điều đó. Mặc khải thứ ba báo rằng thế giới trong tổng thể của nó được hình thành bởi năng lượng, và chúng ta có thể tác động không chỉ đến cây cối, mà còn đến những sự vật khác, bằng năng lượng của chúng ta. Tôi muốn biết bằng cách nào ta có thể ảnh hưởng đến những người khác

bằng năng lượng của ta.

Wil mỉm cười nhìn tôi. Tôi nói:

Để tôi kể ông nghe về điều tôi đã nhìn thấy! Tôi đã chứng kiến một cuộc tranh cãi giữa hai người và tôi trông thấy những trường năng lượng của họ có vẻ rất kỳ lạ.

Reneau đẩy gọng kính lên phía trên mũi:

- Anh hãy kể đi.

Vào lúc đó, Wil đứng dậy và nói:

- Tôi đã qua một ngày dài, tôi đi ngủ đây.

Tôi và Reneau chúc Wil ngủ ngon, và Wil chui vào lều. Tôi kể cho Reneau nghe về cuộc tranh cãi giữa Sarah và nhà khoa học người Peru, cố mô tả thật rõ ràng những biến đổi trường năng lượng của họ.

Reneau hỏi:

- Anh thấy trường năng lượng của họ như thế tìm cách tóm lấy nhau trong cuộc tranh cãi?

- Đúng thế.

Reneau có vẻ nghi ngại:

- Chúng tôi phải phân tích điều đó. Hai người tranh cãi để xem ai có lý, người này tìm người kia, huỷ hoại điều người kia đang tin tưởng, và nói với nhau những lời không đẹp. Tất cả đều có một ý nghĩa.

- “Tại sao?”

Sự chuyển động năng lượng, nếu ta có thể quan sát một cách hệ thống, nó có thể cho ta thấy những gì mà họ nhận khi đấu tranh, cãi cọ, gây thiệt hại cho nhau. Khi ta chế ngự người khác, ta nhận được năng lượng của người đó. Chúng ta sống nhờ vào người khác, và điều đó thôi thúc chúng ta. Tôi phải học cách thấy những trường năng lượng đó. Dinh thự Vicente ở đâu? Làm thế nào để đến đó?

Tôi chỉ cho Reneau đường đi nhưng nói thêm rằng chỉ có Wil mới có thể cho biết

chính xác con đường đến Vicente.

Vói vẻ quyết tâm, Reneau nói:

- Ngày mai tôi sẽ đến đó. Giờ thì tôi phải ngủ một chút. Sáng mai tôi sẽ lên đường càng sớm càng tốt

Reneau vào lều, để tôi ở lại một mình với tiếng lách tách của lửa và những âm thanh của đêm.

Buổi sáng, khi tôi thức dậy, Wil đã rời khỏi lều và tôi ngửi thấy mùi thơm của một đĩa yến mạch nóng. Trườn mình ra khỏi túi ngủ, tôi nhìn ra ngoài lều. Wil đang cầm trong tay một cái chảo và đặt nó trên lửa. Chẳng thấy Reneau đâu, cái lều của ông ta cũng không còn.

Tôi hỏi khi bước đến bên đồng lửa:

- Reneau đâu?

- Ông ta đã thu dọn hành lý và đang chờ phụ tùng đặt mua được đưa đến để lắp vào xe.

Wil trao cho tôi một đĩa yến mạch, và chúng tôi ngồi ăn trên một

khúc củi.

Wil hỏi:

- Tối qua, anh và Reneau nói chuyện có lâu không?

- Không lâu lắm. Tôi nói với ông ấy những gì tôi biết.

Có tiếng bước chân trên con đường mòn. Reneau đang bước vội về phía chúng tôi.

- Mọi việc đã xong. Tôi đến để từ biệt

Vài phút sau đó, Reneau đi xa dần. Tôi và Wil thu dọn hành lý, đổ đầy xăng và phóng xe về hướng bắc.

Tôi hỏi Wil:

- Cula còn bao xa?

- Với chút may mắn, chúng ta sẽ đến đó trước khi trời tối - À anh đã

học hỏi được gì từ Reneau?

Tôi nhìn Wil; rõ ràng là ông ta đang chờ một câu trả lời rõ ràng. Tôi nói:

- Tôi không biết nữa.

- Reneau đã để lại trong đầu anh những ý tưởng gì?

Theo Reneau thì con người chúng ta có xu hướng muốn thống trị những người khác, kể cả khi không ý thức điều này. Chúng ta muốn chiếm đoạt năng lượng ở những người khác; theo một cách nào đó, sẽ làm cho chúng ta vững mạnh hơn.

Wil nhìn thẳng vào con đường phía trước. Hình như ông đang nghĩ đến một điều khác.

Tôi nói:

- Tại sao ông hỏi tôi câu đó? Phải chăng có liên quan đến mặc khải thứ tư?

Wil nhìn tôi:

- Không hẳn thế. Anh đã thấy dòng năng lượng giữa những con người. Nhưng tôi không biết anh đã có ý tưởng nào về điều đó khi nó xảy đến với anh.

Tôi sốt ruột thốt lên:

- Vậy, ông hãy cho tôi biết đi. Ông đã trách rằng tôi không chịu nói. Nhưng muốn ông nói ra một điều gì đó còn khó khăn hơn. Có nhiều lúc tôi cố tìm cách để ông nói ra những trải nghiệm của ông về Bản Sách Cổ Chép Tay, và ông chẳng nói gì cả.

Wil cười và quay sang tôi:

- Chúng ta đã có một thoả thuận, anh quên rồi sao? Tôi có lý do để phải kín miệng như thế. Một trong những mặc khải có liên quan đến việc giải thích những sự kiện đã qua của cuộc đời mỗi người. Đó là một qua trình mà qua đó ta làm sáng tỏ

mọi sự về chính mình tại sao ta có mặt trên trần gian này, và để làm gì. Tôi đang chờ anh khám phá mặc khải đó, rồi mới nói với anh về quá khứ của tôi. Anh hiểu chứ?

Tôi mỉm cười trước giọng nói có phần gay gắt của Wil

- Vâng, tôi hiểu.

Phần còn lại của buổi sáng trôi qua trong im lặng; thời tiết tốt, trời trong xanh. Chúng tôi càng lên cao hơn, những đám mây dày thỉnh thoảng chắn ngang đường, phủ hơi ẩm lên kính chắn gió. Đến giữa trưa, chúng tôi dừng lại ở một bãi đậu xe hướng về phía đông, với một cảnh quan ngoạn mục của các dãy núi và thung lũng.

Wil hỏi:

- Anh đói bụng chưa?

Tôi gật đầu. Ông ta lấy ra hai chiếc sandwich được gói cẩn thận. Trao cho tôi một cái, ông nói: “Anh nghĩ sao về cảnh quan này?”

- Rất đẹp.

Wil hơi mỉm cười và nhìn tôi, như thể quan sát trường năng lượng của tôi.

- Gì thế?

Tôi nhìn thoi. Núi non là những nơi đặc biệt có thể ban năng lượng cho những người gần chúng. Hình như anh đặc biệt ưa thích cảnh núi non thì phải?

Tôi với Wil về thung lũng của ông tôi, về đỉnh núi soi bóng trên hồ nước của tôi, và cho biết nơi đó đã cho tôi tràn đầy sinh lực vào hôm Charlene xuất hiện.

Có thể anh đã được chuẩn bị cho một điều đặc biệt ở đây. Một cánh rừng nguyên sinh trên một ngọn núi còn tạo ra nhiều năng lượng hơn

nữa.

núi?

- Khu rừng nguyên sinh mà chúng ta đang đến là ở trên một ngọn
- Anh chỉ việc nhìn thẳng về phía trước là sẽ thấy.

Wil chỉ tay về hướng đông. Ở phía xa, tôi nhìn thấy hai dãy núi song

song, chạy theo nhau, và cuối cùng hội tụ thành một chữ V. Giữa hy núi đó là một thị trấn nhỏ, và ở điểm hội tụ, vách núi dựng thẳng lên và kết thúc bằng một đỉnh lởm chởm đá. Đỉnh núi đó có vẻ cao hơn hẳn địa điểm chúng tôi đang dừng xe, và phía dưới nó có nhiều cây cỏ xanh tươi

hơn.

- Có phải vùng màu xanh lục đó?

Wil gật đầu:

- Đúng vậy, tựa như Vicente, nhưng mạnh hơn và đặc biệt hơn.

-Về gì?

Nơi đó khiến cho một trong những mặc khải được dễ dàng thể

hiện.

- Bằng cách nào?

Wil khởi động chiếc Jeep và chúng tôi lại lên đường

- Tôi tin chắc là anh sẽ tự mình tìm thấy

Chúng tôi không nói năng gì trong suốt một giờ và tôi đã ngủ thiếp

đi. Sau đó, Wil kéo cánh tay tôi :

- Dậy đi, chúng ta đã đến Cula.

- Tôi nhóm dậy, phía trước chúng tôi, trong lòng một thung lũng, hai con đường gặp nhau, và có một thị trấn, sừng sững ở hai bên thị trấn là hai đỉnh núi. Cây xanh trên các đỉnh núi có vẻ to lớn chẳng kém cây

xanh tại Vicente.

Wil nói:

- Có một điều tôi cần cho anh biết. Mặc dù năng lượng tốt đẹp của rừng nơi này, nhưng thị trấn trước mặt chúng ta là nơi kém văn minh hơn cả của Peru. Người ta nói rằng có thể tìm thấy những thông tin về Bản Sách Cổ Chép Tay ở đây nhưng, trong lần ghé đến trước, tôi chỉ thấy đây những kẻ háo tiền, chẳng thấy năng lượng cũng chẳng biết gì về những mặc khải.

Tôi nhìn thị trấn. Nó có cả thấy một chục con đường. Dọc theo hai phố chính là những kiến trúc bằng gỗ bè thế, nhưng ở những con phố khác thì chỉ là những lối đi với những căn nhà nhỏ. Ở ngã tư chính, có khoảng trên một chục chiếc xe đang đậu.

Tôi hỏi:

- Họ đang làm gì ở đó?

Wil mỉm cười:

- Đây là điểm cuối mà người ta có thể mua xăng và thực phẩm trước khi tiến sâu vào núi.

Wil chậm chậm lái xe vào thị trấn, rồi dừng lại trước một trong những căn nhà rộng. Tuy không biết tiếng Tây Ban Nha, nhưng nhìn cửa hàng, tôi biết đó là một tiệm thực phẩm.

- Chờ tôi một lúc. Tôi cần mua một vài thứ.

Tôi gạt đầu và Wil biến vào bên trong. Ngay lúc đó, một xe tải nhỏ dừng lại, và có nhiều người xuống xe. Trong số người đó có một phụ nữ tóc đen. Tôi kinh ngạc

khi nhận ra đó là Marjorie; nàng đang đi với một thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Nàng tiến thẳng về phía tôi sau khi băng qua đường.

Tôi mở cửa xe, nhảy xuống và gọi: “Marjorie!”.

Nàng dừng lại, nhìn quanh và mỉm cười khi thấy tôi. Nàng bước về phía tôi khi chàng trai nắm lấy cánh tay nàng, và nói nhỏ:

- Robert đã dặn chúng ta là không được nói với ai.

- Đừng có lo. Tôi biết người này.

Chàng trai nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, rồi đi vào cửa hàng. Sau đó, tôi giải thích cho Marjorie về điều đã xảy ra trong vườn thực vật. Nàng cười và cho biết Sarah đã kể mọi chuyện cho nàng. Nàng định nói tiếp, nhưng Wil đã xuất hiện, tay ôm những thứ đã mua sắm. Tôi giới thiệu Marjorie

với Wil, và chúng tôi nói chuyện với nhau ít phút khi Wil bỏ đồ vào xe.

Sau đó, Wil nói:

— Tôi có một ý kiến. Chúng ta nên sang bên kia đường ăn một món gì đó. Tôi nhìn về phía căn nhà trông có vẻ như một quán bar nhỏ và gật

đầu.

Marjorie do dự:

Tôi chẳng biết sao đây. Tôi phải đi ngay

Tôi hỏi:

- Cô đi đâu?

- Về phía tây, cách đây vài kilômet. Tôi đi cùng những người đang nghiên cứu Bản Sách Cổ Chép Tay. Wil nói:

- Sau khi ăn trưa, chúng tôi sẽ đưa cô đến đó nếu cô muốn.

- Vâng, đồng ý. Wil nhìn tôi:

- Tôi phải mua sắm vài thứ nữa. Hãy gọi các món ăn đi, đừng chờ

tôi.

- Có nhiều xe tải ngang qua. Sau đó, tôi và Maijorie băng qua đường

trong khi Wil đi xuống phố, về phía nam. Đột nhiên, chàng trai ban nãy ra khỏi cửa hàng và bước đến chặn lối chúng tôi.

Nắm lấy cánh tay Marjorie, chàng trai nói:

- Cô đi đâu?

- Đây là bạn tôi. Chúng tôi sẽ đi ăn trưa và ông ấy sẽ đưa tôi đến đó

sau.

đã

Chàng trai nói ngay:

- Cô biết rõ là Robert sẽ không đồng ý. Ta không nên tin bất cứ ai ở

Marjorie đáp:

- Đừng lo, mọi sự đều ổn!

- Tôi muốn cô theo tôi, ngay tức khắc! Tôi nắm lấy cánh tay chàng trai, kéo lại:

- Anh có nghe cô ấy nói gì không?

Chàng trai lùi lại, nhìn tôi, và bỗng đứng e dè. Chàng ta quay đi và

một lần nữa biến vào cửa hàng. Tôi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tôi và Marjorie vào một quán ăn nhỏ, một không gian vừa đủ cho tám chiếc bàn. Tôi thấy có một bàn trống ở phía trái, trong một không khí có mùi khói và mùi chiên xào. Nhiều người ngưng nói chuyện để nhìn chúng tôi, rồi sau đó lại tiếp tục chuyện trò.

Cô nhân viên phục vụ không biết nói tiếng Anh; Marjorie gọi món ăn bằng tiếng Tây Ban Nha. Rồi nàng nhìn tôi với vẻ thân tình. Tôi hỏi:

- Cậu trai đi với cô ban nãy là ai?

- Cậu ấy tên Kenny. Tôi không hiểu tại sao cậu ấy có thái độ như

thế.

- Làm thế nào cô quen biết những người đó?

- Robert Jensen là nhà khảo cổ. Ông ấy đã thành lập một nhóm để

nghiên cứu Bản Sách Cổ Chép Tay và tìm kiếm mặt khải thứ chín. Robert đã đến Vicente cách đây vài tuần, sau đó quay lại cách đây vài hôm và rồi... tôi...

- Chuyện gì?

- À, tôi có một quan hệ tình cảm ở Vicente, và tôi muốn chấm dứt. Tôi đã gặp Rober ông ấy là một người dễ mến và những công việc của ông khiến tôi thu hút.

Robert nói với tôi rằng những thí nghiệm chúng tôi ở Vicente chỉ có thể được tăng tốc bởi mặc khải thứ chín mà ông ấy đang tìm kiếm. Việc tìm kiếm mặc khải đó là điều ông ấy say mê nhất trong đời và tôi đã nhận lời làm việc với toán của ông ấy.

Marjorie ngưng nói và nhìn xuống bàn. Nàng có vẻ không vui, vì vậy tôi nói sang chuyện khác:

- Cô đã đọc được bao nhiêu mặc khải rồi?

- Chỉ mới đọc được có một, tại Vicente. Robert đã nắm được những mặc khải khác, nhưng ông ấy bảo đề có thể hiểu chúng, ta phải dẹp bỏ những xác tín của mình. Robert muốn mọi người nghe theo ông để có thể hiểu những khái niệm chính.

Hắn tôi đã cau mày, nên Marjorie hỏi: “Hình như anh không ưa chuyện đó?”.

- Tôi thấy nó kỳ cục.

Marjorie nhìn tôi dăm dăm:

- Tôi cũng vậy, tôi đã thất vọng. Khi đưa tôi đến đó, có thể anh sẽ có

dịp nói chuyện với ông ấy và cho biết ý kiến của anh.

- Người phục vụ dọn thức ăn ra, cùng lúc là sự xuất hiện của Wil. Wil nói với tôi:

- Tôi phải gặp một số người ở cách đây hai kilômet về phía bắc, khoảng tối đa là hai giờ - anh hãy giữ chiếc xe Jeep để đưa Marjorie đi. Tôi đã có xe đưa đến đó. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau.

- Đồng ý.

Wil quay sang Marjorie: “Hân hạnh đã được gặp cô. Mong sẽ có dịp được nói chuyện với cô”.

Marjorie gật đầu:

- Vâng, chắc sẽ có dịp.

Wil trao chìa khoá chiếc Jeep cho tôi và ra đi. Sau khi ăn đôi chút, Marjorie nói:

- Ông ta là một người có mục đích trong đời để theo đuổi. Làm sao anh quen ông ta?

Tôi kể cho Marjorie về những sự việc đã xảy ra kể từ khi tôi đặt chân đến Peru cho đến khi cùng với Sarah đi vào vườn thực vật.

Rồi tôi nói:

- Chính ở đó tôi đã gặp cô và cô đã biến mất.

- Ô, không phải vậy. Tôi không quen biết anh, và khi nhận thấy những tình cảm của anh, tôi thấy tốt hơn là nên đi.

Nàng nhìn đồng hồ: “Đã đến giờ rồi; họ sẽ lo lắng”.

Tôi tính tiền và chúng tôi rời khỏi quán ăn. Trời lạnh; hơi thở của chúng tôi để lại những vệt hơi nước trong không khí. Marjorie bảo tôi đi về hướng bắc, và chỉ tôi ngã rẽ. Tôi quay xe vòng lại.

Tôi nói:

- Tôi muốn biết về trang trại mà chúng ta đang trên đường đến.

- Theo tôi nghĩ, Robert Jensen đã thuê mướn trang trại đó. Nhóm của ông ấy đã sử dụng nó từ lâu nay. Khi ở đó, tôi thấy người ta đã tích trữ lương thực, chuẩn bị xe cộ. Một số thuộc hạ của Jensen có vẻ là những tay anh chị.

- Tại sao Jensen mời cô tham gia nhóm?

- Ông ấy muốn có một người có thể diễn giải mặc khải cuối cùng, một khi nó được phát hiện. Đó là điều Jensen đã nói với tôi tại Vicente. Ở đây, ông ấy chỉ nói với tôi về lương thực và việc chuẩn bị cho chuyến

đi.

- Ông ấy tính đi đâu?

- Tôi không biết. Ông ấy không trả lời khi tôi hỏi.

Hai kilômet sau đó, Marjorie bảo tôi rẽ vào một con đường khá hẹp,

lỏm chỏm đá. Con đường ngoằn ngoèo bò lên một sống núi, rồi lao xuống một thung lũng, ở xa xa là một dãy nhà nông trang bằng gỗ; phía sau nó là nhiều kho thóc.

Tôi dừng xe và nhiều người vây quanh chiếc Jeep nhìn chúng tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi nhận thấy cạnh ngôi nhà chính có một máy phát điện đang hoạt động. Cửa mở ra, và một người đàn ông to cao, tóc sậm, đi về phía chúng tôi.

Marjorie nói với tôi:

- Đó là Jensen.

Vẫn cảm thấy vững tin và mạnh mẽ, tôi đáp:

- Thế à.

Jensen nói với Marjorie:

- Tôi đã lo, nhưng người ta nói với tôi rằng cô đã gặp một người

bạn.

đây.

Tôi tự giới thiệu. Jensen bắt tay tôi một cách thân thiện và nói:

- Tôi là Robert Jensen. Tôi mừng khi biết mọi chuyện đã ổn. Hãy vào

Trong nhà, có nhiều người bạn rôn với những gói hàng; một người

đang vác một cái lều và những dụng cụ cắm trại ra sau nhà. Từ phòng ăn, tôi thấy có hai người Peru đang chuẩn bị thức ăn trong nhà bếp. Jensen lấy một cái ghế và

khoát tay về những cái ghế khác, như một cử chỉ mời chúng tôi ngồi.

Tôi hỏi:

- Tại sao ông nói là mừng khi biết rằng mọi sự đều ổn?

Jensen nghiêng người về phía tôi và nhấn mạnh bằng một giọng chân thành:

- Anh đã ở vùng này được bao lâu rồi?

- Vài tiếng đồng hồ.

- Vậy anh không thể biết những hiểm nguy đang rình rập ở vùng này như thế nào. Có người đã mất tích. Anh đã nghe nói đến Bản Sách cổ Chép Tay? Nghe nói về mặc khải thứ chín, chưa được phát hiện...?

- Vâng, thật ra tôi... Jensen cắt lời tôi:

- Vậy thì tốt hơn anh nên biết điều gì đang xảy ra. Việc tìm kiếm Bản Sách Cổ Chép Tay trở thành một việc những kẻ ám muội xen vào chuyện này.

- Họ là ai?

- Là những người xem thường giá trị khảo cổ của phát hiện. Và họ muốn giành lấy những mục tiêu của họ.

Một gã to lớn râu ria bước đến trao cho Jensen một danh sách và hai người trao đổi với nhau vài câu ba tiếng Tây Ban Nha.

Sau đó Jensen nhìn tôi:

- Có phải anh đến đây để tìm mặc khải thứ chín? Anh nghĩ gì về điều đang chờ anh?

Tôi cảm thấy bối rối:

- À, đúng ra tôi tìm những gì liên quan đến toàn bộ Bản Sách Cổ Chép Tay, tôi chưa được biết gì nhiều.

Jensen nhồm dậm và giải thích:

- Anh có biết Bản Sách Cổ Chép Tay là tài sản quốc gia, và ta không được sao chép nếu không có giấy phép đặc biệt.

- Vâng, một số nhà khoa học đang tranh cãi về điều đó, và họ nghĩ như thế...

- Bộ anh nghĩ rằng người dân Peru không có quyền gìn giữ những kho báu khảo cổ của họ ư? Chính quyền đã được thông báo về sự hiện diện của anh chứ?

Tôi chẳng biết nói sao. Đột nhiên, tôi cảm thấy sợ hãi. Vẫn tươi cười, Jensen nói:

- Nhất là anh không nên hiểu lầm. Tôi ở bên anh. Nếu anh được hỗ trợ bởi một trường đại học nước ngoài, hãy cho tôi biết. Nhưng theo tôi nghĩ thì anh đang lúng túng.

Gần như thế.

Marjorie hướng về Jensen:

Vậy ông khuyên anh ấy nên làm gì? Mím cười, Jensen nói:

- Anh có thể tìm cho mình một công việc ở đây. Chúng tôi không có

nhiều người. Nơi chúng tôi sẽ đến không nguy hiểm. Và trên đường đi, anh có thể rút lui bất cứ lúc nào nếu gặp chuyện không ổn. Nhưng anh phải làm đúng những điều tôi nói. Không bàn cãi.

Tôi liếc nhìn Marjorie. Nàng không rời mắt khỏi Jensen. Tôi không biết phải nghĩ sao. Phải chăng tôi nên chấp nhận đề nghị của Jensen? Nếu ông ta có quan hệ tốt với nhà cầm quyền, thì điều đó có thể là cơ may duy nhất để tôi có thể trở về Hoa Kỳ một cách suôn sẻ. Đột nhiên, tôi có cảm tưởng mình đã trải qua một cơn ác mộng. Robert Jensen đã có lý.

Marjorie nói với tôi:

ã Anh nên chấp nhận lời đề nghị của ông ấy. Đơn độc ở xứ này rất nguy hiểm.

Tôi trầm nghĩ, dẫu sao tôi luôn tin tưởng ở Wil và chuyến đi của chúng tôi. Tôi muốn nói điều đó, nhưng chẳng tìm được lời... Đầu óc tôi rối bời.

Đột nhiên, một gã to lớn bước vào phòng và đến bên cửa sổ. Ngay

sau đó, Jensen đứng dậy. Ông quay sang Marjorie và nói một cách trầm tĩnh.

- Có người đến. Cô vui lòng đi tìm Kenny.

Marjorie bước vội ra khỏi phòng. Qua ô kính, tôi trông thấy ánh đèn của một xe tải nhỏ. Xe dừng lại trước rào chắn. Jensen mở cửa phòng và hình người gọi tên tôi.

Tôi hỏi:

- Ai thế?

Jensen nhìn tôi, vẻ nghiêm trọng:

- Ở yên đó!

Jensen ra khỏi phòng cùng với gã khổng lồ và đóng cửa lại. Qua ô kính, tôi thấy một bóng người có vẻ thân quen đang đứng trước ánh đèn xe. Phản ứng đầu tiên của tôi là ở yên tại chỗ. Những lời của Jensen về hoàn cảnh mà tôi đang gặp khiến tôi khiếp sợ. Tuy vậy, tôi vẫn ra khỏi nhà, và thấy cái bóng đó đột ngột quay về phía tôi.

- “Anh làm gì thế? Hãy vào nhà!”.

Tôi lại nghe gọi tên tôi, tiếng gọi át cả tiếng máy phát điện.

Jensen đứng chắn phía trước tôi, khiến tôi không thể nhìn thấy chiếc xe tải nhỏ:

- Vào nhà đi! Đây là một cái bẫy! Vào nhà ngay đi!

Rối trí, tôi không thể quyết định. Cái bóng động và tôi nhận ra hình dáng của nó, ở phía sau Jensen. Tôi nghe rõ câu: “Hãy đến đây, tôi cần nói với anh...!”.

Cái bóng bước đến và tôi nhận ra Wil. Tôi chạy lại. Wil hỏi:

- Chuyện gì thế? Phải đi ngay thôi.

- Còn Marjorie thì sao? Wil nói ngay:

- Chúng ta không thể làm gì cho cô ấy vào lúc này. Đi thôi!

Chúng tôi bắt đầu rời xa khi Jensen gọi lớn:

- Hãy ở lại đây với chúng tôi. Anh sẽ chẳng đạt được gì đâu.

Tôi liếc nhìn ra sau. Wil dừng lại để tôi quyết định. “Chúng ta đi thôi”, tôi nói.

Khi đến bên chiếc xe tải nhỏ, chiếc xe đã đưa Wil đến đây, tôi thấy có hai người đang chờ ở băng trước. Sau đó, chúng tôi di về phía chiếc Jeep. Tôi trao cho Wil chìa khoá xe, và chúng tôi rời khỏi nông trại. Chiếc xe tải nhỏ theo sau.

Wil quay sang tôi:

- Jensen nói với tôi rằng anh đã quyết định ở lại với nhóm của y. Chuyện gì đã xảy ra?

- Làm sao ông biết tên ông ta?

Tôi vừa tìm hiểu về y. Y làm việc cho nhà cầm quyền Peru. Y là một nhà khảo cổ nhưng đã cam kết sẽ giữ kín chuyện để được độc quyền nghiên cứu về Bản Sách Cổ Chép Tay. Điều đó cho thấy là y chưa được phép tìm kiếm mặc khải đã thất lạc. Hình như y đã quyết định vi phạm thoả thuận. Khi tôi biết Marjorie tham gia nhóm của y, tôi đã dứt khoát đến đây. Y đã nói gì với anh?

- Nói rằng tôi đang lâm nguy, rằng tôi phải gia nhập nhóm của y, và y sẽ giúp tôi rời khỏi xứ này như tôi mong muốn.

Wil lắc đầu:

- Y không buông anh ra đâu!...

- Tại sao chứ?

Hắn anh đã trông thấy trường năng lượng của mình. Nó đã chảy

vào trường năng lượng của Jensen

- Tôi không hiểu.

- Hãy nhớ lại cuộc tranh cãi giữa Sarah và ông giáo sư người Peru ở Vicente. Nếu một trong hai người đó đã thắng cuộc, anh sẽ thấy năng lượng của người thua cuộc chảy vào trường năng lượng của người thắng, khiến người thua phải kiệt

sức, bồi rôi, đầu óc không tinh táo, tựa như đứa bé gái của gia đình người Peru ở quán ăn - tựa như anh bây giờ.

- Và ông đã thấy điều đó xảy ra với tôi?

- Đúng. Và anh rất khó để thoát khỏi sự chi phối của Jensen và ra khỏi trường năng lượng của y. Tôi nghĩ rằng sẽ khó khăn.

- Gã đó quả là kẻ xấu xa.

- Không hẳn. Có lẽ y không biết rõ điều y làm. Y nghĩ y được sinh ra là để kiểm soát những người khác, và chắc chắn rằng từ lâu y đã biết cách thức để đạt điều đó nhờ một phương pháp nào đó. Trước tiên, y làm như là bạn của anh, rồi tìm thấy một điểm yếu của anh, mà trong trường hợp của anh là hiểm nguy đang rình rập anh. Cuối cùng, một cách tinh tế, y làm suy mòn sự tự tin của anh, cho đến khi anh đồng nhất hoá với ý đồ của y. Từ đó, y nắm giữ anh.

“Đó chỉ là một trong những chiến lược mà người ta có thể dùng để lấy cắp năng lượng của đồng loại. Trong mặc khải thứ sáu anh sẽ biết những phương pháp khác”.

Tôi nghĩ đến Marjorie và không còn nghe Wil nói. Tôi không muốn bỏ rơi nàng.

Tôi hỏi:

- Ông có nghĩ rằng Jensen đang tìm cách kiểm soát Marjorie?

- Vào lúc này thì không. Tôi không nghĩ rằng Marjorie đang lâm nguy. Ngày mai, khi đi qua, chúng ta có thể trở lại nơi đó và nói chuyện với Marjorie.

Sau một lúc im lặng, Wil nói tiếp: “Anh có hiểu ý tôi muốn nói gì khi tôi khẳng định Jensen không thực sự hiểu điều y đang làm? Y cũng như bao người khác thôi. Y thực hiện những gì làm cho y mạnh nhất”.

- Không, tôi không hiểu. Wil có vẻ nghĩ ngợi:

“Tất cả diễn ra một cách vô thức nơi con người. Tất cả những gì chúng ta biết là cảm giác yếu đuối sẽ biến mất khi ta có quyền lực trên một ai đó. Nhưng ta không biết đến cái giá mà người kia phải trả. Ta đang đánh cắp năng lượng của họ. Có nhiều người đã sử dụng cả cuộc đời mình để săn đuổi năng lượng của những người khác. Thỉnh thoảng

thì không phải vậy. Ta gặp một người, và người đó tự nguyện mang đến cho ta năng lượng của họ.

— Ông muốn nói gì?

- Hãy nhớ đến cái lúc anh và Maijorie ăn trưa trong quán nhỏ, khi tôi bước vào.

- Vâng.

- Tôi không biết anh và cô ấy bàn chuyện gì nhưng rõ ràng là năng lượng của cô ấy dồn dập tuôn vào anh. Tôi đã tận mắt thấy điều đó. Lúc đó anh cảm thấy thế nào?

- Rất tốt đẹp. Những gì tôi đã kể cho Marjorie có vẻ thấu suốt. Tôi nói năng một cách dễ dàng. Nhưng tất cả điều đó mang ý nghĩa gì?

Do ngẫu nhiên, ai đó yêu cầu ta nói rõ cho họ về hoàn cảnh của họ, và như thế họ truyền năng lượng cho ta, tựa như Marjorie đang truyền cho anh. Lúc đó, ta cảm thấy mạnh mẽ, nhưng cảm giác đó không kéo dài. Hầu hết mọi người, kể cả Marjorie, đều không đủ mạnh để cho đi năng lượng của họ. Vì lẽ đó mà phần lớn các quan hệ kết thúc trong tranh giành quyền lực. Các năng lượng hợp rồi tan. Và người thua cuộc luôn phải trả giá.

Wil chăm chú nhìn tôi, nói tiếp: “Anh biết mặc khải thứ tư chứ? Hãy suy nghĩ về điều đã xảy đến với anh. Trước tiên, anh đã trông thấy dòng năng lượng giữa những người ở Viciente, rồi anh gặp Reneau, người đã cho anh biết các nhà tâm lý học đang tìm hiểu lý do khiến người ta có quyền lực đối với nhau. Gia đình người Peru đã cho anh một chứng minh. Anh đã thấy rõ là người thống trị cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, nhưng người thua cuộc thì yếu đi. Ngay cả nếu ta nghĩ rằng mình hành động vì lợi ích của người khác, chẳng hạn vì lợi ích của các con của ta, thì kết quả cũng là vậy. “Sự thiệt hại đã xảy ra.”

“Sau đó anh gặp Jensen và cảm nhận mùi vị của thất bại: khi ai đó thống trị anh về mặt tâm lý, người đó làm anh mất tinh thần. Điều đó không giống như anh mất lợi thế trong một cuộc tranh luận, nhưng làm mất năng lượng để tranh cãi. Không may thay, hình thức bạo lực tâm lý đó không ngưng diễn ra, và thường là do lỗi của

những người có chủ ý”.

Tôi gật đầu, Wil đã tóm tắt một cách đầy đủ điều mà tôi cảm nhận. Wil nói:

- Anh hãy cố gắng hấp thụ một cách toàn vẹn mặc khải thứ tư. Hãy ghi nhận đầu là điểm phù hợp một cách hoàn toàn với những gì mà anh đã biết. Mặc khải thứ ba cho anh thấy thế giới vật chất là một hệ thống năng lượng lớn. Giờ đây, mặc khải thứ tư cho anh hiểu rằng con người không ngưng, một cách vô thức, đấu tranh để nắm giữ loại hình năng lượng duy nhất mà nó biết. Đó là năng lượng luân lưu giữa những con người và là nguồn gốc của mọi xung đột, trong mọi gia đình, mọi cộng đồng, trong mọi cuộc chiến tranh. Chính hệ quả của sự bất ổn, yếu đuối, tạo ra cho con người cái nhu cầu đánh cắp năng lượng của tha nhân để cảm thấy mình yên ổn hơn.

Tôi phản đối:

- Có những cuộc chiến là cần thiết! Có một số cuộc chiến là chính đáng!

- Dĩ nhiên nhưng người ta không thể chấm dứt chúng một cách hợp lý vì luôn có một phía, do cần có năng lượng sẽ bám riết vào những vị thế phi lí của họ.

Wil có vẻ cố nhớ một điều gì đó. Ông lấy từ túi đeo ra một mớ giấy

tờ:

- Suýt nữa tôi đã quên. Tôi đã tìm được một bản sao của mặc khải

thứ tư.

Ông trao cho tôi và nhìn thẳng về phía trước, không nói gì nữa.

Tôi với lấy cây đèn pin nhỏ mà Wil luôn để ở trong xe, trước băng ghế, và đọc tập bản sao đó trong suốt hai mươi phút. Theo bản văn này thì am hiểu mặc khải thứ tư là nhìn thấy thế giới con người như một trường rộng lớn của một sự tranh giành

năng lượng, nghĩa là tranh giành quyền lực.

Tuy nhiên, bản văn quả quyết rằng, một khi người ta hiểu bản chất của việc tranh giành, thì ngay sau đó họ sẽ vượt lên nó. Họ sẽ ngưng ham muốn chiếm đoạt năng lượng của đồng loại, bởi họ có thể nắm bắt năng

lượng từ một nguồn khác..

Tôi nhìn Wil:

- Nguồn đó ở đâu?

Wil mỉm cười, không trả lời.

5. THÔNGIỆP CỦA NHỮNG NHÀ THẦN BÍ

Sáng hôm sau, tôi thức dậy ngay khi Wil bắt đầu có vài cử động. Chúng tôi đã qua đêm trong một ngôi nhà của một người bạn của Wil. Wil ngồi trên nệm, mặc quần áo một cách mau lẹ. Bên ngoài, trời còn tối.

“Thu dọn hành lý thôi”, Wil nói nhỏ.

Sau khi thu xếp hành lý, chúng tôi vội vã đến nơi đỗ chiếc Jeep. Tuy chỉ cách trung tâm thị trấn vài trăm mét, nhưng những ánh đèn ở đây quả là hiếm hoi. Bình minh bắt đầu ló dạng một cách mơ hồ ở phương Đông. Ngoại trừ vài tiếng chim báo sáng, không còn một âm thanh nào khác.

Khi đến nơi đỗ chiếc Jeep, tôi vào xe trong khi Wil trao đổi ngắn ngủi với người bạn của ông đang đứng dưới cổng vòm, về ngái ngủ. Thế rồi, đột nhiên, có một loạt âm thanh. Ba xe tải đang tiến vào trung tâm thị trấn Wil nói: “Có thể là Jansen. Chúng ta hãy đi bộ đến đó xem bọn y làm gì. Nhưng hãy cẩn trọng”.

Chúng tôi ngang qua nhiều con phố, rồi đến một hẻm dẫn vào ngã đường chính, cách các xe tải gần ba mươi mét. Hai trong ba xe đó đang đỗ xăng, chiếc thứ ba đỗ trước cửa hàng. Có bốn hoặc năm người đang đứng bên ngoài. Tôi thấy Marjorie ra khỏi cửa hàng và để một thứ gì đó vào xe tải. Rồi nàng bình thản đi ngang qua phía trước chúng tôi, liếc mắt vào những cửa hiệu kế bên.

Wil nói nhỏ:

- Nào, hãy đến và tìm cách đưa cô ấy về đây. Tôi chờ anh ở đây.

Tôi men theo dãy nhà, và khi tiến đến gần Marjorie, tôi kinh hoàng: phía sau nàng, đứng trước cửa hàng, là nhiều thuộc hạ của Jensen, cầm tiểu liên trên tay. Tôi càng lo lắng hơn. Trên đường, phía trước mặt tôi, là những quân nhân vũ trang đang trườn mình từ từ tiến về nhóm thuộc hạ của Jensen.

Ngay khi Marjorie trông thấy tôi, nhóm người của Jensen cũng trông thấy các binh sĩ, và bọn chúng nhanh chóng phân tán. Một tràng tiểu liên vang lên. Marjorie nhìn tôi kinh hãi. Tôi lao đến, nắm lấy Marjorie dắt nàng chạy vào một con hẻm gần nhất. Những tiếng súng lại nổ giòn, tiếp đến là những tiếng la hét giận dữ bằng tiếng Tây Ban Nha. Ở đầu hẻm, có hai người đàn ông vũ trang đang núp quay lưng về

phía chúng tôi, mắt hướng về con phố đối diện. Chúng tôi dừng lại, bất động- cuối cùng, hai gã đó chạy nhanh vào khu rừng kế cận.

Tôi biết chúng tôi phải quay về ngôi nhà của người bạn Wil, về chiếc Jeep, và tôi chắc Wil có ở đó. Chúng tôi thận trọng tiến về con phố kế bên. Ở phía bên phải vẫn còn tiếng la hét và tiếng súng, nhưng chẳng thấy bóng người. Tôi nhìn về phía trái: cũng chẳng thấy ai. Wil chắc đã

đi.

Tôi nói với Marjorie:

- Chúng ta hãy chạy băng qua khu rừng, sau đó tiến theo bìa rừng để đi về phía trái, nơi để chiếc Jeep.

- Được.

Chúng tôi đã chạy thật nhanh, và sau đó đến cách ngôi nhà của người bạn Wil khoảng ba mươi mét. Chiếc Jeep vẫn còn đó, nhưng chẳng thấy ai. Khi sắp sửa chạy về phía sau ngôi nhà, chúng tôi thấy một xe quân sự đang rẽ vào con đường ở phía trái chúng tôi, và từ từ tiến về ngôi nhà. Cùng lúc đó, Wil chạy ngang qua sân, khởi động chiếc Jeep và lao đi. Chiếc xe quân sự bám theo.

Tôi thốt lên:

- Khốn kiếp thật!

Vẻ hốt hoảng, Marjorie hỏi:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Tiếng súng nổ giòn trong các con phố, và càng lúc càng gần chúng tôi hơn. Phía trước chúng tôi, rừng dày đặc trải dài lên đỉnh núi sừng sững trên thị trấn, suốt từ bắc đến nam.

Tôi nói:

- Hãy lên đỉnh núi, nhanh đi!

Sau khi vượt nhiều trăm mét, chúng tôi đến một điểm có thể quan sát toàn bộ thị trấn, ở mỗi ngã tư đều có xe quân sự đổ về từ nhiều hướng và hình như binh lính

đang khám xét từng nhà. Từ điểm cao này, tôi nghe văng vẳng những tiếng nói.

Chúng tôi lại tiếp tục leo lên.

Suốt buổi sáng, chúng tôi vẫn tiến theo sườn núi phía bắc, chỉ dừng lại để áp sát đất khi có xe xuất hiện ở sườn núi song song, bên trái chúng tôi. Hầu hết đều là những quân sự màu xám bạc, nhưng thỉnh thoảng cũng có xe dân sự. Con đường đó là điểm mốc duy nhất trong không gian hoang dã vây quanh chúng tôi.

Phía trước, hai sống núi tiến lại gần nhau trong khi vươn lên thẳng đứng. Những đỉnh lởm chởm đá che chở thung lũng phía dưới. Đột nhiên, chúng tôi thấy một chiếc Jeep, tương tự như chiếc của Wil, tiến đến từ phía bắc và rẽ vào một đường mòn đi xuống thung lũng.

Tôi nói:

- Hình như xe của Wil.

Marjorie đáp:

- Chúng ta hãy xuống đó xem.

- Hãy chờ một lúc, để xem liệu có phải là một cái bẫy? Hay là bọn chúng đã lấy chiếc Jeep của Wil, và dùng nó để nhử chúng ta?

Về mặt Marjorie tối lại. Tôi nói tiếp: “Cô hãy ở yên đây, để tôi xuống đó xem sao. Nhưng đừng rời mắt khỏi tôi. Nếu mọi sự đều ổn, tôi sẽ ra hiệu cho cô xuống”.

Marjorie miễn cưỡng gật đầu, và tôi xuống theo sườn con dốc thẳng đứng để đến nơi chiếc Jeep đang đỗ. Qua những lá cây, tôi mơ hồ thấy một bóng người bước ra khỏi xe. Bám vào những bụi cây, tôi tiến xuống,

thỉnh thoảng trượt trên lớp rêu dày.

Cuối cùng, tôi thấy rõ chiếc xe trên sườn dốc đối diện, cách tôi khoảng ba mươi mét. Tựa trên cái chần bùn phía sau, tài xế đang núp mình. Tôi tiến sang bên phải và thấy rõ: đó là Wil. Cảm thấy bị trượt, tôi vươn tay nắm lấy một thân cây nhỏ. Vẫn nắm thân cây, tôi tìm cách thu hút sự chú ý của Wil. Ông hướng mắt lên sống núi phía trên tôi, rồi hạ tầm mắt và trông thấy tôi. Ông giật mình, nhồm dậy và đi về phía tôi, trong khi tôi chỉ tay về phía khe.

Wil quan sát thung lũng và nói:

- Ở đây không có lối đi. Anh phải đi xuống rồi ngược trở lên.

Tôi gật đầu và đang định gọi Marjorie khi nghe từ xa có tiếng xe quân sự. Wil nhảy vội vào chiếc Jeep và phóng nhanh về con đường chính. Tôi vội vã tiến đến phía Marjorie. Qua những cành lá, tôi thấy nàng đang đi về phía tôi.

Thế rồi, tôi nghe có những tiếng la hét - bằng tiếng Tây Ban Nha - ở phía sau Marjorie, cùng tiếng chân người đang chạy. Marjorie núp mình dưới một mái đá nghiêng. Tôi đổi hướng, chạy thật nhanh về phía trái. Tôi đảo mắt tìm Marjorie qua những hàng cây. Khi nhìn thấy nàng, nàng đang bị hai người lính túm lấy cánh tay và buộc phải ở yên.

Tôi tiếp tục chạy lên phía trên, đầu cúi thấp, bị ám ảnh bởi khuôn mặt hoảng sợ của Marjorie. Khi đã lên đến đỉnh sống núi, tôi chạy về hướng bắc, tim đập đập vì lo sợ.

Chạy được một kilômet, tôi dừng lại để nghe ngóng. Chẳng có tiếng động nào. Nằm dài trên đất, tôi cố thư giãn và tập trung đầu óc, nhưng cảnh tượng Marjorie bị bắt giữ vẫn ám ảnh tâm trí tôi. Tại sao tôi đã để nàng ở đó một mình? Giờ phải làm sao đây?

Tôi ngồi dậy và hít thở sâu trong khi nhìn con đường trên sông núi đôi diện. Trong cuộc chạy trốn, tôi không thấy một chiếc xe nào. Tôi lại chăm chú nghe ngóng. Chỉ có những âm thanh của rừng! Tôi dần dần trầm tĩnh lại. Marjorie đã bị bắt, nhưng nàng chẳng có tội tình gì ngoài việc cô thoát khỏi những làn đạn. Người ta sẽ trả tự do cho nàng sau khi biết rõ nàng là một nhà khoa học.

Tiếp tục đi về hướng bắc, tôi cảm thấy đau nhức ở lưng. Tôi cảm thấy mệt mỏi và đói. Trong suốt hai giờ, tôi bước đi, không suy nghĩ và cũng chẳng gặp một bóng người.

Sau đó tôi nghe có tiếng chân người đang chạy, xuất phát từ sườn

đốc phía phải. Tôi đứng im. Cây cối ở đây to lớn và tán rộng che khuất nắng trời, vì thế chẳng có chỗ cho những bụi rậm. Tầm nhìn của tôi không đến ba mươi mét. Chẳng có động tĩnh gì. Tôi men theo một mỏm đá lớn ở phía phải, ngang qua những hàng cây, cố không gây tiếng động. Sừng sững phía trước tôi là ba mỏm đá lớn; tôi

vượt qua hai trong số ba mỏm đá đó - mọi sự vẫn yên tĩnh. Khi lên đến đỉnh của mỏm đá thứ ba, tôi nghe có tiếng những cành cây gãy ở phía sau tôi. Tôi từ từ quay lại.

Đứng gần mỏm đá là gã râu ria to lớn mà tôi đã gặp ở trang trại. Ánh mắt y hoảng loạn, hai tay run rẩy khi y chìa họng súng tiểu liên vào bụng tôi. Y cố nhớ ra tôi.

Tôi nói:

- Hãy khoan. Tôi quen Jensen.

Y xem xét tôi, rồi hạ súng xuống. Có một tiếng động ở phía sau và gã râu ria bỏ chạy về hướng bắc, súng trên tay. Không suy nghĩ, tôi chạy theo y, men theo những mỏm đá, thỉnh thoảng nhìn lại phía sau.

Chạy được hai mươi mét, gã râu ria vấp ngã, và tôi vượt qua y để sau đó té nhào giữa hai tảng đá. Tôi nhìn ra sau và thấy một người lính, cách đó hai mươi mét, chìa súng về gã râu ria đang cố đứng dậy.

Trước khi tôi kịp báo cho gã râu ria, người lính đã nổ súng, phát đạn từ phía sau xuyên thủng ngực gã.

Tiếng súng vang vọng trong núi.

Gã râu ria sững người trong chốc lát, mắt đứng tròn, rồi ngã sấp xuống. Không suy nghĩ, tôi lao về hướng bắc, cố chạy thật xa nơi có những tiếng súng. Sườn núi càng lúc càng hoang dã và lởm chởm đá, dốc đứng.

Toàn thân tôi run rẩy vì mệt và khiếp sợ khi leo lên những mỏm đá. Tôi trượt ngã và nhìn ra sau. Người lính đang tiến đến bên cái xác và tôi vội núp sau một tảng đá khi hắn nhìn về phía tôi. Sườn dốc phía trên ít thẳng đứng hơn và che khuất tôi khỏi tầm nhìn của người lính. Vì vậy, tôi tiếp tục chạy trốn, tâm trí hốt hoảng. Tôi chỉ nghĩ đến chạy trốn. Không dám lui, tôi cho rằng người lính đang đuổi theo.

Sườn dốc lại thẳng đứng, và tôi vẫn leo lên. Tôi bắt đầu cảm thấy xuống sức. Sau khi đến đỉnh của sườn dốc, mặt đất trở nên bằng phẳng hơn, với nhiều cây lớn. Đằng sau những đại thụ là một mũi đất dựng đứng lởm chởm đá, mà tôi phải vượt qua. Khi lên đến đỉnh tinh thần tôi hoàn toàn sụp đổ trước điều đang chờ tôi một sườn dốc thẳng đứng ba

mười mét chắn trước mặt. Không một lối thoát nào khác.

Tiếng đá sỏi rơi xuống ở sườn dốc phía sau cho biết người lính đang tiến lên. Tôi quỳ xuống, kiệt sức, và chấp nhận số phận. Tôi chờ viên đạn và trong một cách nào đó, như chờ một sự giải thoát. Lúc đó, tôi nhớ lại những ngày chủ nhật trong tuổi thơ của tôi và sự trong trắng ngây thơ khi đọc kinh cầu nguyện. Vậy, cái chết sẽ như thế nào? Tôi cố mở rộng lòng để đón nhận nó.

Tôi chờ đợi trong một thời gian tưởng chừng bất tận, và chẳng có gì xảy ra. Tôi nhìn quanh và đột nhiên nhận thấy đang ở trên một điểm cao nhất của những dãy núi. Quanh tôi là những đỉnh núi và những vách đá cheo leo, với những cảnh quan đẹp không thể tả.

Có một chuyển động thu hút sự chú ý của tôi. Rất xa, ở phía nam, tôi thấy người lính đang bước đi một cách lặng lẽ, súng trên vai. Y đã bị bắt giữ bởi thuộc hạ của Jensen.

Cảnh tượng đó khiến tôi cảm thấy an tâm, và tôi ngạc nhiên khi thấy mình cười lặng lẽ. Tôi đã thoát chết! Tôi ngồi xuống, duỗi hai chân, và thích thú với phút giây đó. Tôi muốn ở mãi nơi này, dưới bầu trời xanh này.

Hiện diện kề cận, hay đúng hơn là cảm giác kề cận với những ngọn đồi xanh nhạt ở xa khiến tôi ngạc nhiên. Tôi cũng có cảm giác đó đối với những đám mây trắng đang ngang qua trên tôi. Tưởng như tôi có thể chạm tay vào chúng.

Khi đưa tay ra, tôi cảm thấy có điều gì đó bất thường trong cơ thể tôi. Hai bàn tay tôi vươn ra một cách dễ dàng, không chút cố gắng. Trong chớp mắt, từ tư thế ngồi, tôi đứng thẳng dậy. Mọi sự đều nhẹ bỗng.

Ở phương xa, tôi thấy trăng lưỡi liềm đang lặn; lơ lửng ở chân trời. Ngay tức khắc, tôi hiểu ra lý do. Ở cách xa hàng tỉ kilômet, mặt trời chỉ chiếu sáng phần trên của trăng, và tôi không thấy chính xác điểm tiếp cận của ánh sáng. Khám phá đó làm cho ý thức của tôi trở nên bén nặng

hơn.

Tôi tưởng tượng trăng đã biến mất khỏi bán cầu bên này của trái đất, và tôi thấy hình ảnh của nó khi nó xuất hiện ở bên kia, ở phía tây. Rồi tôi hình dung nó ở phía đối xứng chỗ tôi đang đứng: một vầng trăng tròn vì mặt trời chiếu sáng toàn bộ bề

mặt của mặt trăng.

Tầm nhìn đó lay tỉnh tôi và tôi cảm thấy lưng tôi trở nên nhẹ hơn, khi tôi hiểu rằng không gian ở trên đầu tôi cũng là không gian ở dưới

chân tôi, ở phía bên kia trái đất. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thực sự trải nghiệm về cấu tạo hình cầu của trái đất.

Phát hiện đó làm tôi thích thú, nhưng đồng thời tôi cảm thấy nó có vẻ bình thường và tự nhiên. Tôi chỉ có một ao ước: được lơ lửng, trôi nổi trong một không gian mà tôi cảm thấy mình trải dài theo mọi hướng. Tôi không có cái cảm giác thông thường là cưỡng lại trọng trường, trái lại tôi cảm thấy được chống đỡ bởi một cảm giác nhẹ bồng nào đó ở bên trong, tựa như một khí cầu lơ lửng trên mặt đất.

Tôi lại ngồi xuống trên mỏm đá, và một lần nữa mọi sự có vẻ kề cận tôi: mỏm đá nơi tôi ngồi, những gốc cây trên các sườn dốc, núi non ở chân trời. Khi nhìn những cành lá đong đưa nhẹ nhàng trong gió, tôi cảm thấy chuyển động của chúng như là chuyển động của tôi, như thể chúng là tóc của tôi, như cơ thể của tôi là đầu mút của một thân xác lớn được hình thành bởi tất cả những sự vật hữu hình. Toàn bộ được nhìn qua đôi mắt của tôi.

Cảm nghĩ đó khơi dậy ký ức. Tôi nhớ lại mọi sự việc, ở bên kia chuyến đi này, ở bên kia thời thơ ấu của tôi và cả sự ra đời của tôi. Tôi biết cuộc đời tôi không bắt đầu bằng sự hiện hữu của tôi trên trái đất này, mà sớm hơn trước đó, với sự hình thành thực thể mà tôi đang là, hình thành thân xác đích thực của tôi, như của chính vũ trụ.

Thuyết tiến hoá là điều luôn làm tôi chán ngấy, nhưng những thị kiến vừa rồi khiến tôi nhớ lại tất cả những gì mà mình đã đọc về vấn đề đó, kể cả những tranh luận với người bạn trông rất giống Reneau. Tiến hoá luận là lĩnh vực ưa thích của anh ta.

Toàn bộ kiến thức hình như tan biến với một ký ức đích thực về các sự việc. Tôi nhớ về quá khứ, và điều đó cho tôi hiểu sự tiến hoá dưới một ánh sáng mới.

Tôi nhìn thấy vật chất đầu tiên bùng nổ trong vũ trụ, và tôi thấy, như mặc khải

thứ ba giải thích, là nó không thực sự có tính vật chất. Đó chỉ là năng lượng đang dao động, và vào lúc đầu, nó tồn tại trong loại hình dao động sơ cấp của nó.

Tôi thấy những nguyên tử hydro xoay quanh nhau như thể nguyên tắc chính yếu của năng lượng là tìm kiếm một chuyển động tiến đến trạng thái phức tạp hơn.

Rồi những ngôi sao đầu tiên ra đời, tự phá huỷ và nổ tung, phát tán hydro và heli vừa được tạo ra vào vũ trụ. Hydro và heli xoay quanh nhau cho đến khi nhiệt độ đủ cao để hình thành những ngôi sao khác.

Và cứ tiếp tục như thế, cho đến khi vật chất hình thành và phát tán khắp nơi. Vật chất được hình thành từ năng lượng, chuẩn bị cho giai đoạn tiến hoá kế tiếp là sự sống.

Bị giam hãm trong thế giới thủy sinh, sự sống chia thành hai loại hình. Một loại hình, mà chúng ta gọi là thực vật, sống bằng chất vô cơ. Một loại hình khác mà chúng ta gọi là động vật, thì chỉ hấp thụ sự sống hữu cơ. Ở đỉnh cao của đời sống động vật, xuất hiện loài người.

Vào lúc đó, thị kiến của tôi biến mất; trong thoáng chốc, tôi đã trông thấy toàn bộ quá trình tiến hoá, lịch sử của vật chất, như được điều khiển bởi một chương trình đưa nó đến những tần số dao động cao hơn, qua nhiều giai đoạn, trong khi tạo ra những điều kiện đúng và đủ để cho chúng ta, con người, có thể xuất hiện.

Ngồi ở đây, trên núi này, tôi hiểu về mặt vật chất bằng cách nào sự tiến hoá đó liên quan đến loài người. Ở một giai đoạn cao hơn, sự tiến hoá đó được gắn liền với vitrải nghiệm những trùng hợp ngẫu nhiên của đời sống. Một điều gì đó trong những trùng hợp ngẫu nhiên khiến chúng ta tiến lên phía trước trong đời sống và tạo ra một dao động cao hơn. Nhưng đâu có tìm hiểu điều đó vượt khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi đã ngồi khá lâu trên mũi đất, say sưa với cảm giác yên bình và mãn nguyện. Đột nhiên, tôi nhận ra rằng mặt trời đang khuất ở phương tây, và ở phía tây bắc, cách tôi khoảng hai hoặc ba kilômet, có một thị trấn. Tôi thấy rõ những mái nhà, con đường men theo sườn núi phía tây hướng về thị trấn.

Tôi đứng dậy và đi xuống những mỏm đá. Tôi cười lớn tiếng vì thấy mình gắn liền với cảnh quan, và có cảm giác đang đi dọc theo thân xác mình, và có thể khám phá những điều bí ẩn. Cảm giác đó quả là kỳ lạ.

Tôi xuống đường rừng, đi dọc theo những cây xanh. Mặt trời hoàng hôn để lại những vùng âm u rộng lớn trên mặt đất rừng. Tôi dừng lại để nhìn rõ hơn cây cỏ, tập trung tâm nhìn vào cái đẹp và những hình thể của chúng. Lúc đó, tôi thấy những ánh sáng trắng và một loại khí vô hình màu hồng bao quanh, từng thảo mộc.

Tôi tiếp tục di chuyển và đến một dòng suối phát ra một ánh sáng màu xanh nhạt. Dòng suối này làm tôi tràn ngập thanh thản. Sau đó, tôi tới một thung lũng leo lên sườn dốc đối diện, và cuối cùng ra đến con đường. Tôi bước đi một cách tự nhiên về hướng bắc.

Xa hơn, phía trước, tôi thấy bóng của một người mặc áo nhà dòng đang khuất dần ở ngã rẽ. Hình ảnh đó khiến tôi thắc mắc. Không chút sợ hãi, tôi chạy về phía ông. Tôi cảm thấy hoàn toàn thư thái. Nhưng tôi ngạc nhiên khi thấy ông đã mất hút. Ở phía phải, có một con đường nhánh, tiến vào thung lũng theo hướng ngược lại, nhưng ở đó cũng chẳng có bóng người. Tôi tiếp tục tiến theo con đường chính: chẳng có ai! Tôi nghĩ đến việc quay trở lại để đi theo con đường nhánh. Nhưng như thế, tôi sẽ không về được thị trấn nên tôi vẫn tiếp tục đi, trong khi không ngưng nghĩ đến con đường nhánh.

Đi được một trăm mét, khi đến một ngã rẽ thứ hai, tôi nghe có nhiều tiếng xe: qua các cành cây, tôi thấy có một đoàn xe quân sự đang lao nhanh đến. Tôi ngập ngừng, trong thoáng chốc nghĩ rằng có thể ở yên trên đường, nhưng rồi tôi bỗng nhớ đến nỗi khiếp sợ mà tôi đã trải khi nghe tiếng súng trên núi.

Tôi nhảy ra khỏi con đường và nép mình bên lề đường; mười chiếc Jeep lao nhanh qua. Chẳng ai trông thấy tôi. Khi đoàn xe đã đi khỏi, tôi bò đến một góc cây lớn.

Tôi run rẩy; cảm giác an bình đã rời khỏi tôi. Nỗi khiếp sợ đã quay lại khiến da dầy tôi quặn thắt. Sau đó, tôi lại men đến con đường, và hình ảnh hai chiếc Jeep đang lao đến từ xa khiến tôi phải một lần nữa lẩn mình vào cỏ. Tôi cảm thấy buồn nôn.

Lần này, tôi cô lẩn xa con đường và quay về nơi xuất phát, thận trọng tiến bước để đến con đườn nhánh. Lắng nghe những tiếng động, tôi quyết .. di chuyển trong rừng, men theo con đường để qua thung lũng. Tôi cảm thấy tâm trạng nặng nề. Tôi tự hỏi, mình đã làm gì? Tại sao mình đi theo con đường này? Hãy thận trọng, tôi có thể gặp nguy hiểm

Tôi đột ngột dừng lại. Tôi thấy vị linh mục đang ở phía trước tôi, cách ba chục mét. Ông đang ngồi dưới một gốc cây lớn, bao quanh bởi những tảng đá. Tôi đứng lặng nhìn ông khi ông mở mắt ra và nhìn tôi. Tôi sửng người, nhưng ông ra hiệu cho tôi đến gần.

Tôi thận trọng bước đến. Ông hoàn toàn bất động. Khoảng ngũ tuần, ông là một người cao gầy, với mái tóc cắt ngắn có màu xanh như mắt ông.

Ông nói bằng một thứ tiếng Anh lưu loát:

- Hình như anh đang cần được giúp đỡ?

- Ông là ai?

- Linh mục Sanchez. Còn anh?

Trong khi quỳ một chân, bởi đã kiệt sức, tôi cho ông biết lai lịch của tôi và nơi tôi xuất phát.

Ông hỏi:

- Có phải anh liên quan đến chuyện đã xảy ra tại Cula?

Tôi nói bằng một giọng mệt mỏi, không biết mình có nên tin ông hay không:

- Linh mục biết gì về chuyện đó?

- Tôi biết chính phủ dứt khoát không muốn công bố Bản Sách Cổ

Chép Tay.

- Tại sao chứ?

Sanchez đứng dậy:

- Hãy theo tôi. Trụ sở hội truyền giáo của chúng tôi ở gần đây. Anh sẽ được an toàn.

Tôiên một cách khó nhọc. Biết không còn một lựa chọn nào khác, tôi gật đầu. Linh mục từ tốn dẫn tôi đi. Ông rất lịch sự và thận trọng cân nhắc từng lời:

Binh lính còn truy lùng anh không? Tôi không biết nữa.

Sau một lúc im lặng, linh mục nói:

Có phải anh đang đi tìm Bản Sách Cổ Chép Tay.

Không, tôi không tìm kiếm nữa. Tôi chỉ muốn sống sót để trở về

nhà.

Linh mục mỉm cười và gật đầu. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy tin tưởng

ở ông. Tình người và sự quan tâm của ông dành cho tôi khiến tôi cảm động. Ông làm tôi nhớ đến Wil.

Chúng tôi đến trụ sở hội truyền giáo, một cụm nhà nhỏ bao quanh một cái sân và một nhà thờ nhỏ, ở một địa điểm rất đẹp. Sanchez nói với những linh mục khác bằng tiếng Tây Ban Nha, và những linh mục đó vội vã ra đi.

Tôi muôn biết họ đi đâu, nhưng cảm thấy quá mệt; Sanchez đưa tôi vào một căn nhà gồm hai phòng và một buồng nhỏ; lửa đang cháy trong lò sưởi. Theo sau chúng tôi là một linh mục, tay bưng một cái khay có nhiều bánh mì và một liễn đựng xúp bốc khói. Tôi ăn trong khi Sanchez lịch sự ngồi cạnh tôi. Rồi, theo lời mời của ông, tôi nằm dài trên một trong những cái giường và ngay sau đó, chìm vào giấc ngủ.

Khi ra sân, tôi nhận thấy mọi thứ ở đây đều rất sạch. Những lối đi trải sỏi được viền bằng những loài cây chọn một cách khéo léo; không một cây nào bị cắt tỉa.

Tôi bước đến và ngồi xuống trên một trong những băng ghế đá đặt quanh sân. Mặt trời đã lên đỉnh những hàng cây sừa ảm cơ thể tôi.

Có tiếng nói từ phía sau tôi:

- Anh ngủ có ngon không?

Sanchez đang đứng phía sau tôi, tươi cười. Tôi gật đầu:

- Tuyệt vời.

- Tôi có thể nói chuyện với anh

- Dĩ nhiên.

Chúng tôi không nói năng gì trong vài phút. Nhiều lần tôi liếc nhìn Sanchez, chực lên tiếng, nhưng ông đang ngắm mặt trời lên, đầu hơi nghiêng sang một bên.

Cuối cùng, Sanchez lên tiếng:

- Anh đang ngồi ở một nơi thật tuyệt. Tôi thốt lên:

- Thưa cha, tôi cần cha cho một lời khuyên. Tôi muốn biết cách nào an toàn nhất để trở về Hoa Kỳ.

Ông nhìn tôi, vẻ nghiêm trọng:

- Tôi không rõ, điều đó tùy thuộc vào việc nhà cầm quyền có xem anh là thành phần nguy hiểm hay không. Hãy cho tôi biết bằng cách nào mà anh đã có mặt tại Cula.

Tôi kể ra toàn bộ sự việc, kể từ khi tôi gặp Charlene. Tôi không nói nhiều về trạng thái sáng khoái mà tôi đã trải qua khi ở trên đỉnh núi, bởi giờ đây tôi cảm thấy nó không thực và có vẻ tưởng tượng. Nhưng Sanchez hỏi ngay về vấn đề đó:

- Anh đã làm gì khi người lính bỏ đi?

- Tôi đã ngồi ở đó trong nhiều giờ, cảm thấy nhẹ nhõm.

-Anh còn cảm giác gì khác?

- Không dễ để giải thích. Tôi cảm thấy sáng khoái với mọi sự, một cảm giác hoàn toàn yên ổn và thư thái. Sự mệt mỏi đã biến mất.

Sanchez mỉm cười:

- Anh đã có một trải nghiệm thần bí. Nhiều người ngang qua khu rừng gần đỉnh núi cao đó đã kể lại những chuyện tương tự. Đó là trải nghiệm mà các nhà thần bí của mọi tôn giáo đã mô tả. Anh có đọc những bài viết về vấn đề đó?

- Vâng, cách nay đã lâu...

Nhưng cho đến hôm qua, chuyện đó đối với anh chỉ là một ý niệm trừu tượng?

- Vâng, hẳn thế.

Một linh mục trẻ bước đến, gật đầu chào tôi rồi nói nhỏ với

Sanchez. Sau đó, linh mục trẻ ngang qua sân dưới ánh mắt nhìn th

Sanchez, để đi vào một trang viên rộng khoảng ba mươi mét. Tôi nhận thấy nơi đó cũng được chăm sóc rất chu đáo và có nhiều thảo mộc. Linh mục trẻ có vẻ lưỡng lự như thể đang tìm một thứ gì đó. Rồi ông ngồi xuống, như đang trong một bài tập luyện.

Sanchez mỉm cười, vẻ hài lòng. Rồi quay sang tôi ông nói:

Theo tôi, quả là nguy hiểm cho anh khi tìm cách ra đi vào lúc này, nhưng tôi sẽ cố tìm hiểu tình hình và xem có ai đã nghe nói về những người bạn của anh. Tôi sẽ có nhiều việc để làm. Hãy an tâm, chúng tôi sẽ cố hết sức để giúp anh. Hãy nghỉ ngơi ở đây và lấy lại sức khỏe.

Tôi gật đầu.

Sanchez thọc tay vào túi, lấy ra một xấp giấy và trao cho tôi:

- Đây là mặc khải thứ năm. Nó nói về loại trải nghiệm mà anh đã gặp. Tôi nghĩ nó sẽ làm anh quan tâm.

Tôi cầm lấy trong khi ông nói tiếp: “Anh có hiểu những mặc khải mà anh đã đọc trước đây?”.

Tôi ngập ngừng, không muốn nghĩ đến Bản Sách Cổ Chép Tay vào lúc này. Rồi tôi nói:

- Nó cho biết rằng con người bị lôi kéo vào một sự tranh giành năng lượng với

những người khác. Khi ta hướng những người khác theo quan điểm của mình thì họ đang đồng nhất hoá với ta. Điều đó giúp ta hấp thụ năng lượng của họ và mạnh hơn lên.

Ông mỉm cười:

- Vậy vấn đề là mỗi người tìm cách lấy đi năng lượng của người khác bằng cách chế ngự họ. Và tất cả chúng ta đều thiếu năng lượng.

- Đúng.

- Nhưng còn có một giải pháp, một nguồn năng lượng khác.

- Hình như đó là điều bản văn muốn nói đến.

Sanchez gật đầu và đi vào nhà thờ, không nói gì thêm. Tôi ngồi đó một lúc, không nhìn bản văn. Những sự cố của hai ngày qua đã làm nguôi đi niềm phấn khởi của tôi, và tôi muốn nghĩ đến những thức để trở về Hoa Kỳ. Rồi tôi nhìn vào trang viên và thấy linh mục trẻ đang đứng dậy và từ từ đi xa hơn vài mét. Sau đó, anh hướng về tôi và ngồi xuống.

Tôi thắc mắc chẳng hiểu anh đang làm gì. Tôi nghĩ, có lẽ anh đang

thực hiện một nghi thức được mô tả trong Bản Sách Cổ Chép Tay.

Tôi đọc trang đầu của bản văn.

Bản văn mô tả một khái niệm mới về điều mà từ lâu nay người ta gọi là ý thức thần bí. Theo bản văn, trong những thập niên cuối cùng của thế kỷ 20, ý thức đó thể hiện trong lối sống mà mỗi con người có thể tiếp cận và được minh hoạ bởi những người theo thuyết bí truyền của nhiều tôn giáo. Đối với phần đông, ý thức này vẫn là một khái niệm trừu tượng, một đề tài tranh luận. Nhưng đối với một số người, mà số này đang gia tăng, ý thức này tự nó sẽ tỏ rõ, bởi họ sẽ trải nghiệm những đợt nhập ngấn ngui vào chiều kích tâm linh.

Trải nghiệm như vậy có thể là bí quyết để chấm dứt những xung đột trên thế gian. Bao lâu trải nghiệm đó còn tồn tại, chúng ta sẽ nhận năng lượng từ một nguồn khác mà một ngày nào đó chúng ta có thể sử dụng tuỳ ý.

Tôi ngưng đọc bản văn và nhìn vị linh mục trẻ; mắt anh mở lớn và có vẻ như

đang chăm chú nhìn tôi. Tôi gật đầu chào, tuy không thấy rõ chi tiết khuôn mặt anh. Tôi ngạc nhiên khi thấy anh mỉm cười, gật đầu chào lại. Sau đó, anh đứng dậy và đi về ngôi nhà; tránh nhìn tôi trong khi tôi dõi theo anh, đến lúc anh mất hút.

Tôi nghe có tiếng chân ở phía sau; Sanchez vừa ra khỏi nhà thờ. Ông mỉm cười:

- Không lâu lắm phải không. Anh có muốn tham quan đôi chút khu

này?

- Vâng. Cha có thể cho tôi tham quan trang viên?

Tôi chỉ cho ông nơi ban nãy linh mục trẻ đã ngồi. Ông nói:

- Chúng ta hãy đến đó.

Khi ngang qua sân, Sanchez kể cho tôi về Hội Truyền giáo, đã tồn tại qua bốn thế kỷ, và đã được thành lập bởi một a sai Tây Ban Nha. Vị thừa sai đó đã tin rằng mình phải cải tạo những người dân bản địa bằng cách chạm vào tâm hồn của họ. Theo Sanchez, hoạt động truyền bá đức tin của vị thừa sai đã có kết quả tốt, một phần do chính cung cách của vị thừa sai, phần do sự hẻo lánh của vùng này, và vì thế ông có thể tiếp tục kinh nghiệm đó.

Ông giải thích:

- Chúng tôi luôn vun trồng truyền thống tìm kiếm

Trang viên thật đẹp, với những lối đi rải đá cuội lấy từ dòng sông gần đó. Tựa như trong sân, những cây ở đây được trồng rất thưa, làm nổi rõ hình dáng độc đáo của mỗi loài cây.

Sanchez hỏi:

- Anh thích ngồi ở đâu?

Tôi nhìn quanh. Trước mắt tôi có những góc thật đẹp, với cây cối được chăm sóc chu đáo. Mỗi góc đều có một không gian mở được viền bởi những loài cây rất đẹp, những tảng đá và đại thụ. Nơi vị linh mục trẻ đã ngồi lúc này có nhiều tảng đá hơn những nơi khác.

Tôi nói:

- Tôi thích ngồi ở chỗ kia.

Sanchez gật đầu và chúng tôi đến đó. Sau một lúc hít thở sâu, ông nói:

- Hãy cho tôi biết điều gì đã xảy đến với anh trên đỉnh núi.

Tôi do dự:

- Thưa cha, tôi đã kể cho cha mọi chuyện... Mọi sự đã xảy ra quá nhanh.

Ông nhìn tôi với vẻ nghiêm nghị:

- Có thể anh sẽ phải cố gắng để tìm lại trạng thái ấy.

- Vâng, có thể. Nhưng quả là khó để tìm thấy cảm giác hoà nhập với vũ trụ khi người khác đang chĩa súng vào mình.

Ông cười và nhìn tôi bằng ánh mắt thân tình Tôi hỏi:

- Ở Hội Truyền giáo, các cha có nghiên cứu Bản Sách Cổ Chép Tay

- Có chứ. Chúng tôi dạy cách theo đuổi loại trải nghiệm mà anh đã có trên đỉnh núi. Anh có muốn trải nghiệm lại?

Có tiếng gọi linh mục Sanchez ở cuối sân. ông xin lỗi tôi để đi. Tôi lại ngắm cây cỏ và đá trong khi thử dịch chuyển tầm mắt. Ở bụi cây kề cận, tôi mơ hồ thấy một vùng ánh sáng.

Linh mục Sanchez trở lại và nói:

- Tôi phải vào thành phố. Có thể tôi sẽ trở về với những thông tin về bạn anh và về những hiểm nguy mà anh sẽ gặp khi rời xứ này.

- Cảm ơn cha. Cha trở về hôm nay chứ?
- Không đâu. Chắc phải ngày mai.

Thấy tôi có vẻ lo lắng, ông đặt tay lên vai tôi và nói tiếp: “Anh đừng lo. Hãy thoải mái. Ở đây, anh sẽ được an toàn. Anh có thể nói chuyện với các linh mục, nhưng hãy nhớ rằng có một số linh mục cởi mở hơn một số khác... Điều đó tùy thuộc vào cá tính của họ”.

Tôi gật đầu.

Sanchez mỉm cười, đi quanh nhà thờ và trèo lên một chiếc xe tải cũ.

Rồi ông lái xe theo con đường dẫn về trực lộ.

Tôi ngồi nhiều giờ trong trang viên, thích thú khi có thể tập trung tư tưởng. Tôi trầm nghĩ, không biết Marjorie và Wil có thoát được không. Nhiều lần, hình ảnh cái chết của gã thuộc hạ của Jensen lướt qua tâm trí tôi, nhưng tôi vội xua đi.

Đến trưa, tôi thấy có nhiều linh mục đặt một cái bàn lớn ở sân và bày bát đĩa ra. Sau đó, có khoảng một chục linh mục khác xuất hiện và ngồi trên những ghế dài để ăn bữa trưa. Họ mỉm cười với nhau một cách thân thiện, nhưng không nói chuyện. Một linh mục trong số họ trông thấy tôi và ra hiệu mời tôi đến.

Tôi bước đến và nhận một đĩa bắp nấu với các loại đậu. Các linh mục hình như đều biết có sự hiện diện của tôi, nhưng không ai nói gì. Vì vậy, tôi ngồi ăn lặng lẽ. Các món rau củ không được ướp muối, nhưng được bổ sung bởi những loại thực vật làm gia vị. Ăn xong, các linh mục đặt đĩa của họ thành chồng trên bàn. Lúc đó, có một linh mục ra khỏi nhà thờ và đến gần bàn ăn. Ông đảo mắt tìm một chỗ ngồi và bắt gặp ánh mắt của tôi. Ông mỉm cười và nói với tôi bằng một giọng Anh lơ lớ:

- Tôi có thể ngồi cùng băng ghế này với anh?
- Vâng! I

Cầm đĩa thức ăn, ông ngồi xuống và ăn một cách từ tốn. Ông là một người lùn mập, rắn chắc, mái tóc đen và đôi mắt màu hạt dẻ.

Ông hỏi:

- Anh ăn ngon miệng chứ?
- Vâng!

Tôi xúc một muống bắp trong đĩa và vì nhận thấy ông nhai thật chậm nên tôi noi theo. Lúc đó tôi nhớ rằng các linh mục khác cũng nhai thức ăn thật chậm như ông.

Tôi hỏi:

- Cha có trồng rau củ ở khu đất này?
- Có chứ, lương thực là thứ thiết yếu.
- Cha có truyền năng lượng cho cây cỏ?

Ông nhìn tôi, rất ngạc nhiên:

- Anh đã đọc Bản Sách Cổ Chép Tay rồi à?
- Tôi chỉ đọc được bốn mặt khai đầu tiên.
- Và anh đã trồng cây?
- Không, tôi chỉ quan sát.
- Anh đã thấy những trường năng lượng?
- Vâng, thỉnh thoảng.

Trong một lúc, chúng tôi không nói năng gì khi ông tiếp tục ăn.

Rồi ông đột ngột nói:

- Thực phẩm là phương cách hàng đầu để ta đạt năng lượng. Nhưng để hấp thụ toàn bộ năng lượng có thực phẩm, thì ta phải biết coi trọng và thưởng thức nó. Sự ham thích là cánh cửa mở vào năng lượng. Ta phải coi trọng nó. Chính vì thế mà ta cầu nguyện trước khi ăn, không chỉ như một hành động tri ân, mà còn để cho sự ăn uống được thánh hoá và năng lượng của thực phẩm có thể thâm nhập vào cơ thể của chúng ta.

Ông chăm chú nhìn tôi như để biết chắc là tôi đã hiểu rõ lời ông. Tôi lặng lẽ gật đầu, nhưng ông có vẻ ưu tư.

Tôi trầm nghĩ, quả thực trong một cung cách có ý thức việc coi trọng thực phẩm là hành động đích thức của sự tri ân, và kết quả là một sự hấp thụ tốt năng lượng.

Vị linh mục nói tiếp:

- Nhưng ăn uống chỉ là bước đầu tiên. Một khi đã gia tăng năng lượng cá nhân, anh trở nên nhạy bén hơn với năng lượng có trong mọi vật. Và anh biết cách nắm bắt năng lượng đó mà không cần phải thông qua việc ăn uống. Mọi thứ quanh ta đều chứa năng lượng, nhưng mỗi thứ theo cách của nó. Vì lẽ đó mà có những nơi làm gia tăng năng lượng hơn những nơi khác. Điều đó tùy thuộc

vào quan hệ giữa mỗi cá nhân với năng lượng tồn tại ở nơi đó.

- Cha đã gia tăng năng lượng của mình?

Vị linh mục có vẻ thích thú trước câu hỏi của tôi:

— Có chứ.

- Bằng cách nào?

Tôi phải cười mở, kết nối, tập trung, giống như khi anh quan sát những trường năng lượng. Nhưng giai đoạn này đưa anh tiến xa hơn, nó cho anh một cảm giác toàn mãn.

- Thừa cha, tôi không hiểu.

Ông cau mày khi thấy tôi có vẻ căng thẳng:

- Anh hãy cùng tôi đến đó, tôi sẽ chỉ cho anh.

Tôi theo ông đến trang viên. Ông dừng lại và nhìn bao quát.

“Nơi kia”, ông chỉ tay về một góc trang viên ở rìa cánh rừng nguyên sinh.

Chúng tôi đi theo con đường mòn ngoằn ngoèo giữa những bụi cây. Vị linh mục chọn một nơi có một gốc cây lớn sừng sững, như mọc lên từ những mỏm đá. Rễ nó bao bọc gò đất, uốn quanh và đâm xuống đất. Phía trước là những cây thấp có hoa,

mọc theo hình bán nguyệt, và thoang thoang trong không khí là mùi hương rất nhẹ của những đóa hoa đang nở. Phía sau gốc cây lớn, rừng tạo thành một bức tường không thể xâm nhập.

Theo gợi ý của ông, tôi ngồi xuống ở một mảng trống, đối diện với gốc cây.

Ông hỏi:

- Anh thấy cái cây đó có đẹp không?
- Đẹp.
- Vậy... hãy cảm nhận nó! Cha Sanchez có nói với tôi rằng anh đã có một trải nghiệm ở đỉnh núi. Anh còn nhớ điều anh đã cảm nhận chứ?
- Tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm, an ổn, được kết nối, như cha nói....
- Kết nối với gì?
- Quả là khó nói. Như thể toàn bộ cảnh quan là thuộc về mình.
- Còn tình cảm thì sao?

Tôi suy nghĩ. Tình cảm gì? Rồi tôi gật đầu:

- Vâng, đó là tình yêu thương dành cho mọi vật.
- Đúng thế. Vậy, anh hãy yêu thương cái cây đó.
- Nhưng tình yêu chỉ đến khi nó muốn. Không thể ép buộc.
- Nhưng anh có thể đưa yêu thương vào trong con người anh. Trước tiên, anh phải để cho tâm trí hoạt động để tìm kiếm tình cảm đó và tìm cách hồi sinh nó.

Tôi nhìn gốc cây, cố tìm lại cảm xúc đã có khi ở trên đỉnh núi. Dần dần, tôi bắt đầu chiêm ngưỡng hình dáng của nó, hiện hữu của nó. Sự ưa thích của tôi gia tăng, và cuối cùng tôi cảm thấy một tình cảm yêu thương. Đó là tình cảm mà, khi còn bé, tôi đã dành cho mẹ tôi, và sau đó dành cho người bạn gái. Và tình cảm đó tồn tại ở hậu cảnh của gốc cây mà tôi ngắm nhìn. Tôi cảm thấy yêu thương mọi sự vật.

Vị linh mục lùi lại vài bước và chăm chú nhìn tôi:

- Như vậy là anh đang đón nhận năng lượng.

Tôi Làm sao cha biết?

- Vì tôi thấy trường năng lượng của anh đã lớn thêm.

Tôi nhắm mắt và cố tìm lại tính chất mãnh liệt của những xúc cảm mà tôi đã có trên đỉnh núi. Giờ đây, cũng là những xúc cảm đó, nhưng không mãnh liệt bằng. Điều đó làm tôi không vui.

Vị linh mục hỏi:

- Có chuyện gì thế? Năng lượng đã rời khỏi anh ư?

- Tôi không biết nữa. Tôi không có được mức độ mãnh liệt như khi ở trên đỉnh núi.

Ông nhìn tôi:

- Khi ở trên đỉnh núi, anh đã nhận được thiên ân một sự khai mở.

Giờ đây, bản thân anh phải sống lại trải nghiệm ấy. Ông lùi lại và nói: “Hãy cố gắng thêm”.

Tôi nhắm mắt và cố tìm lại những xúc cảm. Cuối cùng, xúc cảm đã dâng lên trong tôi. Tôi chìm đắm trong nó, gia tăng nó từng lượng nhỏ. Giờ đây, tôi chỉ nghĩ đến gốc cây trước mặt.

Vị linh mục nói:

- Tuyệt diệu! Anh đang nhận năng lượng và anh trao nó cho gốc cây. Tôi nhìn vào mắt ông:

- Tôi đang trao năng lượng cho cái cây này sao?

Khi coi trọng vẻ đẹp và tính chất độc đáo của sự vật, anh đón nhận năng lượng. Khi cảm thấy yêu thương, anh có thể phản hồi năng lượng nếu anh muốn.

Tôi ngồi một lúc lâu trước gốc cây. Càng ngắm nhìn và thán phục vẻ đẹp của hình dáng và những màu sắc của nó, tôi càng thấy yêu thương mọi vật. Tôi hình dung năng lượng của tôi đang tuôn trào vào nó, nhưng không nhìn thấy. Tôi cũng

cảm nhận vị linh mục đã đứng dậy, tuy không thấy.

Tôi hỏi:

- Khi tôi trao năng lượng cho cây, người khác có thấy không?

Vị linh mục mô tả chi tiết, và tôi hiểu rằng đó là điều mà tôi đã thấy khi Sarah trao năng lượng cho cây ráy thơm ở Vicente. Tuy có thể thực hiện việc ấy, nhưng hình như cô không biết rằng tình yêu thương là điều cần thiết để cho sự ngoại xuất năng lượng có thể diễn ra. Cô đã cảm thấy tình yêu thương đó một cách tự nhiên không suy tư.

Vị linh mục đi ngang cái sân rồi mắt hút. Tôi ngồi đó cho đến khi đêm xuống.

Hai linh mục phác tay chào tôi một cách thân thiện khi tôi vào nhà. Lửa đang reo trong bếp và những cây đèn dầu đã được thắp sáng. Không khí thơm mùi của món xúp đang nấu. Trên bàn là một bát sành, muống một cái đĩa và bốn khoanh bánh mì.

Một trong hai linh mục rời khỏi phòng, không nhìn tôi, trong khi người kia ra hiệu cho tôi đến lấy một cái nồi bằng đồng đặt cạnh bếp lửa. Ở nắp nồi có một cái muôi. Thấy tôi đã hiểu ý, ông hỏi:

- Anh có cần gì nữa không?

- Không. Cảm ơn cha.

Vị linh mục gạt đầu và ra khỏi phòng, để lại tôi một mình. Tôi mở nắp nồi; đó là món xúp cà chua, với hương vị tuyệt vời. Tôi múc đầy bát và ngồi xuống, đặt bên cạnh những tờ giấy của Bản Sách Cổ Chép Tay mà linh mục Sanchez đã trao cho tôi. Nhưng vì món xúp quá ngon nên tôi hoàn toàn chú tâm vào việc thưởng thức. Khi đã ăn xong, tôi đặt đĩa và bát vào nồi, và ngồi ngắm ngọn lửa, như bị mê hoặc, cho đến khi lửa bắt đầu tàn lụi. Tôi thổi tắt cây đèn dầu và đi ngủ.

Buổi sáng, khi thức dậy, tôi cảm thấy hoàn toàn khoẻ khoắn. Ở ngoài sân, sương mù còn vương vấn. Khi xuống bếp để ăn sáng, tôi nghe có tiếng xe tải của linh mục Sanchez đang đến gần.

Tôi ra khỏi nhà khi linh mục Sanchez đã xuất hiện ở phía sau nhà thờ, một tay xách balô và tay kia ôm nhiều túi hàng.

Ra hiệu cho tôi theo ông vào nhà, ông nói:

- Tôi có nhiều tin dành cho anh.

Nhiều linh mục xuất hiện, bánh bắp và trái cây sấy khô trên tay. Sanchez chào họ, rồi ngồi xuống bên bàn, cạnh tôi. Khi các linh mục đã ra khỏi phòng, ông nói:

Tôi đã tham dự một buổi họp. Trong buổi họp đó, chúng tôi bàn về Bản Sách Cổ Chép Tay, và có quan điểm trước thái độ của nhà cầm quyền. Đây là lần đầu tiên có buổi họp công khai của một nhóm tu sĩ, và khi chúng tôi bắt đầu tranh luận, thì một đại diện của chính phủ đến, yêu cầu được dự thính.

Ông lặng im một lúc, rồi nói tiếp:

Viên chức đó đảm bảo với chúng tôi rằng mục tiêu duy nhất của chính quyền là không để cho Bản Sách Cổ Chép Tay bị người nước ngoài khai th. Ông nói rằng, muốn giữ một bản sao, mọi công dân Peru đều phải xin cấp phép, và chúng tôi phải tuân thủ luật pháp, giao nộp những bản sao của chúng tôi. Để đổi lại chúng tôi sẽ được cấp những bản sao đã được kiểm duyệt

Tôi hỏi:

- Các vị có đồng ý không?

- Đương nhiên là không.

Chúng tôi ăn sáng; tôi cố nhai thật chậm, thưởng thức hương vị của món ăn.

Sanchez nói:

- Chúng tôi đã nêu lên những câu hỏi về sự việc tại Cula, và viên chức đó bảo rằng đó là một phản ứng cần thiết đối với một người tên là Jensen. Người này sử dụng nhiều tay súng do nước ngoài trả lương. Mục tiêu của họ là tìm kiếm phần chưa được biết đến của Bản Sách Cổ Chép Tay để mang ra nước ngoài. Nhà cầm quyền phải ngăn chặn họ.

- Cha có tin lời viên chức đó?

- Hoàn toàn không. Sau khi ông ta đi rồi, chúng tôi tiếp tục cuộc họp, và đã triển khai một chiến thuật đề kháng thụ động. Chúng tôi sẽ tiếp tục thực hiện những bản sao và thận trọng phân phát chúng.

- Các cha bề trên có cho phép cha làm điều đó?

Chúng tôi không rõ. Một số chức sắc kỳ cựu không tán thành Bản Sách cổ, nhưng họ không tìm cách để biết ai trong chúng tôi đang tích cực ủng hộ Bản Sách Cổ. Chỉ có một người làm chúng tôi ưu tư là Hồng y Sebastian, là người chống đối rất mạnh mẽ Bản Sách Cổ Chép Tay và có nhiều ảnh hưởng hơn cả. Nếu ông thuyết phục được hội đồng giám mục soạn thảo một văn bản phản đối dứt khoát, thì chúng tôi khó đề ra quyết định.

- Tại sao ông ấy lại có thái độ như vậy?

- Sợ gì chứ?

Từ lâu tôi đã không nói chuyện với Hồng y Sebastian và chúng tôi thường né tránh vấn đề Như/ ý tưởng của ông là con người phải hiệp thông với vũ trụ mà không cần tìm hiểu về tâm linh. Con người phải biết thỏa mãn với đức tin của mình. Bản Sách Cổ Chép Tay có thể gây hại cho mục tiêu này, và phá huỷ những tương quan quyền lực đã được thiết lập.

- Bằng

Sanchez nghiêng đầu và mỉm cười:

- Chân lý giải phóng.

- Tôi nhìn ông, không hiểu ông muốn nói gì.

Ông hỏi:

- Trông anh có vẻ khá hơn hôm qua. Anh có nói chuyện với một linh mục ở đây rồi chứ?

- Vâng. Một linh mục đã chỉ cho tôi cách kết nối với năng lượng...

Tôi không nhớ rõ tên ông. Hôm qua chúng tôi đã nói chuyện trong trang viên và ông ấy đã chỉ cho tôi cách thức hấp thụ và phản hồi năng lượng.

- Đó là linh mục Juan.

- Quả là một trải nghiệm lạ lùng. Trong khi nhớ lại tình cảm mà tôi đã trải nghiệm trước đó, tôi có thể mở rộng tâm hồn mình. Tôi đã ở trong trạng viên cả ngày, chìm đắm trong xúc cảm. Tuy không thể tìm lại được trạng thái đã có khi ở trên đỉnh núi, nhưng cũng đạt được gần như thế.

- Từ lâu, người ta đã không biết đến vai trò của tình yêu thương. Tình yêu thương là một tình cảm mà chúng ta phải bày tỏ để được là những con người tốt, hoặc để thay đổi thế giới theo một qui luật đạo đức có phần trừu tượng, hoặc để từ bỏ chủ nghĩa vị kỷ. Sự kết nối năng lượng tạo ra trước tiên là niềm hưng phấn, sau đó là sự sáng khoái, và cuối cùng là tình yêu thương. Đạt được đủ năng lượng để kéo dài vĩnh viễn tình yêu thương sẽ mang lợi ích cho chúng ta, và sau đó cho toàn thế giới.

Tôi gạt đầu và nhận thấy linh mục Sanchez đã đẩy chiếc ghế của ông ra phía sau và chăm chú nhìn tôi.

Tôi hỏi:

- Vậy, thưa cha, trường năng lượng của tôi hiện như thế nào?

- Nó đã lớn hơn nhiều. Theo tôi nghĩ, anh đang cảm thấy rất thoải mái.

- Đúng vậy.

- Đó là điều mà chúng tôi đang thực hiện ở đây.

- Xin cha nói thêm.

- Chúng tôi đào tạo những tu sĩ để đi vào núi và làm việc cùng với các thổ dân. Công việc vất vả, vì thế các tu sĩ phải khoẻ mạnh. Các tu sĩ ở đây đã được tuyển lựa rất kỹ, và họ có một điểm chung: tất cả đều đã có một trải nghiệm mà người ta có thể gọi là thần bí. Nhiều năm qua, kể cả trước khi Bản Sách cổ Chép Tay được phát hiện, tôi đã nghiên cứu trải nghiệm ấy, và tôi tin rằng nếu người ta đã sống qua loại trải nghiệm thần bí ấy sẽ dễ dàng hơn để tiếp tục nó và gia tăng năng lượng của mình. Những người khác cũng có thể đạt được

Như vậy, nhưng cần có thời gian. Một ký ức rất sinh động về trải nghiệm đã qua,

như trường hợp của anh làm cho sự tái tạo trải nghiệm trở nên dễ dàng

- Trường năng lượng của một người đã trải nghiệm điều đó sẽ như thế nào?

- Nó lớn lên và đổi màu.

- Nó sẽ là màu gì?

- Thông thường nó chuyển từ màu trắng nhạt sang màu xanh và màu lục. Chẳng hạn, trong sự tiếp cận thân bí của anh trên đỉnh núi, năng lượng của anh đã lan toả. Anh được kết nối với vũ trụ để rút lấy năng lượng, và năng lượng của anh trải rộng để bao bọc mọi

thứ. Anh còn nhớ ấn tượng mà anh đã cảm nhận chứ?

- Vâng, tôi có cảm tưởng là toàn bộ vũ trụ là thân xác mình, và tôi chỉ là cái đầu, hay chính xác hơn là đôi mắt.

- Đúng vậy. Vào lúc đó trường năng lượng của anh và trường năng lượng của vũ trụ là một. Vũ trụ là thân xác của anh.

Lúc đó, tôi có một hồi ức lạ lùng. Tôi tưởng chừng cảm nhận được cách thức khiến cái thân xác lớn lao là vũ trụ của tôi, đã tiến hoá. Tôi đã hiện hữu ở đó, đã thấy hình ảnh những ngôi sao đầu tiên. Nhưng tôi không thấy vật chất, mà chỉ thấy vật chất dưới dạng những dao động năng lượng, tiến hoá đến những trạng thái phức tạp hơn. Rồi sự sống xuất hiện, và loài người.

Tôi đột ngột ngưng nói. Nhận thấy sự thay đổi tâm trạng của tôi, Sanchez hỏi: Gì thế?

Ký ức về sự tiến hoá của tôi đã dừng lại ở điểm đó. Tôi biết lịch sử chưa kết thúc, nhưng không thể thấy hơn nữa.

- Lịch sử đang tiếp diễn và loài người theo đuổi quá trình tiến hoá để tiến đến những hình thức dao động càng lúc càng phức tạp hơn.

- Bằng cách nào?

Ông mỉm cười:

- Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Giờ thì tôi có việc phải làm. Sẽ gặp lại anh trong một hoặc hai tiếng nữa.

Ông cầm lấy trái táo và ra khỏi phòng. Tôi ra theo, không biết sẽ làm gì, nhưng rồi, nhớ đến bản sao mặc khải thứ năm để ở trong phòng, tôi vào để lấy. Do nhớ đến khu rừng, nơi Sanchez đã ngồi khi tôi gặp ông lần thứ hai trên đường, nên tôi đi về hướng con đường và đến đúng nơi. Tôi ngồi xuống, tựa lưng vào một thân cây, trút bỏ mọi ý nghĩ, và nhìn xung quanh. Bầu trời buổi sáng trong xanh với những cơn gió thoảng. Tôi cầm lấy bản sao và tìm lại trang đang đọc dở. Chưa kịp tìm thấy, tôi nghe có tiếng xe tải.

Tôi nằm bẹp xuống đất, phía sau gốc cây và cố xác định hướng xuất phát tiếng xe. Tiếng đó đến từ trụ sở Hội Truyền giáo; tôi nhận ra khi nó đến gần. Linh mục Sanchez đang cầm lái chiếc xe tải của ông.

Dừng xe cạnh tôi, ông nói:

- Tôi đã nghĩ là anh đang ở đây. Nào, lên xe đi. Chúng ta phải rời

khỏi đây.

Tôi hỏi khi vào xe:

- Chuyện gì đang xảy ra?

Tiến về trực lộ, ông nói:

- Một linh mục đã kể lại cho tôi về cuộc nói chuyện mà ông đã tình cờ nghe được ở làng. Các thành viên của chính phủ đã đến thị trấn, dò hỏi về tôi và Hội Truyền giáo.

- Theo cha thì những người ấy muốn gông nhìn tôi với vẻ thanh thản:

Tôi không biết nữa. Tôi không tin là họ sẽ để chúng ta yên, vì thế tôi thấy tốt hơn là đi lên vùng núi. Một trong những linh mục là cha Carl hiện đang sống tại Machu Picchu. Chúng ta sẽ yên ổn ở đó, cho đến khi tình hình sáng sủa hơn. Dẫu sao, anh cũng nên tham quan Machu Picchu.

Đột nhiên, tôi có cảm tưởng linh mục Sanchez đã dàn xếp với nhà cầm quyền, và ông đang đưa tôi đến một nơi để giao nộp tôi. Vì vậy, tôi quyết định phải cảnh giác.

Ông hỏi:

- Anh đã đọc xong bản dịch?

- Gần xong.

- Anh đã nói với tôi về sự tiến hoá của nhân loại. Vậy, anh đã đọc phần có liên quan?

- Chưa ạ.

Nhìn tôi với vẻ thắc mắc, ông hỏi:

- Có chuyện gì không ổn u?

- Không ạ. Chúng ta phải mất bao nhiêu giờ để đến Machu Picchu?

- Khoảng bốn tiếng.

- Tôi muốn im lặng để ông nói, với hy vọng ông sẽ để lộ ý đồ. Nhưng tôi không dẫn được những thắc mắc:

- Thưa cha, bằng cách nào nhân loại theo đuổi sự tiến hoá?

Sanchez quay sang tôi:

Anh đang nghĩ gì?

- Khi ở trên đỉnh núi, tôi nghĩ đã có một liên quan giữa những trùng hợp ngẫu nhiên mang nhiều ý nghĩa mà mặc khải thứ nhất đã nói đến.

- Đúng vậy. Điều đó ăn khớp với những mặc khải khác, có phải thế?

- Tôi không hiểu rõ ý ông, vì thế tôi lặng im. Ông nói tiếp: “Những tiếp nối nhau một cách logic. Mặc khải thứ nhất xuất hiện khi chúng ta xem trọng những trùng hợp ngẫu nhiên. Những trùng hợp ngẫu nhiên cho chúng ta hiểu đang có một điều gì đó hơn thế và mang tính tâm linh, ở phía sau tất cả những gì chúng ta đang

thấy.

- Mặc khái thứ hai khiến nhận thức của chúng ta trở nên cụ thể hơn.

Chúng ta hiểu rằng mình đã bận tâm vì cuộc sống vật chất, do muốn gia tăng sự yên ổn, và chúng ta biết rằng sự khai mở tâm trí là hướng đến một thực tế khác.

- Mặc khái thứ ba mang đến một tầm nhìn mới về sự sống. Nó định nghĩa vũ trụ vật chất được hình thành từ năng lượng thuần khiết, một năng lượng có quan hệ hài hoà với cách thức tư duy của chúng ta.

- Và mặc khái thứ tư cho chúng ta thấy xu hướng của con người là giành giật năng lượng của những người khác bằng cách thống trị họ, xâm chiếm tâm trí họ, một tội ác mà chúng ta coi nhẹ, bởi chúng ta cảm thấy trông rỗng năng lượng. Dĩ nhiên, chúng ta có thể chữa trị sự thiếu hụt năng lượng bằng cách kết nối với một nguồn cao hơn. Vũ trụ có thể cung cấp mọi thứ mà chúng ta cần, với điều kiện là chúng ta phải biết cởi mở để đón nhận. Đó là thông điệp của mặc khái thứ năm.

- Anh đã có một trải nghiệm cho thấy mức độ năng lượng mà người ta có thể đạt được. Trải nghiệm này là một bước nhảy vọt đẩy anh về phía trước. Đó là một tầm nhìn về tương lai. Chúng ta không thể

nào duy trì mãi mãi trải nghiệm nó. Ngay khi chúng ta nói Với một người có ý thức bình thường, khi chúng ta quay về với một thế giới mà sự xung đột là điều đang phổ biến, chúng ta sẽ đột ngột rời khỏi trạng thái đó, và trở về với con người trước đó của mình.

- Và lúc ấy, câu hỏi được đặt ra: làm thế nào để dần dần tìm lại điều mà chúng ta đã bắt chột thấy. Để đạt được như vậy, chúng ta phải đổ đầy năng lượng cho chính mình một cách có ý thức, vì năng lượng sẽ tạo ra những trùng hợp ngẫu nhiên có thể đưa chúng ta trở về với trạng thái mong ước”.

Thấy vẻ ngạc nhiên của tôi, Sanchez giải thích rõ hơn:

-Anh hãy suy nghĩ kỹ đi một sự kiện không có tính ngẫu nhiên một sự kiện tạo ra một bước nhảy vọt xảy đến với ta, thì ta trở nên con người hoàn thiện hơn.

Ta tưởng mình đã đạt đến cái điểm mà định mệnh đã an bài. Vào lúc đó, mức độ

năng lượng đủ để kích phát những trùng hợp ngẫu nhiên vẫn tồn tại trong ta. Ta có thể mất năng lượng khi sợ hãi, nhưng mức năng lượng đã đạt được có giới hạn cao hơn, nên ta sẽ dễ dàng tìm thấy năng lượng. Ta trở thành một con người mới. Ta tồn tại ở một mức năng lượng cao hơn, một mức dao động cao hơn.

“Giờ đây anh đã hiểu quá trình rồi chứ? Chúng ta đổ đầy năng lượng, chúng ta phát triển, lại đổ đầy năng lượng và lại phát triển. Và như thế, loài người tiếp tục quá trình tiến hoá của vũ trụ để vươn tới một trạng thái dao động càng lúc càng cao hơn”.

Sau một lúc im lặng suy nghĩ, ông nói:

- Sự tiến hoá đã diễn ra một cách vô thức trong lịch sử nhân loại. Đó là lý do khiến các nền văn minh phát triển. Giờ đây, chúng ta đưa toàn bộ quá đó trở nên có ý thức. Đó là điều Bản Sách Cổ Chép Tay cho chúng ta biết. Sự chuyển động tiến đến một ý thức tâm linh phổ quát.

Bị mê hoặc, tôi hỏi:

- Như vậy, tôi chỉ việc đổ đầy năng lượng, theo cách mà tôi đã học từ linh mục Juan, và rồi các trùng hợp ngẫu nhiên sẽ diễn ra?

- Đúng nhưng không dễ dàng đến thế. Trước khi có thể kết nối một cách thường xuyên với năng lượng chúng ta còn phải vượt qua một trở ngại. Đó là chủ đề của mặc khải thứ sáu.

- Về vấn đề gì?

Linh mục Sanchez nhìn tôi:

- Chúng ta phải thấy rõ cách thức người này thống trị người khác.

Hắn anh còn nhớ, mặc khải thứ tư cho thấy con người luôn thiếu năng lượng và tìm cách thống trị người khác để chiếm đoạt năng lượng. Mặc khải thứ năm cho biết về một nguồn khác của năng lượng nhưng chúng ta không thể kết nối với nguồn đó, nếu không chịu phân tích phương pháp mà người này dùng để thống trị người kia, và để từ bỏ nó. Mỗi khi rơi trở lại vào thái độ như vậy, chúng ta sẽ không còn kết nối với nguồn năng lượng.

- “Quả là khó để tháo gỡ thói quen vì nó hầu như mang tính vô thức.

Để tháo gỡ, ta phải làm cho nó có tính ý thức, bằng cách nhớ rằng

trong thời thơ ấu, chúng ta đã tìm cách để được nuôi chiều, được lắng nghe, để đạt được năng lượng. Hầu như, chẳng có gì tiến triển kể từ khi ấy. Đó là một lối sống mà chúng ta lặp đi lặp lại đến bất tận, tôi gọi nó là cơ chế thống trị của chúng ta.

- Một cơ chế mà chúng ta vận hành mỗi ngày trong đời thường nhưng không hay biết. Chúng ta chỉ biết rằng có những sự kiện cùng loại thường xảy ra. Nhưng nếu chúng ta không ngưng lặp đi lặp lại hành vi ứng xử đó, thì những khả năng của đời sống, những khả năng được ghi nhận bởi những trùng hợp ngẫu nhiên, sẽ không biểu lộ. Chúng ta dừng cỗ máy khi tái diễn hành vi ứng xử này, chỉ đơn giản là để tìm năng lượng”.

Sanchez giảm tốc độ để tránh những ổ gà. Tôi cảm thấy thắc mắc. Tôi thực sự không hiểu cơ chế mà ông vừa nói đó vận hành như thế nào.

Ông hỏi:

- Anh đã hiểu rồi chứ?

- Không rõ lắm. Tôi không hiểu mình có một cơ chế thống trị hay không.

Ông cười lớn tiếng:

- Thật ư? Vậy thì, tại sao anh luôn có vẻ tự tin đến thế?

6. LÀM SÁNG TỎ QUÁ KHỨ

Phía trước chúng tôi, con đường hẹp lại và đột ngột đổi hướng men theo sườn dốc lởm chởm đá. Chiếc xe tải từ từ ôm cua. Phía dưới chúng tôi, dãy Andes trải dài với những đỉnh núi nối tiếp nhau bên trên lớp mây trắng.

Tôi liếc nhìn Sanchez. Nghiêng mình trên vô-lăng, ông chăm chú lái xe. Chúng tôi đã trải qua nhiều giờ tiến theo những sườn dốc đáng sợ, vượt qua những đoạn đường lởm chởm đá, và những cung đường bị hẹp lại bởi các tảng đá rơi xuống từ núi. Tôi muốn tiếp tục nói về cơ chế thống trị, nhưng thấy không phải lúc. Sanchez cần tập trung lái xe, và lại tôi không rõ phải nêu lên câu hỏi gì. Tôi đã đọc xong

phần cuối của mặc khải thứ năm, và bản văn này rất khớp với những điều linh mục Sanchez đã nói. Tôi thấy việc loại bỏ thói ưa thích thống trị là rất nên, nhất là khi nó làm tăng tốc sự tiến hoá, nhưng tôi vẫn chưa biết cơ chế ấy vận hành như thế nào.

- Anh đang nghĩ gì?

- Tôi đã đọc xong mặc khải thứ năm và đang suy nghĩ về những cơ chế. Tôi nghĩ rằng cơ chế của mình có liên quan đến khoảng cách được tạo ra giữa tôi với tha nhân, có phải thế?

- Vẫn chăm chú vào con đường, ông không trả lời. Một trăm mét phía trước, có một ô tô địa hình đang chắn ngang con đường; một người đàn ông và một phụ nữ đang đứng ở mép vực, cách xe của họ khoảng mười mét. Họ nhìn chúng tôi.

Sanchez dừng xe, quan sát hai người đó một lúc rồi nói: “Tôi biết

người phụ nữ ấy. Bà là Julia. Không sao cả, chúng ta sẽ nói chuyện với họ”.

Họ có làn da nâu xạm; người đàn bà trạc ngũ tuần, và người đàn ông khoảng ba mươi tuổi. Chúng tôi xuống xe, và người đàn bà đi về

phía chúng tôi.

- Chào cha Sanchez!

- Khoẻ chứ, Julia? - Sanchez đáp. — Rồi ông giới thiệu Julia với tôi và bà giới thiệu người đồng hành là Rolando.

Không nói gì thêm, Julia và Sanchez quay lưng về phía tôi và đi tới chỗ mà Julia và Rolando đã đứng. Rolando chăm chú nhìn tôi. Không suy nghĩ, tôi bước theo họ. Rolando cũng đi theo tôi, với vẻ mong muốn một điều gì đó. Tuy nét mặt còn trẻ, nhưng anh ta có làn da sạm và nhăn nheo.

Nhiều lần Rolando như muốn nói, nhưng cứ mỗi lần như thế, tôi liền quay mặt đi và bước nhanh hơn. Khi đến bên miệng vực, tôi ngồi xuống trên một tảng đá để tránh anh ta ngồi gần. Cách tôi vài mét Sanchez và Julia đang ngồi trên một mỏm đá lớn.

Rolando cố ngồi thật gần tôi, cái nhìn đăm đăm của anh ta khiến tôi e ngại, nhưng tôi vẫn muốn biết lý do.

Rolando nhận ra điều đó và hỏi tôi:

- Có phải ông đến đây vì Bản Sách Cổ Chép Tay?

Sau khi đã cân nhắc, tôi đáp:

- Tôi có nghe nói đến bản sách

Rolando có vẻ ngạc nhiên:

- Ông đã đọc nó rồi chứ?
- Tôi đã đọc một số đoạn. Còn anh? Anh biết gì về bản sách?

Sau một lúc im lặng, Rolando nói: “Ông là người Mỹ?”. Câu hỏi làm tôi bối rối, và tôi quyết định không trả lời. Tôi hỏi sang chuyện khác:

- Phải chăng bản sách có liên quan đến phế tích Machu Picchu?
- Theo tôi, nó chẳng có gì liên quan, ngoại trừ nó đã được viết vào thời điểm xây dựng Machu Picchu.

Tôi ngồi im ngắm cảnh quan tuyệt đẹp của dãy Andes. Tôi thầm nghĩ, nếu tôi tiếp tục lặng im, Rolando sẽ nói cho tôi biết anh ta và Julia đã làm gì ở nơi hoang vắng này và sự hiện diện của họ có liên quan gì đến Bản Sách Cổ Chép Tay. Chúng tôi không ai nói câu nào trong hai mươi phút. Cuối cùng, Rolando đứng dậy và đến bên hai người kia.

Tôi tiếp tục ngồi ngắm cảnh trong hơn nửa giờ, cố lắng nghe những đối thoại giữa Sanchez và Julia ở phía trên. Họ không hề quan tâm đến tôi. Khi tôi định đến với họ, họ đứng dậy và đi về phía chiếc xe của Julia. Tôi theo họ.

Sanchez nói với tôi:

- Hai người này phải ra đi.

Nhìn tôi với vẻ thân thiện, Julia gật đầu chào:

- Rất tiếc đã không có thời giờ để nói chuyện với anh. Hy vọng sẽ gặp lại anh. Thật ra, tôi có linh cảm là chúng ta sẽ sớm gặp nhau. Trong khi đi xuống con đường mòn lờm chờm đá, tôi muốn trả lời

Julia, nhưng chẳng biết nói gì. Julia và Rolando bước vào xe, vẫy tay từ biệt, và đi về hướng bắc, theo hướng tôi và Sanchez đã đến. Cuộc gặp gỡ này tôi cảm thấy không thoải mái.

Sau khi chúng tôi đã lên xe, Sanchez hỏi:

- Rolando có kể cho anh nghe về Wil à?
- Không, chẳng nói gì. Anh ta đã trông thấy Wil à? Sanchez

ngạc nhiên:

- Họ đã gặp Wil trong một ngôi làng cách đây sáu mươi kilômét.

Julia cho tôi biết là Wil đã nói nhiều chuyện với Rolando. Bộ anh không nói cho Rolando biết anh là ai?

- Không, bởi tôi không biết có nên tin anh ta hay không.

- Tôi đã nói với anh là không sao cả, anh có thể nói chuyện mà! Tôi đã quen biết Julia nhiều năm! Bà có cơ sở kinh doanh ở Lima, nhưng từ khi Bản Sách Cổ Chép Tay được phát hiện, bà hướng đến việc tìm kiếm mặc khải thứ chín. Julia không khi nào đi với những người đáng ngờ. Chẳng có gì để phải sợ cả. Anh đã để mất những thông tin quan trọng.

Nhìn tôi với vẻ nghiêm túc, ông nói đó là một điển hình về cơ chế thống trị. “Anh quá tự tin đến mức đã bỏ qua một trùng hợp ngẫu nhiên quan trọng!”.

Sau đó, thấy vẻ phòng thủ của tôi, ông nói tiếp:

- Không sao cả, mỗi người đều có cơ chế của mình. Giờ đây, ít ra là anh đã biết cơ chế của anh hoạt động như thế nào.
- Thưa cha, tôi không hề biết. Tôi đã làm gì chứ?

Phương pháp của anh nhằm chế ngự những hoàn cảnh, những con người, để đạt năng lượng, là vận hành cơ chế đó trong tâm trí và cơ chế

đó thúc đẩy anh rút vào cái vỏ ốc của mình, giữ sự kín đáo và bí ẩn. Anh tự cho rằng đó là sự thận trọng, nhưng thật ra anh muốn người kia phải tìm hiểu điều gì đang diễn ra trong tâm trí anh. Nếu chuyện ấy xảy ra, anh giữ vẻ mơ hồ, anh buộc người kia phải bỏ công tìm hiểu những tình cảm đích thực của anh.

“Khi thực hiện điều đó, người kia sẽ phải quan tâm đến anh, và như vậy, mang đến năng lượng cho anh. Càng giữ người kia lâu dài trong sự mơ hồ, anh càng nhận được nhiều năng lượng hơn. Chẳng may cho anh, bao lâu anh còn thờ ơ, lạnh lùng, thì đời sống của anh không thể tiến hoá nhanh, vì anh luôn lặp lại những hành vi ứng xử tương tự. Nếu anh biết trò chuyện với Rolando, cuộc đời anh hẳn đã theo một hướng khác, có ý nghĩa”.

Tôi cảm thấy tràn ngập bởi sự căng thẳng đang gia tăng cả mình hoá điều mà Wil đã nói với tôi khi tôi không muốn cho Reneau biết thông tin. Tôi luôn tìm cách che giấu những ý tưởng của mình. Qua kính xe, tôi nhìn con đường đang tiến lên những con dốc rất gập. Sanchez chăm chú cầm lái. Và khi con đường bớt quanh co, ông mới nói với tôi:

- Đối với mỗi người chúng ta, giai đoạn đầu của tiến trình làm sáng tỏ là cố gắng để ý thức về cơ chế thống trị của mình. Chẳng có gì sẽ thay đổi, bao lâu ta không thể nhìn thẳng vào chính mình để hiểu cách thức ta thao túng những người khác. Đó là điều vừa xảy ra với anh.

- Còn giai đoạn kế tiếp thì sao?

- Mỗi người đều phải nhìn lại quá khứ của mình, nhất là thời thơ ấu, để hiểu bằng cách nào cơ chế đó đã được hình thành. Khi thấy sự hình thành của nó, ta hãy đưa nó vào ý thức. Hãy nhớ rằng hầu hết những thành viên trong gia đình ta đều có cơ chế thống trị của riêng họ, và họ cũng tìm cách lấy đi năng lượng của những đứa trẻ như ta. Và ta đã có một chiến lược để giành lại năng lượng. Như thế, ta đã tạo ra một cơ chế phòng thủ. Một khi đã xác định sơ đồ của những tranh giành năng lượng trong gia đình ta, ta sẽ có thể vượt qua những chiến lược nhằm kiểm soát, và thấy điều đang thực sự diễn ra.

- Cha muốn nói gì?

- Mỗi người phải tìm hiểu lại trải nghiệm của mình trong gia đình trên quan điểm tiến hoá và quan điểm tâm linh, nhằm khám phá con người đích thực của mình. Sau khi đã thực hiện điều đó, cơ chế thống trị của chúng ta biến mất và đời

sống đích thực của chúng ta cất cánh.

- Vậy, tôi phải bắt đầu như thế nào?
- Trước tiên anh phải hiểu cơ chế của anh đã được hình thành như thế nào. Hãy cho tôi biết về thân phụ của anh.
- Cha tôi là một người nhân ái, tươi vui, yên bác, nhưng...
- Tôi do dự, không muốn nói những lời phê phán cha mình.
- Nhưng sao?
- Ông thường chỉ trích rằng, tôi chẳng làm gì ra hồn.- Ông phê phán anh như thế nào?
- Ông nêu lên những câu hỏi và luôn tìm khuyết điểm để chỉ trích.
- Và năng lượng của anh thế nào?
- Tôi thường thấy kiệt sức và cố tránh nói chuyện với ông.
- Như vậy, anh đã trở nên xa cách, không bày tỏ với cha anh bất cứ điều gì, để không bị ông chỉ trích. Ông là người chất vấn, và anh né tránh bằng sự xa cách của anh.

- Hẳn là thế, nhưng cha muốn nói gì khi dùng từ "người chất vấn"?

- Đó là một loại cơ chế khác. Những người sử dụng phương pháp nhằm đạt năng lượng kiểu này bị dẫn dắt bởi cơ chế nêu lên những câu hỏi và tìm kiếm trong đời tư của người khác, để thấy một mục tiêu chỉ trích. Nếu chiến lược đạt kết quả, người bị chỉ trích sẽ bị thu hút bởi cơ chế của người chỉ trích. Lúc đó, người bị thu hút cảm thấy bối rối trước người chất vấn, chỉ quan tâm đến người chất vấn, đến điều người chất vấn đang nghĩ nhằm tránh lời khiển người chất vấn nổi giận. Chính nét tâm lý đó mang đến cho người chất vấn năng lượng mà họ mong

đợi.

“Hãy nhớ đến những tình huống khiến anh ở gần một người thuộc loại đó. Khi anh bị cuốn vào trong cơ chế của người ấy, phải chăng anh phản ứng theo cách nhằm không để bị chỉ trích? Người ấy làm anh thay đổi thái độ thông thường của anh và anh nhận xét mình qua những gì mà người ấy có thể nghĩ về anh”.

Tôi bỗng nhớ lại rõ ràng loại tình cảm này, và hình ảnh của Jensen xuất hiện trong tâm trí tôi.

Tôi hỏi:

- Như vậy, cha tôi là một người chất vấn?
- Tôi nghĩ thế.
- Tôi miên man nghĩ đến mẹ tôi. Nếu cha tôi thuộc loại người chất vấn, vậy mẹ tôi thì sao?

Sanchez hỏi tôi đang nghĩ gì.

Tôi nói:

- Tôi về cơ chế thống trị của mẹ. Vậy có tất cả bao nhiêu loại cơ chế?
- Trước hết, tôi phải giải thích cho anh về những phân loại được nêu trong Bản Sách Cổ Chép Tay. Mỗi người chúng ta hăng hái để đạt năng lượng, hoặc theo cách gây hấn khi buộc người khác quan tâm đến mình hoặc theo cách thụ động khi lợi dụng tình cảm hoặc sự tò mò của người khác để thu hút sự chú ý của họ. Chẳng hạn, nếu ai đó đe dọa anh, bằng lời nói hoặc bằng thể chất, chỉ đơn giản vì sợ, anh buộc phải chú ý đến họ, và như vậy anh trao năng lượng cho họ. Người đe dọa anh bắt anh phải chịu sự thống trị có tính gây gổ, khiêu khích, cơ chế mà mặc khả thứ sáu gọi là sự hăm dọa.

“Nếu ngược lại, ai đó kể cho anh những điều khôn khổ vừa xảy đến với họ, với ngụ ý anh là người có trách nhiệm về điều đó, và nếu anh không chịu giúp đỡ họ, điều đó sẽ tiếp diễn, như thế người đó đang tìm cách thống trị anh theo lối thụ động, và đó là điều Bản Sách Cổ Chép Tay gọi là cơ chế than vãn. Anh hãy dành ra một lúc để nghĩ đến tình trạng này. Anh đã từng kể chuyện với những người gây ra cho anh mặc cảm có lỗi, ngay cả khi chẳng có một lý do đáng kể nào?”

- Có ạ.
- Như thế là vì anh đã chấp nhận tiến vào cơ chế thống trị của người than vãn. Toàn bộ cơ chế của họ là ở chỗ khiến anh nghĩ rằng anh chưa hết lòng với họ. Chính vì thế mà anh cảm thấy có lỗi.

Sanchez nói tiếp:

- Ta có thể xét đến mỗi cơ chế cá biệt tùy theo nó thuộc loại thụ động hoặc loại gây hấn. Một người tinh tế trong cách gây hấn của họ, trong việc tìm thấy nhược điểm của anh, người đó là một kẻ chất vấn, như trường hợp của cha anh. Cơ chế thờ ơ, lãnh đạm mà anh dùng để đáp lại không có tính thụ động bằng thái độ than vãn mà tôi vừa nêu. Vậy, diễn tiến là như sau: hăm dọa và chất vấn, lãnh đạm và than vãn. Anh hiểu chứ?

- Vâng, cha có nghĩ rằng mỗi người chúng ta đều dứt khoát phải rơi vào một loại như vậy?

- Đúng vậy. Tùy theo hoàn cảnh, một số người còn sử dụng cùng lúc không chỉ một loại mà nhiều hơn, nhưng hầu hết chúng ta đều có một cơ chế thống trị thường trực, thông thường là cơ chế đã phát huy tác dụng một cách tốt hơn cả với những người trong gia đình khi còn

nhỏ.

Đột nhiên, tôi thấy mọi sự được sáng tỏ. Tôi nhìn Sanchez:

- Giờ đây, tôi biết mẹ tôi cũng là một người thuộc loại chất vấn.

- Như vậy, anh đã nhận được một liều gấp đôi. Chẳng lạ gì khi anh có vẻ lạnh nhạt, xa cách. Nhưng ít ra họ đã không thể đe dọa anh. Anh không hề lo sợ cho sự an toàn của anh.

- Vậy điều gì hẳn đã xảy ra nếu tôi lo sợ cho sự an toàn của mình?

- Anh sẽ sa vào cơ chế của kẻ than vãn. Nếu anh là một đứa trẻ bị tước đi năng lượng bởi những người gây đau đớn cho anh về thể xác, thì sự thờ ơ lãnh đạm chẳng ích gì. Anh không thể dùng phương cách để chống lại họ. Họ không quan tâm đến oán hận của anh. Họ mạnh hơn anh nhiều. Vì thế, anh buộc phải trở nên thụ động và than vãn, tìm cách làm cho họ cảm thấy có lỗi về điều sai trái mà họ đã làm.

“Nếu phương cách như vậy là không đủ, anh buộc phải chờ cho đến khi đủ mạnh để có thể chống lại bạo lực, và đáp trả sự gây hấn bằng sự gây hấn.

Như chuyện đứa bé gái trong quán ăn gia đình người Peru mà anh đã kể cho tôi. Ngay ở trong gia đình, mỗi người đều cố tiến thật xa nhằm đạt được năng lượng, Tiếp đến, chiến lược của họ trở thành khuôn mẫu mà họ lặp lại, lặp lại suốt đời họ”.

- Tôi đã hiểu về loại người đe dọa, nhưng làm thế nào người ta trở

thành kẻ chất vấn?

- Là một đứa trẻ, anh sẽ làm gì, nếu cha mẹ anh thường xuyên vắng nhà hoặc chỉ biết bận rộn với công việc của họ?

- Tôi chẳng biết nữa.

- Trong trường hợp đó, sự thờ ơ, lãnh đạm là không hiệu quả. Họ sẽ không nhận thấy. Anh buộc phải tìm kiếm, và cuối cùng tìm thấy một điểm yếu ở những con người thờ ơ lãnh đạm, nhằm đạt được năng lượng. Đó là điều kẻ chất vấn thực hiện.

Tôi hỏi khi bắt đầu

- Sự thờ ơ tạo ra những kẻ chất vấn.

- Đúng vậy.

- Và những kẻ chất vấn tạo ra những người thờ ơ. Và những kẻ đe dọa tạo ra những người than vãn. Hoặc nếu điều đó không ổn, tạo ra một kẻ đe dọa khác.

- Thế đó. Các cơ chế thống trị tồn tại mãi như thế, nơi những người khác, những người tưởng mình không mắc phải. Để tiến bộ, ta phải loại bỏ ảo tưởng. Mỗi người chúng ta lần lượt vướng vào một cơ chế như thế, và chúng ta cần phải lùi lại và phát hiện nó.

Sau một lúc im lặng, tôi nói:

- Điều gì xảy ra khi một cơ chế được phát hiện?

- Lúc ấy, chúng ta thực sự tự do để vượt qua vai trò mang tính vô thức mà chúng ta đang giữ. Chúng ta có thể tìm thấy một ý nghĩa cao hơn về đời mình, một lý do tâm linh đã khiến chúng ta được sinh ra. Chúng ta có thể bắt đầu nhìn thấy rõ hơn con người thật của mình.

- Chúng ta đến rồi”, Sanchez kêu lên.

Con đường ngang qua giữa hai sườn núi; khi vượt qua sườn núi bên phải, tôi thấy ở phía trước một ngôi nhà nhỏ.

“Xe của ông ấy không có đó!”. Linh mục Sanchez thốt lên.

Ông dừng xe và chúng tôi đi bộ về phía ngôi nhà. Ông mở cửa và bước vào trong khi tôi chờ ở bên ngoài. Tôi hít thở sâu. Trời mát lạnh. Bầu trời xám xịt, nhiều mây. Có lẽ sắp mưa.

Sanchez trở ra:

- Chẳng thấy ai. Ông ấy chắc đã đến khu phế tích.

- Chúng ta đến đó bằng con đường nào? Sanchez dừng lại, bỗng dung có vẻ mệt mỏi:

- Cách đây khoảng tám trăm mét phía trước chìa khoá xe đây. Anh hãy theo con đường này đến đỉnh kế tiếp, và anh sẽ thấy khu di chỉ. Tôi cần ở lại đây thiên định.

- Vâng. I

Tôi lái xe về hướng một thung lũng nhỏ, rồi tiếp tục cho đến đỉnh núi kế tiếp. Cảnh quan khiến tôi bị mê hoặc. Trước mắt tôi là vẻ huy hoàng của phế tích Machu Picchu: Những ngôi đền đồ sộ trên i, được dựng bằng các khối đá chồng lên nhau một cách kỳ công. Kể cả dưới thứ ánh sáng xám xịt này, vẻ đẹp của khu phế tích quả là đáng kinh ngạc.

Tôi dừng xe và hít thở năng lượng của khu phế tích trong khoảng mười lăm phút. Có nhiều nhóm người đang đi giữa những phế tích. Tôi thấy một người đàn ông mặc chiếc áo giống áo linh mục, nhưng vì ở xa nên tôi không chắc có phải linh mục Carl hay không. Người đó đang rời khỏi một phế tích.

Tôi lái xe đến gần. Khi nghe tiếng xe, người đó mỉm cười và dừng lại, bởi hình như ông biết đây là xe của linh mục Sanchez. Thấy tôi đang cầm lái, ông có vẻ ngạc nhiên và đến gần. Ông trạc ba mươi, người béo lùn, mái tóc màu nâu sậm và đôi mắt xanh

Tôi giải thích:

- Tôi đi với linh mục Sanchez, nhưng ông- ấy đã ở lại phía sau.

- Tôi là Carl.

Phía sau ông, những phê tích trông càng hùng vĩ hơn.

Ông nói:

- Lần đầu tiên anh đến đây?

- Vâng, từ lâu tôi đã nghe nói; nhưng tôi không ngờ nó kỳ lạ và hùng vĩ đến thế.

- Đây là một trong những trung tâm năng lượng vĩ đại nhất thế giới.

Tôi chăm chú nhìn linh mục Carl, ông nói về năng lượng rõ ràng

theo nghĩa mà Bản Sách Cổ Chép Tay dành cho từ này. Tôi gật đầu thú nhận:

- Thừa cha, tôi đã đạt đến điểm mà tôi đang cố gắng nạp đầy năng lượng và làm chủ cơ chế thống trị của mình.

đây.

- Anh không có vẻ thờ ơ, lãnh đạm. Tôi ngạc nhiên:

- Làm sao cha biết đó là cơ chế thống trị của tôi?

- Tôi có trực giác đối với các sự việc. Chính vì thế mà tôi có mặt ở

- Có phải cha giúp người khác xác định cơ chế của họ?

- Đúng, và giúp họ nhìn thấy con người thật của họ.

Đôi mắt Carl ngời sáng, vẻ trung thực. Ông là người bộc trực và

chẳng chút bối rối khi bày tỏ cảm nghĩ của mình với một người hoàn toàn xa lạ.

Tôi im lặng, và ông nói tiếp:

- Hẳn anh đã hiểu rõ năm mặc khải đầu tiên.
- Tôi đã đọc hầu hết. Và đã nói điều đó với nhiều người.

Nhận thấy mình nói quá mơ hồ nên tôi nói thêm- “Tôi tin rằng mình đã hiểu năm mặc khải đầu tiên nhưng đến mặc khải thứ sáu thì tôi không nắm vững”.

Carl gật đầu:

- Hầu hết những người mà tôi có dịp nói chuyện đều không biết về Bản Sách Cổ Chép Tay. Họ đến đây và cảm thấy được nạp đầy năng lượng. Và điều đó cũng đủ để họ xem xét lại cuộc đời họ.

- Làm thế nào cha gặp những người đó?

Ông nhìn tôi với vẻ thông hiểu:

- Những người đó tìm gặp tôi.
- Cha nói rằng cha giúp những người đó nhìn thấy con người thật của họ. Vậy, bằng cách nào?

Ông hít thở sâu và đáp:

- Chỉ có một cách. Mỗi người phải nhớ lại thời thơ ấu của mình, gia đình mình, và tìm hiểu điều gì đã xảy ra. Một khi ta đã nhận thức về cơ chế thống trị của ta, ta có thể thấy sự thật bí ẩn ở đằng sau sự tranh giành năng lượng. Một khi đã khám phá sự thật đó, nó mang đến năng lượng cho ta, vì nó cho ta biết con đường nào ta đang đi, ta đang thực sự làm gì

- Đó là điều linh mục Sanchez đã nói với tôi, nhưng tôi muốn biết nhiều hơn về cách tìm thấy sự thật.

- Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Bây giờ, tôi muốn gặp linh mục

Sanchez.

Tôi hướng mắt về các phế tích, và ông nói thêm: “Hãy thoải mái và thanh thản tham quan nơi này. Chúng tôi sẽ chờ anh ở nhà”.

Trong một tiếng rưỡi, tôi tham quan khu di chỉ. Thỉnh thoảng, tôi dừng lại ở những nơi tôi cảm thấy thích thú hơn cả... Tôi thán phục nền văn minh đã xây dựng những đền đài kỳ vĩ này. Làm thế nào người ta có thể nâng những khối đá lớn đến độ cao như thế và xếp chồng lên nhau? Điều đó gần như không thể.

Khi sự quan tâm đối với những phế tích bắt đầu giảm, những ý tưởng của tôi hướng về hoàn cảnh của chính tôi. Tuy nó không thật sự thay đổi, nhưng tôi cảm thấy ít lo lắng hơn. Và sự an tâm của linh mục Sanchez đã ảnh hưởng đến tôi; ngoài ra, linh mục Carl cùng làm tôi cảm thấy thích thú.

Khi chiều xuống, tôi lái chiếc xe tải về nhà linh mục Carl. Từ xe, tôi thấy hai người đàn ông đứng bên nhau ở trong nhà. Khi vào nhà, tôi nghe có những tiếng cười. Hai linh mục đang chuẩn bị bữa tối. Carl mỉm cười với tôi và chỉ cho tôi một cái ghế. Tôi uể oải ngồi trước lò sưởi và nhìn quanh.

Nơi này là một căn phòng rộng với tường ốp ván gỗ. Ngoài ra, tôi có thể nhìn thấy hai phòng khác, và giữa chúng là một hành lang. Căn phòng được chiếu sáng bởi một ánh đèn lò mờ; tôi nghe có tiếng máy phát điện.

Tôi được mời ngồi cạnh một bàn gỗ thô. Sanchez đọc một lời kinh ngắn, và chúng tôi ăn tối. Hai linh mục nói chuyện không dứt. Sau đó chúng tôi đến ngồi bên lò sưởi

Sanchez nói với tôi:

- Linh mục Carl đã gặp và nói chuyện với Wil. Tôi sùng sốt:

- Thừa cha, vào lúc nào?

Carl nói:

- Cách nay vài hôm, Wil đã đi qua đây. Tôi đã quen biết Wil cách nay một năm, và lần ấy ông đến đây để cho tôi biết một vài thông tin hữu ích. Ông nói với tôi rằng ông biết ai là người đang thúc đẩy chính quyền ngăn chặn Bản Sách cổ Chép Tay.

- Người đó là ai?

Sanchez nói xen vào:

- Là Hồng y Sebastian.

- Ông ta đã làm gì?

- Ông ta sử dụng ảnh hưởng chính trị của mình để chính quyền can dự vào việc ngăn chặn bản sách. Ông ta luôn có xu hướng sử dụng quyền lực. Vào lúc này, Hồng y Sebastian đang gia tăng nỗ lực, nhưng hình như ông ta phải trả giá.

- Tại sao?

- Ngoại trừ một vài linh mục của Hội đồng Miền Bắc, và vài cá nhân như Wil hoặc Julia, hình như chẳng ai khác có những văn bản.

- Còn những nhà khoa học tại Vinciente thì sao? Sau một lúc im lặng, Carl nói:

- Wil cho tôi biết là nhà cầm quyền đã đóng cửa trung tâm này. Tất cả các nhà nghiên cứu đều bị bắt giữ và mọi tư liệu của họ bị tịch thu.

- Cộng đồng khoa học chấp nhận việc ấy hay sao? Sanchez thốt lên:

- Phải chịu thôi. Và lại, hầu hết các đồng nghiệp của họ đều không ủng hộ những nghiên cứu của họ. Nhà cầm quyền thông báo rằng họ hoạt động bất hợp pháp.

- Tôi không tin nhà cầm quyền có thể làm chuyện sai trái đến thế! Carl nói:

- Hãy tỉnh táo. Tôi đã đi một số nơi để kiểm chứng thông tin và thấy nhà cầm quyền đang gia tăng áp lực.

- Theo cha thì điều gì sẽ xảy ra? Carl nhún vai. Sanchez đáp:

- Tôi không biết nữa. Nhưng chuyện đó sẽ tùy thuộc vào điều mà Wil sẽ tìm thấy.

- Tại sao?

- Theo tôi, Wil đang cố gắng tìm phần còn thiếu của Bản Sách Cổ Chép Tay là mặc khải thứ chín. Nếu tìm được, việc đó sẽ khiến nhiều người quan tâm, đủ để tạo ra một sự can thiệp từ bên ngoài.

Tôi hỏi Carl:

- Wil có cho cha biết, ông ấy đang đi đâu?

- Wil không rõ lắm, nhưng trực giác của Wil thôi thúc ông tiến xa hơn về phương bắc, đến Guatemala.

- Trực giác của Wil?

- Đúng, anh sẽ hiểu điều đó khi anh biết rõ hơn về con người thực sự của anh, và khi anh đã đạt đến mặc khải thứ bảy.

Tôi nhìn hai vị linh mục, kinh ngạc trước vẻ thanh thần của họ. Tôi hỏi:

- Tại sao hai cha có thể bình tĩnh đến thế? Nếu nhà chức trách đến đây và bắt giữ chúng ta thì sao?

Sanchez nhìn tôi:

- Anh không nên lẫn lộn bình tĩnh với vô tâm. Sự thanh thần cho chúng tôi một ý tưởng về sức mạnh được kết nối với nguồn năng lượng. Chúng tôi giữ sự kết nối vì đó là điều tốt đẹp nhất để thực hiện, đầu tình huống có thể nào. Anh hiểu chứ?

- Vâng. Nhưng tôi thấy mình khó có thể giữ được sự kết nối. Hai linh mục mỉm cười. Một người nói:

- Điều đó sẽ dễ dàng hơn với anh khi anh biết rõ con người thật của mình.

Sanchez đứng dậy và cho biết ông đi rửa chén bát. Tôi hỏi Carl:

- Tôi phải làm gì để có thể biết con người thật của mình?

- Cha Sanchez có cho tôi biết anh đã hiểu về cơ chế thống trị của cha mẹ anh.

- Đúng vậy. Cha mẹ tôi là những người thuộc loại chất vấn, và điều đó khiến tôi trở thành một người thờ ơ, lãnh đạm.

- Giờ đây, anh phải có tầm nhìn xa hơn, vượt qua bên kia sự tranh giành năng lượng đã tồn tại trong gia đình anh, và tìm hiểu đâu là những lý do đích thực khiến

anh có mặt ở đó.

Tôi nhìn nhưng chẳng hiểu ông nói gì. Ông giải thích:

- Tiến trình giúp anh phát hiện bản sắc tâm linh đích thực của mình buộc anh phải xem toàn bộ đời mình như một câu chuyện dài, và tìm thấy ý nghĩa cao hơn. Trước tiên, anh nêu lên câu hỏi: Tại sao tôi được sinh ra trong gia đình này? Đâu là lý do?

Tôi nói:

- Nhưng, thưa cha, tôi không có một ý niệm nào.

- Cha anh là một người chất vấn. Ngoài ra, ông ấy còn là gì khác?

- Có phải cha muốn hỏi về những đam mê của cha tôi?

- Đúng.

- Cha tôi là một người luôn muốn sống trọn vẹn đời mình, với sự lương thiện, nhưng muốn đạt được mức tối đa. Cha hiểu ý con chứ?

- Hiểu, nhưng cha anh có đạt được điều đó?

- Ở một mức độ nào đó, nhưng ông luôn gặp điều không may khi gần đến mục tiêu.

Đôi lông mày của Carl cau lại trong vẻ trầm tư. Cuối cùng, ông nói;

- Cha anh cho rằng đời sống phải được sống đến hết mức, nhưng

ông không thực hiện được điều đó có phải thế?

- Vâng.

- Vậy, anh có tự hỏi tại sao? I

- Tôi không thắc mắc, nhưng luôn nghĩ rằng cha tôi kém may mắn.

- Phải chăng ông ấy không tìm thấy cách thức để đạt được ước mơ?

- Rất có thể. I

- Còn mẹ anh thì sao?

- Mẹ tôi đã qua đời.

- Bà ấy xem cuộc đời là thế nào?

- Mẹ tôi đã sống như người ta đi lễ nhà thờ. Bà tuân theo những quy tắc của tín đồ Công giáo.

- Nghĩa là sao?

- Mẹ tôi tin vào luật của Thiên Chúa và cho rằng bổn phận của mỗi người là phục vụ cộng đồng.

- Bà ấy có tuân theo luật Thiên Chúa

- Hoàn toàn tuân theo, ít ra là theo cách mà Giáo hội đã rao giảng.

- Bà ấy có thuyết phục cha anh noi theo?

Tôi cười:

- Mẹ tôi muốn ông ấy đi lễ nhà thờ mỗi Chủ nhật và tham gia đời sống cộng đồng-. Nhưng, như tôi đã nói với cha, ông ấy có một tinh thần quá phóng khoáng.

- Còn anh, anh nghĩ sao về chuyện đó?

Tôi nhìn vị linh mục:

- Tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề đó.

- Mỗi người có tìm cách lôi kéo anh về phía họ? Phải chăng vì thế mà họ đã chất vấn anh để biết chắc anh không theo xu hướng của người kia? Mỗi người có muốn lôi kéo để anh xem cách nghĩ của họ là tốt hơn

cả?

- Vâng, đúng vậy.

- Và anh đã phản ứng thế nào?

- Tôi chỉ né tránh, không theo bên nào.

- Mỗi người đều muốn kiểm soát anh nhằm đảm bảo anh cùng chung một tiếng nói với họ, và anh, do không thể làm hài lòng cả hai, nên đã trở nên thờ ơ, lãnh đạm.

- Hình như thế!

- Về phần mẹ anh, chuyện gì đã xảy ra với bà?

- Mẹ tôi bị bệnh Parkinson và qua đời sau đó vài năm.

- Bà ấy vẫn giữ vững đức tin?

- Vâng, cho đến phút cuối.

- Vậy, anh đã rút ra bài học gì từ cuộc đời của mẹ anh?

- Gì ạ?

- Anh tìm kiếm ý nghĩa mà anh đã có về cuộc đời của mẹ anh, lý do tại sao anh đã được sinh ra, điều mà anh phải hiểu biết ở nơi mà anh đã sống và trưởng thành.

Mỗi con người, dẫu có ý thức hay không, đều có cảm nghĩ về đời sống, và đời sống của mỗi người minh họa cho cảm nghĩ của họ. Anh phải tìm cách khám phá điều mà mẹ anh muốn chỉ dạy cho anh, và thời điều mà mẹ anh đã có thể thành công hơn trong đời. Điều mà anh đã muốn thay đổi trong cuộc đời của mẹ anh cũng là phần nào điều mà anh đang tìm cho mình.

- Chỉ phần nào thôi sao?

- Bởi phần kia, là phần mà anh muốn thay đổi đối với cuộc đời của cha anh.

Tôi ngồi im trong bóng tối.

Carl đặt tay lên vai tôi:

- Chúng ta không chỉ được cha mẹ tạo ra về mặt thể chất, mà còn là thụ tạo của họ về mặt tinh thần. Anh được sinh ra từ họ, và cuộc đời của

họ có ảnh hưởng quyết định đối với anh. Để khám phá con người thật của mình, anh phải chấp nhận rằng bản sắc đích thực của anh đã bắt nguồn tại một nơi nào đó ở khoảng giữa hai sự thật của cha và mẹ anh. Chính vì thế mà anh đã được sinh ra

từ họ: để có một sự lùi lại đối với những niềm tin của họ. Con đường của anh là khám phá một chân lý, và chân lý đó sẽ là tổng hợp ở một mức độ cao hơn những niềm tin của cha mẹ anh.

Tôi gật đầu. Carl nói tiếp:

- Vậy anh sẽ bày tỏ như thế nào về điều mà cha mẹ anh đã dạy?

- Tôi không rõ nữa.

- Hãy cố gắng!

- Cha tôi nghĩ rằng ông được sinh ra đời để thu gặt những điều tốt đẹp nhất từ mọi việc, và ông đã cố đạt được mục tiêu đó. Mẹ tôi tin ở sự hy sinh phục vụ tha nhân, sự xả thân. Bà nhìn thấy ở đó ý nghĩa đích thực của Phúc Âm.

- Còn anh, anh nghĩ sao?

- Tôi không rõ nữa.

- Vậy anh chọn cho mình quan điểm nào, quan điểm của cha hay của mẹ?

- Không chọn quan điểm của ai. Tôi không tin đời sống đơn giản

đến thế...

Carl cười ồ:

- Anh lại trở nên mơ hồ.

- Tôi thấy mình không biết phải nghĩ sao.

- Và nếu anh bị buộc phải chọn?

Tôi do dự, cố trung thực tôi đáp:

- Cha mẹ tôi, mỗi người đã cùng lúc vừa sai lại vừa đúng.

- Tại sao?

- Tôi không biết rõ lắm. Nhưng theo tôi nghĩ, phải có một đời sống gương mẫu để thay thế cho quan điểm của họ.

- Vấn đề được đặt ra cho anh là “tại sao”. Tại sao người ta có thể sống một đời pha trộn cả hai quan điểm đó? Từ mẹ anh, anh biết rằng đời sống trước tiên là thuộc tâm linh. Từ cha anh, cuộc đời là sự thành đạt cá nhân, sự vui thú và phiêu lưu.

Cắt ngang lời Carl, tôi nói:

- Như vậy, vấn đề của tôi là kết hợp cả hai lối tiếp cận?

- Đối với anh, tính tâm linh là quan trọng phải tìm thấy một loại hình tâm linh. Qua đó anh có thể tự hoàn thiện. Đó là điều cha mẹ anh không đạt được; chính là điều chủ yếu đối với sự tiến hoá của anh, sự tìm kiếm của anh trong cuộc đời anh, trên trần gian này. Nhận định đó khiến tôi chìm đắm trong suy tư. Carl vẫn nói, nhưng

tôi chẳng thể nghe. Lửa đang tàn trong lò sưởi mang lại cho tôi một cảm giác êm đềm.

Cuối cùng, Carl đứng dậy, và nói:

- Theo tôi, giờ đây anh đã cạn năng lượng. Tuy vậy, tôi muốn nói với anh một điều cuối. Anh có thể đi ngủ và không bao giờ nghĩ đến cuộc

nói chuyện hôm nay. Anh có thể rơi trở lại cơ chế thống trị xưa cũ của anh, hoặc sáng mai thức dậy và thắc mắc về khái niệm của bản sắc đích thực đó. Nếu là thế, hãy theo đuổi phương pháp giúp anh nhớ lại tất cả những gì đã xảy đến với anh kể từ khi anh chào đời. Nếu xem đời mình như là một câu chuyện đã diễn ra từ khi anh chào đời cho đến hôm nay, anh sẽ hiểu tại sao anh đã luôn tìm cách để trả lời câu hỏi ấy. Và anh sẽ biết tại sao anh đã đến nơi này và anh phải làm gì ngày mai.

Tôi mỉm cười.

- “Chúc ngủ ngon”, Carl nói khi khép lại cánh cửa phòng. Tôi trái túi ngủ lên sàn và ngủ ngay sau đó.

Tôi thức dậy và nghĩ đến Wil. Tôi muốn hỏi Carl về những dự định của Wil ông đã biết. Tôi vẫn còn nằm trong túi ngủ khi Carl vào phòng. Ông lặng lẽ nhen lại

lò sưởi.

Khi tôi ra khỏi túi ngủ, ông quay lại:

- Ngủ ngon chứ?

- Vâng.

Ông bỏ những thanh củi nhỏ lên than hồng và thêm vào những khúc củi lớn.

Tôi hỏi:

- Thưa cha, Wil có cho cha biết những dự định của ông ấy?

Carl đứng dậy để đối diện với tôi:

Wil nói rằng sẽ đi gặp một người bạn để hỏi một số thông tin, hình như về mặc khải thứ chín.

- Ngoài ra Wil có nói gì khác?

Theo Wil, Hồng y Sebastian muốn đích thân tìm thấy mặc khải thứ chín. Và sắp đạt được điều đó. Wil cho rằng người nào khám phá ra mặc khải sau cùng là người sẽ quyết định có nên hay không công bố Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Tại sao?

- Tôi không rõ. Wil là một trong những người đầu tiên đã tập hợp và đọc các mặc khải. Có lẽ Wil là người hiểu rõ các mặc khải hơn ai hết. Chắc ông nghĩ rằng mặc khải cuối cùng sẽ làm cho những mặc khải khác trở nên rõ ràng hơn và khiến chúng được chấp nhận.

- Theo cha thì Wil có lý không?

- Tôi không rõ. Tôi chỉ biết về nhiệm vụ đã được nêu ra cho tôi.

- Là gì ạ?

- Như tôi đã nói với anh, nhiệm vụ của tôi là giúp tha nhân khám phá con người thật của họ. Khi đọc Bản Sách Cổ Chép Tay, tôi thấy sứ mệnh được nêu lên với tôi một cách rõ ràng. Mặc khải thứ sáu thực sự được dành cho tôi. Nhiệm vụ của tôi là giúp tha nhân hiểu điều đó. Và tôi đã thực hiện được.

Thưa cha, cơ chế của cha là gì? Carl mỉm cười:

- Tôi là loại người chất vấn.

- Có phải cha chế ngự những người khác bằng cách làm cho họ phát hiện điều không ổn thoả trong đời họ?

- Hoàn toàn đúng. Cha tôi là loại người an vẫn và mẹ tôi là người thờ ơ, lãnh đạm. Họ không hề quan tâm đến tôi. Tôi chỉ có thể đạt được năng lượng bằng cách theo dõi những hành động và cử chỉ của họ và bằng cách chỉ trích họ.

- Vậy, cha đã khám phá cơ chế của mình vào lúc nào?

- Cách nay khoảng mười tám tháng, khi tôi gặp linh mục Sanchez và bắt đầu nghiên cứu Bản Sách Cổ Chép Tay. Sau khi tìm hiểu thái độ của cha mẹ mình, tôi biết rằng quãng đời tôi sống với họ đã chuẩn bị cho tôi. Cha tôi là người ao ước thành đạt, và ông luôn nhắm đến những mục tiêu. Cuộc đời ông được tổ chức một cách có phương pháp, và ông đánh giá mình theo điều ông đạt được. Mẹ tôi là người sống theo trực giác. Bà tin rằng mọi người đều có xu hướng tâm linh, và điều chủ yếu trong đời là phải tiến theo con đường đã được vạch sẵn ấy.

- Thân phụ của cha đã nghĩ sao về quan điểm ấy?

- Ông cho rằng điều đó là điên rồ. Anh có biết tất cả những chuyện như vậy đưa tôi đến đâu chứ?

Tôi lắc đầu. Carl nói tiếp:

- Do cha tôi, nên tôi đã nghĩ rằng mục tiêu của cuộc đời là thành đạt: ta phải có một mục tiêu quan trọng và đạt được nó. Nhưng mẹ tôi đã nói với tôi, theo cách của bà, rằng phương hướng để theo là ở nội tâm. Vì vậy, tôi hiểu rằng đời tôi là tổng hợp của hai thái độ đó. Tôi đã tìm cách để khám phá bằng cách nào, từ nội tâm, ta được hướng dẫn đến sứ mệnh của mình, trong khi biết rằng ta cần phải thực hiện nó nếu muốn được hạnh phúc. “Hầu giờ đây anh đã hiểu lý do khiến tôi tâm đắc mặc khải thứ sáu đến thế. Sau khi đọc nó, tôi hiểu rằng vai trò của tôi là giúp tha nhân nhận ra chính họ, để họ tìm thấy sứ mệnh của họ”.

Tôi hỏi:

- Cha có biết bằng cách nào Wil đã tìm thấy con đường của mình?

- À, Wil có cho tôi biết đôi chút. Tựa như anh, Wil là loại người thờ ơ, lãnh đạm. Và cha mẹ ông là những người chất vấn, mỗi người đều có một tầm nhìn mạnh mẽ về đời sống mà họ muốn áp đặt cho ông. Cha

Wil là một tiểu thuyết gia Đức, và là người đã khả rằng định mệnh của loài người là tự hoàn thiện. Ông không khẳng định gì khác ngoài những nguyên tắc nhân văn, nhưng phát xít Đức đã sử dụng thuyết của ông để hợp thức hoá sự tàn sát tập thể.

“Điều đó đã huỷ hoại cuộc đời và thanh ông và khiến ông phải bỏ trốn sang Nam Mỹ cùng với vợ và Wil. Vợ ông là một người Peru sinh trưởng tại Hoa Kỳ. Bà cũng là nhà văn, nhưng hướng theo các triết học phương Đông. Đối với bà, điều chủ yếu của đời sống là đạt được niềm vui nội tâm, sự an bình của tâm trí. Đời sống chẳng liên quan gì đến sự hoàn thiện. Trái lại, ta phải từ bỏ cái ý tưởng về sự hoàn thiện, sự không ngừng tìm kiếm... Hẳn anh thấy điều đó đã đưa Wil đến đâu?

Tôi lắc đầu. I Carl nói tiếp:

- Wil đã ở vào một vị thế khó khăn. Cha Wil là người cổ vũ hàng đầu cho tư tưởng tiến bộ của phương Tây, cho sự hoàn thiện, và mẹ Wil thì chủ yếu hướng đến niềm vui nội tâm và không gì khác hơn. Họ đã chuẩn bị để Wil dung hoà những khác biệt giữa các nền văn hoá phương Đông và phương Tây. Nhưng chỉ mãi sau này Wil mới biết điều đó. Ban đầu, Wil đã trở thành một kỹ sư, cống hiến đời mình cho sự tiến bộ công nghệ. Rồi sau đó, ông chỉ đơn giản là một hướng dẫn viên du lịch tìm kiếm sự an bình bằng cách đưa du khách đi ngắm vẻ đẹp của thiên nhiên.

“Nhưng việc tìm kiếm Bản Sách Cổ Chép Tay đã khơi dậy mọi sự. Những mặc khải liên quan trực tiếp đến các vấn đề cốt lõi của Wil, cho ông thấy rằng những khái niệm triết học của phương Đông và phương Tây có thể hài hoà ở trong lòng một chân lý cao hơn. Phương Đông nói với chúng ta rằng chúng ta phải không để bị hướng dẫn bởi bản ngã. Chỉ tri thức không thôi thì không thể tiến bộ. Ta phải đạt đến một nhận thức sắc bén hơn, một mối liên kết nội tâm với Thượng Đế, và chỉ khi nào sự tiến hoá đạt đến một tình trạng tốt đẹp hơn, chúng ta mới có thể được hướng dẫn bởi phần cao quý hơn của chính con người chúng ta.

“Khi Wil bắt đầu khám phá những mặc khải, cuộc đời của ông đã thay đổi một cách sâu sắc. Wil đã gặp Jose, linh mục đã phát hiện Bản Sách Cổ Chép Tay và cũng là người biên dịch văn bản này. Một thời gian ngắn sau đó, Wil quen biết chủ

nhân khu Vicente và giúp người đó khởi động các công trình nghiên cứu. Cũng trong thời gian này, Wil quen

Julia. Julia là thành viên của nhóm nghiên cứu và cũng là người hướng dẫn tham quan những khu rừng nguyên sinh.

Julia là người hợp với Wil hơn cả, phần nào là vì sự tương đồng của những chủ đề mà họ nêu ra. Thân phụ của Julia đã nói về tính tâm linh, nhưng không theo một cách xử thế nhất định. Thân mẫu của Julia là giáo sư đại học, đề cao những ý tưởng rõ ràng, trong sáng. Như vậy, một cách tự nhiên, Julia muốn biết nhiều hơn về tính tâm linh, nhưng phải là những sự việc rõ ràng và chính xác.

Trong khi Wil tìm kiếm một tổng hợp tư phương Đông và phương Tây, để có thể giải thích tính tâm linh của con người, Julia muốn rằng sự giải thích đó phải rõ ràng và chính xác. Bản Sách Cổ Chép Tay mang đến cho mỗi người một lời giải”.

Từ cuối nhà bếp, Sanchez lên tiếng:

- Quý vị vào ăn sáng.

Không nói gì thêm, tôi và Carl đi vào. Điểm tâm gồm có ngũ cốc và trái cây. Ăn xong, Carl đề nghị theo ông đến khu phế tích. Tôi đồng ý, hài lòng được trở lại nơi đó. Chúng tôi nhìn Sanchez, ý muốn hỏi ông có cùng đi không, nhưng ông lịch sự từ chối với lý do ông phải xuống thị trấn để gọi điện thoại.

Bên ngoài, trời trong xanh, ánh mặt trời đang chiếu sáng những đỉnh núi. Chúng tôi bước nhanh.

Tôi hỏi Carl:

- Có cách nào để gặp được Wil?

- Không. Ông không cho tôi biết nơi cư ngụ của những người bạn của ông. Cách duy nhất là đi xe đến Iquitos, một thị trấn gần biên giới phía bắc, nhưng hiện nay, việc ấy khá nguy hiểm.

- Tại sao lại là Iquitos?

- Wil cho rằng sự tìm kiếm đã đưa ông đến đó. Ở đó có nhiều phế

tích. Và gần nơi ấy, Hồng y Sebastian có một trụ sở truyền giáo.

- Cha có nghĩ rằng Wil sẽ tìm thấy mặc khải sau cùng?
- Tôi không biết nữa.

Chúng tôi lặng lẽ bước đi. Một lúc sau, Carl nói:

- Anh có biết con đường anh sẽ theo?
- Cha muốn nói gì?
- Linh mục Sanchez cho tôi biết rằng ban đầu anh muốn trở về Hoa

Kỳ. Nhưng sau đó anh có vẻ quan tâm hơn đến việc khám phá những mặc khải. Vậy, giờ đây anh muốn làm gì?

- Tôi không rõ lắm... Nhưng, vì một lý do mà tôi không hiểu, tôi cũng muốn tiếp tục ở lại.
- Theo tôi biết, đã có một người bị giết ở ngay gần anh.
- Đúng vậy.
- Thế mà anh vẫn muốn ở lại?
- Không, tôi muốn ra đi, muốn sống... Tuy vậy, tôi vẫn ở đây.
- Theo anh, thì tại sao?

Tôi nhìn sang Carl:

- Tôi không hiểu. Còn cha, cha nghĩ sao?
- Anh còn nhớ, trong câu chuyện chiều hôm qua, chúng ta đã dừng lại ở điểm nào chứ?

Vì còn nhớ rõ, tôi nói:

- Chúng ta đã dừng lại ở những gì mà cha mẹ tôi đã để lại cho tôi: Khám phá tính tâm linh như là sự hoàn thiện, đồng thời biết yêu thích sự thành đạt và phiêu lưu. Và cha đã nói rằng, nếu tôi nhìn kỹ dòng đời của mình, vấn đề đó sẽ

cho thấy toàn bộ cuộc đời và soi rõ điều gì đang xảy đến với tôi vào lúc này.

Carl mỉm cười bí ẩn:

- Đó là điều Bản Sách Cổ Chép Tay khẳng định.
- Như thế nào?
- Chúng ta phải chú ý đến những đổi hướng đáng kể trong đời mình và diễn giải chúng dưới ánh sáng của ý niệm tiến hoá.

Tôi lắc đầu không hiểu, Carl nói tiếp:

- Hãy cảm nhận về những trùng hợp ngẫu nhiên những gặp gỡ, những đam mê đã đến trong cuộc đời anh. Phải chăng tất cả điều đó đã dẫn đưa anh đến một nơi nào đó? Anh đã làm gì trong quá trình lớn lên?
- Ô, cũng như mọi đứa trẻ khác. Tôi đã đọc nhiều sách.
- Loại sách gì?
- Những truyện phiêu lưu, khoa học viễn tưởng, đại loại là thế!
- Sau đó, điều gì đã xảy ra trong đời?

Nghĩ đến ảnh hưởng của ông nội tôi đối với tôi, tôi nói với Carl về những dãy núi và cái hồ.

Carl gật đầu, vẻ hiểu biết:

- Và khi anh trưởng thành, điều gì đã xảy ra?
- Tôi lên thành phố để vào đại học, và ông nội tôi đã qua đời khi tôi đang theo học.
- Anh đã học ngành gì?
- Tôi đã tốt nghiệp ngành xã hội học.
- Tại sao anh chọn ngành đó?

- Tôi đã gặp một giáo sư khiến tôi quan tâm đến xã hội học. Sự am tường của ông ấy về bản tính con người đã thu hút tôi, và tôi đã quyết định đi theo.

- Về sau đó?

- Tôi đã học xong bậc cử nhân và đi làm.

- Anh có ưa thích công việc?

- Vâng, trong một thời gian khá dài.

- Rồi các sự việc đã thay đổi?

- Tôi cảm thấy một sự trống vắng trong công việc.

- Tôi giúp những đứa trẻ rối loạn nhân cách vượt qua quá khứ của chúng, để chúng từ bỏ động thái có tính phá hoại. Tôi tin rằng có thể giúp chúng sống tốt hơn. Nhưng tôi cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn trong phương pháp.

- Và sau đó?

- Tôi đã xin thôi việc.

- Và...

- Có một cô bạn cũ gọi đến và nói về Bản Sách cổ Chép Tay. Lúc đó, anh đã quyết định đến Peru?

- Vâng.

- Anh nghĩ sao về những điều anh đã trải qua ở đây?

- Tôi nghĩ rằng mình điên khùng, và sẽ bị sát hại.

- Nhưng anh nghĩ sao về cách thức mà trải nghiệm đó đã tiến triển?

- Tôi không hiểu cha muốn nói gì?

- Khi linh mục Sanchez kể cho tôi về sự việc đã xảy đến với anh tại Peru, tôi kinh ngạc bởi nhiều trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra đúng lúc để đưa anh

tiếp cận với những khía cạnh khác nhau của Bản Sách Cổ Chép Tay. Điều đó có nghĩa là anh đã sẵn sàng cho trùng hợp ngẫu nhiên. Anh cũng như chúng tôi đúng lúc, khi trong quá trình tiến hoá của cá nhân anh, anh cần Bản Sách Cổ Chép Tay.

Nhìn tôi, Carl nói tiếp:

- Hãy nghĩ xem, mọi sự kiện trong đời anh ăn khớp với nhau đến mức nào. Từ buổi đầu, anh đã bị thu hút bởi sự bí ẩn và điều đó đưa anh đến việc nghiên cứu bản tính con người. Anh nghĩ sao khi gặp vị giáo sư ấy? Ông ta đã kết tinh những đam mê của anh và cho anh thấy điều bí ẩn lớn, vị thế của con người trên hành tinh này, ý nghĩa cuộc đời. Rồi anh đã hiểu rằng, ý nghĩa của cuộc đời được gắn liền với khả năng vượt qua quá khứ, ở khả năng tiến lên phía trước. Chính vì thế mà anh đã giúp những đứa trẻ đó.

“Nhưng giờ đây anh biết rằng nếu không có những mặc khải, anh sẽ chẳng phát hiện được điều không ổn thoả trong phương pháp của anh. Tựa như chúng ta, để tiến lên phía trước, những đứa trẻ rối loạn tâm lý phải tìm được đủ năng lượng để có thể thấy rõ cơ chế thống trị của chúng và tiến vào một hành trình tâm linh.

Anh hãy nhìn bối cảnh đã ghi đậm những sự kiện ấy. Mọi đam mê đã hướng dẫn anh trong quá khứ, mọi giai đoạn tiến hoá của anh, đã chuẩn bị để anh có mặt ở đây hôm nay, để khám phá những mặc khải. Anh đã trải qua một phần đời mình để vươn đến tính tâm linh, và năng lượng anh đã đạt được ở nơi anh sinh trưởng,

- Năng lượng mà ông nội anh đã cố gắng giúp anh phát hiện, đã cho anh can đảm để đến Peru. Anh đã đến đây bởi vì điều đó là cần thiết cho việc theo đuổi quá trình tiến hoá của anh. Toàn bộ cuộc đời anh là một con đường dài đưa anh đến thời điểm này

Carl mỉm cười:

- Một khi anh có thể hấp thụ hoàn toàn cách nhìn đó về cuộc đời mình, anh sẽ đạt được điều mà Bản Sách Cổ Chép Tay gọi là một ý thức trong sáng về sự phát triển tâm linh. Bản sách đó nói rằng chúng ta phải dành đủ thời gian để làm sáng tỏ quá khứ của chúng ta. Hầu hết chúng ta đều có một cơ chế để vượt qua, nhưng một khi đã vượt qua nó, chúng ta có thể hiểu ý nghĩa thực sự của quan hệ huyết thống, và mọi ngã tư; mọi con đường của cuộc đời chúng ta đã chuẩn bị cho chúng ta đón nhận điều gì. Tất cả chúng ta đều có một sứ mệnh tâm linh mà chúng ta bắt đầu tiến hành nhưng không có một ý thức rõ ràng về nội dung của nó, và khi chúng ta đã đạt

đến ý thức ấy, cuộc đời chúng ta mang đầy ý nghĩa.

“Giờ đây, khi đã khám phá mục tiêu của mình, anh phải tiến lên phía trước, trong khi để những trùng hợp ngẫu nhiên dẫn đưa đến một tầm nhìn càng lúc càng sáng tỏ hơn về con đường phải theo. Từ khi đến Peru, anh đã vay mượn năng lượng của Wil và của linh mục Sanchez. Giờ đây, anh phải tự mình tiến bước”.

Carl định nói tiếp, nhưng chúng tôi bỗng chú ý đến chiếc xe tải của Sanchez đang phóng nhanh về phía chúng tôi. Xe dừng lại, và kính xe được hạ xuống.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi phải về Hội Truyền giáo ngay. Binh lính của chính phủ đang ở đó, có cả Hồng y Sebastian

Tôi và Carl nhảy vào xe, và Sanchez lái xe về nhà Carl, trong khi Carl giải thích rằng binh lính đã đến để tịch thu những bản sao Bản Sách Cổ Chép Tay, và có thể họ sẽ đóng cửa Hội Truyền giáo.

Sau khi vào nhà, Sanchez vội vã thu xếp hành lý. Tôi ngồi im, suy nghĩ về đường hướng của mình. Bước đến gần Sanchez, Carl nói:

- Tôi nghĩ rằng tôi phải đi với cha.

Sanchez quay nhìn và nói:

- Cha nghĩ thế ư?

- Vâng.

- Để làm gì chứ?

- Tôi không biết nữa. Nếu cha nghĩ rằng...

Tựa vào kh cửa, tôi hỏi:

- Còn tôi, tôi phải làm gì đây?

Hai vị linh mục nhìn tôi. Carl nói:

- Tùy anh.

Tôi im lặng. Sanchez nói thêm:

- Chuyện đó do anh quyết định.

Tôi không ngờ hai vị linh mục có thể thờ ơ đến thế trước sự do dự của tôi. Đi theo họ có nghĩa là không thoát khỏi bị binh lính bắt giữ. Tuy vậy, làm sao tôi có thể một mình ở lại đây?

Tôi nói:

- Hãy giúp tôi. Tôi không biết phải tính sao. Có ai khác có thể che giấu tôi?

Hai linh mục trao đổi ý kiến với nhau. Rồi Carl nói:

- Chắc không có ai.

Sợ hãi làm da dầy tôi co thắt. Carl mỉm cười, an ủi tôi:

- Hãy tập trung tâm trí. Đừng quên con người đích thực của anh.

Sanchez thọc tay vào một túi hành lý lớn để tìm một cặp tài liệu. Rồi ông nói với tôi:

- Đây là bản sao của mặc khải thứ sáu. Có thể bản văn này sẽ giúp anh tìm thấy quyết định.

Khi tôi cầm lấy bản văn, Sanchez hỏi Carl:

- Bao lâu nữa cha có thể đi?
- Tôi còn phải dặn dò một vài người. Khoảng một tiếng nữa.

Sau đó Sanchez nhìn tôi:

- Anh hãy đọc bản văn đó và suy nghĩ đôi chút. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.

Trong khi hai vị linh mục thu xếp hành lý, tôi ra ngoài và ngồi trên một mỏm đá lớn. Tôi đọc Bản Sách Cổ Chép Tay. Nó hoàn toàn khớp với những lời của hai vị linh mục. Để soi rõ quá khứ, ta chủ yếu phải ý thức về cơ chế thống trị của mình, cơ

ché mà ta đã phát triển trong thời thơ ấu. Theo bản văn, nếu thực hiện được điều đó, chúng ta sẽ tìm thấy bản sắc của tiến hoá và cái tôi sâu sắc của chúng ta.

Trong không đầy ba mươi phút, tôi đọc hết bản văn và hiểu mặc khái chủ yếu mà nó chứa đựng: trước khi có thể đạt đến trạng thái tinh thần rất đặc biệt chúng ta phải thấy mình đang tiến bước trong đời dưới sự dẫn dắt của những trùng hợp ngẫu nhiên huyền bí và chúng ta phải biết con người thật của mình.

Carl ra khỏi nhà, trông thấy tôi và bước đến.

- Ông hỏi bằng một giọng thân tình:

- Anh đọc xong chưa?

- Xong rồi ạ.

Ông ngồi xuống cạnh tôi, và sau một lúc im lặng, ông nói:

- Anh có biết anh đang tiến theo một con đường đưa anh đến khám

phá?

- Vâng, nhưng bây giờ tôi phải làm gì?

- Anh phải thực sự tin tưởng.

- Sao ạ? Thưa cha, lúc này tôi đang rất sợ!

- Anh phải hiểu điều được và mất của toàn bộ chuyện này. Sự thật mà anh đang tìm kiếm cũng quan trọng không kém sự tiến hoá của vũ trụ, vì nó giúp cho sự tiến hoá tiếp diễn. Anh không hiểu sao? Linh mục Sanchez đã kể cho tôi nghe về thị kiến mà anh đã có trên đỉnh núi. Anh đã thấy quá trình tiến hoá, cho đến sự xuất hiện của loài người. Anh muốn biết làm thế nào loài người tiếp tục quá trình đó. Anh đã có câu trả lời: Con người được sinh ra trong bối cảnh nhất định và có một lẽ sống. Người này kết hợp với người kia, và mỗi người có một mục tiêu.

“Những đứa trẻ được sinh ra sẽ hướng đến hoà hợp thái độ của cha mẹ chúng trong một tổng hợp cao hơn, bằng cách để mình được hướng dẫn bởi những trùng hợp ngẫu nhiên. Trong mặc khái thứ năm, anh được biết rằng mỗi lần ta có đầy năng lượng và có một trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra, ta thiết lập trong chính mình một mức năng lượng mới và hiện hữu ở một cấp dao động cao hơn. Các con cháu

của chúng ta, đến lượt chúng, nhận mức dao động của chúng ta, và nâng cao nó. Và như thế, chúng ta, loài người, tiếp tục quá trình tiến hoá.

Trong trường hợp thế hệ chúng ta, sự khác biệt là chúng ta sẵn sàng để thực hiện điều đó một cách có ý thức và tăng tốc tiến trình. Dầu sợ hãi, anh chẳng thể lựa chọn. Một khi đã thấy mục tiêu của đời mình, anh sẽ làm ngơ nó. Nếu tìm cách né tránh, anh sẽ luôn cảm thấy thiếu sót”.

- Nhưng tôi phải làm gì bây giờ?
- Tôi không thể nói với anh. Điều đó, chỉ anh mới có thể quyết định.

Nhưng tôi khuyên anh, trước tiên hãy đạt được năng lượng. Sanchez xuất hiện và đi về phía chúng tôi. Để tránh quấy rầy chúng

tôi, ông không nhìn chúng tôi và cũng chẳng nói gì. Tôi cố định tâm và nhìn về những đỉnh núi. Tôi hít một hơi dài và nhận thức về mức độ mà tôi đã quay trở về với chính mình, kể từ khi ra khỏi nhà.

Tôi nhìn cảnh quan và cố cảm nhận nó một cách có ý thức, và một lần nữa tôi trải nghiệm cảm giác lạ lùng của sự kề cận, gần gũi. Mọi vật đột nhiên có vẻ hiện rõ hơn, mọi vật đều toả ra một thứ ánh sáng. Tôi lại

cảm thấy nhẹ bỗng.

Tôi lần lượt nhìn Sanchez rồi nhìn Carl. Họ chăm chú quan sát tôi, và tôi biết họ đang quan sát trường năng lượng của tôi.

Tôi hỏi:

- Thưa cha, trông nó thế nào? Sanchez nói:

- Anh đang cảm thấy khá hơn. Hãy ngồi đây và gia tăng tối đa năng lượng của anh. Chúng tôi còn hai mươi phút để thu xếp hành lý. Sau đó, anh có thể sẵn sàng để bắt đầu.

7. KHỜ PHÁT SỰ TIẾN HOÁ

Hai vị linh mục trở vào nhà, và tôi ngồi đó trong nhiều phút để ngắm cảnh núi non trong khi hấp thụ năng lượng. Rồi tầm nhìn của tôi nhạt nhoà và tôi dần dần lạc vào sự nghĩ ngợi mông lung về Wil. Wil đang ở đâu? Phải chăng ông sắp phát hiện mặc khải thứ chín.

Tôi tưởng tượng Wil đang chạy trong rừng, cầm trên tay bản vẽ về mặc khải thứ chín. Có nhiều binh sĩ đuổi theo Wil, Tôi thấy Hồng y Sebastian đang chỉ huy cuộc truy bắt. Tuy vậy, ngay cả trong giấc mơ giữa ban ngày đó, tôi thấy Sebastian sai trái, vì ông không hiểu tác động của những mặc khải là lớn lao đến thế nào. Tôi nghĩ rằng một người nào đó có thể thuyết phục ông thay đổi quan điểm, nếu chúng tôi khám phá ra điều gì trong Bản Sách Cổ Chép Tay đã khiến ông lo sợ đến thế.

Tôi vẫn nghĩ ngợi mông lung khi hình ảnh của Marjorie qua tâm trí của tôi. Marjorie đang ở đâu? Tôi tưởng tượng gặp lại nàng. Làm thế nào điều đó có thể xảy ra?

Tiếng động của cánh cửa khép lại khiến tôi sực tỉnh. Anh cảm thấy lo lắng và một chút yếu đuối. Sanchez đi quanh nhà rồi tiến về phía tôi. Bước chân của ông nhanh và dứt khoát.

Ông ngồi xuống cạnh tôi và hỏi:

- Anh đã quyết định chưa?

Thấy tôi lắc đầu, ông nói:

- Trông anh có vẻ không vững lắm.

- Vâng, tôi cảm thấy như thế.

- Có lẽ anh chưa biết đầy đủ về phương pháp nạp năng lượng.

- Cha muốn nói gì?

- Để tôi cho anh biết phương pháp nạp năng lượng của tôi, và có thể anh sẽ hiểu. Tôi gật đầu. Sanchez nói:

- Điều trước tiên mà tôi làm là chăm chú nhìn cảnh vật xung quanh, như anh đã làm. Sau đó, tôi nhớ lại mọi vật như thế nào khi tôi cảm thấy mạnh mẽ. Tôi thực hiện điều đó bằng cách nhớ lại sự hiện diện đặc biệt của từng sự vật, vẻ đẹp của chúng, hình dáng độc đáo của chúng, nhất là với các thảo mộc. Tôi cũng nhớ lại những màu sắc, hình dạng, và sức nóng của chúng. Anh hiểu tôi chứ?

- Tôi đã thực hiện tất cả những điều đó.

- Sau đó, tôi cảm nhận cảm giác gần gũi, kề cận mà dẫn cho các sự vật có xa đến mấy, tôi vẫn có thể chạm vào chúng, kết nối với chúng... và tôi hít vào dòng năng lượng.

- Hít vào ư?

- Cha Juan không giải thích cho anh à?

- Dạ không.

Sanchez có vẻ ngạc nhiên:

- Có lẽ ông ấy muốn giải thích cho anh sau. Ông thường để cho môn sinh của mình suy nghĩ về điều vừa được chỉ dạy, rồi sau đó, vào lúc thích hợp, ông bổ sung thêm một chi tiết để bài học hoàn thiện. Có lẽ ông ấy muốn như thế đối với anh, nhưng chúng ta đã ra đi quá sớm.

- Điều đó có liên quan đến cái gì?

- Anh còn nhớ cảm giác nhẹ bỗng mà anh đã cảm nhận được trên đỉnh núi?

- Tôi nhớ.

- Để tìm lại cảm giác đó, anh hãy hít vào năng lượng mà anh đã kết nối với nó.

Tôi chăm chú nghe ông. Chỉ nghe ông, tôi cũng cảm thấy được kết nối hơn. Mọi vật quanh tôi đều đẹp đẽ và gần gũi hơn. Những mỏm đá cũng được bao quanh bởi một hào quang trắng xoá, và trường năng

lượng của linh mục Sanchez trông rộng lớn và có màu xanh. Ông hít thở sâu, một cách chủ ý, nín hơi ít nữa là năm giây trước mỗi lần thở ra. Tôi làm theo ông.

Ông nói:

- Một khi chúng ta có thể thấy rằng mỗi hơi hít vào thu hút năng lượng vào trong ta, làm ta căng phồng như một quả bóng, thì chúng ta thực sự trở nên mạnh mẽ hơn, nhẹ bồng hơn.

Sau vài hơi hít vào, tôi cũng cảm nhận cảm giác ấy. Sanchez nói tiếp:

- Một khi hít vào năng lượng, tôi kiểm tra xem cảm nhận của mình là đúng hay không. Như tôi đã nói với anh, đó là cách tốt nhất để nhận thức rằng ta có được sự kết nối tốt hay không?

- Cha muốn nói về tình yêu thương?

- Đúng. Như tôi đã nói với anh tại trụ sở Hội Truyền giáo, tình yêu thương không phải là một khái niệm tri thức, cũng chẳng phải là một mệnh lệnh đạo đức. Đó là một cảm xúc và cảm xúc đó xuất hiện khi ta kết nối với năng lượng đang tồn tại trong vũ trụ, nghĩa là năng lượng của Thiên Chúa. Đó là mức năng lượng mà anh phải tìm cách đạt đến. Tôi giúp anh đôi chút, nhưng anh có thể một mình đạt đến.

- Cha giúp tôi? Nhưng bằng cách nào?

Sanchez gật đầu:

- Anh không nên bận tâm đến chuyện đó bây giờ - Sau này, trong tám, anh sẽ biết những chi tiết.

Carl bước đến và nhìn chúng tôi, vẻ hài lòng- Khi đến gần, ông hỏi

tôi:

- Sao rồi?

Câu hỏi đó làm tôi thấy không vui. Tôi cố chống lại sự mất năng lượng do câu đó gây ra.

Ông nói:

Anh không nên để mình bị rơi trở lại vào cơ chế thờ ơ, lãnh đạm. Anh không thể

né tránh việc phải có một quyết định . Anh nghĩ mình sẽ phải làm gì?

- Điều rắc rối là tôi chẳng nghĩ gì cả.
- Thật ư? Những ý tưởng đã bị biến đổi khi ta kết nối với năng

lượng.

Tôi ngạc nhiên nhìn ông. Ông nói tiếp:

- Những ngôn từ thông thường của anh xuất phát từ tâm trí anh nhằm kiểm soát các sự kiện với sự trợ giúp của logic, và chúng tan biến khi anh không còn tuân theo cơ chế của mình. Khi anh đầy ắp năng lượng, có những ý tưởng thuộc một phong cách khác len vào tâm trí. Chúng xuất phát từ một phần cao hơn của chính anh. Đó là những trực giác. Chúng xuất hiện ở đáy sâu của tâm trí, thường là trong một giấc mơ, một thị kiến thoáng qua, và chúng biểu hiện để hướng dẫn anh.

- Tôi vẫn không hiểu.

Carl nói:

- Hãy cho chúng tôi biết hôm qua anh đã nghĩ gì khi chúng tôi để anh một mình?
- Tôi không nhớ nữa.
- Hãy cố nhớ đi.

Sau khi định tâm, tôi nói:

- Tôi đã nghĩ đến Wil đang tiến gần đến sự khám phá và nghĩ đến chiến dịch của Sebastian nhằm thu hồi Sách Cổ Chép Tay.

- Còn gì khác không?
- Tôi đã nghĩ đến Marjorie, đến những gì có thể xảy đến với cô ấy.

Nhưng những điều đó chẳng giúp tôi có được một quyết định. Sanchez nói:

- Anh hãy nghe tôi giải thích. Sau khi tích lũy đủ năng lượng, anh có thể, một cách có chủ ý khởi phát sự tiến hoá, có thể tạo ra những trùng hợp ngẫu

nhien giúp anh tiến triển. Anh có thể hướng dẫn quá trình tiến hoá của mình một cách chính xác. Nhưng trước tiên, anh phải nạp đủ năng lượng, rồi sau đó phải xác định vấn đề đích thực của đời mình, đời sống mà cha mẹ anh đã trao cho anh, vì vấn đề đó tạo ra bối cảnh chung của quá trình tiến hoá của anh. Tiếp đến, anh theo đuổi con đường trong khi phát hiện những vấn đề tạm thời, thứ yếu, xuất hiện trong cuộc sống đời thường. Những vấn đề đó luôn có liên quan đến những vấn đề quan trọng hơn và anh có thể dùng chúng như những cái mốc định vị trong cuộc tìm kiếm.

- “Dần dần, trong khi anh tiếp cận vấn đề, bằng trực giác, anh xác định con đường phải theo. Anh cảm thấy trước đầu là giai đoạn kế tiếp. Luôn là thế. Trừ khi anh đặt ra một câu hỏi sai trái. Vấn đề trong đời không phải là tìm thấy những giải đáp, mà là nêu lên những câu hỏi đúng. Nếu câu hỏi được đặt ra một cách đúng đắn, thì nó luôn tìm thấy lời giải đáp.

- Ngay khi trực cảm rằng sắp đến giai đoạn kế tiếp anh phải cảnh giác, vì sớm hay muộn, những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ xuất hiện và chúng sẽ đưa anh vào hướng mà trực giác của anh thúc đẩy anh theo. Anh hiểu ý tôi chứ?”

- Vâng - tôi hiểu.

- Vậy anh có nghĩ rằng sự mơ tưởng của anh về Wil và Marjorie là quan trọng? Anh có tự hỏi, dưới ánh sáng của những kinh nghiệm đã qua gắn liền với cuộc đời anh, rằng tại sao điều đó xảy ra vào lúc này? Anh có biết rằng anh đã rời khỏi gia đình, với mong ước sống đời tâm linh như một hành trình?

- Có ạ.

- Rồi khi lớn lên, anh đã quan tâm đến sự huyền bí anh đã theo học xã hội học và không biết rõ lý do. Sau đó khi bắt đầu thức tỉnh, anh đã nghe nói về Bản Sách Cổ Chép Tay, và anh đã đi Peru, anh đã lần lượt khám phá từng mặc khải, và mỗi mặc khải cho anh biết đôi điều về tính tâm linh anh đang tìm kiếm. Giờ đây, khi đã hiểu về quá khứ của mình, anh có thể nhận thức một cách rất chính xác về quá trình tiến hoá trong khi xác định những câu hỏi được nêu ra cho anh hôm nay, và những lời giải đáp tự chúng sẽ đến. Vậy, những câu hỏi đó là gì?

- Tôi mong muốn được biết những mặc khải khác, và muốn biết Wil có thể phát hiện mặc khải thứ chín hay không. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy đến với Marjorie, và muốn biết điều gì đã khiến Sebastian phải nôn nóng đến thế.

- Trực giác đã gợi ý anh làm gì với những mong ước của anh?
- Tôi không biết nữa. Tôi nghĩ rằng tôi đã gặp lại Marjorie, và rằng Wil đã chạy trốn, bị truy đuổi. Điều đó có nghĩa là gì?

- Wil đã chạy trốn ở đâu?
- Ở trong rừng.
- Phải chăng điều đó chỉ cho anh nơi Wil đến? Iquitos là một thị trấn ở giữa rừng. Và Maijorie thì sao?
- Tôi đã hình dung lại Marjorie.
- Còn Sebastian?

- Tôi tưởng tượng Sebastian chống đối Bản Sách Cổ Chép Tay vì ông không hiểu nó... Chúng ta có thể làm cho ông ấy thay đổi quan điểm khi hiểu rõ những gì ông đã nghĩ, hay đúng hơn những gì trong Bản Sách Cổ Chép Tay đã làm ông lo sợ.

Hai vị linh mục nhìn nhau vẻ kinh ngạc. Carl hỏi tôi:

- Anh nghĩ sao về những chuyện đó?
- Lần đầu tiên kể từ khi có thị kiên trên đỉnh núi tôi cảm thấy đầy năng lượng và tin tưởng. Tôi nhìn hai vị linh mục và thổ lộ:
- Tôi nghĩ rằng phải vào rừng và tìm hiểu về những khía cạnh của Bản Sách Cổ Chép Tay mà Giáo Hội không tán thành. Carl mỉm cười:
- Đúng lắm. Anh có thể sử dụng chiếc xe tải nhỏ của tôi.

Tôi đồng ý và chúng tôi cùng đi ra phía trước nhàá nơi đậu xe. Hành lý của tôi cùng những hộp thức ăn và nước uống đã được đưa vào xe của Carl. Xe của Sanchez cũng đã chuẩn bị xong.

- Trước khi anh đi, tôi có điều cần căn dặn anh. Anh phải dừng lại để kết nối với năng lượng mỗi khi thấy cần. Hãy giữ cho năng lượng luôn được đầy ắp,

và giữ cho trái tim anh luôn tràn đầy yêu thương. Hãy nhớ rằng một khi đạt được trạng thái đó, thì đâu bị bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì lấy đi năng lượng, anh cũng có thể bù đắp trở lại. Thật vậy, năng lượng rời khỏi anh tạo ra một dòng dẫn đưa năng lượng quay trở về với cùng tốc độ. Anh sẽ chẳng bao giờ cạn kiệt năng lượng. Nhưng để cho điều đó tiếp tục diễn ra, anh phải ý thức về hiện tượng đó, nhất là trong các quan hệ giữa con người với con người.

Ông ngưng nói. Ngay lúc đó, Carl bước đến và nói với tôi:

- Anh đã đọc tất cả những mặc khải, ngoại trừ mặc khải thứ bảy và

mặc khải thứ tám. Mặc khải thứ bảy liên quan đến quá trình tiến hoá của cá nhân, sự thức tỉnh trước những trùng hợp ngẫu nhiên, và trước mọi giải đáp mà vũ trụ mang đến cho anh.

Ông trao cho tôi một văn bản và nói tiếp:

- Đây là mặc khải thứ bảy. Nó rất ngắn và rất tổng quát. Nhưng nó nói với chúng ta về việc làm cho các sự việc trở nên rõ ràng, hiển nhiên, với những ý tưởng hướng dẫn chúng ta. Về mặc khải thứ tám, anh sẽ một mình tìm thấy nó khi đến lúc. Nó giải thích cách thức để ta giúp đỡ tha nhân khi họ mang đến cho ta những lời giải đáp mà ta đang tìm kiếm. Và nó mô tả một đạo đức mới giúp cho quá trình tiến hoá của mỗi người trở nên dễ dàng hơn.

- Thừa cha, tại sao cha không trao cho tôi mặc khải đó? Ông mỉm cười đặt tay lên vai tôi và giải thích:

Bởi vì chúng tôi nghĩ rằng đó không phải là việc của chúng tôi. Chúng tôi cùng phải tuân theo những trực giác của mình. Anh sẽ nhận được mặc khải tám ngay khi anh biết nêu lên những câu hỏi đúng.

Khi tôi chuẩn bị lên xe, Sanchez nói:

- Trực giác của tôi thôi thúc tôi nói với anh điều này. Anh hãy để mình được hướng dẫn bởi cái đẹp. Những sự việc và những con người mang đến cho anh những lời giải đáp đều có vẻ đẹp cả. Rồi sau này, anh sẽ hiểu lý do.

Tôi lên xe và hướng về vùng châu thổ sông Amazon.

Sau gần ba giờ lái xe, tôi đến một ngã tư và không phải đi theo

ngã nào. Tôi cảm thấy nóng ruột.

Theo chỉ dẫn của bản đồ, ở phía trái, con đường tiến về hướng bắc, theo những dãy núi để vượt qua một trăm năm mươi kilômét, trước khi rẽ sang hướng đông để đến Iquitos. Con đường kia, phía phải, cũng dẫn về cùng một điểm nhưng qua ngã xuyên rừng.

Tôi hít thở sâu và cố thư giãn. Tôi nhìn kính chiếu hậu. Chẳng thấy ai. Thật vậy, đã một giờ đồng hồ, tôi chẳng thấy một ai, chẳng một người bộ hành, chẳng một chiếc xe. Tôi cố quên đi nỗi sợ. Tôi biết mình cần phải thư giãn và kết nối với năng lượng trước khi có một quyết định đúng đắn.

Tôi ngắm cảnh quan. Ở phía phải của tôi, con đường xuyên rừng tiến xa dưới bóng các cổ thụ. Những tảng đá nhô ra giữa cây cỏ nhiệt đới. Ở phía trái của tôi, con đường kia tiến về phía dãy núi, và trông có

vẻ hoang vắng. Tôi chỉ trông thấy một cây xanh; còn lại là những mỏm đá.

Tôi lại nhìn con đường phía phải trong khi cố gắng nạp đầy năng lượng yêu thương. Ở đó, cây xanh và những bụi rậm là một màu lục đậm. Rồi tôi nhìn sang trái. Ngay lúc ấy, tôi nhận thấy một dải hoa và cỏ ở bên đường. Cỏ có màu xanh nhạt và cỏ co, nhưng những cánh hoa trắng, nhìn từ xa, lúc đầu không nhận thấy chúng. Chúng có vẻ phát sáng. Tôi mở rộng tầm nhìn để bao quát mọi vật ở cùng tầm với chúng. Tôi thấy những tảng đá nhỏ và những khoảng đất đầy đá cuội nhiều màu sắc và rõ nét. Nổi bật nơi này, nơi nọ là những đốm màu hổ phách, màu tím và màu đỏ xậm.

Tôi nhìn lại những cây cỏ ở phía phải. Tuy đẹp nhưng chúng có vẻ mờ xỉn so với phía trái. Tôi tự hỏi tại sao. Vào lúc đầu, con đường phía phải thu hút tôi hơn. Sau khi nhìn lại về phía trái, trực giác của tôi được củng cố. Sự trừ phú về màu sắc làm tôi ngạc nhiên.

Tôi quyết định đi về phía trái, tin chắc rằng mình chọn đúng hướng. Con đường không tốt lắm, nhưng trong những nhòe sóc và lắc lư, thân xác tôi có vẻ nhẹ nhàng hơn. Toàn bộ trọng lượng của tôi trụ trên nệm trong khi lưng và cổ thẳng đứng.

Trong suốt hai giờ, tôi không gặp một sự cố nào. Hoang vắng không một bóng

người, con đường ngoằn ngoèo vượt từ ngọn đồi này sang ngọn đồi khác. Ở đỉnh một con dốc, tôi thấy có hai chiếc ô tô cũ đậu cách xa con đường, trong một lùm cây. Chẳng thấy bóng người, tôi nghĩ đó là những chiếc xe đã bị vứt bỏ. Phía trước, con đường đột ngột rẽ trái và chạy xuống một thung lũng khá rộng. Từ đỉnh dốc tôi có thể nhìn rất xa.

Tôi đột ngột dừng xe. Ở giữa thung lũng, có khoảng bốn chiếc xe quân sự đang đậu ở hai bên đường, và vài người lính đang đứng ở đó. Tôi rùng mình. Rõ là một nút chặn. Tôi đỗ xe ở giữa hai mỏm đá lớn, và ra ngoài để quan sát thung lũng. Có một chiếc xe đang mất hút 1 ở phía

xa.

Thình lình, tôi nghe có tiếng người ở phía sau. Tôi quay lại và nhận ra Phil, nhà sinh thái học mà tôi đã gặp ở Vicente. I

Ngạc nhiên chẳng kém tôi, Phil hỏi:

- Anh làm gì ở đây?
- Tôi tìm cách đến Iquitos.

Vẻ lo âu, Phil nói:

- Chúng tôi cũng muốn đến đó, nhưng mọi chuyện đã trở nên điên rồ khi liên quan đến Bản Sách Cổ Chép Tay. Chúng tôi đang cân nhắc, liệu có thể vượt qua nút chặn đó không. Chúng tôi có cả thầy bốn người.

Phil chỉ tay về phía trái và tôi trông thấy những người kia. Phil hỏi:

- Anh định làm gì ở Iquitos?

-Tôi muốn tìm gặp Wil. Chúng tôi đã chia tay nhau tại Cula và người ta cho tôi biết Wil đã đi Iquitos để tìm phần cuối của Bản Sách Cổ Chép Tay.

Phil có vẻ kinh ngạc:

Ông ấy đã sai lầm khi làm chuyện đó. Quân đội đã nghiêm cấm mọi sao chép. Anh không biết gì về chuyện xảy ra ở Vicente ư?

Không biết nhiều. Còn anh?

- Tôi không có mặt ở đó, nhưng theo tôi biết quân đội đã bắt tất cả những ai giữ bản sao của Bản Sách Cổ Chép Tay. Mọi người ở đó đều bị giữ để lấy khẩu cung. Sarah và những nhà khoa học khác đã bị bắt đi. Chẳng ai biết số phận của họ như thế nào.

- Anh có biết tại sao nhà cầm quyền quyết tâm ngăn chặn Bản Sách Cổ Chép Tay đến thế?

- Không, nhưng khi thấy hiểm nguy kề cận, tôi quyết định quay về Iquitos để gom các hồ sơ của tôi và rời khỏi đất nước này.

- Tôi kể cho Phil nghe về những việc đã xảy đến cho tôi và Wil, về chuyện xảy ra trên đỉnh núi, sau khi chúng tôi rời khỏi Vicente.

Phil thốt lên:

- Trời! Vậy mà anh vẫn tiếp tục ư?

Thái độ của Wil làm tôi hơi mất vững tin. Tôi đáp:

- Đây, nếu chúng ta chẳng làm gì cả, thì người ta sẽ tiêu hủy Bản Sách Cổ Chép tay. Sẽ chẳng còn ai quan tâm đến nó nữa và theo tôi những mặc khải rất quan trọng!

- Đủ để cho người ta phải hy sinh mạng sống của mình ư?

Chúng tôi nghe có tiếng xe vọng đến. Những chiếc xe quân sự đang đi qua thung lũng và tiến về phía chúng tôi.

Phil thốt lên:

Chúng đến!

Trước khi kịp di chuyển, chúng tôi nghe có tiếng xe xuất phát từ hướng ngược lại.

Phil hốt hoảng la lên:

- Bọn chúng đã bao vây chúng ta!

Tôi chạy lên chiếc xe tải nhỏ, bỏ thức ăn trong giỏ vào một hộp giấy, lấy những hồ sơ về Bản Sách Cổ Chép Tay và cũng để vào đó. Rồi tôi đổi ý, nhét chúng dưới ghế xe. Tiếng xe càng lớn hơn; tôi chạy về phía phải, sang bên kia đường, nơi Phil đã mất hút. ở dưới con dốc, tôi trông thấy Phil và mấy người trong nhóm anh đang núp sau những tảng đá. Tôi tiến về phía họ. Tôi mong sao những chiếc xe sẽ vượt qua và những người trên xe không trông thấy gì. Từ con đường, người ta không thể không thấy xe của tôi, và theo tôi họ sẽ nghĩ hai chiếc xe cũ đó bị vứt bỏ.

Xuất hiện đầu tiên là những chiếc xe đến từ hướng nam. Và chúng tôi kinh ngạc khi thấy chúng dừng ở chỗ những chiếc xe cũ. Có tiếng quát lớn:

- Ổ yên! Cảnh sát đây!

Chúng tôi bất động trong khi những người lính tiến đến phía sau chúng tôi. Tất cả đều vũ trang và tiến một cách thận trọng. Họ khám xét chúng tôi, tịch thu mọi thứ họ tìm thấy. Sau đó, họ ra lệnh cho chúng tôi phải quay lại con đường. Ở đó, có hàng chục binh sĩ đang lục lọi xe của chúng tôi. Phil và những người bạn của anh bị đưa lên xe tải và chở đi. Khi bị dẫn ngang qua tôi, tôi thấy khuôn mặt Phil tái xanh như xác chết.

Người ta dẫn tôi sang bên kia đường và lệnh cho tôi ngồi xuống. Canh giữ tôi là nhiều người lính mang tiểu liên. Một sĩ quan bước đến và vứt xuống đất, ở chân tôi, những bản văn liên quan đến Bản Sách Cổ Chép Tay, và tiếp đó là chìa khoá xe tải nhỏ của lính mục Carl.

Viên sĩ quan hỏi:

- Có phải mớ giấy tờ này là của anh?

Tôi im lặng. Ông ta nói tiếp:

- Xâu chìa khoá này đã được tìm thấy trên người anh. Chúng tôi đã thu được những giấy tờ này trong xe. Tôi hỏi anh một lần cuối, có phải chúng là của anh?

Tôi chỉ lấp bắp:

- Tôi chỉ sẽ trả lời sau khi gặp luật sư.

Câu nói của tôi khiến viên sĩ quan mỉm cười. Ông ta nói gì đó với những người lính rồi bỏ đi. Tôi bị dẫn đến một chiếc xe Jeep, phải ngồi ở băng trước, cạnh tài xế. Hai người lính ngồi ở băng sau, súng đặt trên đầu gối.

Những ý nghĩ u ám tràn ngập tâm trí tôi; họ sẽ đưa tôi đi đâu? Tại sao tôi phải lâm vào hoàn cảnh này? Các linh mục đã lường trước tình huống có thể xảy ra, vậy mà tôi không thoát. Khi ở ngã tư tôi đã nghĩ rằng mình chọn đúng đường. Vậy tôi đã sai ở điểm nào? Tôi thầm nghĩ, tôi sẽ nói rằng mình không biết gì. Tôi chỉ là khách du lịch không được hướng dẫn, và không cố ý gây hại cho ai. Tôi chỉ có những cuộc gặp gỡ không nên có, vì vậy hãy để cho tôi được về nhà

Đặt tay trên đầu gối, đôi tay tôi run nhẹ. Hình ảnh của Phil, khiếp sợ, lướt qua tâm trí tôi. Số phận anh ta sẽ ra sao? Tôi nghĩ đến lần đầu gặp Phil trên đỉnh đồi và cho rằng đó là một trùng hợp ngẫu nhiên. Điều đó mang ý nghĩa gì? Chúng tôi sẽ nói gì với nhau nếu không bị cắt ngang? Lúc đó, tôi chỉ nhấn mạnh với Phil về tầm quan trọng của Bản Sách Cổ Chép Tay. Về phần Phil, anh chỉ báo cho tôi về nguy hiểm đang rình rập và khuyên tôi nên đi ngay kéo bị bắt. Lời khuyên của anh đã đến quá muộn.

Trong nhiều giờ ngồi trên xe, chẳng ai nói năng gì. Tôi nhìn chăm chăm về phía trước, vào vùng được chiếu sáng bởi ánh đèn pha của chiếc Jeep. Tôi ngủ gà ngủ gật và mơ thấy mình chạy trốn chết nhằm thoát khỏi kẻ thù xa lạ, hy vọng sẽ tìm thấy chìa khoá ở đâu đó, sẽ mở ra con đường của sự hiểu biết và yên ổn. Tôi trông thấy chìa khoá trong một đồng lửa trại và lao vào để lấy. Tôi giật mình thức giấc, ướt đầm mồ hôi. Chiếc xe vẫn lao đi trong đêm, chẳng ai buồn quan tâm đến cơn ác mộng của tôi.

Đến nửa đêm, xe dừng lại trước một toà nhà lớn hai tầng bằng đá, sáng lờ mờ. Chúng tôi không đi vào bằng cửa chính, mà bằng một cửa nhỏ bên hông. Có một cầu thang dẫn xuống một hành lang hẹp được chiếu sáng bằng những bóng đèn. Chúng tôi ngang qua một cái cửa khác, dẫn vào những xà lim nhỏ. Người lính mở cửa một xà lim và ra

hiệu cho tôi vào đó.

Bên trong xà lim có ba cái giường đã chiến, một cái bàn và một bình hoa. Điều khiến tôi ngạc nhiên là xà lim rất sạch. Khi tôi bước vào, có một thiếu niên Peru, tuổi không đến mười tám, nhìn tôi với vẻ thối mắt. Sau khi cửa xà lim đã được

người lính khoá lại, tôi ngồi xuống một cái giường trong khi cậu trai thấp cây đèn đầu. Dưới ánh sáng, tôi nhận ra cậu trai là một thổ dân Indian.

Tôi hỏi:

- Cậu nói được tiếng Anh chứ?
- Chút chút.
- Chúng ta đang ở đâu?
- Gần Pullcupa.
- Có phải nơi này là một nhà tù?
- Không, tất cả những người bị giam ở đây là để trả lời về những vấn đề liên quan đến Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Cậu đã ở đây bao lâu rồi?

Cậu trai nhìn tôi bằng đôi mắt nâu, e dè:

- Hai tháng.
- Người ta đã làm gì cậu?
- Họ muốn cháu từ bỏ bản sách và buộc cháu khai tên những người đang giữ những bản sao của bản sách đó.

- Họ thực hiện điều đó bằng cách nào?
- Bằng lời nói.
- Có đe dọa không?
- Chỉ nói thôi.
- Họ có cho biết khi nào cậu sẽ được trả tự do?
- Không.

Cậu trai im lặng một lúc và nhìn tôi với vẻ thắc mắc Rồi cậu hỏi:

- Có phải chú bị bắt vì giữ bản sao của bản sách cổ đó?

- Đúng. Còn cậu?

- Cũng vậy. Cháu ở gần đây, trong một cô nhi viện. Ông giám đốc đã dạy chúng cháu về Bản Sách Cổ Chép Tay. Rồi ông bảo cháu dạy lại cho những đứa khác. Ông đã trốn thoát, nhưng cháu thì bị bắt.

Tôi hỏi:

- Cậu đã đọc được bao nhiêu mặc khải?

- Tất cả những mặc khải đã được phát hiện- Còn chú?

- Tất cả, trừ mặc khải thứ bảy và thứ tám. Tôi có bản văn mặc khải thứ bảy, nhưng chưa kịp đọc thì bị bắt.

Cậu trai ngáp và đáp:

- Quá khuya rồi. Chúng ta ngủ thôi.

Tôi nằm dài trên giường và nhắm mắt, đầu óc cảnh giác. Biết làm sao bây giờ? Liệu tôi có thể đào tẩu? Tôi nghĩ đến nhiều kịch bản trước khi chìm vào giấc ngủ.

Tôi lại mơ. Tôi vẫn mơ thấy cái chìa khoá đó, nhưng lần này tôi bị lạc trong một rừng rậm. Tôi đi mãi, mong tìm được một đường dẫn. Sau đó, một con giông tố ập xuống và nhận chìm mọi thứ. Trong cơn lũ lụt, tôi bị cuốn trôi xuống một đáy vực, trong khoảng thời gian tưởng chừng bất tận. Cuối cùng, tôi bám vào một tảng đá. Tôi leo lên những mỏm đá bên dòng sông, càng lúc càng leo cao hơn đến những nơi cheo leo, nguy hiểm. Tôi cố hết sức để leo cao hơn nữa. Tôi nhìn xuống phía dưới và thấy dòng sông mà tôi vừa thoát khỏi đang chảy về phía khu rừng để đến một bãi cát nằm giữa những cánh đồng. Trong một cánh đồng đầy hoa, tôi trông thấy cái chìa khoá. Rồi tôi rơi xuống, gào thét vì khiếp đảm, cho đến khi tôi bị nhận chìm trong nước.

Tôi ngồi bật dậy, ướt đẫm mồ hôi. Cậu trai thổ dân đến bên tôi, hỏi:

- Có chuyện gì không ổn hả chú?

Tôi cô trấn tĩnh và nhận ra nơi mình đang ngồi. Tôi thấy có một cái cửa sổ và bên ngoài trời đã sáng.

Tôi nói:

- Chỉ là một cơn ác mộng.

Cậu mỉm cười, như thể thích thú với lời giải thích của tôi. Cậu nói:

- Những cơn mộng dữ luôn mang đến những thông điệp quan trọng.

Đứng dậy để mặc áo, tôi hỏi:

- Những thông điệp?

Cậu có vẻ bối rối khi phải giải thích

- Mặc khải thứ bảy nói về những giấc mơ

- Nói thế nào?

- Mặc khải đó giải thích cách thức...

- Diễn giải những giấc mơ?

- Vâng.

- Rồi gì nữa?

- Nó nói ta phải so sánh những sự kiện của giấc mơ với những kinh nghiệm đã qua của ta.

- Sau một lúc suy nghĩ, không ch mình đã hiểu rõ, tôi hỏi:

- So sánh những sự kiện là thế nào?

- Chú muốn diễn giải giấc mơ của chú?

- Tôi gật đầu và kể ra giấc mơ của tôi.

Cậu chăm chú nghe và gợi ý:

- Chú hãy so sánh những điều trong giấc mơ với cuộc đời chú.

- Tôi phải bắt đầu từ đâu?

- Từ đầu. Chú đã làm gì trong giai đoạn đầu của giấc mơ?
- Tôi tìm chiếc chìa khoá trong rừng
- Chú đã cảm thấy thế nào?
- Bị lạc lối.
- Hãy so sánh hoàn cảnh đó với hoàn cảnh hiện nay của chú.
- Có thể đã có một liên quan, bởi tôi đang tìm kiếm những giải đáp về Bản Sách Cổ Chép Tay và tôi thực sự bị lạc lối.
- Và có điều gì khác đang xảy ra trong đời thực?
 - Tôi bị bắt. Mặc dù đã nỗ lực né tránh, tôi vẫn bị bắt giữ. Tôi chỉ mong ước một - điều là được trở về quê nhà.
- Chú muốn thoát khỏi bị giam cầm?
- Đương nhiên.
- Sau đó, điều gì đã xảy ra trong giấc mơ của chú? Tôi đã cưỡng lại dòng nước.
- Tại sao?
- Vì, vào lúc đó, tôi nghĩ dòng nước sẽ nhận chìm tôi.
- Và nếu chú không cưỡng lại?
 - Thì có lẽ dòng nước đã đưa tôi đến chỗ chiếc chìa khoá. Cậu muốn nói với tôi điều gì? Có phải nếu tôi không tìm cách thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại có thể tìm thấy những lời giải đáp?
- Cháu không ngụ ý gì cả. Chính giấc mơ đã nói điều đó.

Tôi suy nghĩ. Phải chăng cậu ta có lý? Cậu liếc nhìn tôi và nói tiếp:

- Nếu lặp lại giấc mơ ấy, chú sẽ chọn con đường nào?

- Tôi sẽ không cưỡng lại dòng nước, kể cả khi nó có vẻ đe dọa mạng sống của tôi. Tôi sẽ khôn ngoan hơn.

- Điều gì đang đe dọa chú?

- Nhà tù. Binh lính.

- Vậy, thông điệp của giấc mơ là gì?

- Cậu cho rằng ý nghĩa của thông điệp là tôi phải xem việc tôi bị bắt giữ như là một điều tích cực?

Cậu mỉm cười. Ngồi trên giường, tôi tựa lưng vào tường. Nếu cậu ta có lý, điều đó có nghĩa là tôi không sai khi, ở ngã tư, tôi đã chọn rẽ vào con đường này, thay vì con đường kia.

Tôi hỏi:

- Cậu tên gì?

- Pablo.

Tôi mỉm cười, tự giới thiệu và ngắn gọn cho cậu biết lý do khiến tôi đến Peru, và chuyện gì đã xảy ra đến với tôi.

Cậu hỏi:

- Tại sao chú có mặt ở thị trấn này?

- Để khám phá những điều tôi cần biết về Bản Sách Cỗ Chép Tay... Để khám phá mặt khác thứ bảy, để tìm gặp vài người bạn và để hiểu tại sao Giáo hội chống Bản Sách Cỗ Chép Tay đến thế.

- Ở đây có nhiều linh mục để chú có thể nói chuyện. Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

- Mặc khác thứ bảy còn nói gì nữa. về những giấc mơ?

Pablo giải thích rằng những giấc mơ chỉ cho chúng ta những điều mà chúng ta không thể nắm bắt trong đời. Rồi cậu nói về chuyện khác, nhưng thay vì lắng nghe, tôi nghĩ đến Marjorie và tôi thấy khuôn mặt nàng hiện rõ trước mắt tôi. Tôi thầm nghĩ, không biết Marjorie đang ở đâu. Rồi tôi thấy nàng tươi cười chạy đến phía tôi.

Thấy Pablo im bật, tôi giật mình:

- Xin lỗi cậu. Đầu óc tôi đang nghĩ đầu đầu. Lúc nãy cậu đã nói gì?
- Không sao cả. Chú đã nghĩ gì?
- Tôi nghĩ đến một cô bạn.

Cậu có vẻ muốn hỏi thêm, nhưng vì có người đến bên cửa nên đành im. Qua các chấn song, tôi thấy người lính đang mở khoá.

Pablo nói với tôi:

- Đến giờ ăn sáng.

Người lính ra hiệu cho chúng tôi đi vào hành lang. Đi trước tôi, Pablo tiến vào hành lang lát đá. Một cầu thang đưa chúng tôi lên một phòng ăn nhỏ. Ở những góc phòng, có khoảng năm người lính và những người dân thường, hai nam và một nữ, đang chờ lãnh phần điểm tâm.

Tôi dừng lại, sững người. Người nữ đó là Marjorie. Cùng lúc đó, nàng cũng trông thấy tôi và đưa tay lên môi, mắt mở lớn vì ngạc nhiên. Tôi nhìn người lính ở phía sau tôi. Anh ta đang bước đến chỗ những người lính khác, mỉm cười một cách uể oải, và nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi theo Pablo ngang qua căn phòng để xếp hàng.

Marjorie đang nhận bữa điểm tâm. Hai người đàn ông kia mang khay thức ăn của họ đến bàn trong khi trò chuyện. Nhiều lần, Marjorie quay nhìn về phía tôi và cố dẫn lòng để không nói với tôi. Sau đó, Pablo biết rằng tôi và Marjorie quen nhau, và nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi. Marjorie mang khay thức ăn của nàng đến bàn; tôi và Pablo cũng đến đó sau khi nhận phần điểm tâm.

Marjorie nói:

- Tôi rất mong được gặp anh. Tại sao anh phải vào đây?
- Tôi đã ẩn náu một thời gian tại nhà các linh mục, rồi tôi rời khỏi đó để đi tìm Wil, và tôi bị bắt hôm qua. Còn cô, cô đã bị bắt giữ ở đây từ bao lâu?

- Từ khi tôi bị phát hiện trên đỉnh núi.

Pablo chăm chú nhìn tôi, và tôi giới thiệu cậu với Marjorie. Họ trao đổi với nhau vài câu. Rồi tôi hỏi Marjorie:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Chẳng có gì quan trọng. Tôi không biết tại sao tôi bị bắt giữ. Mỗi ngày, người ta dẫn tôi đến trước một linh mục hoặc một sĩ quan để lấy khẩu cung. Họ muốn biết tên những người mà tôi đã tiếp xúc ở Vicente, và nơi nào đang giữ những bản sao Bản Sách Cổ Chép Tay. Những câu hỏi đó không ngưng lặp đi lặp lại.

Marjorie mỉm cười. Trông nàng có vẻ mong manh và điều đó càng làm cho nàng đáng yêu hơn. Chúng tôi ngưng trò chuyện để ăn sáng, và

lúc đó có một linh mục bước vào phòng. Đi cạnh ông là một người có vẻ là một sĩ quan cao cấp.

Pablo nói:

- Ông đó là thủ lĩnh của các linh mục.

Viên sĩ quan nói với những người lính, và họ chuyển sang tư thế đứng nghiêm. Sau khi nhìn thẳng vào mắt tôi một lúc, vị linh mục đi vào bếp và ra khỏi đó bằng một cửa khác.

Tôi hỏi Marjorie:

- Đó có phải là một trong những linh mục đã hỏi cung cô?

- Không, tôi chưa từng gặp ông ấy.

Pablo nói:

- Cháu biết ông ấy. Ông ấy là Hồng y Sebastian. Tôi sống người:

- Sebastian ư?

Marjorie nói:

- Hình như anh đã nghe nói đến ông ta?

- Đúng vậy. Trong Giáo hội, ông ta là người đứng đầu trong việc chống Bản Sách Cỗ Chép Tay. Tôi tưởng ông ta vẫn còn ở tại trụ sở Hội Truyền giáo của linh mục Sanchez.

Marjorie hỏi:

- Linh mục Sanchez là ai?

Tôi chưa kịp trả lời thì có một người lính ra hiệu cho Pablo và tôi đi theo anh ta.

Pablo giải thích:

- Đến giờ thể dục.

Marjorie và tôi nhìn nhau, mắt nàng đầy lo âu. Tôi nói:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ nói chuyện với nha bữa ăn tối. Mọi sự sẽ ổn thôi.

Khi ra khỏi phòng, tôi thắc mắc không hiểu sự lạc quan của mình có đúng hay không. Những người ở đây có thể thủ tiêu chúng tôi một cách dễ dàng. Người lính dẫn tôi và Pablo ngang qua một phòng dài, rồi qua một cái cửa dẫn đến một cầu thang bên ngoài. Trước mắt chúng tôi là một mảnh sân nhỏ, bao quanh bởi những bức tường cao. Người lính đứng ở cửa. Pablo bảo tôi cùng đi quanh sân với cậu. Trong khi đi, Pablo nhiều lần khom người để hái hoa ở những khoảnh đất trồng cây cảnh.

Tôi hỏi Pablo:

- Mặc khải thứ bảy còn nói gì nữa không?

- Nói rằng chúng ta không chỉ được hướng dẫn bởi những giấc mơ, mà còn bởi những ý nghĩ và mộng tưởng.

Linh mục Carl đã lưu ý tôi điều đó. Nhưng bằng cách nào?

- Bằng cách chỉ cho ta thấy một sự kiện hoặc một bối cảnh, về điều có

thể xảy ra. Nếu chú tâm, chúng ta sẽ sẵn sàng cho sự thay đổi đang đến trong đời.

Tôi nhìn Pablo:

- Cậu biết chứ, tôi đã mơ thấy mình đã gặp Marjorie. Và điều đó đã xảy ra.

Pablo mỉm cười.

Tôi bắt chợt rung mình. Tôi đang ở đúng nơi. Tôi linh cảm có một điều gì đó xảy ra. Nhiều lần tôi đã nghĩ mình sẽ gặp Marjorie, và điều đó đã xảy ra. Những trùng hợp ngẫu nhiên. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn

Tôi nói:

- Tôi hiếm khi có những ý tưởng thuộc loại đó.

Pablo nhìn sang nơi khác và nói

- Mặc khái thứ bảy nói rằng chúng ta có nhiều ý tưởng thuộc loại đó hơn chúng ta tưởng. Để nhận ra chúng, ta phải chú tâm. Khi một ý tưởng xuất hiện, ta phải hỏi tại sao? Tại sao tôi nghĩ đến điều đó ngay lúc này? Điều đó có liên quan gì đến điều tôi trông thấy? Thái độ đó giúp chúng ta tránh mong muốn chế ngự mọi sự việc. Nó đặt chúng ta vào trong dòng tiến hoá.

Tôi hỏi:

- Còn những ý tưởng tiêu cực thì sao? Những hình ảnh khủng khiếp mà ở đó những tai hoạ xảy ra cho những người chúng ta yêu thương, mà ở đó chúng ta chẳng thể làm gì...?

“Đơn giản thôi. Mặc khái nói rằng những hình ảnh của nỗi sợ hãi cần phải được ngăn chặn ngay khi chúng xuất hiện. Chúng phải được thay thế bởi một hình ảnh khác, có tính tích cực, bởi quyết tâm của chúng ta. Lúc đó, những hình ảnh tiêu cực sẽ biến mất. Như vậy, trực giác của ta sẽ trở nên tích cực. Nếu những hình ảnh tiêu cực quay trở lại, Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng chúng ta phải cân nhắc chúng một cách nghiêm túc. Chẳng hạn nếu chú thấy mình bị tai nạn, và có ai đó xuất

hiện ngộ ý đưa chú đến một nơi nào đó, thì đừng nghe theo. I

Chúng tôi kết thúc cuộc tản bộ và đi về phía lính. Pablo lại hái một cành hoa khác. Tôi hít thở và thâm nghĩ, với không khí nóng và ẩm này, đời sống thảo mộc ở bên kia bức tường hẳn phải rất dày đặc. Tôi nhận thấy nơi này có nhiều muối.

“Đến đây”. Người lính nói. I

Anh ta dẫn chúng tôi về xà lim. Pablo vào trước tôi, và rồi người lính chặn tôi lại:

- Anh này, theo tôi.

Người lính dẫn tôi vào một căn phòng dài, rồi vào cầu thang để đến một cái cửa nhỏ, nơi tôi đã đi ngang qua khi vào trại giam này. Trên bãi đậu xe, Hồng y Sebastian đang ngồi ở băng sau của một chiếc Limousine. Sebastian nhìn tôi một lúc, rồi nói với tài xế, và chiếc xe phóng đi.

Người lính đẩy tôi về phía một toà nhà, vào một văn phòng, và ở đó tôi được lệnh ngồi xuống trên một cái ghế gỗ, đối diện với một bàn giấy bằng sắt sơn trắng. Vài phút sau, một linh mục trẻ có mái tóc màu hạt dẻ bước vào phòng, không buồn để ý đến tôi. Ông đọc hồ sơ trong khoảng một phút, rồi ngược mắt nhìn tôi. Cặp kính tròn với gọng mạ vàng khiến ông có vẻ trí thức.

Ông nói bằng một giọng bình th

- Anh đã bị bắt vì nắm giữ tài liệu bất hợp pháp. Tôi có mặt ở đây là để xét xem anh có phải bị truy tố hay không. Sự hợp tác của anh sẽ được đánh giá cao.

Tôi gật đầu. Vị linh mục hỏi:

- Từ đâu anh có được bản dịch này?

- Tôi không hiểu. Vì lý do gì những bản sao của Bản Chép Tay Cổ lại bị xem là bất hợp pháp?

- Nhà cầm quyền Peru có những lý do chính đáng. Hãy trả lời những câu hỏi của tôi.

- Tại sao Giáo hội xen vào chuyện này?

- Tại vì bản sách đó nói trái với tôn giáo của chúng tôi. Nó biếm hoạ

sự thật về tính tâm linh của con người.

- Tôi chỉ muốn biết thôi. Tôi chỉ là một du khách tình cờ quan tâm đến bản sách đó, Tôi không đe dọa ai cả. Tại sao bản sách đó đáng sợ đến thế?

Ông linh mục có vẻ ngạc nhiên, tự hỏi mình phải áp dụng chiến thuật gì:

Giáo hội cho rằng bản sách cổ đó lừa dối mọi người. Nó làm cho người ta tin rằng họ có thể tự mình định đoạt cuộc đời, không tuân theo những lời dạy của Thánh Kinh.

- Có gì liên quan đến Thánh Kinh?

- Chẳng hạn, lời dạy phải yêu kính cha mẹ.

- Sao chứ?

- Bản Sách Cổ Chép Tay đổ lỗi cho các bậc sinh thành và phá hoại nền tảng gia đình.

- Theo tôi thì bản sách đó giúp chấm dứt những xung đột xưa cũ trong gia đình, và mang đến một chiều hướng tích cực.

- Không. Tất cả là lừa dối. Chẳng có lý do gì để có thể tìm thấy điều tiêu cực ở khởi điểm của gia đình.

- Vậy thì những bậc cha mẹ là không thể sai lầm ư?

- Các đấng sinh thành đã cố hết sức để làm những điều tốt đẹp. Phận làm con là phải biết bỏ qua lỗi lầm của họ.

- Phải chăng đó chính là điều Bản Sách Cổ Chép Tay đã làm sáng tỏ? Phải chăng sự bỏ qua đó sẽ đến khi chúng ta nhìn thấy cạnh tích cực của thời thơ ấu của chúng ta?

Ông linh mục nổi câu:

- Dựa trên thẩm quyền nào Bản Sách Cổ Chép Tay có thể khẳng định điều đó? Tại sao người ta tin vào bản sách đó?

Ông đi quanh bàn giấy và đến đứng trước tôi, vẫn còn tức giận:

- Anh không biết anh đang nói gì. Anh có phải là một chuyên gia về các tôn giáo

không? Tôi tin không là thế. Anh là chứng cứ của sự rối loạn tâm trí do bản sách cổ đó gây ra. Anh không biết trật tự của thế giới này đặt trên luật pháp và quyền lực ư?

Tôi lặng im. Điều đó càng làm cho vị linh mục giận hơn, và ông nói

tiếp:

- Tôi cho anh biết điều này: Tội mà anh đã phạm có hình phạt nhiều

năm tù. Anh biết những nhà tù ở Peru là thế nào chứ? Phải chăng sự tò mò của người Mỹ các anh khiến anh muốn nếm mùi tù tội ở nơi này?

cho.

Nếu anh muốn đi tù, tôi sẽ liệu cho anh. Anh hiểu cho? Tôi sẽ liệu

Ông đưa tay lên mắt, im bật, hít một hơi dài, có vẻ như muốn trấn

tĩnh lại, và tuyên bố: “Tôi có mặt ở đây là để điều tra những ai đang giữ các bản sao của bản sách đó, và họ đã có chúng từ đâu. Từ đâu anh có được bản dịch?”

Con bùng nổ của ông linh mục làm tôi khiếp đảm. Những câu hỏi của tôi đã làm cho tình huống trở nên tệ hại. Ông ta sẽ làm gì nếu tôi từ chối hợp tác? Tôi không thể bán đứng các linh mục Sanchez và Carl.

Tôi nói:

- Tôi cần có thời gian để suy nghĩ trước khi trả lời ông.

Ông ta có vẻ sắp bùng nổ một lần nữa. Nhưng rồi ông trấn tà

đột nhiên có vẻ rất mệt mỏi.

Ông nói khi ra hiệu cho người lính dẫn tôi đi:

- Tôi cho anh đến sáng mai.

Tôi theo người lính về xà lim.

- Không nói năng gì, tôi nằm dài trên chiếc giường dã chiến. Tôi cảm thấy kiệt sức. Nhìn ra ngoài, những chân song, Pablo hỏi:

- Chú đã nói chuyện với Sebastian?

- Không tôi đã nói với một linh mục. Ông ấy muốn biết ai đã trao cho tôi những bản sao của Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Chú đã trả lời sao?

- Chẳng nói gì; Tôi đã yêu cầu có thời gian để suy nghĩ, và ông ấy cho tôi đến sáng mai.

- Ông ấy đã nói gì về Bản Sách Cổ Chép Tay?

- Ông ta nói đôi chút về cách thức mà bản sách đó đang phá hoại nền tảng của quyền lực truyền thống. Rồi ông ta nổi giận và đe dọa tôi.

Pablo tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Có phải ông có mái tóc màu hạt dẻ và mang kính gọng tròn?

- Đúng.

- Đó là linh mục Costous. Chú có nói gì khác với ông ấy?

- Tôi bày tỏ sự bất đồng về ảnh hưởng của Bản Sách Cổ Chép Tay. Và ông ta dọa cho tôi đi tù. Cậu có cho rằng ông ta nói thật?

- Cháu không biết.

Pablo ngồi trên giường của cậu, đối diện tôi. Tôi biết cậu đang có

điều muốn nói với tôi, nhưng vì quá mệt nên tôi nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ. Tôi thức dậy khi Pablo lay tôi:

- Đến giờ ăn trưa!

Người lính dẫn chúng tôi xuống phòng ăn. Bữa ăn trưa gồm có khoai tây và thịt bò nấu chín cứng quèo. Hai người đàn ông mà tôi gặp hồi sáng đi vào, nhưng chẳng thấy Marjorie đâu.

Tôi hỏi nhỏ họ:

- Marjorie đâu?

Họ có vẻ sợ hãi khi tôi nói với họ, và những người lính nhìn tôi. Pablo nói với tôi:

- Chắc họ không biết tiếng Anh.

- Tôi muốn biết Marjorie đang ở đâu.

Pablo nói một câu gì đó, nhưng tôi không nghe. Tôi muốn chạy trốn, và tưởng tượng mình đang chạy trong một con phố, vào một toà nhà, và thoát thân.

Pablo hỏi:

- Chú đang nghĩ gì?

- Tôi mơ đến một cuộc bỏ trốn. Lúc nãy cậu đã nói gì?

- Hãy khoan đã. Chú hãy tiếp tục với dòng ý tưởng của chú. Đừng để mất nó. Một cuộc bỏ trốn ư?

- Tôi thấy mình chạy trong một con phố... Rồi tôi chạy vào một toà nhà, và tôi nghĩ mình đã thoát thân.

- Chú nghĩ sao về hình ảnh đó?

- Tôi không biết. Tôi không thấy một liên quan logic nào với điều chúng ta đã nói.

- Chú còn nhớ điều chú đã nói với cháu?

- Có, tôi đã nói về Marjorie.

- Chú không thấy có một liên quan nào giữa Marjorie với hình ảnh đó sao?

- Không.

- Kể cả một liên quan ẩn khuất?

- Không. Vậy nó có liên quan gì đến một cuộc đào tẩu? Cậu có nghĩ rằng Marjorie đã trốn thoát?

Pablo có vẻ ưu tư:

- Trong giấc mơ của chú, chính chú là người tẩu thoát.

- Đúng. Có thể tôi sẽ bỏ trốn mà không có Marjorie hoặc có thể cùng với nàng.

- Đó là điều cháu muốn nói.

- Nhưng Marjorie đang ở đâu?

Cháu không biết.

Chúng tôi ăn trong lặng lẽ. Tôi cảm thấy đói, nhưng thứ thức ăn này quả khó nuốt. Tôi cảm thấy mệt mỏi. Cái đói không tồn tại lâu.

Pablo cũng ngưng ăn. Cậu nói với tôi:

- Chúng ta về xà lim thôi.

Cậu ra hiệu cho người lính đưa chúng tôi về. Sau khi vào xà lim, tôi nằm dài trên giường, trong khi Pablo ngồi nhìn tôi.

Pablo nói:

- Năng lượng của chú có vẻ rất thấp.

- Đúng vậy, nhưng tôi chẳng hiểu tại sao.

- Chú có tìm cách nạp năng lượng?

- Không. Vả lại, bữa ăn trưa quá tệ...

Phác tay chỉ mọi thứ xung quanh, Pablo nói:

- Nếu hít thở năng lượng, thì chú không cần phải ăn nhiều.

- Tôi biết nhưng quả là khó để nạp đầy tình yêu trong tình huống

này.

Pablo nhìn tôi với vẻ hoài nghi:

- Thật sai trái khi chú không thực hiện điều đó.

- Tại sao chứ?

- Cơ thể của chú đang dao động ở một mức độ nhất định. Nếu năng

lượng của chú sút giảm, thì cơ thể của chú sẽ suy yếu, như khi ta từ stress chuyển sang bị bệnh. Chính nhờ tình yêu thương mà ta có thể duy trì một mức dao động cao. Điều đó giữ cho ta được khỏe mạnh. Đó là điều rất cần thiết.

- Vậy thì tôi phải dành ra vài phút để thực hành mới được.

Tôi áp dụng phương pháp mà linh mục Sanchez chỉ cho tôi. Ngay sau đó, tôi cảm thấy đỡ hơn. Tôi nhận thấy những sự vật quanh tôi trở nên quan trọng. Tôi nhắm mắt và tập trung vào những gì tôi đang cảm nhận.

Rồi tôi mở mắt và thấy Pablo tươi cười; khuôn mặt của cậu trông vẫn còn trẻ, nhưng giờ đây đôi mắt của cậu có vẻ đầy minh triết.

Pablo nói:

- Cháu trông thấy năng lượng tuôn vào chú.

Tôi nhận thấy có một trường năng lượng nhỏ màu xanh lục bao quanh Pablo. Những cành hoa cậu cắm trong bình có một sắc màu mới.

Pablo nói tiếp: “Để hiểu rõ mặc khải thứ bảy và khởi phát sự tiến hoá, ta phải thấu triệt những mặc khải trước đó và thể hiện chúng trong lối sống của ta. Chú có thể thấy đời sống đã đổi khác đối với chú từ khi chú biết những mặc khải?”

Tôi nghĩ ngợi:

- Tôi có cảm giác mình đã được đánh thức và nhìn thấy trong thế giới một nơi bí ẩn và nơi đó ban cho tôi tất cả những gì mà tôi cần nếu tôi biết làm sáng tỏ quá khứ của mình và đi đúng đường.

- Và sau đó?

- Chúng ta sẵn sàng để khởi phát quá trình tiến hoá. I

- Bằng cách nào? I

Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

- Bằng cách luôn giữ trong tâm trí những vấn đề của đời ta. Bằng cách tìm một sự hướng dẫn, hoặc trong một giấc mơ, hoặc trong một

trực giác, hoặc trong một ý tưởng, hoặc trong sự toả sáng của thế giới quanh ta. I

Tôi im lặng một lúc, cố tóm tắt tất cả những mặc khải, rồi nói tiếp:

- Chúng ta tích tụ năng lượng và tập trung vào hoàn cảnh của mình, vào những vấn đề đang được đặt ra cho chúng ta, và chúng ta nhận được một loại hướng dẫn thuộc trực giác, một ý tưởng về điều phải làm, phải đến, và những trùng hợp ngẫu nhiên xuất hiện để đưa chúng ta theo đúng Pablo thốt lên:

- Vâng! Vâng! Đúng vậy và cứ mỗi lần những trùng hợp ngẫu nhiên diễn ra, chúng sẽ làm cho chúng ta lớn mạnh hơn giúp chúng ta hiện hữu ở một mức dao động cao hơn.

Pablo nghiêng người về phía tôi, và tôi nhận thấy có một năng lượng khác thường toả ra từ cậu. Cậu rất mạnh mẽ.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra? Từ hôm qua, cậu đột nhiên có vẻ đầy tin tưởng.

Pablo cười:

- Khi chú vào đây, cháu đã để cho năng lượng của mình tiêu tan. Thoạt đầu, cháu đã nghĩ rằng chú có thể giúp cháu, nhưng rồi cháu nhận thấy chú chưa biết cách thức đó. Ta học được cách thức đó trong mặc khải thứ tám.

- Tôi chưa biết gì?

- Chúng ta phải biết những lời giải đáp luôn đến với chúng ta từ tha nhân. Hãy nghĩ đến những gì mà chú đã học được kể từ khi đặt chân đến Peru. Phải chăng chú đã đạt được lời giải đáp qua hành động của những người mà chú đã tình cờ gặp họ?

Tôi suy nghĩ. Pablo đã có lý. Tôi đã gặp những người cần phải gặp

vào đúng lúc. Charlene, Dobson, Wil, Sarah, Marjorie, Phil, Reneau, linh

mục Sanchez, linh mục Carl. Và bây giờ là Pablo.

Pablo nói:

- Bản Sách Cổ Chép Tay là tác phẩm của một cá nhân. Theo bản sách đó, mọi người mà ta gặp không có đủ năng lượng hoặc đủ sáng suốt để trao cho ta thông điệp của họ; ta phải giúp họ bằng cách truyền cho họ năng lượng. Chú có nói rằng chú đã học cách xuất năng lượng lên thực vật trong khi ngắm vẻ đẹp của chúng, có phải thế không?

- Đúng.

- Vậy thì, đối với con người, ta cũng làm y hệt như vậy. Khi năng lượng thâm nhập vào họ, điều đó giúp họ nhìn thấy sự thật. Lúc đó, họ có thể truyền đạt sự thật cho ta. Linh mục Costous là một điển hình, ông ấy có một thông điệp quan trọng dành cho chú, nhưng chú đã không giúp ông ấy bày tỏ nó. Chú đã muốn buộc ông ấy phải trả lời những câu hỏi của chú, và điều đó tạo ra một sự cạnh tranh giữa chúa ông ấy nhằm đạt được năng lượng. Khi ông ấy hiểu điều đó xảy ra, thì cơ chế kiểm soát của ông ấy — ông ấy thuộc loại người de đoạ - đã nổi trội.

- Lẽ ra tôi phải nói gì?

Pablo không trả lời. Có người đang đến. Linh mục Costous bước vào.

Ông ra đầu chào Pablo, miệng hơi mỉm cười. Pablo cười rộng miệng, như thể cậu thực sự mến vị linh mục. Rồi Costous quay sang nhìn tôi, vẻ mặt đột ngột nghiêm nghị. Tôi cảm thấy lo âu.

Costous nói với tôi:

- Hồng y Sebastian muốn gặp anh. Chiều nay, người ta sẽ đưa anh. đến Iquitos. Tôi khuyên anh không nên né tránh những câu hỏi của ngài.

- Tại sao Hồng y muốn gặp tôi?

- Tại vì anh đã bị bắt cùng với chiếc xe thuộc sở hữu của một linh mục của chúng tôi. Chúng tôi nghĩ rằng linh mục ấy đã trao cho anh những bản sao của Bản Sách Cổ Chép Tay. Đối với một linh mục, xem

thường lễ luật là điều rất nghiêm trọng.

Costous nhìn tôi với vẻ dứt khoát.

Tôi quay sang Pablo; cậu ta ra hiệu cho tôi hãy chú tâm. Bằng giọng dịu dàng, tôi hỏi Costous:

- Ông tin rằng Bản Sách Cổ Chép Tay chống lại tôn giáo của ông? Ông nhìn tôi một cách trịch thượng:

- Không chỉ đối với tôn giáo của tôi mà còn đối với mọi tôn giáo. Anh nghĩ rằng không hề có một kế hoạch cho Trái đất này ư? Thiên Chúa định đoạt mọi sự. Ngài định đoạt số phận của chúng ta. Sự tiến hoá là một tà thuyết, bởi tương lai là do Thiên Chúa định đoạt. Nói rằng con người có thể dẫn dắt sự tiến hoá, là không nhớ đến thánh ý của Thiên Chúa. Là để cho con người bày tỏ thói ích kỷ và chủ nghĩa cá nhân. Nếu nó tin rằng sự tiến hoá cá nhân của nó là đáng kể hơn kế hoạch của Thiên Chúa, thì chẳng mấy chốc con người sẽ đối xử với nhau tệ hại hơn nhiều so với ngày nay. Tôi hy vọng anh sẽ hợp tác tốt với Hồng y Sebastian.

Costous quay sang Pablo, vẻ hãnh diện thấy rõ với cách thức mà ông đã trả lời những thắc mắc của tôi. Pablo chỉ mỉm cười. Sau đó, ông ra khỏi xà lim và người

lính khoá cửa lại. Ngồi trên giường, Pablo nghiêng người về phía trước, vẻ rạn rỡ, t

Tôi ngạc nhiên nhìn Pablo. Cậu hỏi

- Theo chú, điều gì đang xảy ra?

Tôi thấy rằng những phiền não của tôi còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ.

Pablo cười:

- Còn gì nữa không?

- Tôi không biết.

- Khi đến nơi này, chú đã nêu cho mình những thắc mắc gì?

- Tôi thắc mắc Maijorie và Wil đang ở đâu.

- Vậy thì, chú đã có một nửa giải đáp cho thắc mắc đó. Còn thắc mắc khác thì sao?

- Tôi đã nghĩ rằng, các linh mục chống đối Bản Sách Cổ Chép Tay, chẳng phải vì họ ác ý, mà vì họ không hiểu bản sách đó. Tôi muốn biết lập luận của họ. Tôi tin rằng có thể làm họ thay đổi quan điểm.

Bỗng nhiên, tôi hiểu ý của Pablo. Tôi đã gặp Costous, ở nơi này và vào lúc này, nhằm khám phá điều gì trong Bản Sách Cổ Chép Tay đã khiến ông ưu tư.

Pablo hỏi:

- Chú đã nhận được thông điệp gì?

Tôi suy nghĩ và nói:

- Sự thể là con người đang giữ một vai trò trong sự tiến hoá, và điều đó khiến các linh mục không ưa. Từ lâu, thuyết tiến hoá đã khiến họ phiền lòng. Mở rộng ý niệm đó vào cuộc sống đời thường, vào những quyết định của chúng ta, vào lịch sử, là điều không thể chấp nhận. Họ nghĩ rằng ý tưởng đó sẽ đưa con người đến thảm hoạ, rằng những quan hệ giữa con người người sẽ suy thoái. Vì thế, chẳng lạ gì khi họ dứt khoát phải dẹp bỏ Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Liệu chú có thể thuyết phục họ nghĩ lại?
- Không... Tôi... Một mình tôi thì không thể.
- Để thuyết phục họ thì phải làm gì?
- Cần phải biết sự thật. Ta phải biết con người sẽ đối xử với nhau ra sao nếu mọi người đều tuân theo những mặc khải.

Pablo có vẻ hài lòng. Tôi hỏi:

- Bằng cách nào? Mặc khải thứ tám sẽ cho chú biết con người sẽ đối xử với nhau như thế nào. Thắc mắc mà chú nêu ra về sự chống đối của các linh mục đối với Bản Sách Cổ Chép Tay giờ đã có giải đáp, và giải đáp đó đến lượt nó

trở thành một câu hỏi.

Đắm chìm trong những ý tưởng, tôi đáp:

- Tôi phải đi tìm mặc khải thứ tám. Tôi phải rời khỏi đây.

Chú không nên vội. Trước khi đi, hãy đảm bảo rằng chú đã hiểu rõ mặc khải thứ bảy.

Theo cậu thì tôi đã hiểu nó hay chưa? Có phải tôi đang ở trong dòng tiến hoá.

- Nếu chú vẫn giữ trong tâm trí những thắc mắc của chú, chú khỏi phải lo lắng về điều vừa nêu. Ngay cả những người không có kinh nghiệm cũng có thể tìm thấy những giải đáp và thấy những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra trong quá khứ. Mặc khải thứ bảy xuất hiện khi chúng ta có thể xác định những giải đáp. Nó nâng cao trải nghiệm đời thường.

"Chúng ta phải tin rằng mỗi sự kiện đều có một ý nghĩa, và mang một thông điệp liên quan đến những câu hỏi mà chúng ta đang đặt ra. Nhất là khi đó là những tin xấu. Mặc khải thứ bảy dạy ta phải tìm thấy ý nghĩa của mỗi sự kiện, kể cả những sự kiện tiêu cực nhất. Chú đã nghĩ việc bị bắt giữ là điều tồi tệ nhất đã xảy ra cho chú. Giờ đây, chú thấy rằng mình phải có mặt ở đây. Chính ở nơi đây, chú đã tìm thấy những giải đáp".

Tôi trầm nghĩ, Pablo có lý. Nhưng nếu tôi đã nhận được những lời giải đáp và tiến hoá đến mức cao hơn của những dao động, thì Pablo hẳn phải tiến xa hơn.

Có tiếng bước chân trong hành lang, vẻ nghiêm trọng, Pablo nhìn tôi và nói:

- Đừng quên những điều cháu đã nói với chú. Mặc khái thứ tám đang chờ chú. Nó đã đề cập đến tính đạo đức trong quan hệ giữa người và người, cách ứng xử với tha nhân để chúng ta có thể chia sẻ nhiều thông điệp hơn. Nhưng chú không nên quá vội. Hãy tập trung vào hoàn

cảnh của chú. Chú đang nêu ra cho mình những câu hỏi gì?

Tôi muốn biết Wil đang ở đâu. Tôi muốn tìm thấy mặc khái thứ tám. Tôi muốn tMarjorie.

- Chú có linh cảm gì về Marjorie? Tôi suy nghĩ và nói:

- Bằng tôi sẽ thoát thân... Rằng tôi và Marjorie sẽ thoát thân.

Có người đang đến gần. Tôi vội hỏi Pablo:

Phải chăng tôi đã trao cho cậu một thông điệp?

- Đương nhiên. Khi chú vào đây, cháu không hiểu vì lý do gì cháu ở đây. Cháu biết điều đó có liên quan đến mặc khái thứ bảy, nhưng cháu không tin mình có khả năng để chia sẻ. Nhờ có chú mà giờ đây cháu biết rằng mình có khả năng. Đó là một trong những thông điệp mà chú đã trao cho cháu.

- Còn thông điệp khác thì sao?

- Đó là trực giác của chú cho rằng ta có thể làm thay đổi quan điểm của các linh mục đối với Bản Sách Cổ Chép Tay. Điều đó làm cho cháu tin rằng cháu có mặt ở đây là để nói với linh mục Costous.

Pablo dứt câu khi người lính mở cửa xà lim và gọi tên tôi. Tôi nhìn

Pablo.

Pablo nói:

- Cháu cần phải nói với chú đôi điều mà mặc khái thứ tám đề cập.

Người lính nắm lấy cánh tay tôi và lôi tôi ra khỏi xà lim, rồi khoá cửa lại. Nhìn

qua chần song, Pablo nói với theo:

Mặc khai thứ tám cho ta một lời báo trước và giúp ta cảnh giác trước một tình huống có thể làm gián đoạn sự tiến hoá của ta... Điều đó xảy ra khi chú yêu say đắm một ai đó.

8. ĐẠO LÝ CỦA NHỮNG MỐI QUAN HỆ

Tôi đi theo người lính. Lời báo trước của Pablo vẫn còn vang vọng trong tai tôi. Yêu say đắm một ai đó ư? Pablo muôn nói gì?

Người lính dẫn tôi về phía cuối con đường mòn, đến bãi đậu xe, nơi có hai quân nhân đang đứng cạnh chiếc Jeep quân sự. Họ chăm chú nhìn chúng tôi khi chúng tôi đi về phía họ. Khi đến gần chiếc Jeep, tôi thấy có một người đang ngồi ở băng sau. Thì ra Marjorie! Khuôn mặt nàng tái nhợt và nàng có vẻ lo sợ. Trước khi tôi kịp nhìn vào mắt nàng, người lính ở phía sau tôi dăm lấy cánh tay tôi và đẩy tôi vào băng ghế, cạnh Marjorie. Hai người lính vào ngồi ở băng ghế trước. Người lính cầm lái liếc nhìn chúng tôi, rồi phóng xe về hướng bắc.

Tôi hỏi hai người lính:

- Các ông nói được tiếng Anh chứ?

Người lính thứ hai, một gã to con, quay lại nghiêm mặt nhìn tôi nói một câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha, rồi quay mặt đi.

Quay sang Marjorie, tôi hỏi nhỏ:

- Ổn chứ?

Nước mắt tuôn trào, nàng thốt lên:

- Em... ừm...

Quàng tay lên vai nàng, tôi nói:

- Rồi sẽ ổn thôi.

Marjorie nhìn tôi, cố gượng cười, rồi ngả đầu lên vai tôi. Một cảm xúc mê đắm mơ hồ lướt qua cơ thể tôi...

Trong suốt một tiếng đồng hồ, chiếc Jeep không ngừng lắc lư, nảy lên trên những ổ gà. Cảnh quan xanh tươi hơn, và càng lúc càng trông giống một rừng rậm. Đến một ngã tư, cây cỏ đột ngột nhường chỗ cho một thị trấn. Dọc theo hai bên đường là

những căn nhà gỗ.

Khoảng một trăm mét xa hơn, có một chiếc xe tải lớn chắn ngang đường. Nhiều quân nhân ra hiệu cho chúng tôi dừng lại. Phía sau chiếc xe tải, có nhiều ô tô bị chặn lại. Khi chiếc Jeep dừng, một quân nhân bước đến, nói một câu gì đó tôi không hiểu trừ từ “xăng”. Hai người lính trên xe chúng tôi bước xuống để nói chuyện. Thịnh thoảng họ nhìn chúng tôi để canh chừng, súng vẫn lăm lăm trong tay.

Phía tay trái tôi là một con phố nhỏ và, khi tôi nhìn những cửa hàng và những công nhà, có một điều gì đó biến đổi trong nhận thức của tôi. Hình dáng và những màu sắc của các ngôi nhà bỗng dung rất rõ nét.

Tôi gọi nhỏ Marjorie và nhận thấy nàng ngược lên. Nhưng, trước khi nàng kịp nói, một tiếng nổ long trời làm lắc lư chiếc Jeep. Một quả cầu lửa bốc lên phía trước chúng tôi, và những người lính ngã lăn ra đất. Sau đó, tầm nhìn của chúng tôi bị che khuất bởi khói và bụi.

- “Nhanh”, tôi thốt lên và kéo Marjorie ra khỏi xe

Trong cơn bối rối, chúng tôi đã chạy về phía con phố nhỏ. Sau lưng chúng tôi là những tiếng rên la và kêu cứu. Chúng tôi chạy khoảng ba mươi mét trong lớp khói mù. Rồi tôi nhận thấy có một cái cửa ở bên trái.

- “Lối này!” tôi thét lên.

Cửa đang hé mở và chúng tôi chạy về phía đó. Tôi đẩy cửa, bước

vào, rồi cẩn thận gài cửa. Khi quay lại, tôi thấy có một phụ nữ khoảng tứ tuần đang nhìn chúng tôi.

Khi nhìn người phụ nữ, tôi thấy vẻ mặt bà chẳng có chút gì là sợ hãi, kinh hoàng, khi trông thấy hai người lạ mặt chạy vào nhà bà sau một vụ nổ. Trái lại bà mỉm cười với vẻ hài lòng, đôi chút nhẵn nại thể bà đã chờ đợi chúng tôi, và giờ đây đã đến lúc bà phải làm điều gì đó. Trên một cái ghế, một đứa trẻ bốn tuổi đang ngồi.

Người phụ nữ nói với chúng tôi bằng tiếng Anh

— Nhanh lên! Bọn họ sẽ truy lùng các bạn!

Bà đẩy chúng tôi vào một căn phòng bày biện sơ sài, vào một hành lang, rồi

xuống một cầu thang dẫn đến một căn hầm rộng. Đứa bé chấp chững bước theo.

Sau đó bà vội vã dẫn chúng tôi lên một cầu thang đến một cánh cửa dẫn ra ngoài nhà, vào một con hẻm.

Có một chiếc ô tô đậu ở hẻm. Bà mở cửa xe và đẩy chúng tôi vào. Bà bảo chúng tôi nằm dài ở băng sau, phủ một tấm chăn lên chúng tôi, và phóng xe đi, có lẽ, về hướng bắc. Suốt cuộc tháo chạy này, tôi không nói tiếng nào, sững sờ trước hành động của người đàn bà xa lạ. Tôi nhận thấy mình chìm đắm trong một cơn sóng năng lượng khi nhận thức đầy đủ điều vừa xảy ra linh cảm của tôi về một cuộc chạy trốn đã được hiện thực hoá!

Tôi hỏi Marjorie:

- Em ổn chứ?

Nàng nhìn tôi, nước mắt tuôn trào và gât đầu.

Mười lăm phút sau đó, người đàn bà nói:

- Bây giờ, các bạn có thể ngồi d được rồi.

Tôi ngồi dậy, và nhìn quanh. Chúng tôi đang trên con đường mà lúc này tôi đã đi qua, trước khi xảy ra vụ nổ, nhưng xa hơn về phía bắc.

Tôi hỏi người đàn bà:

- Chị là ai?

Bà quay lại và mỉm cười. Bà là một phụ nữ tròn trịa, mái tóc đen buông xuống vai.

Bà nói:

- Tôi tên là Karla Deez, và đây là Mareta, con gái tôi.

Đứa bé mỉm cười, quay lui nhìn chúng tôi. Bé cũng có mái tóc đen dài. Tôi cho Karla biết lai lịch chúng tôi, rồi hỏi:

- Làm thế nào chị biết rằng cần phải giúp đỡ chúng tôi?

Karla cười:

- Có phải vì Bản Sách Cổ Chép Tay mà các bạn phải chạy trốn những người lính?

- Đúng. Nhưng ai đã cho chị biết chuyện đó?

- Tôi cũng biết về Bản Sách Cổ Chép Tay.

- Chị đang đưa chúng tôi đi đâu?

- Tôi không biết. Các bạn muốn đến đâu? Tôi nhìn Marjorie. Nàng chăm chú nhìn tôi. Tôi nói với Karla:

- Vào lúc này, tôi không biết mình nên đi đâu; nhưng trước khi bị bắt, tôi đang đi về Iquitos.

- Để làm gì?

- Để tìm một người bạn. Ông ấy đang tìm kiếm mặc khải thứ chín.

- Chuyện đó rất nguy hiểm.

- Tôi biết.

Karla bình thản nó

- Tôi sẽ đưa các bạn đến đó.

Tôi hỏi:

- Vụ nổ khi nãy là gì thế?

- Theo tôi nghĩ là nổ xe bồn chở nhiên liệu.

Cảm thấy kinh ngạc trước sự việc Karla đã nhanh chóng quyết định giúp chúng tôi, tôi hỏi:

- Làm thế nào chị biết chúng tôi bỏ trốn khi đang bị bắt giữ? Sau một hơi hít thở sâu, Karla nói:

- Hôm qua, có nhiều xe quân sự ngang qua thị trấn để đi về hướng bắc. Đó là điều bất thường và khiến tôi nhớ đến cái ngày, cách nay hai tháng, các bạn của tôi đã bị bắt đi. Lúc đó, chúng tôi đang cùng nhau nghiên cứu Bản Sách Cổ Chép Tay. Ở thị trấn này, chúng tôi là những người duy nhất nắm giữ tám mặc khải. Rồi những người lính đã đến và bắt giữ các bạn của tôi. Từ đó, tôi không còn được tin họ.

“Hôm qua, khi trông thấy những chiếc xe quân sự, tôi biết binh lính vẫn tiếp tục lục soát để tìm những bản sao của bản sách cổ đó, và có một số người, tựa như những người bạn của tôi, cần được giúp đỡ.. Tôi hình dung mình đang giúp đỡ. Dĩ nhiên, tôi đã nghĩ rằng đó là một trùng hợp ngẫu nhiên. Vì thế, khi các bạn vào nhà tôi, tôi không hề ngạc nhiên”.

Sau một lúc im lặng, Karka nói thêm:

- Các bạn đã từng có loại trải nghiệm đó rồi chứ?
- Vâng - tôi đáp.

Đến một ngã tư, Karla cho xe chạy chậm lại:

- Tôi nghĩ rằng chúng ta nên rẽ phải, đường sẽ dài hơn nhưng an toàn hơn.

Một lúc sau, Karla hỏi Marjorie:

- Cô đã nghiên cứu mặc khải thứ tám chưa?
- Chưa ạ. Mới chỉ đến mặc khải thứ ba

Tôi nói :

- Tôi đang đọc mặc khải thứ tám. Chị có các bản sao không?
- Không. Tất cả đều đã quân nhân lấy đi.
- Mặc khải thứ tám nói gì về các quan hệ?

- Mặc khải đó nói rằng, rồi con người sẽ biết đối xử với nhau một cách tử tế. Ngoài ra, nó còn nói đến nhiều điều, chẳng hạn như cách thức để ngoại xuất năng lượng của ta vào tha nhân, hoặc phải làm gì để tránh yêu đương một cách cuồng điên, say đắm.

Một lần nữa, lại sự báo trước đó! Tôi định hỏi Karla ý nghĩa của câu nói, nhưng Marjorie đã lên tiếng:

- Hãy cho chúng tôi biết về mặc khải thứ tám.

- Mặc khải thứ tám cho ta biết cách sử dụng năng lượng theo một phương thức mới trong quan hệ của ta với tha nhân, và điều này bắt đầu ở điểm khởi đầu, nghĩa là trong những quan hệ đối với trẻ em.

- Chúng ta phải đối xử với trẻ em như thế nào?

- Như đối với sự khởi đầu của một quá trình tiến hoá. Nhưng để biết tiến hoá, trẻ cần thường xuyên nhận được năng lượng của chúng ta, và một cách không điều kiện. Điều tệ hại mà ta phải tránh là không lấy đi năng lượng của chúng bằng cách chữa trị chúng. Điều đó làm phát sinh cơ chế thống trị, như các bạn đã biết. Điều đó có thể tránh được nếu người lớn ban cho trẻ toàn bộ năng lượng mà trẻ cần, dẫu hoàn cảnh có thể nào. Chính vì thế mà chúng ta luôn phải quan tâm đến chúng nhất là đến những gì liên quan đến chúng. Và ta không nên chăm lo cùng lúc cho quá nhiều trẻ, khi điều đó vượt quá khả năng của ta.

- Bản Sách Cổ Chép Tay đã nói như thế ư?

- Đúng, và vấn đề số lượng đã được nhấn mạnh. Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao số lượng lại quan trọng đến thế?

Karla liếc nhanh về phía tôi:

- Một người lớn thì chỉ có thể dành sự chú tâm của mình cho một đứa trẻ mà thôi, không hơn được. Nếu có quá nhiều trẻ, người lớn sẽ bị vượt quá giới hạn và không thể trao cho chúng đủ năng lượng. Lúc

đó những đứa trẻ sẽ giành nhau để đạt năng lượng của người lớn.

- Đó không phải là một cạnh tranh nghiêm trọng...

- Bản Sách Cổ Chép Tay cho rằng vấn đề đó nghiêm trọng hơn người ta tưởng. Người lớn thường thích thú khi nhìn những gia đình có nhiều đứa trẻ đang cùng nhau lớn lên. Nhưng trẻ phải học biết thế giới từ miệng của người lớn, chứ không từ những trẻ cùng lứa với chúng. Trong nhiều xã hội, các đứa trẻ đang hình thành những nhóm. Theo Bản Sách Cổ đó, người ta sẽ dần dần hiểu rằng mình

không nên sinh con nếu không có thường xuyên ít ra là một người lớn để lo cho mỗi đứa con.

Tôi ngắt ngang câu nói của Karla:

- Có nhiều trường hợp cả hai vợ chồng đều phải làm việc để mưu sinh. Liệu điều đó có ngăn trở họ có con?

-Không cần thiết. Bản Sách cổ nói rằng con người sẽ biết mở rộng gia đình của họ ra bên ngoài những quan hệ huyết thống, để luôn có người mang đến cho những đứa trẻ sự quan tâm cá nhân. Cha mẹ không phải là những người duy nhất có thể cung cấp năng lượng. Dẫu trong vai trò nào, khi yêu thương một đứa trẻ, thì ta phải mang đến cho nó sự quan tâm. Từ hai năm nay, tôi đã cố gắng ứng xử với bé Mareta theo những nguyên tắc của Bản Sách Cổ Chép Tay. Tôi đã trao cho bé năng lượng,

và luôn noi sự thật trong một ngôn ngữ mà bé có thể hiểu. Khi Mareta

nêu lên những câu hỏi của một đứa trẻ, tôi xem điều đó là nghiêm túc, và tránh trả lời một cách hời hợt.

- Bản Sách Cổ Chép Tay nói gì về điều đó?

- Nói rằng chúng ta phải luôn tìm cách nói sự thật với trẻ em.

Tôi có phần không đồng ý như vậy. Tôi là người có tính thích đùa với trẻ con.

Tôi hỏi:

- Nhưng trẻ con biết rằng người lớn thích đùa chứ? Tôi sợ rằng những lời khuyên của chị chỉ làm cho những đứa trẻ sớm khôn trước tuổi và chúng sẽ không có được những niềm vui trẻ thơ.

- Không như thế đâu. Bé Mta đây tràn đầy niềm vui tuổi thơ. Mẹ con tôi chơi trò trốn tìm, nghĩ ra những tình huống tưởng tượng, và bé có đủ mọi trò chơi thuộc

lớp tuổi của bé. Nhưng khi trò chơi mang tính tưởng tượng, thì bé biết điều đó.

Tôi đồng ý. Karla có lý.

Bà nói tiếp:

- Bé Mareta rất tươi vui và khỏe mạnh. Sở dĩ như thế là vì tôi luôn có mặt và dành cho bé sự quan tâm khi bé cần. Những khi tôi không thể lo cho bé thì em gái tôi, sống bên cạnh nhà, sang lo cho bé. Luôn có một người lớn để trả lời những thắc mắc của bé, và nhờ sự quan tâm đó mà bé không cảm thấy cần phải giữ một vai trò hoặc làm ra vẻ người lớn. Bé luôn có đủ năng lượng và không nghĩ rằng mình thiếu. Điều đó sẽ làm cho giai đoạn chuyển tiếp trở nên dễ dàng, khi bé phải nhận năng lượng từ vũ trụ, chứ không phải từ người lớn.

Chúng tôi ngang qua một cánh rừng rậm. Tuy không trông thấy mặt trời, nhưng tôi biết nó đang xuống thấp ở chân trời.

Tôi hỏi:

- Chúng ta sẽ đến Iquitos vào chiều nay?

- Không. Nhưng chúng ta sẽ dừng lại ở nhà người quen của tôi.

- Có xa đây không?

- Không. Đó là cơ ngơi của một nhà bảo vệ động vật. Ông là người đại diện chính quyền tại địa phương, một người rất có thể lực. Tên ông là Juan Hinton. Tuy ông tin Bản Sách Cổ Chép Tay, nhưng người ta vẫn để ông yên.

Đêm đã xuống, khi chúng tôi đến nhà của Juan Hinton. Cánh rừng rậm

phát ra đủ mọi thứ tiếng rì rào; không khí nặng trĩu. Sừng sững trong một khoảng rừng trũng là một ngôi nhà lớn bằng gỗ, đèn đuốc sáng trưng. Cạnh bên là nhiều chiếc Jeep và hai ngôi nhà lớn nữa. Có một ô tô đang

được nâng lên, và hai người thợ đang sửa chữa nó.

Một người đàn ông Peru cao gầy, ăn mặc lịch sự xuất hiện khi Karla gõ cửa. Ông nói với Karla một câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha, trong khi tôi, Marjorie và Mareta đứng ở những bậc thềm. Ông ta có vẻ căng thẳng và không hài lòng. Karla đáp lại bằng một giọng năn, nhưng thái độ của ông ta cho thấy ông không muốn chúng tôi ở lại.

Vào lúc đó, nhìn qua cái cửa hé mở, tôi thấy bóng một phụ nữ. Tôi bước đến để nhìn rõ mặt bà ta. Người đàn bà đó là Julia. Khi tôi đang nhìn, Julia quay lại và trông thấy tôi. Ngay tức khắc, cô bước đến, vẻ ngạc nhiên. Cô chạm nhẹ vào vai người đàn ông Peru và nói nhỏ một điều gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Ông ta miễn cưỡng gật đầu và mở rộng cửa. Chúng tôi tự giới thiệu trong khi Hinton dẫn chúng tôi vào phòng khách.

Julia nói với tôi:

- Thế là chúng ta lại gặp nhau.

Julia mặc quần kaki có túi lớn và áo thun ngắn tay màu đỏ rực rỡ. Một người giúp việc đến bên Hinton, và sau một phút nói với nhau điều gì đó, cả hai rời phòng khách. Julia ngồi ở chiếc ghế bành cạnh một cái bàn nhỏ trong khi chúng tôi ngồi ở chiếc sofa lớn theo cái chỉ

tay của cô. Marjorie có vẻ lo sợ. Nàng đăm đăm nhìn tôi. Thấy rõ nỗi sợ của Marjorie, Karla nắm lấy tay nàng và nói:

- Hãy uống một tách trà thật nóng.

Karla và Marjorie ra khỏi phòng khách, và tôi nhìn theo họ cho đến cửa nhà bếp. Sau đó, tôi quay sang Julia.

Julia hỏi:

- Theo anh, điều này có nghĩa là gì?

- Cô muốn nói gì?

- Chuyện chúng ta gặp lại nhau.

- Ồ... Tôi không biết nữa.

- Làm thế nào anh đã gặp Karla, và anh đang đi đâu?

- Karla đã cứu mạng chúng tôi. Tôi và Marjorie bị quân đội bắt

giữ. Karla đã có mặt khi chúng tôi đào tẩu. Về thích thú, Julia hỏi:

- Hãy cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Tôi kể lại mọi chuyện, bắt đầu từ khi linh mục Carl trao tôi chiếc xe của ông cho đến khi tôi bị bắt và bỏ trốn.

Julia hỏi:

- Và Karla đã chấp nhận đưa anh đến Iquitos?

- Vâng.

- Tại sao anh muốn đến đó?

- Wil đã nói với linh mục Carl là ông sẽ đến đó.

Hình như Will đang trên đường tìm thấy mặc khải thứ chín. Cả Hồng y Sebastian cũng có mặt ở đó.

Julia gật đầu:

- Vâng, Hồng y Sebastian có một cơ sở truyền giáo ở đó. Ông nổi danh trong việc cải đạo các thổ dân.

- Còn cô? Cô làm gì ở đây?

Julia giải thích rằng nàng đi tìm mặc khải thứ chín nhưng không thấy có hướng nào. Nàng đến đây là vì hình ảnh của ông bạn già Hinton không ngưng xuất hiện trong tâm trí nàng.

Tôi chỉ nghe nửa vời. Marjorie và Karla đã ra khỏi nhà bếp và đang đứng ở phòng khách, tách trà trên tay.

Chỉ về Marjorie, Julia hỏi tôi:

- Cô ấy đã đọc Bản Sách Cổ Chép Tay chưa? Tôi đáp:

- Chỉ đến mặc khải thứ ba. Julia khẳng định:

- Chúng tôi có thể đưa cô ấy rời khỏi Peru nếu cô ấy muốn.

Tôi hỏi:

- Nhưng bằng cách nào?

- Ngày mai Rolando sẽ đi Brazil. Chúng tôi có những người bạn ở Sứ quán Mỹ tại đó. Họ có thể đưa cô ấy về Mỹ. Chúng tôi đã từng giúp một số người Mỹ theo cách đó.

Tôi nhìn Julia và gật đầu một cách mơ hồ. Tâm trí tôi quá ngổn ngang.

Ra đi hẳn là điều tốt hơn cả đối với Marjorie. Nhưng tôi cũng muốn nàng ở lại với tôi. Có nàng ở đây, tôi cảm thấy mạnh mẽ hơn, nhiều năng lượng hơn.

Cuối cùng, tôi nói:

- Trước tiên, tôi cần phải bàn với Marjorie
- Đương nhiên, hẹn gặp lại.

Julia rời khỏi phòng khách. Tôi đứng dậy và đi về phía Marjorie. Karla đã vào nhà bếp. Marjorie đang đứng, tựa vào tường phòng khách.

Tôi ôm nàng, ôm thân thể đang run rẩy của nàng. Tôi thì thầm vào tai nàng:

- Em có cảm nhận năng lượng này?
- Thật lạ lùng, không thể tin nổi. Điều đó có nghĩa là gì?
- Anh không biết nữa. Hẳn chúng ta phải có một liên hệ.

Tôi liếc nhìn quanh. Chẳng ai có thể trông thấy chúng tôi. Và chúng tôi hôn nhau say đắm.

Khi tôi dịch xa ra để ngắm Marjorie, tôi thấy nàng có vẻ khác hẳn, mạnh mẽ hơn, và tôi nhớ đến lần gặp nàng ở Vicente, cuộc trò chuyện của chúng tôi tại nhà hàng ở Cula. Tôi chẳng hiểu vì lý do nào tôi cảm thấy có một năng lượng mạnh mẽ đến thế khi có sự hiện diện của nàng và khi nàng chạm vào người tôi.

Tôi nói:

- Từ cái ngày ở Vicente, anh chỉ có một ao ước là được ở bên em. Đạo ấy, anh không biết phải nghĩ sao,

nhưng năng lượng đó quả là tuyệt vời. Anh chưa từng cảm nhận một năng lượng nào như thế!

Tôi liếc nhìn và thấy Karla đang mỉm cười bước đến. Bà báo rằng bữa ăn tối đã chuẩn bị xong, và chúng tôi theo bà vào phòng ăn, nơi có nhiều đĩa trái cây, rau và bánh mì đã được dọn ra trên một cái bàn lớn. Trước bữa ăn, bé Mareta hát một kinh tạ ơn. Chúng tôi ăn trong một tiếng rưỡi, vừa ăn vừa trò chuyện. Hinton có vẻ bình thản hơn và nói chuyện vui vẻ, điều đó làm dịu sự căng thẳng trong tôi kể từ khi tôi trốn chạy. Marjorie nói năng một cách thoải mái, hồn nhiên. Ngồi cạnh nàng, tôi cảm thấy mình đầy áp tình yêu.

Sau bữa ăn, Hinton đưa chúng tôi trở về phòng khách để ăn tráng miệng và uống rượu mùi. Ngồi ở tràng kỷ, tôi và Marjorie nói với nhau về quá khứ và những trải nghiệm của mình. Càng lúc chúng tôi càng cảm thấy thân thiết nhau hơn. Chỉ có một rắc rối nhỏ nhỏ đó là Marjorie là dân bờ Tây Hoa Kỳ trong khi tôi là dân miền Nam. Sau đó, Marjorie cho biết đó không là vấn đề, và nàng cười tươi.

Nàng thú nhận:

- Em mong chúng ta được sớm về Mỹ. Lúc đó sẽ vui biết mấy. Tôi nghiêm túc nhìn nàng:

- Julia có nói với anh rằng cô ấy có cách để đưa em về nước.

- Anh muốn nói cả hai chúng ta?

- Không, anh... anh không thể về.

- Tại sao? Em không thể rời khỏi đây mà không có anh. Nhưng em không thể chịu đựng nổi khi phải ở lại xứ này. Em sẽ điên mất.

- Em phải về nước. Rồi anh sẽ về sau, không lâu đâu.

- Không! không thể được.

Sau khi đưa bé Mareta đi ngủ, Karla trở lại phòng khách. Bà liếc nhìn chúng tôi, rồi quay mặt đi, vẫn trò chuyện, Hinton và Julia không để ý đến chúng tôi.

Marjorie năn nỉ:

- Hãy cùng về nước với em!

Tôi nhìn sang nơi khác. Marjorie hơi dỗi hờn: “VẬY thì anh cứ ở lại”. Nàng đứng lên và bước nhanh về phía những căn phòng.

Tim tôi muốn vờ tung khi nàng bỏ đi. Năng lượng mà tôi đã đạt

được khi gần nàng đột ngột giảm xuống; tôi cảm thấy suy yếu và bối rối. Tôi cố cưỡng lại. Tôi thậm nhủ, dẫu sao mình vẫn chưa hiểu rõ về Marjorie.

Tôi thậm nghĩ, phải chăng tốt hơn tôi nên về nước? Tại sao sự hiện diện của Marjorie ở đây là có ích cho tôi? Từ quê nhà của tôi, tôi hẳn có thể ủng hộ Bản Sách Cổ Chép Tay một cách hữu hiệu và an toàn tính mạng! Tôi đứng lên để đi theo Marjorie nhưng rồi, tôi lại ngồi xuống, chẳng vì lý do rõ ràng nào.

Tôi không hay Karla đang đứng gần trường kỷ, và tôi chỉ nhận ra điều đó khi bà nói:

- Tôi có thể ngồi đây một lúc với anh chứ?

- Vâng

Bà nhìn tôi, vẻ thánh thiện:

- Tuy không cố tình, nhưng tôi đã nghe cuộc nói chuyện giữa anh và Marjorie. Trước khi anh quyết định tôi nghĩ anh nên biết về điều Bản Sách Cổ Chép Tay nói về những quan hệ tình cảm.

- Vâng, tôi rất muốn biết.

- Khi ta đã làm rõ quá khứ của mình và bắt đầu sự tiến hoá, ta có

thể bị ngưng lại trong quá trình này vào bất cứ lúc nào, bởi một đam mê tình ái.

- Chị muốn nói về tôi và Marjorie ư?

- Hãy để tôi giải thích điều đó xảy ra như thế nào, rồi sau đó anh hãy tự xét. Trước tiên, tôi phải lưu ý anh rằng đoạn này của mặc khải thứ tám là rất khó hiểu.

Hắn tôi chẳng hiểu được nó nếu không gặp giáo sư Reneau.

Tôi ngạc nhiên gật đầu. Karla nói:

- Reneau đã giải thích cho tôi về nguồn gốc của những tranh giành quyền lực xuất hiện trong các quan hệ tình ái. Tôi thường thắc mắc vì lý do nào cái cảm giác sáng khoái và cuồng điên yêu thương đã dừng lại, và tại sao những xung đột thay đổi chúng. Bởi vì điều đó liên quan đến những luồng năng lượng đang chu chuyển giữa hai người đang yêu.

“Khi tình yêu nảy sinh, hai người đang yêu trao cho nhau năng lượng mà không hay biết, và cả hai đều cảm thấy mạnh mẽ và tươi vui. Khổ nỗi, khi một trong hai người chờ người kia trao tình cảm cho mình thì người chờ đợi cắt đứt hoàn toàn với năng lượng vũ trụ, và càng lúc càng phụ thuộc vào năng lượng của người kia. Nhưng, chẳng bao lâu sau đó, sẽ chẳng còn đủ năng lượng để chia sẻ, và cả hai lại rơi vào cơ chế thống trị của mỗi người, để tìm cách lấy đi năng lượng còn sót lại. Ở giai đoạn này, cuộc tranh giành quyền lực là không thể tránh khỏi”.

Karla chần chừ một lúc, như để xem tôi đã hiểu rõ chưa; rồi bà nói

tiếp: “Theo giáo sư Reneau thì căn nguyên của vấn đề là ở trong thời thơ ấu của chúng ta. Vì phải tranh giành năng lượng, chúng ta đã không hoàn tất một quá trình tâm lý quan trọng: chúng ta không thành công trong việc hoà nhập phần giới tính khác biệt trong chúng ta

- Cái gì?

- Với tôi, tôi không thể hoà nhập phần nam tính của mình. Còn anh, đó là phần nữ tính của anh. Nếu chúng ta yêu một người khác phái, thì ta lại phải chấp nhận năng lượng của người khác phái đó. Năng lượng

huyền bí mà chúng ta có thể nắm bắt là vừa âm vừa dương. Chúng ta có thể đón nhận nó, nhưng vào buổi đầu của sự tiến hoá có ý thức của ta, ta phải thận trọng. Quá trình hoà nhập diễn ra một cách từ tốn. Nếu kết nối quá sớm với một nguồn năng lượng dương hoặc âm, chúng ta sẽ làm tắc nghẽn nguồn năng lượng vũ trụ.

Tôi thú thật mình không hiểu. Karla giải thích:

Anh hãy tưởng tượng bằng cách nào sự hoà nhập đó diễn ra trong một gia đình lý tưởng. Như vậy anh có thể dễ dàng hiểu rõ hơn. Trong một gia đình trẻ con cần phải

trước tiên nhận được toàn bộ năng lượng mà những người lớn mang lại cho trẻ. Thông thường trẻ hấp thụ một cách dễ dàng năng lượng của cha hoặc mẹ cùng phái với bé, nhưng năng lượng đến từ người sinh thành khác phái thì khó hấp thụ hơn.

“Lấy ví dụ một đứa bé gái. Tất cả những gì mà đứa bé gái biết khi

tìm cách hoà nhập khía cạnh nam tính của nó, là nó cảm thấy bị thu hút mạnh bởi người cha.

Bé gái muốn luôn ở cạnh cha. Bản Sách Cổ Chép Tay giải thích rằng, điều mà bé muốn chiêm hữu là năng lượng dương, vì năng lượng đó bổ sung cho khía cạnh nữ tính. Năng lượng đó cho bé một trạng thái toàn vẹn và sáng khoái. Nhưng bé sai lầm khi nghĩ rằng cách thức duy nhất

để đạt được điều đó là giữ cha ở gần.

Lạ lùng là, vì bé tưởng rằng năng lượng đó qui về bé, và bé có thể có tùy ý, nên bé muốn kiểm soát cha như một phần của nó. Bé tưởng cha

là toàn hảo, toàn năng, có thể thoả mãn mọi đòi hỏi thất thường của

nó. Trong một gia đình không hoàn hảo, điều đó tạo ra sự xung đột. Những cơ chế thống trị hình thành khi đứa bé gái tìm cách thao túng người cha để lấy đi năng lượng của cha.

Nhưng trong một gia đình lý tưởng, người cha khước từ sự tranh giành năng lượng. Một cách không điều kiện, ông cho con gái mình đầy đủ. Trong ví dụ này của tôi, điều đáng kể là người cha phải cởi mở và biết bày tỏ tình cảm. Con gái ông tưởng ông là toàn năng, nhưng nếu ông trung thực giải thích về mình, về công ăn việc làm, và lý do ông phải đi làm,..., thì bé có thể hiểu những khả năng của ông, và có

một cái nhìn thực tế về cha mình. Bé hãy xem cha như một con người bình thường, với những ưu điểm và nhược điểm. Nếu sự việc diễn ra như thế, đứa bé sẽ không gặp vấn đề khi trao đổi năng lượng nhận được từ cha với năng lượng vũ trụ”.

Điều rắc rối là cho đến nay, nhiều phụ huynh vẫn còn tranh giành với các con của họ nhằm đạt năng lượng, và điều đó để lại cho chúng ta những di hại. Vì sự tranh giành đó, chúng ta không thể giải quyết vấn đề về tính nhị nguyên thuộc giới tính. Chúng ta bị ghìm lại ở giai đoạn mà ở đó chúng ta đang tìm kiếm năng lượng khác

phái trong một người nam hoặc người nữ, mà chúng ta cho là lý tưởng, toàn năng, và nghĩ rằng chúng ta có thể sở hữu. Anh hiểu tôi chứ?

- Vâng.

- Theo mặc khái thứ tám, ngay khi bắt đầu tiến hoá, ta tự động nhận năng lượng từ phái khác. Năng lượng đó đến từ vũ trụ. Nhưng ta phải thận trọng bởi nếu có một người đến với ta và trao cho ta năng lượng đó, ta có thể cắt đứt với nguồn năng lượng đích thực.

Karla cười. Tôi hỏi:

- Tại sao chị cười?

- Vì một lập luận bằng loại suy của giáo sư Reneau.

- Theo ông ấy, trừ khi chúng ta biết tránh tình huống đó, còn không chúng ta vẫn như là một nửa vòng tròn. Chúng ta tựa như chữ C. Ta tỏ ra rất nhạy cảm với một người khác phái, với nửa vòng tròn còn thiếu đó, và muốn người đó kết hợp với ta để làm cho vòng tròn được trọn vẹn, và mang lại cho ta sự sáng khoái vì năng lượng được tạo ra bởi một sự liên kết đầy đủ với vũ trụ. Thật ra, ta chẳng làm gì khác hơn là kết nối với một người cũng đang tìm cách làm cho cái vòng tròn của họ được trọn vẹn.

“Theo Reneau, sự phụ thuộc lẫn nhau chứa trong nó hạt mầm của những vấn đề sẽ ngay tức khắc nổi lên Như anh thấy, vấn đề đối với con người toàn vẹn do cái chữ O mà mỗi người tin rằng đã đạt được, đó là cần phải có hai người để có thể làm một, người này mang lại năng lượng

dương và người kia năng lượng âm. Con người mới đó có hai cái tôi. Mỗi người trong cả hai đều muốn làm chủ con người toàn vẹn mà cả hai đã tạo ra, và như thế, tựa như trong thời thơ ấu của họ, họ muốn chỉ huy người kia như thể người kia là chính họ. Cái ảo tưởng về một con người toàn vẹn đó tan biến rất nhanh trong một cuộc tranh giành quyền lực. Mỗi người rồi sẽ không ngừng bắt bẻ người kia, theo cách nhằm có thể làm chủ, có thể kiểm soát. Nhưng điều đó không ổn.

Trước kia, có thể là một trong hai người đã nhường nhịn, đã chấp nhận hoặc ngay cả đã tìm kiếm sự thống trị của người kia, điều này thường có đối với phái nữ, và đôi khi, hiếm hơn, đối với nam giới. Nhưng ngày nay, chúng ta đang thức tỉnh. Chẳng ai còn muốn bị thống trị.

Nhớ lại cảnh lời qua tiếng lại mà tôi và Charlene đã chứng kiến ở nhà hàng, tôi nói:

- Thế là chấm dứt yêu thương.

Karla đáp:

- Không, ta có thể tiếp tục yêu thương, nhưng cả hai phải tự mình hoàn tất vòng tròn. Ta phải ổn định mối quan hệ của ta với vũ trụ. Điều đó đòi hỏi thời gian, nhưng sau đó ta sẽ không còn gặp phải vấn đề đó, và ta có thể biết rằng Bản Sách Cổ Chép Tay nhắc đến một quan hệ cao hơn. Sau đó, nếu ta hiệp thông trong tình yêu thương với một người khác, ta sẽ tạo ra một con người siêu việt, một hữu thể cấp cao... Và quan hệ đó không làm ta lệch khỏi con đường ta đang theo.

- Chị có nghĩ rằng vào lúc này Marjorie và tôi đang lệch khỏi con đường phải theo?

- Đúng.

- Làm sao để tránh khỏi chuyện đó?

- Bằng cách cưỡng lại tiếng sét ái tình, ít nữa là vào lúc đầu, trong khi biết duy trì những quan hệ thuần khiết, lý tưởng với người khác phái. Và chỉ quan hệ với những người hoàn toàn bộc lộ chính họ, những người cho bạn biết bằng cách nào và tại sao họ làm điều họ đang làm, y hệt như điều đã xảy ra giữa những đứa trẻ và phụ huynh, trong một thời

thơ ấu lý tưởng. Bằng cách hiểu con người đích thực của người bạn

khác phái, ta loại bỏ những ảo tưởng về phái khác, và giúp ta kết nối với họ.

Karla nói tiếp:

- Cũng nên nhớ rằng, sẽ là điều không thể, khi ta phải kết thúc một sự phụ thuộc trong tình yêu. Ta phải một lần dứt khoát thu hồi năng lượng của mình. Điều đó gây đau khổ, nhưng cần thiết. Sự phụ thuộc trong tình yêu chẳng phải là một chứng bệnh mới lạ, mà một số người trong chúng ta mắc phải. Tất cả chúng ta đều phụ thuộc vào người mình yêu, và tất cả chúng ta đều đang chữa trị căn bệnh đó.

“Điều cần thiết là ta phải, trong cô đơn, bắt đầu cảm nhận sự sáng khoái, sự thoải

mái mà ta nhận thấy trong buổi đầu của một quan hệ tình ái. Ta phải cảm nhận người ấy ở bên trong ta. Và chỉ sau đó, ta mới có thể khám phá đâu là quan hệ tình ái thực sự phù hợp với ta. Nào ai biết được, nếu Marjorie và anh tiến hoá theo một chiều hướng tốt đẹp, thì có thể hai người sẽ khám phá rằng mình được sinh ra để sống bên nhau. Nhưng hãy ý thức rằng, vào lúc này, quan hệ của anh với nàng không ổn”.

Hinton khiến chúng tôi ngưng nói chuyện, ông cho biết đã đến giờ ông đi ngủ, phòng của chúng tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi cảm ơn sự tiếp đón ân cần niềm nở của ông.

Sau đó, Karla nói với tôi:

- Tôi cũng đi ngủ. Chúng ta sẽ tiếp tục vào một lần khác.

Tôi gật đầu và nhìn theo Karla. Lúc đó, tôi cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai tôi. Thì ra là Julia.

Julia nói:

- Tôi đi ngủ đây. Để tôi chỉ cho anh phòng của anh nhé?

- Vâng, cảm ơn. Chị có biết phòng của Marjorie ở đâu không? Julia mỉm cười và, khi vào hành lang, bà nói:

- Khá xa phòng của anh. Ông Hinton là người rất nguyên tắc.

Tôi mỉm cười, chúc Julia ngủ ngon, và vào phòng của tôi.

Tôi thức dậy khi ngửi thấy mùi cà phê. Một mùi cà phê thơm ngon phảng phất trong không khí của ngôi nhà. Sau khi mặc áo, tôi xuống nhà. Một người giúp việc trao cho tôi một ly nước bưởi.

Từ phía sau tôi, Julia nói:

- Chào buổi sáng.

- Chào! - Tôi nói và quay lại. Julia chăm chú nhìn tôi:

- Anh có biết tại sao chúng ta lại gặp nhau?

- Không. Tôi chưa có thời giờ để nghĩ đến chuyện đó. Tôi bận tìm hiểu một đề tài khác.

- Vâng, tôi biết.

- Tại sao chị biết?

- Tôi thấy điều đó xảy ra khi quan sát trường năng lượng của anh.

- Nó như thế nào?

- Năng lượng của anh được liên kết với năng lượng của Marjorie. Hôm qua, khi anh ngồi ở đó và Marjorie ở nhà bếp, trường năng lượng của anh đã vươn đến đó và kết nối với trường năng lượng của Marjorie. Điều đó luôn như thế đối với những tiếng sét ái tình. Anh đã mất liên kết với vũ trụ. Thay vào đó, anh đã liên kết với trường năng lượng của Marjorie. Trong tiếng sét ái tình, người ta liên kết với một người hoặc một điều gì đó để qua đó kết nối một cách gián tiếp với vũ trụ. Muốn thoát khỏi sự liên kết đó, ta phải tăng cường năng lượng của mình và tập trung trở lại vào những động cơ sâu xa của ta.

Tôi gạt đầu và rời khỏi phòng. Julia vẫn ở đó. Trong mười phút, tôi thực hành phương pháp của linh mục Sanchez, vẻ đẹp xuất hiện trở lại quanh tôi, và tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi trở vào nhà.

Julia nói:

- Trông anh khá lắm.

- Tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều.

- Vậy thì, vấn đề của anh là gì?

Tôi suy nghĩ. Tôi đã đi tìm Marjorie và đã gặp nàng. Vấn đề đã có câu trả lời. Nhưng tôi còn phải tìm Wil. Và tôi muốn biết người ta sẽ ứng xử với nhau như thế nào nếu họ tuân theo lời dạy của Bản Sách Cổ Chép Tay. Nếu tác động của nó là tích cực, tại sao Sebastian và các linh mục phải bận tâm?

Tôi nói với Julia:

- Tôi muốn biết phần còn lại của mặc khải thứ tám và tìm thấy Wil. Có lẽ ông ấy đã tìm thấy mặc khải thứ chín.

- Tôi sẽ đi Iquitos. Anh muốn theo không? Tôi do dự. Julia nói thêm:
- Theo tôi nghĩ, Wil đang ở đó.
- Làm sao chị biết? Julia mỉm cười:
- Chuyện khám phá mặc khái thứ chín.

Trong khi Julia nói, tôi thấy tôi và Julia cùng đến Iquitos, và sau đó, vì một lý do không rõ, chúng tôi đã quyết định mỗi người đi một ngã. Tôi thấy rõ tôi đang theo đuổi một mục đích, nhưng chẳng hiểu mục đích gì.

Tôi nhìn Julia. Bà mỉm cười:

- Anh ở đâu thế?
- Tôi đang có một viễn tượng.
- Quan trọng không?
- Tôi không biết nữa. Tôi nghĩ rằng, một khi đến Iquitos, tôi và cô sẽ mỗi người một đường.

Rolando vào phòng và nói với Julia:

- Tôi đã chuẩn bị mọi thứ thực phẩm và đồ dự phòng như chị đã dặn.

Nhận ra tôi, Rolando gật đầu chào. Julia nói:

- Cám ơn anh. Anh thấy có nhiều binh lính không?
- Chẳng thấy ai.

Marjorie đi vào và khiến tôi bớt quan tâm đến Julia. Tuy vậy, tôi vẫn nghe thấy Julia đang giải thích với Rolando rằng có lẽ Marjorie

muôn được đưa sang Brazil để từ đó về Hoa Kỳ.

Tôi đến bên Marjorie:

- Em ngủ ngon chứ?

- Tạm tạm.

Chỉ Rolando, tôi nói:

- Anh ấy là bạn của Julia. Ngày mai, anh ấy sẽ đến Brazil. Từ đó, anh ấy sẽ giúp em trở về Hoa Kỳ,

Marjorie có vẻ hoảng sợ. Tôi giải thích:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Họ đã từng giúp nhiều người Mỹ. Họ quen biết những người ở Sứ quán. Chẳng mấy chốc, em sẽ về nhà.

Nàng gật đầu:

- Nhưng em lo cho anh.

- Đừng lo. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Khi về nước, anh sẽ gọi em. Phía sau tôi, Hinton loan báo bữa điểm tâm đã sẵn sàng. Chúng tôi

sang phòng ăn để điểm tâm. Sau đó, Julia và Rolando có vẻ rất vội vã. Julia giải thích rằng Marjorie và Rolando phải vượt qua biên giới trước khi đêm xuống, và chuyến đi sẽ kéo dài suốt cả ngày.

Khi Julia và Rolando bàn bạc và ra khỏi nhà, tôi kéo Marjorie lại gần:

- Em đừng lo. Hãy nhìn các sự việc và có thể em sẽ khám phá những mặt khác.

Nàng mỉm cười, không nói gì. Tôi nhìn nàng trong khi Rolando đưa hành lý vào xe. Khi Marjorie đã vào xe, tôi bắt gặp ánh mắt của nàng lần cuối khi xe rời xa.

Tôi hỏi Julia:

- Họ sẽ không gặp rắc rối khi vượt biên giới chứ?

- Đương nhiên. Bây giờ, đến lượt chúng ta ra đi.

Chúng tôi từ biệt Hinton, Karla và Mareta. Sau đó, Julia lái xe về hướng đông bắc để đi Iquitos.

Cảnh quan càng lúc càng có vẻ rậm rạp nhiệt đới. Hiếm thấy bóng người trên đường. Tôi nghĩ đến mặc khải thứ tám. Mặc khải đó là một cách thức mới để con người hiểu nhau, nhưng tôi không thể nắm rõ toàn bộ tinh thần bản văn mà Karla đã giải thích cho tôi về cách thức ứng xử với trẻ em và về những chướng ngại của tình yêu. Nhưng bà và Pablo hàm ý về một cách thức ngoại xuất năng lượng vào tha nhân. Cách thức đó là

gì?

Tôi nói với Julia:

- Tôi không hiểu rõ mặc khải thứ tám.
- Cách ứng xử của chúng ta đối với tha nhân quyết định tốc độ tiến hoá của chúng ta, tốc độ mà qua đó những thắc mắc của chúng ta sẽ tìm thấy giải đáp.
- Điều đó diễn ra như thế nào?
- Hãy nghĩ đến hoàn cảnh của chính anh. Bằng cách nào anh đã đạt được những giải đáp?
- Tôi nghĩ rằng nhờ những người mà tôi đã gặp.
- Anh có thực sự cởi mở để đón nhận thông điệp của họ?
- Không thực sự. Tôi đã hờ hững, xa cách.
- Phải chăng những người mang đến thông điệp cho anh cũng xa cách như anh?
- Không, họ cởi mở và thân thiện. Họ...

Tôi do dự, không thể kết thúc câu trả lời. Julia hỏi tiếp:

- Có phải họ đã giúp anh bằng cách làm cho anh cởi mở? Có phải họ

đã mang đến cho anh năng lượng và sự thân ái?

Câu hỏi của Julia khiến tôi trở về với quá khứ và nhiều kỷ niệm. Thái độ thân thiện của Wil khi tôi hoảng sợ ở Lima, sự ân cần niềm nở của linh mục Sanchez, những lời khuyên của linh mục Carl, của Pablo, của Karla. Và giờ đây là Julia. Tất

cả họ đều có cùng một cách nhìn.

Tôi nói:

- Đúng, đó là điều tất cả các bạn đã làm.

- Và chúng tôi đã làm điều đó một cách có ý thức trong khi tuân theo mặc khải thứ tám. Bằng cách nâng cao tinh thần của anh và giúp anh làm sáng tỏ quá khứ, chúng tôi có thể tìm thấy thông điệp, sự thật mà anh dành cho chúng tôi. Anh hiểu chứ? Trao cho anh năng lượng cũng là điều tốt đẹp mà chúng tôi có thể làm cho chính mình.

- Bản Sách Cổ Chép Tay nói gì về điều đó?

- Nói rằng, mỗi lần ta giúp ai đó trên đường đời của ta, người đó mang đến cho ta một thông điệp. Những gặp gỡ hoàn toàn ngẫu nhiên là điều không hề có. Cách thức mà ta đáp lại những cuộc gặp gỡ đó là điều quyết định để ta sẽ đón nhận thông điệp hay không. Nếu khi nói chuyện với người mà ta gặp trên đường đời ta không thấy có thông điệp liên quan đến những vấn đề của ta, điều đó không có nghĩa là không có thông điệp. Chỉ có điều là ta đã không phát hiện nó.

Julia

- Anh từng gặp lại một người bạn cũ, nói chuyện với người đó, chia tay họ, rồi tình cờ gặp lại trong cùng một ngày hoặc một tuần?

- Có chứ?

- Và thông thường anh đã nói gì trong trường hợp đó? Phải chăng anh nói, “Chà, lại là bạn”, rồi mỉm cười và chia tay?

- Vâng.

- Theo Bản Sách cổ Chép Tay, khi xảy ra trường

hợp như thế, chúng ta phải dứt khoát dừng lại và tìm biết đâu là thông điệp mà người đó dành cho ta, cũng như thông điệp mà ta dành cho người đó. Bản sách tiên báo rằng nếu con người hiểu được điều ấy, thì những quan hệ của họ sẽ trở nên dễ dàng hơn, phong phú hơn.

- Nhưng điều ấy không dễ thực hiện, nhất là đối với người không tin vào những chuyện như vậy.
 - Đúng. Nhưng bản sách cũng giải thích về cách thức tiến hành.
 - Có phải cô muốn nói cách thức mà chúng ta phải ứng xử với nhau?
 - Đúng.
 - Bản sách đó nêu lên điều gì?
 - Hẳn anh còn nhớ, mặc khái thứ ba cho biết trong thế giới năng lượng, con người có khả năng độc đáo là có thể chủ động ngoại xuất năng lượng của mình?
 - Đúng.
 - Anh còn nhớ người ta đã thực hiện điều đó như thế nào chứ? Nhớ lại những chỉ dẫn của Juan, tôi nói:
 - Bằng cách chú ý đến vẻ đẹp của một sự vật cho đến khi năng lượng thâm nhập ta và ta cảm nhận tình yêu thương. Lúc đó, ta ở trong tình trạng có thể gửi trả lại năng lượng.
 - Đúng, nguyên tắc đó có thể áp dụng đối với con người. Nếu ta chú ý đến sự thể hiện và động thái của ai đó, nếu ta chú tâm vào người đó cho đến khi những đường nét và hình dáng của người đó nổi bật lên, với sự hiện diện đậm nét hơn, thì ta có thể gửi năng lượng cho người đó.
- “Dĩ nhiên, trước tiên ta phải duy trì năng lượng của ta ở mức cao, để cho dòng năng lượng thâm nhập ta, rồi tiến về người đó. Càng thấy rõ và đánh giá cao vẻ đẹp nội tâm, sự toàn vẹn của người đó, năng lượng càng
- sẽ trôi chảy về người đó và, lẽ tự nhiên, ta sẽ càng nhận lại được nhiều năng lượng hơn. Càng yêu thương và đánh giá cao tha nhân, ta càng đạt được nhiều năng lượng. Chính vì thế, yêu thương và trao đi năng lượng cũng là điều tốt đẹp mà ta thực hiện cho chính mình”.
- Linh mục Sanchez cũng thường nói với tôi vấn đề này. Julia nói:

- Tác động của sự ngoại xuất năng lượng là khá lớn lao. Chẳng hạn, vào lúc này, anh đang trao đổi năng lượng cho tôi. Tôi cảm nhận được và cảm thấy nhẹ nhàng hơn, đầu óc sáng suốt hơn khi tôi nói. “Vì anh làm

gia tăng năng lượng của tôi, nên tôi thấy rõ hơn sự thật của mình, tôi truyền

đạt nó cho anh một cách rõ ràng hơn, và anh đạt được một thị kiến từ lời nói của tôi. Điều đó giúp anh thấy rõ hơn cái tôi sâu kín của tôi và đánh giá cao nó, để anh có thể chú ý một cách sâu sắc hơn đến nó. Và cứ như thế tiếp tục. Bằng cách này, hai người hoặc nhiều hơn, có thể đạt đến những tầm cao mới, khi mang lại sự trù phú cho nhau. Lối quan hệ đó khác với quan hệ phụ thuộc trong tình yêu. Quan hệ phụ thuộc trong tình yêu bắt đầu theo cách tương tự, nhưng nhanh chóng chuyển sang thống trị, vì tình yêu cuồng

nhiệt say đắm sẽ cắt đứt với nguồn năng lượng đích thực. Một sự ngoại xuất năng lượng đích thực không liên quan đến tình yêu, cũng chẳng liên quan đến một ý định nào. Mỗi người chỉ đơn giản chờ đợi thông điệp”.

Tôi hỏi.

- Pablo đã nói với tôi rằng sợ hãi tôi không nhận được thông điệp của Costous là vì tôi đã vận hành cơ chế thống trị của tôi. Ta phải làm gì nếu người mà ta đang đối thoại tìm cách buộc ta phải chịu cơ chế thống trị của họ? Làm thế nào để thoát khỏi?

Julia đáp ngay:

- Bản Sách Cổ Chép Tay khẳng định, nếu ta không tiến vào trò chơi của người kia, thì cơ chế của h sẽ tiêu tan.

- Tôi không hiểu.

Về ưu tư hiện rõ trên khuôn mặt, Julia nói:

- Chẳng biết gần đây có nơi nào bán xăng để chúng ta có thể mua.

- Tôi nhìn đồng hồ xăng. Lượng xăng trong xe còn phân nửa. Tôi nói:

- Xăng còn nhiều.
- Tôi biết. Nhưng tôi có linh cảm là chúng ta phải dừng lại để đổ đầy bình.
- Được thôi.

Chỉ về một ngã tư ở phía phải, Julia nói:

- Con đường này.

Chúng tôi rẽ vào và sau tám trăm mét ngang qua rừng rậm, chúng tôi thấy một cửa hàng dành cho những người đi câu và đi săn. Nhà được xây bên sông, bên cạnh có nhiều thuyền câu đang đậu. Chúng tôi dừng xe trước một cây xăng cũ, và Julia xuống xe để đi tìm chủ nhân của nó.

Tôi xuống xe, duỗi chân tay trong khi đi quanh cửa hàng để đến bên bờ sông. Không khí trĩu nặng hơi ẩm. Chẳng mấy chốc nữa, trời sẽ rất nóng.

Thế rồi, đột nhiên, từ phía sau tôi, có người nói với tôi bằng tiếng Tây

Ban Nha, giọng giận dữ. Tôi quay lại và đối diện với một gã người Peru lùn mập. Y có vẻ đe dọa, và lặp lại câu vừa nói.

Lúc đó, y nói bằng tiếng Anh:

- Anh là ai? Anh làm gì ở đây?

Tôi cố tránh y:

- Chúng tôi cần đổ xăng và sẽ đi ngay,

Tôi trở ra phía bờ sông, hi vọng y sẽ bỏ đi. Nhưng y tiến đến gần tôi

hơn:

- Hãy cho tôi biết anh là ai? Tôi nhìn y. Coi bộ y không đùa. Tôi nói:
- Tôi là người Mỹ. Tôi không biết rõ nơi tôi sẽ đến Tôi đang đi cùng với một bà bạn.

Y nói bằng giọng thù nghịch- Một người Mỹ lạc lối ư?

- Đúng.

- Vậy, anh làm gì ở đây?

Tôi nói khi quay về xe:

- Tôi chẳng tìm kiếm gì. Và tôi cũng chẳng làm phiền gì ông. Ông hãy để tôi yên.

Tôi thấy Julia đang đứng, tựa vào xe. Cùng lúc đó, gã Peru cũng trông thấy Julia...

Julia nói:

- Ta đi thôi, cây xăng đóng cửa.

Gã Peru hỏi Julia bằng giọng thù nghịch:

- Bà là ai?

- Sao ông hung dữ thế?

Thái độ của gã đổi khác:

- Tại vì tôi được trả lương để trông coi nơi này.

- Ông rất sốt sắng trong công việc. Nhưng chúng tôi không thể trả lời ông nếu ông có thái độ đe dọa như thế.

Gã nhìn Julia, không hiểu hết câu nói.

Julia nói:

- Chúng tôi đi Iquitos. Chúng tôi làm việc với các linh mục Sanchez và Carl. Ông biết các vị đó chứ?

Gã lắc đầu, nhưng tên của hai vị đó khiến gã lảng đi. Gã bỏ đi.

Julia nói với tôi:

- Chúng ta đi thôi!

Xe lao đi, bỏ lại phía sau trạm xăng, và tôi nhận ra rằng sự việc vừa qua đã làm tôi xao động. Tôi cô lấy lại bình tĩnh.

Tôi hỏi:

- Phải chăng đã có điều gì đó xảy ra ở trong chị? Julia nhìn tôi:
- Anh muốn nói gì?
- Tôi muốn biết phải chăng có điều gì đó trong chị đã khiến chị có linh

Julia cười:

- Không, toàn bộ hành động đã diễn ra ở bên ngoài. Tôi nhìn Julia. Julia hỏi:
- Anh hiểu chứ?
- Chẳng hiểu gì cả.
- Anh đã nghĩ gì trước khi chúng ta dừng lại ở nơi ấy ;
- Tôi chỉ muốn đuổi hai cẳng chân.
- Không, trước đó nữa. Anh đã hỏi tôi câu gì?

Tôi suy nghĩ. Rồi tôi bỗng nhớ:

- Lúc đó, chị đã nêu lên một điều khiến tôi ngạc nhiên. Chị đã nói, người đối thoại sẽ không thể sử dụng cơ chế thống trị của họ nếu ta không tiến vào trò chơi của họ. Vào lúc đó, tôi đã không hiểu.

- Bây giờ, anh đã hiểu rồi chứ?
- Tôi vẫn chưa rõ lắm.
- Sự việc vừa xảy ra cho thấy điều gì sẽ xảy ra nếu anh tiến vào trò chơi cơ chế thống trị của gã Peru đó.
- Như thế nào? Julia liếc nhanh tôi:

- Với anh, gã Peru đó đã sử dụng cơ chế gì?
- Rõ ràng, y là một kẻ đe dọa.
- Còn anh?
- Tôi cố tránh xa y.
- Tôi biết, nhưng bằng cách đóng vai trò gì?
- Tôi bắt đầu bằng vai kẻ thờ ơ lãnh đạm, nhưng y không buông tha tôi.
- Sau đó?
- Tôi nghĩ là tôi đã đóng vai kẻ than vãn. Julia mỉm cười và gật đầu:
- Đúng vậy.
- Tôi nhận thấy chị đã thoát khỏi y một cách dễ dàng
- Chỉ vì tôi không thích hợp với trò chơi của y. Hãy nhớ rằng cơ chế thống trị của mỗi người là điều được hình thành từ thời thơ ấu nhằm đáp ứng một cơ chế khác. Như vậy, mỗi cơ chế chỉ có thể hiệu lực khi gặp một cơ chế tương ứng. Kẻ đe dọa cần phải gặp một kẻ đe dọa khác hoặc kẻ đóng vai nạn nhân.

Vẫn mơ hồ, tôi hỏi:

- Còn chị, lúc này chị đã làm gì?
- Tôi đã đáp trả y bằng sự đe dọa, nếu tôi tiến theo cơ chế của tôi, và điều đó có thể đưa đến bạo lực. Nhưng tôi đã chọn tuân theo những

hướng dẫn của Bản Sách Cổ Chép Tay. Tôi đã nhận ra cơ chế của gã Peru. Mọi cơ chế đều là những chiến lược kín đáo nhằm giành năng lượng. Gã Peru đó tìm cách bắt nạt anh để lấy đi năng lượng của anh. Khi y định giở trò đó với tôi, tôi liền đặt cho thái độ của y một cái tên.

- Chính vì thế mà chị đã hỏi y tại sao y hung dữ đến thế?

- Đúng. Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng những thao túng kín đáo nhằm giành năng lượng sẽ không thể hữu hiệu nếu ta chỉ ra chúng bằng cách đặt tên cho chúng. Những thao túng đó sẽ không còn được che đậy nữa. Đó là một phương pháp rất đơn giản. Sau đó, người thao túng buộc phải tỏ ra thực tế và trung thực hơn.

- Điều chị nói làm tôi ngạc nhiên. Tôi nhận thấy mình đã từng đặt tên cho những cơ chế được sử dụng bởi những người khác, tuy vào lúc đó tôi không nhận thức.

- Mọi người đều thực hiện điều đó. Như thế chúng ta nhìn thấy rõ hơn những hậu quả thực sự. Để thực hiện thành công, ta phải nhìn ở bên kia cơ chế, bản chất thật của người đối diện, và gửi đến họ tối đa năng lượng. Nếu họ cảm thấy năng lượng đã tuôn vào họ, thì họ sẽ ngưng áp dụng cơ chế.

- Chị đã rút ra được điều gì từ gã Peru?

- Y là một gã đáng thương, vô vọng đang tìm kiếm năng lượng. Có phải y đã gửi cho anh một thông điệp đúng lúc?

Tôi nhìn Julia. Julia suýt bật cười. Tôi nói:

- Chị nghĩ rằng chúng ta dừng lại ở đó chỉ để cho tôi có thể học cách ứng xử trước một người đang sử dụng cơ chế thống trị của họ thôi ư?

- Vâng, tôi nghĩ là vậy.

Tiếng muỗi vo ve khiến tôi thức giấc. Julia mỉm cười như đang nhớ

đến một chuyện vui.

Tôi hỏi:

- Iquitos còn xa không?

- Khoảng năm mươi kilômet, nhưng chỉ khoảng vài phút nữa chúng ta sẽ đến quán trọ Stewart. Đó là một quán trọ dành cho những người đi săn. Chủ nhân của nó là một người Anh. Ông ấy tin ở những ý tưởng của Bản Sách Cổ Chép Tay. Tôi quen thân Stewart.

Hai trăm mét sau đó, sau một ngã rẽ về phía trái tôi thấy một ngôi nhà hai tầng xây theo phong cách thời Victoria. Chúng tôi dừng xe ở một bãi đậu trái sỏi. Có nhiều người đang trò chuyện ở hàng hiên có mái che. Tôi mở cửa xe và định bước xuống thì Julia chạm vào vai tôi và nói:

- Anh hãy nhớ rằng, chẳng ai có mặt ở đây do tình cờ. Hãy cởi mở để đón nhận những thông điệp.

Tôi và Julia bước lên hàng hiên. Những người Peru ăn mặc bánh bao gập đầu chào chúng tôi.

Sau khi vào phòng khách rộng lớn, Julia chỉ cho tôi phòng ăn, yêu cầu tôi chọn bàn, rồi bà đi tìm ông chủ quán.

Tôi nhìn phòng ăn. Có khoảng chục cái bàn được bày theo hai hàng.

Tôi chọn một cái bàn ở giữa, và ngồi xuống, lưng tựa vào tường. Có ba người đàn ông đi vào sau tôi và họ ngồi đối diện với bàn tôi, cách vài mét. Sau đó là một người đàn ông đến ngồi cạnh bàn tôi, phía phải. Người này có vẻ là dân châu Âu.

Julia đi vào, trông thấy cái bàn của tôi, và đến ngồi đối diện tôi. Julia nói:

- Ông chủ không có ở đây, và nhân viên của ông cho biết họ không nghe nói đến Wil.

- Vậy, ta phải làm gì?

Julia nhún vai:

- Tôi không biết nữa. Chúng ta phải xem như có ai đó ở đây đang có một thông điệp dành cho chúng ta.

Làm thế nào chị biết chuyện ấy sẽ xảy ra?

- Anh đừng quên mặc khẩu thứ ba. Vũ trụ là năng lượng, một năng lượng đáp ứng những mong đợi của chúng ta. Con người là thành phần của vũ trụ năng lượng; vì vậy, khi chúng ta nêu lên một câu hỏi, những người có câu trả lời sẽ xuất hiện.

“Hãy ghi nhớ, tất cả những ai mà ta gặp trên đường đời của ta đều có

một thông điệp dành cho ta. Nếu không, họ đã chọn một con đường khác, hoặc đã đi sớm hơn hoặc muộn hơn. Sự hiện diện của những người đó cho thấy họ đã có lý do để có mặt”.

Tôi nhìn Julia, lòng vẫn hoài nghi. Mọi sự đơn giản đến thế ư?

Julia nói tiếp: “Cái khó là phải biết đúng người để nói, bởi ta không thể nói với tất cả mọi người”.

- Làm thế nào để biết?
- Theo Bản Sách Cổ Chép Tay thì có nhiều dấu chỉ.

Tôi chăm chú nghe Julia nói nhưng, chẳng hiểu vì lý do gì, tôi liếc mắt về người đàn ông đang ngồi ở bên phải tôi. Cùng lúc đó, ông ta quay sang nhìn tôi. Khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, người đàn ông nhìn xuống đĩa thức ăn của mình. Tôi cũng làm như thế.

Tôi hỏi Julia:

- Những dấu chỉ ở đâu?
- Như vừa rồi!
- Như cái gì?
- Như anh vừa nhận được
- Cô muốn nói gì?

Julia nghiêng người về phía tôi:

- Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng sự tiếp xúc bằng ánh mắt xảy ra một cách đột ngột và tự phát là dấu chỉ cho biết hai người sẽ phải nói với nhau.
- Nhưng điều đó thường xảy ra!
- Đúng, nhưng ngay lập tức người ta quên điều đó và tiếp tục mọi chuyện của họ.

Tôi gật đầu:

- Bản sách còn nói đến những dấu chỉ nào khác?
- Nói đến một xúc cảm thân quen. Cái cảm tưởng rằng ta đang gặp một người hình như đã quen biết, dấu họ là người xa lạ.

Tôi nghĩ ngay đến Dobson và Reneau, những người mà tôi đã thấy thân quen ngay trong lần đầu gặp mặt.

Tôi hỏi:

- Bản sách có giải thích vì lý do nào những người đó có vẻ thân quen?
- Không. Bản sách chỉ nói rằng chúng ta là thành phần của cùng một nhóm ý tưởng với những người khác. Những nhóm ý tưởng đó tiến hoá theo cùng những mục tiêu, tư duy theo cùng phương cách, khiến họ có một vẻ giống nhau, và đôi khi có cùng những trải nghiệm. Bằng trực giác, chúng ta nhận biết những thành viên của nhóm mình, và thường là họ có những thông điệp để trao cho chúng ta.

Một lần nữa, tôi nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên phải tôi. Tôi thấy ông ta có vẻ thân quen. Ông liếc mắt về phía tôi. Tôi quay lại nhìn Julia.

Julia khuyên tôi:

- Anh phải nói chuyện với người này.

Tôi lặng im, cảm thấy mình không thể bắt chuyện với ông ta khi không

có lý do. Tôi muốn rời khỏi đây, muốn đến Iquitos, Khi tôi định th

ước muốn đó, Julia nói:

- Đây chính là nơi các sự việc xảy ra, chứ không phải ở Iquitos. Chúng ta phải nỗ lực đến cùng. Điều rắc rối là anh không chấp nhận ý tưởng phải nói chuyện với ông ta.

- Ai cho chị biết điều đó?

- Điều gì?

- Điều tôi đang suy nghĩ.
- Chỉ chăm chú nhìn anh là đủ hiểu.
- Là thế nào?
- Khi ta hiểu một cách sâu sắc một người nào, ta thấy sự thật của họ ở đằng sau vẻ ngoài. Khi ta chăm chú quan sát họ, chỉ một biến đổi thoáng qua trên khuôn mặt họ cũng cho thấy ý nghĩ của họ. Đó là điều hoàn toàn tự nhiên.

Tôi nói:

- Hình như đó là thần giao cách cảm.
- Thần giao cách cảm là điều chẳng có gì lạ.

Tôi lại nhìn người đàn ông; lần này ông ta ngồi bất động. Julia thúc giục tôi:

- Nào, hãy tập trung năng lượng của anh và sang nói chuyện với ông ấy, trước khi quá muộn.

Tôi cố gia tăng năng lượng của mình cho đến khi cảm thấy đủ mạnh mẽ. Rồi tôi hỏi Julia:

- Tôi phải nói gì với ông ấy chứ?
- Nói sự thật. Hãy trình bày sự thật theo cách mà ông ta có thể nhận ra.

Tôi đứng dậy và bước đến bên người đàn ông. Ông ta có vẻ e dè, lo lắng, giống như Pablo trong lần đầu gặp tôi. Tôi cố nhìn, ở đằng sau vẻ ngoài. Điều đó giúp tôi trông thấy một biểu hiện khác trên khuôn mặt của ông ta, và thấy nhiều năng lượng hơn.

Tôi nói:

- Chào ông phải là dân Peru. Tôi hy vọng được ông giúp cho một việc nhỏ. Tôi đang đi tìm một người bạn tên Wil James.

Người đàn ông nói, bằng một giọng tiếng Anh có âm Scandinavia:

- Mời anh ngồi. Tôi là giáo sư Edmund Connor. Tôi bắt tay ông. Và ông nói tiếp:

- Rất tiếc, tôi không biết ông bạn tên Wil của anh.

Tôi tự giới thiệu và giải thích - với hy vọng ông ta sẽ hiểu – rằng Wil đang tìm kiếm mặt khả thứ chín.

Connor nói:

- Tôi biết Bản Sách Cổ Chép Tay và tôi đến đây để tìm hiểu tính xác thực của nó.

- Ông đi một mình à?

- Tôi có hẹn với giáo sư Dobson, nhưng chưa thấy ông ấy đâu. Tôi không hiểu vì lý do gì ông ấy không xuất hiện. Ông ấy đã nói với tôi rằng sẽ có mặt ở đây trước tôi.

- Ông quen thân giáo sư Dobson?

- Vâng, Dobson là một trong những nhà khoa học đã đề ra nhiệm vụ này.

- Vậy, giáo sư Dobson có khoẻ không? Ông ấy sẽ đến đây? Giáo sư Connor nhìn tôi vẻ thắc mắc:

- Chúng tôi đã định trước như thế mà. Tại sao anh hỏi vậy? Phải

chẳng đã có điều gì xảy đến cho Dobson?

Năng lượng của tôi đột ngột giảm thấp. Tôi hiểu ra rằng họ đã hẹn nhau trước khi Dobson bị bắt.

Tôi nói:

- Tôi đã gặp giáo sư Dobson trên chuyến bay đến Peru; ông ấy đã bị bắt tại Lima. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó.

- Bị bắt? Trời đất ơi!
- Lần cuối ông nói chuyện với giáo sư Dobson là khi nào?
- Cách nay nhiều tuần, nhưng chúng tôi đã hẹn ở đây. Dobson phải gọi cho tôi trong trường hợp ông ấy đổi kế hoạch.
- Ông có biết vì lý do gì giáo sư Dobson muốn gặp ông ở đây thay vì ở Lima?

- Là vì ở gần đây có những di chỉ khảo cổ học và Dobson phải tới đó để gặp một nhà khoa học khác,
- Giáo sư Dobson có cho ông biết ông ấy sẽ gặp nhà khoa học đó ở đâu không?

- À, Dobson phải đến... à... San Luis. Tôi tin là vậy. Tại sao anh hỏi? Ngay lúc đó, có hai điều xảy ra cùng lúc. Trước tiên, tôi tưởng tượng thấy Dobson. Chúng tôi gặp nhau trên một con đường chạy giữa những

hàng cây lớn. Đồng thời, tôi nhìn ra cửa sổ và kinh ngạc khi thấy linh mục Sanchez đang bước lên những bậc thang của hàng hiên. Quần áo lấm bụi đường, Sanchez có vẻ hơi mệt mỏi. Trên bãi đậu xe, có một linh mục khác đang chờ trong chiếc xe cũ kỹ.

Giáo sư Connor hỏi:

- Ai thế?

Không thể che giấu sự bồn chồn của mình, tôi đáp:

- Đó là linh mục Sanchez.

Sau đó, tôi quay sang Julia, nhưng Julia đã biến mất. Tôi đứng dậy khi Sanchez đi vào phòng ăn. Trông thấy tôi, ông có vẻ sửng sốt. Rồi ông đi về phía tôi, và hỏi:

- Sao, ổn chứ?
- Vâng, rất ổn. Còn cha? Cha làm gì ở đây?

Tuy mệt mỏi thấy rõ, ông cười:

- Tôi không còn một nơi nào khác để đến. Và suýt nữa, tôi không đến được đây. Rất nhiều binh lính đang đến.

Ở phía sau tôi, Connor nói khi đến gần Sanchez:

- Tại sao lại có binh lính?
- Tôi không biết họ được lệnh gì. Tôi chỉ biết là họ rất đông.

Tôi giới thiệu hai người với nhau, và cho Sanchez biết về hoàn cảnh của Connor.

Về sợ hãi, Connor nói:

- Tôi cần phải đi, nhưng không có xe.

Sanchez nói:

- Linh mục Paul đang chờ ở ngoài kia. Ông ấy sẽ trở về Lima ngay.

Giáo sư có thể đi cùng nếu muốn.

- Vâng, tôi sẵn sàng. Tôi hỏi Sanchez:
- Nếu họ gặp binh lính thì sao?
- Linh mục Paul là người ít được biết. Rất ít nguy cơ để ông ấy bị bắt giữ.

Julia xuất hiện và nhận ra linh mục Sanchez. Họ mừng rỡ khi gặp lại nhau. Sau đó, tôi giới thiệu Connor với Julia. Trong khi tôi nói, nỗi lo sợ

của Connor có vẻ gia tăng, và ngay sau đó linh mục Sanchez nói với Connor rằng đã đến lúc linh mục Paul phải lên đường. Connor vào phòng để thu dọn hành lý và ra ngay sau đó. Sau khi tôi từ biệt Connor, linh mục Sanchez và Julia đưa Ông ra xe. Tôi ngồi lại bàn. Tôi muốn suy nghĩ. Tôi biết cuộc gặp gỡ vừa qua có một ý nghĩa, và sự xuất hiện của linh mục Sanchez cũng có một ý nghĩa, nhưng tôi không hiểu rõ.

Chẳng bao lâu sau, Julia trở vào, Ngồi xuống cạnh tôi, bà nói:

- Tôi đã nói với anh rằng có một điều gì đó đã xảy ra. Nếu không dừng lại ở cây xăng, chúng ta hẳn không gặp linh mục Sanchez và Connor. Vậy, thông điệp mà Connor đã gửi đến anh là gì?

- Tôi không biết nữa. Linh mục Sanchez đâu?

- Ông ấy đã lấy phòng để nghỉ. Từ hai ngày nay, ông ấy không ngủ. Tôi quay mặt đi. Tuy biết rằng linh mục Sanchez đang mệt, nhưng điều

đó làm tôi thất vọng. Tôi rất muốn nói chuyện với ông để được ông giải thích rõ tất cả các sự kiện, nhất là sự xuất hiện của binh lính. Tôi cảm thấy buồn bực và tiếc nu

Nhận thấy vẻ âu lo của tôi, Julia nói:

- Anh hãy bình tĩnh lại và cho tôi biết anh nghĩ gì về mặc khải thứ tám.

Tôi nhìn Julia và cố định tâm:

- Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Theo anh, mặc khải thứ tám nói gì? Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

- Nó nói về cách thức ứng xử với tha nhân, với trẻ em và người lớn.

Nó chỉ cho chúng ta cách để nhận ra những cơ chế thống trị, vượt qua chúng, và tập trung vào tha nhân để gửi cho họ năng lượng.

- Và sau đó...?

Tôi nhìn Julia và hiểu ra ngay:

- Nó cũng nói rằng nếu chọn đúng người đối thoại, ta sẽ nhận được những lời giải đáp mà ta đang tìm kiếm.

Thấy Julia mỉm cười, tôi hỏi:

- Chị đã hiểu rõ mặc khải thứ tám?

- Hiểu gần hết. Chỉ còn một điều. Anh đã hiểu rằng bằng cách nào người ta có thể mang đến sức mạnh và sự can đảm cho tha nhân. Giờ đây, anh sẽ thấy điều gì xảy ra trong một nhóm mà mọi thành viên đều tác

động lẫn nhau theo cách ấy.

Ăn tối xong, chúng tôi quyết định ra ngoài hàng hiên, trong không khí mát mẻ của đêm. Linh mục Sanchez đã vào phòng được ba giờ, và tôi cảm thấy nóng ruột. Tôi dụ lại khi ông đột ngột xuất hiện và ngồi cạnh chúng tôi.

Tôi hỏi ông:

- Thưa cha, cha có tin về Wil chứ?

Ông xoay ghế để có thể trực diện với tôi và Julia. Rồi ông nói:

- Có. Tôi có tin của Wil.

- Có gì lạ không ạ?

- Tôi sẽ kể hết cho anh. Khi linh mục Carl và tôi rời khỏi nơi đó để trở về trụ sở Hội Truyền giáo, chúng tôi nghĩ mình sẽ gặp Hồng y Sebastian cùng binh lính. Chúng tôi cho rằng mình sẽ bị bắt để đưa ra toà giáo hình. Nhưng khi về đến nơi, chúng tôi được biết Sebastian và binh lính đã đột ngột rời khỏi từ nhiều tiếng trước đó, sau khi họ nhận được một thông tin.

“Suốt ngày hôm đó, chúng tôi chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng hôm qua chúng tôi đã gặp một linh mục tên là Costous. Costous đã được

Wil nhờ đi tìm tôi. Hình như Wil đã nhớ tên của trụ sở Hội Truyền giáo của chúng tôi qua cuộc nói chuyện trước đó với linh mục Carl, và bằng trực giác, Wil biết tôi đang cần thông tin mà Costous mang đến. Costous đã quyết định ủng hộ Bản Sách Cổ Chép Tay”.

- Tại sao Hồng y Sebastian đã vội vã bỏ đi như thế?

- Bởi ông ta muốn tăng tốc việc thực hiện kế hoạch. Thông tin mà ông ta nhận được cho biết Costous đã bày tỏ ý định sẽ tiêu huỷ mặc khải thứ chín.

- Linh mục Costous đã phát hiện mặc khải đó ư?

- Chưa, nhưng ông ta nghĩ là có thể sẽ phát hiện được. Họ đã tìm thấy một tài liệu chỉ ra nơi đang cất giữ mặc khải thứ chín.
- Nó ở đâu?
- Tại di chỉ Celestine.
- Ở đâu?

Nhìn tôi, Julia nói:

— Cách đây gần mười kilômet. Đó là một di chỉ mà các nhà khảo cổ Peru đã bí mật khai quật. Người ta phát hiện ở đó phế tích những ngôi đền của người Maya và người Incas thuộc nhiều thời đại khác nhau.

Cả hai nền văn minh đều đã cho thấy nơi này có một điều đặc biệt. Tôi nhận thấy linh mục Sanchez hết sức chăm chú

lắng nghe chúng tôi. Khi tôi nói, ông nhìn tôi không chớp mắt. Đến lượt Julia nói, ông cũng vậy, hình như sự chú tâm của ông là có chủ ý. Tôi trầm nghĩ về lý do của điều đó và vì thế cuộc nói chuyện bị đứt ngang. Linh mục Sanchez và Julia nhìn tôi với vẻ chờ đợi.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì thế?

Sanchez mỉm cười- Đến lượt anh nói.

- Chúng ta phải nói theo lượt à? Julia nói:
- Không, chúng ta đang có một cuộc nói chuyện có ý thức. Mỗi người

sẽ nói khi năng lượng hướng về họ. Chúng tôi biết năng lượng đang hướng về anh.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên. Sanchez thân tình nhìn tôi:

- Một phần quan trọng của mặc khải thứ tám giải thích cách thức để có một cuộc nói chuyện có ý thức, trong một nhóm. Khi những thành viên trong nhóm nói chuyện với nhau, nếu chăm chú thì họ sẽ cảm nhận trong từng lúc, ai là người trong

số họ đang có ý tưởng nổi bật nhất. Lúc đó, họ nhận biết ai là người sẽ phát biểu, và họ có thể tập trung sự chú ý vào người đó, và giúp người đó bày tỏ ý kiến một cách sáng sủa hơn.

Khi cuộc nói chuyện diễn ra, lại đến lượt người khác có một ý tưởng nổi bật... Nếu anh chú ý đến câu chuyện, hết sức chú ý, anh sẽ biết khi nào đến lượt mình, và ý tưởng sẽ xuất hiện, trong tâm trí anh.

- Vậy, đâu là ý tưởng anh chưa bày tỏ? Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

- Tôi thắc mắc vì lý do nào linh mục Sanchez cứ nhìn vào người đang nói. Tôi muốn biết điều đó có nghĩa là gì.

Sanchez gật đầu:

- Điều quan trọng là anh phải bày tỏ ý kiến khi đến lượt mình, và ngoại xuất năng lượng khi đến lượt người khác.

Julia nói:

- Nhiều khi, sự việc không diễn ra theo cách ấy, mà ngược lại. Giữa một nhóm, đôi khi có những người muốn nổi trội. Họ cảm nhận sức mạnh của một ý tưởng, bày tỏ nó, nhưng vì luồng năng lượng đang chảy vào họ là rất dễ chịu, nên họ không ngưng nói, khi mà năng lượng phải được hướng về người khác. Họ muốn được chú ý mãi.

“Ngược lại, có những người bị nhóm gạt đi. Ngay cả khi có một ý

tu tưởng mạnh mẽ, nổi bật, họ cũng không bày tỏ nó. Trong những trường hợp đó, nhóm tan rã, và mọi người đều phải lợi ích mà những ý tưởng có thể mang đến xảy ra khi một số thành viên của nhóm

không được những thành viên khác chấp nhận. Những kẻ bị gạt sang một bên không thể tiếp nhận năng lượng, và cả nhóm không nhận được

những thông điệp của họ”.

Julia ngưng nói và nhìn Sanchez. Tôi cũng nhìn ông. Cuối cùng, ông lên tiếng:

- Cách thức mà người ta bị gạt ra là một điều đáng lưu ý. Nếu ta không thích một

ai đó hoặc nếu ta cảm thấy người đó đe dọa ta, ta có xu hướng chú tâm vào những điều mà ta không ưa nơi người đó. Khổ nỗi, khi ta

làm điều này thay vì tìm kiếm vẻ đẹp nội tại của họ và trao cho họ năng

lượng, thì ta lấy đi năng lượng của họ và gây hại cho họ. Và ngay lúc ấy, họ cảm thấy mình bị vơi đi vẻ đẹp, vơi đi sự tự tin, vì ta đã lấy đi năng lượng của họ.

Julia gật đầu:

- Vì thế, điều quan trọng là phải sửa đổi lối sống. Do lối sống tranh đua mà người ta đã làm cho nhau già đi với một tốc độ cực nhanh.

Sanchez nói thêm:

- Điều đó trái hẳn với điều diễn ra trong một nhóm thực sự tốt đẹp.

Trong nhóm này, năng lượng và sự rung động của mỗi người tăng lên

nhờ năng lượng được gửi đến bởi một người khác. Khi điều đó xảy ra, trường năng lượng của mỗi người hoà hợp với trường năng lượng của những người khác để trở thành một trường năng lượng duy nhất. Có thể nói, cả nhóm đã trở thành một cơ thể với nhiều cái đầu. Khi thì cái đầu này nói, khi thì cái đầu khác nói. Trong một nhóm như thế, mỗi người đều biết khi nào mình phải nói và nói gì, bởi họ nhìn thấy đời sống một cách rõ ràng hơn. Đó là loại người cấp cao mà mặc khải thứ tám đã nói, liên quan đến quan hệ tình cảm kết hợp người nam và người nữ. Những quan hệ khác cũng có thể tạo ra loại người cấp cao đó.

Những lời của Sanchez khiến tôi nghĩ đến linh mục Costous và Pablo. Phải chăng Pablo đã thành công trong việc làm thay đổi tâm trạng Costous đến mức khiến ông ta giờ đây muốn bảo vệ Bản Sách Cổ Chép Tay? Phải chăng Pablo đã thành công nhờ sức mạnh của mặc khải thứ tám

Tôi hỏi:

- Lúc này linh mục Costous đang ở đâu?

Julia và Sanchez có vẻ hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi. Và Sanchez trả lời ngay:

- Ông ấy và linh mục Carl đã quyết định đi Lima để gặp những người có chức vụ cao trong Giáo hội để thông báo chuyện mà Hồng y Sebastian đang toan tính.

- Chính vì thế mà linh mục Costous rất muốn đến trụ sở Hội Truyền giáo của cha. Ông ấy biết mình còn phải làm một điều khác nữa.

- Đúng vậy.

Sau một lúc im lặng. Chúng tôi nhìn nhau, và Sanchez nói tiếp: “Giờ đây, vấn đề là: Chúng ta phải làm gì?”.

Julia lên tiếng trước tiên:

- Tôi có nhiều linh cảm về vai trò của mình trong việc tìm kiếm mặc khải thứ chín. Tôi thấy mình đã can dự vào chuyện này đủ lâu để có thể làm một điều gì đó... nhưng tôi chưa thấy rõ.

Sanchez chăm chú nhìn Julia. Tôi bắt chước ông. Julia nói tiếp:

- Tôi thấy chuyện đó xảy ra tại... khu phế tích

Celestine. Có một nơi giữa những ngôi đền. Đó là nơi tôi phải đến. Tôi phải đến Celestine.

Sanchez và Julia nhìn tôi. Tôi nói:

- Tôi không biết... Đúng là tôi đang muốn biết lý do đã khiến Hồng y Sebastian và những người bạn của ông ta kịch liệt chống đối Bản Sách Cổ Chép Tay. Tôi đã khám phá ra rằng nguyên nhân của sự chống đối của họ là vì họ không chấp nhận khái niệm tiến hoá, nhưng tôi không biết phải làm gì với khám phá của tôi. Binh lính xuất hiện... và người ta nói rằng Sebastian đang trên đường tìm thấy mặc khải thứ chín.

Tôi ngưng nói. Những ý tưởng của tôi hướng về Dobson, rồi đột ngột quay sang mặc khải thứ chín. Thế rồi, tôi bỗng hiểu ra rằng mặc khải thứ chín chỉ cho chúng tôi nơi quá trình tiến hoá sẽ đưa loài người đến. Tôi đã thường thắc mắc con người sẽ ứng xử với nhau như thế nào một khi

họ đã biết Bản Sách Cổ Chép Tay, và mặc khải thứ tám đã cho tôi giải đáp. Thắc mắc kế tiếp của tôi là: chúng ta đang đi về đâu, xã hội sẽ thay đổi ra sao? Hẳn câu

trả lời sẽ có trong mặc khải thứ chín.

Tôi nghĩ rằng mặc khải đó hẳn sẽ làm dịu những lo sợ của Sebastian liên quan đến sự tiến hoá có ý thức...

Sanchez nói:

- Sứ mệnh sắp đến của tôi là giải quyết những bất đồng quan điểm với Hồng y Sebastian. Cho đến nay, tôi đã không chịu gặp ông ta, nhưng

tôi biết tôi phải đến trụ sở Hội Truyền giáo của ông ta tại Iquitos.

Tôi nói:

- Tôi sẽ đi cùng cha.

9. VĂN HOÁ CỦA NGÀY MAI

Linh mục Sanchez cho tôi biết con đường phương bắc ngang qua một cánh rừng rậm và nhiều dòng sông lớn, những phụ lưu của sông Amazone. Chúng tôi đã dậy sớm và, sau khi chào từ biệt Julia, chúng tôi lên đường trên một chiếc xe hai cầu có bánh lớn, mà linh mục Sanchez đã mượn. Chúng tôi bắt đầu lên dốc; cây cối thưa dần để chỉ còn những đại thụ.

Tôi ghi nhận:

- Trông giống như ở Vicente. Sanchez mỉm cười và giải thích:

- Chúng ta đang tiến vào một vùng trải dài khoảng tám mươi kilômet khác hẳn với những nơi khác, và nơi đây cũng chứa nhiều năng lượng hơn. Khi ra khỏi đây, chúng ta đến khu phế tích Celestine. Ở bốn phía là rừng rậm.

Xa ở phía phải, nơi bìa rừng, tôi thấy một khu bị mất lớp phủ xanh vì

rừng đã bị phá.

Tôi hỏi:

— Thừa cha, khu đó là gì vậy?

- Nơi làm thí điểm phát triển nông nghiệp.

Một dải rừng rộng đã bị san bằng; củi gỗ chất đống, một phần đã bị đốt cháy. Những con bò đang gặm cỏ ở những đám cỏ cao trên mặt đất đã bị xói mòn. Một dải đất không còn lớp phủ xanh cho thấy sự phát triển nông nghiệp sẽ vươn đến những dải đất ven con đường này.

Tôi thốt lên:

- Thật đáng sợ!

- Đúng. Ngay cả Hồng y Sebastian cũng chống lại việc này.

Tôi nghĩ đến Phil. Đây có lẽ là nơi Phil muốn bảo vệ. Chuyện gì đã xảy ra cho Phil? Tôi bỗng dưng nhớ đến giáo sư Dobson. Connor đã cho biết Dobson hẳn phải đến quán trọ. Tại sao Connor đã xuất hiện trên con đường của tôi để thông báo cho tôi cái tin đó? Dobson hiện ở đâu? Đang bị giam ư? Tôi nhận thấy mình đang cùng lúc nghĩ đến Dobson và Phil.

Tôi hỏi:

- Thừa cha, trụ sở Hội Truyền giáo ở cách đây bao xa?

- Một giờ đi đường. Anh cảm thấy thế nào?

- Sao ạ?

- Anh có đủ năng lượng chứ?

- Vâng. Ở nơi đây có nhiều vẻ đẹp.

- Anh nghĩ sao về cuộc nói chuyện giữa ba chúng ta tối qua?

- Tôi thấy ngạc nhiên.

- Anh có hiểu điều đã xảy ra?

- Có phải cha muốn nói về những ý tưởng lần lượt xuất hiện ở mỗi

người?

- Đúng. Nhưng ý nghĩa thật sự của toàn bộ câu chuyện là gì?

- Tôi không rõ.

- Tôi đã suy nghĩ về điều đó, về phương thức ứng xử có ý thức với tha nhân, cách nhìn thấy điều tốt đẹp ở họ thay vì thông trị họ. Đó là phương thức mà một ngày nào đó sẽ lan toả trong toàn nhân loại. Hãy nghĩ đến mức năng lượng mà mỗi người sẽ đạt được vào lúc ấy! Và nghĩ đến tốc độ của quá trình tiến hoá!

- Vâng, tôi thường thắc mắc về văn hoá của chúng ta sẽ tiến triển như thế nào khi mỗi người có nhiều năng lượng hơn.

Sanchez nhìn tôi như thể tôi đã nêu lên một câu hỏi thú vị:

- Tôi cũng thế, tôi cũng muốn biết câu trả lời.

Chúng tôi nhìn nhau một lúc, chờ xem ai là người sẽ có ý tưởng kế tiếp. Cuối cùng, Sanchez nói:

- Câu trả lời chắc là ở mặt khả thứ chín.

- Tôi cũng nghĩ như thế.

Sanchez cho xe chạy chậm lại. Chúng tôi đang tiến đến một ngã tư và ông có vẻ do dự.

Tôi hỏi:

- Chúng ta có đi qua San Luis?

Sanchez nhìn tôi:

- Nếu chúng ta rẽ trái. Tại sao anh hỏi vậy?

- Connor cho biết Dobson sẽ đi qua San Luis trước khi đến quán trọ.

Tôi nghĩ rằng đó là một thông điệp.

Chúng tôi vẫn nhìn nhau. Tôi nói tiếp:

- Cha đã cho xe chạy chậm lại trước khi tôi hỏi cha. Tại sao vậy?

Sanchez nhún vai:

- Tôi không biết nữa. Tôi đã có một thoáng do dự. Vậy tốt hơn chúng ta nên đến San Luis.

Tôi gạt đầu và cảm thấy tràn đầy năng lượng. Tôi biết rằng việc tôi ghé lại quán trọ và gặp gỡ giáo sư Connor có nhiều ý nghĩa. Sanchez rẽ vào con đường phía trái và tôi thích thú nhìn cảnh quan bên đường. Trong khoảng bốn mươi phút, chẳng có chuyện gì xảy ra. Chúng tôi ngang qua San Luis mà không nhận thấy điều gì. Thế rồi, có tiếng còi xe. Một chiếc Jeep màu xám bạc đang lao đến từ phía sau chúng tôi. Người cầm lái khoát tay; ông ta trông có vẻ quen.

Tôi nói:

- Thì ra là Phil

Chúng tôi dừng lại. Phil nhảy xuống xe, bước đến bên tôi và chào linh mục Sanchez.

Phil nói:

- Tôi không biết quý vị đang làm gì ở nơi này, nhưng phía trước có rất nhiều binh lính. Tốt hơn quý vị nên dừng lại và cùng chờ với chúng tôi.

- Làm sao anh biết chúng tôi sẽ đến?

- Tôi chẳng hiểu. Tôi đã ngược mắt lên và trông thấy cậu. Chúng tôi đã ở phía sau cậu, cách một kilômet.

Nhìn quanh, Phil nói tiếp:

- Tốt hơn, chúng ta nên rời khỏi con đường này ngay.

Chúng tôi trở đầu xe và theo chiếc Jeep của Phil đang rẽ về hướng đông, theo một con đường khác, rồi dừng lại.

Sau một hàng cây, chúng tôi thấy một người đang đi về phía chúng tôi. Thật không ngờ, đó là Dobson!

Tôi xuống xe để chào ông; ông cũng ngạc nhiên không kém. Dobson nói:

- Rất mừng được gặp lại anh!

- Tôi cũng vậy. Tôi cứ tưởng giáo sư không còn trên đời này nữa. Dobson vỗ vai tôi:

- Ô, họ chỉ giam giữ tôi thôi. Sau đó, các quan chức ủng hộ Bản Sách

Cổ Chép Tay đã trả tự do cho tôi. Tôi mừng khi thấy anh không gặp rủi ro nào. Phil cho tôi biết đã quen anh tại Viciente và sau đó đã cùng bị bắt với anh. Điều đó làm tôi rất lo. Tôi không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhau. Anh đang đi đâu?

- Đến gặp Hồng y Sebastian. Chúng tôi nghĩ rằng ông ấy đang tìm cách tiêu huỷ mặc khải thứ chín.

Dobson gật đầu, định trả lời tôi, nhưng Sanchez đã đến bên. Tôi giới thiệu Sanchez với Dobson.

Dobson nói:

- Ở Lima, tôi có nghe nói đến tên của linh mục trong một chuyện liên quan đến hai linh mục bị giam giữ.

Tôi nói:

- Đó là cha Carl và cha Costous.

- Vâng, đúng thế.

Sanchez khẽ gật đầu. Tôi nhìn ông một lúc, rồi Dobson và tôi kể cho nhau về những sự việc đã xảy ra kể từ khi chúng tôi chia tay ở Lima. Ông kể lại bằng cách nào ông đã biết được tám mặc khải. Còn tôi thì nói về cuộc gặp của tôi với giáo sư Connor, rằng Connor đã đi Lima.

Dobson nói:

- Chắc Connor sẽ không thoát khỏi bị bắt giữ. Tôi hồi tiếc vì đã

không đến quán trọ đúng hẹn, nhưng tôi muốn đến nơi này trước để gặp

một nhà khoa học. Tôi đã không gặp Connor, nhưng đã gặp Phil và...

Sanchez hỏi:

- Rồi sao...? Dobson nói:
- Chúng ta nên ngồi xuống cái đã. Quý vị sẽ có một ngạc nhiên: Phil đã tìm thấy một phần của mặc khải thứ chín!

Mọi người lặng im. Sanchez hỏi:

- Ông ấy đã tìm thấy một bản sao của bản dịch ư?
- Vâng.

Sau khi đi về xe của mình, Phil đã quay lại.

- Anh đã tìm thấy mặc khải thứ chín rồi à?
- Không phải tìm thấy, nhưng người ta đã cho tôi. Sau khi tôi bị bắt, người ta đã giải tôi đến một thị trấn khác. Tôi không biết tên của thị trấn này. Sau đó, Hồng y Sebastian đã đến. Ông ta không ngừng tra hỏi về những nghiên cứu được tiến hành ở Vicente và những nỗ lực của tôi nhằm cứu những khu vườn nguyên sinh. Tôi không hiểu lý do của sự tra hỏi đó, cho đến khi có một giám thị trại giam mang đến cho tôi một phần của mặc khải thứ chín. Viên giám thị đã đánh cắp phần này của mặc khải từ các nhân viên của Sebastian vừa hoàn tất bản dịch. Mặc khải này nói về những khu rừng nguyên sinh.

Phil lặng im suy nghĩ. Sau đó, ông nhìn Dobson. Rồi Dobson nhìn tôi và

Sanchez và nói:

- Mặc khải thứ chín giải thích cách thức tiến hoá của nền văn hoá trong thiên niên kỷ thứ ba, dưới sự thôi thúc của một quá trình tiến hoá có ý thức. Nó mô tả một đời sống khác hẳn. Chẳng hạn, Bản Sách Cổ Chép Tay tiên báo rằng loài người sẽ chủ động giảm dân số, để mỗi con

người có thể sống trong một khung cảnh đầy vẻ đẹp và năng lượng. Nhưng còn

có điều hơn thế: Càng lúc chúng ta sẽ càng có nhiều nơi tương tự như nơi chúng ta đang ngồi đây, bởi chúng ta sẽ để cho những cánh rừng mọc lên giúp chúng ta tích tụ năng lượng.

“Theo mặc khái thứ chín, đến giữa thiên niên kỷ này, con người sẽ sống giữa thảm thực vật và trong những khu vườn tuyệt đẹp, nhưng không cách xa những thành phố lớn, cực kỳ phát triển về khoa học kỹ thuật.

Được hướng dẫn bởi trực giác, con người sẽ biết chính xác điều họ

phải làm, và thực hiện điều đó trong sự hài hoà với những người khác. Xu

hướng không ngừng gia tăng tiêu thụ vì nhu cầu được an toàn và thống trị sẽ không còn. Lúc đó, đời sống con người hẳn sẽ thay đổi hoàn toàn.

Theo Bản Sách Cổ Chép Tay, nhu cầu tự thể hiện của mỗi người chúng ta sẽ được thoả mãn bởi sự quan tâm mà chúng ta tìm thấy quá trình sự tiến hoá của chính mình, bởi cảm giác thích thú khi cảm nhận những trực giác đúng đắn, và từng bước khám phá ý nghĩa của đời mình. Mặc khái thứ chín mô tả một thế giới mà ở đó mỗi người sẽ giữ cho nhịp sống của mình chậm lại, sẽ cởi mở hơn để đón nhận những cuộc gặp gỡ có ý nghĩa có thể xảy ra ở bất cứ đâu.

Quý vị có thể tưởng tượng sự thú vị của những cuộc gặp gỡ. Hãy hình dung cách thức diễn ra một cuộc gặp gỡ giữa hai người không quen nhau. Người này chú ý đến trường năng lượng của người kia, và sau đó có thể nhận thấy một ước muốn thống trị. Một khi điều đó được làm sáng tỏ,

hai người đó có thể hiểu biết những kinh nghiệm đã gắn liền với cuộc đời

mỗi người, cho đến khi, trong niềm vui, cả hai đều khám phá ra các thông điệp. Sau đó, mỗi người lại đi tiếp con đường của mình, nhưng họ đã đổi mới một cách sâu sắc bởi trải nghiệm. Họ sẽ cảm nhận một rung động lớn

lao hơn, và sau đó có thể tiếp cận với những người khác theo một cung

cách chưa từng có trước đó .

Càng nhận được năng lượng của chung tôi, Dobson càng tỏ ra hùng hồn và có sức thuyết phục hơn trong những mô tả của ông về một nền văn hoá mới. Ông nói tiếp: “Con người hiện diện trên trái đất này là để tiến hoá một cách có ý thức. Mặc

khải thứ chín cho biết, nếu chúng ta

tiến hoá và đi đúng đường, văn hoá của chúng ta sẽ biến đổi một cách sâu xa”.

“Một khi chúng ta đạt đến một khối lượng tới hạn, và khi những mặc khải tác động ở tầm mức toàn cầu, nhân loại sẽ tiến vào một giai đoạn phản tỉnh rộng lớn. Chúng ta sẽ thấy rằng thế giới tự nhiên chứa biết bao vẻ đẹp, những dòng sông, cây cối và núi non là những ngôi đền của năng lượng, mà chúng ta phải tôn kính và giữ gìn. Chúng ta phải chấm

dứt mọi hoạt động kinh tế đang đe dọa những kho báu đó, và chấm dứt tình trạng gây ô nhiễm môi trường.

Điều đó sẽ là một phần của sự biến đổi lớn lao đầu tiên, và sự biến đổi này sẽ chuyển dịch các cá nhân. Mỗi người sẽ có một trực giác rõ ràng về con người của mình và về công việc mà mình phải làm.

Ngoài ra, Bản Sách Cổ Chép Tay nói rằng một khi khám phá những bí ẩn của sự chu chuyển năng lượng trong vũ trụ, chúng ta sẽ hiểu điều gì đang thực sự diễn ra khi ta mang lại cho ai đó một thứ gì đó. Khi ta cho

đi, là ta được nhận lại vì năng lượng tương tác trong vũ trụ. Nếu chúng ta ngoại xuất năng lượng vào một ai đó, điều đó tạo ra một khoảng trống trong chúng ta và, nếu chúng ta giữ liên kết, chúng ta sẽ ngay sau đó được nạp đầy lại năng lượng.

Mặc khải thứ chín giải thích rằng, nếu ta có thói quen cho đi, ta sẽ luôn nhận được nhiều hơn những gì mình đã cho. Mặc khải này cũng nói rằng,

những gì mà ta cho đi phải được hướng đến những người đã giúp ta khám phá những chân lý tâm linh, những người xuất hiện trong đời ta đã mang đến cho ta những giải đáp mà ta đang tìm kiếm. Như thế, t

thoát khỏi những mối bận tâm đang hạn chế ta, trong khi tất cả cùng gia tăng thu nhập. Càng có nhiều người tham gia vào nền kinh tế mang tính tinh thần, chúng ta càng nhanh chóng tiến vào văn hoá của thiên niên kỷ mới. Lúc đó, chúng ta sẽ tìm thấy những hoạt động phù hợp với mình và sẵn sàng trả giá để được tiến hoá một cách tự nhiên và trao tặng cho tha nhân những chân lý mà ta đã lĩnh hội”.

Tôi nhìn Sanchez. Ông chăm chú lắng nghe, vẻ rạn rờ. Cuối cùng, ông nói với Dobson:

- Tôi hiểu rõ điều đó. Nếu tất cả cùng tham gia, chúng ta sẽ không

ngưng cho và nhận, và sự tương tác đó, sự trao đổi thông tin đó, sẽ trở thành một hoạt động mới cho mỗi người, trở thành kinh tế mới của chúng ta.

“Như thế, điều quan trọng đôi với chúng ta hôm nay là biết mình đang đi về đâu. Chúng ta đã không thể cứu lấy môi trường, chúng ta đã tự làm nghèo mình, vì trong một thời gian quá dài chúng ta đã lo sợ phải thiêu thốn và muốn thống trị, trước khi công hiến. Chúng ta đã bắt lực vì không biết một tầm nhìn nào khác về vũ trụ. Giờ đây, điều đó không còn nữa!”.

Dobson nói:

Chúng ta sẽ đạt đến một năng lượng và một độ rung động càng lúc càng cao hơn.

Tôi hỏi ông:

- Mặc khái thứ chín còn nói gì nữa?

- Tôi không biết. Phần văn bản người ta trao cho tôi kết thúc ở đó.

Anh muốn xem không?

Tôi gật đầu. Dobson đi về chiếc Jeep của ông để lấy bản văn và trao cho tôi. Bản văn gồm khoảng hai mươi trang đánh máy. Tôi đọc và thán phục trước khả năng lĩnh hội khi mà Dobson và Phil đã nhận ra điều cốt lõi của nó. Đọc đến trang cuối, tôi hiểu vì lý do nào họ đã biết đây chỉ là một

phần của mặc khái thứ chín. Bản văn kết thúc một cách đột ngột khi đang

trình bày một ý tưởng. Sau khi giải thích rằng sự đổi mới của trái đất có nghĩa là sự xuất hiện của một nền văn hoá tâm linh hoàn toàn mới đưa loài người đến những mức dao động càng lúc càng cao hơn, sự vươn cao sẽ dẫn sự xuất hiện của một điều khác. Nhưng bản văn đã dừng lại ở đó.

Một lúc sau, Sanchez đứng dậy và nói:

- Chúng tôi phải đi Iquitos đây.
- Nếu gặp binh lính thì sao?
- Phải liệu thôi. Tôi có linh cảm chúng tôi sẽ yên ổn nếu ra đi ngay lúc này.

Tôi tin vào linh cảm của ông. Phil và Dobson gật đầu. Dobson nói:

- Chúng tôi sẽ đến Celestine để có thể cứu phần còn lại của mặc khải thứ chín.

Tôi và Sanchez chào họ và lên xe đi về hướng bắc. Sau một hồi im lặng, tôi hỏi:

- Thưa cha, cha đang nghĩ gì?

Cho xe chạy chậm lại, Sanchez nhìn tôi:

- Tôi nghĩ về Hồng y Sebastian, về điều anh đã nói với tôi. Sebastian sẽ ngưng chống đối, nếu chúng ta có thể giải thích cho ông ta về Bản Sách Cổ Chép Tay.

Ngay lúc đó, tâm trí tôi tiến vào một giấc mơ giữa ban ngày, trong đó tôi thấy mình giáp mặt với Sebastian. Ông ta đang đứng trong một căn phòng rộng, và nhìn chúng tôi với vẻ ngạo mạn. Ông có ý định tiêu huỷ mặc khải thứ chín và chúng tôi tìm cách ngăn cản ông. Khi giấc mơ của tôi ngừng lại, tôi thấy Sanchez mỉm cười nhìn tôi. Ông hỏi:

- Anh đã thấy gì?
- Tôi đã thấy Sebastian. Ông ta sắp tiêu huỷ mặc khải thứ chín, và chúng ta tìm cách ngăn ông ta.

Sanchez hít một hơi dài:

- Có thể nói, giờ đây khả năng tồn tại của phần cuối mặc khải thứ chín là tùy thuộc ở chúng ta.

Tôi cảm thấy lo ngại:

- Chúng ta sẽ nói gì với Hồng y Sebastian?

- Chúng ta phải chỉ cho Sebasitan thấy khía cạnh tích cực, cho ông ta biết rằng Bản Sách Cổ Chép Tay chẳng những không đi ngược lại, mà còn giải thích một cách phù hợp với những rao giảng của Giáo hội. Tôi tin phần cuối của mặc khải thứ chín nói về điều đó.

Trong suốt một giờ, chúng tôi không nói gì. Những ý tưởng của tôi không ngưng xoay quanh các sự kiện đã đánh dấu chuỗi ngày mà tôi đã trải qua tại xứ này. Giờ đây, những giáo huấn của các mặc khải đã trở thành một tổng thể trong đầu óc tôi. Tôi ý thức rằng cuộc đời tôi đã tiến theo một con đường bí ẩn, như mặc khải thứ nhất đã nêu. Tôi biết nền văn hoá của chúng ta đã có một chiều kích của bí ẩn đó, và một tầm nhìn mới về thế giới đang hình thành, như mặc khải thứ hai đã giải thích. Các mặc khải thứ ba và thứ tư đã cho tôi thấy rằng thế giới là một hệ năng lượng rộng lớn và mọi xung đột giữa những con người là hệ quả của việc người này muốn thao túng và giành giật năng lượng của những người

khác.

Mặc khải thứ năm giải thích rằng những xung đột sẽ kết thúc khi chúng ta biết đón nhận năng lượng từ một nguồn cao cấp hơn. Đòi hỏi với tôi, việc đón nhận đã trở thành một thói quen. Mặc khải thứ sáu cho thấy cách thức để chúng ta loại bỏ cơ chế thống trị của mình và khám phá cái tôi đích thực của mình. Tôi đã khắc ghi điều đó. Mặc khải thứ bảy khởi phát sự tiến hoá của bản ngã đích thực, trong khi làm chúng ta quen thuộc với những khái niệm về sự thức mắc, trực giác và giải đáp. Bí quyết của hạnh phúc là biết kiên trì, bền trí trong quá trình tiến hoá, trong dòng chảy kỳ diệu của đời sống. Mặc khải thứ tám giúp cho những lời giải đáp

có thể xuất hiện, và để sự bí ẩn giữ được sức mạnh tác động của nó, trong khi hướng dẫn chúng ta cách thức làm lộ ra điều tốt đẹp nơi tha nhân, cách thức tạo ra một quan hệ mới với họ. Tất cả các mặc khải mang đến cho tôi một trạng thái thức tỉnh lạ lùng. Còn mặc khải thứ chín, sẽ cho

biết nơi quá trình tiến hoá sẽ đưa chúng ta đến. Nhưng chúng ta chỉ mới

khám phá một phần của bản văn.

Không một bóng người trên đường, cho đến khi chúng tôi thấy hai chiếc Jeep quân sự đậu ở phía phải. Những người lính chăm chú nhìn chúng tôi.

Sanchez nói:

- Giò thì họ biết chúng ta sẽ đến.

Một kilômet nữa ôi đến trước lối vào trụ sở Hội Truyền giáo. Cánh cổng lớn nơi con đường lát đá đang để mở, nhưng lối vào bị chặn bởi một chiếc Jeep với bốn người bên trong. Họ ra lệnh cho chúng tôi dừng lại. Một trong những quân nhân đang liên lạc bằng máy bộ đàm.

Mỉm cười với một quân nhân đang bước đến, Sanchez nói:

- Tôi là linh mục Sanchez. Tôi đến để gặp Hồng y Sebastian.

Người lính nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dò xét, rồi quay sang nói với người đang cầm bộ đàm. Họ bàn bạc trong khi mắt không rời chúng tôi. Sau đó, người lính quay lại và bảo chúng tôi theo anh ta.

Chiếc Jeep dẫn chúng tôi theo con đường chạy dọc giữa hai hàng cây, đến trước trụ sở, một giáo đường bằng đá đồ sộ và tôi thầm nghĩ, có có thể chứa ít ra là cả ngàn tín hữu. Ở hai bên giáo đường là những toà nhà trông như trường học, mỗi toà nhà có bốn tầng.

Tôi nói:

- Quả là đồ sộ. Sanchez gật đầu:

- Đúng, nhưng chẳng thấy một bóng người. Sebastian đã thành lập ở đây một trung tâm đại học. Nhưng các sinh viên đâu cả rồi?

Người lính đưa chúng tôi đến cửa giáo đường. Vào bên trong, chúng tôi được dẫn đến một phòng nhỏ. Sau khi bị khám xét, chúng tôi được lệnh phải chờ ở đây. Những người lính rời khỏi phòng và khoá cửa lại.

Một lúc sau, cửa đột ngột mở ra. Sebastian đi vào, cùng với nhiều quân nhân. Đứng thẳng người, hầu như cứng nhắc, Sebastian hỏi Sanchez:

- Cha làm gì ở đây?

- Tôi muốn nói chuyện với ngài. Sebastian trừng mắt:

- Chuyện gì?
- Về mặt khai thứ chín của Bản Sách Cổ Chép Tay.
- Chẳng có gì để nói cả. Người ta sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nó.
- Chúng tôi biết ngài đã có nó.
- Ta không muốn để cho mặt khai được phổ biến. Nó không nói s thật.

Sanchez nói:

- Có thể ngài đã làm. Hãy để tôi đọc bản văn đó cho ngài.

Về mặt Sebastian dụ lại:

- Vậy mà trước kia cha đã tin tưởng và tuân theo những quyết định của ta.
- Vâng, ngài đã từng là vị linh hướng của tôi. Tôi đã xây dựng Hội

Truyền giáo theo khuôn mẫu của ngài.

Sebastian nói:

- Phải chăng từ khi phát hiện Bản Sách Cổ Chép Tay, cha đã không còn kính trọng ta. Cha không thấy nó là một nhân tố gây chia rẽ ư? Ta đã để cho cha đi theo con đường của cha. Ta đã không nói gì khi biết cha giảng dạy về những mặt khai. Nhưng ta sẽ không chấp nhận để bản văn đó huỷ hoại tất cả những gì Giáo hội đã xây dựng.

Một quân nhân đến bên Sebastian và xin nói chuyện với ông. Sebastian liếc nhìn Sanchez, rồi bước ra hành lang. Chúng tôi thấy họ nói với nhau, nhưng không nghe rõ. Sebastian có vẻ lo âu trước những gì mà người kia nói với ông. Ông rời khỏi đó cùng với các quân nhân, ngoại trừ một người.

Người này ở lại để canh giữ chúng tôi. Anh ta là một quân nhân trẻ, dưới hai mươi tuổi. Anh tựa lưng vào tường, vẻ ưu tư.

Sanchez hỏi:

- Có chuyện gì thế? Phải chăng liên quan đến Bản Sách Cổ Chép Tay?

Đến mặc khải thứ chín?

Người lính tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta rụt rè hỏi:

- Các ông biết gì về mặc khải thứ chín?
- Chúng tôi đến đây ngăn không để nó bị tiêu hủy.
- Tôi cũng muốn thế.

Tôi hỏi:

- Cậu
- Không. Nhưng có người đã cho tôi biết nội dung của nó. Nó mang lại sự sinh động cho tôn giáo của chúng ta.

Đột nhiên, có tiếng súng nổ ở bên ngoài giáo đường. Sanchez hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra?

Người lính vẫn bất động. Sanchez nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh ta:

- Hãy giúp chúng tôi.

Người lính bước đến cửa, nhìn vào hành lang và nói:

- Có người đã vào đây, đánh cắp một bản sao của mặc khải thứ chín. Một hoặc nhiều tên trộm đang còn trong khuôn viên của Hội Truyền giáo.

Những tiếng súng lại vang lên.

Sanchez nói:

- Phải giúp họ. Chúng ta phải làm điều tốt đẹp... cho thế gian.

Người lính trẻ gật đầu, chỉ cho chúng tôi đi sang một phía khác của giáo đường, yên ổn hơn. Cậu bảo chúng tôi leo lên hai tầng của một cầu thang, để đến một hành lang rộng.

Rồi cậu ta nói:

- Ở phía dưới, cách nơi này hai tầng, là văn phòng của Sebastian. Thành linh, có những người đang chạy dọc theo hành lang bên cạnh và

tiến về phía chúng tôi. Đi trước tôi, Sanchez và người lính chạy vội vào

một căn phòng ở phía trái. Không theo kịp họ, tôi chạy vào căn phòng gần nhất và đóng cửa lại.

Nơi này là một lớp học, với những thiết bị giáo dục, một cái bục gỗ,

một tủ tường lớn. Thấy tủ hé mở, tôi chui vào trốn trong đó, giữa những quần áo ẩm mốc. Cửa lớp học mở ra, và nhiều người đi vào. Có ai đó bước đến gần tủ tường, nhưng rồi đổi ý. Người đó nói lớn tiếng, bằng

tiếng Tây Ban Nha. Rồi im lặng.

Mười phút sau, tôi hé mở cửa tủ và nhìn ra! Phòng trống trơn, không một ai. Không tiếng động nào ở bên ngoài. Tôi chạy nhanh về căn phòng ni Sanchez và người lính trẻ đã vào. Tôi ngạc nhiên khi thấy đây không phải là căn phòng mà là một hành lang. Lo sợ; tôi tựa lưng vào tường. Tôi gọi nhỏ tên Sanchez; không ai trả lời. Tôi cảm thấy choáng váng.

Tôi hít một hơi sâu và cố trấn tĩnh. Tôi cần phải lấy lại tinh thần và gia tăng năng lượng. Tôi cảm thấy khá hơn, và nghĩ đến Sebastian. Nếu Sebastian đang ở trong văn phòng, thì Sanchez hẳn sẽ vào đó. Cuối hành lang là một cầu thang. Qua ô kính cửa hành lang bên dưới, tôi không thấy một ai. Tôi xuống cầu thang, đẩy cửa và đi vào.

Tôi nghe có tiếng Sanchez từ một văn phòng phía trước. Khi tôi đến

gần, một quân nhân đột ngột mở cửa, chìa súng vào ngực tôi, đẩy tôi vào và ấn tôi đứng sát tường. Sanchez liếc nhìn tôi, rồi đưa tay đặt lên ngực.

Sebastian lắc đầu với vẻ khinh miệt. Người lính trẻ đã giúp chúng tôi

ban nãy không có ở đó,

Tôi biết cử chỉ của Sanchez có một ý nghĩa. Hình như ông đang cần năng lượng. Trong khi Sanchez nói, tôi chăm chú nhìn ông. Trường năng lượng của ông đang

mở rộng.

Sanchez nói:

- Ngài không có quyền giấu sự thật. Mọi người đều có quyền được biết sự thật.
- Những mặc khải đó nhạo báng Phúc Âm, chúng không thật.
- Nhạo báng Phúc Âm, hay giải thích ý nghĩa của Phúc Âm?
- Chúng ta hiểu Phúc Âm. Chúng ta đã nghiên cứu Phúc Âm từ nhiều thế kỷ. Cha đã quên những năm ở chủng viện rồi ư?
- Tôi không quên, nhưng tôi cũng biết rằng những mặc khải đó mở

rộng tâm linh của chúng ta.

- Ai đã nói với cha điều đó? Ai đã viết Bản Sách Cổ Chép Tay? Những kẻ vô đạo đã học ngôn ngữ Aram ư? Những kẻ đó biết gì? Tin vào một năng lượng huyền bí và sự thần kỳ của những di tích đã bị phá hủy ư? Tưởng rằng mình có thể làm thay đổi thế giới ư? Sai lầm. Chỉ có Thiên Chúa thôi. Với con người thì chỉ có một con đường: tin vào Phúc Âm và tìm đến sự cứu độ Chắc là cha chưa

- Tôi đã đọc.
- Bằng cách nào?
- Trước khi đến đây, tôi đã đọc một phần. Và gần đây, tôi đã đọc một đoạn khác của nó.

- Làm thế nào cha có thể...?

Đến thật gần Sebastian, Sanchez nói:

- Thưa ngài, mọi người đều mong muốn khám phá mặc khải cuối cùng. Nó sẽ giúp chúng ta thấy rõ hơn những mặc khải trước đó. Nó chỉ cho ta thấy định mệnh của mình. Nó cho ta biết thế nào là ý thức tâm linh.

- Để biết điều đó, chúng ta không cần phải có mặc khải.

Hồng y Sebastian quay đi, mặt đỏ bừng vì tức giận. Ngay lúc đó, một sĩ

quan cao cấp vội vã vào phòng, báo với Sebastian rằng đã thấy bọn trộm.

Chỉ tay ra cửa sổ, ông ta nói:

- Thưa ngài, bọn chúng kia.

Ở khoảng cách bốn trăm mét, hai bóng người đang chạy về phía rừng. Những người lính ở khoảng rừng trông có vẻ như sẵn sàng nổ súng.

Máy bộ đàm trên tay, viên sĩ quan nhìn Sebastian và hỏi:

- Nếu bọn chúng vào đến rừng, sẽ khó có thể tìm thấy chúng. Ngài cho lệnh nổ súng chứ?

Tôi bỗng nhận ra hai cái bóng đó và thốt lên:

- Đó là Wil và Julia!

Sanchez bước đến gần Sebastian hơn:

- Nhân danh Chúa, ngài không được phạm tội sát nhân!

Viên sĩ quan nói:

- Thưa hồng y, nếu ngài muốn giữ kín Bản Sách Cổ Chép Tay, xin hãy ra lệnh ngay!

Sanchez năn nỉ:

- Thưa hồng y, xin hãy tin tôi. Bản Sách Cổ Chép Tay không đụng chạm đến những gì ngài đã xây dựng. Ngài không thể sát hại hai người đó.

Sebastian lắc đầu rồi ngồi xuống bàn giấy và nói với viên sĩ quan:

- Chúng ta sẽ không bắn. Hãy ra lệnh đuổi theo bắt sống chúng.

Viên sĩ quan rời khỏi phòng. Sanchez nói:

- Cảm ơn hồng y. Ngài đã có một quyết định đúng đắn.

- Tuy không bắn chúng, nhưng tôi không thay đổi quan điểm. Bản sách đó là một tai ương. Nó làm cho người ta tưởng rằng đang nắm trong tay định mệnh tâm

linh của mình. Nó ngăn trở người ta tin theo Giáo hội. Lúc này, binh sĩ đang đổ về đây. Những gì mà các người có thể làm là không quan trọng. Mặc khải thứ chín sẽ không thể bị đưa ra khỏi Peru. Giờ đây, các người hãy rời khỏi Hội Truyền giáo của ta.

Khi rời khỏi Hội Truyền giáo, chúng tôi nghe có nhiều tiếng xe đang đến gần. Tôi hỏi Sanchez:

- Tại sao Sebastian để chúng ta đi?
- Có lẽ ông ta tin rằng chúng ta sẽ chẳng thể làm thay đổi được gì. Chúng ta không thể thuyết phục được ông ta.

Tôi nhìn Sanchez. Ông chăm chú lái xe, nhưng không ngưng nhìn hai bên đường, mong tìm thấy Julia và Wil. Chúng tôi đã quyết định đi về hướng đã trông thấy họ chạy trốn, nhưng không tìm thấy họ. Tôi bỗng nghĩ đến di chỉ Celestine.

Sanchez nói:

- Hai người đó không có trong khu rừng này. Hẳn họ đã lên xe. Chúng ta phải đi đâu đây?
- Tôi nghĩ ta nên đến Celestine. Sanchez nhìn tôi:
- Phải đến đó thôi. Dẫu sao, chúng ta chẳng còn một nơi nào khác để đến.

Sanchez rẽ về hướng tây.

Sau một lúc im lặng, tôi bỗng nhớ Sanchez có nói với Sebastian rằng ông đã đọc được một phần khác của

Tôi hỏi:

- Thưa cha, có phải cha đã đọc một đoạn khác nữa của mặc khải thứ chín?
- Người lính trẻ đó đã biết nơi cất giữ mặc khải thứ chín. Khi anh đang trốn trong một căn phòng khác, người lính đó đã dẫn tôi vào một căn phòng và cho tôi xem bản văn đó. Nó bổ sung những ý tưởng mà Phil và Dobson đã nói với chúng ta.

- Bản văn nói gì?

- Nói rằng Bản Sách Cổ Chép Tay sẽ làm sáng tỏ nhiều tín ngưỡng và giúp các tôn giáo thực hiện những nguyện hứa của mình. Mọi tôn giáo đều muốn giúp nhân loại liên kết với một cội nguồn tối cao. Mọi tôn giáo đều nói đến việc nhận biết một Thượng Đế nội tại. Nhưng tôn giáo bị biến chất khi những nhà lãnh đạo tôn giáo muốn giải thích thánh ý của

Thượng Đế thay vì giúp cho mỗi người tìm thấy con đường trong nội tâm họ.

“Bản Sách Cổ Chép Tay tiên báo rằng một ngày nào đó, sẽ có một cá

nhân có thể kết nối với nguồn năng lượng của Thượng Đế, và trở thành mẫu mực của khả năng kết nối đó...”.

Linh mục Sanchez bỏ lửng câu nói. Ông có vẻ trầm tư.

Tôi hỏi:

- Cha đang nghĩ gì?

- Tôi không biết nữa. Bản văn kết thúc như thế. Nó nói rằng cá nhân đó sẽ vạch ra con đường mà nhân loại sẽ tiến theo. Bản văn không nói con đường sẽ dẫn về đâu.

Chúng tôi không nói gì nữa trong khoảng mười lăm phút. Sau khi cố gắng để có linh cảm về điều sắp xảy ra, nhưng không đạt được, tôi thấy mình đã mệt mỏi.

Chỉ tay về phía trái, Sanchez nói:

- Đó là các phế tích.

Trong cánh rừng ở bên trái con đường, tôi thấy ba kim tự tháp của người Maya. Sau khi dừng xe, chúng tôi đến các kim tự tháp. Chúng được xây dựng bằng đá đẽo, cách nhau khoảng năm mươi mét, và giữa chúng là một mặt bằng được lát đá. Ở chân những kiến trúc đó, tôi thấy dấu vết

của nhiều cuộc khai quật khảo cổ.

Chi tay về phía kim tự tháp xa hơn cả, Sanchez thốt lên:

- Nhìn kìa!

Một bóng người đơn độc đang ngồi trước kim tự tháp. Khi đến gần, tôi thấy năng lượng của tôi tăng lên. Ở giữa mảnh đất lát đá, tôi cảm thấy mình trở nên mạnh mẽ. Cuối cùng, tôi nhận ra cái bóng đó là Julia. Bà

đang ngồi, hai cẳng chân bắt chéo, những tờ giấy đặt trên đùi.

Sanchez gọi lớn:

- Julia!

Julia quay lại và đứng bật dậy. Cô có vẻ đang phát sáng. Tôi hỏi:

- Wil đâu?

Julia chỉ tay về phía phải.

- Ông ấy đang làm gì?

- Mặc khải thứ chín! - Julia nói khi đưa cho chúng tôi những tờ giấy. Sanchez cho Julia biết chúng tôi đã đọc phần nói về sự đổi mới của thế

giới. Rồi ông hỏi:

- Nhưng sự tiến hoá đang dẫn chúng ta đi về đâu?

Cầm những tờ giấy trên tay, Julia im lặng, như thể bà đang chờ chúng tôi đọc những ý nghĩ của bà.

- Có chuyện gì thế ?

Sanchez chạm vào tay tôi, như muốn khuyên tôi hãy kiên trì và thức tỉnh.

Cuối cùng, Julia nói:

- Mặc khải thứ chín cho chúng ta biết về định mệnh sau cùng của con

người. Mọi sự đều rõ ràng. Chúng ta, loài người, là điểm cao nhất của toàn bộ quá trình tiến hoá. Theo bản văn, vật chất và gia tăng sự phức hợp của nó quùng

chúng loài, tiến hoá đến những rung động càng lúc

càng cao hơn. Chúng ta biết tăng cường năng lượng của mình, và biết rút

ra những lợi ích từ những trùng hợp ngẫu nhiên. Điều này làm tăng tốc quá trình tiến hoá. Định mệnh của chúng ta là tiếp tục gia tăng năng lượng. Như thế, mức rung động của những nguyên tử của cơ thể chúng ta cũng gia tăng.

Tôi hỏi:

- Điều đó có nghĩa gì?

- Nghĩa là chúng ta sẽ trở nên nhẹ hơn, mang tính tâm linh nhiều hơn.

Tôi thấy Sanchez đang chăm chú nhìn Julia. Bà nói tiếp:

- Mặc khái thứ chín giải thích rằng, trong khi chúng ta tiếp tục gia tăng rung động, một điều kỳ lạ sẽ xảy ra. Có những nhóm người, sau khi đạt đến một mức rung động nhất định, sẽ trở nên vô hình đối với những người có mức rung động kém hơn. Những người kém hơn này cho rằng những người đó đã biến mất, tuy những người đó vẫn thấy mình đang hiện diện, nhưng như ở một chiều kích khác.

“Khi con người gia tăng sự rung động của họ đến điểm đó, họ đang vượt qua biên giới giữa đời sống này với thế giới mà chúng ta đã xuất phát và sẽ quay về sau khi chết. Vào một thời điểm nhất định, mỗi người sẽ đạt tới mức rung động đủ để có thể vào chiều kích gọi là thiên đàng, theo cùng một hình thức”.

Tôi thấy Wil đang đi về phía chúng tôi, với những chuyển động nhẹ nhàng, như thể ông đang lướt trong không khí.

Julia nói tiếp:

- Các mặc khải nói rằng, trong thiên niên kỷ thứ ba, hầu hết mọi người sẽ đạt đến mức rung động đó bằng cách kết hợp với những người mà họ liên kết một cách tốt đẹp hơn cả. Nhưng có một số nền văn hoá đã đạt đến mức rung động đó. Theo mặc khải thứ chín, người Maya đã cùng nhau vượt qua biên giới của chiều kích trần gian.

Julia ngưng lại. Phía sau chúng tôi, có những tiếng người nói nho nhỏ

bằng tiếng Tây Ban Nha. Hàng chục quân nhân đang tiến vào khu phế tích để tìm chúng tôi. Điều lạ lùng là tôi không hề thấy sợ. Họ đang tiến đến, nhưng không về phía chúng tôi.

Sanchez nói:

- Họ không thể trông thấy chúng ta. Chúng ta đang rung động ở mức cao.

Tôi nhìn những người lính. Linh mục Sanchez nói đúng. Họ không trông thấy chúng tôi, dấu đang đứng cách mười mét.

Có những tiếng la hét bằng tiếng Tây Ban Nha ở kim tự tháp phía trái;
những người lính chạy về hướng đó.

Một nhóm lính khác bước ra từ khu rừng, dẫn theo hai người bị bắt. Tôi nhận ra đó là Dobson và Phil. Cảnh tượng đó làm tôi hoảng hốt. Năng lượng của tôi đột ngột giảm thấp. Tôi nhìn Sanchez và Julia. Họ đang nhìn đắm đắm vào những người lính.

Hướng về chúng tôi, Wil lớn tiếng:

- Hãy giữ vững! Đừng để mất năng lượng của các bạn!

Wil bước vội về phía chúng tôi. Tôi cảm thấy khó có thể tập trung. Wil có vẻ như đang nói một điều gì khác, nhưng tôi không hiểu được. Hình ảnh của Wil trở nên mơ hồ. Dần dần, Wil hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn của tôi.

Julia nhìn tôi, rồi nhìn Sanchez. Năng lượng của Julia giảm thấp, nhưng cô có vẻ can trường, như thể sự cố đã giúp cô khám phá một điều gì đó.

Julia nói:

- Chúng ta đã không thể duy trì sự rung động; nỗi sợ hãi đã làm giảm mức độ rung động của chúng ta.

Hướng mắt về nơi Wil đã biến mất, cô nói tiếp:

- Mặc khải thứ chín nói rằng, nếu một số cá nhân có thể riêng rẽ thực hiện sự vượt qua thì việc cùng nhau vượt qua sẽ diễn ra khi chúng ta dẹp bỏ nỗi sợ hãi và

biết duy trì một rung động đủ cao trong bất cứ hoàn cảnh nào.

“Chúng ta chưa đạt đến khả năng đó. Và, vai trò của mặc khải thứ chín là giúp chúng ta chuẩn bị cho khả năng đó. Nó cho chúng ta biết chúng ta đang đi về đâu. Những mặc khải khác mô tả thế giới là một nơi của vẻ đẹp và năng lượng, và yêu cầu chúng ta kết nối với nó.

Càng nhìn thấy vẻ đẹp, chúng ta càng tiến hoá. Càng tiến hoá, chúng ta càng tăng mức rung động. Mặc khải thứ chín cho chúng ta biết rằng một nhận thức và một mức rung động cao hơn sẽ mở cánh cửa thiên đường trước mắt chúng ta, nhưng chúng ta không nhìn thấy.

Khi nghi ngờ con đường, khi mất tầm nhìn về những bước đi chúng ta

phải nhớ đến nơi mà quá trình tiến hoá đang đưa chúng ta đến. Nhận biết thiên đàng trên trần gian này là ý nghĩa của đời sống. Và giờ đây, chúng ta đã biết cách thức để đạt được điều đó. Mặc khải thứ chín khẳng định

rằng, còn có mặc khải thứ mười nữa. Nó tiết lộ...”.

Loạt đạn tiêu liên cày xới những bậc đá dưới chân chúng tôi. Như Julia và Sanchez, tôi nằm dài xuống đất, hai tay đưa lên trên đầu. Chẳng ai nói tiếng nào khi những người lính bước đến, tịch thu những tờ giấy và sau đó đưa chúng tôi đi mỗi người một hướng.

Những tuần lễ đầu sau khi tôi bị bắt trôi qua trong nỗi lo lắng không nguôi.

Mức năng lượng của tôi giảm thấp khi các quân nhân đe dọa và tra hỏi tôi về Bản Sách Cổ Chép Tay.

Tôi đóng vai một du khách đi lạc và chẳng biết gì

Quả thật, tôi chẳng biết những ai đang giữ các ban sao hoặc những ý tưởng của Bản Sách Cổ Chép Tay đã được phổ biến đến mức nào. Sách lược của tôi có vẻ hữu hiệu. Các quân nhân phát mệt vì tôi, và giao tôi cho bên dân sự. Những người sau này thay đổi phương pháp.

Họ thuyết phục tôi rằng chuyên du hành sang Peru của tôi là chuyên

điên rồ, vì theo họ không hề có Bản Sách Cổ Chép Tay. Một nhóm linh mục đã nguy tạo những mặc khải nhằm gây rối. Tôi mặc họ muốn nói gì thì nói.

Sau đó, những cuộc nói chuyện trở nên thân thiện. Người ta xem tôi như một nạn nhân, một người Mỹ cả tin, đã bị nhiễm những ý tưởng phiêu lưu, và bị lạc ở một đất nước xa lạ.

Năng lượng của tôi xuống thấp đến nỗi tôi sẽ không thể cưỡng lại sự tẩy não của họ, nếu không xảy ra một sự việc. Họ chuyển tôi sang một căn cứ quân sự, và tôi bị giam trong một khu gần sân bay Lima; linh mục Carl cũng bị gi đây. Trùng hợp ngẫu nhiên này làm cho sự tin tưởng của tôi phục hồi.

Một hôm, khi đi trong sân, tôi trông thấy ông đang ngồi đọc sách ở một ghế dài. Tôi bước đến, cố nén mừng rỡ để khỏi gây chú ý. Carl mỉm cười khi tôi ngồi xuống cạnh ông.

Ông nói:

- Tôi đợi anh.
- Thưa cha, thật vậy ư?

Ánh mắt tươi vui, ông đặt cuốn sách xuống:

Costous và tôi đã bị tách riêng ngay sau khi được đưa đến Lima, và tôi bị giam tù đó. Tôi không hiểu vì sao lại chẳng có gì xảy ra. Và tôi thường nghĩ đến anh. Vì thế, tôi biết anh sẽ đến.

- Tôi rất mừng được gặp cha. Cha đã nghe kể về chuyện xảy ra ở khu phế tích Celestine rồi chứ?

- Có. Tôi đã có dịp nói chuyện với linh mục Sanchez. Ông ấy đã bị giam một ngày ở đây trước khi bị đưa đi.

- Linh mục Sanchez có được tin về những người khác?

- Chẳng được tin gì. Chính sách của nhà cầm quyền là tìm kiếm và tiêu huỷ

mọi bản sao của Bản Sách Cổ Chép Tay, rồi tuyên bố rằng bản sách này là một trò bịp bợm. Chúng tôi sẽ bị mất uy tín, và không biết cuối cùng họ sẽ xử lý như thế nào.

- Còn những bản sao của Dobson thì sao? Ông ấy đang giữ tại Hoa Kỳ mặc khái thứ nhất và thứ hai.

- Không, những bản văn đó đã bị thu giữ. Linh mục Sanchez cho tôi biết người ta đã tìm thấy chúng và lấy đi. Nhà cầm quyền biết mọi chuyện. Họ biết cả về Dobson cũng như về Charlene, cô bạn của anh.

- Cha có nghĩ rằng, sau chiến dịch này, sẽ chẳng còn một bản sao nào tồn tại.

- Rất có thể.

Tôi quay mặt đi. Năng lượng của tôi đã xuống thấp.

- Điều đó có nghĩa là mỗi người chúng ta phải nhớ một cách chính xác những ý tưởng của bản văn đó Tuy không thể thuyết phục Hồng y Sebastian ngưng cuộc săn lùng của ông ta, nhưng anh và linh mục Sanchez đã làm cho ông ta mất thời gian, đủ để cho mặc khái thứ chín được phát hiện và phổ biến... Giờ đây, chúng ta phải công bố nó, và anh phải tham gia vào sự kiện này.

Tôi cảm thấy bị thúc ép và cơ chế thờ ơ lãnh đạm trong tôi trở nên mạnh mẽ. Tựa người vào lưng ghế, tôi quay mặt đi. Điều đó khiến Carl bật cười. Ngay lúc đó, ông cho tôi biết có các nhân viên sứ quán đang nhìn chúng tôi từ một cửa sổ.

- Anh hãy nghe tôi. Chúng ta phải công bố các mặc khái. Những ai đã nghe và hiểu rằng các mặc khái là đúng thực, sẽ phải chuyển thông điệp đó cho người khác, đang sẵn sàng đón nhận. Kết nối với năng lượng là điều mà chúng ta phải thực hiện và hy vọng, nếu không muốn rơi trở lại

tư duy xưa cũ cho rằng quá trình tiến hoá của nhân loại chỉ là một cuộc đấu tranh giữa con người với tự nhiên và khai thác hành tinh. Nếu lại rơi vào sai lầm đó, chúng ta sẽ không thể sống còn. Chúng ta phải loan truyền thông điệp.

Có hai người đang tiến về phía chúng tôi. Carl nói:

- Tôi còn một chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì ạ?

- Linh mục Sanchez cho tôi biết Julia có nói đến mặc khải thứ mười. Chưa ai biết bản văn đó và chẳng ai biết Julia đang ở đâu. Tôi có linh cảm là anh sẽ được trả tự do, và sẽ tìm thấy Julia.

Chúng tôi ngưng nói khi hai người kia đến gần. Họ đưa tôi về khu nhà.

Carl mỉm cười và ra dấu, nhưng tôi không còn quan tâm. Sau khi ông nói về mặc khải thứ mười, tâm trí tôi bị ám ảnh bởi hình bóng Charlene. Tại sao lại là nàng? Nàng có liên quan gì đến mặc khải thứ mười?

Họ đưa tôi đến trước sứ quán, nơi có chiếc xe đang chờ. Sau đó, tôi được đưa thẳng ra sân bay. Một người đàn ông mỉm cười khi nhìn tôi qua cặp kính râm.

Ông ta ngưng mỉm cười khi trao hộ chiếu cho tôi và nói bằng một thứ tiếng Anh nặng giọng Peru rằng đừng bao giờ trở lại đất nước này.

JAMES HEDFIELD

NHỮNG
BÀI HỌC TỪ
LỜI TIỀN TRÍ

NÚI ANDES

NHỮNG BÀI HỌC VỀ LỜI TIÊN TRI NÚI ANDES

JAMED REDFIED

e-bookprc.blogspot.com

Kho Ebook Prc “Chuẩn” nhất

Mục Lục

LỜI NÓI ĐẦU

CHÍN MẮC KHẢI

1. Khôi lương tới hạn

2. QUAN ĐIỂM RỘNG LỚN: MỞ RỘNG BỐI CẢNH LỊCH SỬ

3. VẤN ĐỀ NĂNG LƯỢNG

4. TRANH GIÀNH QUYỀN LỰC

5. THÔNG điệp CỦA NHỮNG NHÀ THẦN BÍ

6. LÀM SÁNG tỏ QUÁ KHỨ ẢNH HƯỞNG CỦA CHA MẸ VÀ NHỮNG CƠ CHẾ THỐNG TRỊ

7. KHỞI PHÁT SỰ TIẾN HÓA

8. ĐẠO LÝ MỚI CỦA NHỮNG MỐI QUAN HỆ

9. VĂN HÓA CỦA NGÀY MAI

LỜI NÓI ĐẦU

Một thời gian ngắn sau khi cuốn Lời Tiên Tri Núi Andes được xuất bản, nhiều bạn đọc yêu cầu tôi cung cấp thêm thông tin và gợi ý tôi nên soạn một cảm nang để bổ sung cho cuốn đó. Thoạt đầu, tôi cảm thấy ngần ngại. Dẫu sao, tôi xem cuốn tiểu thuyết đó như một “ngụ ngôn” được viết theo thể loại truyện phiêu lưu, một nỗ lực để minh họa một cảm nhận mới thuộc tâm linh đang hình thành. Và lúc đó, tôi không tin rằng việc biên soạn một cuốn cảm nang là hữu ích. Khái niệm mới về thế giới không chỉ là một thực tế tri thức cần được tranh cãi, mà còn là một phương pháp tư duy dựa trên trực giác và kinh nghiệm cá nhân.

Chúng ta đang tiếp cận những mặc khải, đón lấy những cơ hội mà đối với chúng ta chúng có vẻ như những trùng hợp ngẫu nhiên, và linh cảm rằng có một định hướng tâm linh đang dẫn dắt đời sống chúng ta. Đó không chỉ là một thay đổi trên bình diện triết học, mà còn là một thay đổi trong cách nhận thức và trải nghiệm đời sống của con người.

Mục tiêu của tôi khi viết cuốn sách này là nhằm giải thích những ý tưởng đã nêu trong Lời Tiên Tri Núi Andes phù hợp với tinh thần của nó. Hơn hết thấy, chúng tôi khuyến khích bạn đọc nêu lên những thắc mắc từ kinh nghiệm của riêng mình. Tôi hy vọng chúng sẽ giúp bạn hiểu rõ những ý tưởng đã được nêu trong Lời Tiên Tri Núi Andes.

CHÍN MẠC KHẢI

1. Khối lượng tới hạn

Một sự thức tỉnh tâm linh mới đang xuất hiện trong nền văn hoá của nhân loại. Hiện tượng đó được gắn liền với sự xuất hiện của một khối lượng tới hạn (để gây ra phản ứng dây chuyền) những cá nhân phát hiện rằng đời sống của họ là một khái niệm tâm linh thường xuyên, một cuộc du hành mà qua đó họ được hướng dẫn bởi những trùng hợp ngẫu nhiên huyền bí.

2. Quan điểm lịch sử rộng lớn

Sự thức tỉnh tâm linh được thể hiện bởi sự hình thành một quan điểm mới về thế giới, đầy đủ hơn; thay thế cho quan điểm đã ngự trị từ năm trăm năm đã thôi thúc chúng ta sống còn trên Trái đất và đảm bảo cho chúng ta những tiện nghi nhất định ở nơi này. Hẳn nhiên, tham vọng mang tính công nghệ đó đã tượng trưng cho một giai đoạn quan trọng, nhưng trong khi quan tâm đến những trùng hợp ngẫu nhiên, chúng ta sẽ hiểu các mục tiêu đích thực của đời sống con người trên hành tinh này và bản chất thực sự của vũ trụ của chúng ta.

3. Vấn đề năng lượng

Ngày nay, chúng ta khám phá ra rằng, chúng ta không sống trong một vũ trụ vật chất, mà trong một vũ trụ năng lượng. Mỗi vật chất đang tồn tại là một trường năng lượng mà chúng ta có thể nắm bắt bằng những giác quan và bằng trực giác. Ngoài ra, là con người, chúng ta có thể ngoại xuất năng lượng của mình bằng những cách dồn tất cả sự chú tâm của chúng ta về một hướng - hướng mà chúng ta mong muốn và điều đó cũng tác động tương tự đối với các hệ năng lượng và làm gia tăng tần số của những trùng hợp ngẫu nhiên trong đời sống chúng ta.

4. Tranh giành quyền lực

Người ta thường cắt đứt khỏi cội nguồn chính yếu của năng lượng ấy, khiến họ cảm thấy yếu đuối và thiếu tự tin. Để đạt được năng lượng, chúng ta có xu hướng thao túng những người khác và buộc họ phải quan tâm đến chúng ta, và như thế, cung cấp năng lượng cho chúng ta. Một khi thành công trong việc thống trị

những người khác theo cách đó, chúng ta cảm thấy mạnh mẽ hơn, nhưng họ thì suy yếu và họ thường phản ứng lại hàng cách gây hấn với chúng ta. Năng lượng của con người vốn không nhiều, vì vậy sự cạnh tranh để nắm bắt năng lượng là nguyên nhân của mọi xung đột giữa con người.

5. Thông điệp của những nhà thần bí

Sự bất ổn và bạo lực sẽ chấm dứt khi tự thâm tâm chúng ta nhận thấy sự kết nối với năng lượng thiêng liêng. Hiện tượng này được mô tả bởi các nhà thần bí của mọi truyền thống tâm linh. Một cảm giác nhẹ nhàng, bay bổng và một cảm xúc yêu thương là những dấu chỉ của sự kết nối.

Nếu ta nhận thấy mình có những cảm giác đó, thì mối liên kết đó là có thật. Nếu không, mối liên kết đó chỉ là giả tạo.

6. Làm sáng tỏ quá khứ

Càng giữ sự kết nối với năng lượng thiêng liêng, chúng ta càng ý thức một cách rõ ràng những lúc mà chúng ta để mất mối liên kết đó, thường là do ảnh hưởng của stress. Trong trường hợp đó, ta có thể nhận thấy cách thức cá biệt của ta nhằm giành giật năng lượng của người khác. Một khi nhận thức về những cách thao túng tha nhân của mình, chúng ta sẽ càng kiên trì, giữ vững mối liên kết của chúng ta với năng lượng thiêng liêng, vì lúc đó chúng ta sẽ phát hiện con đường phát triển, sứ mệnh tâm linh của mình, và cách thức để mỗi chúng ta đóng góp vào quá trình tiến hóa.

7. Khởi động sự tiến hoá

Việc nhận biết sứ mệnh của mình sẽ làm tăng thêm dòng chảy của những trùng hợp bí ẩn, dẫn dắt ta về định mệnh. Trước tiên, chúng ta nêu lên cho mình một câu hỏi; sau đó, những giấc mơ ban đêm, những giấc mơ ban ngày và những trực giác dẫn đưa chúng ta đến những giải pháp thường được cung cấp, một cách có tính đồng bộ, ăn khớp, bởi lời khuyên sáng suốt của một người khác.

8. Đạo lý mới của những mối quan hệ

Chúng ta có thể làm gia tăng số lượng những trùng hợp ngẫu nhiên có tính soi sáng bằng cách nâng Cao tinh thần của những người mà ta gặp

trong đời, Trong những quan hệ yêu thương, chúng ta phải giữ sao cho đừng để mất sự kết nối nội tâm với năng lượng thiêng liêng. Nâng cao tinh thần tha nhân là điều đặc biệt hữu hiệu khi thực hiện theo nhóm, do mỗi thành viên có thể cảm nhận năng lượng của những thành viên khác. Sự tiến hoá đó là cực kỳ quan trọng đối với trẻ em, bởi nó củng cố cái cảm giác yên ổn và sự phát triển cá nhân của chúng. Trong khi nhìn vẻ đẹp ở mỗi khuôn mặt, chúng ta làm gia tăng sự minh triết ở bên trong tha nhân và gia tăng cơ may được nghe một thông điệp đồng bộ.

9. Văn hoá của ngày mai

Khi mỗi người chúng ta thực hiện tốt đẹp hơn sứ mệnh tinh thần của mình, những phương tiện công nghệ để sống còn trên Trái đất sẽ được tự động hoá, và con người sẽ chú tâm vào sự phát triển đồng bộ. Sự tiến hoá sẽ đưa chúng ta vào những trạng thái năng lượng càng lúc càng cao hơn, cuối cùng biến thân xác chúng ta thành một dạng tâm linh, hợp nhất chiều kích tâm linh của thực tại với đời sống ở cõi bên kia, và điều đó sẽ chấm dứt vòng sinh tử.

1. KHỐI LƯỢNG TỐI HẠN:

Những trùng hợp ngẫu nhiên định hình cuộc đời chúng ta

- Bí ẩn mở ra

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính bất ngờ gặp lại cô bạn cũ là Charlene, vào đúng lúc mà anh ta đang cảm thấy thất vọng trong nghề

nghề, và đang nghĩ đến một định hướng mới cho đời mình. Charlene vừa trở về từ Peru, nơi người ta phát hiện một cuốn sách chép tay rất cổ xưa, và nàng soi tỏ đôi chút những nguyên nhân đã khiến nàng thất vọng.

Nhân vật chính tìm hiểu về mặc khải thứ nhất: anh phải ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên xuất hiện trong đời. Tuy không mấy tin rằng một bản chép tay cổ có thể giải thích bí ẩn của đời sống con người, nhưng anh vẫn bị mê hoặc bởi sự huyền bí.

Tối hôm đó, nhân vật chính này đã có một giấc mơ về những trùng hợp ngẫu nhiên, và hiểu rằng những trùng hợp đó liên quan đến sự xuất hiện của một nhân vật đang nắm giữ thông tin. Quan tâm đến “Bản Sách Cổ Chép Tay”, nhân vật chính

quyết định mua vé bay đến Peru.

MẶC KHẢI THỨ NHẤT

Một cách chậm rãi, kín đáo, một sự biến đổi toàn cầu đang diễn ra, như bản chép tay cổ xưa được tìm thấy tại khu phế tích Celestine khẳng định, việc chúng ta cảm thấy lo âu cho thấy chúng ta đang bắt đầu nhận thức về tiếng gọi sâu xa đó từ thâm tâm. Sự lo âu có thể biểu hiện dưới dạng bất mãn (ngay cả sau khi đã đạt được những mục tiêu đã định), một cảm giác khó chịu, hoặc một cảm giác thiếu thốn. Thỉnh thoảng, một ngẫu nhiên bất thành linh xảy ra với chúng ta, khiến chúng ta phải suy nghĩ. Dường như điều đó bày tỏ một ý định siêu nhiên và trong một lúc, chúng ta có cảm tưởng tiến gần đến một bí ẩn ở ngoài tầm hiểu biết của mình.

Sự kết hợp tìm kiếm nội tâm với một cánh báo kín đáo của vũ trụ là một diễn trình phong phú, huyền bí và gây hưng phấn, những trùng hợp

ngẫu nhiên thúc đẩy chúng ta tiến về định mệnh của mình. Nhờ chúng, chúng ta cảm thấy sinh động hơn, như thể chúng ta là thành phần của một dự án rộng lớn.

Càng có nhiều người trong chúng ta nhận thức về sự chuyển động bí ẩn của vũ trụ đang tác động đến đời sống và hình thành một khối lượng tới hạn, chúng ta sẽ càng nhanh chóng khám phá bản chất của đời sống. Nếu mở rộng trí não và tâm hồn, chúng ta sẽ tham gia vào sự khai mở một tính tâm linh

- Thế nào là một trùng hợp ngẫu nhiên?

Mặc khải thứ nhất của Lờri Tiên Tri Núi Andes hướng đến việc tập trung sự chú ý và kích động trí tưởng tượng của chúng ta, vì nó hoàn toàn tương ứng với điều mà các thần thoại luôn chỉ dạy (và tương ứng với thực tế) là: có một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ giàu ý nghĩa, hoặc một dấu chỉ sẽ bất ngờ xuất hiện để hướng dẫn chúng ta một cách tự nhiên về cơ hội mà chúng ta đang tìm kiếm. Nhà phân tâm học Carl Jung gọi điều đó là cỗ máy của “hiệu ứng thần kỳ”, và khẳng định rằng đó là một đặc trưng phổ quát của cuộc sống con người. Việc nhận biết vai trò quan trọng của những trùng hợp ngẫu nhiên trong sự phát triển của đời sống đưa chúng ta về với bản năng của loài thú săn mồi không ngưng cảnh giác và sẵn sàng tấn công, đang cầu mong con mồi xuất hiện, đưa chúng ta về trạng thái tiếp nhận cực kỳ bén nhạy. Trong các tiểu sử danh nhân, người đọc thấy đầy rẫy những hiệu ứng bí ẩn của những cuộc gặp bất ngờ, những lần lỡ tàu, những cuốn sách được mở ra ở một trang có ý nghĩa,

những cuộc đối thoại được nghe một cách tỉnh cò, những ánh mắt trong một căn phòng đầy người,... Hầu hết các tiểu thuyết và những vở kịch hẳn sẽ không thể được viết ra nếu không có những điểm xuất phát như thế.

Mặc khải thứ nhất đưa chúng ta về điểm khởi đầu, điểm của những sự hội tụ, nơi những bí ẩn của cuộc đời là cực kỳ hiển nhiên, vượt quá tính lôgic và kinh nghiệm của chúng ta. Trở nên có ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên và biết chú ý đến thông điệp của chúng, là bước đầu tiên để tiến hoá một cách có ý thức hơn và nhanh hơn.

Điều khác thường mà bạn đã trải nghiệm gần đây nhất là gì? Bạn có thắc mắc tại sao sự trùng hợp đó xảy ra? Nó đưa đến kết quả gì? Chúng ta có xu hướng xem những sự kiện ngẫu nhiên như là bình thường, và thường chỉ ngạc nhiên trước những sự kiện kỳ lạ.

Như Bản Sách Cổ Chép Tay đã tiên báo, việc nhận thấy những trùng hợp ngẫu nhiên không chỉ là những điều kỳ lạ. Nhà phân tâm học Carl Jung đã nghiên cứu ý tưởng về “những trùng hợp ngẫu nhiên có tính biểu đạt rõ ràng”, và công trình của ông đã gợi ý cho nhiều nghiên cứu trong ba mươi năm qua. Carl Jung đã gọi hiện tượng đó là “tính đồng bộ”. Theo ông, nguyên lý này giúp nối liền một cách tự nhiên hai sự kiện, giống như nguyên lý nhân quả, dẫu chúng ta không thể nhận ra ngay mối liên hệ.

Vậy mà, hơn hết thảy quá trình tiến hoá của vũ trụ dựa trên những trùng hợp ngẫu nhiên. Việc nhìn nhận tầm quan trọng của trùng hợp ngẫu nhiên chuẩn bị cho chúng ta đón nhận những mặc khải khác, nói rằng vũ trụ đáp ứng những mong đợi ý thức của chúng ta bằng cách tạo ra những hoàn cảnh thuận lợi giúp chúng ta phát triển. Khi hiểu tâm

quan trọng của hiện tượng đó, chúng ta trở nên nhạy bén hơn đối với những nguyên lý tiềm ẩn đang chi phối vũ trụ. Theo Jung, “tính đồng bộ gợi ý một sự liên quan hoặc một sự hài hòa giữa những dữ kiện không được kết nối bởi quan hệ nhân quả”. (1)

Một số người đôi khi tự hỏi, phải chăng một trùng hợp ngẫu nhiên là một sự kiện bất bình, không chắc chắn, giúp đánh thức sự chú ý của họ, hay đó là một lời đáp

cho một câu hỏi thuộc vô thức. Bao lâu chưa nắm vững mọi quan hệ liên đới của mặc khải thứ nhất, thì ta còn tin rằng những trùng hợp ngẫu nhiên chỉ là những sự kiện lý thú, khiến ta quên đi cuộc đời thật. Nhưng khi ta hiểu rằng quá trình tiến hoá thường phát triển bằng những bước nhảy vọt gây ra bởi những sự kiện ở ngoài tính nhân quả, thì mặc khải thứ nhất giúp ta tìm kiếm một cách hiệu quả hơn lời giải đáp hoặc ý nghĩa ẩn giấu. Khi ta không ngừng hướng tâm mắt về những thắc mắc của cá nhân ta, và nêu ra những câu hỏi đúng, thì lúc đó ta sẽ thấy trùng hợp ngẫu nhiên là những lời đáp cho sự xuất hiện của cổ mẫu thuộc quá trình phát triển cá nhân đang diễn ra bên trong ta.

Jung đã bị lôi cuốn bởi hiện tượng đó, một hiện tượng mà ông đã nhiều lần quan sát thấy nơi những bệnh nhân của ông. Theo Ira Progoff, người đã diễn giải suy tư của Jung về vấn đề này, thì quá trình của tính đồng bộ có thể được minh họa như sau:

Hãy tưởng tượng hai phụ nữ là Claire và Danielle đã quyết định gặp nhau để bàn về việc nghiên cứu và tìm hiểu trực giác. Claire mời Danielle đến nhà vào 10 giờ sáng. Claire, trên con đường nhân quả của mình, thức dậy, tắm rửa, pha cà phê, lấy bút ra và chờ Danielle gõ cửa.

Danielle, cũng trên con đường nhân quả của mình, thức dậy, mặc quần

áo, lên xe, theo những chỉ dẫn của Claire để đến nhà Claire, đỗ xe và nhân chuông. Cho đến lúc này, Danielle và Claire đang trên những con đường song song, nơi có một quá khứ, một hiện tại, và một tương lai cho mỗi người.

Trong buổi tìm hiểu về trực giác của họ, điện thoại reo. Ở bên kia là Bill; anh cho biết vừa đọc xong một cuốn sách rất hay về các pháp sư, và muốn nói chuyện ngay với Claire.

Nghe như thế, Claire cảm thấy được khuyến khích một cách kỳ diệu bởi sự tương tác huyền bí của các sự kiện. Cô thốt lên:

- Quả là lạ lùng khi anh gọi em hôm nay. Danielle đang ở bên em và tại em đang tìm hiểu về trực giác!

Vốn quen biết Danielle, Bill nói với Claire cho chàng gửi lời chào

Danielle, rồi gác máy. Ngạc nhiên, Claire nói với Danielle:

- Lạ thật! Ngay khi chị đứng dậy để nhắc điện thoại, thì khuôn mặt của

Bill đã xuất hiện trong tâm trí chị!

Cả Danielle và Claire đều ấn tượng bởi trùng hợp ngẫu nhiên bí ẩn đó.

Theo lý thuyết của Jung, đường đời của Danielle và Claire là những đường thẳng đứng của các sự kiện, mà cuộc gọi của Bill đã cắt qua chúng trong thời gian, theo đường nằm ngang. Cuộc gọi của Bill đã trở nên đầy ý nghĩa do tâm trí của hai người phụ nữ đó đang bị tràn ngập bởi một cổ mẫu chung.

Đối với Jung, khi những trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra sẽ xuất hiện một thay đổi trong sự cân bằng năng lượng tâm thần được phân bố trong vô thức và ý thức. Như trên một tấm ván bập bênh, sự trùng hợp ngẫu nhiên, trong một lúc, làm hạ thấp sự tập trung của năng lượng tâm thần ý

thức trong khi giúp vô thức dâng lên từ những độ sâu ban đầu. Chuyển động tâm thần đó khiến Danielle và Claire trực giác rằng có một điều gì đó đã xảy ra. Bỗng nhiên, họ cảm thấy sinh động hơn.

Dĩ nhiên, cái đẹp của tính đồng bộ là ở chỗ nó là một tặng phẩm của dòng trôi chảy năng lượng. Chúng ta không cần một sự giải thích hợp lý để nó cuốn chúng ta đi. Tuy nhiên, một khi chúng ta nhận ra sự nối kết, có thể chúng ta sẽ muốn tiến xa hơn đôi chút, và xem nó gợi lên điều gì. Chẳng hạn, Danielle, Claire và Bill có thể sẽ mong muốn kết hợp lại để khám phá một cách có ý thức lý do đã khiến năng lượng đột nhiên tập trung vào tam giác gồm ba người này. Phải chăng cả ba đều có một công việc chung sau này? Liệu có một mối liên hệ chưa được phát hiện giữa họ?

Alan Vaughan, tác giả một tuyển tập lý thú về những trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra trong đời thực, khẳng định rằng

Hình thái của những hiện tượng đồng bộ, ăn khớp, xảy ra trong cuộc sống đời thường không hề khác với những sự kiện gây ra ngẫu nhiên, sững sốt khiến chúng ta phải thốt lên: “Quả là một sự trùng hợp không thể tin được!” Sự khác biệt chính là ở sự tinh tế của chúng, cách thức mà những tình huống nho nhỏ của đời sống được tạo ra. Chúng ta thường gạt chúng đi như là những chuyện thuần túy ngẫu nhiên, nhưng nếu suy nghĩ đôi chút, chúng ta sẽ nhận thức rằng vai trò của ngẫu

nhiên, tình cờ, trong đời sống đang mở rộng ra đến cả những sự kiện kém quan trọng hơn, nhưng mang nhiều ý nghĩa... Những trùng hợp ngẫu nhiên của đời sống hàng ngày cho chúng ta thấy cung cách mà vô thức triển khai đề định hình cuộc đời chúng ta. Ít ra, chúng ta cũng phải nhìn nhận và thần phục tài năng của vô thức, nhưng cũng có thể khuyến khích sự biểu hiện

có tính sáng tạo đó. (2)

- Những trùng hợp đáp ứng các mong đợi của chúng ta

Những hiện tượng có tính đồng bộ hình như diễn ra khi chúng ta cần đến điều đó hơn cả. Một tâm trạng thay đổi, một cảm giác nghi ngờ, bối rối, không thoải mái và hỗn loạn, có thể ban cho sự ngẫu nhiên tình cờ một vai trò quyết định. Theo mặc khải thứ nhất thì sự bồn chồn trong ta cho biết một điều gì đó sắp xảy đến, và nếu có thể thấy điều gì đang xảy ra tại hậu trường của cuộc đời, ta sẽ ngạc nhiên bởi những cảnh nền luôn thay đổi. Đã bao lần bạn kiểm chứng giá trị của câu “Trước khi bình minh ló dạng, bóng tối luôn dày đặc?”.

Những trùng hợp ngẫu nhiên thường diễn ra hơn cả khi chúng ta trở nên nhạy cảm. Phần lớn những tác phẩm viết về tâm linh đều khẳng định rằng sự kết hợp giữa xung lực tình cảm quan trọng và khả năng tưởng tượng mãnh liệt kích thích khả năng của ta nhằm tạo ra trong đời ta điều mà ta ao ước - dưới một hình thức này hoặc một hình thức khác. Ngay cả những thí nghiệm khoa học trong lĩnh vực cận tâm lý đã chứng minh, không chút nghi ngờ, rằng những nhân tố góp phần nhiều hơn cả cho các thành công của những trắc nghiệm về khả năng ngoại cảm là “sự nhiệt tình”, “một ao ước lớn lao nhằm có được những trực giác đúng, nhất là vào lúc bắt đầu một ngày”, và “một ý thức chờ đợi tích cực”.

Donna Hale, một chuyên gia liệu pháp tâm lý tại Sausalito, California, kể lại câu chuyện sau. Cách đây vài năm, Donna quyết định đến sống tại Corinthian Island, một nơi rất sang trọng tại Marin, California. Một người

bạn của Dché giấu ý tưởng thiếu thực tế đó, do giá bất động sản ở vùng đó rất cao. Do Donna muốn chứng tỏ cho ông bạn thấy rằng bà có thể đến sống ở đó, nên bà bắt đầu tìm kiếm một căn hộ.

Một hôm, qua mục quảng cáo, bà được biết một căn nhà nằm ở ngay khu mà bà

mong ước, và gọi điện để xin xem nhà vào hôm sau. Tuy thích thú khi thấy căn nhà đó có đủ những đặc điểm mong ước, nhưng bà thấy giá thuê nhà khá cao. Đứng trong ánh sáng chói chang từ cửa sổ ủa vào, bà thầm nghĩ không biết mình có nên chọn căn nhà này hay không. Và lúc đó, bà nghe có tiếng hải cẩu ở ngoài biển. Ngay tức khắc, bà nhớ đến giấc mơ đêm trước trong đó bà thấy năm con hải cẩu kêu trong nước. Ấn tượng bởi sự trùng hợp giữa điều thấy trong thực tế và thấy trong mơ, Donna cho đó là một dấu chỉ rằng bà phải đến sống tại đây; và bà đã tuân theo. Một thời gian ngắn sau khi đến đây, công việc làm ăn của bà trở nên phát đạt, và bà chẳng khó khăn khi trả tiền thuê nhà, vốn cao hơn căn nhà trước. Mang đến cơ duyên khó hiểu, và đôi khi lạ lùng, những trùng hợp ngẫu nhiên vượt quá sự phán đoán hoặc ý chí. Chúng là cơ chế của sự phát triển, là nguyên tắc của sự tiến hoá. Chúng có thể một cách huyền bí mở ra những khả năng mới giúp chúng ta vượt qua những ý tưởng lỗi thời đang hạn chế hành động của chúng ta, và chúng ta sẽ trực tiếp trải nghiệm rằng đời sống không phải chỉ là một cuộc đấu tranh để sống còn hoặc một nhu cầu đơn giản thuộc tri thức về đức tin. Đời sống là một động lực mang tính tâm linh.

LÀM THỂ NÀO ĐỂ SỬ DỤNG MẶC KHẢI THỨ NHẤT VÀ GIA TĂNG NHỮNG VIỆC THIỆN

- Hãy nhận thức rằng đời sống của bạn có một mục tiêu, và những sự kiện xảy ra đều có lý do của chúng.
- Hãy bắt đầu tìm kiếm ý nghĩa ẩn khuất ở đằng sau mỗi sự kiện của đời bạn.
- Hãy cho rằng tâm trạng bồn chồn là dấu chỉ của sự cần thiết phải thay đổi và của sự nhạy cảm sắc bén hơn. Hãy lắng nghe cơ thể bạn.
- Hãy ý thức rằng càng chú ý đến chúng, những hiện tượng như vậy càng gia tăng.
- Nếu bạn có linh cảm rằng bạn phải nói với một người có khả năng giúp giải đáp những thắc mắc mà bạn nêu lên, đừng bỏ qua việc đó. Bạn đang quan tâm đến điều gì?

• Hãy tin tưởng vào sự tiến hoá tự phát của bạn. Đừng áp đặt cho mình một loạt mục tiêu để đạt đến. Hãy biết rằng bạn đang tiến về định mệnh của bạn.

TÓM TẮT VỀ MẶC KHẢI THỨ NHẤT

Mặc khai thứ nhất liên quan đến sự thức tỉnh của ý thức. Khi quan sát đời mình, chúng ta nhận thấy có nhiều điều xảy ra hơn ta tưởng. Ở bên kia sự đơn điệu và những vấn đề hàng ngày, chúng ta có thể phát hiện một tác động huyền bí: những “trùng hợp ngẫu nhiên có tính biểu đạt rõ ràng” hình như gửi đến cho chúng ta những thông điệp và dẫn dắt chúng ta về một hướng nào đó. Thoạt đầu, chúng ta chỉ thoáng thấy những trùng hợp: chúng ta đi qua thật nhanh bên cạnh chúng, và hầu như không chú ý đến chúng. Nhưng rồi chúng ta đi chậm lại và quan sát một

cách chăm chú hơn. Đầu óc mở rộng và cảnh giác, chúng ta phát triển năng lực nhằm nhận ra hiện tượng có tính đồng bộ sắp tới. Những trùng hợp ngẫu nhiên có vẻ như ủa đến rồi lùi lại, khi thì chúng nối tiếp nhau một cách nhanh chóng và đột ngột lôi kéo chúng ta, khi thì chúng làm ta bất động. Tuy nhiên, ta biết rằng ta đã khám phá quá trình tâm linh hướng dẫn đời ta. Những mặc khai kế tiếp giải thích bằng cách nào để gia tăng sự xuất hiện của tính đồng bộ bí ẩn đó và phát hiện định mệnh cuối cùng mà chúng ta đang được dẫn đến.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VÀ RÈN LUYỆN NHÓM

Bạn sẽ hiểu sâu sắc hơn những mặc khai bằng cách tập trung sự chú ý vào chúng trong đời sống. Bạn có thể áp dụng những bài tập sau đây để thực hành việc am hiểu sâu sắc hơn. Chỉ một mình hoặc với một người bạn, hoặc với một nhóm. Trong mỗi chương của cuốn sách này, những lời khuyên dành cho nhóm theo sau những bài tập cá nhân.

Với mặc khai thứ nhất, chúng tôi dự trù hai nhóm rèn luyện. Bạn hoàn toàn tự do thêm vào hoặc bớt đi những bài tập, thậm chí có thể tưởng tượng ra. Chẳng hạn, một số người sẽ muốn dành nhiều thời gian hơn cho một cuộc thảo luận không chính thức, và số khác thì muốn theo phương pháp đã được chỉ dẫn. Để sự rèn luyện nhóm mang lại nhiều lợi ích khả dĩ, bạn phải tập hợp những người có thể giúp bạn mở rộng suy tư, hiểu biết nhau và thích thú khi cùng luyện tập với nhau. Những bài tập này có mkhởi phát một tiến trình, và chúng tôi khuyến bạn

hãy phát huy tính sáng tạo.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ NHẤT

Những ai không rèn luyện theo nhóm thì có thể thực hành những bài tập dưới đây một mình hoặc với một người bạn, và những bài tập này cũng có thể được sử dụng trong rèn luyện nhóm. Trong chừng mực mà mặc khải thứ nhất của Lời Tiên Tri Núi Andes dạy chúng ta phải biết những trùng hợp ngẫu nhiên, chúng tôi gợi ý bạn hãy chọn một người thích hợp để cùng rèn luyện với bạn - hoặc một người đã đọc cuốn sách đó, hoặc một người ham thích đọc sách và thích cùng bạn nghiên cứu. Như thế, việc rèn luyện có thể hữu hiệu hơn... và vui thích hơn.

Bài tập 1. Viết nhật ký

Những trường hợp ngẫu nhiên đã xảy ra

Mục tiêu: Trong khi phân tích một cách đặc biệt những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra trong quá khứ, bạn sẽ tăng cường khả năng nắm bắt ý nghĩa của chúng trong tương lai.

Giai đoạn thứ nhất: Hãy trả lời chín câu hỏi ở buổi số 2 rèn luyện

nhóm, liên quan đến nhà ở, công việc, và những quan hệ của bạn.

Giai đoạn thứ hai: Một mình hoặc cùng với sự có mặt của một người bạn, đọc lại những câu trả lời, và tìm kiếm những sự giống nhau khả dĩ giữa cách thức mà các sự kiện xuất hiện trong đời bạn. Bạn có thể nhận ra những dấu hiệu khi chúng biểu hiện? Bạn có hành động theo trực giác của mình?

Bài tập 2. Quan sát trong cuộc sống hàng ngày

NHỮNG DẤU HIỆU BÊN NGOÀI

Hãy bắt đầu bằng cách ghi nhận một dấu hiệu bên ngoài có vẻ như đang dẫn dắt bạn về một hướng nhất định.

Hãy kể ra một vài ví dụ của những dấu hiệu bên ngoài. Hãy tự hỏi: Thông tin nào đang được gửi đến tôi? Tại sao tôi phải chú ý đến điều này? Không phải tất cả đều chứa đựng một thông điệp đặc biệt cho bạn nhưng, bằng cách nhạy bén hơn để đón

nhận “những cánh cửa bí ẩn”, cảm nhận của bạn về những sự kiện bất sẽ phát triển.

NHỮNG DẤU HIỆU BÊN TRONG

Trực giác là công cụ để chúng ta nhận thức nội tâm. Với những dấu hiệu ở ngoại giới, chúng ta nghe, thấy, sờ mó, hoặc được hướng dẫn bởi một điều gì đó ngoài chúng ta (hoặc ít ra nó có vẻ như thế đối với chúng ta). Với những dấu hiệu bên trong, ta phải chú ý đến những cảm xúc của mình. Chúng thường cung cấp một phản hồi thông tin rất chính xác, nếu chúng ta biết thực sự lắng nghe chúng. Chẳng hạn, nếu bạn thấy một cảm giác nặng nề hoặc một linh cảm, có thể bạn nên triển hạn một quyết định, hoặc để tranh thủ thời gian hoặc để thu nhập thêm thông tin. Chúng ta thường coi nhẹ những xúc cảm của mình, chúng ta không quan tâm hoặc gạt sang một bên những tín hiệu, và có những quyết định đi ngược lại mục tiêu mà chúng ta tìm kiếm. Có một qui tắc vàng: Đừng bao giờ đề ra một quyết định quan trọng khi bạn đang tức giận, nôn nóng, mệt mỏi, bị ức chế hoặc đang trong bất cứ tâm trạng tiêu cực nào. Nếu bầu không khí của nơi nào đó bỗng khiến bạn cảm thấy không thoải mái, e ngại hoặc dừng dưng, thì có thể là dấu hiệu của một tương lai không vừa ý.

Hãy bắt đầu bằng quan sát, những dấu hiệu nội tại biểu hiện trong các

tình huống khác nhau. Chẳng hạn, hãy để ý xem da dầy của bạn có co thắt hoặc cổ của bạn có cứng, các ngón tay của bạn có không ngừng gõ gõ, hoặc bạn có cảm thấy mất năng lượng, hụt hơi hoặc cúi kính khi nghe một số tiếng ồn nào đó? Bạn có thầm nghĩ: “Điều gì đang thực sự xảy ra? Tôi đang cố nắm bắt điều gì?”.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẠC KHẢI THỨ NHẤT

Buổi số 1:

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Giúp nhận biết và quan sát bằng cách nào những trùng hợp ngẫu nhiên có ảnh hưởng đến cuộc sống.

Chuẩn bị: Mang theo những tờ phiếu bằng giấy trắng, khổ 7,6 X 12,7cm

(mỗi người hai hoặc ba phiếu) cho bài tập số 2.

NHẬP ĐỀ

Mục tiêu: Giới thiệu giúp cả nhóm làm quen với nhau, để cảm thấy thoải mái và giải thích lý do mỗi người tham gia nhóm.

Thời gian: 15—20 phút. Lời khuyên:

Giai đoạn một: Có thể một số người sẽ muốn kể lại lý do khiến họ đọc cu *Lời Tiên Tri Núi Andes*.

Nếu số người của nhóm vượt quá ba mươi, bạn có thể chia thành hai phân nhóm để tranh thủ thời gian. Lý tưởng sẽ là mỗi người đều có dịp để nghe trình bày của người mới rèn luyện.

Giai đoạn hai: Khi mỗi người đã nói lên lý do tham gia vào nhóm, tuyên bố ngắn gọn về mục tiêu của nhóm. Chẳng hạn, “mục tiêu của nhóm là nâng đỡ nhau, và cùng nhau rèn luyện những nguyên tắc được trình bày trong *Lời Tiên Tri Núi Andes*, nhằm tăng tốc quá trình tiến hoá”.

Giai đoạn ba: Sự hiện diện của bạn trong nhóm cho thấy bạn đang quan tâm đến sự phát triển cá nhân của bạn. Hãy cởi mở, dí dỏm: giúp cho những mục tiêu của mỗi người và của nhóm trở thành hiện thực. Hãy trân trọng khía cạnh riêng tư của những trải nghiệm mà mỗi người trình bày.

Bài tập 1. Ý nghĩa của mặc khải thứ nhất

Mục tiêu: Thảo luận ngắn về cách mà mặc khải thứ nhất có thể đưa đến những quan điểm mới và mở rộng nhận thức của mỗi người.

Thời gian: 15-20 phút.

Lời khuyên: Một người đọc lớn phần tóm tắt của mặc khải thứ nhất. Sau đó, yêu cầu từng thành viên trình bày cách hiểu của họ khi lần đầu tiên họ đọc *Lời Tiên Tri Núi Andes*. Khi mọi người đều đã phát biểu chuyển sang bài tập thứ hai.

Bài tập 2. Những ấn tượng tích cực đầu tiên

Mục tiêu: Xem xét trực giác của chúng ta hoạt động như thế nào trong lần tiếp xúc đầu tiên. Đây là một bài tập khá lý thú và giúp nâng cao mức năng lượng, giúp các thành viên của nhóm làm quen với nhau và thiết lập sự tin tưởng ở buổi đầu rèn luyện theo nhóm.

Thời gian: 30 phút

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Nếu nhóm có trên mười sáu thành viên, hãy hình thành bốn phân nhóm. Nếu ít hơn mười sáu, chia thành ba phân nhóm. Phát cho mỗi người vài phiếu ghi chép, chọn ra một thành viên để nhắc nhở người phát biểu không vượt qua thời hạn dành cho mỗi người, để tất cả đều có thể phát biểu.

Giai đoạn thứ hai: Để phá vỡ sự ngại ngùng và giúp người tham gia bày tỏ tính cách của mình, hãy yêu cầu họ kể ra một giai thoại hoặc mô tả một hiện tượng có tính đồng bộ về cách đã khiến họ tham gia vào buổi họp mặt.

Giai đoạn thứ ba: Yêu cầu một người tình nguyện bắt đầu bài tập.

Người này phải ngồi quay lưng về nhóm.

Giai đoạn thứ tư: Mỗi người liệt kê những tính chất tích cực mà họ nghĩ rằng có thể xác định ở người tình nguyện đầu tiên. Khi các thành viên nói lên những ấn tượng tích cực của họ, người tình nguyện lắng nghe và ghi lại trên các phiếu, mà không bình luận. Trong các phát biểu, hãy giữ sự dí dỏm và độc đáo trong khả năng duy trì tính tích cực.

Giai đoạn thứ năm: Khi mỗi người đều đã nghe những ấn tượng tích cực đầu tiên của các thành viên khác dành cho mình, hãy tập họp toàn bộ nhóm và dành ra vài phút để trao đổi cảm nghĩ về bài tập bài tập số 3.

Bài tập 3. Những vấn đề về những đề tài bạn đang thắc mắc

Mục tiêu:

a) Tìm hiểu các nhu cầu quan trọng đã đưa những người mới rèn luyện tham gia vào phân nhóm

b) Để biết rằng họ đã nhận thấy những dấu hiệu thúc đẩy họ gia nhập

nhóm.

c) Tìm hiểu những trùng hợp ngẫu nhiên trong đời sống của mỗi thành viên.

d) Gia tăng khả năng lắng nghe chăm chú phát biểu của từng thành viên.

Thời gian: 30 - 40 phút. Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Mỗi thành viên trình bày ngắn gọn quan tâm

chính của mình. Phải chăng đó là những vấn đề, những nhu cầu, những hoàn cảnh của đời sống hiện nay? Mỗi thành viên phải rất chú ý lắng những góp ý.

Giai đoạn thứ hai: Khi tất cả đều đã phát biểu, hay thảo luận ngắn gọn về những lý do khiến các bạn gia nhập phân nhóm. Hãy yêu cầu một thành viên l danh sách mọi câu hỏi hoặc mọi đề tài có vẻ quan trọng đối với phân nhóm.

Giai đoạn thứ ba: Phải chăng một số thành viên đã nhận ra những dấu hiệu thôi thúc họ tham gia phân nhóm, chẳng hạn như những ấn tượng đã thấy hoặc đã gặp một trong số các thành viên?

Giai đoạn thứ tư: Khi mọi người đã hoàn tất bài tập, hãy tập hợp nhóm và trình bày những điểm chính của các quan tâm chung ở mỗi phân nhóm. Tại sao họ đã chọn nhóm này hoặc người cùng rèn luyện này?

Bây giờ là lúc thích hợp để mỗi thành viên tự giới thiệu mình một cách đầy đủ hơn. Đề ý xem đâu là những điểm tương đồng giữa các thành viên của nhóm.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Thời gian: 20 - 30 phút.

Hỗ trợ và những lời khuyên: Có thể kết thúc buổi rèn luyện bằng cách yêu cầu mỗi thành viên truyền đạt những chỉ dẫn và giúp người khác giải quyết những điều mà họ đang cần hiện nay.

Giai đoạn thứ nhất: Hãy lần lượt nói lên sự hỗ trợ mà các bạn cần trong tuần tới. Hãy bày tỏ một cách tích cực: “Tôi muốn cảm thấy đầy năng lượng”, thay vì: “Tôi muốn loại bỏ triệu chứng cảm cúm khó chịu này”. Hãy tập trung vào điều bạn mong muốn, thay vì điều bạn không mong muốn.

Giai đoạn thứ hai: Khi từng yêu cầu được bày tỏ, bạn hãy tán thành và gửi năng

lượng tích cực cho người đó về vấn đề hoặc yêu cầu của họ.

Về buổi nhóm họp sau: Hãy chú ý đến những trùng hợp ngẫu nhiên, như dấu hiệu và những giấc mơ. Hãy ghi chúng vào nhật ký và mang đến buổi họp mặt.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ NHẤT

Buổi số 2

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Thăm dò dòng chảy của những trùng hợp ngẫu nhiên trong đời bạn.

DẪN NHẬP: Hãy bắt đầu buổi họp bằng cách dành cho mỗi thành viên cơ hội để họ mô tả những trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra trong tuần qua. Sau buổi nhóm họp tuần trước các thành viên đã có một cái nhìn sáng rõ

hơn về các sự việc? Việc chia sẻ một phản hồi thông tin tích cực sẽ gi củng cố toàn bộ nhóm.

Bài tập 1. Gia tăng nhạy cảm đối với những trùng hợp ngẫu nhiên

Mục tiêu: Nhận thức về những trùng hợp ngẫu nhiên đã qua, và biết chú ý hơn đến những tác động của chúng trên đời sống. Bằng cách quan tâm đến quá khứ, chúng ta cũng thể hiện quyết tâm rằng một khi khả năng cảm thụ lớn lao hơn sẽ khiến những trùng hợp ngẫu nhiên xuất hiện nhiều hơn.

Thời gian: 2 giờ (30 phút cho mỗi thành viên), cộng với thời gian dành để thảo luận.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy chọn một người để cùng rèn luyện.

Giai đoạn thứ hai: Một người đọc lớn từng câu hỏi dưới đây, và người kia trả lời. Khi trả lời, hãy tìm ra đâu là những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra trong quá khứ của bạn.

Ở nhà:

1) Có chăng những trùng hợp ngẫu nhiên cá biệt hoặc những dấu hiệu biểu hiện chung khi bạn tìm kiếm chỗ ở hiện nay của bạn: số nhà hoặc tên đường có một ý nghĩa đặc biệt, những cuộc gặp gỡ với hàng xóm, những chậm trễ trong việc mua hoặc thuê căn nhà, sự nhầm lẫn của những cuộc điện thoại, hoặc mọi chi tiết lạ lùng khác?

Ở nơi làm việc:

2) Vì sao bạn có được việc làm hiện nay? Làm thế nào bạn đã nghe nói đến nó? Bạn đã bàn chuyện đó với ai? Đây là những thông điệp cá biệt mà bạn đã nhận được?

3) Những ấn tượng đầu tiên của bạn về nơi làm việc?

4) Bạn có để ý thấy những dấu hiệu báo trước một sự kiện xảy ra sau đó?

5) Có chăng một thông điệp mà bạn ao ước nhất được trước khi nhận công việc hiện nay?

Những gặp gỡ:

6) Hãy mô tả bằng cách nào bạn đã gặp nhân vật quan trọng nhất của đời bạn. Ai đã đưa lối đưa đường để bạn có mặt tại nơi đó và vào lúc

7) Nhân vật mà bạn đã gặp có khiến bạn nhớ đến một ai khác?

8) Ấn tượng đầu tiên của bạn đối với nhân vật đó? Ấn tượng đó đã được xác nhận?

9) Bạn có để ý thấy một dấu hiệu: một giấc mơ sai; lần gặp, một trùng hợp ngẫu nhiên lạ lùng, một tình huống rắc rối?

Giai đoạn thứ ba: Khi một điều ước xảy đến với bạn, nó có thường tuân theo một sơ đồ riêng? Đây là sự tương đồng (nếu có) giữa cách thức mà bạn đã gặp nhân vật quan trọng đó và cách thức mà bạn đã tìm được việc làm, hoặc tìm được căn hộ mới? Hãy suy nghĩ kỹ những câu hỏi 1,4, và 9. Hãy chú ý đến những “điềm báo”

liên quan đến các bước ngoặt quyết định của đời bạn, giúp gạt hái tối đa thông tin những trùng hợp ngẫu nhiên và gia tăng khả năng nhận thức trước khi những trùng hợp ngẫu nhiên của tương lai xảy ra.

Giai đoạn thứ tư: Tập hợp nhóm và truyền đạt những điều mà các bạn đã khám phá trong bài tập này Chẳng hạn, những loại trùng hợp ngẫu nhiên nào đó xảy ra khi ta tìm được một việc làm, một chỗ ở, một người bạn đời? Bằng cách nào những trùng hợp ngẫu nhiên ảnh hưởng

đến chúng ta?

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng lời yêu cầu được trợ giúp và được tư vấn. Hãy tiếp tục lưu ý đến những trùng hợp ngẫu nhiên, những dấu hiệu và những giấc mơ, và ghi vào nhật ký.

CHÚ THÍCH

1/ C.G.Jung, Collected Works, tập 14, tr.464. Trích dẫn bởi Aniela Jaffe, "C.G.Jung and Parapsychology", trong Science and E.s.p., New York, Humanities Press, 1967, tr.280. Cũng được trích dẫn bởi Alan Vaughan trong Incredible Coincidence, The Baffling World of Synchronicity, New York, J.B. Lippincott Co., 1979, tr.16

2/ Alan Vaughan, Incredible Coincidence, The Baffling World of Synchronicity, New York, J.B. Lippincott Co., 1979, tr.162

2. QUAN ĐIỂM RỘNG LỚN: MỞ RỘNG BỐI CẢNH LỊCH SỬ

Trên chuyến bay đến Peru, nhân vật chính của chúng ta gặp Dobson, một áo sư sử học. Trùng hợp ngẫu nhiên, ông này đã biết về mặc khải thứ hai và giải thích cho nhân vật chính lý do khiến người ta phải hiểu điều gì đã xảy ra trong đời sống tư tưởng ở thiên niên kỷ thứ hai đã qua.

MẶC KHẢI THỨ HAI

Bối cảnh của những trùng hợp ngẫu nhiên. Mặc khải thứ hai xác định sự nhạy cảm của chúng ta đối với “những trùng hợp ngẫu nhiên có tính biểu đạt rõ ràng” trong một khung cảnh rộng lớn hơn. Nó đáp ứng- những câu hỏi: Phải chăng nhận thức của chúng ta về những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra trong đời ta có một tầm quan trọng lịch sử, hay đó chỉ là một sự kỳ dị hoặc nhất thời, gây chú ý, nhưng chẳng quan trọng gì cho tương lai? Hiện nay, chúng ta đang bị mê hoặc bởi chiều kích tâm linh, một chiều kích hình như đang ảnh hưởng đến chúng ta và làm cho chúng ta tiến triển (một cách đồng bộ), nhưng liệu sự quan tâm đó có đơn giản biến mất dần với quá trình tiến hoá của xã hội? Mặc khải thứ hai có hàm ý rằng chúng ta phải lùi lại đôi chút và suy nghĩ về chuỗi dài những sự kiện đang soi sáng ý nghĩa những quan điểm mới của chúng ta.

Sự biến mất của quan điểm Trung cổ về thế giới. Ngày nay, khi bước vào thiên niên kỷ thứ ba, chúng ta đang trong một vị thế thuận lợi để xem xét một cách thấu đáo di sản lịch sử của mình. Như Bản Sách Cổ Chép Tay gợi ý, chúng ta đang giải phóng mình khỏi tư tưởng chỉ đạo đã hướng dẫn nhân loại trong năm trăm năm qua - một tư tưởng đã xuất hiện vào cuối thời Trung cổ, khi các nhà cải cách tôn giáo phản ứng chống lại ảnh hưởng thái quá của Giáo hội.

Sự chia tách giữa khoa học và đời sống tinh thần. Những nhà cải cách thời Phục hưng đã tự giải phóng khỏi những gông cùm tri thức của một vũ trụ luận mà theo họ, được dựa trên tư biện và mê tín. Kết quả của cuộc chiến chống Giáo hội Trung cổ là một thoả thuận ngầm ngầm được hai bên chấp nhận. Các nhà khoa học có thể tự do nghiên cứu những hiện

tượng trên Trái đất mà không bị Giáo hội xen vào, nếu họ không nghiên cứu những điều liên quan đến tôn giáo: quan hệ giữa con người với Thiên Chúa, các thiên thần, những phép lạ, hoặc mọi hiện tượng siêu nhiên khác. Những nhà khoa học đầu tiên đã hăng say hướng đến thế giới vật lý ở ngoại giới, và nhanh chóng có nhiều phát hiện. Họ bắt đầu thiết lập những đường nét lớn về những hiện tượng tự nhiên quanh họ và đặt tên cho chúng bằng những từ cụ thể và chỉ quan tâm đến những nguyên nhân vật lý của chúng mà thôi. Cùng lúc đó, những công nghệ mới được phát minh và những nguồn năng lượng mới được khai thác. Cuộc cách mạng công nghiệp là một hệ quả của quá trình đó, quá trình đã làm gia tăng sản lượng hàng hoá, và giúp cho một số dân càng lúc càng đông hơn có được một sự yên ổn vật chất nhất định.

Một quan niệm thế tục về thế giới. Vào đầu thế kỷ 18, Giáo hội không còn nhiều ảnh hưởng như trước. Một quan niệm mới về thế giới, dựa trên chủ nghĩa duy vật khoa học, đã bắt đầu thay thế những tư tưởng xưa cũ của Giáo hội về đời sống. Bao trùm mọi sự là một hy vọng đầy niềm tin, một chủ nghĩa lạc quan lớn lao. Bằng cách sử dụng những công cụ khoa học, người ta tin rằng cuối cùng cũng sẽ khám phá đời sống siêu hình của nhân loại, kể cả sự hiện hữu của Thượng Đế, và quan hệ của con người với Ngài. Dĩ nhiên, điều đó đòi hỏi thời gian, nhưng lúc này con người hài lòng với việc chêm nự những hiểm nguy của đời sông, đảm bảo cho chính họ và cho con cháu họ được yên ổn trong thế giới này, để thay cho sự yên ổn tinh thần đã biến mất khi Giáo hội Trung cổ bị mất tín nhiệm. Thời đại đó đã được thúc đẩy bởi một lời kêu gọi mới tiến đến hành động. Ngay cả nếu con người đã mất sự xác tín về Thiên Chúa, họ có thể đương đầu với đời sống và những khắc nghiệt của vũ trụ bằng

cách tin vào những kiến thức và sự khéo léo tài tình của họ. Bằng cách làm việc cật lực và chứng tỏ sự khôn ngoan, bằng cách sử dụng một công nghệ không ngừng hoàn thiện, con người giờ đây đã có tự do để làm chủ cuộc sống. Họ có thể khai thác những nguồn tài nguyên mà họ đã tìm thấy trên hành tinh này, và gia tăng sự an toàn về mặt vật chất. Họ đã đánh mất những xác tín về vị trí của họ trong vũ trụ, những xác tín mà Giáo hội Trung cổ đã thiết lập, nhưng họ có thể thay thế chúng bằng niềm tin vào khoa học và vào một đạo đức mới của lao động xoay quanh ý tưởng “tiền bộ”. Ở đây, chúng ta có thể thay thế cái quan niệm nổi trội đã ám ảnh thời cận đại. Vào các thế kỷ 18, 19 và 20, tầm nhìn mới đó về thế giới được mở rộng và bám rễ trong tâm lý tập thể. Càng lập nhiều bản đồ về những hiện tượng vật lý của vũ trụ và đặt tên cho chúng, người ta càng có thể cảm thấy rằng thế giới mà

trong đó họ sống là có thể giải thích, có thể dự kiến, không nguy hiểm, thậm chí tầm thường. Nhưng, để duy trì ảo tưởng đó, họ phải liên tục che khuất hoặc đẩy lùi khỏi tâm trí họ tất cả những gì gọi đến bí ẩn của đời sống. Những hiện tượng tôn giáo dần dần bị xem như một điều tuyệt đối cấm kỵ, không được động đến. Ngay cả việc đi lễ nhà thờ cũng trở thành một sự kiện xã hội giản đơn. Những nơi thờ phụng vẫn đông người vào ngày Chủ nhật, nhưng thường là hiện tượng đó biểu lộ một niềm tin hoàn toàn trừu tượng và một lý do để xao lãng những vấn đề tâm linh trong những ngày còn lại của tuần. Vào giữa thế kỷ 20, Trái đất hầu như đã hoàn toàn thế tục hoá. Tuy nhiên, để tạo ra ảo tưởng về một thế giới yên ổn, hoàn toàn có thể giải thích được, thì chúng ta phải thu hẹp ý thức của chúng ta về đời sống, phải chọn một tầm nhìn hẹp, hoàn toàn mang tính kỹ thuật về các sự việc, tầm nhìn làm chúng ta tách rời mọi ý niệm, kể cả ý niệm về sự kiện thần kỳ

tuyệt diệu. Để cảm thấy an toàn chúng ta phải không ngưng bận rộn, thậm chí bị ám ảnh bởi sự chinh phục của công nghệ trên thế giới.

Sự thức tỉnh trước bí ẩn. Dần dà, chúng ta bắt đầu thức tỉnh. Có nhiều lý do cho sự thức tỉnh đó. Trong thập niên 1950, ngành vật lý học đã tiến hành xét lại những nền tảng duy vật của nó. Người ta đã phát hiện rằng vũ trụ không phải là một hệ vật chất, nhưng là một cơ cấu xen lẫn của những hệ năng lượng, nơi thời gian có thể tăng tốc hoặc giảm tốc, nơi mà cũng những hạt cơ bản đó, nhưng chúng có thể xuất hiện ở hai nơi cùng lúc, nơi không gian là cong và hữu hạn nhưng đồng thời là vô hạn và có thể đa chiều kích. Hơn nữa, việc sử dụng khoa học kỹ thuật để tác động đến cơ cấu không gian - thời gian - năng lượng đưa đến việc tạo ra những vũ khí có sức tàn phá lớn lao, có thể huỷ diệt mọi hình thái sự sống trên Trái đất.

Cũng vào thời kỳ đó, sự phát triển của những ngành khoa học khác bắt đầu làm rung chuyển quan niệm của chúng ta về thế giới, để lộ những hư hại gây ra cho môi trường bởi sự khai thác tài nguyên thiên nhiên của Trái đất. Sự ô nhiễm môi trường đầu độc một cách có hệ thống lương thực - thực phẩm. Rõ ràng là chúng ta đang huỷ hoại thế giới mà chúng ta mong ước làm nó tốt đẹp hơn bằng sự tiến bộ.

Trong những năm 1960, chúng ta đã trở nên đủ ý thức để có một số đông cá nhân trực giác rằng nền văn hoá phương Tây đã không biết đến những chiều kích cao hơn của đời sống con người. Sự đảm bảo về mặt vật chất đã tiến đến một mức mà chúng ta có thể quan tâm đến những vấn đề cơ bản của xã hội: sự bất bình đẳng và những thành kiến giữa các chủng tộc, giữa nam giới và nữ giới, những vấn đề về ô nhiễm môi trường và về chiến tranh. Đó là một thời đại của xung đột giữa

người muốn xã hội thay đổi và những người muốn giữ nguyên trạng. Điều quan trọng là mỗi người chúng ta cần nhìn vào nội tâm mình và tiến hành một sự đổi mới bên trong để sau đó, quá trình cá nhân có một ảnh hưởng tập thể và đổi mới xã hội.

Những thăm dò nội tâm. Nhận thức vừa kể đã phát triển sự tự phân tích và sự nội quan, những đặc trưng của thập niên 1970. Trong thập niên đó, người ta đã tìm cách thăm dò tiềm năng con người. Tâm lý học mang tính nhân văn nhiều hơn. Ngoài ra, tại phương Tây đã nổi lên một quan tâm lớn đối với triết học và tôn giáo phương Đông.

Mục tiêu của những nghiên cứu của chúng ta dẫu sao vẫn có vẻ như một ám ảnh mang tính duy vật. Bằng cách chỉ tập trung vào những phương diện kỹ thuật, kinh tế của đời sống, tầm nhìn thẩm mỹ về các sự vật đã bị che khuất bởi một quan niệm thực dụng, ví dụ một cây xanh không được đánh giá bởi vẻ đẹp của nó mà bởi trị giá gỗ mà người ta có thể sử dụng. Ngay đến những tình cảm của chúng ta cũng đã bị giảm thiểu hoặc bị kiểm chế. Trong thập niên 1970, người ta có thể theo một khoá tâm lý trị liệu, nhìn lại những khó khăn mà mình đã gặp trong thời thơ ấu, tìm lại một phần của chính mình vốn đã bị lãng quên hoặc chưa được khám phá. Nhưng trong cuộc nội quan dài hạn của chúng ta, cuối cùng chúng ta đã đạt được phát hiện khác. Chúng ta nhận ra rằng, ngay cả khi quan tâm đến đời sống nội tâm của mình, sẽ chẳng có gì thay đổi - vì điều mà chúng ta khao khát hơn cả, điều mà chúng ta ao ước tìm thấy hơn cả, là một trải nghiệm siêu việt, một liên kết nội tâm với cõi thiêng liêng.

Nhận thức đó thúc đẩy chúng ta quay trở về với sự tìm kiếm tâm linh trong những năm 1980. Trong các Giáo hội truyền thống, tín đồ bắt đầu

quan tâm nhiều hơn đến thực chất của lời giảng dạy tôn giáo và không xem những nơi thờ phụng chỉ đơn giản là những nơi gặp mặt xã hội. Diễn ra ở bên ngoài các truyền thống tôn giáo, nhận thức đó được biểu hiện bởi sự khám phá những đường hướng tâm linh của cá nhân, và những tiếp cận đôi khi hỗn hợp chân lý của những tôn giáo khác nhau về các trải nghiệm thần bí phương Đông - điều mà người ta gọi là phong trào New Age. Những năm 1980 là năm của những trải nghiệm tâm linh: hướng về các tôn giáo phương Đông, tìm kiếm khai thị, phát triển khoa cận tâm lý, hành hương đến những nơi linh thiêng, thiền định... Chúng ta đã khám phá và trải nghiệm những điều đó trong khi tìm cách vươn đến chiều kích tâm linh đích thực. Một số hình như không có ích, số khác rất hữu ích, nhưng những trải nghiệm

tích cực đó, sự tìm kiếm đó đã để lại một vị thế ưu tiên, khi chúng ta phân tích hoàn cảnh của mình trong những năm sau này.

Sự hình thành một quan niệm mới về thể giới. Được giải phóng khỏi những lo lắng, ưu tư về vật chất đã đeo đẳng con người trong nhiều thế kỷ, giờ đây chúng ta đang cố vươn đến một sự nhất trí tâm linh. Đây xa hơn nữa nhận thức của mình là cách thức tốt hơn cả để giải toả tâm trí ta khỏi những vướng bận và mở rộng nó để có thể khám phá những con đường mới mẻ. Bằng cách tổng hợp điều mà ta xem trọng trong lĩnh vực tâm linh với điều đã tìm thấy trong lĩnh vực khoa học, chúng ta sẽ phát hiện một thực tế mới, xác đáng và sâu xa hơn.

Lúc đó, mặc khải thứ hai củng cố nhận thức của chúng ta về những trùng hợp ngẫu nhiên và trở thành trục trung tâm của một tiếp cận hoàn toàn mới về đời sống.

Hành tinh của chúng ta đã được nhìn dưới một ánh sáng mới, không

phải như một thể giới tĩnh hoặc có tính chu kỳ, mà như một sân khấu, nơi mỗi bậc của chủng loài được thêm vào bậc trước trong hàng trăm triệu năm. Sự tiến bộ phi thường đó gợi ý rằng loài người có thể tiến hoá hơn nữa. Cho đến nay sự tiến hoá là một hiện tượng cao nhất, tất yếu bảo cho chúng ta một tương lai đầy bí ẩn cho các hình thái sự sống... Chúng ta có những khả năng thay đổi.. Quả là không vô lý khi nghĩ rằng, tuy chúng ta có nhiều yếu kém, nhưng một sự tiến bộ, một sự tiến hoá mới rồi cũng sẽ diễn ra... (1) (Michael Murphy, The Future of the Body),

* Kết nối với năng lượng tâm linh

Như Bản Sách Cổ Chép Tay đã ghi rõ, để tiến hoá, chúng ta phải trước tiên tái kết nối với nền tảng của sự sống còn. Để văn hoá mới của nhân loại tiến triển, con người phải chấp nhận ý tưởng rằng trực giác giúp họ kết nối với chiều kích tâm linh.

Như vậy, mặc khải thứ hai dẫn đến một tầm nhìn mới về tình trạng ý thức tập thể của chúng ta: Cho đến nay, chúng ta chỉ bận tâm đến việc cạnh tranh, làm cho và thống trị tha nhân. Thế giới hiện tại là kết quả của quan niệm đó. Nói rõ hơn, điều mà chúng ta đạt được là phù hợp với điều tâm trí chúng ta mong ước.

- Ở một ngã tư

Chúng ta đang ở một giao lộ, nơi chúng ta có cơ hội để lựa chọn đúng hướng.

Thời kỳ ngã tư này, nơi những tiến bộ khoa học và những hệ thống viễn thông giao thoa với những xu hướng đang phát sinh của tính tâm linh, và của tâm lý học, chuẩn bị tương lai

trên bình diện tập thể và cá nhân, công việc của chúng ta là tiếp tục chọn những ưu tiên đang nhấn mạnh và làm tăng giá trị những khả năng của chúng ta. Quyết định của chúng ta nhằm dành ra thời gian để nghiên cứu Lời Tiên Tri Núi Andes là phần của tiến hoá đó. Lượng ý thức mà bạn mang đến cho tinh thần tập thể là phần đo lường góp của bạn.

Nỗ lực của ý chí cá nhân chỉ có thể thực sự mang lại kết quả nếu ý chí đó đồng thời khao khát một trật tự “cấp cao” hoặc rộng lớn hơn (2) (Philip Novuk.i.)

- Bản tổng kết cá nhân - từ vĩ mô đến vi mô

Được trình bày bởi mặc khải thứ hai, quan niệm vĩ mô đó về lịch sử có thể lại xuất hiện trong chiều kích vi mô của mỗi cuộc đời. Lịch sử là lịch sử của cuộc đời chúng ta qua thời gian, và cuộc đời hiện nay của chúng ta phản ánh đời sống tập thể. Khi bàn đến các đề tài tâm linh trong những giấc mơ, Jung đã viết:

“Ta phải luôn ghi nhớ trong tâm trí rằng, mỗi con người, xét theo một nghĩa, tượng trưng cho toàn bộ nhân loại và lịch sử của nó. Điều có thể xảy ra trong lịch sử nhân loại ở qui mô lớn, cũng có thể xảy ra ở qui mô nhỏ trong mỗi cá nhân. Điều mà nhân loại cần đến, một cá nhân cũng có thể cần đến trong một số trường hợp”.

(3)

Chính vì thế mà việc áp dụng mặc khải thứ hai cho lịch sử của đời ta giúp ta hiểu sự rối loạn nội tâm và việc tìm kiếm những ý nghĩa.

Để khám phá tác động của những đường hướng chỉ đạo quan trọng trong đời bạn, bạn phải suy nghĩ về những giai đoạn chính yếu của đời mình, và rút ra những bài học quan trọng từ đó. Đó là một phương pháp hữu ích để cho thấy bằng cách nào những xác tín, những giá trị và những

mong đợi của bạn đang thay đổi. Nhiều người trong chúng ta bắt đầu hiểu rằng định mệnh của tất cả chúng ta là sống một cách tâm linh hơn. Hãy áp dụng điều đó cho lịch sử của bạn và xem bạn tìm thấy gì.

Ở cuối chương này, có những bài tập được nêu lên để bạn lập một bản tổng kết cá nhân, hoặc một cách riêng tư, hoặc theo nhóm.

- Những bận tâm hiện nay của chúng ta

Mỗi ý tưởng, trong những quyết định v hàng ngày của chúng ta tạo ra thực tại không ngừng tiếp diễn. Chúng ta hoàn toàn ý thức về quá trình đó khi ấn định những mục tiêu cụ thể. Với những mục tiêu chính xác, chúng ta sẽ có thể thấy mình đã thành công, thất bại, hoặc chưa hoàn toàn đạt được mục tiêu. Có những bận tâm rõ ràng hơn, như những ý tưởng mà bạn có trong đầu mỗi ngày, nhất là khi bạn thức dậy buổi sáng hoặc trước khi đi ngủ buổi tối. Theo ước tính mỗi ngày mỗi người chúng ta có khoảng mười ngàn ý tưởng lướt qua tâm trí, đại đa số chúng là tiêu cực.

- Những xác tín cơ bản

Tinh tế và luôn có đó, những sự tin chắc cơ bản của chúng ta là những yếu tố có tính quyết định, và đồng thời cũng là vô hình trong đời sống. Một cách khó nhận thấy, những ý tưởng đó sắp xếp trường năng lượng nội tại, và liên tục định rõ cuộc đời chúng ta. Ở nền tảng, ấn khuất của những ý tưởng hàng ngày là những định đề cơ bản mà hiếm khi chúng ta

nêu lên. Những định đề được thừa kế đó từ nền văn hoá là những sự tin chấp như: “Tôi là một cá nhân đơn độc và phải cạnh tranh với những người khác để tồn tại”, hoặc: “Tôi đang già đi ” hoặc là: “Chỉ có thế giới vật chất là đáng kể ” Những tưởng ăn sâu trong đầu óc phải được phân tích một có ý thức trước khi ta triển khai hoặc sửa đổi chúng- Những xác tín cơ bản định hình đời sống hàng ngày của ta và thu hút sự đồng bộ, ăn khớp ý thức về sức mạnh của nó là nền tảng của điều mà chúng ta gọi là “tư duy theo một mô thức mới”. Mô thức là một sơ đồ lý tưởng của tư duy hoặc hành động. Lúc đó, mô thức mới của cuộc đời sẽ cho thấy bằng cách nào những niềm tin tạo ra một phần lớn điều đang xảy đến với chúng ta.

Joseph Campbell, chuyên gia huyền thoại học, đã mô tả sự tiên hoá dẫn sang bên kia cái-đã-biết bằng cách đi theo “con đường bên trái”. Trong những huyền thoại làm cơ sở cho những mô thức sinh động của mọi văn hoá thì nhân vật chính, theo truyền thống, đã chọn con đường bên trái bởi sẽ tìm thấy ở đó những thông tin mới và khám phá ra sự thật. Con đường bên phải là nơi nguyên trạng, nơi tập hợp mọi vấn đề và là nơi ta bị buộc phải chọn giữa hai giải pháp. Để vượt qua vắn nạn đó, những vật liệu mới phải được mang đến. Như thế, các huyền thoại đánh thức trong

ta cổ mẫu của sự tìm kiếm thay đổi. Chúng ta không bao giờ mất hy vọng rằng mình sẽ phát hiện điều mình đang cần, và chúng ta sẽ tìm thấy sự cân bằng.

Như mặc khải thứ hai đã chỉ ra, mô thức mới hay tư duy mới đã bắt đầu xuất hiện trong những năm 1960. Tư duy mới đó trong nhiều lĩnh vực và đã cho thấy tính xác thực của ý niệm về tính thống nhất của cơ thể và tinh thần. Những cuốn sách của Deepak Chopra cho thấy tư

duy mới đó càng lúc càng được biết đến nhiều hơn. Chopra đã nêu bật một số điểm cơ bản cho thấy sự khác biệt giữa tư duy mới và tư duy cũ.

Chẳng hạn, ông so sánh giả thuyết cũ cơ bản: “Có một thế giới khách quan độc lập của người quan sát, và cơ thể của chúng ta là một phương diện của thế giới khách quan đó” (4) với luận điểm của mô thức mới; “ Thế giới vật lý, bao gồm cơ thể chúng ta, là một phản ứng của người quan sát. Chúng ta tạo ra cơ thể mình, trong khi tạo ra trải nghiệm về thế giới của chúng ta”. (4)

Mặc dù có rất nhiều sách siêu hình học giải thích rằng chúng ta đang tạo ra thực tại của mình, nhưng đó là một ý tưởng gây kinh ngạc đối với những ai cảm thấy thất vọng bởi cuộc đời họ. Như nhân vật chính của Lời Tiên Tri Núi Andes phát hiện, năng lượng tích cực mà các nhà nghiên cứu phóng chiếu lên thực vật ảnh hưởng đến sự lớn mạnh của chúng. Những nghiên cứu khoa học khẳng định rằng thực tại là một sáng tạo của tâm trí. Giả thuyết đó trả lại cho chúng ta sức mạnh và cho chúng ta hy vọng vào tương lai.

Chopra đã phá tan sự huyền bí của một giả thuyết cơ bản khác thuộc tư duy truyền thống:

Những quá trình sinh học giúp giải thích một cách rõ ràng ý thức con người. (5)

Những thông tin mới giúp chúng ta hiểu rằng:

(...) nhận thức là một hiện tượng mà chúng ta học biết... Thế giới trong đó chúng ta đang sống, kể cả sự trải nghiệm về thân xác của chúng ta, là điều hoàn toàn được xác định bởi cách thức mà chúng ta học biết. Nếu thay đổi nhận thức của mình, chúng ta cũng thay đổi thân xác và thế giới.

(5)

Trong cuốn sách này, chúng tôi hy vọng giúp bạn xem xét lại một số những xác tín đã qua của bạn, theo cách thức mà bạn có thể nhận ra một ý định hoặc một bài học ở phía sau mọi thành công, mọi thất bại và mọi thách thức. Nếu bạn chọn một thái độ tích cực, ham hiểu biết, có ý thức, mạnh dạn đổi mới, thế giới của bạn sẽ bắt đầu giống với điều mà bạn ao ước.

Theo Chopra thì định đề thứ ba của mô thức xưa cũ l

Nhận thức của chúng ta về thế giới là có tính tự động và nó cung cấp cho chúng ta một hình ảnh chính xác về thực tế của các sự vật. (6)

Một trong những nguyên tắc lý thú nhất của mô thức mới là:

Tuy rằng mỗi cá nhân đều có vẻ độc lập và riêng biệt, nhưng tất cả chúng ta đều được liên kết với trí tuệ đang điều hành toàn bộ vũ trụ. Thân xác chúng ta là thuộc thân vũ trụ; tâm trí của chúng ta là một phần của tâm trí vũ trụ. (6)

Những ý tưởng là nền tảng của mặc khải thứ nhất: chúng ta sẽ bắt đầu tiến hoá một cách có ý thức khi chú ý đến những sự kiện ngẫu nhiên tình cờ, nhưng có nhiều ý nghĩa đối với sự phát triển cá nhân của chúng ta. Chúng ta không đơn độc. Nếu hoàn toàn tin tưởng vào quá trình đó, những giải đáp cho các thắc mắc sẽ đến với chúng ta qua một trí tuệ rộng lớn hơn tâm trí có ý thức của chúng ta.

* Xác định những định đề cơ bản

Chúng tôi chỉ giới thiệu một số trong nhiều ý tưởng mới đang lan toả và chúng có mục tiêu góp phần xác định lại thế giới. Bạn có thể trải nghiệm một cách trực tiếp hiệu lực của những ý tưởng đó. Chẳng hạn,

hãy bắt đầu lắng nghe một cách chăm chú những quan điểm của nhiều người về đời sống. Khi nói chuyện, bạn hãy trở thành một người quan sát vô tư. Những quan niệm của bạn và người khác bày tỏ về cuộc đời là như thế nào?

Hãy nhớ rằng, chẳng ích gì khi chê trách người khác về những thái độ tiêu cực của họ. Mỗi người trong chúng ta tiến hoá theo nhịp điệu của mình. Không cần phải tạo ra một ngôn ngữ khó hiểu, hoặc đào hố ngăn cách giữa người “sáng suốt” và

những ai đang tìm kiếm hoặc đau khổ. Bằng cách sử dụng khả năng quan sát, tư duy và chấp nhận, bạn sẽ tạo ra một năng lực khác hẳn cho bạn và người khác. Tuy nhiên, nếu khi nào bạn cảm thấy mình có thể mang lại một điều gì đó cho tha nhân, hãy để hoàn cảnh dẫn dắt bạn. Hãy tiến theo trực giác của mình.

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ HAI

Mặc khải thứ hai chỉ ra rằng nhận thức của chúng ta về những trùng hợp ngẫu nhiên huyền bí của đời sống là một sự kiện quan trọng trên bình diện lịch sử. Sau sự sụp đổ của tầm nhìn Trung cổ về thế giới, chúng ta không còn sự yên ổn tinh thần được cung cấp bởi giải thích về vũ trụ của Giáo hội. Hệ quả là trong năm trăm năm, chúng ta đã quyết định chế ngự thiên nhiên, bằng cách sử dụng khoa học và kỹ thuật để sống trong thế giới này. Chúng ta đã tìm cách tạo ra một sự yên ổn về mặt vật chất để thay thế những xác tín về mặt tinh thần đã mất. Để cảm thấy yên tâm hơn, chúng ta đã gạt đi và chối bỏ một cách có hệ thống những phương diện huyền bí của sự sống trên hành tinh này. Chúng ta tự tạo cho mình

ảo tưởng rằng đang sống trong một vũ trụ hoàn toàn có thể giải thích và dự đoán, với những hiện tượng có tính ngẫu nhiên tình cờ chẳng có ý nghĩa gì. Để duy trì ảo tưởng đó, chúng ta có xu hướng phủ nhận mọi chứng cứ đi ngược lại những xác tín của chúng ta, cản trở nghiên cứu khoa học về những hiện tượng siêu nhiên, và có một thái độ hoài nghi. Thăm dò những chiều kích thần bí của đời sống đã trở thành một điều hầu như cấm kỵ.

Tuy nhiên, dần dần, đã xuất hiện một nhận thức mới. Nhận thức đó giúp chúng ta thoát khỏi ám ảnh của sự sung túc vật chất, đặc trưng của thời cận đại, và mở rộng tâm trí của chúng ta để đón nhận một ý niệm mới, đúng hơn, về thế giới.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ HAI

Bài tập 1. Những bận tâm linh xưa cũ của tôi

Mục tiêu: Giúp bạn ý thức về những vấn đề lặp đi lặp lại trong đời bạn cùng những sự tin chắc có thể tiềm ẩn trong chúng.

Lời khuyên: Hãy ghi lại những bận tâm quan trọng nhất. Bằng cách nào những vấn đề đó đã làm cho đời bạn được phong phú? Chúng có gây bất lợi cho bạn?

- Kể từ nay, hãy để ý đến sự xuất hiện của chúng và ghi nhận bằng cách nào

chúng đã liên quan đến những điều mà bạn gọi là những rắc rối. Hãy ghi lại ảnh hưởng của chúng đối với đời bạn.

Bài tập 2. Những ý tưởng khiến bạn bận tâm hơn cả

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy bổ sung bảy câu dưới đây. Bạn đã hiểu gì về những xác tín và những giá trị của bạn khi tìm kiếm những ý tưởng đang làm bạn bận tâm?

Giai đoạn thứ hai: Hãy ghi lại những gì mà bạn nghĩ về bài tập này. Hãy lưu ý xem bạn có những giấc mơ liên quan đến điều bạn viết về những bận tâm ấy:

- Tôi muốn thay đổi...

- Tôi muốn có nhiều hơn..

ôi luôn nghĩ đến...

- Tôi mong rằng, trong sáu tháng nữa...

- Vào lúc này, những điều quan trọng nhất trong đời tôi là...

- Những tính cách mà tôi ngưỡng mộ hơn cả nơi những người khác là:

- Tôi sẽ thích thú nếu đời tôi có...

Bài tập 3. Tôi đã làm điều gì một cách máy móc?

Hãy ghi lại một hoặc hai đoạn về những thời điểm trong đời mà bạn cảm thấy bị bế tắc hoặc có ấn tượng mình đang “hành động một cách máy móc”, Hãy mô tả những xúc cảm của bạn một cách chi tiết. Càng làm sáng tỏ những xúc cảm của bạn, bạn càng dễ đón nhận những giải đáp, những cơ hội và trực giác.

Bài tập 4. Tìm thấy những giải đáp mới cho những hận tâm cũ nhờ mô thức mới

Hãy xem đâu là những bận tâm xưa cũ. Hãy ghi lại ý niệm tương ứng với chúng trong mô thức mới, cũng như mỗi khái niệm mới. Một khi cảm thấy hứng khởi, hãy viết ra cách thức mà bạn dự tính sẽ áp dụng ý tưởng đó vào đời mình. Chẳng hạn, hình ảnh thể chất luôn có tính quyết định đối với tinh thần của bạn, thì bằng cách

nào bạn có thể ý thức hơn về giá trị của chính bạn và của tha nhân? Bạn không cần phải tìm thấy ngay lời giải đáp. Nếu một trong những ý tưởng đó đủ chín chắn để áp dụng, có lẽ bạn sẽ cảm thấy bị nó thôi thúc. Có thể bạn sẽ muốn viết ra một suy tư tích cực về một hoặc hai ý tưởng của mô thức mới. Chẳng hạn, nếu cảm thấy e ngại hoặc không vững tin, bạn có thể khẳng định: “Tôi phải tự tin có những quyết định đúng”.

Bài tập 5. Lập và phân tích bảng tổng kết cá nhân

Mục tiêu: Bài tập này giúp bạn đạt được một tổng quan về những sự kiện của đời mình và tìm thấy một ý nghĩa hoặc một ý định ẩn khuất trong những gì đã xảy đến với bạn cho tới hôm nay.

Lời khuyên: Ngay cả nếu bạn có thể một mình thực hiện bài tập này, sự hiện diện của một người khác sẽ giúp bạn xem xét những sự kiện của đời bạn và có thể phát hiện một ý nghĩa hoặc một ý định ẩn khuất mà bạn chưa khám phá.

Giai đoạn thứ nhất: Hãy lập bảng tổng kết cho bạn (xem bài tập 1 của buổi nhóm họp thứ tư, ở phần tiếp theo).

Giai đoạn thứ hai: Hãy đơn giản hóa các sự kiện bằng cách chỉ ra những hoàn cảnh và những bước ngoặt có tính quyết định của đời bạn, hoặc những hướng dẫn mà bạn đã rút ra từ chúng, và ghi lại theo thứ tự niên đại. Ở hàng đầu tiên, hãy ghi ngày sinh và nơi xuất thân, và ghi ra một vài sự kiện, các nhân vật chính

Giai đoạn thứ ba: Hãy ghi lại một đoạn nhỏ mô tả đời bạn, từ thuở ấu thơ cho đến hôm nay. Sau đó, hãy xem xét những sự kiện mà bạn đã mô tả và chọn ra một vài sự kiện để đặt chúng phía dưới “những hướng dẫn đã được biết”. Sơ đồ tổng quát là như thế nào?

Khả năng lựa chọn: Hãy cố đoán xem, một cách logic giai đoạn kế tiếp hiện nay là thế nào? Hãy ghi ra những dự kiến cùng ngày tháng. Điều gì cần phải diễn ra để giai đoạn mà bạn gọi lên có thể trở thành hiện thực?

Bài tập 6. Làm thế nào để có được lời giải đáp cho thắc mắc

Giai đoạn thứ nhất: Hãy ghi lại những vấn đề mà bạn muốn thăm dò nhất hiện nay (vấn đề chính của đời bạn lúc này).

Giai đoạn thứ hai: Hãy dừng lại một lúc để xem xét cơ cấu của vấn đề. Điều đó có thể làm sáng tỏ đôi chút câu trả lời mà bạn mong đợi. Hãy nêu lên những câu hỏi càng chính xác càng tốt, vì điều đó sẽ giúp bạn hiểu rõ hơn chính mình và phân tích rõ hơn hoàn cảnh.

Giai đoạn thứ ba: Trong ba ngày tiếp theo, hãy chú ý đến những thông điệp, những trực giác, những giấc mơ ban ngày, những giấc mơ ban đêm.

Việc ghi lại mọi trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra hoặc lời giải đáp cho các vấn đề hiện nay sẽ giúp bạn củng cố năng lực cho những “chờ đợi tích cực” và khuyến khích bản ngã cấp cao hướng dẫn bạn.

Bài tập 7. Thiên định, tập trung và kích thích năng lượng

Mỗi ngày, trước khi ra khỏi nhà, hãy dừng lại và hít vào ba hơi dài. Hãy nhắm mắt lại một lúc và nhớ đến một nơi an lành và đẹp đẽ, nơi mà bạn vẫn lưu giữ mãi hình ảnh. Hãy hít vào vẻ đẹp của nơi đó, một cách nhẹ nhàng và từ tốn, cho đến khi bạn bắt đầu mỉm cười. Hãy để ý đến sự gia tăng năng lượng. Giờ đây, bạn hãy nêu lên một câu hỏi và bao quanh nó bằng năng lượng đã phát triển. Trong ngày, hãy duy trì một liên kết với tình cảm yêu thương đó.

Bài tập 8. Trải qua một ngày vui thích

Giai nhất: Bạn có thể thực hiện bài tập này một mình, nhưng sự thích thú của bạn và những khả năng của tính đồng bộ sẽ lớn hơn nếu có thêm một người để có một sinh hoạt mới mẻ và thú vị cho cả hai.

Giai đoạn thứ hai: Hãy dành ra vài phút để nhớ đến thách thức chính liên quan tới đời sống hiện nay của bạn và chuẩn bị tinh thần để đón nhận những giải đáp. Hãy ghi lại những thông điệp, nếu có. Hãy tuân theo những gì mà trực giác thôi thúc bạn.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ HAI

Buổi số 3

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Nhận thức về những nguồn gốc thuộc lịch sử và phân tích những bận tâm riêng tư của chúng ta.

Bài tập 1. Thảo luận về mặc khải thứ hai: những xác tín

Mục tiêu: Thảo luận về sự tiến hoá của những ý niệm vật chất và tinh thần. Tại sao chúng ta gắn kết phân tích đó với đời sống của mình?

Thời gian: 15-20 phút

Lời khuyên: Hãy bắt đầu cuộc thảo luận bằng cách nêu lên những câu hỏi:

- Tại sao ý niệm về sự yên ổn và chủ nghĩa vật chất đã ảnh hưởng đến bạn và gia đình bạn?

- Tại sao hoặc vào lúc nào bạn đã bắt đầu đặt lại vấn đề về các tôn giáo truyền thống?

- Những nhân vật được bạn yêu thích trong thời thơ ấu và trong tuổi mới lớn là những ai?

Bài tập 2. Những bận tâm xưa cũ

Mục tiêu: Bài tập này giúp bạn nhận thức về những vấn đề lặp đi lặp lại trong đời bạn và những xác tín tiềm ẩn nơi chúng.

Thời gian: 15-20 phút.

Lời khuyên: Hãy ghi lại những vấn đề mà cho đến nay đã có tầm quan trọng hàng đầu đối với bạn.

Bài tập 3. Những bận tâm chính của bạn

Giai đoạn thứ nhất: Hãy ghi ra ít nhất là ba câu trả lời (nhiều hơn nếu cho những câu chưa kết thúc dưới đây:

- Tôi muốn đổi mới...
- Tôi mong được nhiều hơn...
- Tôi không ngừng nghĩ đến...

- Trong sáu tháng tới, tôi mong sẽ...
- Vào lúc này, những điều quan trọng hơn cả trong đời tôi là...
- Những tính cách mà tôi ngưỡng mộ hơn cả ở người khác là...
- Tôi sẽ vui thích nếu, trong đời tôi, tôi có thể...

Giai đoạn thứ hai: Hãy chia thành nhóm gồm hai, ba hoặc bốn người để so sánh các bảng liệt kê và trao đổi cảm nghĩ. Hãy chú ý đến những thông tin mà những người khác truyền đạt cho bạn: Chúng có thể giúp bạn đạt đến một số mục tiêu hoặc thực hiện một số mong ước.

Giai đoạn thứ ba: Hãy tập hợp lại toàn bộ nhóm để có thể truyền đạt những kinh nghiệm cho nhau. Ai đã phát đi một thông điệp hoặc cung cấp một thông tin? Bạn đã hiểu được gì về những xác tín riêng tư và những giá trị của bạn khi sàng lọc những ý tưởng đang khiến bạn bận tâm? Nếu có thể, hãy ghi lại một vài cảm nghĩ về bài tập này. Hãy lưu ý xem có những giấc mơ nào liên quan đến buổi nhóm họp này không.

Bài tập 4. Vào những lúc nào trong đời, tôi đã hành động một cách máy móc?

Mục tiêu: Để bạn nghĩ đến những lúc cảm thấy bế tắc và không chấp nhận rằng một sự thay đổi là điều cần thiết.

Lời khuyên: Hãy ghi lại cảm nghĩ của bạn. Bạn có thể chia sẻ những

cảm nghĩ đó với một thành viên trong nhóm nếu mọi thành viên đều làm như thế.

Bài tập 5. Tìm thấy những giải đáp mới cho những bận tâm cũ nhờ mô thức mới

Hãy xem những gì mà bạn đã ghi lại trong bài tập số 2 về những bận tâm xưa cũ quan trọng nhất. Hãy ghi lại những ý nghĩ tương ứng theo mô thức mới, cũng như ý niệm mới. Khi cảm thấy thích thú, hãy viết ra cách thức mà bạn có thể dần dần đưa ý niệm mới vào đời sống. Không nhất thiết phải tìm thấy ngay những lời giải đáp. Nếu một trong những Ý tưởng đó có vẻ đủ chín mùi để được áp dụng, thì có lẽ bạn sẽ cảm thấy rất bị thôi thúc.

Bạn có thể tái khẳng định một hoặc hai quyết định mới, bằng cách ghi ra, chẳng hạn như: “Tôi biết rằng hình ảnh thể chất chỉ là một phần của chính mình tôi và tha nhân. Tôi có thể khám phá giá trị nội tại của tha nhân cũng như của chính tôi”.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp lại những yêu cầu được trợ giúp. Hãy phát ra năng lượng tích cực.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ HAI

Buổi số 4

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Lập bảng tổng kết cá nhân.

DẪN NHẬP

Hãy bắt đầu buổi họp nhóm bằng cách yêu cầu những người tham gia nói ra trực giác mà họ đã có, những trùng hợp ngẫu nhiên hoặc những thông điệp mà họ đã phát hiện trong tuần qua. Khi các thầy năng lượng đã đủ cao, hãy tiến hành bài tập 1.

Bài tập 1. Lập và phân tích bảng tổng kết cá nhân

Mục tiêu: Bản tổng kết cá nhân của bạn có thể

- a) Cho bạn một cơ hội để xem xét đời mình một cách khách quan hơn
- b) Cho thấy một sơ đồ tổng quát
- c) Cho thấy một chuỗi những trùng hợp ngẫu nhiên
- d) Báo trước giai đoạn sắp đến
- e) Gọi lên một mục tiêu trong đời.

Thời gian: 1 giờ 40 phút. Bạn sẽ dành ra khoảng phút để thực hiện theo cá nhân, 45 phút để thực hiện từng cặp hai người, và 40 phút để thảo luận nhóm.. Lưu ý: Những bảng tổng kết cá nhân là những công cụ mạnh mẽ để tiến sâu hơn vào vấn đề, bạn có thể dành toàn bộ một buổi họp nhóm hoặc nhiều buổi, cho đến khi đã xem xét đời sống của từng thành viên.

Phần thứ nhất: Lập bảng tổng kết cá nhân

Thời gian: 15-20 phút

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy viết ra những sự kiện đáng kể của đời bạn
ch đến hôm nay. Đây là một “nguyên liệu thô” mà từ đó bạn có thể phát

họa một sơ đồ tổng quát hơn.

Giai đoạn thứ hai: Tóm tắt những sự kiện của đời bạn bằng cách cho chúng một
cái tựa ngắn gọn, tổng hợp những hoạt động hoặc những xúc cảm của bạn trong một
giai đoạn nhất định.

Giai đoạn thứ ba: Ghi nhận những sự kiện chính yếu, những hướng dẫn tiêu cực
hoặc tích cực, những gặp gỡ và những bước ngoặt quyết định.

Giai đoạn thứ tư: Khi tất cả đều đã thực hiện xong công việc, mỗi
người sẽ chọn cho mình một người bạn để thực hiện bài tập tiếp theo.

Phần thứ hai: Phân tích bản tổng kết cá nhân

Thời gian: 45 phút

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Sau khi đã chọn cho mình một người bạn, hãy luân phiên
nghiên cứu bảng tổng kết cá nhân của nhau. Hãy bàn về những bước ngoặt
quyết định, những thành tựu và những gặp gỡ quan trọng nhất trong đời. Có thể làm
lộ ra những sơ đồ tổng quát hoặc phát hiện những dự định không ngờ khi trả lời
những câu hỏi sau:

- a) Đây là những bước ngoặt quyết định?
- b) Bạn có phát hiện ở chúng một kịch bản lặp lại một thành công hoặc một
hướng dẫn?
- c) Điều gì đối với bạn có vẻ đã hoàn tất? Điều gì có vẻ chưa hoàn tất?

d) Điều gì đang thôi thúc bạn? Bạn muốn tránh phải gặp lại điều gì?

e) Những giá trị của bạn đã thay đổi, tại sao?

f) Đây là ý nghĩa tích cực - nếu có - của những sự kiện tiêu cực?

g) Toàn bộ đời bạn đã chuẩn bị cho bạn điều gì?

h) Cho đến nay, điều gì là mục tiêu của đời bạn?

Giai đoạn thứ hai: Hãy sử dụng những dữ kiện đạt được qua phân tích của bạn để hoàn tất những câu dưới đây:

- Tôi nhận ra rằng đời tôi chủ yếu được tập trung vào...
- Suốt đời tôi, tôi đã chuẩn bị để...
- Điều làm tôi ngạc nhiên hơn cả là...
- Cho đến nay, mục tiêu của đời tôi là...

Phần thứ ba: Thảo luận nhóm về bảng tổng kết cá nhân

Thời gian: 40 phút

Lời khuyên: Giờ đây, mỗi thành viên có thể cho những người khác biết về những gì mình đã phát hiện trong bảng tổng kết cá nhân của mình. Điều đó giúp nâng cao lượng của nhóm hỗ trợ mỗi thành viên để họ tìm thấy một ý nghĩa từ những sự kiện của đời họ và có thể phát hiện ở đó một thông điệp có giá trị. Có thể ghi những điểm chính yếu lên một tờ giấy lớn hoặc lên bảng. Hãy khuyến khích mỗi thành viên nêu lên những lời bình.

Bài tập 2. Làm thế nào để đạt được những giải đáp cho các thắc mắc?

Mục tiêu: Nêu lên những câu hỏi chính xác, để cho bản ngã cấp cao có thể đưa đến cho bạn một trùng hợp ngẫu nhiên, một trực giác, một giấc mơ ban ngày hoặc một giấc mơ ban đêm để trợ giúp bạn.

Thời gian: 15 phút

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy thực hiện theo từng cặp. Lần lượt bàn bạc

một vấn đề mà các bạn muốn có ngay lời giải đáp.

Giai đoạn thứ hai: Hãy dành ra một lúc để tìm kiếm cơ cấu của câu hỏi. Điều đó có thể làm sáng tỏ loại giải đáp mà bạn đang mong đợi. Hãy nêu lên những câu hỏi càng chính xác càng tốt, điều đó sẽ giúp bạn hiểu rõ mình hơn và phân tích rõ hơn hoàn cảnh.

Giai đoạn thứ ba: Trong ba ngày tới, hãy chú ý đến mọi thông điệp, trực giác, giấc mơ ban ngày, hoặc giấc mơ ban đêm. Việc ghi nhận những trùng hợp ngẫu nhiên hoặc những giải đáp cho các câu hỏi sẽ có thể giúp bạn “cảm nhận những chờ đợi tích cực và thôi thúc bản ngã cấp cao hướng dẫn bạn”.

Bài tập 3. Thiền định để gia tăng sự

Mục tiêu: Đắm chìm những bận tâm chính của đời bạn trong dòng chảy của những rung động tích cực.

Thời gian: 15 phút. Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hoặc bạn định tâm bằng cách lặng lẽ nhắm mắt

trong một lúc, hoặc ai đó hướng dẫn bài tập thiền định có mục tiêu giúp thư giãn.

Hãy hít thở sâu hai hoặc ba lần, để cho không khí mang lại sự mềm mại và thư giãn cho cơ thể. Hãy hít vào một cách nhẹ nhàng và nín thở trong vài giây, rồi thở ra. Hãy hình dung toàn bộ cơ thể bạn, bắt đầu từ hai bàn chân, và ghi nhận những chi còn căng thẳng và những chi đã mềm mại và thư giãn. Hãy hướng tâm trí dọc lên theo hai chân. Hãy ghi nhận tình trạng của hai cánh tay và bàn tay. Giờ đây, chú tâm vào hai vai và cổ. Nếu cảm thấy đôi chút căng thẳng ở những phần đó của cơ thể, hãy thở nhẹ

nhàng và hướng tâm trí về phía chúng để các cơ được buông thả. Hãy chú ý đến những cảm tưởng đang lướt qua tâm trí và lộ trên khuôn mặt, và dịu dàng thư giãn những cơ đó. Giờ đây, hãy tiến xuống dọc theo lưng và cột sống, và hãy để ý đến

cảm giác. Hãy theo dõi từng vùng của cơ thể. Hãy hít vào một cách chậm rãi và sâu để giúp cho không khí thâm nhập vào cơ thể, mang lại sự thư giãn. Giờ đây, hãy hình dung một ánh sáng lộng lẫy bên trên đầu. Cảm nhận rằng ánh sáng đó đang bắt đầu bao trùm. Hãy để thân thể bạn được đầy ắp bởi ánh sáng đó và sử dụng nó để nuôi dưỡng thâm tâm. Mọi tế bào của cơ thể bạn đều đắm chìm trong ánh sáng. Bạn đang trở nên rực sáng. Hãy hít thở sâu. Hãy cảm nhận sự bình yên và tình yêu thương trong khi cơ thể hoàn toàn thư giãn.

Khi mọi thành viên đều cảm thấy thư giãn, hãy tiến sang giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai: cần có một người để hướng dẫn cả nhóm: Giờ đây các bạn hãy nhớ lại lần cuối cùng đã cảm thấy rất thoải mái. Hãy nhớ lại niềm vui, những tình cảm yêu thương nồng ấm, hạnh phúc mà bạn đã từng có. (Mỗi người hãy dành ra khoảng một phút để cảm nhận trong thình lặng.)

Giai đoạn thứ ba: Trong khi đắm chìm trong trạng thái này, hãy nêu lên thắc mắc mà bạn muốn có giải đáp. Hãy bao bọc câu hỏi của bạn bằng tình yêu thương và ánh sáng, theo mọi cách mà bạn có thể nghĩ ra. Hãy làm gia tăng tình cảm yêu thương đó. Hãy dành cho các thành viên một lúc thình lặng.

Giai đoạn thứ tư: Hãy để ý xem bằng cách nào câu hỏi của bạn đang đưa bạn đến kết quả cụ thể đã mong ước. Từ thâm tâm, hãy bày tỏ lòng

biết ơn khi nghĩ rằng sẽ nhanh chóng đạt được điều mong ước. Trong khả năng có thể, hãy phát triển tình cảm biết ơn. Hãy cảm nhận điều mà bạn ao ước đang trở thành sự thật. Hãy đắm chìm trong sự rung động của tình yêu thương và niềm vui.

Giai đoạn thứ năm: Dần dần loại bỏ mọi lo lắng về điều bạn đang mong ước. Hãy hài lòng với cái ý tưởng rằng giờ đây bạn đang đạt được nó, hoặc có thể đạt được một điều gì đó tốt đẹp hơn. Hãy ngưng bận tâm về điều mà bạn đã nêu lên và quên nó đi. Hãy tiếp tục cảm nhận năng lượng nồng ấm, nhẹ nhàng và tươi vui. Hãy đếm từ một đến ba rồi tiếp tục nhóm họp trong khi đã đầy ắp năng lượng. Một... hai... ba. Mở mắt ra.

Giai đoạn thứ sáu: Hãy yêu cầu các thành viên phát biểu cảm tưởng của họ về bài tập này.

Bài tập 4. Trải qua một ngày thích thú

Giai đoạn thứ nhất: Trước khi rời khỏi buổi họp nhóm, hãy hẹn với một thành viên để cùng nhau trao đổi, hoặc tham gia vào một hoạt động hay một cuộc vui nào đó, trước khi có cuộc họp nhóm kế tiếp.

Giai đoạn thứ hai: Vào ngày đã hẹn, hãy trao đổi với nhau vấn đề mà bạn xem là quan trọng nhất của đời bạn vào lúc này cùng những giải đáp khả dĩ đã nhận được. Hãy ghi lại những thông điệp, nếu có. Hãy ghi lại điều mà trực giác thúc thúc bạn thực hiện. Hãy nói lên tâm tư của mình và sẵn sàng đón nhận mọi ý kiến.

Giai đoạn thứ ba: Nếu, trong tuần tới, bạn phải đi đâu đó, thì dẫu ở nơi đâu, hãy thực hiện một điều thích thú và mới mẻ cho mình. Bạn có thể xin số điện thoại của một thành viên trong nhóm và chọn giờ thích hợp để gọi cho họ. Hãy ngắn gọn cho họ biết về những đáp mà bạn nhận

được gần đây về những vấn đề của đời bạn và những dự định của bạn.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được giúp đỡ. Hãy phát đi năng lượng tích cực.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ ÁP DỤNG MẶC KHẢI THỨ HAI VÀ GIA TĂNG NHỮNG LỢI ÍCH CỦA NÓ

- Hãy ý thức rằng bạn đã chọn sống trong một thời kỳ quan trọng của l
- Hãy cầu mong bản ngã cấp cao trợ giúp.
- Hãy tự hỏi bạn đã bỏ ra bao nhiêu thời gian tìm cách làm chủ những sự kiện hoặc kiểm soát người khác.
- Hãy chọn những hoạt động dễ chịu, thoải mái. Hãy bớt đi những hoạt động do bị bắt buộc. Không nên lẫn lộn giữa sự bắt buộc với tinh thần trách nhiệm. Hãy chọn một hoạt động mà bạn ưa thích và có thể rời bỏ nó ngay một cách có chủ ý. Vui chơi và có được nhiều thời gian rảnh rỗi hơn là những điều làm gia tăng mức năng lượng và gia tăng những cơ may để nhận ra các trùng hợp ngẫu nhiên.
- Hãy đón nhận với lòng biết ơn mọi trợ giúp mà bạn có thể nhận.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ HAI

Buổi số 5

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Tiếp tục thảo luận về những cảm nghĩ của mỗi thành viên về bảng tổng kết cá nhân. Hãy chia sẻ với những người khác về những gì đã xảy ra trong một ngày của bạn; xem đâu là những vấn đề hoặc những thông tin mà sự chia sẻ đã đưa ra ánh sáng. Hãy bắt đầu một bài thiền định dễ thư giãn và gia tăng năng lượng cho mọi thành viên.

Bài tập 1. Mỗi thành viên sẽ kể về một ngày đã qua của mình

Sự trao đổi những kinh nghiệm có mục tiêu là trao và nhận những ý tưởng có liên quan đến những điều đã xảy ra trong ngày, và xét xem điều đó có giúp bạn làm sáng tỏ một thắc mắc đang đặt ra vào lúc này.

Thời gian: 2 giờ

Lời khuyên: Để tìm thấy ý nghĩa của mọi sự kiện diễn ra trong ngày, hãy bàn về chúng trong khi giữ trong tâm trí những câu hỏi sau:

- a) Bạn có thích thú khi thực hiện bài tập này?
- b) Những mong đợi của bạn có ảnh hưởng đến diễn tiến của ngày đã qua? Nó có đáp ứng những mong đợi của bạn?
- c) Đâu là những điểm tương đồng mà bạn đã nhận thấy giữa những bận tâm của bạn và những sự kiện đã diễn ra hoặc những tình cảm mà bạn đã cảm nhận trong ngày?
- d) Đâu là những kết quả tích cực của ngày đã qua?
- e) Bạn đã học hỏi được gì?
- f) Một thành viên trong nhóm đã có một trực giác nào đó về những điều mà bạn kể ra?

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp. Hãy phát đi năng lượng tích cực cho mỗi thành viên.

Rèn luyện bổ sung

Bạn có thể đọc lại cuốn Lời Tiên Tri Núi Andes để kiểm tra xem sự hiểu biết của bạn về những mặc khải có đổi khác gì kể từ lần đọc trước.

Chuẩn bị cho lần nhóm họp kế tiếp

Hãy yêu cầu một hoặc hai thành viên tình nguyện mang đến buổi nhóm họp một vật tượng trưng cho cái đẹp - một bó hoa, một cây kiềng nhỏ, hoặc bất cứ một vật gì có vẻ bắt mắt.

CHÚ THÍCH

1/ Michael Murphy, *The Future of the Body*, Los Angeles, Jeremy p. Tarcher, 1992, tr. 173

2/ Philip Novak, *Études bouddhistes et chretie lines** Projet sur les religions de l'Occident et de l'Orient Universite de Hawaii, 1984, tr.64 —65

^

3/ C.G.Jung, *Dreams*, Princeton University press,

1974, tr.36

4/ Deepak Chopra, *Un corps song ágc. un esprit immortel*, bản dịch của

Bernard Sigard, InterEditions, 1994, tr.46

5/ Như trên tr.62 6/ Như trên tr.17

3. VẤN ĐỀ NĂNG LƯỢNG

Cùng với Wil, nhân vật chính của Lờì Tiên Tri Núi Andes đã vượt qua những dãy núi hùng vĩ của Peru đi đến Viciente, một nơi tuyệt đẹp với thảm thực vật nhiệt đới xanh tươi trù phú và những cây sồi cổ thụ. Nhân vật chính cảm thấy bị kích thích bởi một sinh lực khác thường. Sau khi đã g nhiều nhà khoa học đang nghiên cứu về thảo mộc, anh bắt đầu làm quen với mặc khải thứ ba. Áp dụng điều vừa học được, anh cảm nhận được năng lượng bằng cách tập trung vào vẻ đẹp của thiên nhiên, và trong một lúc ngắn ngủi, anh thoáng thấy trường năng lượng bao quanh một cây xanh, cũng như cách mà ý thức có thể tác động lên trường đó. Ý tưởng cho rằng chúng ta có thể, bằng tư tưởng, tăng tốc hoặc làm chậm lại sự xuất hiện của một số sự kiện, khiến anh thắc mắc. Sự hoài nghi của anh nhường chỗ cho một sự quan tâm và một sự tò mò đích thực.

MẶC KHẢI THỨ BA

Vũ trụ chỉ đơn thuần là năng lượng. Mọi sự trong vũ trụ đều được hình thành từ năng lượng, và năng lượng tạo ra những vật thể và bản chất của cái mà chúng ta gọi là thực tại. Là một đại dương rộng lớn của sự rung động; năng lượng đó thể hiện thành vô số những hình thái của hiện hữu và nối liền chúng với nhau: một tảng đá, một con sóng, một bông hoa, hoặc chính bạn. Sự tồn tại được hình thành từ một chất liệu duy nhất ở nền tảng, không ngừng chuyển động - sinh thành, biến đổi, chuyển dịch.

Ý tưởng của chúng ta khiến chúng ta trở thành những người đồng sáng tạo. Mặc khải thứ ba khẳng định rằng mọi sự đều nối kết, hợp nhất, và như thế trở nên một. Qua trung gian của ý chí, ý thức con người có thể ảnh hưởng trực tiếp đến mọi hình thái năng lượng. Điều lạ lùng hơn cả là năng lượng đó đáp ứng những mong đợi của chúng ta. Khi ngoại xuất những ý tưởng và tình cảm của chúng ta ra ngoại giới, chúng ta lan toả năng lượng của chúng ta vào thế giới, và điều đó ảnh hưởng đến những hệ năng lượng khác.

Cái đẹp nâng cao năng lượng. Mặc khải thứ ba khuyến khích chúng ta biết tích hợp với năng lượng vũ trụ bằng cách nhận ra nó trong tự nhiên và ở tha nhân. Vào

buổi đầu, cách thức dễ nhất để nhận ra năng lượng là trau dồi khả năng nhận thức của chúng ta về cái đẹp. Một khi trở nên nhạy bén trước cái đẹp và những tính chất tuyệt vời của thiên nhiên hoặc của con người, chúng ta tiến sang một mức độ cao hơn trên không gian bốn chiều của ý thức. Nếu cộng hưởng với cái đẹp của một sự vật hoặc một con người, ở giai đoạn kế tiếp của sự nhận thức, chúng ta sẽ thấy mình phát ra năng lượng.

Ý thức về năng lượng làm gia tăng rung động của chúng ta. Ý thức về năng lượng vũ trụ là điều cần thiết để tiến vào dòng chảy của năng lượng này và trở thành đồng sáng tạo của nó. Một khi hiểu rằng mình là một thành phần của một hệ sinh động gồm năng lượng mà cho đến nay vẫn không thể thấy được, những niềm tin cơ bản của chúng ta thay đổi và chúng ta hiện hữu ở một mức rung động cao hơn. Nếu đầu óc ta đọc những dòng chữ này trên giấy, và tâm trí ta nhận biết và chấp nhận: “Quả đúng vậy!”, chúng ta đang hấp thụ mặc khải này. Đối với một số người,

nó có thể tạo ra một sự tăng tốc các sự kiện và những hiện tượng có tính đồng bộ, trong khi với những người khác, có sự phát sinh một sự sáng suốt, một sự tin tưởng hoặc một hy vọng mới. Có một số người phải trải qua một thời kỳ của những đảo lộn đầy đau khổ trước khi có thể tự tái cơ cấu. Ngay cả nếu, trong đời chúng ta, những sự việc không thay đổi nhanh chóng như chúng ta một ngày nào đó chúng ta sẽ thay đổi.

Hãy hình dung những trạng thái tâm trí như những dải tần số. Khi thu hút những rung động năng lượng cao hơn, như lòng biết ơn, cái đẹp, niềm vui và sự tin tưởng, bạn hòa đồng hơn với năng lượng vũ trụ. Đời sống hàng ngày của bạn chịu ảnh hưởng bởi khả năng giữ “kết nối” nhờ vào ý thức, và ngay cả nếu còn những lúc bị stress, bạn vẫn có thể giữ kết nối với phương hướng tâm linh của bạn. Khi biết chăm lo cho chính mình, biết góp phần vào công việc chung, biết chia sẻ với người khác, bạn đang thiết lập một nền tảng vững chắc chống đỡ bạn trong những lúc khó khăn. Mỗi trực giác và mỗi liên kết mà bạn thiết lập cũng đang tiến triển đưa bạn lên một mức cao hơn. Mỗi bước tiến về phía trước giúp cho bước tiếp theo trở nên dễ dàng.

* Ý thức thuộc tế bào

Từ thời Hy Lạp cổ đại người ta đã không ngừng nghiên cứu về chất liệu cơ bản của sự sống, nhưng chỉ đến những năm 1960, người ta mới bắt đầu thăm dò một

cách nghiêm túc những trường năng lượng sinh học mới. Từ đó, người ta đã phát hiện sự tồn tại của một năng lượng vô hình, dẫn truyền một cách thông minh.

Vào một ngày năm 1966, Cleve Backster, chuyên gia về phát hiện nói dối, đã cắm một điện cực của máy trắc âm của ông lên cây ráy thơm đặt

trên bàn giấy. Vì tò mò muốn biết phản ứng là như thế nào, nên Backster quyết định nhúng những chiếc lá của cây ráy thơm vào cốc cà phê nóng mà ông đang cầm trên tay. Nhưng, do chẳng có kết quả nào, nên ông nghĩ đến việc gây nhiễu loạn hơn cho cây. Và ngay khi ông nghĩ đến việc dùng que diêm để đốt cháy một lá cây, kim điện kế chuyển động một cách điên loạn. Những phản ứng mà ông ghi nhận chiều hôm đó trên chiếc máy đưa ông đến hàng trăm cuộc thí nghiệm để có chứng cứ rằng thực vật có khả năng “tư duy”. Các thực vật, thông thường tồn tại bên nhau một cách hài hoà, hình như chăm chú theo dõi những sự việc và hành vi của con người và các động vật trong môi trường của chúng, và thực hiện điều đó ở tầm mức tế bào. Chẳng hạn, trong một thí nghiệm, có một nhà nghiên cứu đứng trước hai cây xanh, và chủ ý huỷ diệt một trong hai cây. Cây còn lại có khả năng nhận ra một cách chính xác thủ phạm giữa sáu người khác. Thực vật cũng có khả năng phát hiện những hành vi bạo lực tinh tế nhất: một trong số chúng đã phản ứng khi một nhà nghiên cứu bỏ một thìa mút vào hũ yogurt. Chất bảo quản có trong mút đã làm chết một số vi khuẩn của yogurt. Cái chết thuộc tế bào đó đã được nhận biết bởi thực vật. (1)

Từ đó, người ta đã nỗ lực nghiên cứu để bắc một cây cầu nối liền khoa học với siêu hình học. Trong những năm 1970, nhà hoá học Marcel Vogel đã nghiên cứu về thực vật, về những nhạy cảm của chúng đối với con người, khả năng cảm nhận những ý nghĩ và những tình cảm của con người và phản ứng trước những điều đó. Trong một hội nghị, Vogel tuyên bố một cách dứt khoát:

“Sự thật là, con người có thể và cần phải giao cảm với cây cỏ. Cây cỏ là những công cụ cực kỳ nhạy bén để đo lường cảm xúc của con người. Cây

cỏ toả ra năng lượng hữu ích cho con người, Chúng ta có thể cảm nhận những lực đó! Chúng nuôi dưỡng trường năng lượng của chúng ta, để rồi trường năng lượng của chúng ta nuôi dưỡng cây cỏ”.

Theo Vogel, các thổ dân châu Mỹ đã biết rất rõ những tính năng này.

Khi cần thiết, họ đi vào rừng để nạp lại năng lượng. (2)

Sự sống có một ký ức và tính nhạy cảm — một nhận thức - ngay cả ở mức phân tử. Sau đây là điều được chứng minh bởi những thí nghiệm ở mức độ tế bào do Cleve Backster và nhà tế bào học Howard Miller thực hiện:

Các tinh trùng tỏ ra đặc biệt lạ lùng khi có thể nhận ra người tạo ra chúng và phản ứng trước sự hiện diện của người này trong khi không biết những đại diện khác của phái nam. Những phát hiện đó xem chừng chỉ ra rằng có một loại ký ức tổng quát ở trong hữu thể đơn bào (...) Backster nói rằng: “Tính nhạy cảm hình như không dừng ở mức tế bào. Người ta có thể định vị nó ở mức phân tử. Điều đó khiến phải đánh giá lại những gì mà cho đến nay được xem là vật vô tri”. (3)

Ngay cả nếu không ý thức về những liên quan nhỏ bé đó, chúng ta cũng bắt đầu hiểu rằng chúng ta đang sống trong một trường trí tuệ rộng lớn hơn trí tuệ của chúng ta. Sự sống, dòng chảy bất tận của năng lượng sinh động, là sự kéo dài của ý chí và của sự chú tâm của chúng ta, và nó được hình thành để thỏa mãn những nhu cầu của chúng ta nhờ những mã được ghi trong ADN của các tế bào. Bằng sức mạnh của ý chí, chúng ta thúc đẩy trường năng lượng của mình, trong khi thu hút - khi cần thiết - điều mà chúng ta cần.

* Phát triển theo nhịp điệu

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính thường có những suy nghĩ thuộc loại: “Tôi không thực sự hiểu rõ điều đó”, “Tôi không tin chắc rằng mình đã hiểu”, “Đầu óc tôi vẫn còn mù mờ”, hoặc: “Tôi có cảm tưởng lịch sử vẫn tiếp diễn, nhưng tôi không thể hiểu ý nghĩa đích thực”. Khi đọc cuốn Lời Tiên Tri Núi Andes có thể bạn cũng đôi lần có những cảm nghĩ tương tự. Bạn có thể có xu hướng muốn hiểu ngay tức khắc những mặc khải, thấu triệt chúng, đưa chúng vào áp dụng nhanh chóng tiến đến một đời sống mới. Bạn không nên tìm cách hấp thụ tất cả những mặc khải cùng lúc, cũng như sắp xếp chúng trong đầu bạn; hãy dẫn lại sự nóng vội; hãy chấp nhận ý nghĩ rằng bạn đang học hỏi và thấu triệt chúng theo nhịp điệu của riêng bạn.

Chẳng hạn, theo mặc khải thứ ba, chúng ta có thể học cách nhìn thấy những năng lượng vô hình bao quanh cây cỏ và con người. Một số trong chúng ta trông thấy trường năng lượng đó, nhưng nhiều người khác thì chỉ sau này mới thấy. Điều đó dễ dàng đối với một số người, và khó đối với số khác, nhưng điều chủ yếu liên quan

đến mặc khải thứ ba, là biết nhìn nhận sự hiện hữu của năng lượng vũ trụ.

Tiến sĩ Stanislas Grof viết:

Người ta có thể nhận ra trường năng lượng gồm những màu sắc khác nhau bao quanh người khác; đó là những trường tương ứng với mô tả, theo truyền thống. Đôi khi, những trường đó đi kèm với những trực giác cá biệt về những người liên quan. Các nhà nghiên cứu y học đã xác nhận một số trường hợp. (4)

■(;) Cơ thể phát ra những hình thái năng lượng khác nhau có thể đo được bằng những dụng cụ khoa học. Mỗi người chúng ta đều được bao

quanh bởi một lớp khí vô hình, với nhiệt tỏa ra. Bằng một bàn tay nhạy cảm, người ta có thể nhận ra sức nóng đó cách làn da nhiều centimet, và xa hơn nữa nếu dùng những thiết bị hồng ngoại. Chúng ta tồn tại như là những trường giao thoa (...) chúng ta có nhiều cách để phát hiện ra nhau từ xa. (George Leonard, The Ultimate Athlete) (5)

Bạn có thể trông thấy năng lượng, hoặc cảm nhận nó cách này hay cách khác. Một số người diễn giải năng lượng như là một nhận biết nội tâm: “Tôi phát hiện một sức mạnh lớn lao trong cây xanh này. Tôi có thể cảm nhận những cái rễ của nó đang hướng về tâm Trái đất. Tôi nhận ra sự khôn ngoan của nó”. Hoặc người khác, nhạy cảm hơn với những rung động âm sẽ nói: “Tôi yêu thích tiếng nói của cây cỏ, và lắng nghe những chiếc lá thì thầm”.

Nếu không thể trông thấy những trường năng lượng thiên nhiên, bạn cũng không nên lo ngại. Có người nói với tôi:

“Đọc đến mặc khải thứ ba, tôi đặt sách xuống và nhìn con mèo của tôi. Tôi tưởng rằng mình có thể trông thấy năng lượng của nó. Tôi chú tâm vào vẻ đẹp của con mèo, nhưng không thể thấy trường năng lượng của nó!”.

Hãy trải nghiệm tất cả những gì bạn muốn, nhưng đừng nghĩ rằng sự tiến triển của mình bị bế tắc do không thể trông thấy năng lượng.

Tâm trí chúng ta mở ra đúng lúc của nó. Để trực giác biến thành minh triết, phải có một vùng đất thuận lợi để nó bắt rễ và thời gian để phát triển.

- Một vùng đất phì nhiêu

Có một tâm trí thanh thản, trong sáng là kiện thiết yếu cho việc tiếp cận

với năng lượng Vũ trụ. Trong Lối Tiên Tri Núi Andes, khu Vicente xanh tươi là nơi thuận lợi để nhân vật chính cảm thấy mạnh mẽ trở lại. Tại đây, anh có thể đáp ứng cách thuận lợi với những người gợi ý anh nên nhận biết năng lượng, giao cảm với cây cỏ, và cảm nhận cái đẹp. Khi mục tiêu của chúng ta là rõ ràng, ngay cả nếu nó không phải là mục tiêu tâm linh, kết quả mà ta đạt được thường vượt quá những mong đợi của ta. Nếu muốn áp dụng những mặc khải của Bản Sách Cổ Chép Tay vào đời mình, bạn hãy tự hỏi: “Làm thế nào tôi có thể cải thiện quan hệ của tôi với cái đẹp trong tự nhiên?”.

Sự ổn định mà chúng ta đạt được và phát triển khi có những thói quen lành mạnh hàng ngày cũng góp phần cho sự bám sâu hơn gốc rễ tâm linh của chúng ta. Nhưng, cũng có những lúc chúng ta thấy hiệu năng của mình lớn lao hơn trong nghịch cảnh, khi sức mạnh của những ý tưởng của ta bị thử thách. Như một người đã ghi nhận về ước muốn ngay tức khắc có được sự hiểu biết tâm linh: “Tôi cứ nghĩ rằng mình có thể hái hoa mà không để cho rễ có đủ thời gian mọc”. Bạn hãy cho những mặc khải dần dần thấm vào bạn. Nếu mong ước đạt đến cấp độ tâm linh cao hơn, bạn phải tự hỏi "Liệu tôi đã chăm lo tốt cho chính mình trong đời sống hàng ngày

- Khi phát ra năng lượng, bạn tác động đến những người xung quanh

Tại Ấn Độ, nhiều người tin rằng, nếu trong một ngôi làng có một người thánh thiện cư ngụ, toàn bộ ngôi làng đó được hưởng hoa trái từ sự minh triết của người thánh thiện đó. Tiến sĩ Patrick Tribble, ở California, đã nhận thấy ảnh hưởng từ năng lượng của một người đối với những người khác như sau:

“Tôi có may mắn gặp họa sĩ Elizabeth Brunner, một người từng là bạn của những nhà lãnh đạo như Gandhi và Nehru. Có lần tôi đến nhà bà, khi đó bà đã trên tám mươi tuổi, và tôi kinh ngạc khi thấy một trường khí vô hình toả rộng xung quanh thân xác thể chất của bà. Tôi thấy có nhiều người khác đến thăm bà và, chỉ nhờ ở sự hiện diện của bà không thôi, họ đã trở nên duyên dáng và dễ mến kể cả những người không mấy cao thượng và rộng lượng”.

Nhiều người, sau khi đã đọc Lời Tiên Tri Núi Andes, cảm thấy có một dòng năng lượng và một sự hưng phấn mãnh liệt. Những mặc khải có vẻ như quen thuộc. Nội dung của chúng có một âm vang mạnh mẽ, như thể là bạn đang chuẩn bị một thay đổi trong ý thức. Nhưng hãy nhớ rằng bạn cần một thời gian để "đưa sự hiểu biết vào khung cảnh những niềm xác tín. Nếu bạn thấy muốn giúp đỡ tha nhân nhiều hơn trong cuộc sống hàng ngày, như thể là bạn đã tỏa ra một sức mạnh góp phần vào sự phát triển tư duy mới. Sự góp phần của bạn, đó là bạn hãy là chính mình, càng toàn vẹn càng tốt. Bạn là một hữu thể đang tỏa sáng. Hãy tự hỏi: 'Tôi có trân trọng, có yêu thương con người hiện tại của tôi?'

- ❖ Những trường năng lượng

Vào đầu thế kỷ 20, khi người ta đã có thể chụp ảnh ánh sáng bí ẩn tỏa ra từ những lá cây, từ những vật vô tri và đầu những ngón tay, thí nghiệm đó mang đến một chứng cứ có thể thấy được về điều mà các nhà thần bí luôn gọi là trường khí vô hình bao quanh các vật thể. Trong những năm

1970, những nghiên cứu mới được tiến hành bởi một chuyên gia hàng

đầu thế giới về tinh thể học là William A. Tiller, Đại học Stanford, đã đưa đến kết luận là "Giả thuyết cho rằng sự phát sáng, hay năng lượng phát ra từ một lá cây hoặc một đầu ngón tay, có thể trên thực tế xuất phát từ

những gì đã có trước khi có sự hình thành vật chất (...) này có thể là một cấp độ khác, một sơ đồ năng lượng liên kết chặt chẽ vật chất một cách chính xác". (6)

Những nghiên cứu đã cho thấy rằng ADN của những tế bào sống có thể giao tiếp với ADN của những tế bào kề cận bằng cách truyền đi năng lượng dưới dạng lượng tử. Những kết quả đó chỉ ra rằng những tế bào có thể giao tiếp với nhau một cách độc lập đối với những phản ứng sinh hoá và với những hệ của cơ thể như hệ tuần hoàn, hệ thần kinh hoặc hệ miễn dịch. (Leonard Laskow, Healing U'lth hove) (7)

Khi thế kỷ 20 kết thúc thì cuộc tìm kiếm chứng cứ vẫn được các nhà khoa học tiến hành. Ngay cả nếu phần đông chúng ta không biết các kết quả của những nghiên cứu huyền học (esoteric), thì có thể những khám phá đó sẽ đến với chúng ta bằng con đường vòng của vô thức tập thể, tựa như một trạm nhận thông tin rồi phát lại những thông điệp ngắn gọn. Những chuyển biến thuộc vô thức đó tạo ra một vùng đất màu mỡ, trên đó những mặc khải của Bản Sách cổ Chép Tay có thể bắt rễ.

- Năng lượng đáp ứng những mong đợi của chúng ta

Có vẻ như thông tin đến với chúng ta một cách hoàn toàn đúng lúc. Nói chính xác hơn, thông tin là một dòng chảy không ngừng mà chúng ta chất lọc nó một cách có ý thức theo những nhu cầu của chúng ta. Tựa như những “click” trên bàn phím máy tính, chúng ta chọn ra điều mà chúng ta muốn biết.

Dần dà, khi chúng ta tiến đến một mức độ cao hơn của sự rung động, những thông điệp có xu hướng đến một cách nhanh hơn. Khi sử dụng những tài năng và khả năng của chúng ta với ý định tốt đẹp, những sự

việc sẽ đến với chúng ta.

Nếu vào lúc này bạn không cảm nhận được dòng chảy đó, bạn hãy thay đổi những mục tiêu cho đến khi chúng chỉ ra một lối đưa bạn về con đường của mình. Hãy chờ để được gặp những người nắm giữ những thông điệp hữu ích cho con đường của bạn. Hãy có một ý thức nhạy bén về hiện tượng, và rồi điều đó sẽ xảy ra.

Hãy nghĩ đến một dự án mà bạn thực sự thích thú thực hiện. Bạn có thấy năng lượng đã xuất hiện? Bằng cách nào những sự việc đã bắt đầu xác định? Phải chăng có những người đã chỉ cho bạn nguồn thông tin hoặc những cuốn sách có liên quan đến vấn đề? Thông thường, tiến trình dẫn đến sự hoàn thành một dự án là kết quả của một kết hợp của ý định có chủ tâm và sự thu hút vô thức.

Ngay lúc này, cuộc đời của bạn là một bức tranh đã hoàn tất t

ương hiện tại của bạn, từ những niềm tin và những đáp ứng đã qua của bạn.

- Tìm kiếm thông điệp trong những sự kiện hàng ngày

Chúng ta không bao giờ có thể thực sự biết được bằng cách nào những thông điệp của vũ trụ sẽ biểu hiện cho chúng ta. Trong ba ngày liền, hãy ghi lại mọi ý tưởng hoặc bài học quan trọng xuất phát từ những cuộc gặp mặt hoặc từ những cuộc nói chuyện của bạn. Bạn có thể sẽ ngạc nhiên về sơ đồ có tính lặp lại mà bạn phát hiện.

- Những cái bẫy gây mất năng lượng

Ngay cả khi bạn có thể đánh giá những phương diện tích cực của cá tính mình

và bắt đầu sử dụng một cách có ý thức một ngôn ngữ tích cực hơn, bạn vẫn có thể phải chịu những sa sút của sự năng động, và điều đó

làm chậm lại sự phát triển của bạn. Hằng ngày, chúng ta có những cảm xúc như tức giận, sợ hãi, oán giận, hờ hững, hoài nghi, cảm tưởng rằng những người khác đang lợi dụng mình, chưa kể đến sự mệt mỏi đơn thuần. Trong buổi đầu, khi dành nhiều chú ý hơn cho những điều đang xảy ra, bạn có thể vượt qua những tâm trạng đó dù chúng lặp lại hoặc với một cường độ gia tăng.

Nhiều lần, trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính đã nhụt chí, đầu óc trở nên rối loạn, anh cảm thấy khó khăn để quyết định hoặc phản ứng trước những tình huống do sợ hãi, lo âu hoặc ngờ vực, những dấu hiệu cho thấy một sự giảm sút năng lượng. Tất cả chúng ta đều trải qua những lúc như thế. Chúng ta có thể làm gì?

- Giữ sự tiếp cận với năng lượng của mình

Nếu năng lượng của bạn đang yếu, nếu bạn đang cần được kích thích, trước tiên bạn phải lắng nghe cơ thể để xác định mình đang cảm thấy gì. Trong phần lớn các trường hợp, quả là hữu ích khi ghi lại các diễn biến tâm trạng.

* Hãy dành thời gian để hít thở

Dù đang ở nơi đâu, bạn cũng cần biết hít thở. Nếu biết làm chủ nhịp thở của mình trong vài phút, bạn có thể nhanh chóng làm dịu tâm trí.

Nếu cảm thấy mệt mỏi, hãy ngồi xuống ở một nơi yên tĩnh và mừng tượng có một sợi dây lớn đang nối liền cột sống của bạn với Trái đất. Hãy mừng tượng rằng qua sợi dây đó bạn đang rút được phần nào năng lượng của Trái đất và đưa năng lượng đó lên giữa ngực bạn. Sau đó, hãy mừng tượng bạn đang m nơi đỉnh đầu của mình để cho một sợi dây bằng bạc nối liền với trời. Hãy để cho năng lượng tốt lành, tươi mát tiến

xuống qua sợi dây, đến ngực bạn, và ở đó nó gặp năng lượng của Trái đất. Chẳng mấy chốc, bạn sẽ cảm thấy có một sự hồi phục mạnh mẽ.

Vào những lúc khác, bạn cảm thấy nóng nảy trong một cuộc tranh cãi căng thẳng, chẳng hạn. Nếu muốn bình tĩnh lại, bạn đi sang một căn phòng khác, hoặc một nơi yên tĩnh, rồi ngồi xuống và nhắm mắt. Một lần nữa việc mừng tượng

một sợi dây lớn đang nối liền cột sống của bạn với Trái Đất là điều hữu ích cho bạn. Hãy để năng lượng dư thừa của bạn thoát ra qua sợi dây và trở lại Trái đất.

Ngoài ra, một cuộc đi dạo trong năm hoặc mười phút cũng rất hữu ích.

- Làm thế nào để dẫn dắt ánh sáng và đưa nó vào nội tâm?

Để huy động năng lượng hoặc giải quyết một cách dễ dàng hơn một vấn đề, chúng ta có một cách thật đơn giản: Hãy tưởng tượng bạn đang được bao quanh bởi ánh sáng. Hãy nhắm mắt lại một lúc (hoặc áp lòng bàn tay lên hai mắt). Hãy tưởng tượng một thác ánh sáng đang đổ xuống trên bạn và bao bọc bạn. Hãy thích thú với sức ấm và sự rục rờ của

ánh sáng. Hãy tưởng tượng căn phòng đang tràn ngập ánh sáng. Hãy dành ra vài phút để làm cho hình ảnh đó trở nên mãnh liệt hơn. Hãy thực hành bài tập này nhiều lần mỗi ngày trong một tuần và để ý một sự thay đổi đã diễn ra ở bạn hoặc ở những người quanh xung bạn.

TÓM TẮT VỀ MẠC KHẢI THỨ BA

Mạc Khải thứ ba nhấn mạnh đến sự năng động mang tính năng lượng của tầm nhìn mới của chúng ta về vũ trụ. Khi nhìn thế giới xung quanh, chúng ta không còn nghĩ rằng mọi vật đều được hình thành từ vật chất.

Nhờ những khám phá của vật lý hiện đại và những nỗ lực tổng hợp với minh triết phương Đông, chúng ta bắt đầu cảm nhận được vũ trụ như một môi trường năng lượng rộng lớn, một thế giới lượng tử, nơi những hiện tượng được liên kết và tương tác. Nhờ minh triết phương Đông, chúng ta biết rằng mình có thể đạt được năng lượng vũ trụ đó. Chúng ta có thể phóng chiếu nó ra bên ngoài bằng những tư tưởng và của chúng ta, và tạo ảnh hưởng lên đời sống của chúng ta và của những người khác.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẠC KHẢI THỨ BA

- Gia tăng khả năng cảm nhận cái đẹp

Trong một hoặc hai tháng, hãy dành ra thời gian để tham quan một đền thờ, một ngôi chùa, một giáo đường (nhất là vào những lúc vắng người, yên tĩnh) hoặc một viện bảo tàng. Bạn cảm thấy thế nào?

Mỗi tuần, hãy dành ra một buổi chiều để đi dạo dọc theo một con đường có nhiều cây xanh và những khu vườn. Hãy gìn giữ bầu không khí thanh thản đó suốt buổi tối. Ngày hôm sau, bạn cảm thấy thế nào? Hãy đặt những trải nghiệm song song với năng lượng mà bạn cảm nhận khi đang ở trong một siêu thị hoặc một cửa hàng.

Mỗi ngày, bạn hãy cố kết nối với một điều gì đó đẹp đẽ trong tự nhiên. Hãy ngắm nhìn một bông hoa.

- Kết nối với năng lượng

Thấy năng lượng trong tự nhiên

Đã bao lâu rồi bạn chưa đến một khu rừng hoặc một công viên? Có thể bạn đang sống không xa một dòng sông, một hồ nước hoặc biển, nhưng bạn “không có thời gian” để đến đó. Vậy hãy cho chính mình một cái hẹn để tìm về thiên nhiên,

Một khi đã ở trong thiên nhiên, hãy trải nghiệm điều được mô tả trong Lời Tiên Tri Núi Andes. Hãy ngồi xuống một cách thoải mái và hướng sự chú ý đến vẻ đẹp của thảo mộc.

Nếu muốn nhìn thấy quang sáng bao quanh một cây xanh, bình minh hoặc hoàng hôn là những lúc thuận tiện nhất. Hãy điều tiết tầm nhìn vào những đường viền quanh cây xanh. Hãy ngồi yên và quan sát vật sinh động đó trong toàn bộ vẻ lộng lẫy của nó. Hãy hít vào vẻ đẹp tràn ngập con người bạn. Hãy để cho cơ thể bạn rạng rỡ bởi toàn bộ vẻ đẹp mà bạn đang cảm nhận. Hãy tưởng tượng bạn đang được nối liền với cây xanh và cảm nhận năng lượng sinh động của nó. Hãy tiếp tục hít vào năng lượng và tránh điều chỉnh tầm nhìn, đến khi bạn nhận thấy một dải ánh sáng màu xanh nhạt.

Thấy năng lượng tỏa ra từ hai bàn tay

Để có thể thấy trường năng lượng của hai bàn tay, hãy thực hành bài tập sau. Ngồi thoải mái trong tư thế ngược mắt lên bầu trời xanh. Chụm các đầu ngón trở vào nhau với nền là trời xanh. Choãi các ngón tay ra cách nhau hai hoặc ba centimet và nhìn vào giữa chúng. Trong một lúc, hãy tránh điều chỉnh tầm mắt, và đưa các ngón tay đến gần nhau, rồi lại

choãi ra. Hãy tập trung tâm nhìn vào không gian giữa những ngón tay và để cho hình ảnh của chúng nhạt nhòa đi. Giờ đây, bạn có thể trông thấy một điều gì đó như những làn khói hoặc sương toả ra từ những đầu ngón tay của bạn.

Bạn cũng có thể đưa hai lòng bàn tay hoặc hai cẳng tay gần nhau và quan sát những dải năng lượng nối liền chúng.

Cảm nhận năng lượng trong hai bàn tay

Xoa mạnh hai lòng bàn tay vào nhau trong một hoặc hai phút. Đặt hai lòng bàn tay đối diện nhau và cảm nhận cảm giác kim châm trong hai lòng bàn tay của bạn. Hãy gia tăng rồi nhẹ nhàng giảm bớt không gian giữa chúng. Hãy tưởng tượng có một quả cầu ánh sáng ở đó. Hãy cảm nghiệm sự hiện diện của nó trong khi nhẹ nhàng cử động đôi tay. Bạn có thể phóng chiếu năng lượng bằng cách tập trung sự chú ý vào một vùng của cơ thể bạn để mang đến cho nó năng lượng hoặc giúp bạn đỡ đau.

Tích tụ năng lượng

Một khi đã bắt đầu ý thức về những chuyển động của năng lượng trong cơ thể, bạn sẽ dễ dàng hơn để quyết định gia tăng sinh lực một cách phù hợp. Gia tăng năng lượng là điều không khó: nó gia tăng khi bạn hoàn toàn hiện diện trong phút giây hiện tại, không sống trong quá khứ cũng chẳng sống trong tương lai. Bạn phải hoàn toàn tập trung vào phút giây

hiện tại.

Hãy thử thực hành như sau:

- Hãy truyền năng lượng một cách chủ ý vào mọi phần của cơ thể;
- Dành ra mười lăm phút để thư giãn bằng phương pháp yoga;
- Nghe một CD ghi lại những âm thanh của thiên nhiên;
- Cảm nhận vẻ đẹp của một bó hoa tươi;
- Làm vườn;
- Thiền định để làm lắng dịu tâm trí, sau đó đắm chìm trong ánh sáng nội tâm;

- Hãy quán tưởng rằng bạn đang được nối liền với trời và đất;
- Hãy đặt trên bàn những đồ vật có ý nghĩa, những bức ảnh những câu “lời hay ý đẹp” hoặc những trích dẫn từ các tác phẩm tâm linh;
- Đi dạo và chăm chú quan sát vẻ đẹp của những người qua đường, một phong cảnh;
- Tưới một cây xanh và lắng nghe tiếng nước chảy.

Một khi muốn chuyển giao năng lượng tích cực, bạn chẳng thể thất bại... vì trong lĩnh vực của những tương tác tinh tế ước muốn chính là hành động. (Leonard Laskow, Healing with Love.) (8)

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ HAI

Buổi số 6

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Để biết những người khác hiểu như thế nào về mặc khải thứ

ba và để rèn luyện với năng lượng.

Chuẩn bị: Một trong những người tham gia mang đến một bó hoa, hoặc một cây cảnh hay bất cứ vật gì có thể tượng trưng cho vẻ đẹp của thiên nhiên.

DẪN NHẬP

Hãy dành vài phút để những người tham gia nói lên những trực giác, những trùng hợp ngẫu nhiên hoặc những suy tư dang dở mà họ đã có trong tuần qua. Hãy hướng năng lượng vào một số khía cạnh đã được nói rõ của ba mặc khải đầu tiên.

Bài tập 1. Thảo luận về mặc khải thứ ba

Mục tiêu: Để biết mỗi người chúng ta hiểu như thế nào về mặc khải này và để lắng nghe những người khác

Thời gian: 30 phút.

Lời khuyên: Một người đọc lớn phần tóm tắt mà khải thứ ba, ở đầu chương này

(đến phần “Ý thức thuộc tế bào”), sau đó nêu lên những vấn đề để thảo luận-

- Những người tham gia đã có ấn tượng gì khi đọc chương 3 của LỜI
Tiên Tri Núi Andes?

- Có bao nhiêu người vẫn còn hoài nghi? Tại sao? Có bao nhiêu người
đã dễ dàng chấp nhận chương này? Tại sao?

- Có ai trong nhóm đã có thể trông thấy năng lượng? Bằng cách nào có thể đạt
được điều đó?

- Bằng cách nào những thành viên của nhóm nâng cao năng lượng của họ?

- Có bao nhiêu người thường đi dạo trong thiên nhiên?

- Từ những nguồn thông tin nào mà họ có thể trao đổi với nhau về tính chất của
năng lượng và cách thức sử dụng nó?

Khi kết thúc thảo luận, có thể sang bài tập kế tiếp. Bài tập 2. Cảm nhận cái đẹp

Mục tiêu:

a) Để biết chú ý đến những gì hiện hữu ở trước mắt chúng ta;

b) Để biết gắn kết với cái đẹp và nâng ý thức lên một tầm cao hơn, để
cải thiện sự liên kết với năng lượng tâm linh;

c) Để củng cố khả năng thấy vùng năng lượng

d) Để ghi nhận cách thức ngoại xuất năng lượng của chúng ta vào những sự
vật ở ngoại giới.

Thời gian: khoảng 10 phút để suy tư, 10 phút để ghi lại và 20 phút để trao đổi
kinh nghiệm.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy đặt ở giữa nhóm một vài đồ vật đẹp để đã
được mang đến, để mọi người có thể cùng nhau nhìn ngắm.

Giai đoạn thứ hai: Một người tình nguyện sẽ hướng dẫn cả nhóm trong buổi thiền định bằng cách đọc ra những giai đoạn tiếp theo. Hãy bắt đầu bằng thiền định để thư giãn và để năng lượng của nhóm được đồng nhất.

Giai đoạn thứ ba: Sau phần thư giãn, hướng sự chú ý đến vật mà tất cả muốn cảm nhận về đẹp của nó.

Giai đoạn thứ tư: Hãy nhận thức về hình dáng, màu sắc, ánh sáng trên

bề mặt và sự hiện hữu độc đáo của vật. Điều gì đã làm cho nó trở nên độc đáo?

Giai đoạn thứ năm: Hãy hấp thụ bản chất của vật cùng những tính năng của nó, như thể nó có thể nuôi dưỡng bạn.

Giai đoạn thứ sáu: Hãy quan sát từng chi tiết của vật và phân tích cách thức mà mỗi chi tiết đó góp phần vào toàn thể. Rồi xem xét toàn bộ vật và cảm nhận về đẹp của nó, từ chi tiết đến toàn thể. Tiếp đến, hãy nhìn vật đó như thể nó rất lớn, choán cả căn phòng. Rồi lại đưa nó về kích cỡ bình thường.

Giai đoạn thứ bảy: Hãy ngưng điều chỉnh tầm nhìn và thử nhìn một ánh sáng đang bao quanh vật. Bạn có thể thấy một điều gì đó đang tỏa ra từ vật?

Giai đoạn thứ tám: Hãy tự hỏi: “Tôi giống như vật đó ở mức độ nào?”. Giai đoạn thứ chín: Sau vài phút quan sát, hãy để cho năng lượng của bạn nói với bạn thời điểm kết thúc. Hãy dành ra một lúc để ghi lại những

điều quan trọng nhất mà bạn đã nhận thấy từ vật. Cũng ghi lại câu trả lời cho câu hỏi: “Tôi giống như vật đó ở mức độ nào?”.

Giai đoạn thứ mười: Mỗi thành viên của nhóm nói lên những nhận xét, những cảm nghĩ và những gì đã ghi lại liên quan đến vật. Những khía cạnh về vẻ đẹp của vật được ghi nhận bởi mỗi thành viên phản ánh những gì thuộc về chính họ.

Bài tập 3. Nghĩ về thực phẩm

Mục tiêu: Nhận thức về các thức ăn có thể mang đến nhiều hơn là chất

dinh dưỡng.

Thời gian: 5 phút để ăn và 10 phút để nói lên trải nghiệm.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy trao cho mỗi thành viên, một quả cam và một khăn giấy.

Giai đoạn thứ hai: Hãy ăn cam và chú ý đến mùi vị của nó. Hãy đưa năng lượng từ trái cam vào cơ thể.

Giai đoạn thứ ba: Hãy nói lên điều mà bạn đã học được qua trải nghiệm này.

Bài tập 4. Cảm nhận lẫn nhau

Mục tiêu: Để nhìn thấy vẻ đẹp và năng lượng của người khác. Thời gian: Khoảng 10 phút

Lời khuyên:

thành viên sẽ ngồi theo từng cặp đối diện. Giữ im lặng trong toàn bài. Sau 7 hoặc 8 phút, một người trong nhóm ra hiệu cho biết đã kết thúc.

Giai đoạn thứ nhất: Bắt đầu bằng chú tâm đến tính cách độc đáo của người đối diện. Hãy trân trọng họ và để ý đến vẻ đẹp của họ.

Giai đoạn thứ hai: Hãy tưởng tượng bạn đang gửi năng lượng đầy ánh sáng về người đó, và họ chìm đắm trong quang sáng của năng lượng nóng ấm.

Giai đoạn thứ ba: Hãy chú tâm vào những tính chất độc đáo của người đó và tiếp tục nhìn thấy vẻ đẹp và sự rạng rỡ của họ.

Giai đoạn thứ tư: Sau 7 hoặc 8 phút, hãy kết thúc bài.

Giai đoạn thứ năm: Các thành viên mô tả cảm nghĩ của mình.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp. Hãy gửi năng lượng đến cho mỗi người.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ ÁP DỤNG MẶC KHẢI THỨ BA VÀ GIA TĂNG NHỮNG ẢNH HƯỞNG TỐT ĐẸP

- Trong tuần, hãy dành ra một khoảng thời gian để đến với thiên nhiên.
- Hãy biết chú tâm vào một cây xanh ít ra là một lần, và tưởng tượng có một quầng sáng quanh nó.
- Hãy cố gắng làm đẹp môi trường sống của bạn, ngay cả ở quy mô nhỏ nhất.
- Hãy ghi nhận những thay đổi năng lượng của bạn mỗi ngày và, ít ra là một lần, hãy rèn luyện cách thức tập hợp năng lượng.
- Hãy tập thói quen biết nhìn thấy vẻ đẹp nơi các bạn bè, đồng nghiệp và trong gia đình.

CHÚ THÍCH

1. Peter Tompkins và Christopher Bird, *La Vie secrète des plantes*, bản dịch của Marion Praz, Paris, Robert Laffont, 1975, tr.25

2. Như trên, tr.26

3. Như trên, tr.2

4. Stanislas Grof, *The Adventure of Self-Discovery** Albany, State university of New York Press, 1988, tr.n1

i 5. (George Leonard, *77ie intimate Athlete*, Berkeley, North Atlantic Books, 1990, tr.62-63

6. Peter Tompkins và Christopher Bird, *SdcL* tr. 1-99

7. Leonard Laskow, Healing with IjOve:Á Brcũkthough Mind I Body Medical Program for Healing Yourself and Others, New York, Harmer CoIHns, 1992, tr.35

8. Như trên, tr.70

4. TRANH GIÀNH QUYỀN LỰC

Rời khu Vicente tuyệt đẹp nhân vật chính và Wil đi sâu vào những dãy núi và tiếp tục tiến tới những đỉnh núi cao hơn.

Wil nói: “Hãy cảnh giác, vì kể từ bây giờ những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ diễn ra một cách đều đặn, và cậu phải chú tâm theo dõi các sự kiện”.

Như thế nhận được một tín hiệu, cả hai dừng lại để qua đêm và, trong bữa ăn tối họ chứng kiến một cảnh gây gổ dữ dội giữa các thành viên của một gia đình. Trong khi nhân vật chính của chúng ta suy nghĩ về ý tưởng cho rằng năng lượng luân lưu giữa những con người, thì Wil và anh bất ngờ gặp một nhà tâm lý học đang nghiên cứu về những xung đột của nhân loại. Trong khi trải nghiệm sự chuyển động của năng lượng, nhân vật của chúng ta trước tiên bị thu hút bởi Marjorie, một người đã gặp ở Vicente, rồi sau đó bị dò hỏi bởi Jensen, một nhà khảo cổ học cũng đang đi tìm Bản Sách Cổ Chép Tay. Dưới ảnh hưởng của Jensen, đầu óc của anh bị rối loạn, không còn biết phải quyết định ra sao. Wil xuất hiện kịp

lúc để giúp anh và nhắc anh phải tiếp tục tìm kiếm những mặc khải khác.

MẶC KHẢI THỨ TƯ

Mặc khải thứ tư cho biết rằng chúng ta luôn cạnh tranh nhau nhằm đạt được năng lượng. Chúng ta làm điều đó một cách vô thức mỗi khi gặp người khác. Bằng cách chú ý đến những tương tác của ta và của những người khác, ta có thể nhận thức về cuộc tranh giành dữ dội đó và bắt đầu hiểu về những gì đang tiềm ẩn dưới những trạng thái xung đột. Khi ý thức đạt được tiến bộ, ta cũng sẽ nhận thức rằng năng lượng được bằng cách đó sẽ chẳng thể tồn tại lâu dài. Và phát hiện rằng năng lượng đích thực mà chúng ta đang tìm kiếm là xuất phát từ một nguồn thuộc vũ trụ. Chúng ta không cần phải rút tía nó từ một người khác.

Càng hiểu rõ xu hướng muốn kiểm soát, làm suy yếu, nổi trội và nghi ngờ hoặc chiều lòng những người khác của ta, ta càng nhanh chóng loại bỏ thói quen đó.

- Tranh giành quyền lực

Cuộc tranh giành quyền lực của chúng ta bắt đầu từ khi chúng ta cất tiếng khóc

chào đời. Bản năng sinh tồn đi kèm với những nhu cầu tâm lý của chúng ta là để đạt được sự an toàn, thân thương, sung túc, được là thành viên của một cộng đồng, được xã hội công nhận và làm chủ cuộc đời mình. Những ý định của chúng ta nhằm tính đến tất cả những nhu cầu đó cùng lúc là những gì tiềm ẩn trong mọi việc mà chúng ta đang cố

thực hiện ở ngoại giới. Khi có một nhu cầu, chúng ta sẽ tìm cách tập trung mọi năng lực để làm thỏa mãn nó.

Nhu cầu kiểm soát và việc tìm kiếm vai trò thống trị tạo ra một sự lệ thuộc, đó là một sự tìm kiếm nhằm tránh né sự trống vắng nội tâm. Do tầm quan trọng của nó, và vì nó hình thành nền tảng của mọi lệ thuộc không lành mạnh, nên nó xứng đáng để được gọi là Sự Lệ Thuộc Tối Hậu. (Philip Kavanaugh, Magnificent Addiction) (1)

Thời thơ ấu

Nhu cầu “làm chủ hoàn cảnh” để duy trì năng lượng của mình được biểu hiện từ khi chúng ta còn nhỏ. Khi còn nhỏ, để sống còn, chúng ta phụ thuộc vào những người lớn chăm lo cho chúng ta. Và lúc đó, chúng ta dùng đến những phương cách rất cá biệt để rút năng lượng từ môi trường gia đình. Sự phát triển cá nhân của chúng ta chỉ có thể được đảm bảo nếu chúng ta nhận đủ tình yêu thương để cảm thấy yên ổn, có sự quý mến của những người khác để giúp chúng ta xây dựng bản sắc của mình.

Hoàn toàn ý thức về quá trình đó. Anne Frank đề mô tả đời sống gia đình của cô trong Nhật ký và nói lên những cảm nghĩ về sự cân bằng quyền lực giữa chính mình, đứa em gái Margot, và cha của họ, như sau:

Với bố thì khác. Nếu bố yêu quý Margot, nếu bố môn trớn, dễ dàng Margot, thì tôi cảm thấy day dứt trong lòng, vì tôi rất yêu bố. Bố là tấm gương lớn của tôi và trên đời này, tôi chẳng yêu thương ai hơn bố. Bố không biết rằng bố đối xử với Margot không như đối xử với tôi. Phải chăng Margot là đứa thông minh, dễ thương và xinh đẹp nhất? Nhưng dẫu sao, tôi cũng có quyền được quan tâm đôi chút chứ. Tôi luôn là đứa vô gia đình (...) Tôi chỉ muốn cảm thấy rằng bố thực sự yêu

thương tôi. (2)

Những dòng chữ của Anne chạm đến tất cả chúng ta, những người đã sống qua sự ganh đua huynh đệ, sự cạnh tranh, sự thiếu khả năng để làm hài lòng người chúng ta yêu thương và cảm giác không được để ý đến. Những dấu vết của nỗi buồn sớm đến, cảm giác bị xem thường, bị bỏ rơi, sự sợ hãi, cảm giác tội lỗi khi tranh giành để tìm kiếm vai trò thống trị. Theo dòng thời gian, khi khôn lớn và dần dần trưởng thành, chúng ta tích lũy những trạng thái tình cảm đó, và cuối cùng những kinh nghiệm ban đầu hình thành những phương pháp cá biệt nhằm đạt được năng lượng.

Đời sống hàng ngày là một sự trao đổi năng lượng

Như mặc khải thứ nhất và thứ tư đã nói rõ, sự trao đổi năng lượng diễn ra một cách quá thường xuyên và quá phổ biến đến nỗi chúng ta hầu như không ý thức - cho đến khi nhận thấy năng lượng của chúng ta đang cạn kiệt hoặc trở nên mạnh hơn. Cách thức trao đổi năng lượng của chúng ta đã được Tiến Sĩ Eric Berne mô tả trong thuyết phân tích của ông.

Trong khi nghiên cứu các quan hệ con người, và các nhà nghiên cứu đã phát hiện mỗi người chúng ta đều tranh nhau để giành được sự chú ý. Thuyết phân tích gọi những tình cảm tích cực hay sự chú ý bằng thuật ngữ “những vuốt ve”. Khi chúng ta khôn lớn, sự chú ý, quan tâm có tính tích cực (hay những “Vuốt Ve”) giúp chúng ta hình thành ý thức rằng chúng ta đang đi đúng đường, chúng ta là người hữu ích và có một vị trí quan trọng trong thế giới này. Cũng như học tiếng mẹ đẻ, chúng ta cũng học ngôn ngữ của những trao đổi xã hội. Điều đó giúp chúng ta cho và

nhận năng lượng mà không phải suy nghĩ nhiều, và thường chúng ta là những tù nhân của các phương pháp cá biệt vốn hữu hiệu trong gia đình mà chúng ta đã được nuôi dạy. Berne viết: “Những thái độ tự chúng hình thành và cố định rất sớm, từ khi ta lên hai hoặc ngay cả trong năm đầu đời, cho đến năm lên bảy Quả là không khó khi qua thái độ của một người, ta có thể hiểu về tuổi thơ của người đó. Trừ khi có sự can thiệp của một điều gì đó hoặc của ai đó, còn không người này sẽ trải qua phần còn lại của mình để ổn định thái độ của mình, để đương đầu với những tình huống đe dọa: bằng cách tránh né chúng, loại bỏ một số nhân tố của chúng, hoặc biến những đe dọa đó thành những biện minh”. (3)

Làm thế nào để chấm dứt nhu cầu muốn được chú ý

Trong thời thơ ấu, bản ngã của chúng ta không có nhiều sự bảo vệ để có thể hiểu

hoặc tránh né những tình huống mà ở đó chúng ta bị chế giễu, chỉ trích hoặc không được biết đến. Theo năm tháng, khi ta lớn lên sự tích tụ những cuộc gặp gỡ tiêu cực ảnh hưởng đến sự đánh giá về tính cách và khả năng của bản thân ta cũng như những mong đợi của ta liên quan đến đời sống hoặc tha nhân. Chúng ta cảm thấy có một sự thiếu thốn và có một nhu cầu tự nhiên nhằm lấp đầy nó bằng cách rút năng lượng từ những người khác.

Chẳng hạn, hẳn bạn còn nhớ ngày mà bạn có mặt trong một nhóm đang trò chuyện rất sôi nổi. Bạn đã chờ dịp để kể một giai thoại, và rồi có một lúc mọi người đều im tiếng. Nhưng ngay khi bạn bắt đầu kể giai thoại, mọi người lại tiếp tục nói, như thể bạn không có ở đó. Bạn quay sang người bên cạnh để cố che giấu sự bối rối của mình, và ngay sau đó bạn mất năng lượng. Để lấy lại năng lượng, bạn phải bám víu vào người đó, huy động năng lượng của họ và hướng sự chú ý của họ ra khỏi cuộc

trò chuyện chung của nhóm. Vậy, người đó có nhìn bạn bằng một ánh mắt quan tâm, hay người đó nhìn về nhóm để xem câu chuyện có hấp dẫn? Bạn cảm thấy thế nào nếu người đó hướng sự chú ý đến người khác? Cảm tưởng không được biết đến của bạn có gia tăng gấp đôi, trước là bởi cả nhóm, và sau đó bởi người ngồi cạnh bạn? Dòng chảy của năng lượng của bạn đã ra sao khi bạn nhận ra rằng không ai lắng nghe bạn? Có thể bạn cảm thấy người ta đã phớt lờ bạn hoặc cảm thấy mình không còn tồn tại. Điều đó có thể củng cố cái xu hướng tự nhiên của bạn là né tránh những nguy cơ, biết giữ khoảng cách hoặc có thể bạn đã phản ứng một cách hung hãn là buộc người khác phải nghe mình nói. Vào lúc đó, theo đánh giá mà bạn dành cho chính mình, hoặc bạn đã không biết vấn đề, hoặc bạn trách mình đã thiếu tự tin, hoặc bạn cho rằng những người khác thiếu tế nhị.

Khám phá cách thức hành xử của chính mình là điều giúp ta nhận ra phần trách nhiệm của ta trong cuộc trao đổi năng lượng có tính tiêu cực.

Quá trình hình thành cá tính của chúng ta bắt đầu khi chúng ta tìm kiếm những giải đáp từ nội tâm, khi chúng ta ngưng trách những người khác về những trạng thái tình cảm của chúng ta, và khi chúng ta biết lắng nghe những gì mà những tình cảm và trực giác đang hướng dẫn chúng ta. (Philip Kavanaugh, Magnificent Addiction)
(4)

- Những trạng thái của bản ngã

Như chúng ta sẽ thấy trong mặc khải thứ sáu, những trạng thái của bản ngã cứng nhắc duy trì một kịch bản lặp đi lặp lại: cơ chế của s thống trị. Những trạng thái của bản ngã phản ánh ba thái độ quan trọng, và trong tác phẩm Game and Men (Trò chơi và Con người) của Eric Berne, chúng

được xác định là: trạng thái Cha Mẹ, trạng thái Trẻ Con và trạng thái Trưởng Thành. Trạng thái Cha Mẹ tương ứng với những cơ chế thông trị gây hấn nhất: “Kẻ De Doạ” và “Kẻ Tra Hối”. Trạng thái Trẻ Con tương ứng với những cơ chế có tính thụ động hơn: “Nạn Nhân” và “Kẻ Thờ ơ”. Trạng thái Trưởng Thành, khi đã phát triển để đưa vào mối liên hệ với bản ngã, tương ứng với sự phát triển đồng bộ ở mức cao nhất. Nhận thức về những trạng thái đó của bản ngã giúp chúng ta hiểu những tương tác của chúng ta có thể phức tạp đến mức nào.

Trạng thái của bản ngã mang tính cha mẹ

Theo Eric Berne, trạng thái của bản ngã mang tính cha mẹ gồm những thái độ, những động thái và những giá trị mà bạn đã nhận thấy nơi cha mẹ bạn hoặc ở những người lớn khác. Khi giao tiếp từ trạng thái đó của bản ngã, bạn có thể hoặc tỏ ra như một người dứt khoát, cứng rắn, hoặc như một người luôn muốn che chở thái quá những người quanh mình. Bạn tìm cách thống trị những người khác vì bạn muốn cảm thấy rằng mình là người chủ duy nhất trong cuộc sống. Động thái của bạn gần giống với động thái của cha mẹ bạn, hoặc phản ánh những giá trị của họ. Có khi, bạn cảm thấy rùng mình và nghĩ: “Tôi ăn nói hết như cha tôi!”. Vậy, mỗi khi nghe nói về những sai lầm của người khác, bạn hãy lùi lại đôi chút và xét xem điều gì đang xảy ra ở nội tâm bạn. Phải chăng bạn cần thống trị người khác để đạt được năng lượng?

Trạng thái của bản ngã mang tính trẻ con

Berne định nghĩa trạng thái Trẻ Con như là phần quen thuộc với cá tính của ta, và phần này phản ứng như ta đã làm khi còn nhỏ. Chúng ta thao túng những người khác từ một vị thế yếu kém hoặc vô trách nhiệm.

Đó là trạng thái của bản ngã muốn đạt được ngay điều nó muốn, nhưng nó luôn cho rằng nhu cầu đó phải được thoả mãn bởi những người khác bằng cách khiến cho họ phải có trách nhiệm về chuyện đó.

Trạng thái của bản ngã trưởng thành

Trạng thái thứ ba của bản ngã được xác định là trạng thái Trưởng Thành. Khi tập hợp thông tin từ nhiều nguồn, phân tích những khả năng và xác định những lựa chọn từ những thông tin mới có, chúng ta hành xử theo một trạng thái của bản ngã trưởng thành. Chúng ta đang hiện hữu ở đây và ngay lúc này. Chúng ta ý thức về những tình cảm của mình và biết rằng chúng ta có quyền lựa chọn. Chúng ta muốn chọn những bất trắc dựa trên thông tin tốt nhất mà chúng ta có thể có vào lúc này. Trong khi cân nhắc điều mà những người khác đã nói, chúng ta tin ở chính mình để đưa ra quyết định sau cùng. Chúng ta có khả năng lắng nghe những ý kiến khác nhau mà không cảm thấy bị đe dọa và không rơi vào một vị thế cứng nhắc, nơi chúng ta có ấn tượng rằng mình thua cuộc hoặc thắng cuộc. Trạng thái của bản ngã trưởng thành là ở chỗ biết giữ liên hệ với trực giác và với những tình cảm riêng tư đang thôi thúc chúng ta hành

động

- Tranh giành quyền lực và những trạng thái của bản ngã

Những tranh giành quyền lực phi lý luôn diễn ra khi chúng ta mất năng lượng do ai đó đang thao túng sự chú ý của chúng ta và chúng ta phản ứng để làm chủ tình huống.

Để loại bỏ nhu cầu thống trị người khác, chúng ta phải tập trung vào những tình cảm của chúng ta khi cảm thấy bế tắc hoặc lo âu. Quả là vô ích khi phân tích người khác hoặc tìm cách thay đổi họ. Chúng ta chỉ nên

tự hỏi: “Tôi đang cảm thấy thế nào? Tôi đang cần gì ở đây?”. Một khi đã tiếp cận bản ngã sâu xa và những tình cảm sâu kín của bạn, bạn có thể chuyển sang một lối ứng xử trưởng thành - bạn chấp nhận những bất đồng, và không còn thấy cần thiết phải thắng cuộc - và sau đó dịch chuyển sự chú ý để kết nối với nguồn năng lượng vũ trụ.

Hãy xem xét những tương tác hàng ngày để thấy mình đang giao tiếp bằng giọng Cha Mẹ, Trẻ Con hay Trưởng Thành.

Bạn muốn nhanh chóng hủy hoại sức khỏe tâm thần của bạn ư? Hãy xen vào chuyện của người khác. Bạn muốn hạnh phúc và quân bình? Hãy quan tâm đến những vấn đề của riêng bạn. (Melody Beattie, *Vainere la codependance*) (5)

Những trò mà chúng ta đang diễn

Khi một số kịch bản được sử dụng lặp đi lặp lại, chúng trở thành như những trò diễn. Tiến sĩ Berne đã nói rằng những cách thức nhằm đòi hỏi sự chú ý là vô số kể. Trong những trò đó, chúng ta chứng kiến một sự tranh giành dữ dội, như được mô tả trong mặc khải thứ tư. Chẳng hạn, một trò kinh điển giữa “Kẻ Tra Hối” và “Kẻ Thờ Ơ” được mở đầu bằng; “Tại sao bạn không...? - Vâng, nhưng...” Trong cuộc trao đổi đó, người giữ vai “Vâng, nhưng...” lắng nghe nhưng luôn tìm thấy một điều gì đó để bác bỏ đề nghị của người kia: như thế người đó để cho năng lượng chảy về mình trong khi khước từ mọi gợi ý nhằm giải quyết một vấn đề đã được xác định. Khi không ngừng nói “Vâng, nhưng...” người đó đã làm cạn kiệt năng lượng của người đối thoại và chuyển vấn đề cho một người khác, hoặc tái diễn trò đó sau này hoặc khi có liên quan đến một vấn đề khác.

Theo Berne, “Nạn Nhân” thường áp dụng trò “Nhìn xem, tôi đã cố hết

sức”. Từ trạng thái Trẻ Con, người ta mãi mê với trò đó và củng cố ý thức về sự bất lực và vô trách nhiệm. Người này thu hút mọi năng lượng để về phía mình trong khi làm việc một cách tượng trưng nhưng đủ để khỏi bị những người khác cho là hoàn toàn vô dụng.

Loại bỏ nhu cầu thống trị

Một khi chúng ta không còn cần phải thống trị người khác, và để cho các sự việc tự diễn ra, cuộc đời của chúng ta sẽ mở ra một cách thần kỳ. Hãy để cho vũ trụ hướng dẫn chúng ta đưa sự huyền bí trở lại cuộc đời mình và làm cho chúng ta cảm thấy thực sự sinh động. Tuy mọi kháng cự và mọi ý thức tranh đấu không nhất thiết là “xấu”, vì chúng có thể cho ta thấy điều gì là cần thiết cho sự thay đổi, nhưng còn có một cách thức thú vị hơn để sống.

Trong cuốn *Sống Trong Ánh Sáng*, Shakti Gawain mô tả về hành trình của ông như sau:

“Cuối cùng, tôi không còn tha thiết tìm cách làm chủ đời mình, cũng chẳng muốn gây ra những sự kiện theo ý nghĩ của tôi. Tôi bắt đầu tập phỏ thác cho vũ trụ, tập phát hiện điều mà vũ trụ muốn tôi làm. Tôi phát hiện rằng trong trường hạn không hề có sự khác biệt. Vũ trụ hình như luôn muốn cho tôi có tất cả điều tôi mong ước và vũ trụ hình như biết cách hướng dẫn để tôi tạo ra, hơn cả chính tôi biết

về chuyện đó. Thay vì tính toán điều tôi mong ước, thay vì ấn định những mục tiêu và tìm cách kiểm soát điều xảy ra, tôi bắt đầu tập cho mình nhạy cảm với trực giác và hành động theo nó mà không luôn hiểu được tại sao mình làm như thế. Ta phải biết phó thác để cho sức mạnh tối cao nắm quyền điều khiển”. (6)

Mục tiêu của mặc khải thứ tư là giúp chúng ta nhận ra nhu cầu làm chủ

năng lượng của mình trong những tương tác với tha nhân nhằm khôi phục sự năng động. Một khi ý thức về xu hướng đó, có thể bạn sẽ mong muốn thay đổi cách thức mà bạn thiết lập quan hệ với tha nhân. Điểm chính yếu của sự tiến hóa của bạn là làm cho ý thức của bạn về chính mình và về vũ trụ trở nên nhạy bén hơn. Nếu bạn chờ đợi những thay đổi triệt để hoặc những quan hệ đột ngột trở nên hài hòa, và vẫn tiếp tục bị bế tắc trong cuộc tranh giành năng lượng, bạn không nên nghĩ rằng mình đang “trong sương mù”. Điều mà bạn cần phải ý thức sẽ xảy ra. Nếu bạn có tâm trạng không thỏa mãn do thấy mình tiến triển chậm, hãy hiểu rằng mọi ý tưởng mới đều cần có thời gian để được đưa vào niềm tin tổng quát của bạn

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ TƯ

Mặc khải thứ tư giải thích rằng con người thường tự tách rời khỏi sự gắn kết nội tâm với năng lượng thần bí đó. Kết quả là chúng ta có xu hướng cảm thấy yếu kém và thiếu tự tin, và chúng ta thường tìm cách lấy lại những sức mạnh bằng cách giành giật năng lượng nơi người khác. Chúng ta làm điều đó khi tìm cách thao túng hoặc thu hút sự chú ý của người khác. Nếu có được sự chú ý của họ, ta cảm thấy họ cho ta sự năng động, khiến ta mạnh mẽ hơn nhờ năng lượng của họ, nhưng rõ ràng điều đó làm họ yếu đi. Thường là tha nhân phản ứng chống lại sự chiếm đoạt, và như thế tạo ra một cuộc tranh giành quyền lực. Mọi xung đột trên trần gian này đều xuất phát từ cuộc chiến nhằm tranh giành năng lượng của con người.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ TƯ

Những bài tập dưới đây chỉ là những gợi ý nhằm gia tăng nhận thức của bạn. Càng rèn luyện và đưa những hiểu biết vào thực hành, những rung động của bạn càng sẽ được nâng cao. Bạn sẽ thu hút một cách chính xác những tình huống chứa đựng nhiều hướng dẫn. Mỗi lần thực hành một bài tập, bạn hãy cẩn thận để ý xem điều gì xảy đến với bạn trong ba ngày tiếp theo. Bạn sẽ có dịp để nhận ra một mẫu ứng xử mà vẫn mong muốn thay đổi.

Bài tập 1: Phát hiện những vật cản mà chính bạn đã đặt trên con đường của mình

Lời khuyên: Lần tới, khi cảm thấy mình đang dần vào một việc có vẻ như một cuộc tranh giành quyền lực, hãy tự hỏi liệu vị thế của bạn có chính đáng hay đang làm tắc nghẽn việc giải quyết xung đột. Hãy trả lời những câu hỏi của bài tập dưới đây và ghi lại.

Phần một: Những vật cản mà chúng ta đặt trên con đường của mình

1/ Bạn đang gây bế tắc cho chính bạn trong một vị thế giống như một cuộc tranh giành quyền lực.

- a) Hãy mô tả ngắn gọn tình huống.
- b) Bạn cảm thấy thế nào về tình huống này?
- c) Bạn đang nhắm đến những kết quả gì?
- d) Bạn ưa thích được cảm thấy thế nào trong tình huống này?
- e) Những nhu cầu quan trọng nhất của bạn trong tình huống này là gì?

f) Từ giọng nói Cha Mẹ hoặc Trẻ Con trong thâm tâm, bạn đang tương tác như thế nào với người khác?

g) Bạn có đang bị nhốt kín trong một vị thế?

2/ Bạn luôn là người có lý

Bạn có xếp người khác vào trong một loại và tìm đủ mọi cách để củng cố quan điểm của mình?

3/ Bạn làm như thể mọi sự đều đã phân minh, rành mạch.

- a) Bằng cách nào bạn giới hạn những lựa chọn của mình trong khi chỉ tìm kiếm một kết quả nhất định?
- b) Hãy chỉ ra ba lựa chọn khác.

4/ Bạn đang hướng đến ý thức về sự hiếm hoi của năng lượng. Bạn lo sợ điều gì?

5/ Bạn ngoại xuất những vấn đề của mình lên những người khác.

- a) Bằng cách nào sự tranh giành đó cho thấy điều mà bạn cần nhận thức?
- b) Bạn có diễn giải hành động của người khác qua lăng kính những nỗi sợ hãi của bạn?
- c) Người khác có phản ánh một phần những cảm xúc không được chấp nhận của bạn: giận dữ, hận tham muốn hoặc xét đoán?

6/ Bạn sử dụng sự cầu toàn hay sự bối rối như lý do để ở mãi trong bế tắc.

- a) Bạn không chấp nhận hành động cho đến khi mọi sự phải “hoàn hảo” hoặc vì bạn chưa “hoàn hảo”?
- b) Phải chăng để không nhìn nhận mình thực sự ao ước hoặc thực sự

cần một điều gì đó, bạn khẳng định rằng mình bị bối rối?

7/ Bạn chú tâm vào tranh giành quyền lực thay vì tìm kiếm những giải pháp.

Bạn có đổ năng lực vào cuộc tranh giành quyền lực đó thay vì nhận trách nhiệm của mình và tác động lên những vấn đề của mình.

8/ Bạn tập trung vào những rắc rối để không ngừng thu hút năng lượng về mình.

a) Bạn có đang tập trung vào một rắc rối nhằm giữ ảo tưởng rằng mình có một điều gì đó để kiểm soát?

b) Khi tập trung vào rắc rối đó, bạn được lợi ích gì?

9/ Bạn đang để cho những nỗi sợ hãi tiềm ẩn hướng dẫn đời bạn. a) Kết quả tệ hại trong tình huống này là gì?

b) Có một kết quả còn tệ hơn a)?

c) Điều mà bạn e sợ có tệ hại hơn cả b)?

d) Trong trường hợp đó, phải chăng nỗi sợ hãi lớn lao nhất của bạn đã

được hình thành?

e) Hãy hoàn tất câu sau đây khi trả lời câu c): “Tình huống này được định rõ bởi nỗi sợ hãi của tôi về...”

Phần hai: Làm thế nào để đập đổ những vật cản mà ta đặt trên con đường của ta

a) Bạn muốn đạt được gì từ người khác điều mà bạn có thể cho chính mình?

b) Bạn có thể làm một cách khác hơn?

c) Hãy kể ra một hành động mà bạn muốn thực hiện nhằm đảo ngược

tình huống theo hướng có lợi cho bạn.

d) Bạn mong muốn vũ trụ giúp đỡ bạn như thế nào để giải quyết vấn đề?

Bài tập 2. Sáu quyết định giúp bạn duy trì sự kết nối với năng lượng vũ trụ

Mục tiêu: Danh sách những quyết định cá nhân có thể giúp bạn áp dụng những ý tưởng của Lời Tiên Tri Núi Andes trong những mối quan hệ.

Lời khuyên: Hãy tìm hiểu những ý tưởng dưới đây và áp dụng chúng nhiều lần mỗi ngày. Bạn có thể viết sáu câu đó lên một tờ giấy và để nó trên bàn - điều này rất hữu ích. Hãy để ý đến điều gì đang xảy ra nơi những người thân cận. Nếu nhận thấy có chút thay đổi nào đó, hãy ghi lại.

Tôi sẽ ý thức về năng lượng của mình.

Một trong những cách thức tốt nhất để bắt đầu thay đổi nhu cầu của bạn nhằm thống trị người khác đó là trải nghiệm mình nhiều lần mỗi ngày. Hãy theo dõi sự chuyển động của năng lượng trong cơ thể bạn. Bạn có cảm giác gì ở dạ dày vào lúc này? Khi nào thì bạn cảm thấy bắt đầu nhức môi ở cơ?

Hãy để ý đến dòng chảy của năng lượng giữa bạn và tha nhân. Bạn cảm thấy kiệt

sức vào lúc nào? Bao cảm thấy bị kích thích khi nào?

Tôi có một kết nối nội tâm mạnh mẽ với bản ngã cấp cao của tôi.

Điều tốt đẹp nhất mà bạn có thể làm cho bạn và cho tha nhân là dành ra thời gian để kết nối với bản ngã cấp cao của bạn. Cứ hai tiếng đồng hồ, hãy ngưng công việc mà bạn đang làm và nhắm mắt lại. Hãy cảm thấy lại

một cảnh đẹp thiên nhiên hoặc một cuộc trò chuyện thân thương mà bạn đã trải qua gần đây. Hãy cảm nhận rằng bạn đang mở lòng để đón nhận cảm giác đó.

Tôi có những quyết định tốt đẹp khi gắn kết với minh triết nội tâm của mình.

Hãy tránh đề ra những quyết định khi bạn đang mệt mỏi, đói bụng hoặc đang nôn nóng.

Một khi đã đề ra một quyết định, tôi sẽ thực hiện đến cùng bằng cách hành động một cách thích hợp.

Nếu bạn đã có một quyết định, nhưng đã để trôi qua một thời gian mà không thực hiện điều gì theo phương hướng mới, có thể bạn sẽ cảm thấy sa sút tinh thần và kiệt sức. Việc đưa những quyết định của mình vào thực tế sẽ mang đến năng lực cho giai đoạn sắp đến.

Nếu hành động trong trạng thái kiệt sức, bạn có nguy cơ không nhận ra những trùng hợp ngẫu nhiên. Hãy nhớ rằng, trong mặc khải thứ tư, Wil đã nói với nhân vật chính: “Hãy cảnh giác. Hãy chăm chú theo dõi mọi điều đang xảy ra”.

Tôi dành thời gian để suy nghĩ về những quyết định quan trọng.

Thường thường, khi lao vào cuộc tranh giành quyền lực, bạn bị cuốn hút và có thể bị dẫn dắt để chọn một quyết định mà sau đó sẽ phải hối tiếc. Nếu cảm thấy bị thúc đẩy hoặc dồn ép bởi một lý do nào đó, hãy dành ra chút ít thời gian để định tâm. Hãy chọn một “công thức thoát hiểm” để ra khỏi một tình huống mà bạn đang phải chịu quá nhiều áp lực.

Tôi tin chắc rằng phương pháp của tôi sẽ đưa tôi đến một lối sống phong phú hơn.

Mỗi khi cảm thấy những sức mạnh của mình tăng lên, bạn đang sống trong một rung động cao hơn. Hãy chú ý đến những tiến bộ mà bạn đang đạt được, ở mức độ mới của năng lượng, bạn sẽ có cảm tưởng là đã đến mục tiêu của mình. Ý thức này sẽ thu hút nhiều hơn những trùng hợp ngẫu nhiên.

Bài tập 3. Chọn những động thái mới

Mục tiêu: Để biết dồn năng lượng của bạn về một hướng trong khi vẫn để nó trôi chảy một cách tự do

a) Hãy chọn một trong những cách cư xử dưới đây. Hãy mô tả bằng cách nào bạn có thể áp dụng nó cho một trong những vấn đề hiện tại của bạn.

Hoặc

b) Hãy chọn ra một động thái và thực hiện nó trong một tuần. Bạn có nhận thấy một sự gia tăng năng lực và có thấy mình cởi mở hơn? Những cơ hội mới có đến với bạn?

LÀM THÊ NÀO ĐỂ DÒN NĂNG LƯỢNG CỦA BẠN VỀ MỘT HƯỚNG VÀ ĐỂ NÓ TRÔI CHẢY MỘT CÁCH TỰ DO?

Hãy sống trọn vẹn trong phút giây hiện tại.

Hãy là bản ngã đích thực của mình - hãy sống thực. Hãy quan tâm đến những xúc cảm của mình.

Hãy lắng nghe một cách tích cực và phân tích điều đang nghe.

Hãy ở trong trạng thái Trưởng Thành.

Hãy tập trung vào tình trạng mà bạn muốn mình là thế. Bạn cảm thấy thế nào, hãy nói ra sự thật.

Hãy thôi bám víu vào một giải pháp duy nhất. Hãy để cho bí ẩn tự nó sáng tỏ.

Hãy cởi mở.

Sự thay đổi xảy ra trong bạn không phải khi bạn tìm cách buộc mình phải thay đổi, mà khi bạn trở nên ý thức về điều không ổn trong bạn. (Shakti Gawain, Sống trong ánh sáng) (7)

Mục tiêu của đời bạn đang lộ ra. Hãy giữ những vấn đề hiện nay ở trung tâm chú ý của bạn. Những khi cần thiết, hay cầu xin vũ trụ giúp bạn sáng tỏ.

Thiền định để liên kết với minh triết nội tâm

Giai đoạn thứ nhất: Hãy ngồi xuống hoặc duỗi dài trong một tư thế thoải mái ở nơi mà bạn sẽ không bị quấy rầy trong mười lăm hoặc hai mươi phút. Hãy chú ý đến sự hít thở của mình, và hít vào sâu nhiều lần. Hãy để cơ thể thư giãn và tâm trí lắng dịu. Hãy xua đi những ý tưởng bất chợt xuất hiện trong tâm trí. Hãy tiếp tục để cho những ý tưởng trôi qua trong đầu và biến mất mà không quan tâm đến một ý tưởng nào.

Giai đoạn thứ hai: Hãy đưa sự chú ý vào nội tâm. Hãy tưởng tượng minh triết nội tâm của bạn đang ở nơi đó. Sâu lắng và thanh thản. Ở đó, bạn có thể nêu lên mọi thắc mắc hoặc mọi vấn đề mà bạn muốn biết nhiều hơn. Hãy hỏi minh triết nội tâm: “Tôi cần phải biết điều gì ở đây?”, Hãy bình tĩnh lắng nghe mọi thông điệp phát ra từ trực giác. Hãy nhớ rằng mọi gợi ý thúc đẩy bạn thực hiện một hành động. Một khi đã cảm thấy hài lòng, hãy chấm dứt thiền định.

Giai đoạn thứ ba: Tiến hành những việc mà trực giác gợi ý. Nếu đang đi đúng đường, hạn sẽ cảm thấy sinh động hơn, những cánh cửa sổ mở ra

phía trước và những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ gia tăng.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ TƯ

Buổi số 1

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Nghiên cứu về mặc khải thứ tư

nên có ý thức hơn về cách thức mà chúng ta đấu tranh nhằm đạt được năng lượng.

DẪN NHẬP

Thời gian: 10-15 phút.

Lời khuyên: Hãy bắt đầu buổi nhóm họp bằng cách yêu cầu mỗi thành viên ngắn gọn kể lại những trùng hợp ngẫu nhiên mà họ đã nhận thấy hoặc những ý tưởng thích hợp mà họ đã có trong tuần qua.

Bài tập 1: Thảo luận về mặc khải thứ tư

Mục tiêu: Để nhận xét bằng cách nào chúng ta đấu tranh nhằm đạt được năng lượng trong cuộc sống hàng ngày. Để kể lại chúng ta đã mất năng lượng như thế nào và tại sao tâm trí chúng ta trở nên lơ mờ, lộn xộn.

Thời gian: 30 hoặc 40 phút, thậm chí lâu hơn nếu cả nhóm quyết định tiếp tục. Nếu năng lượng và sự quan tâm là rất cao, có thể dành phần lớn thời gian của buổi họp nhóm cho đề tài này.

Lời khuyên: Hãy yêu cầu một người đọc lớn tiếng phần tóm tắt mặc khải thứ tư cho đến “Thời Thơ Ấu”. Hãy cho biết bạn hiểu mặc khải đó như thế nào. Hãy kể ra một trao đổi năng lượng lý thú mà bạn đã trải qua gần đây. Khi cả nhóm đã hoàn tất bài tập này, hãy sang bài 2.

Bài tập 2. Thảo luận về thái độ của những người thân trong gia đình

Mục tiêu: Xét đến tính năng động của gia đình cách thức mà các thành viên trong gia đình sử dụng năng lượng hoặc tìm cách thu hút sự chú ý người khác.

Thời gian: 15 phút mỗi người cho mỗi nhóm cặp hai người và 15 phút

để cho cả nhóm biết về những kinh nghiệm của mình. Cả thầy là 45 phút.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy chia thành từng cặp hai người và nêu lên ba hoặc bốn câu hỏi dưới đây.

- Những thành viên của gia đình bạn gồm những ai?
- Hãy mô tả nguyên tắc hàng đầu của gia đình bạn.

- Ai là người làm chủ gia đình? Hãy mô tả năng lực của người đó.
- Khi còn nhỏ, bạn nghĩ gì về gia đình bạn?
- Bạn đã nghĩ gì về những giá trị của gia đình bạn?
- Ngày nay, những giá trị đó đang phản ánh điều gì trong đời bạn?
- Những giá trị của bạn khác với những giá trị đó ở chỗ nào?
- Bạn có đấu tranh để đạt được quyền tự do của mình? Bằng cách nào?
- Điều gì ở bạn được gia đình đánh giá cao hơn cả?
- Ai là người gây nhiều phiền phức cho bạn?

Giai đoạn thứ hai: Sau 30 phút, cả nhóm tập hợp lại và một số người tự nguyện chia sẻ những kinh nghiệm của mình.

Bài tập 3. Thiên định để liên kết với minh triết nội tâm

Thời gian: Khoảng 15-20 phút. Nếu không đủ thời gian, các thành viên

sẽ thực hành thiên định này trong tuần, như đã mô tả trong phần rèn luyện cá nhân.

Lời khuyên: Một người trong nhóm từ tôn đọc lớn cách thiên định và yêu cầu mọi người thư giãn. Sau đó, các thành viên sẽ trao đổi những kinh nghiệm của mình, nếu muốn.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp. Hãy giữ năng lượng tích cực cho các thành viên.

Để chu bị kỳ sau, các bạn hãy đọc phần rèn luyện cá nhân của chương này và chọn ra một bài tập. Trong lần nhóm họp sau, hãy kể ra những trải nghiệm của bạn và những kết quả đạt được.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ TƯ

Buổi số 8

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Tiếp tục thực hành những hướng dẫn của mặc khải thứ tư.

DẪN NHẬP

Để bắt đầu, hãy yêu cầu mỗi thành viên ngắn gọn nêu cảm nhận của họ về phút giây hiện tại và kể ra mọi sự kiện có tính biểu đạt rõ ràng đã xảy ra trong tuần và liên quan đến bốn mặc khải.

Sau đó mỗi người có thể kể ra những điều mà họ đã học được khi chọn

những động thái mới đã được nêu lên trong phần rèn luyện cá nhân. Trong khi các thành viên của nhóm nghe thuật lại nhưng trùng hợp ngẫu nhiên, những ý tưởng và những mẫu chuyện cá nhân năng lượng sẽ tăng lên và những ảnh hưởng lên từng cá nhân sẽ trở nên quan trọng.

Bài tập 1 : Thiên định để biến đổi sự tranh giành quyền lực

Mục tiêu: Để hiểu rõ hơn một tình huống cá biệt và bắt đầu giải quyết nó.

Thời gian: Khoảng 20 - 30 phút cho thiên định và 30 phút để thảo luận hoặc đến khi năng lượng đã đạt đến mức tối đa.

Lưu ý: Hãy từ tốn và không vội vã nêu lên những câu hỏi.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy ngồi thoải mái, hai mắt nhắm lại. Hít thở sâu nhiều lần. Định tâm để đưa năng lượng về con người bạn.

Giai đoạn thứ hai: Sau vài phút thư giãn, yêu cầu một người tình nguyện nêu lên những câu hỏi dưới đây. Mỗi thành viên phải có đủ thời gian để lặng lẽ trả lời trong thiên định.

- Hãy gom lại trong tâm trí tất cả những vấn đề bạn đang gặp phải với một người nhất định.

- Lần cuối, khi bạn nói chuyện hoặc có một xung đột với người đ cảm thấy thế nào?

- Theo bạn, vấn đề chính là gì?
- Bạn mong muốn gì?
- Bạn muốn cảm thấy thế nào về vấn đề đó hoặc con người đó?
- Người đó giống bạn ở chừng mực nào?

- Đây là điều chính yếu nơi người đó khiến bạn buồn phiền?
- Bạn có cùng khuyết điểm đó hay không, dẫu nhẹ hơn?
- Người đó đã có lý ở điều gì và tại sao bạn không cho người đó biết?
- Bạn có sử dụng giọng nói “Cha Mẹ” với người đó?
- Bạn có cảm thấy mình như “Trẻ Con”?
- Hãy tưởng tượng bạn nói với người đó từ quan điểm “Trưởng Thành”. Bạn sẽ nói gì?
- Giờ đây, hãy hỏi mình triết nội tâm của bạn điều mà bạn phải biết về tình huống.

• Hãy yêu cầu mình triết nội tâm của bạn gợi lên một biểu tượng về ý nghĩa của tình huống. Biểu tượng có thể là bất cứ điều gì: một hình ảnh, một từ ngữ, một màu sắc, một xúc cảm,...

• Hãy yêu cầu mình triết nội tâm cho biết những cử chỉ nhỏ đầu tiên mà bạn phải có là gì.

- Hãy tưởng tượng có một quả cầu ánh sáng đang ở nội tâm của bạn do đã thực hiện cử chỉ đầu tiên đó. Bạn cảm thấy thế nào?
- Giờ đây, hãy tưởng tượng có một quả cầu ánh

sáng đang ở nội tâm của bạn. Hãy làm cho nó to lớn ra. Hãy cảm nhận sự rạng rỡ của nó đang lan rộng và phủ kín toàn bộ cơ thể bạn. Hãy mừng tượng ánh sáng rực rỡ đó thấm đẫm những tế bào của bạn.

• Tiếp đến, hãy giữ ánh sáng đó về người mà bạn muốn có một quan hệ tốt đẹp. Hãy yêu cầu ánh sáng đó làm cho tình huống được trở nên trong sáng.

• Hãy yêu cầu ánh sáng đó mang lại sinh lực sự sáng suốt cho bạn.

Nhớ rằng, bạn đang khám phá một bí ẩn.

• Một khi đã hài lòng, hãy đưa sự chú ý về lại nơi bạn đang hiện diện.

• Hãy ghi lại mọi thông tin hữu ích.

Bài tập 2. Đánh giá về những sức mạnh của bạn

Mục tiêu: Để trở thành một con người hoàn thiện - bằng cách nhận biết những sức mạnh và những tính chất độc đáo của bạn.

Thời gian: 10 phút để ghi chép những câu trả lời, 10 phút để mô tả những tính cách của mình cho người kia trong nhóm hai người, và 10 phút để chia sẻ cùng cả nhóm một số kinh nghiệm, cả thảy là 40 phút.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy nêu lên đặc tính thể chất tốt hơn cả của bạn: Những năng lực tâm trí tốt nhất,

Những đặc điểm độc đáo nhất, Những tài năng xuất sắc nhất,

Những quyết định tốt nhất về tài chính,

Những tính cách tốt nhất,

Và giá trị quan trọng nhất đối với bạn (chẳng hạn, sức khỏe, tình yêu, tự do, tính sáng tạo).

Giai đoạn thứ hai: Hãy chọn một người và đọc cho nhau nghe bản liệt kê.

Giai đoạn thứ ba: Hãy thường xuyên xem lại bản liệt kê.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và nâng đỡ. Hãy giữ tình

yêu thương và năng lượng cho mọi thành viên của nhóm.

Chuẩn bị cho lần nhóm họp kế tiếp:

- Hãy tiếp tục thực hành những động thái mới đã nêu trong phần rèn luyện cá nhân của chương này.
- Hãy đọc chương “Thông Điệp Của Những Nhà Thần Bí” cùng chương kế tiếp trong Lời Tiên Tri Núi Andes để chuẩn bị cho cuộc thảo luận lần tới.

CHÚ THÍCH

1/ Philip R. Kavanaugh, *gnificent Addiction: Discovering Addiction as Gateway to Healing*, Lower Aslan Publishing, 1992, tr.115

2/ Anne Frank, *Journal d’Anne Frank*, LGF 1992

3/Erie Berne, *Des jeux et des horn rues, psycholog des relations humaines*, Stock, 1984, tr.49

4/Philip It Kavanaugh, *Sdd.*, tr.187

5/ Melody Beattie, *Vaincre de la codependarice* Jean-Claude Lattès, 1991

6/ Shakti Gawain và Laurel King, *Vivre dans la lumiere, Le Souffle d’or* 1986, tr.19

7/ Như trên, tr.29

5. THÔNGIỆP CỦA NHỮNG NHÀ THẦN BÍ

Đến đây, nhân vật chính của chúng ta và Marjorie phải đương đầu với những hiểm nguy lớn, bởi những sức mạnh mà họ không thể làm chủ

đang đe dọa mạng sống của họ. Tin chắc cái chết đang đến gần, anh phó thác cho số mệnh, và, khi bản ngã của anh mở ra để đón nhận bản ngã cấp cao, anh đi vào một vũ trụ mới của ý thức mở rộng. Trên đỉnh núi, anh đột nhiên cảm thấy hài hòa với vũ trụ - như thể cả thế giới, mặt trời và bầu trời này là anh. Anh có một thị kiến, diễn ra trước mặt anh toàn bộ lịch sử của sự tiến hóa : vật chất biến đổi thành những trạng thái càng lúc càng phức tạp hơn, tạo ra những điều kiện chính xác để cho mỗi người chúng ta, ở cương vị cá nhân, có thể xuất hiện. Sau đó, anh có một cuộc gặp gỡ có tính quyết định, giúp anh vươn đến giai đoạn kế tiếp của sự phát triển cá nhân.

MẶC KHẢI THỨ NĂM

Càng lúc càng có nhiều người sống trong những tình trạng siêu nghiệm. Mặc khải thứ năm khuyến khích chúng ta thăm dò sự hợp nhất của chúng ta với vũ trụ. Trải nghiệm đó giúp sự hiểu biết của chúng ta đạt được một bước lớn lao, kể cả nhìn thấy tương lai. Khi ta đang trong trạng thái siêu nghiệm, thời gian không gian và những qui luật tự nhiên đều bị loại trừ và ta cảm thấy một sự an bình và một tình yêu thương khó tả. Vũ trụ trao tặng cho ta mọi thứ ta cần - nếu ta biết cởi mở để đón nhận. Trong thế kỷ của chúng ta, một sự thay đổi sâu sắc đã diễn ra: sự tiến hoá của nhân loại sẽ diễn ra một cách có ý thức

Mặc khải thứ năm tiên báo rằng, trong thời kỳ lịch sử này, nhiều người sẽ đạt đến những trạng thái ý thức khác thường. Việc nói đến những trạng thái đó là không đủ; giờ đây, chúng ta muôn có một trải nghiệm

trực tiếp.

Năng lực sáng tạo hơn là sự thống trị. Khi nhờ vào trực giác, con người kết nối với cội nguồn của năng lượng vũ trụ, chúng ta sẽ được sống trong một trường năng lực sáng tạo thay vì sự thống trị. Mặc khải thứ năm giải quyết vấn nạn về sự tranh

giành quyền lực được nêu lên trong mặc khải thứ tư. Khi càng lúc càng có nhiều người được kết nối với năng lượng tâm linh và kết nối giữa họ bởi cùng năng lượng đó, các cá nhân và các xã hội sẽ dần dần không còn quan tâm đến sự tranh giành quyền lực. Trước tiên, quá trình sẽ diễn ra theo từng đợt, đồng thời với sự hiểu biết những lối sống mới.

Ta phải chấp nhận hoàn toàn quá trình đó nếu muốn hội nhập vào sự hài hòa của vũ trụ. Nhân vật chính đã đi đến sự hợp nhất với mọi sự khi trải qua một loạt trải nghiệm khiến anh thấy sợ hãi, lo âu và biết chắc mình sẽ chết. Anh đã từ bỏ mọi ý định thoág qua có liên quan đến làm chủ tình huống và sẵn sàng chấp nhận mọi chuyện sẽ xảy đến.

Mặc khải thứ năm khuyến khích chúng ta cố đạt đến cái trạng thái ý thức đó mà không chờ đợi phải có sự can dự của sức mạnh siêu nhiên hoặc một khủng hoảng trong đời sống. Chúng ta dần dần cởi mở chính mình và tiến đến trạng thái hợp nhất sau cùng. Để thực hiện điều đó, chúng ta phải chú ý để mình được đầy năng lượng, vì năng lượng sẽ tạo ra những trùng hợp ngẫu nhiên có thể thường xuyên đưa chúng ta đến tình trạng mong ước. (1)

- Nâng cao mức rung động

Chúng ta có thể gia tăng sự kết nối với năng lượng đó bằng cách biết sống cởi mở, bày lòng tỏ lòng biết ơn và ý thức tốt hơn về trạng thái trọn

vẹn của chúng ta. “Chúng ta trở thành những con người mới. Chúng ta hiện hữu ở một mức độ cao của năng lượng, ở rung động cấp cao”. (2)

Lại xuống núi

Mặc khải thứ năm cho chúng ta thấy tiềm năng của sự kết nối vũ trụ và những lý do khiến chúng ta không thể thiết lập hoặc duy trì sự kết nối như thế.

Một phần quan trọng của mặc khải thứ năm hầu như đã được lộ khi nhân vật chính của chúng ta “lại xuống núi”. Theo cách ẩn dụ, anh gặp lại thế giới của những xung đột và những quan hệ dựa trên tranh giành năng lượng. Tựa một chú chim non đang tập bay, anh phải học cách để được cuốn theo dòng năng lượng mới. Anh có nguy cơ bị những người khác làm cạn kiệt năng lượng và khiến anh hoài nghi chính mình.

- Hoà đồng với vũ trụ

Bạn hãy suy nghĩ về mọi sự kiện mà nhân vật chính đã trải qua trên đỉnh núi. Bạn có thể rút ra bài học gì?

“Tôi cảm thấy có một sự liên kết sáng khoái với mọi sự, và một trạng thái hoàn toàn yên ổn và thoải mái. Sự mệt mỏi của tôi đã biến mất... Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, an toàn, được kết nối..., như thể toàn bộ cảnh quan là tôi”. (3)

Mô tả trạng thái đó, nhân vật chính nói: “Tôi tin rằng tôi đã cảm nhận tình yêu dành cho mọi vật”. Trạng thái hoàn toàn thanh thản, sung sướng đó rất giống với sự xuất thần tôn giáo và giống với những tường thuật về trải nghiệm lâm tử (NDE) mô tả bằng cách nào người ta trở nên ý thức về sự có mặt của Thượng Đế trong vạn vật.

Điều đáng kể không phải là suy nghĩ nhiều, mà là yêu thương nhiều:

vậy hãy thực hiện điều đang thôi thúc bạn yêu thương nhiều hơn. (Thánh nữ Theresa d'Avila, Lâu Đài Nội Tâm.) (4)

Chấp nhận năng lượng phổ quát của tình yêu thương

Trong khi nhân vật chính học cách tìm lại cái trạng thái đó bằng việc chú tâm vào vẻ đẹp của một cây xanh phía trước, thì đột nhiên anh không biết mình phải làm gì: “Tình yêu thương xuất hiện khi nó muốn. Tôi không thể buộc mình phải yêu thương”. (5)

“Cậu không thể buộc mình phải yêu thương. Nhưng, cậu có thể đưa tình yêu thương vào trong cậu. Để thực hiện điều đó, trước tiên cậu phải kích thích tâm trí để tìm thấy trạng thái đó và hồi sinh nó”. (6)

Không nhụt chí, nhân vật chính lại một lần nữa nỗ lực. Anh chú ý đến hình dáng và sự hiện hữu của cây, chiêm ng vẻ đẹp của nó và tính chất độc đáo của nó mở rộng cho đến khi anh thực sự cảm thấy tình yêu thương. Khi cây xanh đó là trung tâm của sự chú ý anh đã tái tạo quanh mình một bầu không khí yêu thương. Cho đến lúc này, anh đã có thể cởi mở, đã có thể kết nối, đã có thể cảm thấy sự ngưỡng mộ và một trạng thái toàn vẹn.

Hãy ghi nhận tính năng động của sự kiện đó. Anh không thúc ép tình cảm yêu

thương, anh cũng chẳng tạo ra nó một cách giả dối. Trái với điều chúng ta vẫn nghĩ, tình yêu thương không từ anh ngoại xuất về phía cây xanh. Chúng ta có xu hướng xem tình yêu thương như một tình cảm phát sinh bên trong chúng ta và ngoại xuất lên một đối tượng bên ngoài. Với mặc khải thứ năm, chúng ta biết rằng để kết nối với lượng vũ trụ, chúng ta phải cởi mở để đón nhận. Như thế, chúng ta có thể nhận năng lượng, những trùng hợp ngẫu nhiên và những tặng vật khác của trí tuệ vũ trụ.

Điều kiện cần thiết cho sự tồn tại của an bình và niềm vui, đó là ý tưởng rằng an bình và niềm vui là điều chúng ta có thể đạt được. (Thích Nhất Hạnh, Present Moment Wonderful Moment) (7)

- Kết nối với năng lượng

Ngay khi nhân vật chính của chúng ta bắt đầu tự trách mình không thể lặp lại trải nghiệm trên núi, năng lượng của anh đột ngột giảm xuống. Người hướng dẫn anh giải thích rằng anh phải cố gắng nối lại theo những liều lượng nhỏ.

Loại bỏ những nghi ngờ và những thiên kiến, một lần nữa anh cởi mở để đón nhận. Trạng thái ngưỡng mộ dành cho hình dáng của cây xanh tăng lên. Lần này anh đã thành công, và năng lượng của anh chảy ngược lại về phía cây. “Khi cảm nhận vẻ đẹp và tính độc đáo của sự vật, bạn nhận được năng lượng; khi cảm nhận tình yêu thương, bạn có thể gửi trả năng lượng nếu bạn muốn”. (8)

Nói tóm lại, một trạng thái ý thức mở rộng thường bắt đầu tự phân rã khi chúng ta tìm cách tương tác với những người đang trong trạng thái ý thức bình thường, hoặc khi chúng ta lại tiếp tục sống trong một thế giới mà sự đua tranh đang trị vì. Tuy nhiên, ngay cả khi ta lại rơi trở lại những gì mà ta nhận thấy như là một cách tư duy tầm thường, trải nghiệm thần bí đã mãi mãi thay đổi ý tưởng của ta về những hạn chế của mình. Giờ đây, chúng ta đã có hình mẫu của một cách sống khác, sẽ giúp chúng ta khi chúng ta tự rèn luyện nhằm giành lại trạng thái ý thức đó.

Càng tiến gần đến thần cảm, bạn sẽ khám phá ra những dấu hiệu của sự tiến bộ của bạn. Bạn có thể trải qua nhiều năm tháng dò dẫm rồi đột nhiên có một bầy vọt trong nhiều lĩnh vực cùng lúc. Một số người

tỏ ra chậm trễ trong quyết định thực hiện những bước đầu tiên của họ, nhưng sau

đó thời gian diễn ra giữa những thay đổi liên tiếp, trở nên càng lúc càng ngắn hơn .
(Sanaya Homan, Spiritual Growth) (9)

Bạn còn nhớ thời điểm mà bạn cảm thấy cởi mở, sinh động và biết cảm nhận vẻ đẹp của cảnh quan? Lần sau cùng bạn có một trải nghiệm loại đó là khi nào? Điều gì ngăn trở không cho bạn cảm nhận lại? Nếu bạn nghĩ rằng thời gian và những bức bách của đời sống đã ngăn cản không cho bạn thực hiện sự liên kết quan trọng đó với thiên nhiên, hãy nghĩ đến lời khuyên này: “Có được đủ năng lượng để kéo dài mãi mãi tình yêu đó là điều chắc chắn sẽ mang lại ích lợi cho thế gian, nhưng trước tiên, điều đó sẽ mang lại lợi ích cho chúng ta ” (10) Chúng ta phải xem xét lại định nghĩa của chúng ta về tình yêu như là điều chúng ta đang làm để thế giới trở nên dễ sống hơn. Quá trình đích thực của sự tiến hoá diễn ra khi chúng ta kết nối với năng lượng vũ trụ. Trong trạng thái tình cảm đó, chúng ta hiện hữu ở một mức độ rung động cấp cao và, do đó, có khả năng theo đuổi mục tiêu. Cùng với những người đang cộng hưởng ở mức đó, chúng ta tự động trao đổi tầm nhìn mà nhân loại có về chính mình.

Về mặt cá nhân, chúng ta góp phần vào sự tiến hoá bằng cách nạp năng lượng cho mình, tiến lên nhờ những trùng hợp ngẫu nhiên, bằng cách lại một lần nữa nạp năng lượng, và lại tiến lên phía trước.

Nếu sự phát triển cá nhân của bạn diễn ra một cách nhanh chóng, điều đó có nghĩa là bạn đang thiết lập một mối liên kết mới, sâu sắc hơn với bản ngã cấp cao của bạn. Điều đó đôi khi khơi dậy những hình mẫu động thái xưa cũ. Thông thường, khi bạn thực hiện một bước nhảy vọt, hình mẫu động thái gây cản trở cho bạn nhiều hơn cả lại trở lên. Đừng đổ lỗi cho những hoàn cảnh bên ngoài; hãy nhìn vào nội tâm bạn và tự hỏi đâu

là hình mẫu hoặc niềm tin mà bạn đang tái hiện. Hãy yêu cầu bản ngã cấp cao của bạn chỉ cho bạn cách thức để loại bỏ cái hình mẫu đó. (Sanaya Roman, Spiritual Growth) (11)

- Xuất thần - Đỉnh và đáy

Trong mặc khải thứ năm, trạng thái xuất thần của nhân vật chính của chúng ta khi ở trên núi giúp anh tái tạo mối liên kết với năng lượng vũ trụ. Tuy nhiên, những trạng thái khác thường cũng có thể xảy ra trong đời sống hàng ngày. Khi bạn mong ước đạt đến một mức năng lượng cao hơn, hãy nhớ đến thời điểm mà bạn đã có một

niềm vui xuất thần trạng thái đó để kết nối với năng lượng vũ trụ theo cách đã nêu trong Lời Tiên Tri Núi Andes.

- Tình trạng không trọng lượng

Cảm giác bay bổng và thoát xác là đặc trưng của những trải nghiệm thần bí cũng như của những hoạt động thể thao ở mức mãnh liệt. Nhiều vận động viên chạy bộ kể rằng, sau một nỗ lực kéo dài, họ thường đạt đến điểm mà ở đó họ muốn bay lượn. Một vận động viên việt dã, sau khi đã vượt qua nhiều kilômet, đã đột nhiên có một cảm giác nhẹ bổng: “Tôi cảm thấy như thể mình đã vượt qua không gian và bước đi trên những đám mây”. (12)

Một thời gian dài trước khi người phương Tây biết môn chạy việt dã và thực hành nó, các nhà sư Tây Tạng đã có một rèn luyện đặc biệt gọi là lung-gom-pa, giúp họ đạt được những kỳ tích về sức chịu đựng và sự nhanh nhẹn. Sau khi thực hành phương pháp bí truyền này trong nhiều năm, các nhà sư đạt được một trạng thái ý thức cải biến qua đó họ có thể chạy bộ nhiều ngày và nhiều đêm liền một vùng đất đồi núi đặc biệt hiểm

trở?

Không như các vận động viên việt dã, rèn luyện về mặt thể lý, các nhà sư thực hành lung-gom-pa “rèn luyện” lối chạy bộ trong trạng thái nhập đồng, khi tự giam mình trong một phòng tu tập nhỏ hẹp được khóa kín. Trong nhiều tháng hoặc nhiều năm, họ sống trong thỉnh lặng, không thực hành một bài tập nào thuộc thể chất, và họ nhận thức ăn qua một khe hở

20 X 25 centimet. Người ta cho rằng, sau vài năm, cơ thể của nhà sư trở nên nhẹ nhàng và mảnh mai đến mức có thể ra khỏi phòng qua khe hở đó.

- Sự chấp nhận hoàn toàn

Trải nghiệm thần bí đưa chúng ta ra xa nhu cầu thống trị. Sự hợp nhất của tinh thần, cơ thể và tư duy là ở trong sự chấp nhận hoàn toàn.

Michael Novak viết:

“Bây là mọi trong những bí quyết vĩ đại. Có một điểm nhất định của sự hợp nhất ở bên trong bản ngã, và giữa bản ngã và thế giới, có một sự liên thông, một sự hài

hòa, mà ý chí và tư duy có chủ ý không thể kiểm soát (...). Điều khiển cơ thể bằng bản năng thì nhanh hơn, tinh tế hơn, sâu sắc hơn, chính xác hơn, gắn kết với thực tế hơn là điều khiển bằng tư duy có chủ ý" (13)

Patsy Neal đã nói lên những điều hoàn toàn phù hợp với những luồng đến của mặt khả thứ năm:

"Có những phút giây vinh quang vượt quá mọi mong đợi, mọi khả năng thuộc thể chất và tinh cảm của cá nhân. Có một điều gì đó không thể lý giải đã xuất hiện. Ta đang ở ngưỡng của những điều thần kỳ mà ta không thể tạo ra một cách chủ ý (...) Hãy gọi điều đó là thần cảm, hoặc một hành

vi đức tin, hoặc sự can thiệp của Thượng Đế. Điều đó xảy ra, và cái không thể trở thành có thể... Ta vượt qua ngưỡng tự nhiên, chạm vào một mảnh thiên đường và nhận được một quyền năng xuất phát từ một nguồn xa lạ". (14)

- Sự phát triển của sức mạnh tiến hoá

Nếu có một quan điểm phương Đông về sự hợp nhất giữa cơ thể và tinh thần, chúng ta sẽ có một cách thức lạ thường để tiến vào lĩnh vực vô hạn của năng lượng vũ trụ. Kỷ luật tự thân và quyết tâm là cần thiết cho những ai muốn đạt được điều đó.

Trong lần thức tỉnh tâm linh trên đỉnh núi, nhân vật chính của chúng ta đã cảm thấy một biểu hiện đột ngột của năng lượng dâng lên dọc theo cột sống. Theo truyền thống tâm linh Ấn Độ thì năng lượng đó được gọi là Kundalini. Được thể hiện bằng hình ảnh con rắn cuộn mình đang thiu thiu ngủ dưới đáy cột sống, Kundalini là năng lượng sáng tạo ở trạng thái thuần khiết, và được xem là sức mạnh tiến hoá. Một khi được đánh thức, năng lượng đó nhanh chóng dâng lên dọc theo tuỷ sống, kích hoạt những trung tâm năng lượng của cơ thể - các luân xa - và gây ra những cảm giác thuộc thể chất và tinh cảm.

Là người đã nghiên cứu nhiều loại hình chủ nghĩa thần bí, Carl Jung tin rằng cần phải nhiều ngàn năm trôi qua trước khi những ý tưởng thuộc loại đó được chấp nhận tại phương Tây. Nhưng, theo nhà phân tâm học Stanislav Grof, "Những phát triển sau này cho thấy phán đoán đó là sai. Dẫu điều đó có do sự tăng tốc của tiến hoá, do sự gia tăng được nhận biết của các lễ nghi mang tính tâm linh, do ảnh hưởng của khủng hoảng sinh thái, hoặc do tác động của những chất ma túy gây ảo giác, thì rõ ràng là

ngày nay, hàng ngàn người phương Tây đã có thể nhận thấy những dấu hiệu không thể chối cãi của Kundalini”. (15)

Đặc trưng của phương Đông vốn chủ yếu là hợp nhất, với dòng chảy vũ trụ, và của phương Tây là hành động theo những thông tin mới, đang có xu hướng kết hợp. Sự gặp gỡ đó là một trong những phương diện quan trọng của sự thu hút vào cái tổng thể, biểu hiện chủ yếu của tính tâm linh mới. Sự hài hoà giữa tư duy và hành động đưa chúng ta đến những cấp độ mới của quá trình tiến hoá.

❖ Những chiều kích của ý thức

Trải nghiệm của nhân vật chính trong Lời Tiên Tri Núi Andes khi ở trên núi là một sự kiện siêu việt, chẳng khác gì xóa bỏ những biên giới không gian ngăn cách con người với con người, với thảo mộc và khoáng vật, hoặc vượt qua những hàng rào của không gian và thời gian tuyến tính.

Sự tìm kiếm trải nghiệm siêu việt là một phần của những bản năng mãnh liệt nhất của tâm trí con người. Như mặc khải thứ năm cho thấy, trong phần cuối của thế kỷ 20, nhiều người đã mong được thực hiện một trải nghiệm trực tiếp và tính siêu việt. Gần đây, các nhà nghiên cứu đã triển khai những phương pháp hỗ trợ dựa vào sự rèn luyện cơ thể, sự hít thở và âm nhạc, để tạo ra những trải nghiệm vượt ra ngoài con người.

Những trạng thái vượt ra ngoài con người củng cố thêm sự tin chắc rằng chúng ta đang ở một ngã ba của sự tiến hoá. Khi những trạng thái ý thức khác thường đó thường được công nhận và biến đổi niềm tin tập thể của chúng ta, chúng sẽ làm thay đổi văn hoá nhân loại.

- Những công cụ để thay đổi

Việc khám phá chính mình bằng thiền định, cận tâm lý, những trải

nh nghiệm lâm tử (NDE) hoặc ngoại cảm, làm sáng tỏ tính chất của trải nghiệm thần bí. Ngoài ra, càng lúc người ta càng quan tâm nhiều hơn đến những nghi lễ và tín ngưỡng cổ đại. Các cư dân cổ đại luôn xem những trạng thái khác thường đó như là một thời điểm hợp nhất với vũ trụ.

Các nhà nghiên cứu trong lĩnh vực tâm linh tin rằng chúng ta đang ở

bên bờ của một bùng nổ mới về tri thức,

Tiến hoá có ý thức

Việc tái khám phá những phương pháp rất cổ xưa cùng một số liệu pháp tâm lý cung cấp cho chúng ta những công cụ để tự rèn luyện về sự tiến hoá cá nhân.

Mỗi người trong chúng ta phải thoát khỏi cái khung tri thức quen thuộc đã gán cho những trạng thái khác thường là kỳ dị, thậm chí là bệnh

Grof đã viết:

“Có những lĩnh vực quan trọng của thực tại là siêu việt. Xung lực thúc đẩy con người kết nối với lĩnh vực tâm linh là một xung lực rất mạnh- Nó giống tính chất của bản năng giới tính, nhưng là một quá trình có tính cơ bản và không cưỡng lại được. Chối bỏ và chế ngự xung lực siêu việt đó đưa đến một sự mất cân bằng nghiêm trọng trong đời sống con người, trên bình diện tập thể và cá nhân. Sự tự khám phá mang tính thực nghiệm là một công cụ vững mạnh cho nghiên cứu triết học và tâm linh. Điều đó có thể được sử dụng như một phương tiện trung gian cho mỗi người để kết nối với lĩnh vực vượt ra ngoài các giới hạn con người”. (22)

- Được soi sáng

Trong khi ta có thể phải trải qua nhiều năm rèn luyện tinh thần nhằm

đạt đến một mức độ ý thức cấp cao, thì nhiều người có thể kết nối một cách tự phát với cõi thiêng liêng.

Nhà tâm lý trị liệu Donna Hale kể lại:

“Cách đây tám năm, khi tôi đang chuẩn bị cho một kỳ thi ở bậc đại học, sau vài giờ, tôi cảm thấy kiệt sức. Tôi đi ra vườn để thiền định. Sau khi ngồi xuống, tôi cảm nhận cái đẹp của những cành hoa quanh tôi. Sự đơn giản và màu sắc của chúng làm tôi thực sự choáng váng, bởi chúng khác hẳn với những bài vở mà tôi vừa nhồi nhét vào đầu. Đạo đó, tôi chưa thực sự biết thiền định, vì vậy tôi chỉ đơn giản nhắm mắt lại để hưởng một lúc thanh thân. Ngay lúc đó, tôi cảm thấy có một điều gì đó chảy như suối trên thân tôi, và tôi đắm chìm trong ánh sáng và sự an bình. Tôi có một ấn tượng lạ lùng là mình đang vươn đến một trạng thái xuất thần. Vài phút sau đó, khi

mở mắt ra, tôi có cảm tưởng chẳng còn một sự cách biệt nào giữa tôi và mọi sự trong cuộc sống. Tôi có cảm tưởng mình biết hết thấy. Trạng thái đó kéo dài khoảng nửa tiếng và tan biến khi tôi phải trở vào nhà để học”.

Hale có cảm tưởng một cánh cửa đã được mở ra, giúp người bước vào có thể nắm bắt cái tinh yếu của ý thức: Tôi vẫn luôn ao ước được trở lại với trạng thái đó”.

- Mở cửa

Nhiều người trong chúng ta tự hỏi: “Làm thế nào tôi có thể tìm thấy lẽ sống? Tôi có thể mang đến cho nhân loại đóng góp tích cực gì?”- Thường khi, chúng ta nhìn vấn đề dưới góc cạnh của sự lựa chọn nghề nghiệp. Điều quan trọng là biết nhận thức rằng cách tốt nhất để phục vụ hành tinh này là phát triển tính tâm linh của mình. Thay đổi

không là điều không quan trọng bằng việc đưa vào một tính nhạy bén mới thuộc tâm linh trong những hoạt động nghề nghiệp. Nghề nghiệp của chúng ta có thể giúp chúng ta kết nối với cội nguồn nội tâm của mình. Không cần phải thay đổi các sự việc ngay tức khắc, chúng ta có thể chuẩn bị cho điều đó; một số những thực hành như yoga, thiền định giúp chúng ta cởi mở để đón nhận năng lượng.

Việc dành ra thời gian để đến những nơi thiêng liêng và được bao quanh bởi cái đẹp và năng lượng cũng có thể cho chúng ta hiểu rõ hơn về sứ mệnh của mình

- Những kinh nghiệm phong phú

Trong cuốn, Trên Đường Đến Omega, Kenneth Ring triển khai một giả thuyết rất phù hợp với mặc khải thứ năm. Trong khi nghiên cứu những ảnh hưởng lâu dài của trải nghiệm lâm tử (NDE), ông kết luận rằng chúng có thể biến đổi ý thức con người.

Ring cho rằng những trải nghiệm lâm tử biểu hiện những hạt giống trong đời sống của những người vượt qua thử thách đó, và những hạt giống dần dần đơm mầm và trở hoa để đưa đến một phát triển tâm linh sâu sắc hơn.

Với những tương đồng lạ lùng, những trải nghiệm lâm tử mang đến cho người nếm trải chúng một hiểu biết rất phong phú về đời sống và cái chết. Hiện tượng trải nghiệm lâm tử có nhiều liên quan. Phương diện xuất thần của trải nghiệm lâm tử mang đến sự giải thoát. Nhưng, mặt khác, những trải nghiệm lâm tử không chỉ làm

thay đổi đời sống của người sống sót, mà sự thay đổi tâm trạng của họ còn có thể giúp cho quá trình tiến hoá tâm linh của nhân loại ở sự phát hiện rằng ý thức vẫn tồn

tại sau khi thể xác đã chết.

Một đề tài lặp đi lặp lại trong những trải nghiệm lâm tử là “toàn cảnh cuộc đời đã qua”, để lại dấu ấn sâu đậm nơi người sống sót, và góp phần làm thay đổi cách tư duy của người đó trong phần còn lại của đời mình

Bảng tổng kết chi tiết cuộc đời nhấn mạnh đến những ý niệm như biết yêu thương tha nhân. Những người đã trải nghiệm việc nhìn lại “toàn cảnh cuộc đời đã qua” của mình thường bị sốc khi thấy lại một số giai đoạn bị lãng quên của đời họ, những giai đoạn tỏ rõ sự vô tâm hoặc tàn ác. Những bản tổng kết cuộc đời chỉ ra rằng mỗi người chúng ta được gửi đến trần gian để rút ra bài học từ một số sự việc hoặc để chu toàn một nhiệm vụ cá biệt.

Những điều đó minh họa cách thức mà những bước mở đầu của một ý thức tâm linh mới, được nắm bắt bởi những người sống sót, bắt đầu lan toả ra bên ngoài đời sống cá nhân của họ.

- Một sự nảy nở liên tục

Tâm quan trọng của sự thức tỉnh tâm linh không chỉ là ở việc đã được biết một trạng thái thiêng liêng vào một lúc nhất định: nó trở thành một nguyên tắc có tính tổ chức tích cực trong sự tiến hoá của mỗi người. Có thể những trạng thái đó cho thấy sự ra đời của một khả năng nội tâm giúp mỗi người gửi đi và đón nhận năng lượng, và biết lắng nghe những lời khuyên xuất phát từ trực giác của mình. Trong trường hạn, những trải nghiệm lâm tử (NDE) và những trải nghiệm thân bí khác có xu hướng làm gia tăng sự nhạy cảm tâm lý và sự lặp lại của những hiện tượng có tính đồng bộ.

Những con đường để tiến vào một ý thức cao cấp

Ta có thể đạt đến ý thức cao cấp bằng cách thực hiện một hành trình thần bí, những điều đó không phải luôn luôn là kết quả của việc hành thiền hoặc rèn luyện tinh thần. Sự giác ngộ có thể được khởi phát do kề cận cái chết, do chấn thương tâm

thần, hoặc ngay cả chỉ trong một lúc nội quán.

Những trạng thái ấy đều có những điểm chung:

- Ta thấy một ánh sáng rực rỡ chói lọi đi kèm với một tâm trạng vui sướng mãnh liệt.
- Ta có cảm giác nhẹ nhàng, bay bổng.
- Ta trực giác về sự vận hành của vũ trụ.
- Ta không còn sợ hãi về cái chết, vì ta thấy đời sống là một không gian bốn chiều.

Để kết nối trực tiếp với năng lượng vũ trụ, điều quan trọng hơn cả là yêu thương (nhưng không dành tình cảm đó riêng cho một đối tượng cá biệt) và tiếp cận với sự hiểu biết hoặc với những trực giác ở nội tâm. Nếu đã thực sự kết nối, bạn sẽ cảm nhận tình yêu thương. Nếu không, điều đó cho thấy bạn không kết nối với nguồn năng lượng của mình.

- Những biến đổi của ý thức

Khi một người đã trải nghiệm thần bí, một số thay đổi sẽ diễn ra trong đời họ:

- Họ có cảm giác được kết nối với một nguồn năng lượng cấp cao.
- Họ không còn tìm cách tích lũy của cải vật chất.
- Họ biết chiêm ngưỡng cái đẹp và mến trọng tha nhân.
- Những khả năng và ao ước học hỏi của họ gia tăng.
- Những khả năng ngoại cảm của họ trở nên mạnh mẽ hơn.
- Họ cảm thấy có một sứ mệnh phải thực hiện trên trần gian.
- Sự e dè, nhút nhát của họ không còn.
- Và họ làm cho những người khác cảm thấy được thôi thúc.

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ NĂM

Mặc khai thứ năm giúp mỗi người chúng ta kết nối nội tâm với năng lượng thiêng liêng. Trong khi tìm kiếm và thăm dò chiều kích thiêng liêng ở bên trong chúng ta, chúng ta có thể tiến đến tiếp cận với trải nghiệm thần bí. Trong cuộc tìm kiếm đó, chúng ta sẽ biết cách phân biệt giữa sự mô tả về ý thức và ý thức đích thực. Để đạt được điều này, chúng ta sử dụng một số tiêu chuẩn thực nghiệm chỉ rõ chúng ta đang kết nối hay không với năng lượng vũ trụ. Chẳng hạn, chúng ta có một cảm nhận sắc bén hơn về màu sắc, mùi vị, và cái đẹp? Chúng ta có cảm nhận một trạng thái hợp nhất, yên ổn tuyệt đối? Và, hơn hết thảy, chúng ta có đạt đến trạng thái ý thức là tình yêu thương? Không phải đối với ai đó hoặc với cái gì đó, nhưng là một cảm xúc không ngừng tác động trong đời chúng ta. Chúng ta không còn chỉ muốn nói đến sự nhận thức mang tính thần bí. Chúng ta đã có can đảm để tiến hành những tìm kiếm quan hệ với cõi thiêng liêng. Chính quan hệ với nguồn năng lượng thiêng liêng sẽ giải quyết mọi xung đột. Chúng ta không cần phải giành giật năng lượng của những người khác.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ NĂM

- Quyết định buổi sáng

Vài phút trước khi ra khỏi giường, bạn hãy tìm kiếm bên trong cơ thể mình. Một cách lặng lẽ hay nói lên quyết định của bạn cho ngày hôm nay. Chẳng hạn: “Hôm nay, tôi sẽ có những giây phút tốt đẹp trong công việc, và học hỏi một điều mới mẻ”. Hoặc: “Hôm nay tôi sẽ sống trọn vẹn từng giây phút và cởi mở để đón nhận những gì với tôi”.

Hãy để ánh sáng lan tỏa khắp cơ thể và nội tâm bạn, Nếu soi rọi ánh sáng đó vào mọi ngõ ngách của đời sống, bạn sẽ cảm nhận sự thanh thản khi biết rằng mình đang sinh động và quyết tâm.

- Bài tập thở

Hãy nhớ rằng bạn đang sống trong một vũ trụ của năng lượng thuần khiết. Vào mọi lúc trong ngày, bạn có thể đón nhận năng lượng đó, nếu biết cởi mở.

Trong ngày, bạn hãy thường chú ý đến cơ thể của mình và, nếu có dịp, hãy hít thở sâu một cách có ý thức. Hãy đưa không khí trong lành vào nơi sâu xa nhất của cơ thể. Hãy tưởng tượng sự trao đổi mang lại. Một sự hít thở có ý thức sẽ giúp bạn

định tâm, dấu bất cứ điều gì đang xảy ra xung quanh.

- Bài tập buổi chiều

Cuối ngày, bạn hãy dành ra năm phút hoặc hơn để đắm chìm trong yên lặng; điều đó sẽ giúp bạn thư giãn. Hãy để cho mọi căng thẳng và ưu tư của ngày rời khỏi cơ thể bạn. Nếu có thời gian, hãy thiền định và thư giãn. Điều này rất hữu ích cho việc gia tăng năng lượng của bạn. Bạn có thể thực hiện bài tập này một ngày mỗi tuần, rồi thường xuyên hơn.

- Bài tập trước khi ngủ

Trước khi ngủ, hãy hướng sự chú ý đến cơ thể bạn. Hãy vui vì những

việc làm hoặc những tiến bộ nho nhỏ mà bạn đã thực hiện trong ngày và bày tỏ lòng biết ơn đời sống vì tất cả những gì mà bạn đã nhận. Nếu cần được làm sáng tỏ về một điều gì đó, hãy cầu xin nhận được thông tin rõ ràng qua những giấc mơ của bạn. Bài tập này sẽ hữu hiệu hơn nếu bạn thực hiện mỗi ngày.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ NĂM

Buổi số 9

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Trao đổi những cảm nghĩ về mặc khải thứ năm và thảo luận về những cách thức khác nhau để huy động năng lượng.

DẪN NHẬP

Yêu cầu một người tình nguyện đọc lớn phần tóm tắt về mặc khải thứ năm. Các thành viên của nhóm hiểu như thế nào về mặc khải này? Hãy chia sẻ những kinh nghiệm của bạn.

Bài tập 1. Thiền định trên đỉnh núi

Mục tiêu: Cố gắng đạt đến một rung động như đã mô tả trong mặc khải thứ năm.

Thời gian: Khoảng 15 đến 20 phút cho thiền định và 20 hoặc 30 phút để thảo luận.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Yêu cầu các thành viên ngồi thoải mái, có thể phát một bản nhạc không lời có nhịp điệu chậm, thích hợp cho thư giãn

hoặc thiền định.

Giai đoạn thứ hai: Các thành viên nhắm mắt lại và nhận thức về cơ thể của mình.

Giai đoạn thứ ba: Một người đọc lớn phần “Thiền định để gia tăng sự tập trung và năng lượng” (Bài tập 3 - Phân thảo luận nhóm - Chương 2).

Giai đoạn thứ tư: Người tình nguyện hướng dẫn buổi thiền định bằng cách nêu ra những chỉ dẫn: Hãy tưởng tượng rằng bạn đang ngồi trên đỉnh một ngọn núi và quan sát cảnh vật xung quanh. (Hãy dành ra hai hoặc ba phút để các thành viên thực hành điều này) Bạn cảm thấy gì khi ở trên đỉnh núi? Hãy mở rộng ý thức của bạn đến chân trời. Hãy tưởng tượng Trái đất là một sinh thể đang sống và thở, y hệt như bạn. Hãy chìm đắm trong trạng thái bình bông, lơ lửng giữa không gian đang trải rộng mọi hướng. Hãy cảm nhận bạn được chống đỡ bởi một lực bên trong. Hãy cảm nhận rằng bạn đang trong một tình trạng thể chất toàn hảo. Hãy nhận thức rằng tất cả những gì mà bạn thấy trên đỉnh núi là một phần của bạn. Giờ đây, hãy để tâm trí quay trở về với thời thơ ấu của bạn, về xa hơn nữa, về lúc mà bạn đang trong bụng mẹ, và xem mình như là một mắt xích của một chuỗi những con người tồn tại từ khi loài người xuất hiện trên Trái đất. Hãy tưởng tượng chuỗi người đó như một sợi dây rung động của năng lượng, và bạn là một đoạn trong sợi dây. Hãy tưởng tượng bằng cách nào sợi dây rung động của năng lượng được nối liền với toàn bộ năng lượng của vũ trụ. Hãy cảm nhận năng lượng đó chuyển động và biến chuyển trong cơ thể bạn khi xảy ra những sự kiện bất ngờ, những trùng hợp ngẫu nhiên. Đưa ý thức về trung tâm của cơ thể, chuẩn bị để đưa ý thức về thực tế đời thường. Hãy hít thở sâu nhiều lần và, một khi đã sẵn sàng, hãy ý thức rằng bạn đang ở trong phòng và mở mắt ra.

Giai đoạn thứ năm: Sau năm phút vươn vai và duỗi dài chân tay, các thành viên tự nguyện cho biết những hình ảnh và thông tin mà họ đã nhận được, những cảm

ngĩ mà họ có trong buổi thiền định.

Bài tập 2: Gia tăng năng lượng

Mục tiêu: Kiểm tra xem những âm thanh khác nhau tác động đến cơ thể của chúng ta như thế nào.

Thời gian: Hãy đặt vào máy vài đĩa CD, mỗi đĩa trong hai hoặc ba phút. Hãy chú ý đến năng lượng đang biểu hiện trong những phản ứng của các thành viên.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy đứng dậy và nhắm mắt lại,

Giai đoạn thứ hai: Khi nghe nhạc, hãy vận động cơ thể tại chỗ.

Giai đoạn thứ ba: Hãy nói lên những cảm nghĩ của bạn.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và nâng đỡ. Hãy gửi tình yêu thương và năng lượng cho mọi người.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Lời Tiên Tri Núi Andes*

2/ Như trên, tr.136

3/ Như trên, tr.121 và 127

4/ Carol Lee Flinders, *Enduring Grace: Living Portraits Of Seven Women Mystics*, San Fransisco, Harper, 1993, tr.155

5/ James Redfield, sđd, tr.128

6/ Như trên

7/ Thích Nhất Hạnh, *Present Moment Wonderful Moment*, Berkeley, California, 1990, tr.30 8/ Jame Redfxeld, sđd., tr.129

9/ Sa nay a Roman, Spiritual Growth, California, n.J.Krmru'r, 1989, tr.113

10/ .lamp RedPield, sđđ., tr.132

11/ Sınaya Homan, sđđ., tr. 114

12/ Michael Murphy & Rhea White, The Psychic Side Of Sports.
Addison-Wesley Publishing Co., 1978, t.r.20

13/Nhutrên, tr.28 14/ Như trên, tr.30-31 15/ Stanislav Grof, tr.l 13 16/Nhur

trên

6. LÀM SÁNG TỎ QUÁ KHỨ ẢNH HƯỞNG CỦA CHA MẸ VÀ NHỮNG CƠ CHẾ THỐNG TRỊ

Trong khi tiếp tục du hành qua những con đường núi hiểm trở, nhân vật chính của chúng ta có thời gian để tự hỏi liệu mình có thể đạt được năng lượng. Như để trả lời cho thắc mắc đó, một sự việc xảy ra tình cờ trên đường cho thấy anh đã hụt mất một cơ hội để tiến triển, do đã có thái độ ngập ngừng. Người hướng dẫn cho biết anh sẽ có thể khám phá mục tiêu đời mình và đạt được nó một cách nhanh chóng hơn nếu biết suy nghĩ về những thành công, những thất bại và triết lý sống của cha mẹ, nhưng chỉ với điều kiện là ngừng dựa vào cơ chế thống trị. Thật đúng lúc, giữa những phế tích của Machu Picchu, anh gặp một người có thể giúp anh thấy rõ quá khứ: anh bắt đầu thấy rằng mọi việc anh đang làm đều

xoay quanh vấn đề chính của đời anh, một vấn đề đã được hình thành từ thời thơ ấu.

MẶC KHẢI THỨ SÁU

Mặc Khải Thứ Sáu nói rằng mỗi người chúng ta thể hiện một giai đoạn mới của sự tiến hoá so với di sản mà cha mẹ ta để lại: Chính trong khi nhận thức về điều mà cha mẹ ta đã thực hiện và ở điểm mà họ đã dừng lại, chúng ta có thể đạt đến mục tiêu cao nhất của mình trên trần gian. Khi dung hoà điều mà họ đã đem đến cho ta và điều mà họ đã để lại để ta giải quyết, ta có thể đạt được một hình ảnh rõ ràng về mình và về những gì mà ta được yêu cầu thực hiện. Vì lý do gì mà ta không cảm thấy thoả mãn, không cảm thấy đời ta đã được thực hiện một cách đầy đủ? Mặc Khải Thứ Sáu cho biết rằng chúng ta đang cản trở sự tiến hoá khi ngoan cố tìm cách làm chủ năng lượng bằng một quá trình gọi là “cơ chế thống trị”. Chúng ta ngăn chặn một cách có hệ thống sự phát triển của định mệnh bằng cách lặp lại một sơ đồ thống trị đã có từ thời thơ ấu, thay vì để cho những hiện tượng có tính đồng bộ giúp chúng ta tiến triển.

Nói chung có hai cách thức có tính gây hấn và hai cách thức có tính thụ động nhằm làm chủ năng lượng, và đó là những cách mà chúng ta đã chọn từ thời thơ ấu. Nếu xác định được cơ chế thống trị, ta có thể giải phóng mình khỏi cung cách xử thế hạn hẹp. Khi nhận thức về phương cách mà ta đang ngăn chặn dòng chảy năng

lượng dẫn dắt một cách tự nhiên đến mục tiêu cao nhất, ta sẽ bắt đầu hiểu biết về cái tôi

Trở về quá khứ

Cho đến lúc này, nhân vật chính của chúng ta đã tiến theo con đường của mình, có thể nói là mù quáng. Anh tìm kiếm lời giải đáp nhưng không

thực sự biết nội dung của những câu hỏi. Anh cảm thấy bồn chồn rối loạn, kiệt lực, rồi lại cảm thấy sáng khoái, cao hứng và hoài nghi. Anh không biết mình đang đi về đâu và chẳng hiểu tại sao chưa đến. Điều đó có làm bạn nhớ những gì đã xảy ra cho mình?

Cho đến lúc này, mặc khái thứ nhất cho anh biết rằng anh không ngừng trải qua những trùng hợp ngẫu nhiên mang nhiều ý nghĩa, cho thấy có điều gì đó bí ẩn đang xảy ra. Với mặc khái thứ hai, anh hiểu rằng ý thức của anh đang ở trong một không gian bốn chiều mang tính lịch sử và do đó anh muốn góp phần vào sự thức tỉnh tâm linh. Với mặc khái thứ ba, anh nhận thức về sự tồn tại của năng lượng vô hình của vũ trụ, năng lượng tác động đến cách tư duy của anh. Đến mặc khái thứ tư, anh thấy rõ rằng có nhiều người, kể cả anh, đang một cách vô vọng giành giật năng lượng của những người khác, và rồi cảm thấy kiệt sức, không thỏa mãn. Mặc khái thứ năm phát huy tác dụng khi anh kết nối với năng lượng vũ trụ trên đỉnh núi. Từ cao điểm đó, anh trở về với thế giới phàm tục, sẵn sàng tham gia một cách tích cực hơn vào diễn trình có tính đồng bộ của định mệnh.

Đến giai đoạn này, anh biết mình có thể một cách Ý thức kết nối với năng lượng vũ trụ và bắt đầu hoạt động ở mức độ mới của tâm thức. Anh đã sẵn sàng quyết định một cách chính xác hơn vấn đề chính của đời anh để hoạt động bí ẩn của vũ trụ có thể tăng tốc. Anh sẵn sàng loại bỏ nhu cầu thống trị của mình.

- Bản tổng kết về cha mẹ

Giờ đây, nhân vật chính của chúng ta hiểu ra điều mà anh đã thừa kế từ

cha mẹ. Người ta nói với anh rằng bản sắc tinh thần đích thực của anh sẽ

xuất hiện nếu anh xem đời mình như một câu chuyện dài. Anh phải xem xét lại những sự kiện của đời mình, từ khi chào đời cho đến hiện nay, nhằm tìm thấy ý

nghĩa của chúng và tự hỏi: “Tại sao tôi được sinh ra trong gia đình này? Đây là lý do của tất cả những gì đã xảy ra?”.

“Mỗi người phải xem xét lại thời thơ ấu của mình, gia đình mình, và tìm hiểu điều gì đã xảy ra... Một khi chúng ta đã khám phá sự thật đó, nó sẽ kích động chúng ta, bởi nó cho chúng ta biết chúng ta đang ở đâu, trên con đường, và chúng ta đang thực sự làm gì”.

- Bối cảnh đã được dàn dựng từ thời thơ ấu

Cuộc đời của nhà văn Albert Camus minh họa cách thức mà những ảnh hưởng gia đình góp phần làm thay đổi và phát triển một cá nhân.

Trước khi qua đời năm 1960 trong một tai nạn giao thông, Camus đang viết một tiểu thuyết tự thuật. Cuốn sách dang dở này mô tả thời thơ ấu đau buồn của ông, bởi cái chết của người cha trong Thế Chiến Thứ Nhất.

Camus lớn lên trong một gia đình không hề có tiếng trò chuyện. Ông được nuôi dạy bởi một người mẹ khiếm thính và một bà ngoại rất nghiêm khắc; cả hai đều mù chữ. Sau thời thơ ấu được dạy dỗ trong thinh lặng, Camus lớn lên và viết những tác phẩm với Văn phong rất giản dị, và có chủ đề là sự tha hoá. Ngay cả những tựa sách của ông “Người Xa Lạ”, “Dịch Hạch”, “Sa Đọa”, cũng gợi ý rằng tác giả của chúng là một trí thức có phần nào đó ở ngoài lề. Trong diễn văn đọc khi nhận giải Nobel, Camus đã nói đến khát khao “phát biểu nhân danh những người không bao giờ được lên tiếng”. Như vậy, Camus đã có thể biến những trải nghiệm buồn khổ đầu đời của ông thành một tư duy nghệ thuật về sự tha hoá của xã hội.

Trường hợp của Larry L, một nhà doanh nghiệp, sở hữu một nhà máy sản xuất nước giải khát. Được sinh ra và lớn lên tại Texas, Larry có những hoài nghi về tầm quan trọng của những trùng hợp ngẫu nhiên và sự cần thiết phải từ bỏ nhu cầu muốn kiểm soát mọi việc của mình:

“Tôi đã lập một bản tổng kết về cha mẹ tôi với sự dè dặt bởi vì, thú thật, tôi đã phải trải qua nhiều lần tâm lý trị liệu và tin rằng mình đã khá hiểu về những ảnh hưởng mà mình đã phải chịu đựng trong thời thơ ấu. Nhưng, trong khi làm bản tổng kết, tôi đã thấy một điều gì đó thật sự mới mẻ đối với tôi. Khi bắt đầu, tôi đã muốn nhận ra những ý hướng tốt đẹp sau ảnh hưởng của cha mẹ tôi. Tôi cảm nghĩ rằng họ là những tâm hồn ở gần tôi nhất, và họ hẳn đã chuẩn bị cho tôi, cách này

hay cách khác, về điều mà tôi sẽ phải thực hiện trong đời. Họ là những người đáng yêu, những người thành đạt, nhưng đã dứt khoát phải kiểm soát mọi việc trong đời họ. Bài học tổng quát mà tôi đã nhận được từ họ tóm tắt như sau: ‘Con phải biết hoạch định đời con’. Dĩ nhiên, tôi đã dành thời gian để cố chống lại lời dạy đó. Sự lo âu thường xuyên của cha mẹ tôi trước những gì xa lạ đã khiến tôi tin tưởng hơn vào vũ trụ. Tôi đã lớn lên với ấn tượng thiên nhiên là một điều gì đó đáng sợ. Tôi cảm thấy yên tâm khi ngồi trong xe buýt hơn là ở trong rừng. Giờ đây, tôi có thể thấy rằng những điều được cho là ‘lựa chọn’ mà tôi đã thực hiện trong đời thực ra chỉ đơn giản là những phản ứng chống lại lối giáo dục của cha mẹ tôi.

“Tôi đã luôn tự hào về quan điểm hoài nghi, bi quan của mình, vì vậy tôi nghĩ đến phương diện tích cực những năm đầu đời như một thay đổi lớn lao. Tôi cảm thấy thương cha mẹ tôi nhiều hơn. Tôi có cảm tưởng rằng vết thương đã lành, vết thương mà trước đó tôi thông hệ biết.

“Tôi đã thực hiện một công việc cho mục tiêu chính của đời tôi và biết

rằng tôi đã có mặt tại đây để làm điều chưa làm. Điều mà tôi cần là biết tin tưởng vào vũ trụ”.

Hít vào, tâm tĩnh lặng Thở ra, miệng mỉm cười An vui trong hiện tại Giây phút đẹp tuyệt vời.

(Thích Nhất Hạnh, Present Moment Wonderful Moment)

- Những đảo lộn bên trong

Ví dụ trên cho chúng ta thấy người này đã trải qua một sự thay đổi quan điểm. Ông có thể nhìn đời mình một cách mới mẻ, và điều đó giúp ông hài hòa với vũ trụ. Câu chuyện của ông cho thấy những thay đổi mô thức ở nội tâm là điều có thể. Chính qua những biến đổi quan điểm như thế mà thế giới quan của chúng ta thay đổi.

Đức Phật dạy chúng ta rằng những định chế xã hội lớn mạnh cùng với chúng ta. Chúng không phải là những cơ chế độc lập tách khỏi đời sống nội tâm của chúng ta... Chúng là những hình thái đã được định chế hoá từ sự vô minh của chúng ta, từ những sợ hãi và những thèm muốn của chúng ta, và chúng đã đạt được tính năng động của riêng chúng. Cái tôi và xã hội đều là những thực tại, và có một quan hệ

nhân quả hỗ trợ. (Joanna Macy, World as Lover, World as Self.)

- Vấn đề của đời bạn

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính của chúng ta thậm chí nghe thấy tiếng nói: “Bạn đang ở đây bởi vì điều đó là cần thiết để theo đuổi quá trình tiến hoá của bạn. Toàn bộ đời bạn là một con đường dài để tiến đến thời điểm này”. Tựa như nhân vật đó, bạn sẽ đến điểm mà bạn đã sẵn sàng để tiến hoá một cách ý thức. Hãy ngừng đọc trang sách này và chiêm nghiệm về điều khẳng định đó trong khi áp dụng vào trường hợp của bạn.

Hãy nghĩ về cách thức mà bạn đã đọc Lời Tiên Tri núi Andes cùng những sách tương tự viết về tính tâm linh và sự phát triển con người. Bạn có nghĩ rằng toàn bộ đời bạn đã dẫn bạn đến thời điểm này, khi bạn đọc trang sách này? Việc nghiên cứu những mặc khải có giúp bạn theo đuổi con đường dẫn đến những mục tiêu của đời bạn? Bằng cách nào mọi thành công, mọi thất vọng và mọi giai đoạn trong quá trình phát triển của bạn đã chuẩn bị để bạn có mặt ở đây và lúc này, nhằm học hỏi những mặc khải?

Mẹ tôi đã dành nhiều thời gian để chơi dương cầm trong khi mang thai tôi... Tôi không thể hình dung đời mình sẽ như thế nào nếu cha mẹ tôi không khuyến khích tôi học nhạc. (Glenn Gouldy nhạc sĩ dương cầm)

Trong những bài tập cá nhân dưới đây, bạn sẽ có dịp xem xét chi tiết ảnh hưởng của cha mẹ bạn đối với bạn. Sau khi suy nghĩ về cách nhìn của bạn về cuộc đời họ và ảnh hưởng của họ đối với bạn, hãy tiếp tục phân tích cuộc đời mình, điều mà bạn đã bắt đầu ở chương thứ hai, với bản tổng kết về cuộc đời mình. Việc tìm hiểu ảnh hưởng của cha mẹ cùng với những gì đã xảy ra trong cuộc đời bạn sẽ giúp bạn khám phá vấn đề đeo đẳng bạn cho đến hôm nay.

Những cơ chế thống trị xuất phát từ đâu?

Hãy nhớ rằng, trong mặc khải thứ tư, con người cạnh tranh nhau để giành năng lượng. Chúng ta làm điều đó để có thể cảm thấy thoải mái hơn về mặt tâm lý. Chúng ta tin rằng mình phải thu hút sự chú ý tình yêu thương, sự biết ơn, sự nâng đỡ, sự tán thưởng của những người khác. Thái độ mà chúng ta chọn để chuyển hướng năng lượng về mình giống như những tương tác mà chúng ta đã trải qua với

cha mẹ chúng ta khi chúng ta còn thơ ấu.

Để phát triển một cách có ý thức, chúng ta phải trước tiên loại bỏ những thái độ xưa cũ, những nỗi sợ, những hiểu biết sai lệch, và nhu cầu của chúng ta nhằm làm chủ năng lượng. Trong những năm đầu đời, chúng ta đã thích nghi với bối cảnh sống vô thức. Cách thức mà cha mẹ ta đối xử với ta và cách thức mà ta cảm nhận cùng với họ dạy ta thu nạp năng lượng.

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, chúng ta được biết rằng:

“Mỗi người phải sống lại quá khứ của mình, nhất là thời thơ ấu, để hiểu bằng cách nào cơ chế đó đã hình thành. Đừng quên rằng hầu hết những thành viên trong gia đình của ta đều có cơ chế thống trị riêng của họ, và họ cùng tìm cách lấy năng lượng của ta, những đứa trẻ. Chúng ta cần giành lại năng lượng. Như thế, chúng ta đã tạo ra một cơ chế phòng thủ. Chúng ta vẫn luôn thực hiện điều đó trong quan hệ với những thành viên khác trong gia đình. Một khi đã xác định những sơ đồ của sự tranh giành năng lượng bên trong gia đình ta, ta sẽ có thể vượt qua những chiến lược kiểm soát đó, và thấy rõ điều gì đang thực sự xảy ra”.

Có bốn loại thao túng năng lượng được mô tả nằm trong một chuỗi. Tùy theo tình huống, một số người sử dụng vài loại, nhưng hầu hết

chúng ta thường chỉ sử dụng một cơ chế thống trị, cơ chế đã tỏ ra hữu hiệu với những thành viên của gia đình và chúng ta có xu hướng lặp lại.

Những cơ chế kiểm soát

KÊ ĐE DỌA

Những Kẻ Đe Dọa thu hút sự chú ý về họ bằng lời nói lớn tiếng, bằng sức mạnh thể chất, những lời đe dọa, những cư xử cộc cằn thô lỗ. Họ duy trì áp lực lên người khác bằng những nhận xét gây bối rối, những phản ứng giận dữ và, trong trường hợp cực đoan, những bùng nổ gây hấn. Năng lượng đổ về họ vì những người quanh họ sợ hãi và sống trong nỗi ám ảnh về “lần bùng nổ sắp đến”. Những Kẻ Đe Dọa luôn là những người làm bạn sợ hãi hoặc lo âu.

Cho mình là trung tâm, thái độ và cách xử sự của những Kẻ Đe Dọa dựa trên một loạt phương cách: ra lệnh cho người khác, nói không ngừng, chứng tỏ quyền, cứng nhắc, mỉa mai cay độc, thậm chí hung bạo. Có thể nói những Kẻ Đe

Dọa là những cá nhân bị cắt đứt nhiều hơn cả với năng lượng vũ trụ. Thông thường, họ thu hút những người khác bằng cách tạo ra một hào quang quyền lực.

Mỗi cơ chế trong bốn cơ chế thống trị tạo ra một sự năng động gọi là cơ chế phòng thủ. Cơ chế phòng thủ do Kẻ Đe Dọa tạo ra thường được giành cho Kẻ Than Vãn - một loại năng lượng đặc biệt tiêu cực. Cảm thấy Kẻ Đe Dọa đang giành giật năng lượng của mình, Kẻ Than Vãn cố ngưng điều đó bằng cách nhún nhường và quy lụy “Hãy xem anh đối xử với tôi như thế nào. Tôi có làm hại ai đâu”. Kẻ Than Vãn cố quy tội cho Kẻ Đe Dọa để người này thôi tấn công mình và lấy năng lượng. Một khả năng chống cự khác, là chọn vai trò Chống - Kẻ Đe Dọa. Cơ chế đó diễn ra khi

thái độ than vãn không hữu hiệu hoặc, có thể, khi người bị đe dọa cũng có tính hung hãn. Lúc đó, họ sẽ chống lại bằng một sự tấn công tương tự như của Kẻ Đe Dọa. Nếu một người trong cha mẹ bạn là Kẻ Đe Dọa, rất có thể một trong những ông bà của bạn là một Kẻ Đe Dọa hoặc một Kẻ Than Vãn thụ động.

KẸ TRA HỎI

Những Kẻ Tra Hỏi ít sử dụng sự đe dọa thể chất, nhưng có thói quen bẻ gãy tinh thần và ý chí của người khác bằng cách xem xét một cách nghi ngờ mọi hoạt động và mọi động cơ của họ. Với những chỉ trích mang tính thù nghịch, những Kẻ Tra Hỏi tìm cơ hội để đổ cho người khác là sai trái, có lỗi. Càng bị họ nhấn mạnh đến những sai trái hoặc lỗi lầm của bạn, bạn sẽ càng chú ý đến họ và quan tâm đến từng cử chỉ của họ. Càng cố gắng để chứng tỏ khả năng của mình hoặc để đáp ứng họ, bạn càng gởi thêm năng lượng cho họ. Tất cả những gì bạn nói ra sẽ được dùng để chống lại bạn vào lúc này hoặc lúc khác. Bạn cảm thấy mình không ngừng bị phụ thuộc. Cực kỳ cảnh giác và chăm chú theo dõi, động thái của họ có thể là đa nghi, mĩa mai cay độc, gây khó chịu, cầu toàn, dạy đời và thao túng người khác một cách tàn ác. Họ thu hút sự chú ý của tha nhân bằng sự khôn khéo của họ, bằng lối lý luận không mắc sai lầm của họ, bằng kiến thức và trí tuệ của họ.

Ở vai trò cha mẹ, những Kẻ Tra Hỏi tạo ra những đứa con thờ ơ, lãnh đạm và đôi khi là những Kẻ Than Vãn. Hai loại người này muốn né tránh những tìm tòi, điều tra. Những Kẻ Thờ ơ muốn tránh phải cung cấp một lời giải đáp trước sự dò xét không ngừng của Kẻ Tra Hỏi.

KẸ THỜ Ơ

Những Kẻ Thờ Ơ là những người bị mắc kẹt trong thế giới nội tâm của những xung đột không dứt, của những nỗi sợ hãi và thiếu tự tin của mình. Một cách vô thức, họ tin rằng, nếu họ có vẻ bí ẩn hoặc lãnh đạm, những người khác sẽ đưa họ ra khỏi cái vỏ ốc của họ. Thường cô đơn, họ luôn giữ khoảng cách do sợ người khác áp đặt ý muốn lên họ hoặc tranh cãi về những quyết định của họ (theo cách Kẻ Tra Hỏi). Tin rằng phải tự mình làm mọi việc, họ không yêu cầu được giúp đỡ. Họ cần nhiều “không gian” và thường né tránh bị buộc phải dần thân. Khi còn bé, họ thường không được phép thỏa mãn nhu cầu được độc lập. Người khác không nhận ra cá tính của họ.

Có xu hướng nghi ngờ về vai trò Kẻ Than Vãn, họ không ngờ rằng sự dè dặt có thể là nguyên nhân khiến họ khó có thể đạt được những gì họ mong muốn. Chẳng hạn, sự đánh giá tốt về tính cách và khả năng của bản thân, hoặc gây cho họ ấn tượng về sự tri triệ hoặc rối ren. Họ thường xem vấn đề chính của họ như là một sự thiếu thốn (tiền, bạn, tiếp xúc xã hội, học vấn).

Động thái của họ tiến từ sự thờ ơ, thiếu sẵn sàng không hợp tác, đến bác bỏ, chống đối và giả vờ.

Là những người sử dụng sự thờ ơ như một cách phòng thủ, họ có xu hướng cắt đứt dòng chảy năng lượng bằng những câu nói như: “Tôi không như những người khác”, “Không ai thực sự hiểu điều tôi đang cố làm”, “Tôi không muốn liêu lĩnh...”, “Phải chi tôi có...”. Những cơ hội vượt khỏi tầm tay họ trong khi họ không ngưng chẻ sợi tóc làm tư. Thoáng chút dấu hiệu của sự xung đột, những Kẻ Thờ Ơ sẽ né tránh và đào thoát. Trong buổi đầu, những Kẻ Thờ Ơ thu hút sự chú ý do vẻ ngoài bí ẩn và khó hiểu của họ.

Những Kẻ Thờ Ơ thường làm phát sinh những Kẻ Tra Hỏi, nhưng họ cũng có thể tương tác với những Kẻ Đe Dọa hoặc những Kẻ Than Vãn, do họ ở trung tâm của chuổi.

KẺ THAN VÃN HOẶC NẠN NHÂN

Những Kẻ Than Vãn không khi nào cho rằng mình có đủ sức mạnh để đương đầu với thế giới một cách tích cực; họ thu hút năng lượng bằng cách gọi lên cảm tình. Nếu phản ứng của họ là im lặng, họ có thể chuyển vào vai trò Kẻ Thờ Ơ.

Luôn bị quan, những Kẻ Than Vãn thu hút sự chú ý bằng một bộ mặt lo âu, những tiếng thở dài, những run rẩy khóc lóc. Họ nhìn đắm đắm vào nơi xa vắng, trả lời những câu hỏi một cách hững hờ, và nhắc mãi những bi kịch và những hoàn cảnh đau buồn. Họ luôn nhường nhịn và tuân theo người khác. Hai từ ưa thích của họ là: “Đúng, nhưng...”.

Những Kẻ Than Vãn thu hút sự yêu mến bởi tính cách dễ tổn thương và nhu cầu được giúp đỡ của họ. Nhưng họ không thực sự quan tâm đến việc tìm thấy những giải pháp vì, nếu thế, họ sẽ mất nguồn năng lượng. Là những người dễ thích nghi, họ xác định những giới hạn, và một loạt thái độ từ sự thuyết phục, phòng thủ, biện minh, đến những giải thích không dứt, ba hoa thái quá, những nỗ lực nhằm giải quyết những vấn đề không hề liên quan đến họ.

Những Kẻ Than Vãn củng cố vị thế nạn nhân bằng cách thu hút những người đe dọa họ. Trong những chu kỳ cực đoan của bạo hành trong gia đình, một Kẻ Đe Dọa sẽ hành hạ Kẻ Than Vãn càng lúc càng tàn tệ hơn, cho đến khi đạt cực điểm. Sau đó, Kẻ Đe Dọa sẽ thoái bộ và xin lỗi, và như thế phát ra năng lượng đưa Kẻ Than Vãn vào tr

Những cơ chế kể trên là điều dễ nhận thấy hơn khi chúng ta quan sát ở những người khác.

Nền tảng của các cơ chế thống trị là nỗi sợ hãi

Mọi phương cách nhằm làm chủ năng lượng đều dựa trên nỗi sợ hãi nguyên thủy rằng chúng ta sẽ không thể tiếp tục sống nếu để mất nguồn năng lượng kết nối chúng ta với cha mẹ. Khi ta còn nhỏ, cha mẹ ta quả thực là nguồn của sự sống còn của ta và, khi ta cần năng lượng để cảm thấy yên ổn, ta sử dụng cơ chế thống trị, một cơ chế có vẻ hữu hiệu hơn.

Giờ đây, chúng ta đã ý thức rằng có một nguồn năng lượng sẵn cho mọi người, và chúng ta không cần phải kiên trì trong sơ đồ thống trị và sống còn xưa cũ nữa. Nếu chúng ta biến đổi cơ chế dựa trên nỗi sợ hãi bằng cách kết nối với cội nguồn nội tâm, chúng ta sẽ tồn tại ở mức độ rung động cấp cao. Khi dựa vào ý thức, những cơ chế kiểm soát có thể trở thành những chủ bài.

Bạn hãy trả lời những câu hỏi sau:

- Điều gì làm cha mẹ bạn lo sợ? Họ có lối ứng xử thế nào?
- Điều gì làm bạn lo sợ? Bạn ứng xử như thế nào? Bạn giông cha mẹ bạn ở điểm nào?
- Làm thế nào để biến đổi những cơ chế thống trị?

Một khi chúng ta tập trung vào chính mình, những cơ chế thống trị sẽ nổi lên bề mặt ý thức và những thói quen xưa cũ có thể biến thành những sức mạnh tích cực.

KẺ ĐE DỌA / NGƯỜI LÃNH ĐẠO

Khi được kết nối với nguồn đích thực của quyền lực, một Kẻ Đe Dọa sẽ thấy sự đánh giá tốt về chính mình gia tăng, ngay cả khi đang sử dụng

những tính cách lãnh đạo. Vững tin ở chính mình nhưng- không phải là kẻ thống trị, tin tưởng vào khả năng của mình nhưng không ngạo mạn, Kẻ Đe Dọa trở thành Người Lãnh Đạo, có nhiều cơ may hơn để có một tinh thần tích cực và đạt được sự hợp tác của tha nhân.

KẺ TRA HỎI / NGƯỜI BÀO CHỮA

Một khi đã ỏi, Kẻ Tra Hỏi sẽ hướng sự ưa thích nêu lên những câu hỏi vào một công việc mà ở đó Kẻ Tra Hỏi trở thành Người Bào Chữa, có thể sử dụng một cách hài hòa hơn những năng khiếu để truyền

đạt và giao tiếp.

KẺ THỜ Ồ / NGƯỜI TƯ DUY ĐỘC LẬP

Được giải phóng khỏi nhu cầu tự đặt mình ở bên lề xã hội, Kẻ Thờ Ồ hướng trực giác sâu sắc, sự khôn ngoan và tính sáng tạo vào mục tiêu, và điều đó đặc biệt phù hợp để trở thành mẫu Người Tư Duy Độc Lập.

Xu hướng của chúng ta nhằm phó thác và tin vào những tính năng của quá trình tiến hóa giúp chúng ta không còn trông cậy vào ý chí, và để cho vô thức giữ một vai trò quan trọng. Khi điều đó xảy ra, chúng ta dễ chấp nhận ý tưởng về một quyền

năng cấp cao. Chúng ta từ bỏ ước muốn phải giải thoát khỏi thái độ lệ thuộc của mình và bắt đầu hiểu rằng đời sống là một tiến trình. (The Twelve Steps: A Way Out: A Working Guide For Adult Children Of Alcoholic And Other Dysfunctional Families)

KÊ THAN VẤN / NGƯỜI CẢI CÁCH

Một khi đã thực hiện một sự phát triển cá nhân và khám phá sự hài hòa của vũ trụ, Kê Than Vấn có thể tìm thấy sức mạnh từ nguồn nội tâm của mình và trở thành một Người Cải Cách đầy lòng trắc ẩn, một nhà hoạt động xã hội.

Trong phần lớn các trường hợp, sự biến đổi của Kê Than Vấn được khởi phát bởi một sự biến cố về tiêu cực, chẳng hạn như một cuộc ly hôn, một sự thất bại hoặc một căn bệnh. Đau buồn, thất vọng, tủi nhục, cô đơn và một cảm nhận về thất bại đã tạo ra một cú sốc có lợi, vì con người đó sẽ ao ước đảm nhận điều mình cần học hỏi.

- Làm thế nào để phân tích những cơ chế thống trị?

Một trong những câu hỏi thường được nêu lên là; “Làm thế nào tôi có thể thoát khỏi cơ chế thống trị? Tôi cần phải làm gì?”.

Hãy ý thức về động thái của mình. Để loại bỏ sơ đồ động thái của bạn, trước tiên bạn phải xác định cơ chế mà bạn đã chọn trong thời thơ ấu. Hãy đọc lại những mô tả ở phần trên và bắt đầu để ý thái độ của bạn, nhất là khi bạn đang bị stress hoặc lo âu.

Bạn có trở thành một kẻ thích gây gổ, nôn nóng, tức giận, đe dọa hoặc thống trị người khác? (Kẻ Đe Dọa)

Bạn có nghi ngờ người khác, hoặc cho rằng họ không lưu tâm đến bạn? Bạn có phiền nhiễu họ, có nêu lên những nhận xét về họ, có cất vấn họ? (Kẻ Tra Hỏi)

Bạn có tỏ ra xa cách, lạnh nhạt, và né tránh những tình huống mà bạn có thể tỏ lộ chính mình, do sợ bị xét đoán? (Kẻ Thờ ơ)

Bạn có luôn than vãn về những khó khăn trong khi bị ám ảnh bởi chúng, và hy vọng những người khác sẽ giúp đỡ mình? (Kê Than Vấn)

Hãy ý thức về những loại nhân cách mà bạn thu hút. Hãy ngừng đáp ứng những

cơ chế của chúng. Hãy chú ý đến tính chất của những quan hệ hàng ngày của bạn và dứt khoát từ bỏ cung cách đó.

Chẳng hạn, bạn có dành thời gian để kề cận với những Kẻ Đe Dọa? Nếu

thế, có thể bạn cảm thấy rằng bạn không thể làm chủ đời mình và bạn là người bất lực. Có thể bạn đang tìm cách bòn rút năng lượng của họ do bạn cũng là một Kẻ Đe Dọa (tin rằng năng lượng là hiếm hoi sẽ cho ta ấn tượng rằng cạnh tranh là cần thiết). Hoặc, nếu bạn cảm thấy mình là nạn nhân, thì phản ứng của bạn có thể là tìm cách biện minh cho sự bất lực của mình, thay vì đảm nhận trách nhiệm. Nếu là nạn nhân của một Kẻ Đe Dọa, bạn hãy phân tích thời điểm mà bạn cần được tiếp cận với những cảm xúc tức giận hoặc ấn tượng bị đối xử bất công. Tại sao bạn cảm thấy bị buộc phải hành động? Hãy quan tâm đến những lời thú nhận mang tính chống đỡ, chúng là chứng cứ cho thấy bạn đang trong vị thế của Kẻ Than Vãn và bạn đang tìm cách để bòn rút năng lượng của người khác.

Phải chăng có những Kẻ Than Vãn đang đến với bạn để kể cho bạn một câu chuyện lâm ly? Có thể bạn đã bắt đầu có trách nhiệm hơn với chính mình và đó nhắc nhở bạn đừng rơi trở lại vào thói quen xấu chỉ trích người khác. Có thể bạn cảm thấy không vững tin, sa sút tinh thần, hoặc sợ hãi, nhưng không nhân nguyên nhân của những trạng thái đó. Điều đó có nghĩa là bạn đã ngoại xuất, mà không biết, những trạng thái tình cảm của Kẻ Than Vãn và thu hút những con người giống như bạn. Lời khuyên mà bạn dành cho một Kẻ Than Vãn có thể có giá trị cho chính bạn.

Bạn có một Kẻ Tra Hối trong cuộc đời mình? Có thể bạn che giấu với người đó những tình cảm của bạn và không nói cho người đó toàn bộ sự thật về một vấn đề nhất định. Hãy tự hỏi bằng cách nào bạn bòn rút năng lượng của người đó. Bạn có mong rằng người đó sẽ hiểu bạn mà bạn không muốn nói thẳng ra? Bằng cách nào bạn đã để mất sự tiếp cận với cội nguồn vũ trụ?

Có ai đã tỏ ra lãnh đạm với bạn? Tỏ ra xa cách hoặc bí ẩn với bạn? Bạn

có hướng đến một tiếp cận thường xuyên với người đó? Bạn có thắc mắc về những gì mà người đó đang suy nghĩ, về những việc làm và những lý lẽ của người đó? Có thể bạn đã cật vấn hoặc theo dõi người đó - hành động chẳng khác cha mẹ của người đó. Có thể người đó đã làm ra vẻ bí ẩn để né tránh cảm giác bị xâm phạm

hoặc để khỏi phải có phản ứng.

Hãy nhớ rằng những phản ứng của bạn có gốc rễ từ những nỗi sợ hãi thời thơ ấu.

Hãy giữ sự tiếp cận với cơ thể bạn; chẳng hạn, hãy để ý xem bạn có cảm giác giá lạnh trong trường hợp bị chỉ trích hoặc cật vấn. Sự cứng nhắc, cảm giác lạnh giá và sự hãi là dấu hiệu cho thấy rằng bạn đang vật vã để giành giật năng lượng và bạn đã để mất chính mình.

- Chỉ ra cơ chế

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes Julia giải thích cho nhân vật chính: “Mọi cơ chế đều là những chiến lược kín đáo nhằm đạt năng lượng... Những thao túng kín đáo nhằm đạt năng lượng sẽ không thể vận hành nếu chúng ta chỉ ra chúng... Sự thật về những gì diễn ra trong một cuộc đối thoại luôn là điều có giá trị hơn cả. Sau đó, người đối thoại buộc phải tỏ ra thực tế hơn và trung thực hơn”.

Việc xác định những cơ chế làm sáng tỏ sự thật của cuộc gặp gỡ. Nhưng điều đó không có nghĩa là bạn nhất thiết phải phân tích tại chỗ cuộc đối thoại, phải có khả năng để xác định rằng mình đang gặp một Kẻ Đe Dọa và phản ứng lại bằng một thái độ của Kẻ Thờ ơ, hoặc phải có bất cứ một giải thích nào về cơ chế tâm lý. Việc xác định cơ chế có nghĩa là bạn ghi nhận có một cuộc cạnh tranh giành quyền lực đang diễn ra, và bạn cảm thấy bị đè nén, bế tắc, bất lực... Việc xác định cơ chế có nghĩa là

bạn ý thức về những xúc cảm đích thực của mình và bạn đã chọn những biện pháp để thuyết phục người khác, tìm cách chống đỡ, khi bạn cảm thấy bị đe dọa hoặc có lỗi vì ai đó đổ lỗi cho bạn đã gây ra những rắc rối cho họ. Khi bạn có cảm tưởng bế tắc, không lối thoát, và đầu óc rối bời, là bạn đang lâm vào cuộc tranh giành quyền lực. Quá trình làm sáng tỏ có ý thức giúp bạn quyết định có còn muốn tiếp tục sống trong hoàn cảnh đó hay biến đổi nó.

Nhưng việc chỉ ra những cơ chế có thể trở nên khó khăn nếu thoại với bạn đang sợ hãi hoặc quá cảm xúc. Điều chủ yếu là làm sáng tỏ sự thật. Hãy luôn giữ tình yêu thương và sự thông cảm và tin vào nhận xét của bạn để biết lúc nào phù hợp để lên tiếng.

Hãy thử áp dụng nhiều phương pháp và bước đầu, bạn không nên sợ tỏ ra vụng về. Bạn đang sửa đổi một sơ đồ động thái xưa cũ và bạn không thể quá thận trọng.

Có nhiều khi mục tiêu bề ngoài của sự đối đầu khác với chuyện được thua đích thực. Hãy tìm kiếm sự thật ở đằng sau vẻ ngoài.

- Ở bên kia cơ chế, hãy nhìn vào con người thật

Hãy tập trung vào năng lượng của bạn và đừng quên gửi năng lượng đến cho tha nhân. Như mặc khải thứ nhất đã chỉ rõ, mỗi người mà ta gặp đều đang nắm giữ một thông điệp dành cho ta, cũng như ta đang nắm giữ một thông điệp dành cho họ. Nếu đang lún vào một cuộc tranh giành năng lượng, ta chẳng thể nhận được thông điệp. Sau khi đã xác định cơ chế, ta phải đối xử với người đối thoại không chút thiên kiến và gửi cho họ năng lượng một cách tự nguyện, để họ có thể nhận và gửi năng lượng cho ta.

Hãy lắng nghe những chỉ dẫn mà người khác muốn bạn biết về điều đang xảy ra ở họ. Trong tâm trạng nóng nảy của một cuộc cãi cọ, Kê De Dọa lớn tiếng, chẳng hạn: “Tôi đã quá chán bị thúc ép từ mọi phía. Từ khi còn nhỏ, tôi đã phải tuân theo đủ mọi thứ mệnh lệnh”. Điều đó giúp một người đang tiến nhanh đến thái độ Kê Than Vãn, hiểu rằng mình không hề có trách nhiệm trong cuộc xung đột, một cuộc xung đột xuất phát từ một vấn đề sâu xa và xưa cũ. Như thế, họ có thể nói với nhau một cách thẳng thắn và nhiều cảm tình hơn. Trong trường hợp này, vì hiểu khá nhiều về nhau, nên họ có thể khám phá sức mạnh những ảnh hưởng của cha mẹ trong thời thơ ấu của nhau và tỏ ra cảm thông.

Những hình ảnh phản chiếu trong tấm gương của bạn

Ngay khi đã có thời gian để suy nghĩ về một cơ chế thống trị mà bạn có liên quan, hãy quan sát người kia và quan sát chính bạn một cách khách quan nhất có thể. Người kia giống cha hoặc mẹ bạn ở điểm nào? Những phản ứng của bạn như hồi thơ ấu đã diễn ra ở mức độ nào? Điều đó có thể giúp bạn suy nghĩ về cuộc gặp gỡ và dành ra vài phút để ghi lại những cảm nghĩ của bạn. Hãy để cho hoàn cảnh chỉ dẫn cho bạn một điều gì đó, và đừng đưa ra xét đoán nào về điều xảy đến.

Thông thường, những gì ở tha nhân khiến ta bận tâm cũng là những gì mà ta nhận ra ở chính ta, nhưng ta không hề muốn nhìn thẳng vào điều đó. Phê bình, chỉ trích là dấu hiệu cho thấy chúng ta muốn chê trách hơn là tìm cách hiểu biết

Những chê trách không làm xuất hiện sự thật, vì vậy sẽ chẳng có gì

được giải quyết. Mỗi người đều phải mất năng lượng vì như vậy.

Hãy nêu lên cho mình những câu hỏi sau:

- Một cơ chế thống trị đang chỉ ra cho tôi điều gì, điều mà tôi phải đặc biệt biết đến lúc này?
- Tôi có cần phải xác định chính xác hơn những giới hạn vào buổi đầu của cuộc gặp gỡ?
- Phải chăng tôi đang xem những sự kiện không thực sự liên quan đến tôi như là chuyện của riêng tôi?
- Tôi có tìm cách thủ lợi khi nhìn thấy nhược điểm của người khác?
- Quyết tâm từ bỏ nơi mà bạn cảm thấy bị gài bẫy

Bằng cách không ngừng giải bày, phân trần, thuyết phục và tự bào chữa, những Kẻ Than Vãn để mình bị mắc kẹt trong cơ chế của chính mình với một Kẻ Đe Dọa hoặc một Kẻ Tra Hối. Nếu bạn phản ứng theo cách đó, hãy để ý đến khoảng thời gian mà bạn phải mất để tự hỏi bằng cách nào đó khiến có thể, chỉ một lần, thuyết phục được người kia về một điều gì đó. Một khi đã ngưng mong muốn tích lũy năng lượng theo những phương pháp xưa cũ, có thể bạn sẽ không còn muốn tiếp tục thuyết phục.

Những Kẻ Đe Dọa sa bẫy bởi dòng chảy kích thích tố xuất phát từ ước muốn thống trị và sự thèm khát chiến thắng. Nếu bạn phản ứng như vậy, hãy tự hỏi: “Tôi đang mong muốn điều gì? Liệu tôi có thể đạt được theo cách này?”. Hãy mềm dẻo và cởi mở; hãy ngừng muốn làm chủ mọi việc. Hợp tác với tha nhân có thể sẽ mang lại nhiều lợi ích hơn là bạn tưởng.

Những Kẻ Tra Hối bị mắc bẫy bởi ảo tưởng là mình luôn có lý. Nếu lâm vào trường hợp này, bạn hãy xem xét tình huống cụ thể từ quan điểm của người khác. Bạn có thể học được điều gì? Hãy bày tỏ những xúc cảm thực sự của mình và làm một điều gì đó để đạt được năng lượng bằng bản

thân mình thay vì theo đuổi người khác.

Những Kẻ Thờ Ơ bị mắc bẫy bởi ước muốn che giấu những nỗi sợ hãi, những ngờ vực về chính mình và sự bối rối của mình. Nếu phản ứng như vậy, bạn hãy yêu

cầu được giúp đỡ và chấp nhận điều đó. Hãy nhìn nhận rằng mình không có đủ mọi yếu tố cần thiết. Bạn đang cần sự nâng đỡ vào lúc này? Bạn cảm nhận ra sao? Hãy ước muốn tiến tới giải pháp tốt, bởi bỏ chạy là giải pháp quá tầm thường.

Những gì mà các cơ chế của chúng ta có thể cho biết

Bây giờ, chúng ta có thể tóm tắt những nguyên tắc chính.

Những quan hệ được thiết lập giữa chúng ta và cha mẹ chúng ta là điều được lặp lại trong những quan hệ khác.

Bản tổng kết về cha mẹ sẽ cung cấp cho chúng ta cái nhìn bổ sung về cách thức mà những cơ chế xưa cũ tái hiện.

Mỗi hoàn cảnh đều chứa đựng một thông điệp. Khi quan tâm một cách chính xác đến ảnh hưởng của cha mẹ, sự đồng bộ khớp với điều chúng ta quan tâm khiến chúng ta gặp một ai đó có vẻ như một phản ảnh hoàn hảo về những gì chúng ta tin tưởng và những nhận xét của chúng ta về chính mình.

Cơ thể đưa ra những chỉ dẫn. Điều quan trọng là phải biết chú ý đến trực giác và những cảm giác bất an của mình. Những chỉ dẫn xuất phát từ cơ thể sẽ giúp chúng ta nhận ra những lúc mà chúng ta chỉ biết nghĩ đến nhu cầu của người khác. Càng biết phải tin vào những ấn tượng của mình, chúng ta càng sớm loại bỏ những cơ chế xưa cũ.

Để có một tầm nhìn rộng lớn hơn, chúng ta cần xem lại bản tổng kết về ảnh hưởng của cha mẹ chúng ta và rút ra những quan điểm mới.

“Đôi khi những ấn tượng của chúng ta đã bị chôn vùi quá sâu đến mức cần phải có một thời gian trước khi phát hiện lại”.

- Những tiến bộ, chứ không phải là sự hoàn hảo

Cuộc đời là một hành trình, chứ không phải là một cùng đích, vì vậy điều quan trọng là phải biết chấp nhận tha nhân và chính mình, như những gì đang hiện hữu. Chúng ta có thể không yêu thương tha nhân hoặc không tán thành cách xử thế của họ, nhưng nền tảng của đời sống là sự tr nghiệm và phải dẫn đưa chúng ta đến sự hài hòa và tình yêu thương. Chê trách, xét đoán, so sánh những “tiến bộ”

hoặc mức độ “sáng suốt” của ta với những người khác là điều chẳng giúp ích được gì. Nếu muốn loại bỏ cơ chế thống trị của mình, bạn hãy nhận diện nó và biết giữ tính hài hước. Mỗi khi có thể, hãy đưa mình vào một trạng thái hài hòa và an bình.

Ý thức là một tấm gương phản ánh tứ đại

Cái đẹp là một trái tim phát sinh tình yêu và là một tâm trí cởi mở.

i

(Thích Nhất Hạnh, Present Moment Wonderful Moment)

Đừng khắt nghiệt với chính mình

Trong khi bạn nỗ lực để trở nên sáng suốt hơn với những cơ chế thống trị, hãy nhớ rằng sự hiểu biết mới mẻ đó là một công cụ để biến đổi mình, không phải là để “soi sáng” những người khác. Hãy khoan dung với chính mình khi bạn bắt đầu thay đổi động thái. Hãy nhớ rằng, phát hiện những

cơ chế nơi tha nhân là điều dễ dàng. Khi bạn cảm thấy tức giận, khép kín, cố chấp hoặc u uất, nghĩa là bạn đang tìm kiếm một giải pháp và năng lượng theo những phương pháp cũ.

Bạn được kết nối với năng lượng của mình khi bạn thực sự cảm thấy tâm hồn mình cởi mở và cảm thấy an bình đâu đó xảy ra chuyện gì. Khi sự ngờ vực thâm nhập tâm trí, hãy hít thở, tìm kiếm một điều gì đó có thể mang lại tính hài hước và hãy làm một điều gì đó để tăng cường năng lượng của mình.

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ SÁU

Mặc khai thứ sáu giúp ta nhận thức về thời điểm mà ta để mất mối liên kết bên trong ta với năng lượng thiêng liêng. Vào những lúc đó, ta thường viện đến phương pháp cá nhân, không có ý thức, là thao túng người khác để giành năng lượng của họ. Thông thường, những thao túng có tính thụ động, hoặc gây hấn. Thụ động nhất là phản ứng của Nạn Nhân hay Kẻ Than Vãn: luôn xem xét những sự kiện một cách tiêu cực, luôn trông chờ sự giúp đỡ của người khác, mô tả sự việc theo cách để đổ lỗi cho người khác (và như thế buộc họ phải quan tâm và cung cấp năng lượng cho ta).

Giữ những khoảng cách - chiến lược của Kẻ Thờ ơ - ít thụ động hơn. Kẻ Thờ ơ

có những câu trả lời mơ hồ, không dẫn thân vào bất cứ việc gì, và muốn người khác phải hiểu mình. Khi những người khác chạy theo Kẻ Thờ ơ, kẻ này thu hút sự quan tâm, và như thế làm gia tăng năng lượng của mình.

Phương pháp của Kẻ Tra Hối gây hấn hơn những phương pháp vừa kể. Kẻ Tra Hối tìm cách phát hiện những bất ổn trong hành động của người khác và không ngừng theo dõi họ. Nếu phát hiện ta đang phạm phải điều mà Kẻ Tra Hối xem là lỗi lầm, kẻ đó sẽ khiến ta bối rối, khiến ta phải thận trọng và bận tâm đến điều kẻ đó nghĩ đến. Kẻ Tra Hối rình rập chúng ta và như thế chúng ta mang đến cho kẻ đó sự chú ý và năng lượng. Cách thức của Kẻ Đe Dọa hung hăng hơn cả: Kẻ Đe Dọa có vẻ không thể làm chủ được bản thân, nguy hiểm và hay gây gổ. Những người khác nhìn kẻ này với tâm lý e dè sợ hãi và như thế mang năng lượng đến cho kẻ này.

Do ta có xu hướng lặp lại những thao túng như vậy đối với tất cả những người ta gặp, và sắp xếp cuộc đời ta xung quanh những phương pháp đó nên chúng có thể được gọi là những “cơ chế thống trị”, những sơ đồ lặp lại không ngừng đưa chúng ta về cùng những tình huống. Nhưng, một khi những cơ chế đó đã trở nên có ý thức, ta sẽ phát hiện rằng ta đã tái phạm lỗi lầm đã mắc mỗi lần ta viện đến chúng, và điều đó sẽ giúp ta kết nối hơn với năng lượng nội tại. Từ những điểm mạnh của cha mẹ chúng ta và những vấn đề phát triển cá nhân mà họ đã có thể giải quyết, chúng ta có thể phát hiện vấn đề của chính mình trong cùng một tình huống và “nhiệm vụ” của chúng ta trên trần gian này.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ SÁU

- Bản tổng kết về cha mẹ

Mục tiêu: Mô tả về cha mẹ của bạn, liệt kê những thành công, những động thái, triết lý sống, những nhược điểm và những ước vọng không

thành của họ. Nếu có thể khám phá ý nghĩa cao nhất của đời họ, bạn sẽ cảm thấy bằng cách nào quá khứ đó đã chuẩn bị để bạn chu toàn sứ mệnh của mình trên trần gian này. Cách thức tốt nhất để tiến hành là nêu lên giả thuyết rằng đã có một ý định tích cực xuất hiện ngay từ buổi đầu đời của bạn.

Lời khuyên: Hãy thực hiện bài này khi biết chắc rằng mình sẽ không bị

quấy rầy trong một hoặc hai tiếng.

Hãy đọc những câu hỏi dưới đây và ghi lại câu trả lời. Hãy trả lời theo quan điểm của bạn khi bạn còn nhỏ.

1. CHA

A. QUAN SÁT NGƯỜI CÓ QUYỀN THUỘC PHÁI NAMA (CHA CỦA BẠN)

Những ý tưởng của bạn về nam giới đã được hình thành từ người cha hoặc từ những mẫu đàn ông nổi trội. Vai trò của người cha trong cuộc sống chúng ta là giúp chúng ta kết nối với sức mạnh và khả năng lãnh đạo. Và điều đó có mục đích giúp ta làm chủ đời mình. Nhờ vào khía cạnh nam tính của chúng ta mà chúng ta tìm cách đạt đến những mục tiêu ấy.

Nếu không có một quan hệ tốt với cha mình, có thể bạn sẽ có những khó khăn đối với những người có quyền hành, hoặc bạn khó có thể tìm thấy bản sắc cá nhân. Trong những trường hợp đó, bạn chưa hoàn toàn chấp nhận sức mạnh của mình.

Thành tựu cá nhân

- 1) Khi bạn còn nhỏ, cha bạn đã làm việc trong ngành nghề gì?
- 2) Ông có tự hào về công việc của mình?
- 3) Ông nổi trội trong lĩnh vực nào?

Giải thích tích cực

- 4) Hãy liệt kê những từ thích hợp mô tả các ưu điểm của cha bạn (thông minh, thích phiêu lưu, dạn dàng...)
- 5) Hãy nêu lên những từ (một hoặc hai) mô tả rõ nhất tính cách của ông.
- 6) Cái độc đáo của ông là gì? Giải thích tiêu cực
- 7) Hãy liệt kê những từ mô tả các tính cách tiêu cực của cha bạn

(chẳng hạn: nghiêm khắc, độc đoán...)

8) Điều gì đã khiến ông có những thái độ tiêu cực?

9) Hãy nêu lên những từ (một hoặc hai) mô tả rõ nhất tính cách tiêu cực của ông
Thời thơ ấu của cha bạn

10) Trong khả năng có thể, hãy mô tả về thời thơ ấu của cha bạn.

11) Ông có hạnh phúc? Có bị bỏ rơi? Có phải lao động khi còn rất trẻ? Nghèo khổ? Giàu có?

12) Theo bạn, ông bà nội đã sử dụng những cơ chế thống trị nào đối với cha bạn?

13) Thời thơ ấu của cha bạn đã ảnh hưởng như thế nào đối với những lựa chọn của ông trong đời?

Triết lý sống của cha bạn

14) Điều quan trọng hơn cả đối với cha bạn là gì?

15) Hãy nêu lên một câu hoặc một châm ngôn tóm tắt rõ nhất triết lý sống của cha bạn.

Những thiếu sót

16) Hãy liệt kê những gì mà bạn cảm thấy là thiếu sót trong cuộc đời của cha bạn.

17) Ông có thể làm được gì nếu có thêm thời gian tiền bạc hoặc học vấn?

B. PHÂN TÍCH NĂNG LƯỢNG CỦA NGUYỄN TẮC NAM

Mô tả là phù hợp hơn cả cho thái độ của cha bạn đối với bạn? Nếu có

hơn một mô tả, hãy xác định tỉ lệ về sự lặp lại (chẳng hạn: Kẻ Than Văn: 60%; Kẻ Thờ Ơ: 40%).

- Kẻ Đe Doạ: bùng nổ; dọa nạt; ra lệnh; cứng nhắc; giận dữ; cho mình là trung tâm; gây sợ hãi...

- Kẻ Tra Hối: tò mò theo dõi; nghiêm khắc; phá huỷ; quấy rầy; áp đặt logic không sai lầm; mỉa mai cay độc.

- Kẻ Thờ Ơ: có xu hướng xa cách; bận rộn; không quan tâm; dừng dung, lãnh đạm.

- Kẻ Than Vãn / Nạn Nhân: luôn tìm thấy khía cạnh tiêu cực; tìm kiếm những buồn bực, không ngừng than thở; trách móc.

C. PHẢN ỨNG CỦA BẠN ĐỐI VỚI NGUYÊN TẮC NAM

Bạn đã phản ứng như thế nào khi bạn sử dụng cơ chế thống trị? Hãy chọn ra cách thức mô tả rõ hơn hết phản ứng của bạn đối với cha khi bạn còn trẻ hoặc hãy cho một tỉ lệ phần trăm những phương pháp mà bạn đã sử dụng.

- Kẻ Đe Dọa: Bạn đã từng chống lại cha mình? Bạn đã từng có thái độ bướng bỉnh, thậm chí nổi loạn?

- Kẻ Tra Hối: Bạn đã từng thu hút sự chú ý của cha bằng cách nêu lên những câu hỏi? Bạn từng muốn tỏ ra thông minh hơn cha hoặc tìm thấy những điểm yếu trong lý lẽ của ông?

- Kẻ Thờ Ơ: Bạn có tự khép mình lại? Bạn đã từng ẩn trong căn phòng của bạn để được một mình? Bạn từng xa gia đình một thời gian dài? Bạn từng che giấu những tình cảm đích thực của mình?

- Kẻ Than Vãn / Nạn Nhân: Bạn đã từng làm cho cha bạn phải hiểu rằng bạn cần được giúp đỡ, cần được quan tâm, bằng cách nói đến những khó khăn của bạn, để được cha bạn chú ý hơn?

D. PHÂN TÍCH ĐIỀU MÀ BẠN HỌC ĐƯỢC TỪ NGƯỜI CÓ QUYỀN THUỘC PHÁI NAM

NHƯ CHA TÔI

Những quan sát của bạn về cuộc đời của cha bạn có thể tác động như những sự tin chắc mà ngày nay bạn vẫn còn gìn giữ.

1) Hãy bổ sung câu hỏi này với những tính cách tích cực mà bạn đã

nhận được từ cha của bạn: Như cha tôi, tôi là ...

2) Hãy bổ sung câu này với những tính cách tiêu cực mà bạn đã nhận được từ cha bạn: Như cha tôi, tôi là...

3. Từ cha tôi, tôi đã biết rằng, để thành công trên đời, tôi phải..

Đó là những điều tin chắc và những giá trị đã ảnh hưởng, một cách tích cực hoặc tiêu cực, đến phần lớn những quyết định của bạn.

TRƯỜNG THÀNH THEO CON ĐƯỜNG CỦA RIÊNG TÔI

4) Sau khi phân tích cuộc đời cha tôi, tôi muốn mình là...

5) Bạn biết ơn cha mình về điều gì?

6) Bạn sẽ tha thứ cho ông về điều gì?

7) Theo bản liệt kê những điều thiếu sót trong cuộc đời cha bạn, bạn chọn điều gì để phát triển?

Những thiếu sót ở cha bạn có thể hình thành những định hướng mà bạn đã theo hoặc mong muốn phát triển. Có thể những thiếu sót đó sẽ ảnh hưởng đến việc lựa chọn nghề nghiệp, đến lối sống, những quan hệ của bạn, và cách thức mà bạn sẽ giữ vai trò làm cha hoặc làm mẹ, và sự đóng góp về mặt tâm linh của bạn.

2. MẸ

A. QUAN SÁT NGƯỜI CÓ QUYỀN THUỘC PHÁI NỮ (MẸ CỦA BẠN)

Từ mẹ của bạn hoặc từ người phụ nữ đã chăm sóc bạn nhiều hơn cả trong thời thơ ấu, bạn đã đặt ra cho mình những ý tưởng về cách tác động của năng lượng thuộc phái nữ. Trong đời chúng ta, vai trò của người mẹ là giúp chúng ta kết nối với những người khác. Nói chung, chính mẹ chúng ta đã chỉ cho chúng ta biết cách sử dụng những khả năng giúp đỡ, an ủi, biết quan tâm đến người khác của chúng ta. Chẳng hạn, nếu quan hệ của bạn với mẹ là không tốt đẹp, bạn sẽ cảm thấy khó khăn trong những quan hệ thân tình và bạn không thể tự chăm sóc cho mình một cách tốt đẹp. Ấn tượng thiếu mẹ có thể là nguồn gốc của những động thái tiêu xài hoang phí hoặc của những tình huống rối rên, khó gỡ. Năng lượng thuộc phái nữ

tạo ra những mục tiêu và chỉ rõ điều gì đang làm bạn xúc động và điều gì có ý nghĩa đối với bạn.

Thành tựu cá nhân

- 1) Khi bạn còn nhỏ, công việc hoặc hoạt động của mẹ bạn là gì?

- 2) Bạn có nghĩ rằng mẹ bạn đã hài lòng với những công việc đó?
- 3) Mẹ bạn nổi trội trong lĩnh vực gì? Giải thích tích cực
- 4) Hãy liệt kê những từ thích hợp mô tả các ưu điểm của mẹ bạn (chẳng hạn: thông minh, sáng tạo, dịu dàng,...)
- 5) Hãy nêu lên những từ (một hoặc hai) mô tả rõ nhất tính cách của bà. Cái độc đáo của bà là gì? Giải thích tiêu cực

- 7) Hãy liệt kê những từ mô tả các tính cách tiêu cực của mẹ bạn (nghiêm khắc, thiếu tự tin...)
- 8) Điều gì đã khiến bà có những thái độ tiêu cực?
- 9) Hãy nêu lên những từ (một hoặc hai) mô tả rõ nhất tính cách tiêu cực của bà.
Thời thơ ấu của mẹ bạn
- 10) 'Trong khả năng có thể, hãy mô tả về thời thơ , ấu của mẹ bạn.
- 11) Bà có hạnh phúc? Có bị bỏ rơi? Có phải lao động khi còn rất trẻ? Nghèo khổ? Giàu có?
- 12) Theo bạn, ông bà ngoại đã sử dụng những cơ chế thống trị nào đối với mẹ bạn?
- 13) Thời thơ ấu của mẹ bạn đã ảnh hưởng như thế nào đối với những lựa chọn của bà trong đời?

- Triết lý sống của mẹ bạn
- 14) Điều quan trọng hơn cả đối với mẹ bạn là gì?

15) Hãy nêu lên một câu hoặc một châm ngôn tóm tắt rõ nhất triết lý sống của mẹ bạn.

Những thiếu sót

16) Hãy liệt kê những gì mà bạn cảm thấy là thiếu sót trong cuộc đời của mẹ bạn.

17) Bà có thể làm được gì nếu có thêm thời gian, tiền bạc hoặc học vấn?

B. PHÂN TÍCH NĂNG LƯỢNG CỦA NGUYÊN TẮC NỮ

Mô tả nào là phù hợp hơn cả cho thái độ của mẹ bạn đối với bạn? Nếu có hơn một mô tả, hãy xác định tỉ lệ về sự lặp lại (chẳng hạn: Kẻ Than Vãn: 60% ; Kẻ Thờ Ơ: 40%).

- Kẻ Đe Dọa: bùng nổ; dọa nạt; chặt chẽ; ra lệnh; cứng nhắc; giận dữ;

cho mình là trung tâm; gây sợ hãi...

- Kẻ Tra Hỏi: tò mò theo dõi; nghiêm khắc; phá hủy; quấy rầy; áp đặt logic không sai lầm; mỉa mai cay độc.

- Kẻ Thờ ơ: có xu hướng xa cách; bn rộng; không quan tâm; dửng dưng, lãnh đạm.

- Kẻ Than Vãn / Nạn Nhân: luôn nhìn thấy khía cạnh tiêu cực; tìm kiếm những buồn bực; không ngừng than thở; trách móc.

C. PHẢN ỨNG CỦA BẠN ĐỐI VỚI NGUYÊN TẮC NỮ

Bạn đã phản ứng như thế nào khi mẹ bạn sử dụng cơ chế thống trị? Hãy chọn ra cách thức mô tả rõ hơn hết phản ứng của bạn đối với mẹ khi bạn còn nhỏ hoặc hãy cho một tỉ lệ phần trăm những phương pháp mà bạn đã sử dụng.

- Kẻ Đe Dọa: Bạn đã từng chống lại mẹ mình? Bạn đã từng có thái độ

quyết liệt, thậm chí nổi loạn?

- Kẻ Tra Hỏi: Bạn đã từng thu hút sự chú ý của mẹ bằng cách nêu lên những câu hỏi? Bạn từng muốn tỏ ra thông minh hơn mẹ hoặc tìm thấy những điểm yếu trong những lý lẽ của bà?

- Kể Thờ Ơ: Bạn có tự khép mình lại? Bạn đã từng ẩn trong căn phòng của bạn để được một mình? Bạn từng xa gia đình trong một thời gian dài? Bạn từng che giấu những tình cảm đích thực của mình?

- Kể Than Vãn / Nạn Nhân: Bạn đã từng làm cho mẹ bạn phải hiểu rằng bạn cần được giúp đỡ, cần tiền, cần được quan tâm, bằng cách nói đến những khó khăn của bạn, để được mẹ bạn chú ý đến bạn hơn?

D. PHÂN TÍCH ĐIỀU MÀ BẠN ĐÃ HỌC ĐƯỢC TỪ NGƯỜI CÓ QUYỀN THUỘC PHÁI NỮ

NHƯ MẸ TÔI

Những quan sát của bạn về cuộc đời của mẹ bạn có thể tác động như những sự tin chắc tích cực hoặc tiêu cực mà ngày nay bạn vẫn còn gìn giữ.

1) Hãy bổ sung câu này với những tính cách tích cực mà bạn đã nhận được từ mẹ của bạn: Như mẹ tôi, tôi là...

2) Hãy bổ sung câu này với những tính cách tiêu cực mà bạn đã nhận được từ mẹ của bạn: Như mẹ tôi, tôi là...

3) Từ mẹ tôi, tôi đã biết rằng, để thành công trên đời, tôi phải...

Đó là những điều tin chắc và những giá trị đã ảnh hưởng, một cách tích cực hoặc tiêu cực, đến phần lớn những quyết định của bạn

TRƯỞNG THÀNH THEO CON ĐƯỜNG CỦA RIÊNG TÔI

4) Sau khi phân tích cuộc đời của mẹ tôi, tôi muốn mình là...

5) Bạn biết ơn mẹ mình về điều gì?

6) Bạn sẽ tha thứ cho bà điều gì?

7) Theo bản liệt kê về những điều thiếu sót trong cuộc đời của mẹ bạn, bạn chọn điều gì để phát triển?

Những thiếu sót ở mẹ của bạn có thể hình thành những định hướng mà bạn đã

theo hoặc mong muốn phát triển. Có thể những thiếu sót đó sẽ ảnh hưởng đến việc lựa chọn nghề nghiệp, đến lối sống, những quan hệ của bạn, và cách thức mà bạn sẽ giữ vai trò làm cha hoặc làm mẹ, và sự đóng góp về mặt tâm linh của bạn.

LẬP BẢNG TỔNG KẾT

Là con của cha mẹ mình, con đường mà bạn phải theo sẽ bao hàm cả việc hoàn thiện những phương diện tích cực cũng như những phương diện tiêu cực đã ảnh hưởng đến bạn trong thời thơ ấu và tuổi trẻ của bạn. Hãy trở lại với điều mà bạn đã học được trong lần phân tích trước và tổng hợp nó, đồng thời bổ sung những câu dưới đây:

1) Ý định tích cực tiềm ẩn trong thời thơ ấu của tôi và ảnh hưởng của cha mẹ tôi là...

2) Sau khi rút ra những bài học từ cuộc đời của cha mẹ tôi, tôi có thể thấy rằng cuộc đời của họ đã chuẩn bị cho tôi...

3) Vấn đề chính của đời tôi là...

- Nói rõ ý định

Tôi phát triển theo các nhu cầu của cá nhân tôi, trong khi đưa vào tất cả những gì mà tôi đã học được từ thời thơ ấu cho đến hôm nay.

* So sánh những ảnh hưởng ban đầu với bảng tổng kết

Hãy cẩn thận trả lời câu hỏi 3) trong loạt câu hỏi nêu trên, liên quan đến vấn đề chính của đời bạn, và đã được kế thừa từ cha mẹ bạn. Hãy trả lời những câu hỏi dưới đây, và ghi lại:

• Nếu bạn có thể có một cuộc đời mà bạn mong ước, thì cuộc đời đó sẽ như thế nào?

• Hãy xem lại bản liệt kê những bước ngoặt trong đời bạn. Đây là những quan tâm, những hoạt động, những việc làm, những quan hệ cá nhân trong bảng tổng kết cho thấy bạn đã tìm cách theo đuổi vấn đề chính của đời bạn?

• Bạn sẽ mô tả như thế nào về điểm hẹn của cuộc hành trình mà bạn đã

đến hôm nay?

- Bạn mong muốn điều gì trong đời?
- Bạn muốn thay đổi điều gì hơn cả?
- Những cơ chế thống trị của bạn đã ảnh hưởng như thế nào đến sự tiến triển của bạn?
- Bạn có yêu cầu tiếng nói nội tâm của bạn cho biết phương hướng phải theo để có một cuộc sống đáng hài lòng hơn?
- Làm thế nào để bạn duy trì sự gắn kết với trạng thái hài hòa, an bình và yêu thương?
- Đây là những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy đến với bạn gần đây?
- Những nhân vật chính

Hãy lập một bản danh sách những nhân vật chủ yếu trong đời bạn và phân loại họ theo cơ chế thống trị. Ở cột bên trái, hãy liệt kê tên tuổi họ.

Hãy kiểm tra loại năng lượng mà họ đã tác động tới bạn. Đây là những bài học mà bạn đã rút ra từ những quan hệ đó?

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẠC KHẢI THỨ SÁU

Buổi số 10

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Buổi nhóm họp này là để những người tham gia thảo luận về bảng tổng kết về cha mẹ họ và cơ chế làm chủ cá nhân của họ.

Chuẩn bị: Hãy mang theo bảng tổng kết về cha mẹ của bạn (xem phần rèn luyện cá nhân) để thảo luận.

THẢO LUẬN CHUNG Thời gian: 15-20 phút Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Đọc lớn liếng phần tóm tắt về mặc khải thứ sáu đến phân mô tả trường hợp của Albert Camus.

Giai đoạn thứ hai: Chia sẻ những cảm nghĩ của bạn về mặc khải thứ sáu. Bạn có thể bắt đầu cuộc thảo luận bằng một trong những câu hỏi sau:

- Có bao nhiêu người ở đây cho rằng mình hiểu cơ chế thống trị của mình?
- Có bao nhiêu người là Kẻ Đe Doạ (a), Kẻ Tra Hối(b), Kẻ Thờ ơ (c), Kẻ Than Vãn (d)?

• Có bao nhiêu người có thể nhận ra vấn đề chính của đời mình bằng cách xem xét những ảnh hưởng trong thời thơ ấu?

Bài tập 1. Ba mục tiêu của những ảnh hưởng trong thời thơ ấu

Mục tiêu: Bài tập này mang đến cơ hội để thảo luận những phát hiện mới về vấn đề chính của đời mình.

Thời gian: Hãy ấn định thời gian cho mỗi tường thuật cá nhân và thời gian dành cho thảo luận chung.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Trong nhóm nhỏ, hãy chia sẻ những ý định tích cực đã xuất hiện từ ảnh hưởng của cha mẹ bạn và cách thức mà chúng đã định hình số phận của bạn. Bạn có thể đọc lên những cảm nghĩ mà bạn đã ghi ở phần “Lập Bảng Tổng Kết”.

Giai đoạn thứ hai: Sau những thảo luận tại phân nhóm, hãy họp toàn nhóm. Yêu cầu những người tình nguyện chia sẻ điều mà họ đã học được từ chính họ. Hãy chú ý lắng nghe và bày tỏ những cảm nghĩ của bạn.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và nâng đỡ. Hãy gửi tình yêu thương và năng lượng tích cực cho mọi người.

7. KHỞI PHÁT SỰ TIẾN HÓA

Trong chương này, nhân vật chính của chúng ta học cách giữ năng lượng của mình ở một mức cao để tiến vào dòng chảy tiến hoá và nhận những thông tin cần có để ra quyết định. Trong khichọn giai đoạn kế tiếp của mình, anh đã được bảo rằng không được rơi trở lại tư thế Kẽ

Thờ O, và phải đắm chìm trong bầu không khí yêu thương. Anh bắt đầu để ý đến những ý tưởng và những hình ảnh xuất hiện trong tâm trí đúng vào lúc cảm thấy lạc hướng. Vào lúc này, anh tự hỏi làm thế nào để thoát khỏi nguy hiểm trong khi tiếp tục theo dấu những mặc khải. Anh tin vào trực giác của mình để chọn hướng đi ở một ngã tư đường, nhưng rồi bị bắt giữ. Thoạt đầu, anh thấy điều đó có vẻ như một thảm họa, nhưng sau đó nó cho anh cơ sở để giải đáp nhiều thắc mắc. Một người xuất hiện giúp anh hiểu ý nghĩa của các thông điệp từ những giấc mơ và trực giác của anh.

MẶC KHẢI THỨ BẢY

Mặc khải thứ bảy nói rằng chúng ta có thể tiến hóa một cách có ý thức. Tựa như tiến hoá về mặt thể chất, con người cũng có thể tiến hoá trên bình diện tâm lý và tâm linh. Mặc khải thứ bảy chỉ cho chúng ta cách thức để đạt được điều đó khi tích cực tiến vào dòng chảy. Nhân vật chính được giải thích rằng quá trình sẽ diễn ra qua ba giai đoạn:

- a) Huy động năng lượng.
- b) Nhớ đến những vấn đề chủ yếu của đời mình
- c) Phát hiện những vấn đề trước mắt kém quan trọng hơn.

Qua phân tích những ý tưởng, những giấc mơ ban ngày và những giấc mơ ban đêm, chúng ta có thể tìm thấy các thông điệp làm sáng tỏ những vấn đề của đời ta và chỉ cho ta cách thức tiến hành tiếp theo.

- Làm thế nào để nạp năng lượng?

Một nhân vật trong sách đã nêu lên những chỉ dẫn cực kỳ rõ ràng về

cách thức duy trì năng lượng ở mức tối đa. Bạn hãy hàng ngày thực hành phương pháp này và nó sẽ trở thành bản tính tự nhiên thứ hai của bạn. Huy động năng lượng là điều đặc biệt quan trọng mỗi khi bạn cảm thấy lo âu, bối rối hoặc bị tràn ngập bởi những khó khăn. Nhưng bạn không nên rút ra những kết luận quá nóng vội về các trạng thái xúc cảm. Có thể bạn đang cần một sự “giảm áp” để hấp thụ và chấp nhận điều đang xảy đến với bạn. Một khi đã sẵn sàng, hãy quên đi những xúc cảm tiêu cực của mình và tiến hành những bước sau:

- Tập trung sự chú ý vào thiên nhiên xung quanh hoặc vào một vật thể đẹp.
- Hãy nhớ lại cuộc đời có vẻ như thế nào đối với bạn khi trong quá khứ, bạn đã có nhiều năng lượng.
- Hãy tìm thấy cái đẹp quanh bạn, những hình thể và những màu sắc độc đáo, và các quãng sáng bao quanh mỗi vật.
- Hãy hít vào sâu, một cách có ý thức, và nín hơi năm giây trước khi thở ra.
- Ở những lần hít sâu đó, hãy thấm đẫm bạn bằng cái đẹp ở xung quanh bạn cho đến khi có cảm giác nhẹ nhõm.
- Hãy hình dung mỗi hơi thở đang bơm đầy bạn như một quả bóng.
- Hãy cảm nhận năng lượng và sự nhẹ nhàng.
- Hãy kiểm tra xem bạn có còn đấm mình trong bầu không khí yêu thương không.
- Hãy tưởng tượng cơ thể bạn đang được bao quanh bởi một quãng sáng linh động.
- Hãy hình dung bạn là một hữu thể rực rỡ ánh sáng, đang hít thở năng lượng vũ trụ.
- Hãy đặt mình vào vị trí của một người quan sát từ bên ngoài và nhớ

rằng mỗi sự kiện trong đời bạn đều có một mục tiêu ẩn khuất.

- Hãy lưu ý rằng những ý tưởng là khác hẳn khi bạn đang ở trong một rung động cấp cao. Trong một cơ chế thống trị, những ý tưởng có nền tảng là sự đối đầu. Nhưng, một khi đã kết nối với năng lượng cấp cao, bạn cảm thấy cởi mở để đón nhận mọi điều đang xảy ra.

- Hãy dừng lại để một lần nữa kết nối. “Hãy luôn tràn đầy yêu thương... Một khi đã đạt đến trạng thái đó sẽ chẳng có gì và chẳng có ai có thể lấy đi năng lượng của bạn mà bạn không thể nạp lại. Năng lượng đang rời khỏi bạn tạo ra một dòng chảy dẫn năng lượng về bạn với cùng một tốc độ”. (1)

- Đưa những câu hỏi tốt đẹp

Trong chuyến du hành của mình, nhân vật chính của Lờ Tiên Tri Núi Andes có những lúc không biết quyết định sắp đến của mình sẽ là gì. Thông thường, khi xảy ra điều đó, lại có một người can dự vào đời anh, và nêu lên những câu hỏi như: “Tại sao anh có mặt ở đây?”, “Anh muốn biết điều gì?”, “Vấn đề khiến anh bận tâm là gì?”. Điều đó giúp anh định tâm, suy nghĩ về vấn đề của mình, và đặt nó lên hàng đầu của sự quan tâm ít lâu sau đó, những thông điệp bắt đầu xuất hiện.

Một nhân vật khác nhấn mạnh rằng lúc duy nhất mà trực giác của ta không cung cấp cho ta một dấu chỉ nào về hành động sắp đến mà ta phải thực hiện, là khi ta nêu lên một câu hỏi không thuộc quá trình tiên hoá: “Vấn đề trong đời không phải là tìm thấy những câu trả lời, mà là nêu lên những câu hỏi đúng. Nếu câu hỏi đúng, nó luôn có câu trả lời” (2). Đó có thể là những câu hỏi cụ thể về những sự kiện xảy ra ở ngoài giới.

Khi lắng nghe trực giác và những xúc cảm của mình, bạn kết nối với dòng chuyển động của vũ trụ, và dòng này sẽ cho bạn biết bạn đang bị bế tắc trong những tình huống nào, và với xúc cảm nào.

- Thử nghiệm những trùng hợp ngẫu nhiên

Hãy chú ý đến mọi thông điệp mà một trùng hợp ngẫu nhiên có thể mang đến cho bạn. Hãy biết cách tìm hiểu ý nghĩa của nó. Nó đang gọi lên trong bạn những cảm nghĩ gì? Tại sao nó xuất hiện vào lúc này? Nếu đó là một thất vọng, đâu là hệ quả tích cực có thể phát sinh? Hành động mà nó có thể gợi ý là gì?

Những cảm xúc đến và đi như những đám mây trên bầu trời lộng gió. Hít thở một cách có ý thức mang lại cho tôi sự ổn định, tựa như một mỏ neo. (Thích Nhất Hạnh, Present Moment Wonderful Moment) (3)

- Khi nào hành động?

Bạn có thể dứt khoát rằng một trực giác thôi thúc bạn hành động là thực sự xuất phát từ trí tuệ vũ trụ. Tuy nhiên, trừ khi nội tâm của bạn cảm thấy hài hoà, còn không hành động của bạn có thể không hữu hiệu. Trong cuốn *Spiritual Growth* (Tăng trưởng tâm linh), Sanaya Roman giải thích: “Chỉ nên hành động khi bạn cảm thấy được thôi thúc, cởi mở và tích cực. Khi đó, những hành động của bạn sẽ hoà đồng cùng vũ trụ. Bạn sẽ không phải bỏ ra nhiều nỗ lực để đạt được những kết quả tích cực. Chẳng hạn, sau khi đã thực hiện bài tập về năng lượng, bạn có thể muốn gọi điện thoại cho ai đó. Trước khi tuân theo xung lực của mình, hãy dừng lại một lúc, thư giãn và tưởng tượng mình đang quay số. Nếu điều đó mang lại cho bạn một cảm giác âm áp, dễ chịu và thích thú, hãy thực

hiện. Nếu cảm thấy có một ngăn ngại, nếu năng lượng của bạn hạ thấp, hoặc nếu bạn cảm thấy có một xúc cảm tiêu cực khác, hãy gọi (4)

Hãy làm điều bạn yêu thích

Những ước mơ mà chúng ta luôn ấp ủ là một phần của mục đích đời ta. Đôi khi chúng ta không quan tâm đến những ước mơ hoặc những khao khát của mình, như thể chúng là những điều viển vông. Có thể chúng ta cảm thấy mình không thực sự xứng đáng để có được những điều ấy.

Tựa như nhân vật chính trong *Lời Tiên Tri Núi Andes*, chúng ta cũng đã tìm thấy con đường để tiến đến những mặc khải. Ước mơ của bạn nhằm mang lại một điều gì đó cho trần gian được gắn liền với những năng lực của bạn và những sự kiện đã ảnh hưởng đến bạn. Càng cởi mở để đón nhận những trùng hợp ngẫu nhiên và biết phân tích thông điệp của chúng, bạn càng sẽ dễ biết đâu là những hành động để thực hiện.

Những mặc khải có thể đơn giản hoặc phức tạp. Chúng thường đi kèm với một cảm giác đặc biệt:

Có những cảm giác khiến bạn sờn gai ốc, hoặc có những phản ứng thể chất khác.

Đôi khi bạn không có một cảm giác thể chất nào, nhưng cảm thấy có một “khởi động” trong tâm trí, như thể một bộ phận của cỗ máy vừa được đặt vào đúng chỗ. Bạn có thể nhận được những mặc khải bằng nhiều cách - một cách trực tiếp trong tâm trí như những trực giác, bằng cách dồn năng lượng của bạn về một hướng, khi đọc một cuốn sách hoặc nghe một điều gì đó. (Sanaya Roma, Spiritual Growth) (5)

Hãy nhớ rằng mỗi phút giây đều mang đến cho bạn một cơ hội để hiện

hữu toàn vẹn, ngay cả khi điều đó có nghĩa là cảm thấy một sự đau đớn về thể chất hoặc tình cảm. Trong phạm vi mà chúng ta đang nỗ lực để đạt những “tiến bộ” hoặc để được “sáng suốt” hơn, chúng ta thường bị đưa trở về với những yếu kém rất người của mình, và ở đó chúng ta gặp lại bản tính đích thực của mình, những gì làm chúng ta rung động.

Trong *The Care of the Soul* (Nuôi dưỡng tâm hồn), Thomas More viết: “Có một ‘mục tiêu’ trên con đường - cảm nhận sự hiện hữu; không phải để vượt qua những trở ngại, mà để hiểu cuộc đời một cách trực tiếp, để hiện hữu một cách toàn vẹn trong bối cảnh... Điều duy nhất để làm là hãy hiện hữu ở nơi bạn đang ở lúc này, là tỉnh thoảng nhìn quanh bạn trong ánh sáng của ý thức, hoặc thoả mái ở trong vùng bóng tối sâu thẳm của cái xa lạ và bí ẩn... Có thể là hoàn toàn không chính xác khi gọi đó là con đường của tâm hồn. Đúng hơn, đó là một hành trình không mục tiêu định trước”. (6)

- Sự khác biệt giữa những xung lực và trực giác

Bạn đang học cách để nhận biết thông điệp phát sinh từ những bất ổn của bạn và những lời khuyên từ bản ngã cấp cao của bạn. Càng ý thức về điểm trung tâm bên trong bạn và lắng nghe nó, bạn càng dễ nhận ra những ước muốn thôi thúc hiểu biết theo trực giác. Bạn có thể có cảm tưởng rằng tất cả đều thúc đẩy bạn hành động. Vào lúc đầu, có thể bạn sẽ không tin chắc ở nhận định của mình. Đừng quá nghiêm khắc với bản thân! Hãy tuân theo nguyên tắc vàng: Đừng bao giờ hành động trong sự hấp tấp, hối hả.

Theo Nancy Rosanoff: “Một sự thôi thúc luôn cho chúng ta ấn tượng rằng chúng ta phải hành động ngay và nếu chần chừ, chúng ta sẽ bỏ mất

cơ hội. Sự thôi thúc đặt chúng ta dưới áp lực. Sau khi đã hành động theo thôi

thức, chúng ta có một cảm giác trống rỗng. Chúng ta chưa giải quyết được vấn đề của mình. Những thôi thúc là một sự bùng nổ của năng lượng được nối tiếp bởi một sự tạm lắng. Những thôi thúc xuất hiện một cách dữ dội và nhanh chóng biến mất ngay sau đó”. (7)

Thông thường, sự hiểu biết nội tại dần dần phát triển và ảnh hưởng một cách tinh tế lên dòng đời của chúng ta. Tuy nhiên ý tưởng thuộc trực giác là không thể kìm hãm được, nhưng chúng ta luôn có thời gian để suy nghĩ trước khi hành động. Rosanoff gọi điều đó là “Nguyên tắc ba điều phổ biến”: “Nếu một ý tưởng ba lần trở lại trong tâm trí, tôi sẽ kiên trì với nó. Những trực giác thường nản nỉ và dai dẳng. Nếu là một điều quan trọng, bạn sẽ không quên nó. Nó sẽ quay trở lại nhiều lần. Nó sẽ quấy nhiễu, dày vò bạn... Ngay cả khi phải chịu áp lực cao, bạn vẫn có thể áp dụng Nguyên tắc ba điều phổ biến. Trong vài giây, bạn có thể để cho một ý tưởng bay đi và chờ đợi. Nếu ý tưởng đó quay lại ngay, bạn phải để nó thoát đi lần thứ hai, và lại chờ đợi. Như thế, bạn có thể biết cách phân biệt một phản ứng hoảng loạn với một trực giác. Nếu những trực giác xuất hiện ngay trước khi có một biến động, thì sự hoảng loạn thường diễn ra sau đó”. (8)

Hiệu năng không bằng tinh táo. Trôi nhanh không bằng chảy chậm. (Kazuaki Tanahashi, Brush Mind) (9)

Càng chú ý đến điểm trung tâm bên trong của mình, chúng ta càng dễ nhận ra những khác biệt giữa những thông điệp xuất phát từ trí não và những thông điệp đến từ trực giác

Những thông điệp trí não là:

- Dựa trên sự khát năng lượng, nỗi sợ hãi hoặc lo âu.
- Dựa trên nhu cầu tự vệ.
- Thúc đẩy hành động mà không để bạn có thời gian suy nghĩ.
- Là những lời giải đáp nhanh, và cho bạn ấn tượng bị tách rời khỏi dòng chảy.
- Là điều đầu tiên lướt qua tâm trí.
- Tạo ra ấn tượng về một nhu cầu vô vọng. Những thông điệp trực giác là:
- Mang lại sự yên ổn và tình yêu thương,

- Bền bỉ,
- Có tính chất khuyến khích và tích cực,
- Không đòi hỏi một hành động tức thì,
- Đề nghị những giai đoạn nhỏ để tiến đến đổi mới.

- Làm thế nào để đương đầu với những hình ảnh của nỗi sợ hãi? Nhân vật chính của Lời Tiên Tri Núi Andes thăm nghĩ: “Còn những ý

tưởng tiêu cực? Những hình ảnh đáng sợ, những tai họa xảy đến cho những người chúng ta yêu thương, mà chúng ta chẳng thể làm gì...”. (10)

Câu trả lời là:

"Mặc khải cho biết rằng những hình ảnh của nỗi sợ hãi phải được ngăn chặn ngay khi chúng xuất hiện. Chúng ta phải thay thế chúng bằng những hình ảnh tích cực. Khi đó, những hình ảnh tiêu cực sẽ biến mất. Kể từ đó, những trực giác của bạn là tích cực. Nếu những hình ảnh tiêu cực đó quay trở lại, phải cân nhắc chúng một cách rất nghiêm túc". (11)

Dĩ nhiên, nỗi sợ hãi là một thành phần của đời sống và là một đồng minh khi giúp bạn né tránh hiểm nguy. Nếu biết cách xử lý tác động của

nỗi sợ hãi trong đời mình, bạn sẽ có được một nhân tố hiểu biết quan trọng. Nỗi sợ hãi, cũng như những phát sinh của nó - sự lo âu và bận tâm

— cản trở quá trình tiến hoá của ta nếu ta để nó ảnh hưởng đến cách xử

lý một thông tin mới hoặc xem xét những lựa chọn. Nó đưa ta ra khỏi hiện tại bằng cách hướng sự chú ý của ta đến những vấn đề của quá khứ hoặc tương lai, những vấn đề có thể không đáng quan tâm. Mặc khải thứ bảy khuyên chúng ta nên sửa đổi những quá trình tư duy tiêu cực bằng cách ngăn cản những hình ảnh của nỗi sợ hãi và thay thế chúng bằng những hình ảnh khác. Tuy nhiên, có những trường hợp chúng ta cần phải nhận biết nỗi sợ hãi thay vì chỉ đơn giản phớt lờ hoặc chối bỏ nó.

Ngay khi đã hiểu thông điệp được chứa đựng trong nỗi sợ hãi, bạn hãy biết cách

xua đi những ý tưởng tiêu cực và hình dung ra các kết quả tích cực mà bạn muốn đạt được.

Hãy ý thức về những lúc bạn có xu hướng cảm thấy lo âu, sợ hãi. Trong ngày, hãy để ý đến điều gì làm giảm năng lượng của bạn. Chẳng hạn, bạn cảm thấy kiệt sức sau khi nói với ai đó về những chuyện buồn đã qua, về tình cảnh bất hạnh hiện tại hoặc về những e sợ trong tương lai của bạn.

Đối diện với nỗi sợ hãi và hoài nghi

Càng có thể cảm nhận năng lượng, bạn càng có khả năng phân biệt những nỗi sợ hãi đang làm nhụt chí với những dấu hiệu đích thực của hiểm nguy.

Trước tiên, bạn có thể không bổ sung thêm niềm tin vào thông tin mà bạn nhận được. Nếu như vậy, hãy yêu cầu những giải thích rõ ràng về sự việc.

Hãy để ý xem nỗi sợ hãi của bạn có gắn liền với cơ chế thống trị hay

không. Chẳng hạn, nếu bạn thu hút năng lượng ở vị thế Nạn Nhân, bạn có tạo ra những rắc rối tưởng tượng để vẫn được ở vị thế Nạn Nhân? Là Kẻ Thờ ơ, nỗi sợ bị xâm lấn của bạn có ngăn cản bạn yêu cầu người khác giúp đỡ? Là Kẻ Đe Doạ, nỗi sợ không được xem trọng có thúc đẩy bạn tìm kiếm sự chống đối ở nơi không hề có điều đó? Là một Kẻ Tra Hối, bạn có sợ, nếu không giám sát mọi thứ, bạn sẽ bị bỏ rơi và chỉ còn lại một mình?

LÀM THẾ NÀO TÌM THẤY NHỮNG THÔNG ĐIỆP CHỨA ĐỰNG TRONG NỖI SỢ HÃI

- Nhận biết nỗi sợ.
- Hãy ngồi xuống cùng với nỗi sợ và thực sự cảm nhận nó. Những cảm giác nặng nề thường là dấu hiệu của sợ hãi và lo âu.
- Hãy về những xúc cảm của bạn. Hãy cầu xin những lời khuyên.
- Hãy ghi lại những chi tiết mà bạn đã nắm bắt.
- Hãy nói với nỗi sợ và bạn sẽ tìm thấy thông điệp mà nó chuyển cho bạn. Điều đó phải chăng là thực tiễn?
- Hãy ghi lại những ý tưởng tiêu cực đi kèm với những thông điệp và đó là

những điều mà bạn đã nghĩ về chính mình khi lo sợ, chẳng hạn như: “Mọi sự đều không ổn. Tôi đuối lắm rồi. Phải chi tôi đừng làm chuyện

đó. Tôi quá chậm. Tôi quá ngốc”. Một cuộc đối thoại tiêu cực ở nội tâm

quay trở về dưới dạng những xúc cảm tiêu cực, những nỗi sợ hãi và những kết quả tồi tệ.

- Hãy thử cường điệu những nỗi sợ hãi, xem liệu có thể tìm thấy một khía cạnh khôi hài nào ở đó.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ XUA ĐI NỖI SỢ HÃI?

- Hãy tập trung vào sự hít thở của bạn trong vài phút.
- Hãy thư giãn càng nhiều càng tốt. Hãy dành ra vài phút để ở một mình.
- Hãy cầu xin năng lượng vũ trụ ban cho bạn những lời khuyên dưới mọi hình thức khả dĩ vào lúc này.
- Hãy phát ra tình yêu thương. Hãy bao bọc bạn và bao bọc người khác bằng ánh sáng.
- Khi nỗi sợ hãi và hoài nghi tăng lên trong tâm trí, hãy ngoại xuất chúng vào ánh sáng.
- Hãy chú tâm vào điều bạn đang ao ước. Hãy hình dung một cách rõ ràng thành quả mà bạn có thể đạt được.
- Hãy nhớ rằng bạn có khả năng để đưa ra những chọn lựa và nhiều giải pháp đang ở phía trước.
- Một khi đã đạt đến một trạng thái tĩnh lặng, hãy nghĩ đến những dấu hiệu tinh tế đã đến với bạn trước khi nỗi sợ của bạn dồn dập xuất hiện. Hãy nhớ rằng luôn có những thông điệp được chuyển đến bạn vì lợi ích lớn lao của bạn.
- Khi cảm thấy sợ hãi, hãy hướng sự chú ý đến mục tiêu cao nhất. Hãy tưởng tượng bạn đang trong tình trạng tốt đẹp nhất, được bao quanh bởi cái đẹp và tình yêu thương.

- Làm thế nào để loại bỏ nhu cầu thống trị của mình

Nếu bạn thúc ép các sự việc xảy ra, nếu bạn vật vã để chúng phải xảy ra, như thế bạn không tiến theo dòng chảy của vũ trụ. Khi tâm trí bạn rối loạn, hãy tự hỏi: “Tại sao tôi ở đây (trong hoàn cảnh này, vào lúc này)?”,

“Điều gì đang xảy ra vào lúc này?”. Hãy dành ra một lúc để đối diện với chính mình. Điều gì xảy ra khi bạn loại bỏ sự lo âu và nhu cầu thống trị của bạn?

Đôi khi bạn cần phải kiên trì để vượt qua nhưng trở ngại, nhưng nếu bạn chiến đấu nhằm thắng một trận chiến xem chừng chắc chắn thất bại, thì có một điều gì đó không hài hoà. Hãy ngừng hành động như thế, nhất là khi bạn cảm thấy mình không còn một lựa chọn nào khác. Khi bạn cảm thấy mình bị dồn đến đường cùng và bất lực, thì có thể bạn đang bị vướng vào một cuộc xung đột nội tâm được thể hiện ở thế giới bên ngoài. Hãy rời bỏ nó. Hãy cầu xin vũ trụ giúp đỡ. Hãy quyết định đừng làm gì cả trong một thời gian hoặc bỏ qua những giải đáp tức thì. Thái độ hữu hiệu nhất là cảm nhận cái đẹp xung quanh bạn và gắn kết với nó, để được cởi mở đón nhận những trùng hợp ngẫu nhiên và những thông điệp mới.

Trở ngại chính của chúng ta khi giải quyết những vấn đề của đời mình là chúng ta đương đầu với chúng như thể chúng ở bên ngoài chúng ta. Thật ra, mỗi vấn đề là một sự thể hiện ra bên ngoài từ trạng thái tâm thức của chúng ta. Khi tâm thức của chúng ta trong sáng và an bình, vấn đề sẽ biến mất. (Arnold Patent, You Can Have It All) (12)

Đâu là mảnh thiếu của trò chơi ghép hình cuộc đời bạn?

Tiến vào dòng chảy của vũ trụ có nghĩa là đạt được điều bạn đang cần nhằm chuẩn bị cho giai đoạn kế tiếp của cuộc đời. Một cơ hội xuất hiện và sau đó bạn phải thực hiện công việc. Hãy luôn tiếp cận với những hy

vọng, những ước mơ và những nhu cầu; điều đó giúp bạn làm chúng trở thành hiện thực.

Vấn đề gì đang làm bạn bấn loạn hơn cả vào lúc này? Hãy nêu lên một cách chính xác. Giờ đây, hãy đề ra một câu hỏi sẽ giúp bạn đương đầu với. Hãy tưởng tượng rằng câu hỏi đó đang ở hàng đầu trong tâm thức của bạn. Hãy cởi mở để

đón nhận mọi dấu hiệu hoặc thông điệp tức thời.

Tìm hiểu những giấc mơ

Những giấc mơ là đời sống thực của nội tâm không bị những ràng buộc của không gian, thời gian và phạm vi. Vậy làm thế nào chúng ta có thể nhận biết cái thực tế nội tại đa chiều kích, thích hợp với những biến đổi của chúng ta, chỉ qua vài trang sách hoặc kể cả vài tập sách? Phần lớn thời gian, khi tỉnh thức, chúng ta chỉ ý thức một cách mơ hồ về cuộc du hành trong đêm gây bối rối: chúng ta đã mơ thấy những nơi mà mình chưa từng đến và những con người có thể đang sống hay đã chết, mà chúng ta không biết họ có thật sự tồn tại hay không. Tỉnh thoảng chúng ta bị xâm chiếm bởi một cảm giác thần kỳ của sự kinh ngạc, của niềm vui và tình yêu rực sáng, hoặc hoảng hốt bởi một nỗi kinh hoàng và một cảm giác ân hận lớn lao. Chúng ta chẳng bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra trong đêm tiếp theo. Tựa như sự đồng bộ, lễ hội của những hình ảnh ban đêm có thể chứa đựng một thông điệp nếu chúng ta nhìn chúng rõ hơn.

Thông thường, chúng ta không dừng lại để thực sự phân tích một giấc mơ, trừ khi nó tỏ ra rõ ràng và bất thường khiến chúng ta chú ý. Mặc khải thứ bảy nói rằng, những ý tưởng, những giấc mơ ban ngày, những giấc mơ ban đêm, giúp chúng ta nhìn thấy con đường của mình và truyền đạt

cho chúng ta một thông tin về cuộc đời, một điều gì đó mà chúng ta không biết.

- Những thông điệp của giấc mơ

Mặc khải thứ bảy khuyên chúng ta so sánh những giấc mơ với câu chuyện đời. Chúng ta hãy phân tích hoàn cảnh của nhân vật chính của chúng ta trong chương này, những vấn đề của anh, và bằng cách nào giấc mơ của anh mang đến lời giải đáp.

- Anh đang tìm kiếm những giải đáp về Bản Sách Cổ Chép Tay.
- Anh cảm thấy vô vọng.
- Anh bị giam cầm và cảm thấy bị dồn đến đường cùng, tuy đã dốc mọi nỗ lực để chọn đúng đường.

• Anh có cảm tưởng rằng mình chỉ có một giải pháp: thuyết phục ai đó để được trở về nhà.

- Anh chiến đấu để thoát khỏi hoàn cảnh bế tắc. Trong giấc mơ
- Anh tìm kiếm một bí quyết trong rừng sâu (tìm những giải đáp về Bản Sách Cổ Chép Tay; rừng tượng trưng cho sự việc bị lạc lối).

Anh cảm thấy hoang mang và cần những lời khuyên.

• Trong một cơn dông (một điều không ở trong tầm kiểm soát của anh), anh bị rơi xuống một trũng sâu với dòng sông chảy theo hướng không thuận lợi và suýt chết đuối(cảm thấy mình đã không đi đúng đường).

- Tuy đã dồn mọi nỗ lực để vượt qua những ngọn núi, anh không thể tiến lên.
- Anh nhận ra rằng dòng sông suýt nhấn chìm anh xuất phát từ khu

rừng và chảy về một bãi biển tuyệt đẹp, nơi anh đã tìm thấy bí quyết (anh hiểu rằng điều mà anh cần biết sẽ trở nên sáng tỏ ở nơi anh đến).

Lúc đó, anh nhận được một câu hỏi rất quan trọng:

- Nếu lặp lại giấc mơ đó, anh sẽ chọn con đường nào?

Anh đáp:

- Tôi sẽ không cưỡng lại dòng chảy, ngay cả khi nó có vẻ sẽ làm tôi mất mạng.
(13)

Nhân vật chính của chúng ta cảm thấy hưng phấn sau khi đã so sánh giấc mơ với đời sống thật của mình và điều đó cho thấy anh đã nắm được ý nghĩa đích thực của giấc mơ. Thay vì chỉ phân tích giấc mơ của mình, anh đã thực hiện một so sánh giữa các hình ảnh trong mơ với những gì thực sự xảy ra trong đời. Anh đã biết tập trung hơn vào công việc bằng cách từ điểm khởi đầu, quan sát diễn tiến của các sự kiện và tiếp đó là điểm kết thúc. Bạn có thể thực hành phương pháp này vào lần tới, khi bạn thức dậy, và nhớ lại một giấc mơ hoặc một phần của nó.

NHỮNG ĐIỀU KIỆN ĐỀ TIÊN VÀO DÒNG TIẾN HÓA

- Duy trì năng lượng ở mức cao

- Hãy cởi mở và cảm nhận tình yêu thương đang len vào tâm trí.

- Hãy quan sát cái đẹp nhằm gia tăng năng lượng.

- Hãy dừng lại để huy động năng lượng.

- Hãy ở trong tình trạng yêu thương càng nhiều càng tốt. Cầu xin những

- Hãy hướng sự chú ý vào hiện tại.

- Hãy nhớ đến vấn đề trọng tâm của đời bạn

- Hãy nói rõ đâu là những vấn đề đang làm bạn bận tâm lúc này.

- Hãy giữ chúng ở hàng đầu của sự chú ý. Hãy theo dõi những ý tưởng và những giấc mơ.

Chăm chú quan sát

- Hãy chọn quan điểm của một người quan sát từ bên ngoài, như thể đang nhìn một bí ẩn được sáng tỏ (điều này giúp bạn dứt bỏ nhu cầu thống trị).

- Hãy tự hỏi liệu có điều gì đó rục rĩ hơn hoặc nhiều màu sắc hơn (điều này giúp bạn có một lựa chọn).

- Hãy chú ý đến những ý tưởng và những trực giác của bạn (đây là những thông tin mà bạn cần biết lúc này).

- Hãy so sánh những giấc mơ của bạn với hoàn cảnh hiện tại của bạn để có thể thấy một nhân tố mà bạn đã không để ý.

- Nếu không hiểu thông tin đã nhận hoặc nếu hình như không nhận được thông tin nào, hãy vững tin rằng bạn đã nêu đúng câu hỏi. Hãy đưa ra một câu hỏi khác.

Xem xét những trùng hợp ngẫu nhiên

- Hãy ghi nhận bằng cách nào những trùng hợp ngẫu nhiên mang đến cho bạn năng lượng.

- Một trùng hợp ngẫu nhiên tỏ rõ cho bạn điều gì?

- Nếu bạn có một trực giác về những ý tưởng gần đây, hãy để ý đến trùng hợp ngẫu nhiên hoặc thông điệp sắp đến (điều đó đẩy bạn vào hướng của ý tưởng hoặc của trực giác).

- Hãy nhớ rằng năng lượng thoát ra khỏi bạn sẽ tạo thành một dòng

chảy trở lại bạn, để bạn luôn được tái cung cấp năng lượng.

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ BẢY

Theo mặc khải thứ bảy, chúng ta phải ý thức về những trùng hợp ngẫu nhiên dẫn đa chúng ta đến những sứ mệnh của mình và tìm kiếm những vấn đề của đời sống. Tuy nhiên, theo ngày tháng, chúng ta vươn lên trong khi hiểu biết và quan tâm đến những điều nhỏ bé hơn xuất phát từ những mục tiêu rộng lớn hơn của chúng ta. Nếu những thắc mắc của chúng ta là đúng, những câu trả lời luôn đến với chúng ta qua những dấu hiệu bí ẩn. Mỗi hiện tượng đều có tính ăn khớp, đồng bộ, dấu sự đóng góp của nó cho phát triển của cá nhân ta như thế nào, luôn tạo ra trong ta một thắc mắc quan trọng khác; đời sống của chúng ta diễn ra qua một chuỗi hỏi / đáp / hỏi trong khi chúng ta tiến hoá theo con đường tâm linh. Những giải đáp có tính ăn khớp, đồng bộ có thể xuất phát từ nhiều nguồn: những giấc mơ ban đêm, những giấc mơ ban ngày, những trực giác, linh tính, và thường là một thông điệp mà những người khác được gọi ý mang đến cho ta.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ BẢY

- Tập hợp thông tin để ra quyết định

Lần tới, khi bạn phải có quyết định về nghề nghiệp, nơi ở, gia đình, sự phát triển của bạn, bạn có thể theo một số những ý tưởng sau:

- 1) Hãy xem lại danh sách những điều kiện đã nêu ở phần “Tiến Vào Dòng Tiến Hoá”.

- 2) Hãy nêu lên những thắc mắc đang làm bạn bận tâm và ghi chúng ra. Hãy luôn

xem lại chúng.

- 3) Hãy cầu xin vũ trụ gửi cho bạn những thông điệp.
- 4) Hãy đặc biệt chăm chú theo dõi trong ba ngày sau đó.
- 5) Hãy ghi lại mọi thông điệp hoặc sự kiện bất thường.
- 6) Hãy để ý xem bạn có lưu ý đến một số hiện tượng đặc biệt nào không.
- 7) Hãy tập cảm nhận một trạng thái cởi mở bằng cách thư giãn mỗi khi bạn nghĩ đến.
- 8) Hãy trao năng lượng cho những người bạn gặp hoặc nói chuyện qua điện thoại.
- 9) Hãy chia sẻ với người khác những vấn đề của mình nếu trực giác của bạn gợi điều đó.
- 10) Hãy theo dõi những ý tưởng của bạn và áp dụng những quyết định nếu chúng gợi ý bạn.
- 11) Nếu cảm thấy tâm trí bạn loạn, bạn hãy ngừng cố tìm hiểu sự việc. Hãy tự hỏi: "Tôi cần gì lúc này?".

- Những câu hỏi / lời đáp. Hãy biết đọc nhưng dấu hiệu

Cũng có một phương pháp khác: Bạn có thể ra một quyết định sơ bộ và xem mình đạt được loại phản hồi nào. Chẳng hạn, nếu muốn thay đổi việc làm, bạn hãy báo cho bạn bè và gia đình bạn biết bạn đang tìm một công việc mới. Hãy quan sát điều gì đang xảy ra. Bạn có nhận được một khuyến khích từ những người khác? Những chi tiết nho nhỏ có được cải thiện? Bạn có nhận được một lá thư mang đến một lời giải đáp cho thắc mắc của bạn? Vũ trụ có gửi cho bạn những dấu hiệu cho thấy bạn đã có một quyết định đúng? Hay đã xảy ra những "rủi ro" nho nhỏ, hoặc những sự cố khác chỉ ra một lời giải đáp tiêu cực?

Tuy nhiên, bạn hãy thận trọng, không nên dành cho những sự cố nhiều

ý nghĩa hơn chúng có. Ý nghĩa của những hiện tượng có tính đồng bộ phải xuất hiện với bạn ngay tức khắc và không cần một phân tích tỉ mỉ. Nếu bạn phải tiêu hao năng lượng tâm trí để cô' rút ra ý nghĩa từ một sự kiện, hãy thôi làm điều đó. Nếu một thông điệp đang hướng đến bạn, bạn sẽ nhận được những thông báo trước. Hãy hiện hữu trong phút giây hiện

tại.

- Đừng rời mắt khỏi mục tiêu

Càng tiếp thu và thực hành những mặc khải, sự phát triển tâm linh của bạn sẽ càng quan trọng hơn. Khi ý thức rõ hơn về mình, ta sẽ có một tầm nhìn rộng hơn về các sự kiện và các hoạt động sẽ trở thành một bản tính tự nhiên thứ hai. Vào mọi lúc, bạn có thể tự hỏi;

- Còn một ý nghĩa nào khác có thể ẩn khuất phía sau hoạt động hoặc sự kiện đó?
- Nó được kết nối với một mục tiêu rộng lớn hơn như thế nào?
- Tôi đang đóng góp gì cho đời sống?
- Tôi có cảm thấy thích thú bởi hoạt động đó?

Càng thường xuyên tập hợp những thông tin như vậy và suy tề chúng, bạn sẽ càng phát hiện nhiều điều về mục tiêu chính của đời mình.

- Lòng biết ơn

Khi có một phát hiện có tính sáng tạo, bạn hãy nhận thức điều đó và cảm thấy mình xứng đáng trong vai trò của mình. Càng cho rằng mình là một con người toàn vẹn và có tính sáng tạo, bạn càng sẽ cảm thấy mình đang thực hiện mục tiêu của cuộc đời.

Việc bày tỏ lòng biết ơn đối với những món quà lớn và nhỏ mà bạn nhận được hàng ngày sẽ giúp bạn giữ nhịp điệu với thực tại, loại bỏ tâm

trạng lo âu và bi quan.

- Tha thứ

Nếu cảm thấy thực sự bị bẽ tắc trong một cuộc tranh giành quyền lực, bạn hãy thoái lui đôi chút và nhìn vào bức tranh tổng thể. Hãy tự hỏi: Tôi có muốn tha thứ cho những người có liên quan, kể cả tha thứ cho tôi? liệu tôi có thể làm điều đó?

Một khi đã quyết định tha thứ, bạn sẽ thấy rõ mình tha thứ cho ai và cách thức để tiến hành.

- Đi đúng đường

Đôi khi, chúng ta nghĩ rằng, nếu tìm thấy lời giải đáp đúng hoặc thực hiện một công việc lớn lao, những phép lạ sẽ xảy ra và chúng ta sẽ “thành công”. Hãy cởi mở để đón nhận những điều lạ lùng và tuyệt vời của đời sống; hãy yêu thương và chấp nhận mình như mình đang là - ngay cả khi bạn chưa từng thực hành một bài tập nào trong sách này, chưa từng phân tích những giấc mơ của bạn, và chưa từng ghi lại các trải nghiệm.

- Hãy là người quan sát từ bên ngoài

Hãy nhớ rằng, những giấc mơ ban ngày và những ý tưởng đến với bạn là để hướng dẫn bạn. Khi một ý tưởng lướt qua tâm trí, bạn hãy có thói quen tự hỏi: Tại sao ý tưởng đó xuất hiện lúc này? Nó liên quan đến vấn đề của mình như thế nào? Việc chọn vị thế của người quan sát từ bên ngoài giúp bạn loại bỏ nhu cầu thống trị và đặt bạn vào dòng tiến hoá.

- Làm thế nào để thu hút những thông điệp?

Khi tìm cách đạt cho bằng được một lời giải đáp hoặc khi đóng vai Kẻ Thờ ơ, chúng ta làm nảy sinh - giữa chúng ta và tha nhân - một sự cạnh tranh khiến họ không chuyển giao thông điệp cho chúng ta. Để nhận

được thông điệp, bạn phải cởi mở để phát hiện điều gì có thể xảy ra vào lúc này. Hãy trao năng lượng cho tha nhân và nghĩ rằng bạn gặp họ vào lúc này là vì một lý do đã được xác định. Nếu xảy ra một trùng hợp ngẫu nhiên, bạn hãy dành ra vài phút để tự hỏi: Chuyện gì vừa xảy ra? Điều đó đã liên quan như thế nào đến những vấn đề mình đang thắc mắc? Bằng cách nào nối kết với điều vừa được truyền đạt?

Trong trường hợp tệ hại

Bạn không bị buộc phải rời khỏi dòng chảy khi có những điều không xuôi thuận xảy ra. Ở trong dòng chảy của sự tiến hoá không có nghĩa là luôn được sống giữa hoa thơm cỏ lạ, giữa thanh bình và hoan lạc. Những mặc khải nói rằng mỗi sự kiện đều có một ý nghĩa. Để ở trong dòng tiến hoá, ta phải rất chú ý đến những sự kiện có vẻ tiêu cực đối với ta. Những mặt trái, những nỗi thất vọng có thể chuyển cho bạn một thông điệp quan trọng. Mỗi khi phải sống trong một tình huống nản lòng, mất tinh thần, bạn hãy dành ra một lúc tĩnh lặng để ghi lại những ý nghĩ và cảm xúc của mình. Hãy luôn tìm kiếm mặt tốt đẹp của các sự việc... Hãy tự hỏi:

- Làm thế nào thử thách này có thể hữu ích cho tôi?
- Tại sao chuyện bất trắc này lại liên quan đến vấn đề của cuộc đời tôi?
- Làm thế nào tôi có thể xem xét nó dưới một khía cạnh khác?
- Nếu có một ý định tích cực trong mọi sự, liệu có chẳng điều tích cực ở đây?
- Tôi có thể thực sự làm được gì?

Nếu cảm thấy hoàn toàn bị dồn vào thế bí, hãy nhờ đến sự trợ giúp của người khác và trả lời những câu hỏi về những trở ngại (xem Rèn Luyện Cá Nhân về Mặc Khải Thứ Tư - Phần Một). Hãy rút ra một vài ý tưởng

mới. Việc đạt được những giải đáp mới giúp bạn giải toả nỗi sợ hãi, và tìm lại tính khôi hài.

- Về những giấc mơ

Nếu phải đương đầu với một quyết định khó khăn, mỗi tối trước khi đi ngủ, bạn hãy cầu xin vũ trụ ban cho một giấc mơ giúp sáng tỏ. Để khuyến khích vô thức tác động trở lại, bạn hãy để giấy bút gần giường, hy vọng có thể ghi lại những thông tin do giấc mơ cung cấp. Thiên định trước khi có giấc mơ sẽ giúp ta nhớ lại những hình ảnh trong mơ (14). Phương pháp sau đây có thể hữu ích, nhưng bạn hoàn toàn tự do lựa chọn cách thức phù hợp hơn cả đối với bạn.

Hãy trả lời những câu hỏi sau đây, và ghi lại: SO SÁNH NHỮNG GIẤC MƠ

- 1) Đây là những nhân tố chính trong giấc mơ?
- 2) Đây là những chi tiết có vẻ có ý nghĩa? Tại sao?

- 3) Bạn có thể tóm tắt trong một câu ý nghĩa của giấc mơ?
- 4) Bạn có thể tóm tắt trong một từ ý nghĩa của giấc mơ?
- 5) Điều gì đã diễn ra trong phần đầu của giấc mơ?
- 6) Bạn đã làm gì trong giấc mơ?
- 7) Có những ai trong giấc mơ?
- 8) Những người trong giấc mơ đã nói gì?
- 9) Âm sắc chung của giấc mơ là gì?
- 10) Có những điểm nào trong giấc mơ tương đồng với cuộc đời bạn vào lúc đó?
- 11) Giấc mơ nói gì về cuộc đời bạn mà bạn đã không quan tâm?
- 12) Giấc mơ đã kết thúc như thế nào?
- 13) Nếu phải sống giấc mơ đó trong đời thật, bạn sẽ làm điều gì theo cách khác?

Những giấc mơ thường chuyển cho ta cùng một thông điệp nhưng theo những cách khác nhau. Tựa như trực giác, chúng dai dẳng và nhấn mạnh. Vào những lúc bị stress, khi bạn muốn có nhiều thông tin hơn, hãy cẩn thận ghi lại những giấc mơ của bạn, dưới dạng danh sách. Câu hoặc từ tóm tắt giấc mơ có thể cho bạn một dấu chỉ về phương hướng mà bạn đang theo hoặc giúp bạn nhận thức những gì đang tiến triển.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ BẢY

Buổi số 11

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Thảo luận về mặc Khải thứ bảy vào dòng tiến hoá, và áp dụng những khái niệm được triển khai trong chương này.

Kiểm tra: Để bắt đầu buổi nhóm họp, mỗi người có thể ngắn gọn nói lên cảm nghĩ của mình vào lúc này.

Bài tập 1. Nâng cao năng lượng

Thời gian: 5-10 phút để thực hiện những bài tập vận động trong tiếng nhạc hoặc 15 - 20 phút để thiền định.

Lời khuyên: Hãy chọn những bài tập nhằm làm gia tăng năng lượng: nghe nhạc trong 10 phút trong khi vận động tại chỗ hoặc thực hành bài thiền định trên đỉnh núi (xem Chương 5)

Bài tập 2. Thảo luận chung về mặc khải thứ bảy

Thời gian: Yêu cầu mỗi người tham gia nói ngắn gọn và giới hạn trong những hướng dẫn của mặc khải thứ bảy. Khi kết thúc thảo luận, hãy chuyển sang bài tập kế tiếp.

Lời khuyên: Một người trong nhóm đọc phần tóm tắt mặc khải thứ bảy và danh sách những điều kiện để tiến vào dòng tiến hoá. Hãy nhớ:

- 1) giữ tập trung;
- 2)chăm chú lắng nghe người đang nói;
- 3) hãy nói khi nội tâm thôi thúc. Bạn có thể dùng những câu hỏi sau để khơi dậy cuộc thảo luận:
 - Điều gì khiến mọi người ngạc nhiên hơn cả trong mặc khải này?
 - Nếu ai đó cảm thấy ở “ngoài dòng chảy”, hãy yêu cầu họ tìm kiếm một ý định ẩn khuất hoặc khía cạnh tốt đẹp của một tình huống khó chịu. Người ấy đang lầm lạc hay đang tìm một mảnh khác của trò chơi ghép hình?
 - Trong thời gian gần đây, những mặc khải có mang đến một đóng góp quan trọng nào cho một trong những thành viên của nhóm?
 - Đã có hay không những trùng hợp ngẫu nhiên hoặc những giấc mơ đáng quan tâm? Nếu muốn tìm hiểu để học hỏi giấc mơ của một thành viên trong nhóm, hãy sử dụng bài rèn luyện cá nhân nói về cách so sánh những giấc mơ với thực tế cuộc đời.

Bài tập 3. Trực giác

Mục tiêu: Để biết từ bỏ nhu cầu thống trị của mình và biết lắng nghe trực giác trong khi để cho những cảm giác của mình nổi lên trước của người khác.

Thời gian: 15 phút cho mỗi thành viên và khoảng 20 phút cho thảo luận

nhóm.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy phát cho mỗi người một tờ giấy trắng và yêu cầu họ viết ra một câu hỏi, rồi gấp tờ giấy lại sao cho người khác không thể đọc được câu hỏi. Câu hỏi đó phải liên quan đến điều mà mỗi người mãnh liệt ao ước tìm thấy lời đáp. Chẳng hạn: “Tôi phải làm gì để cải thiện quan hệ của tôi với người thân?”, hoặc: “Đâu là cách thức tốt nhất để tìm được một công việc hấp dẫn hơn?”. Hãy ghi ra câu hỏi thực sự quan trọng vào lúc này.

Giai đoạn thứ hai: Hãy chọn một đối tác. Sử dụng trực giác của bạn.

Giai đoạn thứ ba: Với nhóm hai người, người trả lời giữ tờ giấy đã gấp và định tâm trong vài phút để cho những hình ảnh, những cảm giác và tình cảm tuôn vào tâm trí và cơ thể mà không rà soát điều mình đang nhận.

Giai đoạn thứ tư: Hãy phản hồi thông tin bằng cách nói cho người nêu lên câu hỏi biết về những cảm giác và ấn tượng của bạn. Đừng e ngại về điều mà bạn đã nhận được, ngay cả khi nó chẳng có ý nghĩa gì với bạn.

Giai đoạn thứ năm: Người nhận thông tin có thể ghi chép lại để sau đó có một ý nghĩ về những thông điệp. Người nêu câu hỏi có thể phản ứng hoặc im lặng trước những câu trả lời - tùy theo ý mình. Những thông tin được nêu ra là nhằm gợi lên một hiểu biết nội tâm nơi người nêu câu hỏi. Dĩ nhiên, người trả lời không biết nội dung của câu hỏi, vì thế không hề có cách thức đúng hay sai trong bài tập này. Hãy vui vẻ hồn nhiên. Hãy biến bài tập thành một trò chơi, hãy giữ một tinh thần nhẹ nhàng, không gây xáo động sự tập trung của những người khác.

Giai đoạn thứ sáu: Hãy ngừng bài tập sau 15 phút và thay đổi đối tác.

Giai đoạn thứ bảy: Sau khi mỗi thành viên đều đã dành 15 phút cho bài tập, tất cả tập hợp lại để trao đổi những cảm nghĩ.

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và nâng đỡ. Hãy gửi tình yêu thương và năng lực tích cực cho mọi người

1/James Redfield, sdd., tr.174 2/ 2/ Sdd., tr.172

3/ Thích Nhất Hạnh, sdd, tr.29 4/ 4/ Sanaya Roman, sdcL, tr.53 5/ Như trên, tr.42

6/ Thomas More, The care of the soul, New York, Harper Collins, tr.260

7/ Nancy Rosanoff, Intuition Workout: A Pratical Guide to Discovering and Developing Your Inner Knowing, Boulder Creek, California, Aslan Publishing, tr.121

8/ Như trên, tr.122

9/ Kazuaki Tanahashi, Brush Mind, Berkeley, Parallax Press, tr.138

10/ James Redfield, sdd., tr.188

11/ Như trên

12/ Arnold Patent, You Can Have It All, Piermont, New York, Money Mastery Publishing, 1984, tr.143

13/ James Redfield, Sdd., tr.184

14/ Michael Murphy, Sdd., tr.610

8. ĐẠO LÝ MỚI CỦA NHỮNG MỐI QUAN HỆ

- Một quan điểm mới trong quan hệ giữa người với người

Trong chương này của Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính được giải thích về mặc khải thứ tám. Mặc khải thứ bảy đã cho biết bằng cách nào để tiến vào dòng chảy năng lượng trong khi lắng nghe những thông điệp từ nội tâm và từ ngoại giới. Mặc khải thứ tám liên quan đến cách thức tăng tốc dòng chảy đó bằng cách có một thái độ mới đối với tha nhân - với người thân và những người xa lạ.

Trong chương này, nhân vật chính đã bit bằng cách nào anh có thể tìm thấy những lời giải đáp cho những vấn đề của đời mình khi ở cạnh những người anh gặp trên đường đời.

MẶC KHẢI THỨ TÁM

Đến giai đoạn này, Bản Sách Cổ Chép Tay tiên báo rằng sự tiến hoá sẽ tăng tốc khi các cá nhân bắt đầu sử dụng năng lượng theo một cách thức mới, trong những cuộc gặp gỡ của họ. Vì những hiện tượng có tính ăn khớp, đồng bộ thường đến với chúng ta qua những người khác, nên mặc khải thứ tám xác định cách làm cải thiện những tiếp cận đó để cho thông tin được luân lưu dễ dàng hơn. Nếu biết làm cho những quan hệ của ta có ý thức hơn, sự tiến hoá của ta và của thể hệ kế tiếp - con cháu ta

- sẽ tiến một bước dài về phía trước, vì chúng sẽ sử dụng mọi khả năng

của chúng ta, sau khi chúng đã tiến hoá hoàn chỉnh. Mặc khải này đề cập đến nhiều quan hệ giữa người với người, kể cả những quan hệ yêu đương, những mối liên hệ giữa cha mẹ với con cái và động thái của các

nhóm.

Sau đây là một số điểm quan trọng:

• Bằng cách ngoại xuất năng lượng, chúng ta có thể giúp nhau gửi và nhận thông điệp. Khi cùng vươn lên, chúng ta không phải tiến vào sự tranh giành năng lượng

đã được mặc khải thứ tư nêu lên.

- Tất cả những người chúng ta gặp đều đang giữ một thông điệp dành cho chúng ta.

- Càng tiến hoá trên bình diện tâm linh, chúng ta sẽ hình thành những nhóm tương hợp để có thể cùng vươn lên một mức rung động hoặc mức ý thức cao hơn và một minh triết lớn lao hơn, một khả năng tương trợ tốt hơn.

- Tình yêu làm chậm sự tiến hoá của chúng ta khi nó có xu hướng thay thế mối liên kết của chúng ta với năng lượng vũ trụ.

- Những gốc rễ của sự phụ thuộc trong tình yêu là ở việc ta không có quan hệ hoàn toàn cân bằng với những người thân của người khác phái.

- Những quan hệ lý tưởng, thuần khiết với người khác phái có thể giúp chúng ta đưa vào năng lượng và đạt đến sự toàn mãn.

- Nếu chúng ta trở thành một “vòng tròn toàn vẹn” và nếu năng lượng có tính tiếp nhận và tích cực đã được đưa vào hoàn toàn, chúng ta có thể đón nhận năng lượng vũ trụ, và điều đó giúp chúng ta không tìm cách thống trị những đối tác của mình.

- Điều quan trọng là chúng ta phải biết dành đủ thời gian để ổn định kênh giao cảm của chúng ta với vũ trụ.

- Để tiến hoá, chúng ta phải nhận ra và biến đổi những thói quen phụ thuộc nhau đang chi phối những quan hệ của chúng ta với tha nhân.

- Sự tiến hoá tâm linh đòi hỏi chúng ta phải biết nuôi dạy con cái trong tình yêu thương và thường xuyên quan tâm để chúng có thể trải nghiệm điều đó; và làm cho sự phát triển mối liên kết của chúng với năng lượng vũ trụ trở nên dễ dàng.

- Làm thế nào chúng ta có thể giúp nhau trong sự tiến hoá chung

Để giúp nhau thực hiện những mục tiêu của đời mình, mặc khải thứ tám dạy chúng ta phải biết nhìn thấy ở bên kia bản ngã biểu kiến của những người chúng ta gặp gỡ. Thay vì dừng lại ở tính cách bề mặt, ta phải chú tâm đến cái đẹp độc đáo của mỗi người và nhìn thấy sự toả sáng của con người họ. Trong khi làm như

vậy, chúng ta ngoại xuất năng lượng. Với sự gia tăng năng lượng được gửi đến, người kia sẽ có thể “sống” trong bản ngã cấp cao của mình. Từ trạng thái rung động cao hơn, họ sẽ sáng suốt hơn về chính mình và có thể bày tỏ sự thật của mình một cách dễ dàng. Như thế, những thông điệp được trao đổi sẽ tăng cường khả năng tiến hoá cho mỗi người.

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính được giải thích: “Khi năng lượng xâm nhập (tha nhân), điều đó giúp họ nhìn thấy sự thật- Lúc đó, họ có thể truyền đạt nó cho bạn” (1). Việc cảm nhận năng lượng khiến họ cởi mở và giúp họ biết rõ điều phải nói với bạn. Nhưng sự trao đổi năng lượng chỉ có thể diễn ra nếu người đối thoại không có ý định che giấu và không nhắm đến một kết quả cá biệt nào khác.

Ta có thể học biết hoạt động ấy qua kinh nghiệm. Không có những nguyên tắc về cách thức diễn ra các cuộc gặp gỡ hoặc về kết quả của chúng. Dần dần, khi có thói quen coi trọng những người bạn gặp gỡ hoặc đã quen biết, bạn sẽ nhận thấy những thay đổi trong các quan hệ của bạn

và trong cuộc đời bạn.

Tất cả những người chúng ta gặp đều đang giữ một thông điệp dành cho chúng ta.

Không có những cuộc gặp gỡ tình cờ. Bất cứ ai bước vào đời chúng ta đều có một lý do được xác định; Họ đang nắm giữ một thông điệp dành cho chúng ta. Chúng ta phải rất chú ý đến những người chúng ta gặp gỡ và những người chúng ta thiết lập quan hệ. Chúng ta đã biết việc giữ năng lượng ở một mức độ cao và luôn quan tâm đến những vấn đề chính của đời mình là quan trọng đến thế nào. Chính trong khi duy trì trạng thái đó mà chúng ta thu hút những trùng hợp ngẫu nhiên giúp chúng ta tiến triển.

(...) Đáng thiêng liêng mà a nhận thấy nơi chính mình cũng là đáng anh thấy ở những người khác, và là thể hiện của Thần khí nơi mọi người.

Như thế, một sự hài hoà nội tại đã phát triển với tha nhân là sự cần thiết cho con người anh, và đó là sự hợp nhất toàn diện, là hiệu tượng và điều kiện của đời sống toàn mãn. (Sri Aurobindoy The^ Essential Aurobindo) (2)

Chúng ta cần chú ý đến những trao đổi cảm giác một cách tự phát khi gặp người

khác, và lưu ý đến ấn tượng là ta đã từng gặp họ hoặc đã từng thấy họ ở một nơi nào đó. Họ có thể làm chúng ta nhớ đến một mối quen biết xưa cũ và trực giác thôi thúc chúng ta tìm hiểu ý nghĩa của cuộc gặp gỡ. Họ có thể nói cho ta điều gì về những thắc mắc cơ bản của ta?

Nếu ta có một cuộc trò chuyện với một người ta gặp ngẫu nhiên và ta không thấy có một thông điệp nào tương ứng với vấn đề chính của ta hiện nay, điều đó không có nghĩa là người ấy không có thông điệp. Điều đó chỉ có nghĩa là ta không ở trong trạng thái để phát hiện thông điệp. Những cuộc gặp mặt được lặp lại với một người nhất định là điều khiến chúng ta phải tìm hiểu lý do ẩn khuất ở sau những trùng hợp ngẫu nhiên.

Trong khi ý thức hơn về những cơ hội trong các cuộc gặp gỡ có vẻ tình cờ, chúng ta phải biết né tránh những cơ chế thống trị nhằm thoát khỏi việc tranh giành quyền lực đang ngăn trở sự trao đổi thông điệp. Do đã xác định cơ chế thống trị và biết tập trung vào phút giây hiện tại, nên chúng ta không khởi phát cơ chế phòng thủ của mình. Bằng cách nhìn vào đằng sau cơ chế thống trị và gửi thật nhiều năng lượng cho người đối thoại, chúng ta sẽ gia tăng khả năng nhận được những thông điệp mang nhiều ý nghĩa.

Hình thành những nhóm có quan hệ hài hoà

Trong khi tiến hoá trên bình diện tâm linh, chúng ta hình thành những nhóm có quan hệ hài hoà giữa những người có cùng một trạng thái tinh thần.

Có những điều lạ lùng diễn ra trong những nhóm đó, khi mỗi thành viên đều có ý định giúp những người khác vươn lên trên bình diện tâm linh. Làm việc chung đưa chúng ta đến một trạng thái cao cấp của Sự rung động chung. Ta đang chứng kiến một sự gia tăng minh triết và sức mạnh tương trợ hồi vì lúc đó nhóm không chỉ thể hiện toàn bộ các thành viên của nó mà còn hơn thế nữa.

- Đạt được mức độ cao hơn

Bí quyết để tương tác trong một nhóm là không để mình bị bẻ tắc bởi những nhược điểm của mình. Trình này tùy thuộc vào khả năng của mỗi người nhằm đạt được một năng lượng thuần khiết, vốn không xuất phát từ một cơ chế thống trị.

Dẫu thành phần của nhóm như thế nào, bạn hãy tập trung vào phút giây hiện tại và khi cảm thấy muốn phát biểu, thì bạn hãy lên tiếng. Nếu không, hãy định tâm để gửi năng lượng đến những người đang muốn phát biểu. Trong một nhóm có quan hệ hài hoà, mỗi thành viên sẽ nắm giữ một phần sự thật vào một thời điểm nhất định và sẽ biết lúc nào mình có thể lên tiếng. Những ý tưởng sẽ đến một cách trật tự. Sẽ không có cảm tưởng rằng bạn đã soạn thảo các ý tưởng, mà là bạn chờ cho chúng xuất hiện trong tâm trí.

Nhờ vào mục tiêu chung, nên ta tránh được loại tương tác xưa cũ mà ở đó ta chỉ tìm cách toả sáng, tập trung vào những ý tưởng của mình thay vì lắng nghe một cách tích cực, ta rụt rè lúng túng, hoặc ta tìm cách thống trị nhóm. Mọi người đều có cảm giác đầy năng lực và sống trong bản ngã cấp cao của mình. Mỗi người đều có một trực giác bén nhạy hơn và một tâm nhìn rõ hơn về chính mình.

- Sử dụng năng lượng của nhóm

Mọi nhóm được gắn kết bởi ước muốn nâng cao năng lượng của từng thành viên và hướng đến bản ngã cấp cao sẽ có thể đạt đến một năng lực sáng tạo đáng kinh ngạc. Trong nhóm, bạn có thể trình bày bất cứ vấn đề nào mà bạn cần được giúp đỡ. Càng nói ra một cách chính xác, bạn càng có nhiều cơ may nhận được những thông tin thích hợp.

- Những vấn đề trong nhóm

Càng tiến hoá, con người càng sẽ biết cách làm chủ những phương pháp đã được nêu trong mặc khải thứ tám. Nhưng đối với quá trình tiến hoá, chúng ta đang còn trong giai đoạn chuẩn bị và có thể gặp những vấn đề trong các buổi rèn luyện. Hãy nhớ rằng bất cứ nhóm nào cũng sẽ thể hiện một sự kết hợp của những thành viên sử dụng các cơ chế thống trị khác nhau.

Nếu ai đó có năng lượng của một Kẻ Đe Doạ hoặc một Kẻ Than Vãn và lũng đoạn nhóm, nhóm sẽ bị phân rã. Vậy phải làm gì? Ngay cả khi nhóm có một người hướng dẫn, điều quan trọng cho mỗi thành viên là không lệch khỏi những xúc cảm của mình. Mục tiêu tổng quát là duy trì năng lượng tập thể trong trạng thái trôi chảy, sao cho các thông điệp có thể trao đổi. Bạn không nên để mình bị lệch khỏi những chủ đề đang học hỏi, và hãy chú tâm để nhận thông điệp về chủ đề đang thảo luận. Những Kẻ Thờ Ơ có xu hướng im lặng và đây là một dịp để họ tập bộc lộ những cảm nghĩ

Nếu trong nhóm có một thành viên không được những người khác chấp nhận, những người khác có xu hướng chú ý đến những tính cách khó chịu của đối tượng. Như vậy, thay vì nhìn thấy cái đẹp nội tâm của đối tượng, cái đẹp mang đến sự năng động cho họ, chúng ta lấy đi năng lượng của họ và làm hại họ khi chỉ nhìn vào những khuyết điểm của họ. Nếu họ có thể thực hiện một tính cách cá biệt, như thể sự hiện diện của họ là để báo cho những thành viên khác của nhóm biết về thiên hướng chỉ trích phê phán. Mỗi cá nhân đều có một thông điệp. Nếu, với sự hiện diện của họ, các thành viên khác có thể nói lên những ý nghĩ của mình một cách thiện cảm và cùng nhau tiến về phía trước, sẽ tạo ra một triển

vọng tiến hoá tích cực chung cho mọi người; nhưng nếu họ tiếp tục làm giảm năng lượng của nhóm, họ có thể bị loại bỏ.

- Sự phụ thuộc đối với năng lượng trong tình yêu

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, nhân vật chính, cho đến lúc ấy, đã không ngừng phát triển. Nhưng, vì chưa ổn định được kênh giao tiếp với năng lượng vũ trụ, nên anh tìm cách đạt năng lượng từ người khác phái. Anh cảm thấy có một sức sống mới, và theo anh đó là: “Một làn sóng đam mê tràn ngập cơ thể tôi”, “Tôi cảm thấy mình đổi khác, đây năng lượng, khi nàng ở đó”, “Cơ thể tôi rung động”, “Khi có sự hiện diện của nàng hoặc khi nàng chạm vào tôi, năng lượng tuôn trào vào tôi là không thể tưởng tượng nổi”. Bạn có còn nhớ lần gần đây nhất khi điều đó đã xảy ra đến với bạn không?

Mặc khải thứ tám nhắc ta rằng sự tiến hoá của mỗi người chúng ta có thể bị chậm lại nếu ta trở nên phụ thuộc vào năng lượng của một người khác, thay vì nhận năng lượng từ sự gắn kết của ta với vũ trụ. Trong quá trình “yêu đương”, ta cảm thấy đầy năng lượng và rạng rỡ. Mọi sự đột nhiên có vẻ lạ lùng. Những màu sắc trở nên sinh động hơn. Ta cảm thấy thông minh hơn và hấp dẫn hơn. Đời sống chứa đựng những hứa hẹn mới. Trong khi mong ước gia tăng sinh khí làm ta bay bổng, ta muốn bảo toàn nhân tố đã tạo ra điều kỳ diệu để duy trì những cảm giác đó.

Khi chỉ hướng dòng năng lượng của ta vào người bạn tình, ta tự cắt đứt với nguồn năng lượng vũ trụ và chờ đợi người bạn tình mang lại sự thoải mái hoàn toàn. Sớm hay muộn, mong đợi đó sẽ làm suy kiệt cả hai, và sự cạnh tranh xưa cũ nhằm đạt được năng lượng lại bắt đầu. Ta hướng sự chú ý vào người kia như thể họ là cội nguồn những vấn đề của

ta sử dụng những cơ chế thống trị để đe dọa, cất ván, trở nên lãnh đạm hoặc đóng vai trò nạn nhân. Vì mãi xét đoán và chê trách nên ta bắt đầu nghĩ rằng có lẽ mình đã chọn nhầm người. Phải chi ta tìm được một người bạn tình thích hợp hơn - một người ngay tức khắc nhận ra mọi ước muốn của ta và thoả mãn chúng - chắc hẳn ta sẽ không gặp vấn đề này.

Những gốc rễ mang tính trẻ con của tình yêu

Về cơ bản, một đứa trẻ là một năng lượng vừa âm vừa dương. Đứa trẻ tự nuôi dưỡng bằng năng lượng của cha mẹ nó cho đến khi nó đủ độc lập để trực tiếp đón nhận năng lượng vũ trụ, vốn là một hợp nhất những nguyên lý âm dương.

Thông thường, đứa trẻ dễ dàng đồng nhất với người cha hoặc người mẹ đồng phái, người mà đứa trẻ hấp thụ năng lượng một cách dễ dàng hơn. Chẳng hạn, một đứa trẻ là con gái sẽ tiến vào cộng hưởng với những năng lượng tính nữ của mẹ và, theo bản năng sẽ bị thu hút bởi năng lượng tính nam của cha và năng lượng này bổ sung cho khía cạnh tính nữ. Năng lượng đó sẽ mang đến cho thiếu nữ một trạng thái trọn vẹn và thoả mãn. Điều ngược lại cũng xảy ra đối với đứa trẻ là con trai.

Thoạt đầu, đứa trẻ gái xem cha mình như là một người có quyền lực tuyệt đối, có những năng lực thần kỳ. Cô nghĩ rằng năng lượng đó tồn tại ở bên ngoài cô, và cô muốn chi phối cha mình nhằm làm chủ cái năng lượng tuyệt vời đó. Khi lớn lên, và với sự trợ giúp của cha, cô vượt qua tầm nhìn trẻ thơ và thấy rõ con người đích thực của cha, với những khả năng và giới hạn của ông. Nếu tìm thấy bản sắc của mình, cô có thể rút lấy năng lượng từ chính mình. Trong một thế giới lý tưởng, cha mẹ cô sẽ

dành cho cô sự quan tâm và năng lượng của họ, và điều đó giúp cô tin rằng cô là một người có trách nhiệm với chính mình. Ý tưởng đó giúp cho giai đoạn chuyển tiếp từ trạng thái mà cô nhận năng lượng của những người trưởng thành sang trạng thái nhận trực tiếp năng lượng từ nguồn vũ trụ trở nên dễ dàng. Nhưng thường các gia đình không đem lại đầy đủ sự quan tâm cho mỗi đứa con. Trong trường hợp đó, cô phải gầy hân, đấu tranh nhằm tích lũy năng lượng tình cảm. Nếu tiếp tục bị chỉ trích hoặc không được quan tâm, cô cảm thấy cạn kiệt và cố gắng để thu hút sự chú ý qua những cơ chế thống trị.

Với một người cha vắng mặt hoặc đe dọa, cô không thể hoàn thành tiến trình tâm

lý đưa vào mình khía cạnh nam tính. Cô có ảo tưởng rằng chỉ qua tình dục, người ta mới đạt trong. Như vậy, phần thiếu đó trở thành cực hút của một quan hệ có tính lệ thuộc. Những người này tựa như một nửa vòng tròn, bị ngăn chặn trong giai đoạn tìm kiếm nửa vòng tròn kia trong ngoại giới. Quan hệ phụ thuộc, đơn phương được hình thành như vậy.

Lựa chọn người bạn đời lý tưởng

Nhà tâm lý học Harville Hendrix mô tả quá trình tìm kiếm người bạn đời lý tưởng như là sự tìm kiếm những đặc điểm chung mà ông gọi là imago. Ông khẳng định rằng mỗi người chúng ta có xu hướng tìm lại những đặc điểm tích cực và tiêu cực của gia đình mà mình đã lớn lên. Mỗi chi tiết đáng kể đều được ghi vào não bộ của chúng ta: cách thức chúng ta được dạy dỗ, ve vuốt, trò chuyện, cùng những đặc trưng tình cảm, tâm trí và thể chất của cha mẹ chúng ta. Trong hầu hết các cuộc gặp

gỡ, chúng ta bị thu hút bởi những người giống hơn cả với hình ảnh sớm được ghi trong vô thức của mình: "...Dự định có ý thức của họ là gì chẳng nữa, hầu hết mọi người đều bị thu hút bởi những đặc điểm tích cực và tiêu cực của cha mẹ họ, và điều không hiếm - trái lại là đáng khác - là những đặc điểm tiêu cực ảnh hưởng nhiều hơn đến những lựa chọn của họ". (3)

Mối liên kết với sự sống còn

Những vết thương, những trải nghiệm tiêu cực mà chúng ta phải chịu đã được khắc ghi một cách sâu sắc trong vô thức của chúng ta. Vì mô thức hỗn hợp của những đặc điểm tính cách của ta đã được xây dựng trong thời thơ ấu, khi ta còn phụ thuộc vào cha mẹ, nên phần sâu xa nhất của não bộ sẽ liên kết cả hai loại đặc điểm, tích cực và tiêu cực, cho sự sống còn. Do đó, khi ta gặp một cá nhân quyến rũ, phù hợp với hình ảnh trong thâm tâm, ta bỗng tin rằng đời mình tùy thuộc vào người đó.

- Lấp đầy sự trống rỗng

Chúng ta không những bị thu hút bởi người kia do họ giống với những người đã nuôi ta khôn lớn, mà tính cách của ta cũng tìm cách lấp đầy khoảng trống do cha hoặc mẹ - người khác phải - của ta để lại. Chính nỗ lực nhằm thu hồi phần thiếu sót nhưng cần thiết đó của bản ngã đã nuôi dưỡng sự phụ thuộc. Chúng ta không chỉ tìm kiếm nửa phần giới tính bổ sung của thời thơ ấu, mà còn tìm kiếm những đặc điểm tính cách còn thiếu vắng của ta. Chẳng hạn, một người có tính thận trọng có thể bị choáng ngợp bởi một người có tính quyết đoán và phiêu lưu. Người đó

có thể bỗng dung tưởng tượng rằng mình sẽ có nhiều lựa chọn hơn và nhận được nhiều khuyến khích hơn nếu lao vào những đổi mới. Thay vì phát triển những đặc điểm đó ở chính mình, người đó gắn kết với người nào đã phô trương chúng. Theo Hendrix: “Chúng ta tiến vào một quan hệ tình ái trong khi, một cách vô thức, cho rằng người kia sẽ trở thành cha (hoặc mẹ) của ta và họ sẽ bù đắp những điều ta thiếu thốn thời thơ ấu. Để cho những vết thương tình cảm được lành lặn, ta chỉ cần có một quan hệ thân tình và bền vững”. (4)

Hàn gắn những vết thương

Tình yêu cuồng si là tình yêu không dựa trên tư duy logic, chúng ta sẽ chọn những người không có những khuyết điểm của cha mẹ ta và như thế tình yêu có thể bù đắp cho những thương tích ban đầu của ta. Nhưng nỗ lực nhằm tích lũy năng lượng và trở thành toàn vẹn không phải là một lựa chọn có ý thức, mà là một nhu cầu vô thức. Nếu chúng ta xem nỗ lực đó như một toan tính nhằm hàn gắn những vết thương xưa cũ, những thu hút của chúng ta càng mang nhiều ý nghĩa hơn.

Hendrix viết: “Vùng não hướng dẫn sự tìm kiếm tình cảm của bạn không nằm trong não mới (néoencéphale) của bạn, vùng logic, mà ở trong não cũ (paléoencéphale), có tầm nhìn ngắn. Vùng này có xu hướng tái tạo những tình trạng ở thời thơ ấu của bạn với mục đích chỉnh sửa chúng. Vì đã nhận đủ tình cảm để sống còn nhưng không đủ để thoả mãn, nên nó tìm cách quay lại những tâm trạng không thoả mãn ngày xưa cũ, để có thể giải quyết, một lần cho xong, những xung đột chưa được giải quyết. (5)

- Những quan hệ lý tưởng

Mặc khai thứ tám gợi ý rằng, nếu không có quan hệ tích cực với cha mẹ mình, ta sẽ phải củng cố năng lượng thuộc phái khác của ta bằng cách tạo dựng những quan hệ lý tưởng một cách có ý thức. Việc am hiểu cách tư duy và cảm nhận của một người khác phái giúp ta đạt đến trạng thái toàn vẹn, một sự hoà nhập toàn diện. Tốt hơn hết ta nên tiến hành điều đó với một người đã quyết tâm tìm hiểu mình một cách trung thực và ý thức về sự tiến hoá của chính mình, điều đó giúp ta phá vỡ hình ảnh mà ta tạo ra về người khác phái.

Quả là dễ dàng để phát triển một quan hệ lý tưởng đối với những người độc thân hơn là những người đã có những quan hệ yêu đương. Chúng ta cần phải trụ vững

trước tiếng sét ái tình, và trước tiên, phải biết cách tìm hiểu người kia không qua khía cạnh tình dục. Hiểu rõ người khác phải giúp ta giữ được điểm trung tâm của mình. Một khi đã thiết lập một hiểu biết đích thực, ta sẽ tạo được một quan hệ lâu bền.

Sống lâu dài trong cảnh không có người thân, bạn cũng sẽ cảm thấy thiếu thốn sự thân tình, và bạn càng dễ bị tổn thương trước những người có thể gây mất ổn định cho bạn. (Terence T. Gorski, *Getting Love Right*) (6)

- Vòng tròn hoàn chỉnh

Mặc khải thứ tám cũng nói rằng không những chúng ta phải có những cảm nhận tốt đẹp với người khác phái, mà còn phải cảm nhận rằng sự cô

đơn mang đến cho ta sự thoải mái và thoải mái. Trong mặc khải thứ năm, chúng ta đã biết về những phản ứng của nhân vật chính khi anh được kết nối với năng lượng vũ trụ khi ở trên đỉnh núi. Khi chúng ta có thể tự mình trụ vững, một cách có ý thức, trong dòng chảy của năng lượng vũ trụ, như thể chúng ta đã tiến vào trong trạng thái hợp nhất của hai nguồn Năng lượng dương và âm. Nhờ vào những nỗ lực của chính mình, ta đã trở thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Khi tôi có một mình, những đóa hoa trông nổi bật hơn. Tôi có thể chú ý đến chúng. Tôi cảm nhận chúng như một hiện hữu. (May Sarton, *Journal of a Solitude*) (7)

Bạn cảm thấy thế nào khi trải qua một thời gian đơn độc? Bạn thường làm gì trong trường hợp đó? Bạn thường lấy lại năng lượng khi ở một mình hay khi ở cạnh người khác?

- Củng cố mối liên kết với trung tâm bên trong của chúng ta

Khi bắt đầu tiến hoá, chúng ta tự động nhận năng lượng từ người khác phái. Nhưng ta phải thận trọng. Để được thiết lập, quá trình hoà nhập cần phải có thời gian, và nếu ai đó xuất hiện và có vẻ muốn trực tiếp trao cho ta năng lượng của họ, sẽ có nhiều cơ may để ta tập trung chú ý đến họ. Cũng vậy, trong trường hợp này, bị cắt đứt khỏi trung tâm bên trong, ta thoái lui vào một cơ chế thống trị. Một khi đã ổn định, ta sẽ không có nguy cơ rời bỏ cội nguồn đích thực của mình.

Để củng cố mối liên kết với năng lượng vũ trụ, ta phải biết lắng nghe tiếng nói

nội tâm và biết nhận ra những tình cảm của mình. Sự ổn định là

điều được gắn liền với ý thức về giá trị và sự chấp nhận chính mình ta cùng phải từ bỏ những ý tưởng tiêu cực. Khi đã có sự ổn định, bạn có thể nhận ra những cơ chế thống trị trước khi bị sa vào bẫy có thể cầu xin sự trợ giúp của vũ trụ mà không phải chờ ai đó lo cho bạn. (8)

Thế nào là đồng phụ thuộc?

Những quan hệ dựa trên sự thống trị và những nhu cầu thuộc vô thức là chủ đề của mặc khải thứ tám. Từ “đồng phụ thuộc” đã được sử dụng lần đầu tiên vào những năm 1970, để mô tả tình trạng của một người sống với một kẻ nghiện rượu, hoặc gắn bó với người đó bằng cách này hay cách khác. Người đồng phụ thuộc là người cố chế ngự và làm chủ một hoàn cảnh không thể làm chủ. Từ định nghĩa ban đầu, từ “đồng phụ thuộc” thường được mở rộng để nói về những trường hợp chỉ là sự phụ thuộc về mặt thể chất. Ngày nay, người ta có thể nói rằng toàn bộ xã hội có nguy cơ trở thành đồng phụ thuộc. Người ta đã thảo luận nhiều về cách thức mà thái độ đó định hình các định chế và những doanh nghiệp lớn.

Có nhiều người tự hỏi: “Làm thế nào để biết là tôi đang đồng phụ thuộc? Có thể tôi chỉ quan tâm đến số phận của ai đó và muốn giúp họ mà thôi”.

- Động thái đồng phụ thuộc

Dấu chỉ chính yếu của sự đồng phụ thuộc là ở sự quan tâm nhiều đến những hành động và tình cảm của người khác hơn quan tâm đến chính mình, và tin rằng mình phải làm chủ mọi sự. Khi những ý tưởng của bạn bị thống trị bởi những hành động của người khác, theo định nghĩa, bạn

không còn tập trung vào quá trình bên trong của bạn. Có thể có sự đồng phụ thuộc khi mức năng lượng của bạn biến đổi theo những điều mà người khác làm hoặc nói, hoặc khi bạn có cảm tưởng rằng mình phải kiểm soát mọi sự hoặc vận hành mọi sự.

Bao lâu còn cố tranh đấu để làm chủ hoàn cảnh, bạn không để cho những hiện tượng có tính đồng bộ xảy ra nhằm giúp bạn tiến triển.

Những đặc điểm chính của sự đồng phụ thuộc

Sau đây là một số nguyên tắc thường gặp trong những quan hệ bất bình đẳng mà bạn có thể tự đưa mình vào:

- Bạn hoàn tập trung chú ý vào những hành động của người khác.

Bạn hồi hả tìm đến năng lượng của người khác.

- Bạn tìm cách làm chủ mọi sự (động thái đặc trưng nhất của sự đồng phụ thuộc).
- Đời sống của bạn ít nhiều bị bế tắc hoặc lơ lửng.
- Bạn không còn thấy những mục tiêu của đời mình.
- Quan hệ của bạn diễn ra qua những vai trò và những mong đợi không có nét độc đáo.
- Bạn cảm thấy người kia đang làm cạn kiệt năng lượng của bạn.

Mặc khải thứ tám khẳng định rằng, để có thể tiên tri, ta phải xác định được việc đang tồn tại một mối quan hệ đồng phụ thuộc và muốn thay đổi những quan hệ loại đó. Để biết thêm về cách thức xác định tình huống và thoát khỏi sự đồng phụ thuộc, bạn hãy xem những bài rèn luyện cá nhân trong chương này.

Bạn muốn nhanh chóng tàn phá sức khoẻ tâm thần của mình?

Hãy xía vào chuyện của những người khác. Bạn ao ước được hạnh phúc và cân bằng? Hãy quan tâm đến những vấn đề của chính mình. (Melody Beattie, Chiến Thắng Sự Đồng Phụ Thuộc) (9)

- Tình yêu đích thực

Khi nào ta biết rằng mình đang sẵn sàng để tiến vào một quan hệ yêu thương? Lúc đó, ta cảm thấy thế nào? Theo mặc khải thứ tám, mọi quan hệ thuộc loại đó đều sớm hoặc muộn biến thành một cuộc tranh giành quyền lực, bao lâu mà chúng ta không có sự chuẩn bị tâm lý và biết sống từ một gắn kết tâm linh.

Bạn sẽ dễ dàng hơn để có được một quan hệ mong ước nếu:

- Bạn có thể sống một cách đúng đắn, thoải mái, ngay cả khi không có

người bạn tình.

* Bạn không tìm cách chiếm lấy năng lượng của người kia.

- Bạn không cần phải kiểm soát những hành động của người kia.
- Bạn biết duy trì sự tập trung vào năng lượng của chính mình.
- Bạn giao tiếp mà không bị chỉ trích hoặc thao túng.
- Bạn không sử dụng những
- Bạn không xía vào những vấn đề của người kia.
- Bạn cởi mở để đón nhận những thông điệp của những trùng hợp ngẫu nhiên,
- Bạn cảm thấy tốt đẹp khi tích cực cởi mở.
- Bạn có thể hành động để đạt những mục tiêu của mình. (10)

- Nuôi dạy con cái

Mặc khải thứ tám nhấn mạnh rằng, để tiến triển, trẻ em cần có một

dòng năng lượng hướng về chúng. Để có thể phát triển, chúng cần phải ở gần những người trưởng thành có khả năng mang đến cho chúng những thực phẩm tinh cảm, tinh thần và thể chất. Các cơ chế thống trị được khởi phát khi người ta thu hút năng lượng của chúng trong khi sửa trị chúng. Để có thể trở nên những người trưởng thành toàn diện, chúng cần có một quan hệ trực tiếp với những người có mức độ chín chắn cao, Trẻ em biết tin tưởng vào thế giới này, biết vững tin vào vị trí của chúng trong thế giới này, khi người ta trò chuyện với chúng một cách thẳng thắn, khi người ta chấp nhận những quan điểm của chúng, cho chúng tham gia vào những quyết định phù hợp với mức hiểu biết của chúng .

Những khó khăn mà trẻ em ngày nay gặp phải xuất phát từ sự thay đổi sâu sắc trong quan hệ gia đình. Từ nhiều năm nay, quá trình đô thị hóa đã hoàn toàn làm thay đổi những nền tảng mà từ đó những đứa trẻ học cách để trở nên người trưởng thành. Trước kia, đa phần những đứa trẻ đều lớn lên trong những gia đình có những người trưởng thành ở mọi giai đoạn khác nhau của cuộc đời - ông bà, cha mẹ, anh chị em - và họ đã dành nhiều thời gian mỗi ngày để trò chuyện với nhau và ở bên

nhau. Vào thời đó, phần lớn trẻ em sống ở thôn quê. Chúng giúp cha mẹ trong những công việc hàng ngày. Ngày nay, quan hệ giữa cha mẹ và con cái đã bị thu hẹp để chỉ còn thời gian chỉ định những công việc hoặc để nói những chuyện có tính tiêu cực " Con đã ở đâu?", "Tại sao con không làm bài?". Thường là, trẻ em cảm thấy mình không được yêu thương, và phải đấu tranh để thu hút sự chú ý của cha mẹ đã quá mệt mỏi vì công ăn việc làm.

Các tác giả H Stephen Glenn và Jane Nelsen đã góp phần chỉ ra những gốc rễ của vấn nạn hiện nay của chúng ta: Nhiều nghiên cứu khẳng định

rằng đối thoại và hợp tác sẽ hình thành những nền tảng của sự phát triển tinh thần và đạo đức phân tích, của sự chín chắn trong xét đoán và hiệu năng trong giảng dạy. Ngược lại, thiếu đối thoại và hợp tác giữa những người trưởng thành sẽ gây nguy hại cho những quan hệ thân tình, cho sự tin tưởng, sự tôn trọng và nhân phẩm, vốn tạo nên sự gắn kết xã hội. (11)

Những ý tưởng trên nhắc nhở chúng ta rằng trẻ em có mọi điều để học hỏi ở người lớn, và chúng ta phải dành cho chúng sự quan tâm đặc biệt.

Ngày nay, trẻ em không những thường bị bỏ một mình trong khi cha mẹ đi làm, mà còn phải khổ sở vì không thể làm tăng giá trị của mình qua những hoạt động bổ ích. Trước kia, con trai và con gái phải thực hiện một số công việc góp phần vào sinh kế gia đình. Làm vườn, chăm sóc gia súc, nấu nướng, giặt giũ, coi sóc các em, tất cả những việc đó phải được chu toàn nếu không sẽ có những hậu quả nghiêm trọng. Điều đặn hoàn tất công việc mang lại cho chúng ý nghĩa của sự thành thạo và dạy cho chúng giá trị của nỗ lực được chu toàn.

Ngày nay, trẻ em thường được nuôi dạy một cách tiêu cực; chúng có ít hoặc không có cơ hội để tìm thấy bản sắc và nhận biết năng lực của mình trước khi bị đẩy vào một xã hội càng lúc càng chuyên môn hoá và nặng về kỹ luật. Với truyền hình, phim ảnh và các trò chơi điện tử, chúng chỉ tham gia vào đời sống ở vai trò là những khán giả hoặc những kẻ tiêu thụ các sản phẩm giải trí. Những ý tưởng vượt khó và đối diện với đời sống của chúng chịu ảnh hưởng bởi những nhân vật hư cấu với quyền năng siêu nhân.

Có vẻ như những nguyên nhân của bạo lực, của tình trạng tội phạm xã

hội đang vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta. Nhưng nếu chúng ta quyết tâm dành thời gian và nghị lực để dạy dỗ con cái một cách đúng đắn, giúp chúng tiến hoá đến trạng thái toàn vẹn, sẽ làm giảm đi rất nhiều chương ngại của xã hội, như mặc khải thứ tám đã tiên báo. Chúng ta phải chia sẻ cho con cái sự phát triển tâm linh của mình: chỉ dẫn cho chúng những hiểu biết của chúng ta về thế giới. Sau đó, chúng sẽ tiến theo con đường của chúng. Đôi khi chúng có vẻ bị cuốn hút bởi những lý thuyết và những thái độ cực đoan. Tuy nhiên, nếu chúng ta có thể hoàn tất trách nhiệm của mình, nếu chúng ta đã giúp chúng biết tự tin và biết tin vào khả năng sống theo những giá trị của chúng, thì lúc đó chúng ta phải tin vào chúng để chúng tìm thấy sự quân bình của chúng.

Lời Tiên Tri Núi Andes nhắc nhở chúng ta phải ý thức về vai trò chủ yếu mang tính tâm linh của bốn phận làm cha mẹ. Mỗi đứa trẻ đều mang trong nó những mục tiêu mà nó phải thực hiện trong đời. Chúng không đơn giản được sinh ra để bị nhào nặn bởi những ảnh hưởng của cha mẹ chúng.

Cách thức mới của bốn phận làm cha mẹ là bổ sung những chiều kích mà chính chúng ta đã thiếu trong sự phát triển của mình. Sau đó, nếu chúng ta biết tác động cùng với năng lượng và chấp nhận dòng chảy của những trùng hợp ngẫu nhiên và những thông điệp, con cái chúng ta sẽ có khả năng nắm bắt những mặc khải đó nhanh hơn, vì chúng ta sẽ là những hình mẫu của chúng.

Các chuyên gia giáo dục Glenn và Nelsen đã nêu ra bảy yếu tố chính để trẻ thành công, trở nên những người có khả năng và hữu ích (12). Đó là những tài năng và những điều tin tưởng của chúng.

CÁC ĐẶC ĐIỂM CỦA NHỮNG ĐỨA TRẺ PHÁT TRIỂN

- 1) “Tôi có khả năng”.
- 2) “Sự đóng góp của tôi là đáng kể. Mọi người thật sự cần tôi”.
- 3) “Tôi có thể có một ảnh hưởng đối với điều đang xảy đến”.
- 4) “Những trạng thái tình cảm của tôi là quan trọng và tôi tự tin rút ra bài học từ những sai lầm. Tôi biết làm chủ bản thân và chấp nhận kỷ luật”.
- 5) “Tôi biết cư xử. Tôi biết lắng nghe, trò chuyện, hợp tác và thương lượng để đạt được điều mong muốn”.

6) “Người ta có thể tin ở tôi và tôi nói lên sự thật. Sự thật không nhất thiết diễn ra như tôi mong muốn, nhưng tôi có thể thích nghi khi cần”.

7) “Tôi đang tìm cách giải quyết những vấn đề của mình, nhưng tôi biết rằng, nếu cần được giúp đỡ tôi sẽ yêu cầu”.

Một quan niệm như thế về bản thân sẽ mang lại lợi ích lớn lao cho đứa trẻ, bởi nó biết rằng, dẫu xảy ra điều gì, nó cũng có tiềm lực để giải quyết một cách sáng tạo. Việc phát triển những ý tưởng này là một phương diện của vai trò làm cha mẹ. Khi trẻ tin rằng mình có thể có những chọn lựa, biết rằng mình cần phải biết những gì, trẻ sẽ có khả năng kết nối với dòng năng lượng. Khi trẻ thấy rằng năng lượng tác động có lợi cho mình, trẻ sẽ có khả năng nhận ra nhiều hơn những trùng hợp ngẫu nhiên và có những quyết định để ở lại trong dòng chảy năng lượng. Được nạp đầy năng lượng và có một mức độ tin tưởng cao hơn vào chính mình và vào vũ trụ, trẻ sẽ dễ dàng nhận biết và có khả năng chu toàn sứ mệnh của

mình.

- Người lớn có thể làm gì cho trẻ em?

Những gợi ý dưới đây được dành cho các bậc cha mẹ, nhưng mọi người đều có thể áp dụng:

- Hãy quan tâm đến trẻ. Hãy nhớ rằng mục tiêu của bạn là truyền đầy đủ năng lượng cho trẻ để trẻ có thể đạt đến một trạng thái toàn vẹn.
- Hãy đối xử với trẻ như chúng là nơi cư ngụ của Thần khí, là những người có một định mệnh phải hoàn tất.
- Hãy tôn trọng trẻ. Hãy nói chuyện với chúng như nói với những con người có một bản ngã cấp cao.
- Hãy ý thức rằng trẻ con có quyền được biết sự thật, được chăm sóc, và được dạy dỗ để nên người.
- Hãy nhấn mạnh một số động thái hữu ích cho sức khỏe và sự an toàn của chúng.

- Hãy ấn định những nguyên tắc rõ ràng khi chăm sóc trẻ.
- Hãy quan tâm đến những nhu cầu của trẻ, và biết rằng trẻ được sinh ra với những mục tiêu riêng của chúng.
- Tùy theo sự trưởng thành của trẻ, hãy giải thích về những lựa chọn mà bạn đang thực hiện.
- Hãy cởi mở để nghĩ rằng trẻ có thể làm thay đổi ý niệm về thực tại của bạn và hãy sẵn sàng để học hỏi khi ở cạnh trẻ.
- Hãy dành cho trẻ những vai trò và những việc làm hữu ích trong công việc nhà. Đừng làm thay mọi thứ cho trẻ. Nhiều nghiên cứu cho thấy những trẻ thực hiện các công việc hữu ích cho người khác sẽ có sức khỏe

tốt hơn và có sự phát triển nhanh hơn.

• Đừng vội vã chạy đến giúp trẻ. Dĩ nhiên, ở đây không nói đến những tình huống nguy hiểm! Nhưng, thông thường, trẻ có nhiều khả năng hơn ta tưởng. Hãy để cho trẻ cơ hội rút ra một bài học về những sai lầm của chúng, nhưng không để trẻ cảm thấy ngu ngốc hoặc không có khả năng. Hãy khuyến khích trẻ về điều đã xảy ra trong các tình huống, điều mà trẻ đã cảm nhận hoặc học được, và điều mà trẻ sẽ làm khác đi trong lần tới. Hãy tránh thu hút năng lượng của trẻ hay quở trách trẻ. Hãy chấp nhận rằng, trong đời, đôi khi phải dấn liều và gặp một số thất bại. Kinh nghiệm thường là một người thầy khéo dạy hơn là những giải thích có tính độc đoán của cha mẹ.

• Hãy nhớ rằng, chỉ trong một môi trường thuận lợi, người ta mới có thể tiến về phía trước, lên những mức cao hơn, Chế giễu, làm nhục và trừng phạt không phải là những phương pháp giáo dục.

• Hãy cởi mở đối với quan điểm của trẻ. Hãy lắng nghe và đừng cho rằng ta đã biết về điều chúng muốn nói.

• Hãy khuyến khích tính khôi hài dí dỏm của trẻ, nhưng không phải là chế giễu người khác.

• Trong những trường hợp đặc biệt, hãy dành cho trẻ những lời khen ngợi, khuyến khích.

• Điều tốt nhất mà bạn có thể làm để giúp các con của bạn và trẻ em nói chung là lắng nghe chúng, tôn trọng chúng và nhận biết giá trị của con người chúng.

TÓM TẮT MẠC KHẢI THỨ TÁM

Hầu hết những hiện tượng có tính đồng bộ diễn ra là nhờ những thông

điệp mà những người khác đưa đến cho ta; ngoài ra, một đạo đức mới thuộc tâm linh đối với tha nhân cũng hỗ trợ cho sự đồng bộ đó. Nếu ta không cạnh tranh với tha nhân để giành giật năng lượng, nếu ta vẫn gắn kết với năng lượng thần bí ở trong ta, lúc đó ta có thể nâng cao những người khác bằng năng lượng của ta, bằng cách tập trung vào cái đẹp của mỗi khuôn mặt, bằng cách nhìn thấy những tính cách cao quý ở mỗi người. Năng lượng mà ta gửi đi khi ta nói với bản ngã cấp cao của người đối thoại đưa họ đến một ý thức đầy đủ hơn về con người mà họ đang là, về công việc mà họ đang làm; và điều đó làm gia tăng khả năng truyền đi một thông điệp có tính đồng bộ. Nâng cao những người khác là điều đặc biệt quan trọng khi có một sự tượng tác, khi toàn bộ năng lượng tập thể có thể hướng về người đang lên tiếng do trực cảm. Cũng quan trọng không kém là phải biết xuất phát từ đạo đức đó khi chăm lo cho những đứa trẻ. Để nuôi dạy trẻ, ta phải nhờ cậy đến sự khôn ngoan của bản ngã cấp cao của chúng và đối xử với chúng một cách trung thực. Trong quan hệ tình yêu, ta phải biết rằng tình yêu sự thoải mái cũng không thể thay thế quan hệ với năng lượng thần bí trong ta. Thứ tình cảm có tính thoải mái đó luôn có thể thoái hoá thành tranh giành quyền lực, do cả hai đều trở nên phụ thuộc vào năng lượng của nhau.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẠC KHẢI THỨ TÁM

- Thực hiện một cách tiếp cận mới với những người thân

Bạn có thể bắt đầu bằng cách áp dụng ngay sức mạnh của mặc khải thứ tám. Hãy sử dụng những điểm dưới đây như là những yếu tố để định

hướng khi bạn thực hành động thái mới này. Không hề có con đường trực tiếp giúp trở thành một con người đầy năng lượng, vậy bạn hãy tự mình tìm kiếm!

■ Cảm thấy đầy năng lượng

- Hãy bắt đầu một ngày của bạn với ý định chú tâm đến những thông điệp có thể đến với bạn.

- Trước khi ra khỏi nhà, hãy dành ra năm hoặc mười phút để định tâm, tập trung vào sự hít thở. Trong một hoặc hai phút, hãy tưởng tượng đang có một ánh sáng đầy ắp và toả ra từ bạn. Hãy xem mình là thành phần của một vòng tròn, nơi năng lượng vào và ra.

- Trong ngày, bạn hãy thường xuyên kết nối với cái đẹp trong môi trường.

- Trao năng lượng cho người khác

- Khi tiếp xúc với những người khác, bạn hãy nhìn, ở bên kia khuôn mặt hàng ngày của họ, vẻ rạng rỡ của tâm linh họ.

- Hãy tập trung chú ý vào những tính cách độc đáo của họ. Hãy nhận ra vẻ đẹp trên gương mặt họ.

- Trong khi nghe họ nói, hãy dành cho họ sự chú tâm của bạn.

- Hãy ngoại xuất năng lượng về phía họ khi họ nói.

- Hãy nhớ rằng bản ngã cấp cao của họ đang giữ một thông điệp dành cho bạn, và bạn có thể giúp họ chuyển giao thông điệp cho bạn bằng cách làm cho họ tràn đầy năng lượng.

- Nhận thông điệp

- Từ thâm tâm, hãy lắng nghe mọi câu hỏi hoặc nhận xét xuất phát từ

tâm trí bạn và bạn muốn nêu lên với những người khác... Điều đó có thể

khởi phát một trao đổi thông tin quan trọng.

- Nếu bạn cảm thấy suy kiệt khi ở gần ai đó, hãy nghĩ xem quan hệ ấy mang lại cho bạn điều gì. Hãy xem lại những phân tích về sự đồng phụ thuộc và những dấu hiệu cảnh báo.

- Hãy ghi nhận những ý tưởng đến với bạn sau một vài lần gặp gỡ.

- * Bạn nhận thấy có sự thay đổi gì trong đời hoặc trong những quan hệ của bạn khi bạn có cung cách ứng xử mới?

Đối diện với những cơ chế thống trị

Nếu trong mọi cuộc nói chuyện, có người dùng chiến thuật đe dọa đối với bạn, bạn hãy ngưng ngay cuộc nói chuyện nếu cảm thấy như vậy. Trong trường hợp này, có ít cơ may để một thông điệp đích thực có thể được chuyển giao. Nếu người đó sẵn sàng lắng nghe bạn, hãy hỏi họ tại sao họ làm thế. Hãy dành cho họ sự chú ý và tìm cách nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn trong con người họ. Đừng cho rằng bạn phải giải quyết vấn đề của họ, mà hãy để trực giác hướng dẫn bạn đến hành động hữu ích nhất.

Nếu có người đang sử dụng một chiến thuật của Kẻ Than Vãn, thì hãy thông cảm hiểu rằng họ đang trải qua những lúc khó khăn. Hãy giải thích với họ rằng bạn có cảm tưởng họ đang tìm cách đổ trách nhiệm cho bạn về hoàn cảnh của họ. Không nên cảm thấy bạn bị buộc phải giải quyết vấn đề của họ. Hãy giúp họ tìm thấy giải đáp với những năng lực của họ. Hãy ngừng gặp gỡ nếu bạn cảm thấy năng lượng của mình đang thất thoát!

Nếu có người đóng vai Kẻ Tra Hỏi đối với bạn, hãy cho họ biết rằng không dễ để đối thoại trong những điều kiện như vậy và rằng điều đó không hợp với bạn. Hãy hiểu rằng người đó hành động từ một sơ đồ đã

bắt rễ trong con người họ nhằm thu hút sự chú ý và người đó có thể cảm thấy bạn đang thoát khỏi sự kiểm soát của họ. Nếu bạn thực sự muốn trao đổi ý kiến với họ trong những điều kiện khác, hãy cho họ biết. Nếu không, bạn hãy tránh gặp gỡ.

Nếu có người đóng vai Kẻ Thờ Ơ đối với bạn, hãy cho họ hiểu rằng một cuộc trao đổi ý kiến là điều đáng mong đợi giữa bạn và họ, nhưng bạn cảm thấy họ đang né tránh. Hãy hỏi họ đang cảm thấy thế nào, và có sẵn sàng để tâm sự với bạn hay không. Hãy cho rằng họ đang cần năng lượng của bạn. Nếu gắn kết với nguồn năng lượng của mình, bạn sẽ có thể thiết lập một sự giao tiếp. Nếu không, có thể bạn sẽ phải từ chối gặp gỡ.

TÌNH YÊU

Nếu đã nghiên cứu những mặc khải, bạn sẽ nhìn tình yêu dưới một ánh sáng mới. Nếu bạn vừa sa vào tình yêu hoặc sắp sa trở lại vào tình yêu, hãy nhớ rằng bạn phải gìn giữ nguồn năng lượng của mình. Hãy quý trọng sự trao đổi năng lượng tuyệt vời với bạn tình và cho người đó biết bạn đang có những nỗ lực đặc biệt nhằm đạt được mối quan hệ có ý thức hơn. Khi những vấn đề tình cảm được đặt ra (đòi hỏi một câu trả lời, một giải pháp), bạn đừng rời xa những tình cảm của mình và hãy bày tỏ chúng một cách dịu dàng. Hãy chú ý đến những thông điệp và những trùng hợp ngẫu nhiên sẽ chỉ ra cho bạn giai đoạn kế tiếp.

Những dấu hiệu của sự đồng phụ thuộc

Trong quá trình tiến hoá, nhất là vào lúc đầu, bạn phải không ngừng tự hỏi mình đang tập trung sự chú ý vào điều gì, để gìn giữ trung tâm tâm linh của bạn.

Hãy tự hỏi:

- Phải chăng tôi đang không ngừng nghĩ đến một ai đó?
- Phải chăng tôi luôn tìm cách thu hút sự chú ý của người khác?
- Phải chăng tôi đang thu hút những người cần được giúp đỡ?
- Tôi có cảm thấy mình được tăng giá trị khi giải quyết những vấn đề của người khác?
- Tôi có giảm thiểu những nhu cầu và ước muốn của tôi?
- Tôi có thường trì hoãn việc thực hiện những dự tính?
- Phải chăng tôi luôn kiểm tra những gì người khác làm?
- Phải chăng sự ứng xử của ai đó khiến tôi tìm cách chế ngự tình huống và ưu tư vì những vấn đề của họ?
- Tôi có cảm thấy khó chịu vì những việc làm của người khác?

Phải chăng tôi đang bị lôi kéo vào một cuộc tranh giành quyền lực với ai đó?

- Tôi có cảm thấy u uất khi cô đơn? Phải chăng tôi đã nhiều lần cố tránh phải ở một mình?

- Tôi có thể giữ một tâm nhìn rõ ràng về những mục tiêu của tôi?

- Phải chăng trong một quan hệ, tôi không quan tâm đến những trùng hợp ngẫu nhiên để không phá vỡ quan hệ đó?

Không hề có những giải pháp rõ ràng khi ta muốn đổi mới. Nếu bạn thấy có một quan hệ, dấu tồn tại lâu dài đến mây, với cha mẹ, vợ chồng, con cái hoặc với một người bạn, đang thống trị bạn, bạn có thể sắp xếp lại.

Sau đây là vài ví dụ mà bạn có thể áp dụng:

- Đọc một số sách về quan hệ giữa con người với con người.

- Hãy trung thực, không giấu diếm che đậy. Hãy nói ra những tình cảm của mình, chẳng hạn như thất vọng, sợ hãi, tức giận và oán hờn.

- Hãy dành đôi chút thời gian để học cách hiểu biết chính mình.

- Hãy biết tách năng lượng của mình khỏi năng lượng của người khác. Điều đó không có nghĩa là bạn không quan tâm hoặc yêu thương người đó nữa, mà là cần phải khám phá chính mình trong một thời gian. Hãy nhớ rằng bạn không thể giải quyết những vấn đề của người khác cũng như sống thay cho họ.

- Hãy thực hành những bài tập cơ cấu năng lượng được mô tả trong sách này.

- Hãy bắt đầu ghi nhận những trùng hợp ngẫu nhiên đi kèm với ý thức mới của chính bạn.

- Hãy ấn định một số mục tiêu cho chính bạn, bắt đầu một cách khiêm tốn.

Để chấm dứt sự đồng phụ thuộc, trước tiên ta phải nhận biết sự tồn tại của nó và quyết tâm vượt qua những giới hạn xưa cũ của nó. Nhưng, để cắt đứt với những kịch bản đã bắt rễ sâu xa, tốt hơn ta phải nhờ đến một nhà tư vấn hoặc một nhà tâm lý trị liệu có trình độ.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ TÁM

Buổi số 12

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Thảo luận về những chủ đề của mặc khải thứ tám, và thăm dò những khả năng của một nhóm tương hợp (có quan hệ hài hoà).

TRÌNH BÀY

Trong bước đầu buổi họp nhóm, mỗi người phải nói lên cảm nghĩ của mình vào lúc này.

Bài tập 1. Nâng cao năng lượng

Thời gian: Từ 5 đến 10 phút để nghe và chuyển động theo tiếng nhạc hoặc thực hành bài “Thiền định trên đỉnh núi”, tùy theo quyết định của nhóm.

Bài tập 2. Thảo luận chung về mặc khải thứ tám

Mục tiêu: Để các thành viên nói lên những cảm nghĩ của mình về các chủ đề của mặc khải thứ tám, và biết cách để trở thành một nhóm tương hợp.

Thời gian: Toàn bộ thời gian còn lại của buổi nhóm họp. Những đề tài để thảo luận là khá nhiều, và các bạn có thể dành nhiều buổi cho các chủ đề đó, nếu chúng thu hút đông người tham gia.

Lời khuyên: Hãy đọc lời bàn về mặc khải thứ tám trong Lời Tiên Tri

Núi Andes.

Sự thực hành của một nhóm tương hợp

- Hãy nói khi bạn cảm thấy được thôi thúc và hãy ngoại xuất năng lượng khi những người khác lên tiếng.

- Trong buổi nhóm họp, sẽ đặc biệt hữu ích nếu bắt đầu sử dụng tất cả những mặc khải và hình thành một nhóm gắn kết. Để đạt được điều đó, điều cần thiết là phải biết để ý đến những thời điểm mà một người tham gia có thể thống trị nhóm. Hãy biết nhận ra những thời điểm năng lượng không lưu thông nữa. Nếu trực giác

thúc đẩy bạn lên tiếng, hãy dịu dàng

nói lên cách thức mà bạn nghĩ rằng năng lượng đã bị tắc nghẽn. Có thể nhóm sẽ muốn theo đuổi cuộc thảo luận, không quan tâm đến những hệ quả. Nhưng hãy nhớ rằng mỗi người phải phát triển theo nhịp điệu riêng của mình.

- Trong nhóm có nhiều cách tương tác khác nhau. Hãy gắn bó với mặc khải thứ tám: hãy định rõ những mục tiêu; hãy tử tế và có lòng trắc ẩn; và thiết lập những nguyên tắc hành động chính xác.

- Mọi vấn đề được thảo luận đều hữu ích, hoặc vì bạn sẽ có những kiế thức mới, hoặc vì bạn sẽ chú ý đến một nhân tố mới trong cuộc đời.

- Có lẽ nhóm của bạn giống như mọi quan hệ khác mà bạn có, kể cả khi nó phản ánh một số vấn đề xưa cũ của thời thơ ấu. Chẳng hạn, một thành viên nhóm có thể truyền một năng lượng tương tự như năng lượng của cha hoặc mẹ bạn. Phản ứng của bạn đối với người đó có thể phản ánh tâm trạng của bạn trước một vấn đề tương tự.

- Thảo luận về những chủ đề của mặc khải thứ tám

Có thể chia nhỏ nhóm, và thảo luận về những vấn đề được tất cả đặc biệt quan tâm:

- Những quan hệ tình cảm giao thoa với sự tiến hoá của bạn như thế nào?

- Những quan hệ lý tưởng phát triển như thế nào? Phải chăng những người tham gia vào các quan hệ đó dự tính sẽ cùng nhau thực hiện một cuộc phiêu lưu?”

Thế nào là một sự đồng phụ thuộc? Tôi đồng phụ thuộc ở điều gì?

Tôi phải hành động như thế nào để trở thành một “vòng tròn hoàn hảo”

và để đưa vào năng lượng âm và dương?

- Làm thế nào tôi có thể đưa vào nhiều ý thức hơn tại nơi làm việc của tôi?

Những vấn đề hiện nay của gia đình tôi.

Hãy nhớ rằng, dẫu bạn ở trong nhóm nào, mỗi người đều đang giữ một thông điệp dành cho bạn. Hãy nâng những người đó lên bản ngã cấp cao của họ và khuyến khích họ tìm thấy thông điệp mà họ dành cho bạn. Những thông tin quan trọng nào mà bạn đã nhận liên quan đến những vấn đề hiện nay của bạn?

- Hình thành một hội tương trợ tinh thần

Nhóm của bạn có thể hướng tới việc hình thành một hội tương trợ tinh thần vào một buổi nhóm họp khác, do buổi nhóm họp hôm nay không còn thời gian sau thảo luận về những đề tài đã nêu trên. Những hội tương trợ tinh thần có thể là một bổ sung tuyệt vời cho nhóm nếu mặt đều đặn.

Dưới đây là những chỉ dẫn mà mỗi thành viên nên đọc, sau đó hãy bắt đầu

Bước Thứ Nhất: Hãy định tâm bằng cách thiền định trong năm phút. Hãy tiếp tục, hai mắt mở hoặc nhắm. Đôi khi, với đôi mắt nhắm, ta dễ lắng nghe những trực giác của mình hơn.

Bước Thứ Hai: Hãy khẳng định rằng, thông tin sẽ xuất hiện có là gì, nó cũng sẽ rất hữu ích cho người hỏi xin thông tin.

Bước Thứ Ba: Hãy để người cảm thấy sẵn sàng nhất trong nhóm lên tiếng.

Bước Thứ Tư: Hãy giải thích vấn đề của bạn với thật nhiều chi tiết mà bạn xét thấy là đúng. Hãy nhớ rằng, càng cung cấp nhiều chi tiết, cuộc

trao đổi trong nhóm càng sâu sắc hơn.

Bước Thứ Năm: Tất cả sẽ tập trung vào người đang phát biểu, rồi trả lời cho vấn đề của người đó sau khi cảm thấy bị cuốn hút.

Bước Thứ Sáu: Khi dòng trực giác có vẻ bị ngừng lại, hãy gửi năng lượng trung tính và dịu dàng về người đó. Nếu người đó yêu cầu được chữa trị một chứng bệnh thể chất, hãy hình dung vùng bệnh, một cơ quan của cơ thể chẳng hạn, và tập trung vào ý tưởng gửi ánh sáng tới vùng bệnh.

Bước Thứ Bảy: Khi đã hoàn tất, hãy chuyển sang một thành viên khác đang muốn phát biểu.

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và nâng đỡ. Hãy gửi tình yêu thương và năng lượng cho mọi thành viên của nhóm.

Chuẩn bị cho lần nhóm họp kế tiếp:

- Hãy đọc chương nói về mặc khải thứ chín.
- Hãy ghi lại tất cả những thông điệp mà bạn đã nhận trong buổi nhóm họp này.
- Hãy phân tích những trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Sdd., tr.194 2/ Robert A. McDermott, The Essential Aurobindo, Lindisfarne Press, 1987, tr.205

3/ Hamlk Hendrix, u Deft du couple, Modus Vivendi, 1994, tr.55

4/Như trên, tr.99

5/Như trên, tr,55

6/Terence T.Gorski, Getting Love Right: Learning the Choices of Healthy Intimacy, New York, Simon and Schuster. 1993, tr.141

7/ May Sarton. Journal of a Solitude, New York, W.W.Norton, 1973, tr 11

8/Anne Morrow Lindbêgh. Solitude face à la mer, Le livre contemporam, 1968, tr 179 - 180

9 / Melody Beattie Sdd

10/ Anne Marrow Lindbeigh. Sdd , tr. 171 - 172

11/ H Stephen Glenn va Jane Nelsen , Raising self-Rehant Children in a
Self-In World, Prima Publishing, 1989. tr.29

12/ H. Stephen Glenn và Jane Nelsen Sdd tr 50

9. VĂN HÓA CỦA NGÀY MAI

Trong chương cuối của Lời Tiên Tri Núi Andes, người ta đã phát hiện mặc khải thứ chín của Bản Sách Cổ Chép Tay trong những phế tích của đền Celestine. Nhân vật chính của chúng ta đã chìm đắm trong những lời dạy của mặc khải thứ chín. Nó mô tả cách thức mà nền văn hoá của chúng ta sẽ thay đổi trong thiên niên kỷ thứ ba, dưới ảnh hưởng của một quá trình tiến hoá có ý thức.

MẶC KHẢI THỨ CHÍN

Mặc khải thứ chín là một phác thảo về tình trạng mà nhân loại sẽ hướng đến trong thiên niên kỷ thứ ba - một cái nhìn ban đầu và loại văn

hoá mà chúng ta sẽ đạt được một khi đã hấp thụ và áp dụng đầy đủ những bài học của tám mặc khải đầu tiên. Mặc khải thứ chín có mục tiêu giúp tạo ra sự tin tưởng cần thiết để theo đuổi quá trình phát triển tâm linh của chúng ta.

Càng thành công trong công việc kết nối với cái đẹp và năng lượng xung quanh, chúng ta càng tiến hoá. Và càng tiến hoá, sự rung động của chúng ta càng vươn cao. Cảm nhận và sự rung động cấp cao đó giúp chúng ta vượt qua biên giới giữa thế giới vật chất của chúng ta và thế giới vô hình nơi ta xuất phát và cũng là nơi ta sẽ quay về sau cái chết thể chất. Mặc khải thứ chín luôn thôi thúc chúng ta mỗi khi chúng ta nghi ngờ về con đường của mình hoặc lạc mất tầm nhìn về quá trình đó. Chúng ta đến gần nhau khi có thể đạt đến một mức rung động vũ trụ đã có ở đó, phía trước chúng ta.

- Làm thế nào đạt được ?

Cách thức để đạt tới đời sống đáng mơ ước đó, là thực hành và sống theo tám mặc khải, Bản Sách Cổ Chép Tay đã bắt đầu bằng mặc khải thứ nhất, khẳng định rằng vũ trụ ban cho những trùng hợp ngẫu nhiên bí ẩn để giúp chúng ta tiến đến định mệnh của mình. Mặc khải thứ hai giúp ta quan sát quá khứ và nhận biết rằng, một cách tập thể, chúng ta đang trở nên ý thức về bản tính chủ yếu của tâm linh. Mặc khải thứ ba, cho biết vũ trụ là năng lượng đơn thuần và năng lượng này chịu tác động bởi những ý định của chúng ta. Mặc khải thứ tư chứng minh rằng loài người lầm lạc khi tìm cách giành giật năng lượng của nhau, tạo ra một cảm giác khan hiếm và cạnh tranh. Mặc khải thứ năm mô tả điều mà chúng ta cảm nhận khi

gắn kết một cách thần bí với năng lượng vũ trụ: điều đó mở rộng cách nhìn của chúng ta về đời sống, và mang đến một cảm giác nhẹ nhàng,

tươi vui và an lạc. Mặc khải thứ sáu giúp chúng ta thoát khỏi những cơ chế thống trị và xác định sự tìm kiếm hiện tại qua phân tích những ảnh hưởng mà chúng ta đã kế thừa từ cha mẹ mình. Mặc khải thứ bảy khởi động sự tiến hoá của bản ngã đích thực của chúng ta bằng cách chỉ ra cách thức nêu lên những câu hỏi đích thực, đón nhận những trực giác và tìm thấy những giải đáp. Mặc khải thứ tám dạy chúng ta biết dành cho bí ẩn của vũ trụ toàn bộ quyền năng hoạt động của nó và đạt được những lời giải đáp: nó chỉ cho ta cách khơi dậy điều tốt đẹp nhất nơi những người khác. Khi được đưa vào ý thức, những mặc khải đó cho ta một nhận thức nhạy bén về sự chăm chú theo dõi và chờ đợi cùng với quá trình tiến hoá của ta đến mục tiêu của đời ta. Chúng gắn kết ta với bí ẩn của định mệnh.

Thiên niên kỷ thứ ba

Văn hoá sẽ có một thay đổi nhanh chóng và sẽ dựa trên mối liên hệ với tính tâm linh khi nó thấu triệt những mặc khải.

Những khía cạnh chính của sự phát triển văn hoá được loan báo trong mặc khải thứ chín là:

Sự đột biến lớn lao

- Thay đổi chính: Chúng ta biết rằng mình đang ở nơi này là để tiến hoá trên bình diện tâm linh. Nhận thức sẽ đưa đến những biến đổi trong tần số rung động của chúng ta.

- Sự tìm kiếm chân lý sẽ dẫn chúng ta đến một lối sống mới.

- Khi con số những người đã hấp thụ các mặc khải đạt đến một khối lượng tới hạn để có thể bắt đầu một phản ứng dây chuyền, những thông tin sẽ dồn dập ở quy mô toàn cầu.

- Sẽ có một thời đại của sự phản tỉnh toàn cầu.

- Chúng ta đã bắt đầu biết thế giới tự nhiên là đẹp đẽ và quý giá, và càng lúc chúng ta sẽ càng hiểu rõ hơn yếu tính tâm linh của nó, thôi thúc chúng ta bảo vệ và

trân trọng núi rừng, sông, hồ, và những địa điểm linh thiêng.

- Chúng ta sẽ không cho phép bất cứ hoạt động kinh tế nào gây nguy hại cho những kho báu của tự nhiên.

Tiết lộ về định mệnh của chúng ta

- Mỗi con người đều có một ý nghĩa và một mục tiêu cho đời mình. Mục tiêu sẽ đạt được khi, trong niềm vui, ta ghi nhận những trùng hợp ngẫu nhiên và những trực giác soi sáng con đường của ta.

- Để lắng nghe một cách chăm chú mỗi sự thật mới, chúng ta sẽ chậm rãi và chú tâm, chờ đợi những cuộc gặp gỡ có ý nghĩa.

- Mỗi lần làm quen với người khác, chúng ta nói với họ những vấn đề của chúng ta, và họ cũng làm thế, và chúng ta sẽ nhận được những chỉ dẫn mới và những tiết lộ mới, biến đổi một cách đáng kể sự rung động của chúng ta.

- Càng nhận được những trực giác rõ ràng về con người mà chúng ta đang là và về điều mà chúng ta cho là sẽ thực hiện, chúng ta sẽ bắt đầu sửa đổi các hoạt động nghề nghiệp của mình để theo đuổi sự tiến triển của con người chúng ta.

- Trong khi mỗi người theo đuổi định mệnh của mình, khám phá hết sự thật này đến sự thật khác, những ý tưởng mới liên quan đến sự giải quyết những vấn đề xã hội và môi trường sẽ xuất hiện một cách hoàn toàn tự nhiên.

Sống trên trái đất

- Khi từ bỏ nhu cầu chế ngự thiên nhiên, chúng ta sẽ trân trọng những nguồn năng lượng tự nhiên. Trong năm trăm năm sắp đến, chúng ta sẽ tạo điều kiện để các thảm thực vật phát triển một cách tự nhiên và bảo vệ những cảnh quan thiên nhiên khác.

- Được hướng dẫn bởi trực giác, mỗi người sẽ biết phải làm gì và làm vào lúc nào để hài hoà với những hành động của tha nhân.

Sự thay đổi lớn lao sắp đến

- * Trong thiên niên kỉ thứ ba, chúng ta sẽ nỗ lực hạn chế sinh suất nhằm tránh số dân quá đông.

- Nhảy bèn hơn với tính năng động đích thực của vũ trụ, chúng ta sẽ thấy trong việc hiến tặng, cho đi, một hành động khuyến khích mọi người. Càng có nhiều người tham gia vào nền kinh tế mang tính tâm linh, chúng ta càng sớm bắt đầu sự đổi mới văn hoá của thiên niên kỷ thứ ba.

- Tự động hoá sản xuất sẽ giúp con người thoả mãn những nhu cầu vật chất của mình, nhưng không trở nên lười biếng.

- Một khi không còn sợ thiếu thốn và không cần phải thống trị, chúng ta sẽ biết hiến tặng cho tha nhân, và sẽ có thể cứu lấy môi trường sống của nhân loại.

- Mỗi người sẽ thấy thời gian của mình được giải phóng, và có thể theo đuổi những mục tiêu khác nhau. Chúng ta sẽ khám phá cách thức để làm việc ít hơn để có thời gian tìm kiếm chân lý.

- Con người sẽ không tiêu thụ thái quá vì, không còn lo sợ sự bất ổn, con người sẽ từ bỏ như câu sở hữu và thống trị.

- Năng lượng càng thâm nhập chúng ta một cách dễ dàng, nhịp độ của

sự tiến hoá của chúng ta sẽ càng gia tăng, và sự rung động của chúng ta cũng sẽ gia tăng theo.

Sự phát triển của các học thuyết tâm linh

- Toàn bộ sự tiến hoá của chúng ta sẽ dựa trên những nguyên tắc tâm linh, nhưng các tôn giáo sẽ phải thay đổi để phù hợp với sự tiến hoá của các cá nhân. Cho đến nay, các tôn giáo đã tìm thấy một cách thức để kết nối nhân loại với cội nguồn tối thượng. Mọi tôn giáo đều nói về sự cảm nhận của một nguyên lý nội tại, sự cảm nhận làm chúng ta tràn đầy và nâng chúng ta lên trên chính mình, giúp mỗi người khám phá trong chính mình con đường dẫn đến chân lý tối thượng

- Mặc khải thứ chín tiên báo rằng trong tương lai, chúng ta có thể kết nối với cội nguồn năng lượng và tiến theo con đường tâm linh.

- Khi những rung động của họ đã đạt đến một tần số cao hơn và hoàn toàn mang tính tâm linh, những người đã đạt đến một mức độ nhất định sẽ trở nên vô hình đối với những người còn rung động ở một tần số thấp hơn.

- Khả năng nâng cao tần số cho đến khi trở thành vô hình có nghĩa là chúng ta đang vượt qua hàng rào giữa đời sống thực tại và cõi bên kia, thế giới mà chúng ta đã đến từ đó và sẽ quay về sau khi chết.

- Đạt đến thiên đường trên Trái đất (nâng cao sự rung động của chúng ta) là mục tiêu của mỗi người và của lịch sử nhân loại.

- Những nền tảng của bước nhảy vọt sắp tới trong quá trình tiến hoá

Đời sống và ý thức hiện nay của chúng ta là những cấu trúc của một cây cầu vươn tới tương lai. Trong ý nghĩa đó, một phần công việc của chúng

ta là xem xét những khả năng mà cơ thể con người đã chứng tỏ và mở ra cho chúng ta nhằm tăng tốc quá trình tiến hoá. Trong cuốn *The Future of the Body* (Tương lai của thể xác), Michael Murphy đã nêu lên những khả năng của con người. Chúng ta còn có cơ may để nắm giữ nhiều khả năng siêu nhiên, mà nếu được trau dồi ở quy mô rộng lớn bởi nhiều cá nhân, chúng ta sẽ tạo ra một lối sống mới trên hành tinh này vượt qua lối sống mà chúng ta biết hiện nay.

Murphy hướng sự chú ý của chúng ta đến hai sự kiện chủ yếu đã xảy ra, và chúng tạo đột biến đối với quá trình phát triển của vật chất. Sự kiện thứ nhất là xuất hiện sự sống. Sự kiện thứ hai là nhân loại ra đời với những đặc điểm tâm lý và thể chất độc đáo của nó.

Theo Murphy: “Vật chất vô cơ, động vật và thực vật, và bản chất của con người có thể được xem như là ba mức độ sinh tồn, mà mỗi mức độ đều được tổ chức theo những nguyên tắc cá biệt. Ba mức độ đó hình thành ba bước sự tiến hoá, đưa đến sự ra đời của nhân loại... Trên mỗi bước, một trật tự mới đã xuất hiện (1)

- ❖ Mười hai đặc tính chủ yếu cho thấy một sự biến đổi trong quá trình tiến hoá của con người

Theo Murphy, mười hai đặc điểm của mức độ mới trong quá trình phát triển là:

- 1) Những tri giác lạ thường, trong số đó có cảm nhận về cái đẹp mới mẻ trong những sự vật quen thuộc, khả năng nhìn thấu suốt quá khứ và vị lai, và sự tiếp cận với những thực thể hoặc những sự kiện mà các giác quan thông thường của chúng ta không thể cảm nhận.

2) Một ý thức về thân xác và sự tự chủ.

3) Những khả năng giao cảm tinh vi , vi tế.

4) Một sức sống lạ thường.

5) Khả năng thích ứng và tính linh hoạt cao

6) Những năng lực làm biến đổi môi trường.

7) Niềm vui tự tại.

8) Những kho tàng tư duy được giao nhận.

9) Một ý chí ngoại hạng.

10) Một nhân cách thăng hoa và cùng cố ý thức đồng thời cho thấy sự hài hoà đối với tha nhân.

11) Tình yêu thương tỏ lộ một sự biến đổi căn bản.

12) Có những thay đổi trong các cấu trúc cơ thể, trong trạng thái ý thức và những quá trình làm cơ sở cho các trải nghiệm và những khả năng tiềm tàng của con người. (2)

Có nhiều người đã trải nghiệm những trạng thái ý thức hoặc những khả năng khác thường trong cuộc sống hàng ngày của họ, thường là không cố ý, sau khi xảy ra một khủng hoảng cá nhân. Tuy nhiên, sẽ càng lúc càng có nhiều người hơn có thể, theo ý muốn của họ, tiến tới những trạng thái lạ thường đó. Đời sống con người sẽ thay đổi sâu sắc, nhưng để đạt được điều đó con người phải vượt qua một số thói quen, chẳng hạn như xu hướng xung đột và nhu cầu thống trị, và phải có một sự tự chủ vững mạnh. Trong thế giới của đời sống tinh thần, những khả năng siêu nhiên không ngừng phát triển do người ta biết thực hành thiền định, và những cách thức thăm dò nội tâm khác.

- Siêu tâm trí và kỹ nguyên tâm linh (3)

Sri Aurobindo là một nhân vật hàng đầu trong số những người nỗ lực làm xích

lại những tôn giáo phương Đông và phương Tây. Ông đã thấu hiểu mục tiêu của sự tiến hoá của nhân loại: “Con người là một hữu thể trung gian; nó không phải là sản phẩm cuối cùng của quá trình tiến hoá... Con người tự nó không còn là một hư vô đầy tham vọng”. (4)

Aurobindo mô tả sự tiến triển tâm linh của nhân loại như là một thể hiện càng lúc càng trù phú, tinh tế, phức tạp và ngời sáng hơn. Ông cho rằng sự tiến hoá gắn bó với tự nhiên và phát triển qua tâm linh của những cá nhân, trong khi biến đổi vô thức tập thể và tạo ra những loại hình tổ chức mới thuộc xã hội. Ông cho rằng, cá nhân là công cụ của Thần khí.

“Như vậy, mọi biến đổi lớn lao đều tìm thấy sức mạnh ban đầu, thuần khiết và hữu hiệu của nó, sức mạnh sáng tạo của nó nơi một cá nhân hoặc một nhóm cá nhân”. (5)

Bước đầu tiên để tiến triển, là tạo điều kiện thuận lợi cho nỗ lực tâm linh tập thể - hay, nói như Bản Sách Cổ Chép Tay, là sự hiện diện của một khối lượng tới hạn những người cộng hưởng với sức mạnh tâm linh của vũ trụ. Quan niệm của Aurobindo về Siêu Tâm Trí không phải là một khái niệm tuyến tính, mà là sự mô tả “những quyền năng tinh thần và những quyền năng của sự sống”, có thể giải phóng cá nhân loại khỏi những giới hạn của thời gian, không gian và vật chất. (6)

Khi con người trở nên ít gắn bó hơn với bản ngã của mình, chúng ta sẽ bắt đầu một xã hội mang tính tâm linh sâu sắc. Theo Aurobindo, “một xã hội dựa trên tính tâm linh sẽ sống như cá nhân mang tính tâm linh, không phải trong bản ngã, mà trong tinh thần, không phải như một bản

ngã tập thể, mà như một linh hồn cộng đồng (7). Giai đoạn quan trọng hơn cả trong quá trình tiến hoá của chúng ta là trở nên ý thức về “vị trí của chân lý” nội tại, là tập trung vào sự hiện diện của nó và làm cho nó trở thành một thực thể sinh động (8). Để biết sứ mệnh đích thực của chúng ta trên Trái đất, chúng ta phải dứt khoát loại bỏ những gì trái với chân lý nội tại. (9)

- Điều mà chúng ta biết về những chiều kích khác

Theo Bản Sách Cổ Chép Tay, vào cuối thế kỷ 20, con người sẽ đạt được một hiểu biết mới về điều được gọi là “ý thức thần bí” (10). Từ những trạng thái ý thức cấp cao đó, những thành tựu và những mặc khải lạ thường trở nên khả dĩ. (11)

Trong văn hoá thời cổ đại, người ta đã có ý tưởng về một đời sống saucái chết. Theo các chuyên gia về trải nghiệm lâm tử (NDE), ý thức con người vẫn tồn tại sau sự chuyển tiếp mà chúng ta gọi là “cái chết thể xác”. Ý thức con người vẫn tiếp tục tồn tại một cách độc lập với thân xác vật chất.

Mặc khải thứ năm nhấn mạnh rằng khả năng đạt đến ý thức đó và sự hiểu biết được mở rộng đó sẽ được phổ biến rộng khắp. Trong hệ năng lượng siêu nhiên, tư tưởng có thể làm phát sinh ngay tức khắc một hành động, trong khi những tư tưởng của chúng ta chậm thể hiện trong bầu không khí dày đặc vật chất. Như Bản Sách Cổ Chép Tay tiên báo, những phương pháp để đạt đến những chiều kích siêu nhiên đang trên đà phát triển khi chúng ta đi vào thế kỉ 21. Những thăm dò khoa học hứa hẹn một cuộc phiêu lưu vô hạn và mang đến những quan điểm mới về tự nhiên và về những mục tiêu của đời sống con người, tuy ở điếm này của lịch sử,

con người vẫn không thể hiểu rằng chiều kích khác đó có liên quan với những khái niệm trần thế của chúng ta. Khi những thông tin xuất phát từ những nguồn khác nhau tiếp tục đổ dồn đến sẽ góp phần tăng tốc quá trình tiến hoá. Như mặc khải thứ nhất của Bản Sách Cổ Chép Tay đã nêu, khi số người đã đủ để đạt đến một khối lượng tới hạn và hiểu rằng chúng ta không chỉ là những thân xác vật chất mà còn hơn thế nữa, đời sống sẽ mang một hình thức khác hẳn hình thức mà chúng ta biết hôm nay.

Trong cuốn sách của ông, Robert A. Monroe xem ý thức như là một chuỗi liên tục, không chỉ xuất phát từ thân xác vật chất của con người; “Đó là một phổ đang triển khai vào vô tận, ở bên kia thời gian và không gian, trong những hệ năng lượng khác. Nó cũng kéo dài “xuống phía dưới”, trong đời sống động vật và thực vật, và có thể xuống đến những mức hạ nguyên tử. Thông thường, ý thức hàng ngày của con người chỉ tích cực trong một phần nhỏ của chuỗi liên tục ấy”. (12)

Thời gian của một đời người là cực kì quý giá và nó phải được dùng để đạt những hiểu biết và kinh nghiệm mà chỉ có sự sống trong một thân xác vật chất mới có thể mang lại. "Tất cả những gì chúng ta học hỏi, ngay cả điều nhỏ bé nhất, có vẻ vô nghĩa nhất, cũng có một giá trị vô cùng quý giá ở cõi bên kia - bên kia thời gian và không gian. Ta chỉ thực sự hiểu được điều đó khi ta gặp một linh hồn của đời sống trần gian “trú ngụ” trong “cõi bên kia”. Lúc đó, bạn biết rằng trạng thái con người và khả năng học hỏi là những điều đáng giá hơn hết thảy” (13). Chính là nhờ vào trạng thái con người của chúng ta, chúng ta biết cách hướng dẫn năng lượng, đề ra những quyết định, quen biết và thương yêu những người khác, và kể cả biết cười.

Những nghiên cứu về những chiều kích khác có vẻ như gợi ý rằng

chúng ta đang đi theo những chu kỳ vượt qua nhiều kiếp sống, trong khi tích lũy càng lúc càng nhiều hơn những kinh nghiệm trong cuộc tìm kiếm sự phát triển tâm linh. Do đó, trong hầu hết các trường hợp, chúng ta có một mục tiêu hoặc một sứ mệnh trong đời. Có thể chúng ta đã nhận được định hướng của mình từ những ảnh hưởng đã được xác định bởi những kiếp trước của chúng ta, và chúng xuất hiện dưới dạng những trực giác, những trùng hợp ngẫu nhiên hoặc những điều kỳ diệu. Thông thường, chúng ta chỉ có một ý thức mơ hồ về những cái gọi là “thiên phú”, những tài năng, những năng khiếu của mình mà không thấy ở đó mối liên quan với một kiếp trước.

Tuy những ý tưởng đó có thể xa lạ đối với một số người, nhưng chúng thuộc tiềm năng tiến hoá của nhân loại. Chúng ta sẽ hiểu biết những gì nếu hành động một cách trực tiếp nhằm tiến vào những lớp kinh nghiệm sâu xa ấy? Như những người đã từng có một trải nghiệm lâm tử (NDE), Monroe và các môn sinh của ông cho biết rằng những thăm dò của họ về trạng thái ý thức khác thường đó đã thay đổi một cách triệt để cách nhìn của họ về chính mình và đẩy lùi những giới hạn của những niềm tin tưởng như vũng chắc. Sự giao tiếp trực tiếp và liên tục với những mức hiện hữu khác sẽ là một biên giới mới của sự phát triển, theo dòng tiến hoá của nhân loại. (14)

Từ thời Cổ đại, nhân loại đã thực hiện những cuộc đột nhập vào những tầng lớp ý thức càng lúc càng sâu xa hơn với mục đích tự chữa trị, chăm sóc, thực hiện thuật bói toán, tiếp xúc với những người thân đã qua đời và tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống. Tuy rằng, theo Bản Sách Cổ Chép Tay, văn hoá của chúng ta càng lúc càng quan tâm đến việc thăm dò mọi lĩnh vực của vũ trụ, nhưng những người cổ đại cũng có “kỹ luật” của họ nhằm

thiết lập những mối liên hệ với năng lượng. Một trong số những “kỹ luật” đó được gọi là “cái nhìn trong gương” và đã được mô tả bởi tiến sĩ Raymond Moody. Những công trình nghiên cứu gần đây của ông đã đưa đến những kết luận: một sự tiếp cận với những lĩnh vực khác của ý thức, như những nền văn hoá cổ đại đã thực hiện, là điều quan trọng bởi nó không những mang lại sự an ủi cho những người đang buồn khổ do có người thân qua đời, mà còn giúp biết và nghiên cứu về

tâm thức ở bên kia thân xác vật chất. Những nghiên cứu tương tự càng lúc càng được biết đến nhiều hơn, gợi ý rằng chúng ta đang tiến đến gần một khúc ngoặt trong quá trình tiến hoá.

- Ở đâu, khi nào và làm thế nào để chúng ta đạt đến thiên đường trên trần gian?

Mặc khai thứ chín nhắc nhở chúng ta rằng, chúng ta có mặt ở đây là để đạt đến thiên đường trên trần gian, Trong viễn cảnh lịch sử về một khủng hoảng toàn cầu, thì ý tưởng về một thiên đường có vẻ một chuyện thần tiên để làm lạc hướng trước những bệnh tật, tội ác, sự nghèo khổ, chiến tranh và tuyệt vọng - một sự tuyệt vọng mà Joanna Macy, một tác giả chuyên về môi trường và sinh thái, đã viết: “Chúng ta bị dồn dập bởi những tín hiệu của sự tuyệt vọng. Chẳng có gì để phải ngạc nhiên khi chúng ta cảm thấy tuyệt vọng... Điều đáng ngạc nhiên là chúng ta che giấu sự tuyệt vọng đó với chính chúng ta và với những người khác” (15). Tất cả liên quan đến “sự mất niềm tin” và nỗi lo sợ rằng nhân loại sẽ không thể sống còn, đưa đến một sự đờ đẫn tâm trí. Bị tê liệt, chúng ta loại bỏ những thông tin tiêu cực và mất khả năng đối đầu với những vấn đề một cách sáng tạo. (16)

Do bị thống trị bởi sợ hãi, tuyệt vọng và không chịu nhìn thẳng vào

thực tế nên, ở giai đoạn này của lịch sử, chúng ta phải ý thức về những trạng thái tình cảm sâu sắc của mình đối với những vấn đề con người cũng như phải đương đầu với năng lượng đang bất động của những cơ chế thống trị của chúng ta, chúng ta phải nhận ra và chấp nhận những cảm giác như tuyệt vọng, chán nản, bất lực, không thể tìm thấy những giải pháp cho những vấn đề của chính mình. Trong khi bày tỏ và chứng minh sự đúng đắn của những kinh nghiệm sống, chúng ta sẽ tạo thuận lợi cho sự xuất hiện một năng lượng sáng tạo mới mẻ và không chối bỏ thực

tế.

- Rút ra bài học từ những hệ tự nhiên

Tháng Tư 1994, trong một báo cáo, Fritjof Capra tác giả cuốn Đạo Của Vật Lý, đã nêu lên thách đố chính của thời đại chúng ta: hình thành và duy trì những cộng đồng am hiểu một phát triển bền vững. Ông trình bày tám nguyên tắc hay những quy luật tự nhiên của sự phát triển, mà ông xem như là mô thức sống cơ bản có thể dự kiến những cộng đồng tương lai của chúng ta.

Những hệ sinh thái tự nhiên tồn tại như những mạng lưới gồm những nhân tố nối

kết với nhau, đa chiều hướng và không tuyến tính. Chúng biến đổi theo những chu kỳ riêng và tự điều chỉnh một quá trình tác dụng ngược. Quá trình này quy nạp các trải nghiệm. Trải nghiệm sẽ dẫn tới tiến triển và sáng tạo. Như thế, các cá nhân hoặc một cộng đồng có thể tự tổ chức nhờ trải nghiệm trực tiếp và không cần một thẩm quyền bên ngoài nào để chỉ ra những sai lầm của họ. Theo Capra: “Khi hiểu rằng sự sống được hình thành từ những mạng lưới, bạn hiểu đặc điểm chủ yếu của nó là tự tổ chức” (17). Đó sẽ là nguyên tắc hoạt động mới cho nền

văn hoá của chúng ta.

Sự vận hành không va chạm của một hệ thống am hiểu quá trình phát triển bền vững là tùy thuộc vào sự hợp tác và tương trợ giữa những thành phần của nó. Theo Capra, dòng chảy có tính chu kỳ còn quan trọng hơn cả khái niệm cạnh tranh sinh tồn của Darwin, trong những hệ sinh thái tự nhiên, các chủng loài sinh sống chông lẩn nhau và phụ thuộc lẫn nhau để tồn tại, Dòng chảy tràn qua khi chúng ta tập trung vào năng lượng của chính mình và có khả năng phân phát năng lượng cho những người khác.

Một cộng đồng thịnh vượng sẽ bị chi phối bởi hai quy luật tự nhiên khác: tính uyển chuyển và tính đa dạng. Mọi hệ sinh động đều là một dòng chảy đang hoạt động. Để tồn tại, nó phải đương đầu với những thử thách của thay đổi.

Càng chứa đựng sự đa dạng, nó càng có nhiều cơ may để sống còn do có thể nhờ đến những tiềm năng đa dạng. Mặc khải thứ nhất nhắc nhở chúng ta về vai trò tự nhiên và sự trùng hợp ngẫu nhiên khi đưa vào tính đa dạng. Tiếng nói của trực giác bày tỏ tính uyển chuyển và dòng năng lượng.

Nguyên tắc sau cùng là sự đồng tiến hoá. Để hoạt động một cách bền vững, một cộng đồng phải “đồng tiến hoá qua một tương tác giữa sáng tạo và thích nghi. Sự biến đổi của tính sáng tạo là một chức năng cơ bản của sự sống” (18)... Là những con người có tính sáng tạo và trực giác (nếu chúng ta không bị tê liệt bởi nỗi sợ hãi hoặc tuyệt vọng), chúng ta đã được chuẩn bị đầy đủ để tìm thấy những giải pháp cần có khi nghe tiếng nói từ nội tâm.

Tám nguyên tắc sinh thái học có thể được sử dụng để giúp cho những tổ chức hoạt động tốt đẹp là: sự phụ thuộc lẫn nhau, tính bền vững, những chu kỳ sinh thái, dòng chảy năng lượng, cùng tham gia, tính uyển chuyển, tính đa dạng và đồng

tiến hoá.

Một nhà sinh thái học khác là Paul Hawken khẳng định rằng, để thực hiện những thay đổi cần thiết c sự sống còn và duy trì sự sống trên Trái đất, chúng ta phải tìm thấy một phương cách nhằm quản lí sự nhâm lẫn, vô minh, chán nản mà chúng ta thường cảm thấy khi chứng kiến những sự phá hoại môi trường. Cũng như Macy, Hawken cho rằng một giai đoạn có tính quyết định sẽ được vượt qua khi chúng ta tìm thấy cách thức để công bố những nguyên tắc sinh thái học và cùng nhau thảo luận theo một cách thức nhằm tập hợp mọi người và mang đến cho họ hy vọng và những cơ hội để tham gia.

Lời tiên tri nhắc nhở chúng ta rằng ý thức mang tính tâm linh có liên quan đến việc nhận biết sự phụ thuộc nhau của mọi hình thái sống và cái đẹp của cuộc đời mình. Hai quan điểm đó đưa chúng ta đến việc phải biết hài hoà với nơi cư trú tự nhiên của mình, và biết sống theo những quy luật tự nhiên (19). Một định hướng mới đang xuất hiện. Thực hiện đúng theo mặc khải thứ chín đòi hỏi chúng ta phải cắt đứt với những sai lầm quá khứ và ngừng tàn phá các nguồn tài nguyên thiên nhiên, để áp dụng điều mà Hawken gọi là “kinh tế trùng tu”. (20)

Để tầm nhìn mới đó được hữu hiệu, cần phải có sự tham gia của nhiều người. Một cơ cấu hình thành cần phải có ba nền tảng: 1) một văn hoá dựa trên những giá trị siêu việt của yêu thương, sự thán phục, khiêm tốn và lòng trắc ẩn (xem mặc khải thứ năm); một chuỗi những thực hành giao tiếp năng động và hành động có phối hợp (xem mặc khải thứ tám);

3) khả năng nhìn thấy dòng chảy của sự sống như một hệ tự nhiên và tiến vào nó (cởi mở để đón nhận những trùng hợp ngẫu nhiên và tiến vào dòng chảy).

Nhờ vào những nguyên tắc đó và vào khả năng sửa đổi những phương pháp kém hiệu quả và thiên cận, chúng ta có thể tiến đến tương lai đã nêu trong mặc khải thứ chín.

Để tương lai diễn ra như đã được tiên báo, chúng ta phải bắt đầu tạo ra, cho giáo dục và đào tạo, một môi trường phong phú hơn, để thế hệ mới có thể dần thân một cách đầy đủ hơn vào dòng chảy.

Dĩ nhiên, những nguyên tắc chi phối một cộng đồng bền vững đã có các ứng dụng logic trong giáo dục. Trong những năm quá độ, có nhiều lý thuyết và nhiều dự án mới sẽ xuất hiện để đáp ứng nhu cầu dạy dỗ thế hệ trẻ thực sự có ý thức.

TÓM TẮT MẶC KHẢI THỨ CHÍN

Mặc khai thứ chín tiên báo cách thức mà sự tiến hoá sẽ diễn ra khi chúng ta áp dụng tám mặc khai trước. Vì tính đồng bộ sẽ gia tăng, chúng ta bị thu hút về những mức rung động cao hơn. Lúc đó, chúng ta sẽ tiến vào sứ mệnh đích thực của mình, trong khi thay đổi nghề nghiệp hoặc ý hướng, để làm việc trong những lĩnh vực phù hợp với mình. Vì quá trình tiến hoá sẽ tiếp diễn, sự tiến triển mang tính đồng bộ sẽ gia tăng những rung động của chúng ta cho đến khi chúng ta tiến sang chiều kích của cõi bên kia và hợp nhất chiều kích đó với chiều kích hiện hữu của chúng ta khởi đầu và chấm dứt ở thời điểm sinh tử.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VỀ MẶC KHẢI THỨ CHÍN

- Hãy ở trong hiện tại

Hãy áp dụng tám mặc khai trước. Bạn là thành phần của sự tăng tốc quá trình tiến hoá. Như nhiều người, có thể bạn thích thú với tầm nhìn về tương lai và bạn muốn đạt đến tương lai ngay từ bây giờ. Vấn đề là bạn phải biết hiện hữu tại đây và ngay lúc này, và áp dụng tám mặc khai trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Ở mỗi lĩnh vực, bạn sẽ gặp những chống đối hoặc những lo sợ trước khả năng thay đổi, nhưng bạn cũng sẽ nhận được những hỗ trợ và khích lệ. Điều chủ yếu là bạn phải biết nhận ra những trùng hợp ngẫu nhiên và những thông điệp, nêu lên những câu hỏi và hành động theo sự nhắc nhở của tiếng nói nội tâm, sẵn sàng phát hiện những cuộc tranh giành quyền lực và gìn giữ năng lượng của mình ở một mức cao nhờ sự tiếp cận với thiên nhiên và cái đẹp.

Điểm chính yếu mà các mặc khai đã nêu lên là năng lượng: bạn phải biết nhận ra nó, quan sát nó, lắng nghe nó, tập trung vào nó, và huy động nó. Hãy quan tâm đến những hoạt động cần đến năng lượng tâm linh và đang thu hút bạn. Rất nhiều người có thể gia tăng kiến thức hoặc khả năng của mình trong một lĩnh vực mới.

- Sử dụng trí tưởng tượng để tạo ra những cơ hội mới

Thường là chúng ta cảm thấy lo âu, không biết mình thực sự muốn gì.

Sau khi đã đọc xong chương cuối của cuốn sách này, đây là những ý

tưởng về tương lai thu hút bạn nhiều hơn cả? Hãy mô tả một cuộc đời lý tưởng mà bạn muốn được sống. Hãy dám nghĩ đến những điều lớn lao. Hãy sử dụng những câu hỏi dưới đây, để giúp bạn tưởng tượng một đời sống mới:

- Ai? (Bạn thích gần với những loại người nào? Bạn ao ước có một gia đình như thế nào?)

- Điều gì? (Bạn muốn làm việc gì?)

- Khi nào? (Cuộc sống lý tưởng đó xa vời đối với bạn đến mức nào? Bao giờ bạn có thể tiến đến gần nó?)

- Ở đâu? (Bạn muốn sống ở đâu?)

- Thay đổi quan điểm

Nếu bạn mong muốn mãnh liệt mang đến cho đời mình nhiều ý nghĩa và tầm quan trọng lớn hơn, hãy cân nhắc những kết luận sau đây mà Robert Monroe đã rút ra từ những trải nghiệm của ông:

- Bạn không chỉ là thân xác vật chất mà còn hơn thế nữa.

- Bạn đang ở đây để thực hiện một sứ mệnh và đừng để cho nhu cầu sống còn làm bạn trở nên quá lo âu. Mục tiêu cuối cùng của bạn không phải là sự sống còn về thể xác.

- Bạn đang hiện diện trên Trái đất này là do lựa chọn. Sau khi đã học tất cả những gì cần phải học, bạn có thể ra đi.

- * Hãy nhận thức thế giới như nó đang là: một nơi để ta học hỏi.

- Hãy sống và yêu đời sống càng nhiều càng tốt, nhưng đừng lệ thuộc vào nó.

Càng đưa những ý tưởng đó vào phương thức tư duy, bạn càng thấy rõ sự thay đổi trong những mục tiêu của bạn hoặc trong những tương tác với những người khác.

RÈN LUYỆN NHÓM VỀ MẶC KHẢI THỨ CHÍN

Buổi số 13

2 giờ 30 phút

Mục tiêu: Thảo luận về mặc Khải thứ chín.

DẪN NHẬP

Để khởi động cuộc thảo luận, hãy nêu lên một số những câu hỏi sau:

- Quan điểm của bạn thay đổi ở điểm nào sau khi đã học hỏi về những mặc Khải?
- Động thái của bạn đã thay đổi thế nào sau khi đọc Lời Tiên Tri Núi

Andes?

- Phương diện nào của tương lai khiến bạn quan tâm hơn cả trong m
- Bạn cảm thấy mình đang đóng góp gì cho sự tiến hoá?
- Đây là những triển vọng đang mở ra với bạn khi bạn nói đến những mặc Khải dù ở bất kỳ đâu?
- Những trực giác nào đã đến với bạn và có vẻ như gắn liền với một trong những mặc Khải nói chung, hoặc với mặc Khải thứ chín nói riêng?
- Theo trực giác, đâu là những ý tưởng sâu sắc nhất đối với bạn trong

Lời Tiên Tri Núi Andes?

Bài tập 1. Trong thế giới những điều khả dĩ

Mục tiêu: Khai mở trí tưởng tượng và sự thực hành bằng cách nói rộng giới hạn sự hiểu biết về chính mình.

Thời gian: Một giờ.

Lời khuyên:

Giai đoạn thứ nhất: Hãy dành 10 - 15 phút để tưởng tượng và ghi nhận một

đời sống đáng mơ ước - khác với đời sống hiện nay của bạn. Mục tiêu ở đây là phát triển chính mình!

Giai đoạn thứ hai: Hãy chọn một đối tác và lần lượt mô tả cuộc đời tưởng tượng của bạn (khoảng 15 phút cho mỗi người).

Giai đoạn thứ ba: Hãy trở về với nhóm chính và chia sẻ kinh nghiệm của bạn.

Giai đoạn thứ tư: Nếu một trong những cuộc đời tưởng tượng của bạn tương tự với cuộc đời tưởng tượng của một người khác, hãy phân tích những thông điệp mới được gọi lên bởi trùng hợp ngẫu nhiên đó!

Bài tập 2. Nói về môi trường

Mục tiêu: Để làm dịu bớt những lo âu, chán nản hoặc tuyệt vọng mà chúng ta cảm thấy trước những vấn đề thuộc môi trường.

Thời gian: Có thể kéo dài.

Lời khuyên: Bạn có thể sử dụng một số những câu hỏi sau đây để bước vào thảo luận;

- Đây là những vấn đề của Trái đất khiến bạn lo lắng nhất?
- Điều gì khiến bạn e ngại hơn cả ở tương lai?
- Bạn cảm thấy thế nào khi nghĩ đến thế hệ trẻ và tương lai của chúng?

- Đây là những ưu tiên khẩn cấp nhất đối với cả nhóm?
- Bằng cách nào bạn đương đầu với stress khi nghe nói về những hủy hoại môi trường sống, sự nghèo đói, và tốc độ gia tăng dân số?
- Bằng cách nào bạn góp phần vào việc am hiểu hoặc giải đáp một vấn đề?
- Những cuốn sách nào đã mang đến cho bạn sự hứng khởi?
- Bạn có sẵn sàng để trao đổi thông tin với nhóm trong những lần họp mặt tới?

KẾT THÚC BUỔI HỌP NHÓM

Hãy đáp ứng những yêu cầu được trợ giúp và hãy gửi năng lượng tích cực đến cho mọi người. Hay nhớ rằng nhóm của bạn là nơi thích hợp để trao đổi những ý tưởng mới mẻ.

Giờ đây, khung cảnh đã được xác định. Hãy lắng nghe trái tim đang đập trong lồng ngực của bạn. Cuộc đời này chưa kết thúc. (David Wilcox, “Show the Way”)*

CHÚ THÍCH

- 1) Michael Murphy, sđđ., tr.26
- 2) Như trên, tr.27ã28
- 3) Như trên, tr.551
- 4) Robert A. Mcdermott, tr.64
- 5) Như trên, tr.192
- 6) Như trên, tr.198
- 7) Như trên, tr.200
- 8) Pierre Teilhard de Chardin, Le Phénomène humain, Seuil, tr.15
- 9) Như trên, tr.20
- 10) Như trên, tr.27
- 11) Như trên, tr.232
- 12) Robert A* Monroe, sđđ., tr. L00
- 13) Như trên, tr.84
- 14) Kenneth Ring, En route vers Omega, Robert Laffont, tr 312
- 15) Joanna Macy, sđđ., tr.15
- 16) David Peri và Robert Wharton, “Sucking Doctor

Second Night: Comments by Doctor, Patient and Singers”, Albin Michel,
1982

1) Fritjof Capra, Diễn văn đọc tại Mill Valley, California, ngày 23 tháng

Tư 1994

2) Như trên

3) Michael Murphy, sđd., tr.198

4) Paul Hawken, sđd., tr.15

JAMES REDFIELD

LỜI TIÊN TRI
NÚI ANDES

MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

  NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LỜI TIÊN TRI NÚI ANDES

MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

JAMED REDFIELD

e-bookprc.blogspot.com

Kho Ebook Prc “Chuẩn” nhất

Mục Lục

LỜI NÓI ĐẦU

1. HÌNH DUNG CON ĐƯỜNG

2. XEM LẠI CUỘC ĐỜI

3. CHIẾN THẮNG NỖ SỢ HÃI

4. HÒI TƯỞNG

5. ĐÓN NHẬN KIẾN THỨC

6. THỨC TỈNH

7. CHIẾN THẮNG ĐỊA NGỤC NỘI TÂM

8. THA THỨ

9. NHỚ LẠI TƯỞNG LẠI

10. GIỮ GÌN TÂM NHÌN

LỜI NÓI ĐẦU

Là ngụ ngôn và đồng thời là truyện phiêu lưu, cuốn sách này là nỗ lực nhằm minh họa một cách sống động sự tiến hoá tâm linh, một mô tả gợi lên những tình cảm, nhận thức và hiện tượng mới sẽ quyết định đời sống của con người ở buổi đầu của thiên niên kỷ thứ ba.

Theo tôi, những ai cho rằng đã hoàn toàn am hiểu và xác định được yếu tính của tâm linh, là những người đã sai lầm lớn lao. Lịch sử dạy chúng ta rằng văn hoá và tri thức của con người là không ngừng biến đổi. Nếu các quan điểm cá nhân thường kết tụ một cách cứng nhắc, thì chân lý, về phần nó, năng động hơn nhiều. Chúng ta cảm thấy rất vui khi có thể tự do bày tỏ tình cảm, tìm thấy chân lý của riêng mình, và truyền đạt nó cho những người khác; lúc ấy chúng ta có thể quan sát bằng cách nào chân lý đó phát triển một cách đồng bộ và biểu hiện rõ ràng hơn khi nó ảnh hưởng đến dòng đời của một con người.

Mỗi cá nhân đều tiến theo một đường hướng nhất định; mỗi thế hệ đều xây dựng từ những thành tựu thế hệ trước; chúng ta đã được định phải tiến đến mục tiêu mà chúng ta chỉ còn nhớ một cách rất mơ hồ. Tất cả đều đang nhận thức về nhân tính đích của mình, đang dần dần phát hiện mục tiêu sự hiện diện của chúng ta trên trần gian, và công việc chờ chúng ta thường tỏ ra cam go. Nhưng tôi tin rằng, nếu chúng ta luôn hợp nhất những đóng góp của các truyền thống mà chúng ta phát hiện, nếu chúng ta theo sát sự tiến hoá trên quy mô toàn cầu, Mọi thách thức mà chúng ta gặp có thể được giải mọi va chạm giữa các cá nhân sẽ không còn,

kể từ khi chúng ta nhận thức về định mệnh của mình phép lạ của đời sống.

Tôi không muốn thu nhỏ những vấn đề lớn lao mà nhân loại phải đương đầu, nhưng chỉ gợi ý rằng mỗi chúng ta, trong hoàn cảnh của mình, là thành phần của giải pháp. Nếu biết quan sát và nhận thức bí ẩn lớn lao của đời sống, chúng ta sẽ nhận thấy mình đã được đặt đúng chỗ, đúng nơi... để làm thay đổi một điều gì đó trên thế giới này.

James Redfield — 1966

1. HÌNH DUNG CON ĐƯỜNG

Tôi tiến đến mép vách đá cheo leo và nhìn về hướng Bắc Dưới mắt tôi là một cảnh quan tuyệt đẹp. Nằm gọn trong khối núi Appalaches là một thung lũng dài khoảng mười kilômét và ngang tám kilômét. Một dòng nước quanh co qua những đồng cỏ và khu rừng già, với những cây xanh cao đến vài chục mét.

Tôi nhìn bản đồ. Mọi chi tiết của thung lũng rất khớp với hình vẽ: mép vực thăm nơi tôi đang đứng, con đường đi xuống, dòng sông, và xa hơn là những dãy núi đâm ngang. Hẳn đây là cảnh quan mà Charlène đã vẽ trên một mẫu giấy mà người ta tìm thấy trên bàn của cô. Tại sao Charlène đã phác họa cảnh này? Và tại sao nàng biến mất?

Như vậy là Charlène đã mất tích hơn một tháng, và trung tâm nghiên cứu, nơi tuyển dụng Charlène, đã không nhận được tin gì của nàng. Khi Frank Simons, một đồng nghiệp của Charlène, gọi điện cho tôi, giọng nói của anh có vẻ lo âu.

Anh giải thích:

- Charlène thường biến mất, nhưng chưa lần nào lâu thế. Cô ấy có hẹn với các thân chủ, vậy mà đã thất hứa, một điều chưa từng xảy ra. Hẳn có điều gì đó không ổn.

Tôi hỏi:

- Sao anh biết số điện thoại của tôi?

Ở bàn giấy của Charlène, Simons đã tìm thấy lá thư mà tôi viết cho

Charlène cách nay vài tháng, kể về chuyến du hành và những trải nghiệm

của tôi tại Peru. Cạnh lá thư đó, trên một mẫu giấy, cô ghi vội tên và điện thoại của tôi.

Simons nói:

- Tôi đang gọi cho những người mà Charlène quen. Cho đến nay, chẳng ai biết lý do khiến Charlène mất tích. Anh là một trong số những người bạn thân của cô ấy. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã liên lạc với anh.

- Từ bốn tháng nay, chúng tôi đã không liên lạc với nhau.

Khi nói câu đó, tôi nhận ra rằng thời gian trôi quá nhanh. Một thời gian ngắn sau khi nhận được thư của Charlene đã để lại cho tôi một lời nhắn trên hộp thư thoại của tôi, và cho biết rất phấn khởi bởi những mặc khải cùng sự lan tỏa một cách nhanh chóng những lời hướng dẫn đó. Tôi nhớ mình đã nhiều lần nghe thông báo này, nhưng cảm thấy chưa sẵn sàng để nói chuyện Charlene, tôi quyết định gọi cho nàng sau. Nếu không, tôi đã nhớ lại mọi chi tiết của Bản Sách Cổ Chép Tay và cung cấp cho nàng những giải thích. Tôi cần đôi chút thời gian để suy nghĩ và rút ra những bài học.

Thật ra, tôi vẫn chưa nắm rõ ý nghĩa của một số phần của Lời Tiên Tri. Hẳn nhiên, tôi đã biết cách kết nối với năng lượng tâm linh bên trong mình, điều đã giúp tôi rất nhiều, bởi những dự án của tôi với Marjorie đã thất bại, và giờ đây tôi phải qua những thời khắc cô đơn. Và, hơn lúc nào hết, giờ đây tôi chú ý nhiều đến những ý tưởng trực giác và những giấc mơ, đến sự ngập tràn ánh sáng của một căn phòng hoặc một cảnh quan. Nhưng, đồng thời tính chất lẻ tẻ của những trùng hợp ngẫu nhiên làm tôi thất vọng.

Chẳng hạn, tôi cảm thấy mình có khả năng nhận biết những vấn đề chủ yếu của đời mình, và thông thường, tôi có một trực giác khá rõ về điều tôi

phải làm để tìm được lời đáp. Tuy vậy, sau bước mở đầu, thường thì không có sự kiện quan trọng nào xảy ra. Tôi chẳng nhận được một thông điệp nào, cũng như chẳng thấy một sự trùng hợp ngẫu nhiên nào.

Điều đó đặc biệt đúng khi trực giác gợi ý tôi đến gặp một người mà tôi mới quen, hoặc một người mà tôi đã thường xuyên cộng tác. Đôi khi, tôi và người ấy tìm thấy một mối quan tâm chung, nhưng thường thì trực giác của tôi chẳng dẫn đưa về đâu. Dầu tôi đã dồn mọi nỗ lực để phóng chiếu năng lượng, người kia vẫn không ưa tôi hoặc, tệ hơn, sự gặp mặt bắt đầu với vẻ hứa hẹn, rồi tình huống trở nên không thể kiểm soát, và cuối cùng tôi ra khỏi đó, cực kỳ bối rối và bức tức.

Những thất bại như thế không làm tôi chán nản, nhưng tôi nhận ra rằng tôi đang thiếu sót một điều gì đó khi áp dụng những mặc khải vào trường hạn. Ở Peru, tôi đã bị lôi cuốn vào một động thái tập thể, và thường hành động một cách tự phát. Khi trở về quê nhà, trong môi trường quen thuộc của mình, được bao quanh bởi những người rất hay hoài nghi, tôi dường như đã mất hy vọng hoặc mất niềm tin rằng, những trực giác của tôi sẽ đưa tôi đến một nơi nào đó. Có vẻ như tôi đã quên một số

kiến thức cần thiết... hoặc cũng có thể tôi hoàn toàn không biết chúng.

Đồng nghiệp của Charlène nói với tôi:

- Giờ đây, tôi không biết phải làm gì. Charlène có một bà chị ở New York, nhưng tôi không biết địa chỉ. Anh có thể liên lạc với bà ấy chứ? Liệu bà ấy, hoặc bất cứ ai có thể cho tôi biết Charlène hiện ở đâu không?

- Rất tiếc, tôi không có cách nào để giúp anh. Charlène và tôi vừa gặp lại nhau. Tôi không biết gia đình cũng như bạn bè hiện nay của cô ấy.

- Thế thì tôi phải nhờ cảnh sát tìm, trừ khi anh có ý kiến nào khác.

- Đúng, anh có lý. Anh có manh mối về sự mất tích của Charlène?

- Chỉ có một bức vẽ lạ về một nơi mà tôi không biết.

Cuối ngày, Simons gửi cho tôi những ghi chú mà anh tìm thấy ở bàn giấy của Charlène, kể cả sơ đồ vẽ vội, chưa hoàn chỉ những đường nét, con số, và những dấu hiệu mơ hồ ở rìa. Tôi đối chiếu dữ liệu được ghi trên bức vẽ của Charlène với những con số trong cuốn Atlas Hoa Kỳ. Tôi phát hiện nơi đã được vẽ ra, đúng như tôi đã ngờ. Một hình ảnh chính xác của Charlène hiện ra trong tâm trí, và đó cũng là hình ảnh ở Peru khi tôi nghe nói đến sự tồn tại của mặt khải thứ mười. Phải chăng sự biến mất của Charlène có liên quan, cách này hay cách khác, đến Bản Sách Cổ Chép Tay?

Một cơn gió thoảng lướt qua mặt tôi và tôi nhìn xuống thung lũng dưới chân mình. Ở tận cùng phía trái của hướng Tây, tôi thấy một dãy nhà. Đó hẳn là thị trấn mà Charlène đã ghi trên bản đồ. Tôi nhét tờ giấy vào túi áo và quay trở về con đường.

Đó là một thị trấn nhỏ khoảng hai ngàn dân, như được ghi trên tấm biển cắm ở lề đường. Dọc theo con đường duy nhất, song song với dòng sông, là những cửa hàng. Tôi thấy có một motel gắn lối vào khu rừng bảo tồn quốc gia, và tôi lái xe vào bãi đỗ, trước một nhà hàng. Cùng lúc, tôi thấy có nhiều người đi vào nhà hàng và tôi đặc biệt để ý đến một người đàn ông cao lớn, tóc đen nhánh, da rám nắng, xách theo một cái túi to tướng. Khi biết mình bị nhìn, ông ta nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi ra khỏi xe và, do linh cảm, tôi quyết định vào quán ăn trước khi đặt phòng ở khách sạn. Quán hầu như vắng khách - ngoài vài người ở quầy bar và nhóm nhỏ vừa vào trước tôi. Hầu hết đều không để ý đến tôi, nhưng mắt tôi vẫn tiếp tục đảo

quanh phòng. Một lần nữa, tôi lại gặp ánh

mắt ban nãy; ông ta đang đi về phía cuối quán ăn. Ông ta mỉm cười, nhìn tôi một lúc rồi biến mất qua cánh cửa dẫn ra cánh đồng.

Tôi đi theo. Ông đang ở cách tôi vài mét, nghiêng người trên túi xách. Mặc quần bò, áo sơ mi cao bồi, mang ủng, ông ta trạc ngũ tuần. Phía sau ông, mặt trời lúc chiều rọi những bóng dài lên những cây cô thụ và đồng cỏ; không xa, dòng sông trôi, tiếp tục cuộc du hành của nó ngang qua thung lũng.

Ngược mắt nhìn tôi, ông mỉm cười hỏi:

- Cậu cũng là một khách hành hương? Tôi đáp:

- Tôi tìm một cô bạn. Trục giác mách bảo tôi rằng ông có thể giúp tôi. Ông ta gạt đầu, chăm chú nhìn tôi, rồi bước đến gần và tự giới thiệu:

- Tôi là David Lone Eagle, hậu duệ của những người Indian đầu tiên sống tại thung lũng này.

Như tôi đã đoán, lối mở chuyện của ông có vẻ thừa. Tôi nhận thấy trên khuôn mặt của ông có một vết sẹo nhỏ chạy từ mày đến cằm, nhưng không phạm vào mắt

Ông hỏi:

- Cậu dùng cà phê nhé? Quầy bar ở đó có loại rượu Perrier tuyệt vời. Nhưng cà phê thì không ngon.

Ông hát hàm về phía con sông, nơi có một cái lều nhỏ được dựng ở giữa ba cây dương lớn. Có khoảng vài chục người đang di chuyển, một số trong họ đi dọc theo con đường mòn ngang qua cây cầu dẫn vào khu rừng. Nơi này có vẻ yên bình. Người đàn ông bật cái bếp gas nhỏ, đổ nước vào xoong, rồi đặt trên lửa. Cuối cùng, ông hỏi tôi:

- Cô bạn cậu tên gì?

- Charlène Billings.

Ông lặng im và nhìn thẳng vào mắt tôi. Chúng tôi nhìn nhau. Có một hình ảnh rất rõ về ông, vào một thời điểm khác, xuất hiện trong tâm trí tôi. Trong hình ảnh đó, ông ta trẻ hơn bây giờ nhiều, mặc quần da hoẵng và đang ngồi bên đồng lửa. Có nhiều người ngồi quanh ông, những người Indian và hai người da trắng là một phụ

nữ và một người đàn ông vạm vỡ. Cuộc tranh luận càng lúc càng gay gắt. Một số chủ trương chiến tranh, số khác chủ trương hoà giải. David lên tiếng và chế giễu những người muốn ký kết hoà ước. Ông nói, “Tại sao họ có thể khờ khạo đến thế, sau khi đã không ít lần bị phản bội?”

Người đàn bà da trắng có vẻ hiểu ý ông, nhưng muốn ông hãy nghe hết lời trình bày. Bà giải thích, “Nếu huy động mọi năng lực tâm linh, thì ta có thể tránh phải giao tranh, và thung lũng sẽ được bảo vệ một cách hữu hiệu”. David dứt khoát không chấp nhận đề nghị đó. Cùng với các chiến hữu, ông lên ngựa và ra đi. Hầu hết những người Indian đều theo ông.

David nói, đột ngột cắt ngang thị kiến của tôi:

- Trực giác của cậu không đánh lừa cậu. Tôi đã nhận thấy điều đó.

- Tôi thấy lo lắng. Không ai được tin Charlene. Tôi muốn biết cô ấy có ổn không và tôi có chuyện cần phải nói với cô ấy.

David mỉm cười hỏi:

— Nói về mặc khải thứ mười ư?

— Làm sao ông biết chuyện đó?

— Chỉ là ước đoán. Trong thung lũng này, hầu hết các khách tham quan không chỉ quan tâm đến vẻ đẹp của khu rừng không thôi. Họ đến đây để tìm hiểu về Lời Tiên Tri Núi Andes và nghĩ rằng họ sẽ tìm thấy mặc khải thứ mười ở nơi nào đó tại đây. Một số người còn cho rằng đã tìm

thấy nó.

Ông quay mặt đi và cho cà phê vào nước sôi. Qua giọng nói của ông, tôi có cảm tưởng ông đang thăm dò tôi.

Tôi hỏi:

- Charlene đang ở đâu? Ông chỉ tay về hướng Đông:

- Trong rừng. Tôi chưa từng trò chuyện với cô ấy, nhưng một hôm, ở quán ăn, tôi đã nghe người ta nói đến tên cô ấy và từ đó, tôi đã nhiều lần gặp cô ấy thoáng qua. Lần cuối tôi gặp cô ấy là cách nay vài hôm. Cô ấy đã một mình thực hiện chuyến đi ngoại tại thung lũng. Tôi thấy cô ấy có mang theo những vật dụng cần thiết. Theo

tôi thì giờ đây cô ấy còn ở trong thung lũng.

Tôi nhìn về hướng David đã chỉ. Thung lũng có vẻ mênh mông, trải dài bất tận. Tôi hỏi:

- Theo ông thì cô ấy có thể đi đâu?
- Có thể là về phía hẻm vực Sipseý. Ở đó có một cánh cửa.
- Cửa gì?

David mỉm cười bí ẩn:

- Những cánh cửa thuộc chiều kích không gian khác.

Tôi nghiêng người về phía David và nhớ đến những trải nghiệm ở khu phế tích Celestine:

- Ai biết điều đó?
- Không mấy ai. Cho đến lúc này, đó chỉ là một tin đồn, những mẩu thông tin nhỏ, những trực giác. Chưa ai thực sự trông thấy Bản Sách Cổ Chép Tay. Hầu hết những người đến đây để tìm hiểu mặc khải thứ

mười đều có cảm giác được hướng dẫn một cách ăn khớp, đồng bộ. Họ đã thực tâm áp dụng chín mặc khải vào cuộc sống của họ, nhưng họ than rằng, trong một thời gian, những trùng hợp đã đẩy họ về một hướng nhất định, rồi đột ngột ngưng hẳn. Tất cả chúng ta đều hiện diện ở đây, có phải thế không? Mặc khải thứ mười phải dẫn đưa chúng ta đến một nhận thức toàn bộ - nhận thức những trùng hợp huyền bí, phát triển tâm linh, sự biến mất của mặc khải thứ chín — tất cả từ một quan điểm cao hơn, hầu như chúng ta có thể hiểu những lý do của sự biến đổi và tham gia một cách tích cực.

Tôi hỏi:

- Làm thế nào ông biết điều đó?

Một tia tức giận loé lên trong đôi mắt của David:

- Tôi biết điều đó!

Trong một lúc, khuôn mặt ông giữ vẻ nghiêm khắc, rồi sau đó lại trở nên nồng nhiệt. Ông nghiêng người, rót cà phê vào hai tách, rồi đưa cho tôi một tách. Ông nói

tiếp:

- Trong hàng ngàn năm, tổ tiên tôi đã sinh sống quanh thung lũng này. Đối với họ, khu rừng là một nơi linh thiêng, nằm lưng chừng giữa thượng giới và thế giới trung gian là Trái Đất, nơi chúng ta đang sống. Họ ăn chay và đến đây để tìm kiếm những thị kiến hầu khám phá năng lực đặc biệt của họ, hiểu biết phương thức điều trị những thương tổn tâm hồn, và để tìm thấy con đường của đời họ.

Ông của tôi đã kể cho tôi nghe chuyện một thầy pháp, từ một bộ tộc xa xăm, đã đến đây để dạy người dân chúng tôi cách thức nhằm đạt đến điều được gọi là “trạng thái thanh tịnh”. Thầy đã khuyên tổ tiên chúng tôi hãy xuất phát từ nơi này và đi cho đến khi nhận thấy được những dấu hiệu

của một hoặc nhiều con vật. Sau đó, tiếp tục tiến bước cho đến khi thấy sự linh thiêng của thượng giới. Nếu xứng đáng, tức là đã loại bỏ mọi xúc cảm của hạ giới, có thể họ sẽ được phép bước vào cửa thiêng và gặp lại tổ tiên của họ. Và lúc đó, họ sẽ không chỉ thấy lại thị kiến của mình, mà còn có thể thấy thị kiến của cả nhân loại.

Dĩ nhiên, tất cả điều đó đã chấm dứt kể từ khi người da trắng đến. Ông tôi đã không còn nhớ cách thức tiến hành việc này và tôi cũng thế. Vì vậy, chúng tôi phải ước đoán mò mẫm, như mọi người.

Tôi hỏi:

- Ông cũng đang tìm kiếm mặc khải thứ mười ư?

— Đương nhiên...! Nhưng đến nay, tôi có cảm tưởng mình đang tự chịu khổ hạnh để được tha thứ (giọng nói của ông lại trở nên chua chát, và có vẻ như ông đang nói với chính mình hơn là với tôi). Mỗi khi tôi cố tiến bước, thì một phần trong tôi không thể quên mối thù hận và phần nộ đối với những hành động tàn sát và chiếm đoạt mà dân tộc tôi là nạn nhân. Nhưng thù hận đó vẫn không nguôi. Làm thế nào người ta có thể cướp đoạt đất đai của chúng tôi, làm đảo lộn và huỷ diệt lối sống của chúng tôi? Tại sao người ta được phép làm một điều như vậy?

- Quả là đáng tiếc, - tôi nói.

Ông ta cúi đầu:

- Tôi tin cậu. Nhưng sự hối tiếc đó chẳng thay đổi được gì. Cứ mỗi lần nghĩ đến cách thức mà thung lũng này bị tàn phá, thì sự phẫn nộ lại dâng lên trong tôi. Cậu

thấy vết sẹo này chứ? - Ông nói tiếp và chỉ vào mặt mình. — Ngày hôm đó, tôi đâu muốn đánh nhau. Những tay cao bồi ở Texas gây hấn khi chúng đã say khướt. Lẽ ra tôi nên nhịn, nhưng sự phẫn nộ đã thôi thúc tôi làm vậy.

Tôi hỏi:

- Có phải phần lớn thung lũng này là thuộc nhà nước?

- Chỉ phân nửa thôi, ở phía bắc dòng sông, nhưng chính quyền thường xuyên dọa bán nó hay tiến hành những dự án đô thị hóa.

- Còn nửa kia? Ai sở hữu?

- Trong một thời gian dài, nó là đất tư, nhưng giờ đây một công ty đa quốc gia, có trụ sở ở nước ngoài đang tìm cách mua lại nó. Chúng tôi không biết đằng sau công ty đó là ai, nhưng họ đã đề nghị những món tiền rất lớn với các chủ đất hiện nay.

Ông hướng mắt sang nơi khác một lúc, rồi nói tiếp:

- Có điều làm tôi day dứt: Tôi ước chi lịch sử của ba thế kỷ đã qua không như thế. Tôi không chấp nhận việc người châu Âu đã biến xứ sở này thành thuộc địa mà không cần biết đến những dân tộc đã sinh sống ở đây từ trước khi họ xuất hiện. Tôi ước chi lịch sử đi theo một dòng chảy khác, nếu có thể tôi sẽ bằng cách này hay cách khác thay đổi quá khứ. Lối sống của chúng tôi có giá trị riêng. Chúng tôi biết tầm quan trọng của ký ức. Đó là thông điệp mà người châu Âu hẳn đã nhận được từ dân tộc chúng tôi nếu họ chịu lắng nghe.

Trong khi ông nói, tôi lại một lần nữa chiêm bao giữa ban ngày. Tôi thấy hai người — một người Indian và một người đàn bà da trắng - nói chuyện với nhau bên dòng sông, ở bìa một khu rừng. Sau một lúc, có nhiều người Indian tụ tập quanh hai người đó để nghe họ nói.

Người phụ nữ da trắng khẳng định:

- Chúng tôi có thể chữa lành nỗi đau đó. Người Indian nói:

- Chúng tôi chưa hiểu rõ vấn đề. (Mặt gã lộ vẻ kính trọng). Hầu hết các tộc trưởng của chúng tôi đã ra đi.

- Tại sao vậy? Hãy nghĩ đến những quan điểm đã trao đổi giữa tôi và anh. Chính

anh đã tin tưởng khi nói rằng chúng ta có thể chữa lành nỗi đau đó.

- Đúng. Nhưng đức tin là một xác quyết, một nhận thức rõ ràng về cách thức mà các sự việc sẽ phải là. Tổ tiên chúng tôi biết điều đó, nhưng thế hệ chúng tôi ít người đạt được sự hiểu biết như họ.

Người đàn bà nói, giọng nài nỉ:

— Có lẽ giờ đây chúng ta có thể đạt được

Những thị kiến của tôi bị cắt ngang bởi hình ảnh các nhân viên Cục Thủy Lâm đang tiến về phía một người có tuổi đi trên cầu. Ông ta mặc quần hẹp ống, áo cổ cồn và bước đi hơi khập khiễng.

David hỏi:

- Cậu có thấy ông ta?

- Thấy. Có chuyện gì vậy?

- Từ hai tuần nay, tôi thấy ông ta xuất hiện ở những vùng quanh đây. Tên ông ta là Feyman. (David nghiêng người về phía tôi; lần đầu tiên, David tỏ ra tin tưởng tôi). Có điều gì đó lạ lùng đang xảy ra. Từ nhiều tuần nay, các nhân viên kiểm lâm hình như muốn kiểm tra bất kỳ ai đi vào thung lũng. Trước đó, họ không làm như thế, và hôm qua có người cho tôi biết là họ đã hoàn toàn đóng cửa lối vào ở phía Đông. Trong khu vực hoang vu này, có những nơi cách xa lộ gần nhất đến mười sáu kilômét. Rất ít người dám đi xa đến thế, vậy mà... Một số người đã nghe thấy những âm thanh lạ xuất phát từ hướng ấy...

- Loại âm thanh gì?

- Những âm thanh lạ lùng. Hầu như, người ta không thể hiểu đó là loại âm thanh gì.

Đột nhiên, David đứng dậy và gấp lều một cách vội vã. Tôi hỏi:

- Ông làm gì vậy?

- Không thể ở đây nữa. Tôi phải vào thung lũng. Sau vài phút, David dừng tay và lại nhìn tôi. Ông nói:

- Có một điều cậu nên biết. Tôi đã nhiều lần gặp người tên là Feyman đi với cô

bạn của cậu.

- Quan hệ của họ thế nào?

- Họ trò chuyện một cách thân thiết, nhưng theo tôi thì có gì đó không bình thường.

Một lần nữa, David cúi người thu xếp hành lý. Tôi lặng lẽ nhìn ông một lúc, tự hỏi mình nên làm gì lúc này, nhưng tôi cảm thấy David có lý trong vấn đề Charlene: nàng hẳn đang ở một nơi nào đó trong thung lũng.

Tôi nói:

- Tôi đi lấy balô của mình. Tôi có thể đi theo ông? Có vẻ khó xử, David đáp vội:

- Không. Mỗi người chúng ta phải tự khám phá. Tôi không thể giúp cậu lúc này.

- Ông có thể cho tôi biết hẻm vực đó ở đâu không?

- Hãy men theo dòng sông khoảng ba kilômét. Cậu sẽ đến một con suối nhỏ đổ xuống từ phía Bắc. Hãy đi dọc theo nó một kilômét rưỡi, và nó sẽ dẫn cậu đến lối vào hẻm vực Sipsey.

Tôi gạt đầu và chuẩn bị ra đi thì ông nắm lấy cánh tay tôi:

- Nay, cậu sẽ chỉ tìm thấy cô bạn nếu cậu nâng năng lượng của mình lên một mức cao hơn. Một số vị trí trong thung lũng sẽ giúp cậu.

- Có phải đó là những cánh cửa thuộc chiều kích không gian khác?

- Đúng, có thể cậu sẽ khám phá nội dung của mặc khải thứ mười. Nhưng để tìm thấy những nơi đó, cậu phải hiểu nội dung thực sự những trực giác của cậu, và biết gìn giữ những hình ảnh tâm trí. Hãy quan sát các con thú và cậu sẽ bắt đầu nhớ ra điều đã khiến cậu đến thung lũng này... nhớ ra lý do đã khiến chúng ta hiện diện ở đây. Nhưng, hãy thận trọng. Đừng để ai trông thấy cậu vào rừng. (David trầm ngâm một lúc). Một người bạn của tôi là Curtis Webber đã đi vào thung lũng. Nếu gặp ông ấy, hãy nói rằng cậu đã nói chuyện với tôi và tôi sẽ gặp ông ta ở nơi đó.

David mỉm cười và tiếp tục gấp lều.

Tôi muốn David xác định những ý nghĩ của ông về trực giác và về tín hiệu do những con thú phát ra, nhưng ông né tránh ánh mắt của tôi và tiếp tục tập trung vào việc chuẩn bị ra đi.

Tôi nói:

- Cảm ơn ông.

David đưa tay chào từ biệt.

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa phòng và rời khỏi khách sạn bằng những bước chậm rãi, dưới ánh trăng. Không khí mát lạnh và sự căng thẳng làm tôi rùng mình. Tôi trầm nghĩ, tại sao mình dấn thân vào cuộc phiêu lưu này? Tôi không có một chứng cứ nào cho thấy Charlene vẫn còn ở thung lũng, cũng như những nghi ngờ của David là có cơ sở. Tuy vậy, trực giác mách bảo tôi rằng đã có một điều gì đó lạ lùng xảy ra. Tôi đã suy nghĩ nhiều về việc: liệu tôi có nên đến gặp cảnh sát trưởng địa phương? Nhưng tôi sẽ nói gì với ông ta? Một cô bạn của tôi đã mất tích; dĩ nhiên không ai

bắt buộc cô ấy phải vào rừng, nhưng có lẽ cô ấy đang gặp nguy hiểm? Nói ra tất cả điều đó trên cơ sở một bức phác họa tìm thấy trong một bàn giấy cách xa nơi này hàng trăm kilômét ư? Để tìm kiếm một người mất tích trong vùng hoang vu rộng lớn, cần phải huy động hàng trăm người, và tôi biết nhà chức sẽ không tiến hành một cuộc tìm kiếm như thế nếu không có những thông tin chính xác.

Tôi dừng lại và nhìn trăng non đang lên trên những hàng cây. Tôi dự tính sẽ vượt sông ở phía đông, thật xa trạm kiểm lâm, và sau đó theo lối đi chính dẫn vào thung lũng. Ánh trăng sẽ soi đường cho tôi.

Tôi ngang qua phía sau quán cà phê của khách sạn, và đi về nơi mà David đã dựng lều. Nơi này đã được dọn một cách chu đáo. Để xóa mọi dấu vết về sự hiện diện của mình, David đã rải lá vàng và lá thông lên đó. Trước khi đến nơi đã xác định vị trí, tôi phải vượt qua khoảng năm mươi mét trồng trái, không xa căn nhà lụp xụp của toán kiểm lâm, mà tôi có thể thấy rõ. Qua ô kính của căn nhà đó, tôi thấy hai nhân viên kiểm lâm đang trò chuyện. Rồi một trong hai người đứng dậy và gọi điện thoại.

Tôi xóc balô lên vai và lom khom tiến đến bờ sông cát trắng. Cuối cùng, tôi bước xuống dòng sông, chân dẫm trên những viên đá cuội trơn trượt. Quanh tôi là bản giao hưởng côn trùng. Tôi liếc nhìn về phía các nhân viên kiểm lâm; họ vẫn tiếp tục trò chuyện và không hay biết gì. Dòng sông không quá rộng. Nơi sâu nhất, nước có

về chảy xiết và mặt nước ở trên đầu tôi, nhưng chỉ vài giây sau, tôi đã sang bờ bên kia, ở giữa một khóm thông.

Tôi thận trọng tiến bước, hầu tìm thấy con đường dẫn vào thung lũng. Ở phía Đông, con đường mòn mất hút trong bóng tối. Trong khi tôi nhìn chăm chăm về hướng đó, thì những nghi ngờ bỗng tràn ngập tâm trí.

Những âm thanh đã khiến David phải bận tâm là những âm thanh gì? Bất ngờ nào được dành cho tôi ở những nơi đang chìm trong bóng tối dày đặc đó?

Tôi xua đi nỗi sợ. Tôi biết mình phải đi tiếp, nhưng do thận trọng, tôi chỉ đi trên lối mòn trong ít phút, rồi rời khỏi nó để tiến vào một vùng cây cối rậm rạp. Tôi dụng lều và chui vào ngủ qua đêm. Tôi thầm nghĩ, tốt hơn nên chờ đến sáng rồi hãy tiếp tục đi.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy vào lúc bình minh và nghĩ đến lời David đã khuyên là hãy chú ý đến trực giác của mình và gìn giữ chúng. Tôi nhớ đến mặc khải thứ bảy, nhấn mạnh đến logic ngầm ẩn của sự đồng bộ, ăn khớp. Quả thật, mỗi người chúng ta, một khi đã hiểu rõ cơ chế điều khiển, thì có thể xác định những câu hỏi chính ở giai đoạn hiện tại của đời mình — những vấn đề có liên quan đến nghề nghiệp, bạn bè, đến nơi mà mình phải sống, những quyết định mà mình phải chọn. Nếu ta chăm chú theo dõi, thì bản năng, trực giác của ta sẽ chỉ cho ta phương hướng và những quyết định đáng mong đợi, những người mà ta phải tiếp xúc để tìm thấy lời giải đáp.

Sau đó, dĩ nhiên, có một trùng hợp xảy ra: nó sẽ cho thấy lý do khiến ta bị thúc đẩy phải đi theo con đường đó, nó sẽ cung cấp những thông tin mới hữu ích, và giúp ta ứng dụng vào cuộc sống. Nhưng làm thế nào để gìn giữ trực giác?

Tôi vén cửa lều và nhìn ra ngoài. Chẳng thấy gì bất thường, tôi ra khỏi lều. Trong không khí mát lạnh buổi sáng, tôi đi xuống sông rửa mặt, sau đó thu dọn đồ đạc và đi về phía đông trong khi nhâm nháp một thanh muesli và cố lẩn sau những đại thụ ven sông. Vượt qua khoảng năm kilômét, tôi cảm thấy bồn chồn và có một nỗi sợ mơ hồ. Bất chợt thấy

một, tôi ngồi xuống, tựa người vào một thân cây, trong khi cố tập trung vào cảnh vật xung quanh và gia tăng nội lực của mình. Trời xanh không bóng mây, những tia nắng nhảy múa qua những tán cây và trên mặt đất quanh tôi. Tôi để ý đến một loài cây nhỏ nở hoa vàng cách tôi vài mét và để cho vẻ đẹp của nó thâm nhập vào mình. Đắm chìm trong ánh mặt trời, những bông hoa trở nên rực rỡ hơn, và màu xanh của

những chiếc lá cũng lỏng lẻo hơn. Tôi ngửi thấy hương thơm của hoa cùng với hơi ẩm của lớp mùn và lá.

Cùng lúc, tôi nghe thấy tiếng bầy quạ trên cây. Những tiếng kêu của chúng khiến tôi kinh ngạc, nhưng lạ lùng là tôi không biết đích xác nơi phát ra những tiếng kêu đó. Trong khi tập trung lắng nghe, tôi có sự nhận thức đầy đủ về hàng chục âm thanh khác nhau đang tạo nên bản hợp tấu ban mai này: tiếng chim trên những cành cây phía trên tôi, tiếng vo vo của một con ong đất giữa những khóm dã cúc mọc ven sông, tiếng nước vỗ bập bênh quanh các mỏm đá... Và tiếp đến là một âm thanh vo vo khác, rất nhỏ và lạch điếu.

Tôi đứng dậy, nhìn quanh. Âm thanh đó từ đâu đến?

Tôi khoác ba lô và đi về hướng đông. Tiếng lá xào xạc dưới chân tôi; vì vậy, tôi phải thường xuyên dừng bước hầu có thể tiếp tục nghe thấy tiếng vo vo. Âm thanh đó vẫn không dứt. Sau khi đến bìa rừng, tôi đi vào một cánh đồng đầy cây đan sâm và hoa dại đủ màu sắc, cao đến đầu gối. Khi gần đến cuối cánh đồng, tôi thấy những bụi dâu dại gần một thân cây bị bật rễ. vẻ đẹp của chúng làm tôi sững sờ và tôi bước đến gần để xem; chúng trĩu nặng đầy quả.

Lúc đó, tôi có cảm giác của sự đã-thấy. Cảnh tượng có vẻ thân quen, như thể tôi đã từng đến thung lũng này và từng ăn những trái dâu dại

này. Làm thế nào điều đó có thể xảy ra? Tôi ngồi trên thân cây và chậm rãi thưởng thức những quả dâu chín mọng. Vào lúc đó, chợt xuất hiện trong tâm trí tôi hình ảnh của một hồ nước trong như thủy tinh với hậu cảnh là nhiều thác nước bạc thang và, cũng thế, tôi thấy cảnh quan này rất thân quen. Một lần nữa, tôi có cảm giác sợ hãi.

Đột nhiên, có một con thú vùng vẫy, tho khỏi những bụi gai, làm tôi giật mình. Nó chạy về hướng bắc rồi đột ngột dừng lại. Do bị cây đan sâm che khuất tầm nhìn nên tôi không thể thấy rõ con vật; tôi không biết nó là loài gì, nhưng có thể lần theo những dấu vết của nó trên cỏ. Khoảng vài phút sau, nó quay trở lại rất nhanh, dừng một lúc rồi lao về hướng Bắc, và lại dừng sau khi chạy được một quãng. Tôi nghĩ đó là một con thỏ rừng, tuy động thái của nó rất lạ lùng.

Trong khoảng năm phút, tôi quan sát nơi đã thoáng thấy con vật lần cuối, rồi chậm rãi đi về hướng đó. Khi tôi còn cách con vật vài bước, nó phóng nhanh về hướng bắc. Trước khi nó mất hút, tôi có thể thấy cái đuôi màu trắng và hai cẳng sau của con thỏ rừng.

Tôi mỉm cười và tiếp tục đi về hướng đông, dọc theo con đường mòn. Đến cuối khoảng rừng thưa, tôi tiến vào một khu rừng rậm. Có một con suối nhỏ; chảy về từ phía trái đổ vào dòng sông. Đây hẳn là điểm định vị mà David đã chỉ cho tôi. Giờ đây tôi phải tiến về hướng Bắc.

Khổ nỗi, không hề có đường mòn ở hướng này; ngoài ra, dọc theo con suối, có nhiều cây nhỏ rậm rạp và những bụi gai đan xen nhau tạo thành một hàng rào không thể vượt qua. Không thể băng ngang ngã này; tôi phải quay trở lại để đến cánh đồng mà lúc này tôi đã vượt qua để tìm một lối đi nhằm tránh chướng ngại.

Dọc theo bìa những hàng cây, tôi cố tìm một lối đi giữa thảm thực vật

dày đặc dưới tán cây lớn. Rất đỗi ngạc nhiên, tôi trông thấy lối mòn mà con thỏ rừng đã để lại trong đám đan sâm; tôi theo lối mòn đó cho đến khi lại nhìn thấy con suối nhỏ. Ở đây, thảm thực vật có vẻ ít rậm rạp hơn, và tôi có thể rẽ một lối đi đến vùng có những cây đại thụ, trong khi vẫn men theo con suối, thẳng về phía bắc.

Sau khi vượt khoảng một kilômét rưỡi, tôi thấy sừng sững ở phía xa là một dãy núi đá đâm ngang, vây lấy con suối. Tôi tiếp tục tiến về phía trước và nhận ra rằng hình thế hiểm trở đó tạo nên thành vách của một hẻm vực và hình như chỉ có duy nhất một lối vào.

Khi đến nơi, tôi ngồi xuống cạnh một cây óc chó và quan sát cảnh vật xung quanh. Phía trước tôi khoảng một trăm mét, ở hai bên con suối, là những bức tường bằng đá vôi thẳng đứng, cao như những toà nhà; xa hơn đôi chút, những bức tường đó nghiêng ra phía ngoài để hình thành một hẻm vực lớn có dạng cái bát bẹt rộng khoảng ba kilômét, dài sáu kilômét. Tôi lại nghĩ đến tiếng vo vo và cố lắng tai nghe trong vài phút, nhưng âm thanh đó hình như đã dứt.

Cuối cùng, tôi lấy từ balô ra cái bếp gas nhỏ và bật lên. Tôi đổ nước từ bidông vào xoong, cho vào đó một gói rau củ khô, rồi đặt xoong lên bếp lửa. Trong vài phút, tôi nhìn những cuộn khói bay lên và tan biến bởi một ngọn gió nhẹ. Trong lúc mộng mơ đó, tôi lại thấy cái ao và những thác nước, nhưng lần này tôi hoà nhập vào cảnh tượng. Và ở đó tôi đi gặp một người. Tôi xua đi hình ảnh trong tâm trí. Điều gì đã xảy ra? Những hình ảnh càng lúc càng trở nên rõ ràng. Trước tiên là hình ảnh của David ở một thời điểm khác; giờ đây là hình ảnh của những thác nước.

Cảm nhận có một chuyển động trong hẻm vực, tôi liếc nhanh về phía

con suối và sau đó ở bên kia, nơi có một cây một đại thụ cách suối không

xa. Đại thụ đã trụi lá và giò đây kín cả quạ; có nhiều con bay xuống mặt đất. Tôi có cảm tưởng chúng chính là những con quạ mà tôi đã gặp trước đây. Rồi chúng đột ngột bay lên, lượn vòng ngoạn mục bên trên ngọn cây. Một lần nữa tôi lại nghe tiếng kêu của chúng, nhưng như lúc này, âm vang của những tiếng kêu không tương ứng với khoảng cách; giò đây, chúng có vẻ gần hơn nhiều.

Nước sôi sục và khói bốc lên khiến tôi phải chú ý đến cái bếp. Món rau củ của tôi đang sôi trào. Một tay tôi cầm cái xoong, tay kia hạ lửa. Khi món ăn bớt sôi, tôi lại đặt xoong lên bếp và nhìn cái cây trụi lá. Đàn quạ đã bay đi.

Tôi nuốt vội món rau củ, rửa chén bát, cho mọi thứ vào balô và tiến vào hẻm vực. Sau khi vượt qua những tường thành đá vôi dốc đứng, tôi thấy màu sắc của cảnh vật trở nên rực rỡ hơn. Cánh đồng đan sâm giờ có màu nâu ánh vàng, khá lạ lùng và tôi nhận thấy nó được điểm xuyết bởi nhiều hoa dại — vàng trắng và vàng cam. Thôi về từ những ngọn đồi phía đông, cơn gió thoảng mang theo hương thơm của loài đỗ quyên hoang dã.

Trong khi men theo con suối chảy về hướng bắc, tôi vẫn để mắt đến cây đại thụ ở phía trái tôi, nơi những con quạ đã lượn quanh. Khi đại thụ đã hoàn toàn ở phía sau tôi, tôi nhận thấy con suối đột ngột rộng ra. Tôi rẽ vào một lối đi qua những cây liễu và lau sậy rồi thấy mình đã đến trước một hồ nước. Hồ này không chỉ tiếp nước cho con suối mà tôi đã men theo khi này, mà còn tiếp nước cho con suối thứ hai, tách khỏi con suối thứ nhất, để chảy về hướng đông nam. Tôi trầm nghĩ, phải chăng chính cái hồ này đã xuất hiện trong thị kiến của tôi? Không, bởi nó không có những thác nước.

Một ngạc nhiên khác đã chờ tôi: ở cuối hồ, suối nước hoàn toàn biến mất. Vậy, nước xuất phát từ đâu? Tôi bất chợt phát hiện rằng, cái hồ cũng như con suối mà tôi đã men theo đều được tiếp nước bởi một suối ngầm tuôn trào ở ngay nơi này.

Ở phía trái, cách mười lăm mét trước mặt tôi, có một gò đất với ba cây bạch phong — một nơi thích hợp để thiền định. Tôi bước đến đó và ngồi xuống, tựa lưng vào một thân cây. Ở, tôi có thể trông thấy cây đại thụ nơi có những con quạ cùng với nguồn nước ở bên tay phải. Giờ đây, tôi phải đi theo hướng nào? Tôi có nguy cơ lang thang trong rừng nhiều ngày mà không gặp Charlene. Và những hình ảnh trong tâm trí sẽ mang đến cho tôi những chỉ dẫn gì?

Tôi nhắm mắt và cố gọi lại thị kiến trước đây về cái hồ và những thác nước, nhưng đầu óc đến mấy, tôi vẫn không thể thấy lại những chi tiết chính xác. Cuối

cùng, tôi từ bỏ nỗ lực và một lần nữa ngắm cỏ xanh, những bông hoa dại và cây bạch phong. Tôi hít thở sâu và lại thấy cây dại thụ cùng bày qua.

Tôi khoác balô và đi về phía đó. Ngay tức khắc, hình ảnh cái hồ và những thác nước ngang qua tâm trí tôi. Lần này, tôi cố nhớ lại toàn bộ cảnh tượng. Hồ trải rộng trên một diện tích lớn và từ đó nước đổ xuống thành những thác nhỏ dốc đứng. Nếu hai thác nhỏ nhất đổ xuống từ độ cao khoảng năm mét, thì thác cuối cùng đổ xuống từ độ cao gấp đôi. Một lần nữa, từ hình ảnh trong tâm trí, tôi thấy mình đi gặp một ai đó.

Tiếng xe ở phía trái khiến tôi phải dừng bước. Tôi quì xuống để ẩn mình sau những bụi cây. Chiếc Jeep màu xám đang băng ngang qua khoảng rừng trông theo hướng đông nam. Tôi biết kiểm lâm không cho phép ô tô tư nhân đi vào vùng này, vì vậy tôi nghĩ chiếc Jeep hẳn phải có

gắn phù hiệu của Cục Thủy Lâm. Nhưng, lạ thay, tôi chẳng thấy. Khi cách tôi năm mươi mét, chiếc Jeep dừng lại. Qua những cành lá, tôi thấy chỉ có một người trong xe đang dùng ống nhòm quan sát, vì vậy tôi phải nằm bẹp xuống để tránh bị phát hiện. Người đó là ai?

Chiếc Jeep lại chuyển động và nhanh chóng biến mất trong rừng. Tôi ngồi dậy, cố một lần nữa lắng nghe tiếng vo vo. Chẳng nghe thấy gì. Liệu tôi có nên quay về thành phố? Liệu có nên chọn một cách khác để tìm Charlène? Tôi do dự, nhưng tự thâm tâm, tôi biết câu trả lời: tôi không có quyền chọn lựa. Tôi nhắm mắt, nhớ đến lời David khuyên tôi hãy giữ cho trực giác sinh động, và sau đó tôi nhớ đến toàn bộ hình ảnh cái hồ và những thác nước. Tôi đứng dậy, và một lần nữa đến bên gốc đại thụ và bày qua trong khi cố giữ trong ký ức mọi chi tiết của cảnh tượng.

Đột nhiên có tiếng kêu đinh tai của một loài chim khác, lần này là một con chim cắt, đang bay nhanh về hướng bắc. Vì nó bay qua ở phía sau cây xanh, nên tôi không thể biết nó lớn đến mức nào. Tôi bước nhanh trong khi cố dõi theo nó.

Sự xuất hiện của con chim cắt làm gia tăng năng lượng trong tôi và, kể cả khi nó đã mất hút ở chân trời, tôi vẫn tiếp tục tiến theo hướng của nó. Tôi đi trong gần nửa giờ. Ở đỉnh của ngọn đồi nhỏ thứ ba, tôi đột ngột dừng lại khi nghe thấy, ở xa, tiếng nước: Một dòng sông ư? Không, một thác n

Thận trọng, tôi đi xuống sườn dốc và băng qua một khe lũng sâu. Nơi này, một lần nữa, gọi lên trong tôi cảm giác đã-thấy. Tôi đi lên gò đất gần đó và khi lên đến đỉnh, tôi thấy cái hồ và những thác nước y hệt những gì trong thị kiến, nhưng quang

cảnh thật đẹp và lớn hơn nhiều. Riêng hồ cũng đã trên một trăm mẫu và nằm trong một cái nôi gồm những khối đá

lớn và những lớp địa chất lộ thiên.

Ở cuối hồ là một màn sương khói và những giọt nước nhỏ tung toé mọi hướng; từ hai thác nước nhỏ cao hơn phía trên miệng vực, nước đổ xuống, tung bọt trắng xoá.

Trong khi ngắm cảnh đẹp, ấn tượng đã - thấy trong tôi được củng cố thêm. Những âm thanh, màu sắc, cảnh quan trên đồi... tất cả đều có vẻ cực kỳ thân quen. Tôi đã từng đến đây. Nhưng vào lúc nào?

Tôi đi về phía hồ và quan sát xung quanh. Tôi bước đến bên hồ và ném thử vị nước của nó, rồi nước của dòng thác; tôi leo lên những tảng đá để sờ vào thân cây. Tôi muốn tan loãng trong cảnh đẹp của nơi này. Cuối cùng, tôi nằm dài trên một mặt đá phẳng nhìn xuống hồ; những tia nắng ve vuốt khuôn mặt khi một ấn tượng quen thuộc khác lướt qua — hơi ấm của con người và một sự quan tâm mà từ nhiều tháng nay tôi không được cảm nhận. Thật vậy, cho đến lúc đó, tôi đã quên mất cảm giác chính xác ấy và tính chất của nó, tuy giờ đây điều đó là hoàn toàn có thể nhận biết. Tôi mở mắt và đột ngột xoay người; giờ đây, tôi biết mình sẽ gặp ai.

2. XEM LẠI CUỘC ĐỜI

Đứng trước một tảng đá phân nửa bị che khuất bởi phần nhô ra, là Wil đang chống nạnh. Anh mỉm cười, nhưng khuôn mặt có vẻ hơi mờ. Vì vậy tôi phải nheo mắt mới thấy rõ.

Nhanh nhẹn bước đến cạnh tôi anh nói:

- Tôi biết cậu sẽ đến, tôi đã chờ cậu. Kinh ngạc tôi nhìn Wil và áp úng:

- Tôi không ngờ anh có mặt ở đây! Chuyện gì đã xảy ra với anh sau khi anh mất tích ở Peru? Anh đã đi đâu?

Wil ra hiệu cho tôi ngồi xuống đối diện anh trên tảng đá kế cận.

- Rồi tôi giải thích cho cậu sau. Nhưng tại sao cậu đến thung lũng này?

Tôi kể cho Wil mọi chuyện được tin Charlene mất tích, suy đoán từ bản đồ bí ẩn của cô ấy và gặp David. Wil nêu lên nhiều câu hỏi chính xác về cuộc i chuyện giữa tôi với người Indian. Rồi anh nghiêng người về phía tôi và nói:

- Mặc khái thứ mười nói về sự phục hưng tinh thần đang diễn ra trên hành tinh chúng ta, dưới ánh sáng của một chiều không gian khác. Nhưng trước tiên, cậu phải khám phá bản chất thực những trực giác của cậu, David hẳn đã giải thích cho cậu?

- Có, - tôi đáp. - Điều đó có đúng không? Wil trầm ngâm một lúc, rồi hỏi tôi:

- Điều gì đã xảy đến với cậu kể từ khi cậu đi vào thung lũng?

- Ngay tức khắc, tôi đã nhận được những hình ảnh. Một trong số

chúng xuất phát từ quá khứ xa xăm, nhưng sau đó tôi nhiều lần trông thấy cái hồ này, với các chi tiết — những tảng đá, những thác nước — và tôi linh cảm là có ai đó đang chờ tôi ở đây, nhưng không biết chính là anh.

- Cậu đã làm gì trong thị kiến đó?

- Tôi đã đến nơi này và đột nhiên trông thấy cái hồ cùng những thác nước.

- Vậy thì đó là tương lai tiềm ẩn của cậu.

Tôi nhìn Wil:

- Tôi không rõ lắm.

- Như David đã giải thích cho cậu, phần đầu của mặc khải thứ mười nhắm đến một sự am hiểu rõ ràng hơn về những trực giác. Khi áp dụng các bài học của chín mặc khải trước đó, chúng ta thấy trực giác của mình như là những nhận thức có tính máy móc, hoặc là những ấn tượng mơ hồ và chóng qua. Nhưng càng làm quen với chúng, chúng ta càng có thể nắm bắt thực chất của chúng. Cậu hãy nhớ đến điều đã xảy ra cho cậu tại Peru. Trực giác của cậu không mang đến cho cậu hình ảnh gì hay sao? Cậu đã thấy không chỉ những người mà cậu sẽ gặp, mà còn cả những tình huống và địa điểm chính xác, và điều đó đã thúc đẩy cậu đi theo hướng này hoặc hướng nọ. Phải chăng bằng cách đó mà cậu đã biết lúc cậu phải đến khu phế tích Celestine?

“Ở đây, trong thung lũng này, cậu đã qua những trải nghiệm như thế. Cậu đã nhận được một hình ảnh tâm trí về một sự kiện tiềm ẩn — thấy thác nước và gặp một ai đó - và cậu đã tiếp tục tiến bước, cậu đã biết tạo ra sự trùng hợp giúp phát hiện nơi này và gặp tôi. Nếu xóa đi hình ảnh đó, hoặc nghi ngờ về khả năng phát hiện những thác nước, thì cậu hẳn sẽ bỏ

qua tính đồng bộ và đã thất vọng. Nhưng, cậu đã không xem thường hình ảnh đó; cậu đã giữ nó trong tâm trí”.

- David đã giải thích rằng, tôi phải biết gìn giữ trực giác của mình. Wil gạt đầu tán thành.

Tôi nói:

- Còn những hình ảnh khác thì sao? Những cảnh tượng quá khứ? Những dấu hiệu phát ra từ các con vật? Mặc khải thứ mười nói lên điều gì? Anh đã trông thấy Bản Sách Cổ Chép Tay?

Wil xua tay gạt đi những câu hỏi của tôi:

- Trước tiên, hãy để tôi kể cho cậu trải nghiệm của tôi ở chiều kích không gian khác, điều mà tôi gọi là Cõi Bên Kia. Ở Peru, tôi đã giữ được mức năng lượng của mình trong khi cậu và các bạn đã sợ hãi và để mất. Tôi đã được đưa sang một thế giới kỳ lạ, không tưởng tượng được, nơi ngự trị của cái đẹp và ánh sáng. Tôi không

hề rời khỏi nơi mình đang đứng, tuy vậy mọi sự khác hẳn. Cái thế giới ánh sáng đó đã gây ấn tượng cho tôi đến nỗi giờ đây tôi vẫn chưa đủ khả năng để mô tả nó. Trong một thời gian, tôi đã tiến hoá trong vũ trụ lạ lùng đó, và con người tôi rung động một cách mãnh liệt hơn. Ngoài ra, tôi đã phát hiện một hiện tượng lạ lùng. Chỉ với ý chí của tôi thôi, tôi có thể ngoại xuất ở bất cứ nơi đâu trên trái đất; chỉ cần hình dung nơi đến. Tôi đã dạo chơi ở nhiều nơi, tôi đã tìm kiếm cậu, Julia và những người bạn khác, nhưng không gặp.

Và tôi cũng có một quyền năng khác nữa. Nếu tưởng tượng hình ảnh một vùng rộng lớn nguyên thủy, thì tôi có thể ra khỏi trái đất để đến một không gian hoàn toàn tưởng tượng, nơi tôi có thể tạo ra mọi điều tôi muốn bằng cách hình dung nó. Tôi đã tạo ra đại dương, núi non, những

cảnh vật tuyệt đẹp, những con người như tôi ao ước... Và những hình ảnh đó cũng thực như con người hoặc những cảnh quan trên trái đất.

Tuy vậy, tôi thấy cái thế giới bịa đặt đó không mấy phong phú. Việc sáng tạo một cách tùy tiện không mang lại cho tôi sự hài lòng nào. Sau một thời gian, tôi quay về nhà và suy nghĩ điều tôi muốn thực hiện. Vào dạo đó, tôi có thể đạt đến một ý thức cao cấp. Tôi có thể ăn và ngủ, ngay cả khi tôi không cần điều đó. Nhưng tôi đã không quan tâm đến một yếu tố quan trọng: tôi không còn bận tâm đến việc gọi lên và cảm nhận sâu sắc những trùng hợp. Khi thấy mình đã siêu xuất, tôi mắc phải lỗi lầm là tin rằng mình có thể gìn giữ sự kết nối bên trong; tôi đã tìm cách làm chủ những hoàn cảnh một cách thái quá và tôi đã lạc lối. Ở mức độ rung động đó, quả là rất dễ dàng để lạc lối, khi ta có thể rất dễ dàng và nhanh chóng tạo ra một điều gì đó bằng cách sử dụng ý chí.

Tôi hỏi:

— Sau đó, chuyện gì đã xảy đến với

— Tôi tập trung vào nội tâm trong khi tìm cách nối lại một cách mãnh liệt hơn với năng lượng thiêng liêng, như chúng ta đã luôn làm như thế. Ngoài ra, tôi chẳng còn điều gì khác để làm. Kể từ lúc đó, rung động của tôi đã trở nên mạnh hơn trước, và tôi lại nhận được những trực giác. Lúc đó, tôi đã trông thấy một hình ảnh của cậu.

— Tôi như thế nào trong những thị kiến đó?

— Tôi không rõ lắm, bởi hình ảnh khá mờ. Nhưng khi nhớ đến trực giác của mình và giữ nó trong tâm trí, tôi đã đi vào một vùng mới của Cõi Bên Kia, nơi tôi

có thể thực sự thấy những linh hồn khác, hay nói đúng hơn là những nhóm linh hồn. Tôi chưa có khả năng để nói chuyện với họ, nhưng tôi mơ hồ hiểu được những ý tưởng và nắm bắt những hiểu biết

của họ.

Tôi hỏi:

— Những linh hồn đó có truyền đạt cho anh bản văn mặc khải thứ mười?

— Không, mặc khải thứ mười chưa hề được chép lại.

- Sao vậy? Nó không phải là một phần của Bản Sách Cổ Chép Tay ư?

- Không.

- Hãy cho tôi biết nó có thật hay không?

- Đương nhiên, nhưng không ở trên trần gian. Nó chưa đi vào chiều kích vật chất, và chỉ tồn tại ở Cõi Bên Kia. Khi có khá đủ những người trên trần gian cảm nhận được qua trực giác thông tin đó, thì nó sẽ trở nên hiện thực trong ý thức của một số người để có thể được ghi lại trên giấy. Đó là điều đã xảy ra đối với chín mặc khải đầu tiên. Thật ra, người ta nhận thấy điều đó xảy ra đối với mọi bản văn thuộc tâm linh, kể cả đối với những sách ngôn linh thiêng nhất. Trước tiên, thông tin tồn tại ở Cõi Bên Kia; sau đó, khi nó được nhận biết một cách rõ ràng trong chiều kích vật chất, thì người đã được ấn định để ghi chép sẽ ghi chép lại. Chính vì thế mà người ta nói rằng những bản văn đó là đã được thần khải.

- Tại sao phải mất quá nhiều thời gian để có thể nhận biết thông điệp của mặc khải thứ mười?

Wil có vẻ lúng túng:

- Tôi không biết. Nhóm linh hồn mà tôi đã giao tiếp hình như biết điều đó, nhưng tôi thì không hiểu. Mức năng lượng của tôi không đủ cao. Điều đó có thể giải thích bằng sự việc là con người càng lúc càng lo sợ nhiều hơn. Chúng ta sống trong một thế giới đang tiến hoá từ chủ nghĩa duy vật sang một quan niệm tâm linh mới có tính tổng

- Vậy, theo anh thì chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ biết mặc khải thứ mười?

- Đúng, các nhóm linh hồn đã thấy điều đó dần dần xuất hiện ở mọi quốc gia, khi

càng lúc nhân loại càng đạt được một quan điểm cao hơn; điều đó xuất phát từ sự hiểu biết Cõi Bên Kia. Nhưng để chiến thắng sợ hãi, cần phải có một số người thấu triệt nó.

- Anh có biết phần còn lại của mặc khải thứ mười nhấn nhủ điều gì không?

- Rõ ràng việc hiểu biết chín mặc khải trước đó là không đủ. Chúng ta phải biết chu toàn số phận của mình, biết nắm lấy quan hệ đặc biệt giữa chiều kích vật chất và Cõi Bên Kia. Chúng ta phải khám phá ý nghĩa sự ra đời của chúng ta, nơi chúng ta đã xuất phát, và toàn bộ mục tiêu mà nhân loại đang theo đuổi.

Một ý tưởng bất chợt chạy ngang qua tâm trí tôi:

- Anh đã có dịp trông thấy bản sao của mặc khải thứ chín. Vậy, nó nói gì về mặc khải thứ mười?

Wil nghiêng người về phía tôi:

- Nó khẳng định rằng chín mặc khải đầu tiên mô tả sự phát triển tâm linh, trên bình diện cá nhân lẫn tập thể. Nhưng, để có thể thực sự áp dụng những khải thị đó, để cảm nhận sâu sắc chúng mỗi ngày và chu toàn định mệnh của mình, thì chúng ta cần phải thấu triệt quá trình. Theo mặc khải thứ mười, con người trước tiên phải cảm nhận sâu sắc một sự biến đổi tâm linh, không chỉ từ quan điểm trần gian, mà còn từ quan điểm của Cõi Bên Kia. Chúng ta sẽ hiểu rõ hơn vì sao chúng ta cố hợp nhất hai chiều kích, vì sao chúng ta phải thực hiện cái mục tiêu lịch sử đó. Mặc khải thứ mười cũng nói đến sự sợ hãi: cùng lúc sẽ nổi lên một ý thức tâm

linh mới, sẽ diễn ra một phản ứng phân cực; điều đó sẽ hình thành một sự đối kháng dựa trên nỗi lo sợ, và sự đối kháng đó sẽ tìm cách làm chủ tương lai bằng nhiều công nghệ mới khác nhau — những công nghệ còn nguy hiểm hơn cả vũ khí nguyên tử và đang được khám phá. Mặc khải thứ mười giúp bạn loại bỏ sự phân cực đó.

Wil đột ngột im tiếng và hát hàm về phía đông:

- Cậu có nghe thấy?

- Gì chứ?

- Tiếng vo vo đó.

- Tôi đã từng nghe thấy nó lúc nãy. Thứ tiếng đó là gì?

- Tôi không rõ. Nhưng ta cũng có thể nghe thấy nó trong chiều kích khác. Những linh hồn mà tôi đã gặp có vẻ rất bối rối vì thứ tiếng đó.

Khi Wil nói, trong tâm trí tôi hiện rõ khuôn mặt của Charlène. Tôi hỏi, đôi chút lo lắng:

- Theo anh thì tiếng vo vo có liên quan đến những công nghệ mới?

Bất chợt thiếu tập trung, Wil không trả lời câu hỏi của tôi. Anh hỏi:

- Phải chăng cô bạn mà cậu đang đi tìm là người có đôi mắt to, với cái nhìn đăm đăm?

- Vâng.

- Tôi vừa thấy một hình ảnh của khuôn mặt cô ấy. Ngạc nhiên, tôi nhìn Wil:

— Tôi cũng thế.

Wil quay mặt đi và ngắm những thác nước trong khi tôi hướng mắt theo tầm nhìn của anh. Quanh thác nước, bọt trắng và ánh ngũ sắc của những giọt nước tạo thành một cảnh quan tuyệt đẹp. Tôi cảm thấy năng

lượng đang dâng lên trong tôi.

Wil nói:

- Cậu chưa có đủ năng lượng. Nhưng do nơi này giúp người ta khoẻ ra, nên tôi có thể giúp cậu. Nếu hai ta tập trung vào khuôn mặt của cô bạn cậu, thì chúng ta có thể đi vào chiều kích tâm linh và có thể sẽ phát hiện nơi cô bạn cậu đang hiện diện cũng như điều gì đang xảy ra trong thung lũng này.

Tôi nói:

- Anh tin rằng tôi cũng có thể đạt được điều đó? Có thể anh sẽ phải đi một mình và tôi ở đây chờ anh.

Khuôn mặt Wil trở nên mờ ảo. Anh mỉm cười, đặt bàn tay lên lưng tôi và truyền cho tôi năng lượng.

- Chẳng lẽ cậu không thấy sự hiện diện của chúng ta ở nơi đây là có một mục

tiêu chính xác ư? Nhân loại đã bắt đầu linh cảm có sự hiện hữu của Cõi Bên Kia và bắt đầu nắm bắt mặt khả thứ mười. Giờ đây, chúng ta có dịp để cùng thăm dò chiều kích khác. Định mệnh của chúng ta định cho chúng ta phải thực hiện điều đó.

Vào lúc này, tôi nghe thấy ở hậu cảnh có tiếng vo vo át cả tiếng của những thác nước. Thật vậy, tôi cảm nhận tiếng vo vo đó cả trong đám rối dương của mình.

Wil khẳng định:

- Tiếng vo vo đó đang gia tăng cường độ. Chúng ta đi thôi. Có lẽ

Charlène đang gặp rắc r

Tôi hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì?

- Tạo lại hình ảnh cô bạn cậu mà chúng ta đã nhận.

— Wil đáp, bàn tay vẫn đặt trên lưng tôi.

- Để bảo vệ cô ấy ư?

- Đúng. Như tôi đã nói với cậu, chúng ta đang học cách nhận biết giá trị những trực giác của chúng ta và tin vào hiệu năng của chúng. Chúng ta cầu mong những trùng hợp sẽ diễn ra thường xuyên hơn, nhưng phần đông chúng ta, chỉ gần đây thôi, mới nhận thức được tầm quan trọng của chúng. Nền văn hoá mà chúng ta đang sống đầy rẫy sự bi quan, thiếu hy vọng và niềm tin. Tuy nhiên, nếu chúng ta chú tâm, nếu chúng ta xem xét chi tiết những hình ảnh của tương lai mà chúng ta quán tưởng, nếu chúng ta nỗ lực gìn giữ những hình ảnh đó trong tâm trí và tin mãnh liệt vào điều đó, thì mọi hình ảnh trong tâm trí chúng ta sẽ có xu hướng cụ thể hoá một cách dễ dàng hơn.

- Như vậy, ý chí của chúng ta có mọi khả năng ư?

- Không. Cậu hãy nhớ những điều tôi đã kể về trải nghiệm của tôi ở Cõi Bên Kia. Chỉ bằng ước muốn, cậu có thể tạo ra bất cứ điều gì, nhưng điều đó không phong phú. Ở trần gian này, điều đó cũng diễn ra theo cùng cách, nhưng mọi sự phát triển một cách chậm rãi hơn. Trên trần gian, chúng ta có thể tạo ra hầu hết những điều mà chúng ta mong ước, nhưng chúng ta chỉ thoả mãn thực sự khi chúng ta lắng nghe đấng thiêng thánh đang hướng dẫn nội tâm chúng ta. Chỉ khi đó, ý chí của ta mới giúp ta tiến đến những tương lai tiềm tàng mà ta đã hình dung. Với cội nguồn thiêng

thánh, chúng ta trở thành những kẻ đồng sáng tạo. Giờ đây, cậu đã rõ những tiền đề của mặc khải thứ mười rồi chứ? Chúng ta sẽ học cách làm chủ khả năng quán tưởng của mình, như chúng được sử dụng ở Cõi Bên Kia; một khi đã biết làm chủ chúng, chúng ta sẽ hoà hợp với chiều

kích đó và điều này sẽ góp phần hợp nhất Đất và Trời.

Vì hiểu giải thích của Wil nên tôi gật đầu. Sau khi hít thở sâu nhiều lần, Wil ấn mạnh hơn lên lưng tôi và yêu cầu tôi tạo lại những chi tiết của khuôn mặt Charlene. Trong một lúc, chẳng có gì xảy ra. Rồi đột nhiên, tôi cảm thấy có một lực đẩy trên thân thể tôi, và tôi bị phóng ra phía trước trong một chuyển động dữ dội.

Bằng tốc độ dị thường, tôi băng ngang qua một đường hầm đầy màu sắc. Hoàn toàn ý thức, tôi ngạc nhiên khi thấy mình không chút sợ hãi. Trái lại, tôi có cảm giác hài lòng và thanh thản, như thể trước đây tôi đã từng đến nơi này. Khi chuyển động chấm dứt, tôi thấy mình được bao quanh bởi một ánh sáng. Tôi đưa mắt tìm Wil, anh đang đứng sau tôi, phía trái.

Wil mỉm cười:

Môi anh không mấp máy, nhưng tôi có thể nghe rõ tiếng anh. về bề ngoài của Wil vẫn thế, nhưng thân thể anh rực sáng từ bên trong.

Khi tôi vươn tay để chạm bàn tay Wil, tôi nhận thấy thân thể tôi cũng có một vẻ tương tự. Vào lúc tôi muốn chạm vào Wil, tôi nhận thấy có một trường năng lượng dày khoảng nhiều centimét đang bao bọc anh. Nếu cố xâm nhập vào trường năng lượng đó, tôi chỉ xa cách Wil hơn thêm.

Wil hỏi:

- Quả là dị thường phải không?

- Sự rung động ở đây còn mãnh liệt hơn lần ở khu phế tích Celestine. Chúng ta đang ở đâu?

Wil lặng im, quan sát xung quanh. Chúng tôi đang lơ lửng, bất động giữa trời và chẳng thấy chân trời ở đâu. Chỉ có một ánh sáng trắng ở mọi hướng.

Cuối cùng, Wil giải thích:

- Đây là một điểm quan sát. Tôi đã từng đến đây trong thoáng chốc, lần đầu khi tôi hình dung khuôn mặt của cậu. Hôm ấy, tôi đã gặp những linh hồn khác.

- Họ đã làm gì?

- Họ quan sát những người quá cố.

- Sao? Anh muốn nói, họ đến đây ngay sau khi qua đời?

- Đúng.

- Thế thì tại sao chúng ta đến đây? Phải chăng Charlène đã gặp chuyện nghiêm trọng?

— Không, tôi không nghĩ vậy. Cậu hãy nhớ điều đã xảy đến cho tôi khi tôi bắt đầu hình dung. Tôi đã đến nhiều nơi trước khi gặp cậu gần ba tháng trước. Hẳn phải có điều gì ở nơi này mà chúng ta cần chứng kiến trước khi có thể tìm thấy cô bạn của cậu. Chúng ta hãy chờ xem điều gì xảy đến với những linh hồn đó.

Wil hát hăm về phía trái, nơi có nhiều thực thể hình dạng người đang hiện hình trước mắt chúng tôi, cách mười mét.

— Nay Wil, làm sao chúng ta có thể biết ý định của họ? Chúng ta phải xử trí ra sao nếu họ tóm lấy hoặc làm hại chúng ta?

Vẻ mặt của Wil trở nên nghiêm nghị:

— Ở trần gian, làm thế nào để cậu biết ai đó muốn kiểm soát cậu?

— Tôi nhận biết một cách dễ dàng. Tôi đoán ra ngay khi ai đó muốn thao túng tôi.

Wil hỏi:

— Bằng cách nào?

— Tôi cảm thấy người ta đang đánh cắp năng lượng của tôi, khi khả năng suy xét, phán đoán của tôi kém đi và khả năng quyết định của tôi cũng giảm.

— Đúng thế. Cậu đoán được rằng đối tác của cậu không tuân theo chỉ dạy của những mặt khải. Những nguyên tắc đó vận hành theo cùng cách thức trong chiều kích khác.

Các thực thể càng lúc càng hiện hình rõ hơn, nhưng tôi vẫn chăm chú theo dõi,

Đột nhiên, tôi cảm thấy toả ra từ những thực thể đó một năng lượng tích cực đầy yêu thương; thân họ gồm một màu trắng và màu hồng phách chuyển động óng ánh. Khuôn mặt của họ có những nét giống con người, nhưng tôi không thể nhìn thẳng vào mặt họ. Tôi không biết có bao nhiêu thực thể. Đôi khi có ba hoặc bốn linh hồn xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi chớp mắt, và đột nhiên trông thấy có sáu linh hồn, rồi một lần nữa chỉ còn ba, khi biến khi hiện. Tất cả những linh hồn đó hình thành một đám mây vàng óng sinh động, chập chờn, trong một cảnh quan trắng xoá.

Sau vài phút, có một hình dạng mới hiện hình phía sau những hình dạng kia. Tôi có thể phân biệt rõ bởi thân của hình dạng đó lung linh sáng như thân của Wil và tôi. Đó là một người đàn ông trạc ngũ tuần đang giận dữ nhìn quanh; ông ta có vẻ ngoài ngoại đôi chút khi thấy các linh hồn.

Tôi chú tâm đến ông ta và nhận thấy mình có thể nắm bắt được những ý nghĩ và tình cảm của ông. Điều đó làm tôi rất ngạc nhiên. Tôi liếc nhìn Wil; anh gật đầu với ngụ ý rằng anh cũng nhận thấy những phản ứng của người đàn ông đó.

Tôi lại chú tâm đến ông ta. Mặc dù có một sự dừng dừng nhất định, và mặc dù được bao quanh bởi tình yêu thương và sự nâng đỡ tinh thần, cái

chết đột ngột của ông vẫn khiến ông bị sốc. Vài phút trước đó, ông đang chạy bộ như thường lệ, và khi chạy lên đồi, ông bị đột quỵ. Sau một khoảnh khắc đau đớn ngắn ngủi, ông bay lượn trên cái xác của mình và thấy một nhóm người qua đường chạy đến giúp ông. Một toán cấp cứu nhanh chóng đến hiện trường, nhưng chẳng thể làm ông hồi sinh.

Ngồi cạnh xác mình trong xe cứu thương, ông kinh hoàng nghe trưởng toán cấp cứu nói rằng ông đã chết. Một cách vô vọng, ông cố nói với họ nhưng chẳng ai có thể nghe thấy tiếng ông. Tại bệnh viện, một bác sĩ khẳng định, tim ông hầu như đã vỡ: vô phương cứu chữa

Một phần trong ông cố chấp nhận cái chết của mình; phần kia thì không. Ông kêu cứu, và ngay tức khắc thấy mình đang trong một đường hầm đầy màu sắc, và cuối đường hầm là nơi chúng tôi đang đứng lúc này. Trong khi chúng tôi nhìn ông, ông bỗng nhận thức về sự hiện diện của các linh hồn, và tiến về phía họ. Tôi thấy cái bóng của ông càng lúc càng mờ dần và trở nên giống như mọi linh hồn khác.

Rồi ông ta tiến về phía chúng tôi, và đột nhiên chúng tôi thấy ông trong một văn phòng có nhiều máy tính, những đồ thị dán trên tường và những người bận rộn. Tất cả đều có vẻ thật, ngoại trừ những bức tường gần như trong suốt khiến chúng tôi có

thể trông thấy mọi điều đang diễn ra ở bên trong. Bầu trời bên trên vẫn phòng không xanh, mà là một màu ôliu kỳ lạ.

Wil giải thích cho tôi:

— Ông ấy đang lừa phỉnh chính mình, cố tạo lại văn phòng nơi mình đã làm việc ở trần gian và làm như thể mình vẫn còn sống.

Các linh hồn tiến đến gần nhau và càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn; những cái bóng của họ khi hiện khi biến, chập chờn trong ánh sáng màu hổ phách.

Hình như họ đang gửi đến cho người đàn ông đó tình yêu thương và những thông tin mà tôi không có khả năng hiểu. Văn phòng trở nên nhạt nhòa, rồi hoàn toàn biến mất.

Một vẻ cam chịu lộ trên khuôn mặt người đàn ông và ông ta đi theo các linh hồn.

Đẩy vào lưng tôi, Wil nói:

- Chúng ta hãy đến gần hơn.

Tôi cảm nhận toàn bộ năng lượng đang toát ra từ cánh tay Wil. Trong thâm tâm, tôi đồng ý, và ngay tức khắc tôi có cảm giác mình đang dịch chuyển. Tôi trông thấy rõ hơn những linh hồn và người đàn ông đó. Khuôn mặt họ toả sáng, như mặt tôi và Wil, nhưng tay và chân họ thay vì có hình dạng rõ ràng, thì chỉ đơn giản là những tia sáng. Giờ đây, tôi có thể chú tâm đến những thực thể đó trong bốn hoặc năm giây. Sau đó, tôi không thấy gì nữa, và tôi lại phải nheo mắt để có thể nhìn thấy họ.

Các linh hồn và người đàn ông nhìn về một điểm sáng rực rỡ, và điểm sáng đó di chuyển về phía chúng tôi. Nó phình ra để trở thành một tia sáng lớn soi sáng mọi thứ. Không thể nhìn thẳng vào tia sáng, tôi quay mặt đi để chỉ còn thấy cái bóng của người đàn ông. Ông đang nhìn chăm vào tia sáng, chẳng chút khó khăn,

Một lần nữa, tôi lại có thể nắm bắt những ý nghĩ và tình cảm của ông. Ánh sáng đang toả ra đó tràn ngập bằng tình yêu thương và sự dịu dàng lạ lùng. Trong khi cảm giác đó dâng tràn trong ông, thì khả năng hồi ức của ông cũng gia tăng và ông nhìn lại toàn bộ cuộc đời mình từ một quan điểm rộng hơn trong khi phát hiện những chi tiết cực kỳ chính xác.

Ngay tức khắc, ông có thể thấy lại hoàn cảnh ông chào đời, cùng những năm tháng ấu thơ sống trong gia đình. Ông tên là John Donald

Williams; cha ông là một người hơi chậm chạp; về phần mẹ ông, bà hầu như không quan tâm đến chồng, ít khi có mặt ở nhà vì có một đời sống xã hội rất tích cực. Là một đứa trẻ đa nghi và nóng nảy, Williams thuộc dạng người đầy tham vọng: muốn trở thành một người xuất sắc, thành công. Ở tuổi hai mươi ba, ông lấy bằng thạc sĩ vật lý tại giảng dạy tại bốn trường đại học danh tiếng, trước khi được tuyển vào Bộ Quốc phòng, và sau đó làm việc cho một công ty lớn chuyên về các nguồn năng lượng.

Ông đã làm việc quên mình. Trong nhiều năm, ông không quan tâm đến sức khoẻ và chế độ dinh dưỡng của mình. Cuối cùng, bác sĩ phát hiện ông bị một chứng bệnh tim mãn tính. Sau đó, ông bắt đầu chạy bộ đều đặn, nhưng rồi ngày hôm đó, do chủ quan, nên ông đã có một cố gắng dẫn đến mất mạng. Ông qua đời ở tuổi bốn mươi tám.

Vào lúc này, quan điểm của Williams đã thay đổi: ông cảm thấy đau buồn và hối tiếc vì đã sống theo cách như thế. Ông hiểu rằng cha mẹ và nhà trường đã xếp đặt cuộc sống của ông: ông sớm trở nên kiêu căng ngạo mạn, tin chắc mình là một nhân vật quan trọng và thuộc thành phần ưu tú. Vũ khí chính của ông là chế giễu: ông hạ thấp người khác bằng cách chỉ trích những khả năng, quan niệm làm việc hoặc tính cách của họ. Nhưng giờ đây, ông nhận ra rằng trong suốt đời mình, những con người đó đã được đặt trên đường đời để chống lại bất an tiềm tàng. Tất cả đều xuất hiện đúng lúc để chỉ cho ông con đường tốt đẹp, nhưng ông đã hoàn toàn không biết đến họ.

Mặc cho những dấu hiệu chỉ cho ông biết phải lựa chọn công việc một cách có suy xét hơn và giảm bớt nhịp độ, nhưng ông vẫn bảo thủ như thế cho đến phút cuối. Công trình nghiên cứu của ông về công nghệ mới có nhiều hệ lụy nguy hiểm, nhưng ông chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Ông đã nhồi nhét vào đầu nhân viên mình những lý thuyết mới, kể cả

những nguyên tắc vật lý ông không nắm vững, nhưng chẳng buồn thắc mắc giá trị của chúng. Điều quan trọng đối với ông là chúng tiến triển tốt, vì đã đưa ông đến thành công và được xã hội coi trọng. Một lần nữa ông không cưỡng nổi nhu cầu được người khác ngưỡng mộ.

Dòng ý tưởng của ông đột ngột đổi hướng và làm ông cảm nhận sâu sắc một cảnh tượng khác, trong một kiếp trước. Lúc bấy giờ là

19, ông đang đóng quân tại một tiền đồn ở Appalachos của miền nam Hoa Kỳ.

Trong một lều trại, dưới ánh đèn, nhiều người đang cúi mình trên một tấm bản đồ. Các sĩ quan cao cấp đang có mặt ở đó đều cho rằng chiến tranh là điều không thể tránh khỏi; vì vậy, phải nhanh chóng tổ chức một cuộc tấn công.

Là sĩ quan tùy tùng của viên tướng tư lệnh, Williams hướng theo quan điểm của những sĩ quan khác, bởi theo ông nếu bày tỏ sự không đồng tình, tôi sẽ phải từ bỏ binh nghiệp. Dầu sao thì cũng phải tiến hành cuộc tấn công đó, trận đánh lớn sau cùng của cuộc chiến chống người Indian tại miền Đông Hoa Kỳ.

Một quân nhân bước vào lều để báo tin một phụ nữ xin được gặp tư lệnh. Nhìn qua cửa lều, Williams trông thấy một phụ nữ da trắng mảnh mai, trạc ba mươi tuổi, ánh mắt tuyệt vọng. Là con gái của một nhà truyền giáo, cô đến để báo rằng người Indian đề nghị một cuộc đàm phán hoà bình mới. Cô đã đích thân đàm phán với người Indian và đã phải chấp nhận nhiều hiểm nguy.

Nhưng viên tướng tư lệnh không tiếp cô, ông vẫn ngồi trong lều trong khi cô nói lớn bên ngoài để ông nghe thấy, sau đó ông ra lệnh đuổi cô ra khỏi trại. Một lần nữa, Williams phải tự kiểm chế. Cấp trên của ông đang chịu những áp lực lớn: Ông ta đã hứa rằng vùng này sẽ được bình định

cho sự bành trướng kinh tế. Để dự định của những ông trùm công nghiệp và tài chính cùng những đồng minh chính trị của họ trở thành hiện thực, thì chiến thắng là điều cần thiết. Không có chuyện để cho bọn tá điền và người Indian cùng nhau tạo một nền văn hoá riêng của vùng biên địa. Không, phải điều hướng và làm chủ tương lai để bảo vệ quyền lợi của những người mang lại sự ổn định và thịnh vượng cho đồng loại của họ. Cái ý nghĩ để những người tâm thường, thấp hèn quyết định số phận của họ là điều làm cho những người có chức quyền cảm thấy lo sợ và xem là vô trách nhiệm.

Williams biết rằng một cuộc chiến tranh sẽ làm hài lòng những ông trùm đường sắt, than đá, cũng như những ông trùm dầu khí — một ngành công nghiệp đang phát triển mạnh — và nó cũng sẽ đảm bảo cho tương lai của ông. Ông chỉ cần im tiếng và thi hành lệnh của cấp trên. Tuy vậy, trái với sĩ quan tùy tùng thứ hai của tướng tư lệnh, một sĩ quan nhỏ con đi hơi khập khiễng, Williams dấu im lặng nhưng không đồng ý cuộc tấn công này. Chẳng ai biết tại sao người sĩ quan đó lại đi khập khiễng, bởi chân anh ta không hề bị thương tật. Viên sĩ quan giỏi nịnh hót đó biết rõ những dự án bí mật của các tập đoàn công nghiệp; anh ta ngưỡng mộ những dự án đó và muốn được tham gia. Ngoài ra, còn có một lý do khác.

Viên sĩ quan đó, cũng như tướng tư lệnh và các chính trị gia, thuộc loại Kẻ đê

doạ; họ e s muốn đỏi những người Indian ra khỏi vùng này. Do vậy, người Indian có thái độ thù nghịch trước sự bành trướng của nền công nghiệp đang xâm lấn đất đai và huỷ diệt văn hoá của họ. Về phần người da trắng, điều làm họ kinh sợ hơn cả là một ý tưởng mãnh liệt, có tính tái tạo, mà chỉ những người kỳ cựu mới biết chi tiết. Cái ý niệm đó thấm đẫm toàn bộ văn hoá của họ và đã có sức mạnh khiến cho những người cầm quyền phải thay đổi quan điểm, phải nghĩ đến một tâm nhìn

xa hơn về tương lai.

Williams phát hiện rằng con gái của nhà truyền giáo đã thuyết phục các thầy pháp, một lần cuối, hãy cùng nỗ lực nhằm chia sẻ sự hiểu biết của họ và tìm những từ ngữ thích hợp để truyền bá nó - nỗ lực sau cùng để giải thích và tỏ rõ giá trị của họ cho một thế giới càng lúc càng trở nên thù nghịch hơn. Tự thâm tâm, Williams cho rằng, cấp trên của ông hẳn phải lắng nghe người phụ nữ đó, nhưng ông không nói ra suy nghĩ của mình; cái hắt hàm của vị tướng đã loại bỏ khả năng hoà giải và đó cũng là mệnh lệnh khởi phát những thù nghịch.

Trong khi nhớ lại quá khứ, Williams thấy mình đang ở bên trên một hẻm vực, trong một khu rừng rậm, nơi người ta có thể quan sát cuộc đụng độ sắp diễn ra. Kỳ binh người da trắng lao xuống từ một sườn núi để đánh úp người Indian; chiến binh Indian đánh trả rồi phục kích kỳ binh đối phương từ những vách đá nhìn xuống hẻm vực. Cách đó không xa, có một người nam to cao và một người nữ đang nấp giữa những tảng đá. Người nam là một chàng trai trẻ tuổi, tốt nghiệp đại học, là trợ lý của một thành viên Quốc hội. Anh ta có nhiệm vụ đến đây để quan sát. Khiếp đảm trước trận chiến kề cận, anh biết mình đã mắc phải một sai lầm khủng khiếp. Cái mà anh say mê là tiền chứ không phải bạo lực. Theo anh thì người da trắng và người Indian không cần phải đánh nhau; những kế hoạch phát triển vùng này có thể được sửa đổi nhằm hoà hợp hai nền văn hoá.

Ở cạnh anh ta là người phụ nữ trẻ mang sứ vụ truyền giáo mà trước đó Williams đã trông thấy nơi lều trại của các sĩ quan. Cô cảm thấy mình bị bỏ rơi. Cô biết, lẽ ra những nỗ lực của mình đã mang lại kết quả, nếu lãnh đạo cả hai bên nghe theo đề nghị của cô. Nhưng cô tự hứa, sẽ không từ bỏ ý định, cho đến khi tình trạng bạo lực được chấm dứt. Cô không

ngưng lặp đi lặp lại: Ta có thể chấm dứt điều đó! Ta có thể chấm dứt điều đó!

Thình lình, trên sườn dốc phía sau họ, hai kỳ binh da trắng đang lao đến một người Indian. Đó chính là vị thủ lĩnh hăng hái mà tôi đã thấy trong giấc mơ giữa ban ngày của tôi. Khi tôi nói chuyện với David, ông đã tranh cãi mãnh liệt về những

ý tưởng của người phụ nữ da trắng. Thủ lĩnh Indian vội vã xoay người và bmũ tên vào ngực của một trong hai kỵ binh đang lao đến ông. Kỵ binh còn lại nhảy bổ vào ông. Hai bên giao tranh dữ dội, và cuối cùng kỵ binh da trắng đã đâm một nhát dao vào cổ người Indian.

Giữa những tảng đá, chàng trai trẻ cuông cuông nài ni người phụ nữ hãy cùng anh chạy trốn, nhưng cô ta khoát tay ra hiệu cho anh bình tĩnh và ở yên tại chỗ. Lần đầu tiên, Williams trông thấy một thầy pháp già ở gần một thân cây, không xa hai người đó; ông ta run rẩy, khi ẩn khi hiện trong tầm nhìn của tôi. Một toán kỵ binh thứ hai đột ngột xuất hiện ở đỉnh đồi và xả súng bắn tứ phía. Chàng trai trẻ da trắng và người phụ nữ không tránh khỏi những loạt đạn đó. Mím cười và đứng thẳng lên, người thủ lĩnh Indian thách thức các kỵ binh, và cuối cùng ông ta cũng bị hạ gục.

Vào lúc đó, sự chú ý của Williams chuyển đến một ngọn đồi bao quát toàn cảnh. Ở đó có một người đàn ông miền núi, đang theo dõi trận đánh. Ông mặc quần áo da hoẵng, và dẫn theo con la cái. Rồi ông quay lưng, xuống đồi bằng một hướng khác, bỏ lại phía sau những thác và hồ nước, mất hút khỏi tầm nhìn của tôi. Kinh ngạc, tôi nhận ra rằng trận đánh đã diễn ra ngay tại nơi này, trong thung lũng, ở phía nam ba thác nước.

Sự chú ý của tôi lại hướng đến Williams, lúc này ông đang thăm thía về trận chiến đẫm máu và sự thù hận. Williams nhớ lại quang cảnh mà ông đã trải qua với một người trên đỉnh ngọn đồi có những đại thụ bao quanh. Vào lúc đó, người bạn của ông hẳn đã nhớ lại dự định của mình, và anh ta đi tìm năm người khác trong thung lũng để hợp thành một nhóm bảy người. Tất cả đều cùng chiến đấu để loại bỏ cảm giác sợ hãi.

Ý nghĩ đó khiến ông đắm chìm trong một hoài niệm còn xa xưa hơn. Sợ hãi là kẻ thù lớn của loài người trong suốt dòng lịch sử và Williams biết rằng xã hội hiện nay đang phân cực, giúp cho những kẻ đe dọa có được cơ hội sau cùng để nắm quyền bằng cách sử dụng những công nghệ mới cho các mục tiêu của riêng họ.

Williams đau buồn đến nỗi mong muốn trở về với lòng đất. Những thành viên của nhóm bảy người phải gặp lại nhau, và đó là điều rất quan trọng. Hoàn cảnh lịch sử đã chín muồi cho sự xuất hiện của những nhóm người như thế và nếu đại đa số họ hiểu rõ về nỗi sợ hãi, thì chỉ lúc đó sự phân cực mới được loại bỏ và người ta có thể chấm dứt những thí nghiệm trong thung lũng.

Một cách chậm rãi, tôi nhận thức rằng mình đang quay trở về nơi đã chìm đắm trong một thứ ánh sáng trắng dẹt dẹt. Những thị kiến về Williams đã chấm dứt,

ông ta và những thực thể khác nhanh chóng biến mất. Tôi nhận thấy có một chuyển động phía sau rồi cảm thấy chóng mặt và lạc lối. Wil đang đứng bên phải tôi. Tôi hỏi:

— Điều gì đã xảy ra? Ông ấy đã đi đâu?

— Tôi không biết — Wil đáp.

— Điều gì đã đến với ông ấy?

— Ông ta đã trải qua quá trình hồi tưởng. Tôi gật đầu.

— Cậu biết điều đó chứ? — Wil hỏi tôi.

— Tôi biết. Những người đã trải qua kinh nghiệm lâm tử thường kể rằng trong vài giây, họ đã thấy kịch bản của toàn bộ cuộc đời họ. Có phải điều đó?

Wil trầm ngâm:

— Đúng, nhưng sự nhận thức về hiện tượng đó có một tác động đến nhân loại. Sự hiểu biết về Cõi Bên Kia mở ra cho chúng ta những quan điểm tâm linh mới. Hàng ngàn người đã có những trải nghiệm lâm tử; truyền bá và suy nghĩ về những trải nghiệm đó, thì trải nghiệm càng hoà nhập vào hiểu biết hàng ngày của chúng ta. Sau khi chết, chúng ta phải xem xét lại toàn bộ cuộc đời mình; và chúng ta sẽ đau buồn vì những cơ hội bị bỏ lỡ, vì những hoàn cảnh mà chúng ta cần phải hành động, nhưng rồi chẳng làm gì. Quan điểm đó khiến chúng ta nhớ lại mọi hình ảnh trực giác xuất hiện trong tâm trí, và khắc sâu chúng trong đầu. Chúng ta sống một cách ít tiêu cực hơn. Chúng ta không muốn bỏ qua một sự kiện quan trọng nào. Chúng ta muốn tránh phải đau buồn khi sau này xem lại cuộc đời mình, nếu không chúng ta sẽ nhận ra rằng mình đã làm hỏng mọi chuyện, rằng chúng ta không có khả năng để ra những quyết định thích hợp.

Đột nhiên, Wil ngưng nói. Ông ngẩng đầu lên như thể nghe thấy một điều gì đó. Ngay tức khắc, tôi cảm thấy có một chấn động trong đám rối thái dương và tôi lại nghe thấy tiếng vo vo lạc điệu. Tuy nhiên, âm thanh đó biến mất sau vài phút.

Wil nhìn quanh. Có những ánh sáng xám lấp lánh cách quãng trên cảnh quan trắng xoá đang bao bọc chúng tôi. Anh nói:

— Có một điều gì đó cũng đang tác động đến chiều kích không gian này. Tôi không biết liệu chúng ta có thể duy trì sự rung động của mình hay không.

Chúng tôi chờ đợi. Những ánh sáng xám giảm dần cường độ, và cảnh quan lại trở về với một màu trắng đồng bộ.

Wil nói tiếp:

— Cậu hãy ghi nhớ cảnh báo của mặc khải thứ chín về những công nghệ mới, cũng như lời của Williams về những người đang sợ hãi và tìm cách làm chủ những công nghệ đó. Tôi hỏi:

— Còn sự trở về của nhóm bảy người thì sao? Và những thị kiến của Williams về các thung lũng ở thế kỷ 19? Tôi cũng có những thị kiến như thế. Chúng có nghĩa gì?

— Tất cả chúng ta đều thấy những điều đó, vì chúng đã được định trước. Theo tôi nghĩ thì cậu cũng là thành phần của nhóm bảy người.

Đột nhiên tiếng vo vo lại gia tăng cường độ.

Wil nhấn mạnh:

- Williams đã nói rằng, để chiến thắng sợ hãi, trước tiên chúng ta phải am hiểu nó. Phần việc sắp đến của chúng ta là: tìm cách để hiểu rõ về nỗi sợ hãi.

Wil vừa dứt lời thì tôi nghe thấy một âm thanh đĩnh tai, khiến toàn thân tôi run rẩy. Tôi lùi lại. Wil đưa tay về phía tôi; khuôn mặt anh biến dạng rồi mất hẳn. Tôi cố túm lấy cánh tay Wil, nhưng anh cũng đột ngột biến mất, và tôi rơi vào một cái giếng đầy màu sắc.

3. CHIẾN THẮNG NỖI SỢ HÃI

Qua đi cảm giác chóng mặt, tôi lại nhận ra rằng một lần nữa mình đang ở vị trí ba thác nước. Phía bên kia, trên một tảng đá phía trên tôi, tôi thấy cái balô của mình, đứng ở nơi trước đây tôi đã để nó. Tôi nhìn quanh: chẳng thấy bóng dáng Wil đâu. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Wil biến mất?

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Như vậy đã gần một giờ trôi qua kể từ khi tôi và Wil đi vào một chiều kích khác. Tôi suy nghĩ về trải nghiệm mà tôi vừa kinh qua: tôi cảm thấy đầy ắp tình yêu thương, sự thanh thản, và cho đến lúc này, tôi chỉ cảm thấy một chút lo âu. Tôi thấy những màu sắc quanh mình có vẻ mờ xỉn.

Với đôi chút mệt mỏi, tôi đi lấy cái balô và lúc đó tôi thấy sự sợ hãi dâng lên trong mình. Tôi quá trơ trọi giữa những tảng đá này, vì thế tôi quyết định quay về những ngọn đồi ở phía nam. Một người đàn ông nhỏ con, tóc hung, có chòm râu cằm, trạc ngũ tuần, đang đi ở phía trái tôi. Tôi toan ẩn nấp, nhưng ông đã trông thấy và tiến thẳng về phía tôi.

Khi đến trước tôi, ông mỉm cười dè dặt:

- Tôi đã đi loanh quanh một lúc. Anh có thể chỉ cho tôi con đường để về thành phố không?

Tôi nói:

- Ông hãy đi về hướng nam đến con suối, rồi theo dòng sông phía tây cho đến trạm kiểm lâm.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm:

- Lúc này, cách đây một đoạn về phía đông, tôi có gặp một người và người này chỉ cho tôi con đường trở về, nhưng tôi không theo kịp những chỉ dẫn. Anh cũng về thành phố chứ?

Tôi đáp:

- Không. Tôi đi tìm cô bạn đang du ngoạn ở nơi này. Người lúc này ông gặp trông như thế nào?

- Đó là một phụ nữ tóc vàng. Cô ấy nói rất nhanh. Tôi không thể nghe rõ tên của cô ấy/Thế cô bạn của anh tên gì?

- Charlène Billings. Ông có nhớ chi tiết nào khác về người phụ nữ đó không?

- Cô ấy đã kể cho tôi nghe điều gì đó về một khu rừng bảo tồn quốc gia. Theo tôi thì cô ấy đang tìm kiếm cái gì đó ở nơi này. Sau khi khuyên tôi nên rời khỏi thung lũng, cô ấy nói cô sẽ đi lấy đồ đạc và rời khỏi đây. Cô ấy cho rằng sắp xảy ra một điều gì đó lạ lùng, đáng sợ. Tôi thấy những điều cô ấy nói rất bí ẩn. Thú thật, tôi chẳng hiểu gì về những chuyện ấy.

Một cách rất thân thiện, tôi hỏi:

- Người ấy có thể là cô bạn của tôi. Ông gặp cô ấy chính xác là ở đâu? Người đàn ông chỉ tay về phía nam:

- Cách nơi này khoảng bảy trăm mét. Cô ấy đi một mình về hướng đông nam.

Tôi đề nghị:

- Tôi sẽ đi cùng ông đến con suối.

Tôi cầm lấy balô, và trong khi chúng tôi đi xuống sườn đồi, ông hỏi tôi.

- Anh có biết cô bạn anh đi về đâu không?

- Không.

- Đi tìm một không gian thần bí ư? - Người đàn ông nói với một nụ cười hoài nghi.

Nhận thấy ông ta muốn khích tôi, tôi đáp.

- Tôi không biết. Ông không tin rằng điều đó có thể trở thành sự thật?

- Không, tôi không tin. Giờ đây, người ta không còn ngây thơ như thời Trung cổ nữa.

Tôi liếc nhìn người đàn ông. Sự mệt mỏi dâng lên trong tôi.

- Rõ ràng chúng ta không cùng một ý tưởng. Ông cười:

- Chẳng phải là những quan điểm khác nhau, nhưng là một sự thật là chuyện không tưởng thì sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực. Tình hình chẳng những không cải thiện, mà còn tệ đi từng ngày. Kinh tế đang vượt khỏi tầm kiểm soát và rồi đây nó sẽ nổ tung.

- Tại sao ông nói điều đó?

- Chỉ đơn giản là vấn đề dân số. Trong nhiều năm, tại châu Âu đã có một tầng lớp trung lưu khá đông, và tầng lớp này hứa hẹn sẽ mang lại trật tự và lẽ phải. Họ tin rằng hệ thống kinh tế tư bản có thể mang đến những điều tốt đẹp cho con người. Nhưng giờ đây, niềm tin đó đang sụp đổ. Anh có thể nhận thấy điều này ở khắp nơi. Càng ngày càng ít người tin vào hệ thống đó, hoặc tôn trọng những quy tắc của nó. Và sở dĩ như thế là vì giai cấp trung lưu đang giảm bớt nhanh chóng. Sự phát triển của công nghệ

tước đi mọi giá trị lao động và chia xã hội thành hai nhóm: những người giàu có và những kẻ bất hạnh; một bên là những người có vốn trong các công ty đa quốc gia, và bên kia là những người chỉ có quyền bán sức lao động. Ngoài ra, còn phải kể đến sự phá sản của giáo dục.

Tôi nói:

- Ông có những quan điểm rất bi quan.

- Tôi là người thực tế. Tôi chỉ nêu lên những vấn nạn. Càng ngày càng có nhiều người phải chật vật hơn chỉ để sống còn. Anh có đọc những nghiên cứu gần đây về stress? Những căng thẳng tâm lý đã lên quá mức. Không ai còn cảm thấy yên ổn, và những điều tệ hại đang ở trước mắt, chứ không phải sau lưng chúng ta. Dân số đang tăng theo cấp số nhân; công nghệ càng phát triển thì khoảng cách giữa người có trình độ và người không được đào tạo càng tăng. Những người giàu có càng lúc càng làm chủ nền kinh tế, trong khi ma túy và tội phạm sẽ không ngừng hoành hành.

Như tôi đã nói với anh: sự hài hoà và trật tự, sự trân trọng đời sống con người, đang biến mất. Thế giới đang lao vào suy biến. Có lẽ đã quá trễ để ngăn chặn tiến trình đó. Hơn nữa, chẳng ai buồn quan tâm cả. Tất cả chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân của mình và cách thức để giữ chúng. Thế giới đang thay đổi quá nhanh. Chẳng ai có thể theo kịp sự biến đổi; hệ quả là xã hội tựa như một siêu thị, nơi những khách hàng chỉ biết một điều là gom những mặt hàng mà họ có thể gom, rồi đi nhanh đến quầy thu ngân trước khi quá muộn. Loại động thái đó phổ biến trong mọi

nền văn hóa và mọi lĩnh vực.

Người đàn ông ngưng nói và nhìn tôi. Tôi đứng lại trên một gò đất để ngắm hoàng hôn. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Hình như người đàn ông

đang nhận ra rằng mình đã nói quá nhiều và, vào lúc này, tôi có cảm tưởng là mình đã từng gặp ông ta. Tôi cho ông biết tên của tôi. à ông tự giới thiệu: ‘Joel Lipscomb’. Chúng tôi: nhìn nhau một hồi, nhưng ông ta không nói là ông đã từng biết tôi hay không. Tại sao tôi gặp ông ta trong: thung lũng này?

Khi nêu lên câu hỏi đó trong tâm trí, tôi đã biết câu trả lời. Joel nói đến nỗi sợ hãi mà Williams đã nêu.

Tôi nhìn ông ta:

- Ông thực sự tin rằng tình hình tuyệt vọng đến thế?

- Vâng, đương nhiên. Tôi là nhà báo, và tâm trạng đó đang phổ biến trong các đồng nghiệp của tôi. Trước kia, chúng tôi đã cố gắng, ít ra là làm công việc của mình với một sự liêm chính nhất định. Giờ thì không còn. Đề tài được ưa chuộng hiện nay là những chuyện giật gân. Chẳng còn ai đi tìm sự thật. Các nhà báo chỉ săn tìm những scandal. Tất cả trong một tình trạng không lối thoát.

Chúng tôi đi về hướng nam và xuống một sườn dốc lởm chởm đá sỏi. Joel nói tiếp:

— Những tư tưởng giúp cho nền văn minh đứng vững đã hoàn toàn bị

lung lay. Hãy nghĩ điều gì sẽ xảy ra khi tình hình mỗi ngày một tệ thêm. Ai sẽ chặn đứng vãn nạn đó? Hẳn anh nghĩ rằng một sự phục hưng tinh thần sẽ làm thay đổi tất cả?

- Đương nhiên.

- Trong một thời gian, tôi đã tin vào những điều thuộc tâm linh, tin vào những mục tiêu ẩn giấu, vào định mệnh và những mặc khải. Tôi đã có thể nhận ra những trùng hợp lý thú trong đời mình. Nhưng tôi hiểu tất cả chỉ là bịa đặt. Đầu óc con người có thể nghĩ ra đủ mọi ý tưởng ngu ngốc

ngay cả khi không nhận thức được điều đó. Những câu chuyện tâm linh

chỉ là xảo ngôn mà thôi.

Tôi muốn đáp lại những lập luận của ông, nhưng rồi lại thôi. Trục giác bảo tôi, trước tiên phải lắng nghe ông.

Tôi nói:

— Vâng, một số người đã có ấn tượng như vậy. Người đàn ông nói tiếp:

— Chẳng hạn, truyền thuyết về thung lũng này. Trước kia, tôi tin vào những chuyện hoang đường tương tự, nhưng nay thì không. Đây chỉ là nơi có nhiều cây xanh như hàng ngàn nơi khác. (Ông đặt bàn tay lên một thân sồi lớn khi chúng tôi ngang qua). Chẳng lẽ anh tin rằng khu rừng thuộc tài sản quốc gia này sẽ tồn tại mãi ư? Chớ có tin. Hãy nhìn cách con người gây ô nhiễm các đại dương, làm đầy hệ sinh thái bằng đủ các chất gây ung thư do họ tạo ra, phung phí tài nguyên, cứ thế nơi này sẽ trở thành rác, như phần còn lại của hành tinh chúng ta. Quả thật, ngày nay chẳng ai còn quan tâm đến số phận của thiên nhiên nữa.

Có lẽ anh tin rằng thung lũng này có những tính chất tâm linh. Tất cả chúng ta đều muốn có một phép lạ xảy ra, nhất là khi nhận thấy chất lượng của đời sống suy thoái đến mức nào. Nhưng thật ra, chẳng có gì lạ lùng xảy ra. Chúng ta chỉ là những người đủ thông minh và bất hạnh vì đã hiểu rằng chúng ta sống và chết mà chẳng bao giờ hiểu được mục tiêu của đời mình. Chúng ta có thể đòi hỏi và mong ước tất cả những gì chúng ta muốn, nhưng trong thâm tâm, chúng ta chẳng biết gì và chẳng thể biết gì.

Một lần nữa, tôi nhìn ông ta:

— Ông chẳng tin vào một hình thức tâm linh nào sao?

— Làm thế nào người ta có thể nghĩ rằng có chút tính tâm linh đang

thể hiện trong thế giới này chứ? Tính tâm linh đang ở đâu? Hãy nhìn thực tế hàng ngày đi. Phải chăng những người tiên báo ngày tận thế đã có lý? Theo họ, chúng ta có mặt trên trần gian này là để cho đức tin của chúng ta được thử thách. Phải chăng Thượng đế đã nghĩ đến việc hủy diệt nền văn minh này?

Ông ta tiếp tục theo đuổi dòng ý tưởng. Chúng tôi đi vào cánh đồng đan sâm, và tôi trông thấy gốc cây lớn với những con quạ cách đó khoảng một kilômét.

Ông ta hỏi:

- Anh có biết những người theo thuyết ngày tận thế nghĩ gì về toàn cảnh hiện nay? Cách đây nhiều năm, tôi đã thực hiện một cuộc điều tra khá lý thú về họ.

Để được nghe ông ta nói tiếp, tôi đáp:

- Không, tôi không biết.

- Những người đó nghiên cứu các sấm ngôn trong Kinh Thánh, đặc biệt trong Sách Khải Huyền. Theo họ, chúng ta đang sống trong thời kỳ mà họ gọi là ‘những ngày cuối cùng’, khi mọi lời tiên báo sẽ được chứng thực. Những điều kiện lịch sử đã chín muồi: Trái đất phải chịu một loạt những thảm họa tự nhiên như đã được Kinh Thánh loan báo.

Tôi hỏi:

- Theo ông thì những nhà tiên tri về ngày tận thế đó có lý không? Người đàn ông lắc đầu:

- Không, trừ một điểm: chúng ta đang sống trong một thời đại mà sự tham lam và thoái hoá, đang hoành hành trên trái đất này.

Chúng tôi dừng lại để uống một ít nước trong cái bình của tôi.

Chúng tôi chỉ còn cách đợi thụ của những con quạ năm mươi mét.

Tôi cảm thấy khỏe lại, nhưng lại một lần nữa, tôi nghe thấy tiếng vo vo từ xa.

Joel chăm chú nhìn tôi:

- Anh đang nghe thấy điều gì?

Tôi quay sang ông:

- Một thứ âm thanh lạ lùng, tiếng vo vo mà tôi nghe thấy từ nãy. Tôi có cảm tưởng người ta đang thí nghiệm điều gì đó trong thung lũng này.

- Loại thí nghiệm gì? Tại sao tôi không biết?

Khi tôi sắp giải thích cho ông, thì lại có một thứ tiếng động khác. Chúng tôi chăm chú lắng nghe.

Từ phía tây, hai chiếc Jeep xám tiến đến. Chúng tôi chạy về khóm cây tầm xuân để núp. Hai chiếc Jeep ngang qua cách chúng tôi một trăm mét và tiếp tục tiến về hướng đông nam, đi theo con đường của chiếc Jeep trước kia.

Joel nói:

- Những người đó là ai vậy?

- Chẳng phải nhân viên kiểm lâm. Nhưng không một loại xe nào ngoài xe của kiểm lâm được phép vào vùng này. Theo tôi thì đó là những người đang tiến hành thí nghiệm.

Khuôn mặt Joel lộ vẻ lo âu. Tôi đề nghị:

- Nếu muốn, ông có thể về thành phố bằng một con đường trực tiếp hơn. Ông hãy tiếp tục về hướng tây nam cho đến cái đỉnh ở đằng kia. Sau một kilômét, ông sẽ gặp một con sông và đi dọc theo nó về hướng tây, ông sẽ về thành phố. Với chút may mắn, ông sẽ về đó trước khi đêm xuống.

- Anh không về cùng tôi?

Tôi không trả lời; một thoáng ngại ngần ngang qua tâm trí tôi.

Joel lắng tai một lúc để biết chắc không có ai đến. Sau đó, ông vội vã ra đi. Ông chỉ một lần nhìn lại để gật đầu với tôi.

Tôi nhìn theo ông cho đến khi ông ngang qua khoảng rừng trống và mất hút trong khu rừng phía bên kia. Sau đó, tôi đi nhanh về phía nam, trong khi nghĩ đến Charlène. Cô đang làm gì ở nơi này? Tôi vẫn chưa tìm thấy một dấu chỉ nào.

Sau ba mươi phút, tôi đến bên dòng sông. Ở phía tây, những đám mây đang che khuất mặt trời, và hoàng hôn để lại những sắc màu xám xịt, thê lương, trên những cánh rừng. Tôi cảm thấy mệt mỏi. Tôi biết cuộc trò chuyện với Joel và hình ảnh những chiếc xe Jeep đã làm tinh thần tôi sa sút. Phải chăng giờ đây tôi đã có đầy đủ chứng cứ? Phải chăng đó là cách tốt nhất để giúp Charlène? Có nhiều lựa chọn xuất hiện trong đầu tôi, và tất cả đều thúc đẩy tôi trở về thành phố.

Ở gần bờ sông, những cánh rừng không quá rậm rạp, vì vậy tôi quyết định vượt qua khúc sông cạn và tiến vào khu rừng rậm hơn ở bên kia.

Khi đã sang bờ bên kia, tôi đột ngột dừng lại vì nghe có tiếng xe Jeep. Năm mươi mét phía trước tôi là một vùng đất dốc, hướng lên một cái gò phủ đá, cao khoảng sáu mét. Tôi vội vã tiến lên đỉnh gò, tiếp tục chạy, rồi nhảy xuống một đồng đá. Tôi muốn vượt nhanh qua nó để ẩn trốn ở phía bên kia. Khi chân tôi chạm khối đá cao nhất, thì một hòn đá rơi ra và lăn xuống, tạo ra sạt lở. Do không còn trụ vững, nên tôi ngã xuống một khe nhỏ trong khi những khối đá chuyển động theo hướng của tôi. Cũng may là tôi kịp lăn mình sang bên trái và đưa hai cánh tay lên để che đầu.

Lúc đó, có một bóng trắng xuất hiện giữa tôi và những khối đá: ngay

tức khắc tôi có một vũng tin lạ lùng rằng những tảng đá đó sẽ không chạm đến tôi. Tôi nhắm mắt và nghe thấy tiếng đá đổ xuống quanh tôi. Cuối cùng, tôi mở mắt ra và nhìn qua lớp bụi. Quanh tôi, những khối đá không còn chuyển động nữa. Làm thế nào điều đó có thể xảy ra? Cái bóng trắng mà tôi đã gặp là gì?

Tôi nhìn quanh một lúc và nhận thấy có một chuyển động nhẹ ở phía sau một tảng đá. Một con linh miêu đang nhẹ nhàng bước đến và nó nhìn thẳng vào mắt tôi.

Cuối cùng, tiếng xe đang đến khiến con vật bỏ chạy về cánh rừng. Tôi đứng dậy và chạy vài mét trước khi vung về nhảy xuống trên một tảng đá khác. Tôi cảm thấy đau buốt ở cẳng chân khi bàn chân trái của tôi, một lần nữa, không thể trụ vững. Tôi ngã xuống đất và bò qua hai mét sau cùng để đến hàng cây. Tôi núp sau một cây sồi cổ thụ trong khi chiếc ô tô dừng lại bên bờ sông Sau đó, nó từ từ lăn bánh trong vài phút, rồi lao nhanh về hướng đông nam.

Tim đập mạnh, tôi ngồi dậy và tháo ủng để xem xét mắt cá chân đã bắt đầu sưng. Tôi thầm nghĩ, chẳng hiểu tại sao mình lại té ngã. Trong khi đang duỗi thẳng chân, tôi trông thấy cách đó một chục mét một phụ nữ đang chăm chú nhìn tôi. Tôi sưng người khi người đó bước về phía tôi.

- Anh không gãy xương chứ?

Đó là một phụ nữ cao lớn, khoảng tứ tuần, ăn mặc giản dị, chân mang giày thể thao. Bà xách theo cái balô.

- Lúc này, tôi ngồi ở đằng kia và thấy anh té ngã. Tôi là bác sĩ. Anh có muốn tôi xem quaết thương?

Bà có vẻ quan tâm đến tôi, nhưng giọng nói của bà cho thấy sự ý tứ.

- Vâng, xin chị vui lòng — tôi đáp, hơi ngỡ ngàng, bởi không thể tin vào một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Bà quì xuống cạnh tôi, sờ nắn bàn chân tôi trong khi quan sát khu vực quanh con suối.

- Anh đi dạo một mình?

- Tôi đến để tìm một người tên Charlène Billings

- Tôi giải thích và mô tả qua về Charlene. Người phụ nữ nói:

- Tên tôi là Maya Ponder. Tôi chưa gặp ai giống như người mà anh mô tả.

Tôi quyết định cho bà biết tên và địa chỉ của tôi.

Bà nói:

- Quê tôi ở Asheville, nhưng gần đây tôi và một người nữa đã mở một bệnh viện cách nơi này vài kilômét về phía nam. Chúng tôi đã mua mười sáu hectar trong thung lũng, cạnh khu rừng bảo tồn quốc gia, và mười sáu hectar ở phía nam ngọn đồi này.

Tôi mở balô, lấy ra bình nước:

- Chị dùng nước?

- Không, cảm ơn anh.

Người phụ nữ thò tay vào balô của bà, lấy ra một bình nước và mở nắp. Nhưng thay vì uống, bà thấm nước vào cái khăn nhỏ, rồi quần quanh bàn chân tôi. Điều đó làm tôi nhăn mặt vì đau đớn.

Bà nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Anh bị bong gân.

- Có nặng không? — Tôi hỏi. Bà ngập ngừng rồi hỏi:

- Anh đang nghĩ gì?

- Tôi chẳng biết nữa. Tôi sẽ cố đứng dậy. Tôi muốn đứng dậy, nhưng bà ta ngăn tôi:

- Hãy chờ một lát. Trước khi cố bước đi, anh hãy phân tích tâm trạng của mình.

- Chị muốn nói gì?

- Sự hồi phục của anh có nhanh chóng hay không là tùy thuộc suy nghĩ của anh, chứ không tùy thuộc ở sự chẩn đoán của tôi.

Tôi nhìn mắt cá chân của tôi:

- Tình trạng có lẽ rất tệ. Trong trường hợp này, tôi buộc phải quay về thành phố, bằng cách này hay cách khác.

- Rồi sao?

- Tôi không biết nữa. Nếu tôi đi không được, thì một ai khác sẽ phải thay tôi để tìm Charlène.

- Anh có biết tại sao tai nạn lại xảy ra vào đúng lúc này?

- Không, tôi không biết. Và tôi thắc mắc tại sao chuyện đó có vẻ quan trọng đối với chị.

- Là vì tâm trạng của anh trước những nguyên nhân của một tai nạn hoặc một bệnh tật là điều luôn ảnh hưởng đến sự hồi phục.

Tôi nhìn bà chăm chú, hoàn toàn ý thức rằng tôi không có thời giờ cho những tranh luận thuộc loại này. Mặc dù tiếng vo vo đã dứt, nhưng tôi biết những thí nghiệm vẫn tiếp diễn. Tôi đang kề cận với những nguy hiểm, đêm đang xuống... và có thể Charlène đang lâm nguy. Tôi cảm thấy có lỗi với Maya. Tại sao chứ? Tôi cố xua đi ấn tượng đó.

Tôi hỏi:

- Chị là bác sĩ chuyên ngành gì? Maya mỉm cười:

- Để tôi giải thích cho anh. Ngày nay, y học phát triển rất nhanh.

Chúng ta không còn xem cơ thể như một cỗ máy mà những bộ phận hư hỏng có thể được sửa chữa hoặc thay thế. Sức khỏe của chúng ta được quyết định bởi những quá trình tâm trí, bởi điều chúng ta nghĩ về đời sống và về chính mình, một cách ý thức và vô thức. Phát hiện đó là một bước ngoặt cơ bản. Trước kia, người thầy thuốc là một chuyên gia và nhà trị bệnh, họ có thái độ thụ động và hy vọng sẽ có mọi giải đáp. Nhưng giờ đây, chúng ta biết rằng tâm lý của người bệnh giữ một vai trò quan trọng. Lo sợ và stress là những yếu tố chính, cũng như cách thức mà chúng ta đương đầu với chúng. Đôi khi chúng ta ý thức về nỗi sợ của mình, nhưng thường khi chúng ta kìm nén chúng, đẩy chúng vào vô thức. Chúng ta chối bỏ vấn đề, tránh né nó, và đóng vai những người hùng.

- Nhưng sự sợ hãi vẫn tiếp tục làm chúng ta tê liệt. Để có sức khỏe tốt, điều quan

trọng là chúng ta có một tâm trạng tích cực, nhưng để cho tâm trạng đó thực sự hữu hiệu, chúng ta phải hành động một cách ý thức, trong khi viện đến tình yêu thương chứ không là những ứng xử tiêu cực. Những nỗi sợ tiềm ẩn rahướng ngại đối với dòng năng lượng đang trôi chảy trong cơ thể chúng ta, và tiếp tục thể hiện một cách mãnh liệt hơn cho đến khi chúng ta quyết định đương đầu với chúng. Những vấn đề thuộc thể lý xuất hiện sau cùng. Tốt hơn hết, chúng ta nên xử lý sớm những bế tắc đó, trước khi tật bệnh có thể; phát triển.

— Vậy, theo chị thì chúng ta có thể phòng ngừa hoặc chữa trị mọi bệnh tật?

- Vâng, sự dài ngắn của đời người là không như nhau. Nhưng rất thường khi, tật bệnh và tai nạn là không thể tránh khỏi.

— Như vậy, thuyết của chị có thể áp dụng cho một tai nạn như bong gân, cũng như có thể áp dụng cho những bệnh tật trầm trọng hơn?

Maya mỉm cười:

- Vâng, trong nhiều trường hợp. Tôi cảm thấy bối rối:

- Lúc này tôi không có thời gian để bàn luận về điều đó. Tôi đang thực sự lo lắng cho cô bạn tôi, và tôi phải làm một điều gì đó.

- Tôi biết, nhưng cuộc nói chuyện này sẽ không làm anh chậm trễ nhiều. Nếu anh ra đi ngay, thì anh có nguy cơ vuột mất ý nghĩa của một sự trùng hợp quan trọng.

Maya nhìn thẳng vào mắt tôi để xem tôi có hiểu ám chỉ của bà về Bản

Sách Cổ Chép Tay hay không.

Tôi hỏi:

- Chị cũng biết về chín mặc khải? Maya gật đầu. Tôi hỏi:

- Theo chị thì tôi phải làm gì?

- Phương pháp của tôi thường đưa đến kết quả tốt đẹp. Trước tiên, hãy nhớ đến tính chất của những ý tưởng, trước khi nghĩ đến vấn đề sức khỏe, trong trường hợp này là sự bong gân của anh. Điều gì làm anh bận tâm? Và đâu là nỗi sợ mà tai nạn của anh đã làm lộ ra?

Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

- Tôi đã cảm thấy sợ hãi. Tôi cảm thấy có sự xuất hiện đồng thời của những xúc cảm đối lập, Tình hình ở thung lũng này có vẻ đáng sợ hơn nhiều, vượt quá những gì tôi đã nghĩ. Tôi cho rằng mình không đủ khả

năng để đương đầu. Mặt khác, tôi biết Charlene đang cần được giúp đỡ. Tôi bị lạc hướng và phân vân không biết phải quy định ra sao.

— Và lúc đó anh bị bong gân?

— Chỉ cho rằng tôi tự ý té ngã để không phải quyết định. Phải chăng đó là một giải thích có phần đơn giản?

— Chỉ có anh mới biết điều đó. Đôi khi, sự giải thích một tai nạn không phải là điều quá phức tạp. Hơn nữa anh không nên bỏ thời gian để tự bào chữa hoặc để chứng tỏ một điều gì đó với tôi. Hãy cố nhớ lại những căn nguyên tai nạn của anh.

— Tôi phải thực hiện điều đó như thế nào?

— Hãy tái lập sự thanh thản trong tâm trí và đón nhận thông tin đó.

— Bằng trực giác ư?

— Bằng cách sử dụng trực giác, bằng cách cầu nguyện, theo cách mà anh thấy phù hợp nhất.

Một lần nữa, tôi cưỡng lại những lời khuyên của Maya, bởi tôi không chắc mình có thể thư giãn và làm cho đầu óc lắng dịu. Cuối cùng, tôi nhắm mắt lại và trong một lúc, những ý tưởng ngưng dồn dập trong tâm trí tôi. Sau đó, một loạt những kỷ niệm liên quan đến Wil và những sự kiện trong ngày dồn về. Tôi để cho chúng tiếp nối nhau trôi qua. Ngay sau đó, tôi thấy mình ở tuổi lên mười: tôi đang khập khiễng rời khỏi sân bóng đá, và biết rõ rằng mình đang giả vờ bị bong gân. Sở dĩ như thế là vì tôi không muốn bị áp lực. Rồi tôi không còn nhớ đến chuyện đó nữa. Tôi nhận ra rằng, tôi thường bị bong gân ở mắt cá nhân, trong đủ mọi tình huống.

Trong khi phân tích các kỷ niệm, một loé sáng khác chợt xuất hiện trong tâm trí tôi, một cảnh tượng mờ đục, diễn ra từ nhiều thế kỷ trước:

Tôi làm việc trong một căn phòng được thắp sáng bởi một ngọn nến, thế rồi người ta phá cửa và lôi tôi ra ngoài.

Tôi mở mắt ra và nhìn Maya:

— Có thể tôi đã thấy một điều gì đó.

Tôi kể cho Maya về kỷ niệm thời thơ ấu của tôi, nhưng thị kiến sau đó thì có vẻ quá mơ hồ để tôi có thể mô tả cho Maya, vì thế tôi không nói ra.

Maya hỏi tôi:

— Anh nghĩ sao?

— Tôi không biết nữa. Ban đầu, tôi thấy việc bong gân của tôi là chuyện tình cờ. Tôi khó có thể nghĩ rằng tai nạn này là xuất phát từ mong muốn của tôi né tránh một số vấn đề. Hơn nữa, tôi đã ở trong những hoàn cảnh rất tệ, và nhiều lần tôi đã bị bong gân mắt cá chân. Vậy thì, tại sao lại bị chuyện đó?

Maya trầm ngâm:

— Nào ai biết? Có lẽ chính anh đã khơi dậy thói quen đó. Tai nạn, tật bệnh và sự hồi phục, tất cả đều là những hiện tượng huyền bí hơn ta tưởng. Chúng ta có thể tác động đến những điều sẽ xảy đến cho chúng ta trong tương lai, kể cả sức khỏe. Cho đến nay, khả năng đó chưa được khai phá.

“Tôi đã có lý khi không cho anh biết về tính chất trầm trọng của tình trạng. Tôi rất thận trọng khi cho bệnh nhân biết tình trạng của họ. Bệnh nhân thường có xu hướng tin một cách mù quáng vào lời bác sĩ. Nếu bác sĩ bảo rằng bệnh nhân sẽ hồi phục, bệnh nhân sẽ chấp nhận ý tưởng đó, xem nó như là của mình, và triển khai mọi nỗ lực để phục hồi sức khỏe. Tuy nhiên, vì những lý do đạo đức, bác sĩ phải cho bệnh nhân biết một cách chính xác về tình trạng của họ”.

Chẳng may, điều đó có những tác động ngược: đôi khi người bệnh chết chẳng bao lâu sau khi được biết họ đang trong giai đoạn cuối. Sức khỏe của tâm trí chúng ta buộc chúng ta phải tỏ ra rất thận trọng. Cơ thể có thể tái tạo và phục hoạt một cách thần kỳ. Trong quá khứ, người ta xem tứ chi như là những cơ cấu thể xác: ngày nay, người ta xem chúng như là những hệ năng lượng có thể biến đổi. Anh có biết những nghiên cứu khoa học gần đây về những tác động của sự cầu nguyện? Chúng cho thấy rằng các tác động tâm linh là hữu hiệu, và chúng ta không còn trông cậy vào sự trị bệnh hoàn toàn dựa trên thể lý theo mô thức xưa cũ. Giờ đây, chúng ta phải nghĩ đến một mô thức mới.

Maya lặng im một lúc, đổ ít nước lên cái khăn ở mắt cá chân của tôi, rồi nói tiếp:

- Trước tiên, ta phải nhận ra nỗi sợ đang gắn liền với vấn đề thể lý, rồi tháo gỡ sự bế tắc năng lượng hầu mở đường cho sự hồi phục sức khỏe một cách có ý thức. Tiếp đến, phải đưa tối đa năng lượng vào điểm bế tắc.

Tôi muốn hỏi cách thức để thực hiện điều đó, nhưng Maya đã nói ngay:

- Nào, hãy nâng cao tối đa năng lượng của anh.

Nghe theo những lời khuyên của Maya, tôi bắt đầu quan sát vẻ đẹp của thiên nhiên xung quanh tôi, và tìm kiếm một gắn kết tâm linh trong khi gọi lên một tình yêu thương mãnh liệt. Dần dà, những màu sắc trở nên sinh động hơn và sự nhạy cảm của tôi sắc bén hơn. Tôi nhận thấy, cùng lúc với tôi, Maya cũng nâng cao năng lượng của bà.

Khi sự rung động của tôi đã đạt đến mức tối đa, tôi nhìn Maya. Bà mỉm cười với tôi:

ược, giờ đây anh hãy tập trung năng lượng vào chỗ bế tắc của anh.

- Tôi phải làm sao?

- Hãy sử dụng chính sự đau đớn. Nó có thể giúp anh tập trung năng lượng vào điểm cần thiết.

- Lẽ ra tôi phải loại bỏ sự đau đớn mới đúng chứ?

- Chúng ta đã luôn cho là thế, nhưng thật ra sự đau đớn là một dấu hiệu sáng rõ.

- Một dấu hiệu sáng rõ ư?

- Đúng. Giờ thì anh thấy mức độ đau đớn thế nào rồi chứ? - Maya hỏi khi nhấn vào nhiều điểm trên bàn chân tôi.

Tôi nói:

- Còn đau nhức nhưng có thể chịu đựng được. Maya tháo cái khăn ra:

- Anh hãy chú tâm vào sự đau đớn của mình. Hãy xác định vị trí của nó.

- Tôi nghĩ rằng nó bao gồm toàn bộ mắt cá chân của tôi. Nhưng, khi

tôi duỗi căng và hướng các ngón chân lên phía trên, thì tôi phát hiện đúng hang ổ của sự đau đớn: phía trên bên trái của khớp. Maya đã có lý.

- Đây rồi, tôi đã xác định được nó.

- Giờ đây, anh hãy tập trung vào vùng đặc biệt đó, Hãy tập trung tối đa.

Trong vài phút, tôi ngồi im. Tôi định tâm một cách mãnh liệt và thăm dò đầy đủ điểm đó trong mắt cá nhân của tôi. Tôi nhận thấy rằng mọi nhận thức khác của cơ thể tôi — sự hít thở, tư thế bàn tay và cánh tay tôi,

mồ hôi ở sau cổ — đã mất hút rất xa ở hậu cảnh.

Maya nhắc nhở:

- Hãy cảm nhận đầy đủ sự đau đớn.

- Điều gì đang xảy ra?

- Tôi vẫn còn cảm thấy đau, nhưng tính chất của nó đã thay đổi. Nó trở nên nóng hơn, ít gây khó chịu hơn, và chỉ như một sự châm chích.

Trong khi nói, Tôi lại cảm thấy đau nhức như trước Tôi hỏi:

- Điều gì đã xảy ra?

Sự đau đớn không chỉ báo cho chúng ta biết một điều gì đó không ổn. Nó cũng chỉ cho chúng ta biết chính xác nơi đang gặp khó khăn. Vì thế, chúng ta có thể hướng theo nó như một dấu hiệu sáng rõ, rồi tập trung sự chú ý và năng lượng của chúng ta vào đúng nơi. Hẳn là sự đau đớn và sự tập trung chú ý không thể cùng tồn tại trong một không gian. Dĩ nhiên, khi sự đau nhức là quá dữ dội và ta không thể tập trung, ta phải dùng thuốc giảm đau, nhưng theo tôi, tốt hơn không nên loại bỏ hoàn toàn sự đau nhức, để có thể sử dụng hiệu quả dấu hiệu sáng rõ.

- Giờ đây, tôi phải làm gì?

- Phải chủ tâm gửi năng lượng tâm linh đến đúng nơi đã được sự đau nhức chỉ ra. Tình yêu thương được chuyển đến sẽ tái tạo những tế bào bị hư tổn và giúp chúng hoạt động lại một cách hoàn hảo.

Tôi giương mắt.

Maya nói:

- Nào, tiến hành đi. Hãy kết nối lại một cách toàn diện. Tôi sẽ hướng dẫn anh trong phần này của trải nghiệm.

Tôi ra hiệu cho Maya ngay khi đã sẵn sàng.

Bà nói:

— Hãy cảm nhận sự đau nhức bằng toàn bộ con người anh. Bây giờ, hãy hình dung năng lượng đầy tình yêu thương của anh đang tiến vào trung tâm của sự đau nhức: năng lượng đó đưa nơi đang đau nhức cùng những tế bào của nó vào một rung động cao. Hãy nghĩ rằng các hạt đang thực hiện một bước nhảy lượng tử về một mẫu năng lượng thuần khiết. Vốn là tình trạng tối ưu của nó. Hãy cảm nhận cảm giác châm chích ở nơi đó trong khi sự rung động tăng tốc.

Mava lặng im một hồi rồi nói tiếp:

- Giờ đây, trong khi tiếp tục tập trung vào điểm đau nhức, hãy cảm nhận dòng năng lượng đang dâng lên dọc theo hai cẳng chân, ngang qua hai hông; dâng lên vùng bụng và ngực... và cuối cùng lên đến cổ và đầu. Hãy cảm nhận sự châm chích hòa lẫn với sự rung động tâm linh trong toàn bộ cơ thể anh đang hoạt động với một hiệu năng tối đa.

Tôi tuân theo những chỉ dẫn của Maya và, sau một lúc, toàn bộ cơ thể tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn, đầy năng lượng hơn. Tôi duy trì tình trạng đó trong mười phút, rồi mở mắt ra và nhìn Maya.

Trong bóng tối, Maya đang dựng cái lều của tôi trên một mặt đất bằng phẳng giữa hai cây thông. Bà nhìn tôi và hỏi:

- Anh thấy đỡ chưa? Tôi gật đầu.

Bà hỏi tiếp:

- Anh đã hiểu rõ những giai đoạn khác nhau của quá trình?

- Vâng tôi đã đưa được năng lượng vào bên trong sự đau nhức.

- Đúng, những bài tập trước đó cũng quan trọng không kém. Để bắt

đầu, anh phải xem xét ý nghĩa của thương tích hoặc của chứng bệnh, nó

bày tỏ một trong những nỗi sợ hãi của anh, nỗi sợ hãi đang biểu hiện trong cơ thể anh. Như thế, anh có thể giải tỏa sự bế tắc gây ra bởi nỗi sợ và giúp cho năng lượng tâm linh có thể tác động. Một khi sự bế tắc không còn nữa, anh có thể sử dụng sự đau nhức như một dấu hiệu sáng rõ, anh có thể nâng cao sự rung động tại vùng đó, rồi trong toàn bộ cơ thể. Nhưng điều quan trọng là phải bắt đầu dò tìm nguồn gốc của nỗi sợ hãi. Nếu nó có nguồn gốc từ xa xưa, thì ta phải nhờ đến thuật thôi miên hoặc sự can thiệp của một nhà tâm lý trị liệu.

Tôi nói với Maya về thị kiến mà tôi có về một thời xa xưa, có thể vào thời Trung cổ, trong đó có nhiều người đã phá cửa phòng tôi và lôi tôi ra ngoài một cách hung bạo.

Maya trầm ngâm:

- Đôi khi sự bế tắc có nguồn gốc từ rất xa xưa trong quá khứ. Nhưng càng thăm dò nó, thì anh càng có thể tác động đến nỗi sợ hãi, càng hiểu rõ hơn con người thật của anh, và mục tiêu của kiếp sống hiện nay của anh ở trần gian. Và lúc đó, anh có thể vượt qua giai đoạn cuối của quá trình hồi phục sức khỏe, và là giai đoạn quan trọng nhất. Anh phải nhớ đến những mục tiêu của đời anh. Sự hồi phục đích thực diễn ra khi ta có thể hình dung một tương lai mới đầy phấn khởi. Chỉ có thần cảm mới giữ cho ta được khỏe mạnh.

Nhìn Maya một lúc, tôi nói:

- Lúc này, chị đã khẳng định rằng sự cầu nguyện cũng có tác dụng, Với một người đang trong tình trạng không ổn, cách cầu nguyện tốt nhất là

gì?

- Chúng tôi đang cố khám phá điều đó. Điều đó có liên quan đến mặt

khải thứ tám: Ta phải gửi đến cho người bất ổn đó năng lượng và tình

yêu thương đang chảy trong ta và xuất phát từ nguồn thiêng; đồng thời ta phải hình dung người đó đang nhớ lại mục tiêu đích thực của đời họ. Dĩ nhiên, đôi khi người đó chỉ nghĩ rằng đã đến lúc họ phải đi vào một chiều kích không- gian khác. Khi điều đó xảy ra, chúng ta phải chấp nhận.

Maya đã dựng xong lều. Bà nói tiếp:

- Hãy nhớ rằng những phương pháp này phải được kết hợp với những phương

pháp của y học cổ truyền. Ph chi nơi này gần bệnh viện của tôi thì tôi đưa anh vào để được xét nghiệm đầy đủ. Tối nay, tôi khuyên anh nên ở lại đây, và tốt hơn nên cử động càng ít càng tốt.

Maya lấy ra cái bếp gas nhỏ của tôi và châm lửa. Bà cho nước và xúp đóng gói vào cái xoong rồi đặt lên lửa.

Bà nói:

- Tôi về thành phố đây. Tôi cần một cái nẹp cho mắt cá chân của anh và ít thuốc. Ngày mai tôi sẽ trở lại, và sẽ mang về đây một thiết bị liên lạc viễn thông, để phòng khi chúng ta cần giúp đỡ.

Tôi gật đầu.

Maya đổ phân nước trong cái bình của bà vào bình nước của tôi. Ở sau lưng bà, chút ánh sáng sau cùng của ngày tắt lịm ở phía tây.

Tôi hỏi:

- Bệnh viện của chị gần đây?

- Cách nơi này sáu kilômét về phía nam, nhưng không thể đi thẳng đến. Ta phải sử dụng con đường chính đi ngang qua phía nam thành phố.

- Tại sao chị có mặt tại nơi này?

Maya mỉm cười, đôi chút bối rối:

- Một điều khá lạ lùng. Đêm qua tôi mơ thấy mình đi dạo ở thung

lũng. Vì vậy, sáng nay tôi đã quyết định đến đây, Trong những ngày gần đây, tôi đã làm việc rất căng, và tôi cho rằng phải suy nghĩ về những hoạt động của mình tại bệnh viện. Tôi và người hợp tác với tôi có khá nhiều kinh nghiệm về những ngành y học hỗ trợ, các thảo dược... Đồng thời, máy điện toán cung cấp cho chúng tôi những dữ liệu đáng kể. Từ lâu, tôi đã mơ đến một kiểu trung tâm y tế như thế.

Bà ngưng lại một lúc, rồi nói tiếp:

- Trước khi anh đến đây, tôi đã ngồi ở đó, và năng lượng của tôi đã lên đến một mức lạ lùng. Tôi đã có thể nhìn thấy toàn cảnh đời mình, tất cả những trải nghiệm của tôi từ thời thơ ấu cho đến hôm nay. Cuộc đời tôi đã diễn ra trước mắt, một cách rất rõ ràng. Chưa bao giờ tôi có thể áp dụng hữu hiệu mặc khải thứ sáu đến thế.

Điều mà tôi trải qua đã chuẩn bị cho giai đoạn hiện nay. Mẹ tôi đã phải khổ sở suốt đời vì một căn bệnh mạn tính; nhưng bà không chịu tham gia vào sự hồi phục sức khỏe của bà. Và đạo đó, các bác sĩ không biết nhiều về vấn đề này. Có điều là, khi tôi còn trẻ, tôi thấy mẹ tôi không chấp nhận khám phá những nỗi sợ hãi của bà. Tôi đã ghi chép những dữ liệu mới mà tôi có thể tìm thấy về chế độ dinh dưỡng, các vitamin, những mức độ stress, thiền định và vai trò của với sức khỏe; tôi đã truyền đạt những điều đó cho mẹ tôi với hy vọng có ngày bà sẽ từ bỏ tâm trạng tiêu cực. Khi ở tuổi mới lớn, tôi đã bị giảng xé bởi ước muốn trở thành nhà truyền giáo và theo học y khoa. Tôi chẳng biết điều gì đã thúc đẩy tôi nghĩ ra cách thức sử dụng tư duy, niềm tin, nhằm thay đổi tương lai và trị bệnh.

Về phần cha tôi, ông là người kỳ lạ. Ông làm việc trong một phòng thí nghiệm sinh học, nhưng không bao giờ ông công bố kết quả những phát hiện của ông, ngoại trừ trong những bài viết chuyên ngành hoặc trong những báo cáo khoa học. Ông khẳng định mình chỉ ‘thuần túy nghiên

cứu’ Các đồng nghiệp kính trọng ông. Không ai dám đến gần ông. Ông là hiện thân của uy quyền tuyệt đối. Khi tôi đến tuổi trưởng thành thì cha tôi qua đời vì bệnh ung thư. Lúc đó, tôi đã phát hiện rằng đam mê đích thực của cha tôi là nghiên cứu về hệ miễn dịch, đặc biệt là về cách thức mà tính trách nhiệm của cá nhân và sự yêu thích đời sống củng cố khả năng phòng chống bệnh của chúng ta.

Cha tôi là người đầu tiên đã linh cảm có mối quan hệ đó, và các nhà nghiên cứu hiện nay đã xác nhận trực giác của ông. Nhưng tôi chưa hề nói chuyện với cha tôi về điều mà ông đã phát hiện. Trước tiên, tôi tự hỏi tại sao tôi được sinh ra trong gia đình này, và tại sao tôi đã ứng xử theo cách đó. Nhưng cuối cùng, tôi phải chấp nhận sự thật: cha mẹ tôi có sự kết hợp những tính cách và những quan tâm đã ảnh hưởng đến sự phát triển của tôi. Vì thế, khi còn trẻ, tôi thích được gần họ. Khi chú ý đến mẹ, tôi biết rằng mỗi người chúng ta phải nhận lấy trách nhiệm cho sự hồi phục sức khỏe của mình. Chúng ta không thể đổ trách nhiệm đó lên người khác, để hồi phục sức khỏe, ta chủ yếu phải chiến thắng những nỗi sợ hãi đang thống trị cuộc sống của ta, những nỗi sợ hãi mà ta không muốn đương đầu, nhằm tìm thấy nguồn cảm hứng tâm nhin của ta về tương lai, sự sáng tạo mà ta sẽ cống hiến.

Ở gần cha tôi, tôi hiểu được rằng các bác sĩ phải quan tâm hơn đến trực giác và những tầm nhìn của bệnh nhân. Sự kết hợp của hai đóng góp

- của cha và mẹ - đã thúc đẩy tôi nghĩ đến một mô thức y học mới, dựa trên khả năng của người bệnh để họ có thể làm chủ cuộc sống của họ và tìm ra con đường tốt đẹp. Thông điệp của tôi là: tự thâm tâm, chúng ta biết cách thức để tham gia vào sự

hồi phục sức khỏe của chính mình, nằm trong bình diện thể lý hoặc tâm lý. Chúng ta có thể trở thành những người có thần cảm và mong ước tạo dựng một tương lai lý tưởng, tốt đẹp

và trong trường hợp đó thì những phép lạ sẽ diễn ra.

Maya đứng dậy, nhìn mắt cá chân của tôi và nói:- Tôi phải đi đây, anh hãy cố tránh, đừng đụng chạm gì đến bàn chân này. Anh cần phải nghỉ ngơi. Ngày mai tôi sẽ quay lại.

Thấy tôi có vẻ lo âu, Maya áp hai bàn tay lên mắt cá chân của tôi:

- Anh đừng lo. Với đầy đủ năng lượng, người ta cần thiết là phải có nhiều người tập hợp với tâm nhìn đúng đắn. Chúng ta có thể chữa trị mọi thứ. Chúng ta có mọi khả năng.

Maya mỉm cười rồi đứng dậy và ra đi.

Đột nhiên, tôi muốn gọi Maya và kể cho bà về chuyện tôi đã du hành vào một chiều kích khác và đã biết một số điều về nỗi sợ hãi và về bảy người phải tập hợp lại. Nhưng tôi dằn lòng, để cho sự mệt mỏi xâm chiếm, và nhìn Maya mất hút trong rừng. Tôi thầm nghĩ, “Hắn sẽ không quá muộn, ngày mai”... bởi tôi ngờ ngờ là mình đã biết về Maya.

4. HỒI TƯỞNG

Sáng hôm sau, tôi giật mình thức dậy bởi tiếng kêu của một chú chim cất ở trên cao. Trong vài phút, tôi chăm chú lắng nghe, mừng rỡ đến những vòng lượn tuyệt vời của nó trong không trung. Lại một tiếng kêu nữa, rồi im bật. Tôi vội vã ngồi dậy, nhìn ra cửa lều; buổi sáng có nhiều mây, nhưng nóng. Một ngọn gió nhẹ lay động những ngọn cây.

Tôi lấy từ ba lô ra một băng vải và cẩn thận băng bó mắt cá chân; khi thận trọng xoay bàn chân, tôi chỉ còn cảm thấy hơi đau. Sau đó, tôi bò ra khỏi lều và đứng dậy. Một lúc sau, tôi cố bước một bước về phía trước. Mắt cá chân có vẻ yếu nhưng, nếu tôi hơi khập khiễng, thì nó xem chừng có thể chịu được sức nặng của tôi. Tôi ngạc nhiên; phải chăng phương pháp của Maya đã phát huy tác dụng, hay sự tổn thương của những dây chằng khớp là không đến nỗi nào? Không thể trả lời thắc mắc đó.

Tôi lục balô, lấy quần áo ra để thay. Rồi tôi gom những chén bát của bữa ăn tối qua. Thận trọng, chú tâm đến mọi âm thanh hoặc chuyển động đáng ngờ, tôi đi về phía dòng sông. Sau khi đã tìm thấy một nơi để không thể bị ai bắt gặp, tôi cởi quần áo và xuống nước, nước mát lạnh, mang lại sự sảng khoái. Tôi đứng yên một lúc, chẳng nghĩ ngợi gì, cố quên đi nỗi lo sợ mà tôi cảm thấy đang dâng lên. Tôi chăm chú nhìn màu xanh của lá cây trên đầu.

Thế rồi, bỗng dưng, tôi bắt đầu nhớ đến một giấc mơ cũ. Tôi ngồi trên một tảng đá... Có điều gì đó đã xảy ra... Wil cũng ở đó... như những người khác. Tôi mơ hồ nhớ đến một cánh đồng màu xanh và màu hổ phách. Tôi

không thể nhớ lại những đoạn khác của giấc mơ.

Trong khi mở nắp chai dầu gội đầu, tôi nhận thấy cây cối quanh tôi bỗng dưng có vẻ lớn hơn và rõ nét hơn. Khi vội vã tắm gội và rửa chén bát trong dòng sông, tôi nhận thấy ở phía bên phải có một tảng đá lớn, rất giống với tảng đá trong giấc mơ. Tôi ngưng rửa chén bát để nhìn kỹ hơn tảng đá. Bằng phẳng, với đường kính khoảng ba mét, nó có hình dáng và màu sắc tương ứng một cách chính xác với tảng đá mà tôi thấy trong giấc mơ.

Trong ít phút, tôi tháo dỡ lều, thu dọn đồ đạc vào ba lô, giấu nó dưới những cành cây ngã đổ trên đất. Sau đó, tôi quay lại gần tảng đá, ngồi xuống và cố nhớ đến cánh đồng màu xanh, đến vị trí chính xác của Wil trong giấc mơ. Lúc đó, Wil ở gần sau

lung tôi, bên trái. Giờ đây, một hình ảnh rõ nét của khuôn mặt Wil xuất hiện trong tâm trí, tựa như một bức ảnh rọi lớn. Cố giữ mọi chi tiết đó trong đầu, tôi tạo lại hình ảnh của khuôn mặt Wil và bao quanh khuôn mặt đó bằng một vùng màu xanh.

Vài giây sau, tôi cảm thấy đám rối dương của mình như bị lãnh một cú đánh, và lại một lần nữa, tôi bị lôi đi rất nhanh trong một đường hầm đầy màu sắc. Khi dừng lại, tôi thấy quanh tôi là một khung cảnh màu xanh nhạt, lung linh và cạnh tôi là Wil.

Wil nói khi đến gần tôi hơn:

- Cảm ơn trời, cậu đây rồi. Cậu bỗng chốc nhạt nhoà khiến tôi không thể nhìn thấy cậu.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tiếng vo vo trở nên lớn thế?

- Tôi chẳng biết.

- Chúng ta đang ở đâu?

- Ở một cấp độ đặc biệt, nơi những giấc mơ diễn ra.

Tôi chăm chú nhìn cảnh sắc màu xanh. Chẳng có gì chuyển động:

- Anh đã từng đến nơi này rồi chứ?

- Đúng, trước khi gặp cậu ở cạnh ba thác nước, nhưng ngày ấy tôi chẳng hiểu vì lý do gì.

Trong một lúc, chúng tôi nhìn quanh, rồi Wil hỏi tôi:

- Điều gì đã xảy đến với cậu khi cậu quay lại nơi đó?

Tôi kể lại cho Wil nghe những chuyện liên quan đến những người tôi đã gặp, bắt đầu bằng những dự đoán của Joel về những thảm họa môi trường và xã hội. Wil chăm chú nghe, không bỏ sót một mảng nào của bức tranh mà Joel đã vẽ ra.

Wil nhận xét:

— Đó là người phát ngôn của nỗi sợ hãi. Gật đầu, tôi hỏi:

— Anh có lý. Theo anh thì những dự đoán bi quan đó có thực sự xảy

ra?

— Nhiều người bắt đầu tin chuyện đó và như thế là nguy hiểm. Cậu hãy nhớ đến mặc khải thứ chín: sự phục hưng của tinh thần càng phát triển, thì nó càng phải chế ngự sự thu hút của nỗi sợ hãi.

Tôi nói:

— Tôi cũng gặp một phụ nữ.

Wil nghe tôi kể về Maya, và anh đặc biệt quan tâm đến cách Maya chữa trị bong gân cho tôi.

Khi tôi kết thúc câu chuyện, ánh mắt ngĩ ngại của Wil hướng về nơi xa xăm.

Tôi nói thêm:

— Theo tôi, Maya chính là hậu thân của người phụ nữ trong thị kiến của Williams, là cô gái đã cố gắng, không để chiến tranh xảy ra với người Indian.

Wil đáp:

— Có thể quan điểm của Maya về sự phục hồi sức khỏe sẽ cung cấp cho chúng ta một bí quyết để đương đầu và chiến thắng nỗi sợ hãi. Hãy nghĩ xem. Cậu đã đến đây nhằm tìm Charlene và cậu đã gặp David. David đã giải thích với cậu rằng mặc khải thứ mười giúp ta hiểu rõ hơn về sự phục hưng tinh thần đang diễn ra trên trái đất. Nếu ta khám phá ra liên quan của chúng ta với Cõi Bên Kia. Theo David thì mặc khải thứ mười sẽ giúp ta hiểu rõ tính chất của những trực giác, biết gìn giữ nó trong tâm trí ta, và có thể nhìn thấy con đường có tính đồng bộ, ăn khớp của ta, một cách toàn diện hơn.

Sau đó, cậu đã biết cách duy trì những trực giác của cậu, và cậu đã gặp tôi gần những thác nước. Tôi đã xác định với cậu rằng việc gìn giữ những trực giác và hình ảnh trong tâm trí của chúng ta cũng có tác dụng ở Cõi Bên Kia và rằng loài người đang đi vào hoà đồng với chiều kích không gian đó. Một lúc sau đó, tôi và cậu chứng kiến Williams nhìn lại toàn cảnh đời ông, và ông ta băn khoăn do không nhớ được một điều mà ông đã muốn thực hiện: Ông phải giúp tìm cách đương đầu với nỗi sợ hãi, vốn ngăn trở sự thức tỉnh tâm linh của chúng ta.

Williams đã nói rằng, chúng ta phải am hiểu nỗi sợ hãi và chống lại nó. Sau đó, tôi và cậu đã chia tay, và cậu gặp một nhà báo tên Joel. Ông này đã nói nhiều điều,

nhưng muốn truyền đạt cho cậu điều gì? Truyền đạt cái nhìn bi đát của ông ta về tương lai, ông ta sợ rằng nền văn minh của

chúng ta sẽ biến mất.

Tiếp đến, cậu đã gặp một phụ nữ. Bà đã dành cả đời mình để chăm sóc tha nhân. Bà giúp họ chiến thắng những bế tắc do sợ hãi gây ra. Để thực hiện điều đó, bà giúp cho trí nhớ của họ được sắc bén, hầu hết họ có thể nhận ra lý do đã khiến họ hiện diện trên cõi đời này. Như vậy, hồi ức giữ một vai trò quan trọng.

Bỗng nhiên có một cái gì đó chuyển động khiến chúng tôi phải chú ý. Có một nhóm linh hồn khác hình như đang xuất hiện cách chúng tôi ba chục mét.

Wil nói:

- Có lẽ họ hiện diện ở đây để giúp cho ai đó đang trong giấc mơ.

Tôi nhìn Wil:

- Họ giúp ta mơ ư?

- Phải, theo một cách nào đó. Đêm qua, khi cậu mơ thì đã có những linh hồn ở đó.

- Làm thế nào anh biết tôi đã mơ?

Khi cậu đột ngột quay về thế giới vật lý, tôi đã cố tìm cậu nhưng không thấy. Sau đó, trong khi tôi chờ đợi, tôi bắt đầu thấy khuôn mặt của cậu, và điều đó đưa tôi đến nơi này. Lần trước, khi tôi đến đây, tôi không thể nắm bắt ý nghĩa của điều tôi đã thấy, nhưng giờ đây tôi nghĩ rằng mình hiểu rõ hơn về điều diễn ra khi chúng ta mơ.

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Wil khoát tay về phía những linh hồn.

- Hẳn là mọi sự diễn ra một cách đồng bộ. Những gì mà cậu thấy đã

xây ra với tôi trước kia, do trùng hợp ngẫu nhiên, và giờ đây họ chờ xem ai sẽ đến thăm họ.

Ở hậu cảnh, tiếng vo vo gia tăng và tôi không thể trả lời Wil. Tôi cảm thấy bị mất phương hướng, đầu óc quay cuồng. Wil bước đến gần và đặt tay lên vai tôi.

- Hãy ở bên tôi! Hẳn phải có lý do để chúng ta thấy điều chúng ta đang thấy.

Tôi cố loại bỏ mọi ý nghĩ trong đầu, và rồi tôi nhận thấy một hình thể mới trong không gian, cạnh những linh hồn. Thoạt đầu, tôi nghĩ rằng có sự xuất hiện của những linh hồn khác. Sau đó, tôi biết đó là một toàn cảnh rộng lớn hơn; một bức tranh hoành tráng đang mở ra trước mắt chúng tôi, tựa như một ảnh chụp giao thoa laser, với những nhân vật, cảnh trí và đối thoại. Trung tâm của hoạt động là một cá nhân, một người đàn ông mà bóng dáng có vẻ quen thuộc với tôi. Sau đó chú tâm trong một lúc, tôi nhận ra đó là

Tựa như trong một bộ phim, tôi và Wil quan sát diễn tiến. Tôi cố dõi theo cảnh đó, nhưng tâm trí tôi vẫn còn rất mù mờ; chẳng thể hiểu thực sự điều gì đang diễn ra. Đoạn phim tiếp diễn, các linh hồn đến bên Joel và những đối thoại trở nên âm vang hơn. Vài phút sau, đoạn phim hình như chấm dứt, và mọi nhân vật đều biến mất.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Wil giải thích:

- Người đàn ông ở trung tâm của cảnh tượng đó đã mơ.

- Tôi nhận ra người đàn ông đó là Joel, người mà tôi đã nói với anh. Ngạc nhiên, Wil quay sang tôi và hỏi:

- Cậu chắc chứ?

- Chắc.

- Cậu có biết ông ấy mơ thấy gì không?

- Tôi không biết. Còn anh?

- Tôi nghĩ ông ta đã mơ thấy chiến tranh. Ông ta tìm cách thoát khỏi một thành phố đang bị bom đạn tàn phá. Sau khi đã rời khỏi cảnh tượng khủng khiếp, ông ta leo lên một ngọn núi để nhìn xuống thành phố. Lúc đó, ông ta nhớ ra rằng đã được lệnh phải gặp một nhóm quân nhân và trao cho họ một thiết bị nhằm vô hiệu hoá vũ khí của quân thù. Ông kinh hoàng khi biết rằng quân đội và thành phố đã bị huỷ diệt một cách có hệ thống do ông không thực hiện nhiệm vụ được giao.

- Quả thật là một con ác mộng.

- Đúng, nhưng nó có một ý nghĩa. Khi mơ, chúng ta du hành một cách vô thức đến chiều kích của giấc ngủ. Có những linh hồn xuất hiện để giúp chúng ta. Hãy nhớ rằng, chức năng của những giấc mơ là giúp chúng ta nhìn rõ cách thức để đương đầu với những tình huống hàng ngày. Mặc khải thứ bảy chỉ cho chúng ta biết cách diễn giải những giấc mơ, khi đối chiếu những hình ảnh mà ta thấy trong đêm với đời sống thực.

Tôi quay sang nhìn Wil:

- Thế thì, vai trò của những linh hồn là gì?

Sau khi nêu lên thắc mắc đó, chúng tôi lại bước đi. Wil vẫn đặt bàn tay lên vai tôi. Khi chúng tôi dừng lại, ánh sáng đang bao quanh chúng tôi chuyển sang màu xanh lục, một màu rất tươi, nhưng tôi có thể nhìn thấy những con sóng tuyệt đẹp màu hổ phách đang chuyển động xung quanh. Khi tôi hết sức chú tâm, những hình thể màu hổ phách đó biến thành những linh hồn.

Tôi liếc nhìn Wil, anh đang mỉm cười rạng rỡ. Không khí nơi này còn

về lễ hội và hân hoan. Trong khi quan sát các linh hồn, tôi thấy có nhiều linh hồn ở ngay trước mặt chúng tôi và tạo thành một nhóm. Những khuôn mặt của họ sáng ngời, nhưng tôi chỉ có thể tập trung vào họ không quá vài giây.

Tôi nói:

- Họ tràn đầy tình yêu thương.

Wil khuyên:

— Hãy cố nắm bắt đôi chút sự hiểu biết của họ.

Tôi hết sức chú tâm đến họ và biết rằng những linh hồn đó có quan hệ với Maya. Quả thật, họ đang hoan hỉ vì những phát hiện gần đây của Maya về chính mình, nhất là vì Maya đã hiểu bằng cách nào cuộc sống đã điều kiện hoá số phận của bà. Các linh hồn hình như biết rằng Maya đã làm một tổng kết về cuộc đời, theo mặc khải thứ sáu, và chẳng mấy chốc Maya sẽ nhớ đến ý nghĩa của việc được sinh ra trên đời này.

Tôi quay sang Wil. Anh cho tôi biết anh cũng nhìn thấy cùng những hình ảnh như tôi.

Vào lúc đó, tiếng vo vo lại gia tăng cường độ; bụng tôi đau thắt. Wil nắm lấy vai tôi. Khi thứ tiếng đó ngưng lại, sự rung động của tôi đột ngột giảm cường độ. Tôi nhìn về nhóm linh hồn, cố đón nhận năng lượng của họ và kết nối với họ để kích thích năng lượng của tôi.

Tôi ngạc nhiên khi thấy họ đột ngột trở nên nhạt nhòa và rời xa tôi ở khoảng cách gấp đôi.

Tôi hỏi:

— Chuyện gì đã xảy ra?

— Cậu đã tìm cách kết nối với họ để gia tăng năng lượng của cậu thay vì tiến sâu vào bên trong chính mình và kết nối trực tiếp với mạch thiêng

thánh. Các linh hồn biết rằng một sự khinh suất như thế sẽ không giúp cậu trong sự phát triển của cá nhân cậu.

Tôi tập trung vào bên trong mình và lấy lại mức năng lượng trước đó. Tôi hỏi:

— Làm thế nào có thể khiến các linh hồn quay lại?

Khi tôi vừa nói xong thì các linh hồn đã quay lại chỗ cũ của họ.

Wil và tôi nhìn nhau. Rồi anh nhìn chăm chăm vào nhóm linh hồn, khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Tôi hỏi:

- Anh thấy gì?

Vẫn nhìn chăm chăm hắt hàm về phía các linh hồn. Tôi cũng chú ý nhìn họ, trong khi một lần nữa cố nắm bắt sự hiểu biết của họ. Ít phút sau đó, tôi bắt đầu trông thấy Maya. Maya đang đắm chìm trong một khung cảnh màu xanh lục. Tuy những nét của bà có vẻ hơi khác và sáng rõ, nhưng tôi biết chắc đó là Maya. Trong khi tôi chú tâm vào Maya, thì một bức toàn ảnh giao thoa laser xuất hiện trước mắt chúng tôi — hình ảnh của Maya trong một trận chiến chống người Indian trong thế kỷ 19. Maya đứng trước một túp lều gỗ cùng với nhiều người, và đang nhiệt tình bàn về khả năng ngăn chặn cuộc xung đột. Một người đàn ông ăn mặc sang trọng đang chăm chú nghe Maya. Thị kiến diễn ra nhanh rồi dừng lại ở nỗ lực không thành của Maya trong thương thuyết với các chỉ huy quân đội. Sau đó là ngọn đồi,

nơi Maya và người bạn gái bị sát hại.

Sau khi từ trần, Maya thức dậy ở Cõi Bên Kia và nhìn lại toàn bộ cuộc đời đã qua. Bà kinh hoàng khi nhận thấy sự bướng bỉnh và ngây ngô của mình. Bà biết mình đã sai lầm trong vấn đề chiến tranh. Chưa phải lúc để ngăn chặn nó. Vào thời điểm đó, loài người chưa thể tiếp thu đầy đủ

những kiến thức được truyền lại từ Cõi Bên Kia để thực hiện những công việc lớn lao ấy.

Sau khi Maya đã nhìn lại toàn cảnh đời mình, tôi thấy bà đi vào vùng màu xanh lục, trong khi nhóm linh hồn đang ở phía trước chúng tôi, bao quanh bà. Điều lạ lùng là mọi khuôn mặt của các linh hồn đều có cùng một vẻ: đều có nét riêng, nhưng tất cả đều trông giống Maya.

Tôi nhìn Wil, có ý muốn hỏi. Anh khẳng định:

- Đó là nhóm linh hồn của Maya.

- Anh muốn nói gì?

Wil giải thích:

- Đó là một nhóm linh hồn mà Maya vang âm một cách gắn bó. Điều đó là logic. Trong một chuyến du hành của tôi trước khi gặp cậu, tôi đã gặp một nhóm linh hồn rất giống cậu.

Trước khi kịp trả lời Wil, tôi thấy có một chuyển động trong nhóm linh hồn phía trước chúng tôi. Một lần nữa, hình ảnh Maya nổi lên. Vẫn được bao quanh bởi nhóm linh hồn của mình trong vùng màu xanh lục, Maya đứng lặng lẽ trước một ánh sáng trắng, mãnh liệt, tựa như thứ ánh sáng đã bao quanh Williams khi ông Nhìn Lại Cuộc Đời. Maya đang chứng kiến một sự kiện quan trọng. Khả năng di chuyển của bà trong Cõi Bên Kia đã giảm và, một lần nữa, bà hướng sự chú ý đến Trái đất. Bà có thể trông thấy người mẹ tương lai của mình, sau cuộc hôn nhân thứ hai, đang ngồi trên xích đu, dưới một cổng vòm, và đang tự hỏi liệu sức khỏe của mình có chịu đựng nổi một lần thai nghén mới.

Maya bắt đầu hiểu sự tiến bộ mà bà sẽ đạt được khi sinh ra từ ụng người đàn bà đó. Nỗi ưu tư của người mẹ sẽ làm phát sinh nơi đứa con gái một quan tâm mãnh liệt đối với những vấn đề thuộc sức khỏe. Gia

đình đó sẽ kích thích sự quan tâm của Maya đối với y học và những phương

pháp hồi phục sức khỏe. Khi Maya lớn lên bên cạnh người mẹ ấy, thì bà sẽ không tích lũy những hiểu biết dành cho sự vui chơi, sẽ không nghĩ ra những cung cách khéo léo nhằm thỏa mãn cái tôi của mình, nhưng sẽ thử nghiệm chúng và để chúng bị thử thách bởi đời sống thực tế. Maya biết tính cách của mình có phần thiếu thực tế; và tính cách nồng nhiệt của bà đã làm cho bà phải trả giá đắt. Điều đó sẽ không tái diễn, nhờ ký ức vô thức của những sự kiện trong thế kỷ 19, và chúng đã lệnh cho bà phải thận trọng. Bà sẽ tiến bước một cách từ tốn, sẽ đơn độc hơn, và có được một người mẹ như thế hẳn là hữu ích.

Wil nói:

— Chúng ta đang nhìn thấy điều đã xảy ra khi Maya xem xét kiếp sống tương lai của bà, mà giờ đây là kiếp sống hiện tại.

Maya mừng rỡ đến diễn tiến của quan hệ với mẹ. Từ nhỏ, Maya sẽ phải chịu đựng tính cách tiêu cực của mẹ, những nỗi sợ hãi, xu hướng chỉ trích của bà. Điều đó khiến bà quan tâm đến mối liên quan giữa tinh thần và thể xác, cũng như trách nhiệm của người bệnh đối với sự hồi phục sức khỏe của chính mình. Maya sẽ truyền đạt những thông tin đó cho mẹ; sau đó, bà sẽ là người ủng hộ hàng đầu, là nhân chứng của những lợi ích của y học mới.

Tiếp đó, Maya chú ý đến người cha tương lai; ông đang ngồi cạnh người đàn bà trên xích đu. Thỉnh thoảng, bà ta nêu lên một câu hỏi, và ông trả lời rất ngắn gọn. Ông có vẻ thích ngồi lặng im, nhìn vào khoảng không và chẳng nói năng gì. Đầu óc ông sôi sục dưới áp lực của những ý tưởng. Ông đoán thấy những khả năng nghiên cứu mới, và nghĩ đến những vấn đề mà ông quan tâm

- Đặc biệt là những vấn đề liên quan giữa thân cảm và hệ miễn dịch. Maya nhìn thấy những ưu điểm và thái độ xa cách lạnh nhạt của cha. Nhờ ông, bà có thể chế ngự xu hướng tự lừa dối. Từ thuở nhỏ, bà phải biết tự suy nghĩ và trở nên thực tế. Sau này, hai cha con đã tranh luận về những vấn đề khoa học, và ông đã cho bà những thông tin hữu ích, giúp bà có được một cơ sở vững chắc cho những phương pháp điều trị mới.

Đối với cha mẹ của Maya, sự ra đời của Maya cũng mang đến cho họ những thuận lợi. Từ trẻ, Maya đã được cha mẹ kích thích sự quan tâm đến những phương pháp hồi phục sức khỏe, trong khi bà đẩy những phương pháp đó vào hướng đã được tiên định: mẹ sẽ chấp nhận có một thái độ tích cực hơn đối với bệnh tật, cha sẽ nỗ lực chống lại xu hướng né tránh tha nhân, xu hướng chỉ muốn sống trong thế giới riêng tư nhỏ bé của ông.

Thị kiến nhảy vọt một bước trong thời gian và dừng lại ở diễn tiến thời trẻ của bà. Trên đường đời, bà gặp nhiều người mà mỗi người, vào một lúc phù hợp, trên một vấn đề chính xác, làm phong phú sự học tập và kinh nghiệm của bà. Ở trường y khoa, bà gặp đúng những bệnh nhân và những thầy thuốc giúp bà phát triển quan điểm thực hành y học hỗ trợ.

Sau đó, Maya nhìn thấy cuộc gặp gỡ giữa bà và người cộng tác, cách thức họ cùng nhau mở một bệnh viện tư xác định một mô thức mới để trị bệnh và phục hồi sức khoẻ. Tiếp đó, thị kiến của Maya cho bà thấy bà sẽ tham gia vào một sự thức tỉnh tâm linh. Chúng tôi thấy Maya phát hiện chín mặc khải. Rồi bà gặp một nhóm thiên định trong số nhiều nhóm bắt đầu đi khắp nơi trên thế giới. Các thành viên của các nhóm nhớ rằng họ đã ở trong chiều kích khác và góp phần chiến thắng sự tập trung sợ hãi.

Rồi đột nhiên Maya thấy mình đang có những tiếp xúc quan trọng với

một người đàn ông cao lớn, thông minh; mặc quân phục. Tôi ngạc nhiên khi nhận thấy Maya từng quen biết ông. Đó là người đã ở bên bà khi bà bị sát hại trong thế kỷ 19- Tôi tập trung chú ý đến ông ta và lại nhận một cú sốc khác. Tôi đã trông thấy ông trong cuộc hồi tưởng của Williams, bởi ông là đồng nghiệp mà Williams không thể trợ giúp.

Sau đó, thị kiến của Maya lên đến một mức độ vượt quá khả năng hiểu biết của tôi, và cơ thể hợp nhất với ánh sáng chói chang ở phía sau. Thị kiến của Maya về tương lai hình như là phần của một thị kiến rộng lớn bao gồm toàn bộ lịch sử và tương lai của nhân loại. Maya hình như thấy kiếp sau của bà trong một tương lai sau cùng, nằm bên trong dòng tiến hoá của nhân loại, nhập vào cả quá khứ cũng như tương lai của bà. Tôi cảm nhận rõ tất cả những điều đó, nhưng chẳng thể phân biệt rõ những hình ảnh.

Thị kiến của Maya kết thúc và bà lại xuất hiện trong vùng xanh lục, bao quanh bởi nhóm linh hồn của bà. Năng lượng nhóm linh hồn của Maya đã gia tăng, và giờ đây có vẻ được bao bọc bởi một chuyển động xoáy màu trắng và màu hồng phách lấy cường độ từ thứ ánh sáng rực rỡ ở hậu cảnh. Từ thâm tâm, tôi có thể cảm nhận năng lượng, cùng với tình yêu thương và một rung động hầu như mãnh liệt hơn cả.

Đột nhiên, nhóm linh hồn biến mất và chỉ còn lại tôi với Wil. Chúng tôi ngạc nhiên nhìn nhau.

Tôi hỏi:

- Chúng ta đã chứng kiến chuyện gì?

— Toàn bộ sự tiến hoá của Maya, từ khi chào đời cho đến cuộc sống hôm nay, và điều đó được chứa đựng trong ký ức của nhóm linh hồn. Chúng ta đã ngược dòng thời gian và biết làm thế nào, từ buổi đầu Maya

đã biết cha mẹ tương lai của bà, biết điều mà bà nghĩ rằng có thể thực hiện, và cách thức cụ thể mà bà đã được ngoại xuất vào chiều kích vật lý lúc được thụ thai.

Sau một lúc im lặng, suy nghĩ về giải thích của Wil tôi nói:

- Maya hình như đã biết đời mình sẽ đi về đâu nếu được sinh ra.

— Trước khi chào đời, mỗi chúng ta đều có một thị kiến về cuộc sống tương lai của mình, kể cả cách thức mà mình có thể vượt qua những kịch bản đã được lập trước, và chuẩn bị điều mà mình muốn thực hiện.

Tôi hiểu hầu hết những điều đó, nhưng dẫu sao vẫn thấy lạ lùng. Theo lời kể của Maya, thì đời sống thật của bà rất khác. Mẹ bà không hề hiểu bà, còn cha của Maya, lại quá lạnh nhạt và xa cách đến nỗi, chỉ sau khi ông qua đời, Maya mới phát hiện những nội dung nghiên cứu của ông.

Wil nói:

— Đó là điều bình thường. Thị kiến cho ta một sơ đồ hướng dẫn lý tưởng về điều mà bản ngã cao cấp của ta muốn thực hiện trong cuộc đời. Những điều xảy ra trong đời gần giống với thị kiến đó, một sự phỏng chừng tốt đẹp nhất mà mỗi người chúng ta có thể thực hiện trong những hoàn cảnh hiện tại. Những gì mà mặc khải thứ mười cho ta biết về Cõi Bên Kia soi sáng trải nghiệm tâm linh của chúng ta trên trần gian, đặc biệt là quan điểm về những trùng hợp ngẫu nhiên và cách thức mà tính đồng bộ vận hành.

Khi một trực giác hoặc một giấc mơ chỉ cho ta một phương hướng để theo và chúng ta tuân theo, thì có một số sự kiện diễn ra và ta thấy chúng như là những sự trùng hợp thần kỳ. Ta cảm thấy sinh động và hào hứng hơn. Những sự kiện có vẻ như được sắp đặt bởi định mệnh như thể chúng buộc phải xuất hiện.

Những gì mà chúng ta vừa thấy đặt toàn bộ trong một quan điểm rộng lớn hơn. Những trực giác, những hình ảnh trong tâm trí về một tương lai khả dĩ, đều xuất phát từ Tâm Nhìn Khai Sinh của ta, từ những gì mà ta muốn thực hiện vào giai đoạn đó của cuộc hành trình. Điều đó có thể sẽ không trở thành hiện thực, bởi mỗi chúng

ta đều có tự do ý chí. Nhưng khi hành động phù hợp với thị kiến ban đầu, thì chúng ta thấy mình có thần cảm; chúng ta tin rằng mình đang trên con đường của định mệnh mà mình đã tuân theo.

— Vậy, nhóm linh hồn của chúng ta giữ vai trò gì?

— Chúng ta được liên kết với họ. Họ hiểu chúng ta, chia sẻ Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng ta, và theo chúng ta trong suốt cuộc đời chiêu kích khác, họ ở cạnh chúng ta khi chúng ta xem xét lại đời mình. Họ có vai trò lưu trữ ký ức của chúng ta, những thông tin về các giai đoạn khác nhau của sự phát triển của chúng ta.

Sau khi dừng lại một lúc và nhìn thẳng vào mắt tôi, Wil nói tiếp:

— Và khi chúng ta đang ở Cõi Bên Kia và một trong những linh hồn quay về chiêu kích vật lý, thì chúng ta gặp lại nhóm linh hồn đã trợ giúp linh hồn đó, và chúng ta sẽ đạt được quyền năng như những linh hồn đó.

— Vậy, có phải khi ta hiện diện trên trần gian, nhóm linh hồn của ta truyền cho ta những trực giác và hướng dẫn ta?

— Không phải vậy. Những trực giác và những giấc mơ là của riêng chúng ta, và xuất phát từ sự gắn kết tâm linh của chúng ta với thần linh. Những nhóm linh hồn chỉ gửi đến cho chúng ta năng lượng bổ sung và nâng cao tinh thần chúng ta một cách đặc biệt, một cách mà tôi chưa thể nhận biết. Khi vươn cao lên theo cách đó, thì chúng ta có thể dễ dàng hơn để nhớ đến điều mà chúng ta đã biết.

Cảm thấy bị thu hút bởi những giải thích của Wil, tôi hỏi:

— Vậy điều đó giải thích ý nghĩa giấc mơ của tôi và của Joel?

— Đúng. Khi mơ, chúng ta gặp lại những nhóm linh hồn của mình, khiến ta nhớ đến mục tiêu lúc này của đời sống. Chúng ta nhận được cái nhìn ban đầu về mục tiêu. Sau đó, khi thức giấc, chúng ta giữ lấy hồi ức đó, tuy đôi khi dưới dạng biểu tượng. Trong trường hợp của cậu, vì cậu cởi mở hơn nên dễ đón nhận tính tâm linh, cậu đã ghi nhận một cách sát nghĩa những thông tin từ giấc mơ.

Joel ít cởi mở hơn đối với tính tâm linh. Giấc mơ của ông ta có vẻ rối ren. Hồi ức của ông ta không rõ ràng và ý thức của ông ta đã nhận một thông điệp có tính biểu tượng. Joel chỉ hiểu cái ý tổng quát về Tâm Nhìn Khai Sinh: ông ta phải ở lại đó để giúp giải quyết một vấn đề trong thung lũng, và nếu bỏ trốn thì ông ta sẽ hối tiếc.

- Vậy thì những nhóm linh hồn luôn giữ năng lượng cho chúng ta, và mong rằng

chúng ta sẽ nhớ đến Tầm Nhìn Khai Sinh của mình?

- Đúng.

- Tại sao nhóm linh hồn của Maya hân hoan đến thế?

- Nhóm đó hân hoan vì Maya đã thấy rõ tại sao bà được sinh ra từ người cha và người mẹ đó, và bằng cách nào những trải nghiệm của bà trong thời thơ ấu đã chuẩn bị để bà chọn nghề nghiệp là chăm sóc tha nhân và giúp họ hồi phục sức khỏe. Nhưng... đó chỉ là phần đầu của Tầm Nhìn Khai Sinh của Maya. Bà còn nhớ đến những yếu tố khác. Tôi đã có mặt khi Maya gặp lại người bạn đã cùng bị sát hại với bà trong thế kỷ 19. Nhưng còn có những thông tin mà tôi không thể hiểu. Cậu thì sao?

- Mọi sự không rõ ràng lắm. Thị kiến gọi lên nỗi sợ hãi hiện đang phát triển. Nó khẳng định rằng Maya là thành viên của nhóm bảy người

mà Williams đã thấy quay trở lại trần gian. Nhóm đó có một tầm nhìn rộng lớn hơn tiềm ẩn dưới những mục tiêu của đời sống, tầm nhìn mà chúng ta cần có để xua đi nỗi sợ hãi,

Trong một lúc, tôi và Wil nhìn nhau. Rồi tôi cảm thấy có một rung động mới, xuất phát từ trải nghiệm trước đây của tôi...Hình ảnh về cuộc gặp giữa Maya với người đàn ông cao lớn xuất hiện trong tâm trí tôi. Maya cũng đã thấy cảnh đó. Vậy, người đàn ông đó là ai?

Khi tôi định nói với Wil về hình ảnh đó, tôi bỗng hụt hơi. Một cơn đau không thể chịu nổi cắt qua dạ dày tôi. Cùng lúc đó, có một tiếng gào chói tai khiến tôi lùi lại. Như lần trước đây, tôi vươn tay về phía Wil và thấy khuôn mặt anh trở nên mờ ảo. Tôi cố nhìn điều đang xảy ra, nhưng tôi mất thăng bằng và té ngã.

5. ĐÓN NHẬN KIẾN THỨC

Giờ đây tôi lại trở về bên dòng sông và nằm dài trên tảng đá. Trong một lúc lâu, tôi chăm chú nhìn bầu trời xám xịt cùng những đám mây báo hiệu cơn mưa và nghe tiếng nước chảy gào bên cạnh. Tôi nhòm người trên khuỷu tay và nhìn quanh, cảm thấy mệt mỏi và nặng trĩu, y hệt như lần trước đây, khi tôi rời khỏi chiều kích không gian kia.

Tôi đứng dậy một cách khó khăn, cảm thấy hơi đau ở mắt cá chân. Tôi khập khiễng đi vào rừng, đến chỗ cất giấu balô để lấy những thứ cần thiết cho bữa ăn sáng. Tôi đi rất chậm và chẳng suy nghĩ gì. Đầu óc tôi trống rỗng một cách lạ lùng, tựa như sau một buổi thiền định kéo dài. Sau đó, tôi cố dần dần gia tăng sinh lực bằng cách hít thở sâu nhiều lần, rồi nín thở. Đột nhiên, tôi lại một lần nữa nghe thấy tiếng vo vo, và một hình ảnh mới xuất hiện trong tâm trí tôi. Tôi đi về hướng đông, hướng xuất phát thứ tiếng đó, cố xác định nguồn gốc của nó.

Kinh hoàng, tôi muốn bỏ chạy. Nhưng rồi tiếng vo vo ngưng ngay sau đó, và tôi nghe có tiếng xào xạc của lá. Ở phía sau tôi. Tôi quay lại nhìn. Maya đang tiến đến bên tôi.

Tôi ngạc nhiên nói:

- Chị luôn xuất hiện đúng lúc.
- Anh nói gì? Tôi đã mất khá nhiều thời gian để tìm anh. Anh đã đi đâu?
- Dưới kia, bên sông.
- Lạ thật, tôi đã không thấy anh. Mắt cá chân anh sao rồi? Tôi gượng cười:
- Tôi có chuyện cần nói với chị.

- Tôi cũng vậy. Tôi muốn cho anh biết một tin. Có một điều gì đó rất lạ lùng đang diễn ra. Hôm qua, trên đường về thành phố, tôi có gặp một nhân viên kiểm lâm, và kể cho ông ta về tai nạn của anh. Ông ta có vẻ không muốn cho chuyện đó bị lộ ra, và dứt khoát đưa đến đây một chiếc ô tô để đón anh trong sáng nay. Tôi đã chỉ nơi anh cắm trại, và ông ta buộc tôi phải hứa rằng sáng nay tôi phải đi cùng ông ta. Vì thấy thái độ của ông ta rất đáng ngờ, nên tôi đã đến đây trước; nhưng có lẽ chẳng mấy chốc ông ta sẽ đến đây.

Tôi nói:

- Vậy chúng ta phải rời khỏi đây ngay. Về lo sợ, Maya hỏi:

- Hãy cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra?

- Có ai đó đang tiến hành những thí nghiệm trong thung thung lũng này. Tôi nghĩ rằng cô bạn Chariène của tôi hoặc có dính dáng đến vụ này hoặc đang bị nguy hiểm. Ít nữa, hẳn đã có trong những người có chức có quyền của Cục Thủy Lâm đã cho phép tiến hành những thí nghiệm đó.

Maya trố mắt, cố hiểu những gì tôi vừa nói. Tôi cảm lầy balô:

- Nay Maya, tôi mong chị cùng đi với tôi trong chốc lát. Tôi có nhiều điều cần nói với chị.

Maya gật đầu. Trong khi chúng tôi đi về hướng đông dọc theo con sông, tôi kể cho Maya về cuộc gặp của tôi với David và Wil, rồi đến hồi tưởng của Williams, và tranh luận của tôi với Joel. Trước khi nói với Maya về Tầm Nhìn Khai Sinh của bà, tôi dừng lại và ngồi trên một mô đất. Maya ngồi xôm, rồi tựa người vào một thân cây ở phía bên phải.

Tôi nói:

- Cả chị cũng thế, chị cũng liên quan đến vụ này. Rõ ràng là chị đã biết một trong những mục tiêu của đời chị: đưa vào trần gian này những phương pháp chăm sóc sức khỏe thuộc y học hỗ trợ, nhưng ngoài ra chị còn một mục tiêu khác. Chị là thành viên của nhóm bảy người mà Williams đã thấy nhóm họp.

- Làm sao anh biết?

- Wil và tôi đã chứng kiến Tầm Nhìn Khai Sinh của chị. Maya lắc đầu và nhắm mắt. Tôi nói:

- Nay Maya, chúng ta đến trần gian với một tầm nhìn về tương lai và những mục tiêu của cuộc đời chúng ta, Mọi trực giác, chiêm bao và những trùng hợp ngẫu nhiên đều có chức năng giữ cho chúng ta đi đúng đường, nhắc nhở chúng ta phương hướng mà chúng ta muốn dành cho đời mình.

— Vậy, tôi còn muốn làm gì khác nữa?

— Tôi không thể biết chính xác. Tôi không hiểu được. Nhưng điều đó có liên

quan đến nỗi sợ hãi tập thể mà con người càng lúc càng ý thức hơn. Những thí nghiệm đang được tiến hành ở thung lũng này cũng có nguồn gốc từ nỗi sợ hãi đó. Maya, hẳn chị muốn sử dụng những điều mà chị biết về việc trị bệnh và hồi phục sức khoẻ để góp phần chấm dứt những thí nghiệm nguy hiểm đang được tiến hành trong thung lũng này. Hẳn chị phải nhớ điều đó!

Maya đứng dậy và nhìn sang nơi khác:

- Ô, không! Anh không có quyền đổ trách nhiệm đó lên vai tôi. Tôi chẳng nhớ gì đến chuyện đó. Trong khi hành nghề bác sĩ, tôi đã làm những điều mà tôi phải làm. Anh đang tìm cách thao túng tôi. Tôi không

thích như thế, anh biết chứ! Giờ đây, khi tôi đã gây dựng một bệnh viện như tôi mong ước, thì anh không thể đòi hỏi tôi phải can dự vào vụ đó. Anh làm người rồi!

Tôi nhìn Maya và cố tìm những lý lẽ khác. Một lần nữa, tôi nghe có tiếng vo vo. Tôi nói:

— Chị có nghe thấy thứ tiếng đó, một âm thanh lạc điệu trong không trung? Đó là tiếng vo vo xuất phát từ những thí nghiệm mà tôi đã nói với chị. Chị hãy nghe đi, nó đó! .

Maya lắng tai một lúc, rồi nói:

— Tôi chẳng nghe thấy gì!

Tôi nắm lấy cánh tay Maya:

— Hãy nâng cao năng lượng của chị! Maya né sang một bên:

— Tôi chẳng nghe thấy tiếng vo vo nào! Tôi hít thở sâu:

— Rất tiếc, có thể tôi đã lầm. Có thể mọi sự không diễn ra theo cách đó.

Maya nhìn tôi một lúc và nói:

— Tôi có quen biết một người ở Sở Cảnh sát. Tôi sẽ gặp ông ấy. Đó là tất cả những gì mà tôi có thể làm.

— Tôi không chắc điều đó sẽ có ích. Hẳn là hầu hết mọi người đều không thể nghe thấy thứ tiếng đó.

— Anh có muốn tôi nhờ đến ông ấy?

— Vâng, chị hãy khuyên ông ấy tiến hành điều tra một cách kín đáo, và dè chừng những nhân viên kiểm lâm.

Maya phân trần:

— Tôi mong anh hiểu tôi. Tôi không thể xen vào chuyện đó. Tôi có cảm tưởng có điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra.

— Sở dĩ chị có cảm tưởng đó là vì sự thất bại của chị trong thế kỷ 19, khi can thiệp vào sự kiện xảy ra trong thung lũng này. Chị có nhớ chút gì về chuyện đó?

Maya nhắm mắt lại, có vẻ không muốn nghe tôi nói nữa.

Tôi bỗng nhiên thấy mình trong bộ quần áo da hoẵng, chạy lên một ngọn đồi, kéo theo sau con la cái. Tôi không lạ gì hình ảnh đó. Người đàn ông miền núi ấy là tôi. Thị kiến tiếp tục diễn ra: Tôi đã lên đến đỉnh đồi và dừng lại để nhìn về phía sau. Từ đỉnh đồi, tôi có thể trông thấy ba thác nước và khe lũng ở bên kia. Tôi trông thấy người Indian, Maya và viên trợ lý dân biểu. Như trong thị kiến trước đây, trận đánh chỉ mới bắt đầu. Tôi cảm thấy lo sợ. Tôi tiếp tục bước đi, kéo theo con la, không thể giúp họ thoát khỏi định mệnh của họ.

Xua đi những hình ảnh đó trong tâm trí, tôi nói:

— Tôi hiểu cảm nghĩ của chị. Maya đến gần tôi:

— Tôi mang cho anh nước và thức ăn. Giờ đây, anh định làm gì?

Tôi tiếp tục đi về hướng đông... một lúc. Tôi biết Charlene đã đi theo hướng đó.

Maya nhìn bàn chân tôi:

— Anh có chắc mắt cá chân anh chịu đựng nổi?

— Tôi đã quên, không cảm ơn chị đã giúp tôi. về phần mắt cá chân của tôi, nó sẽ ổn thôi. Chỉ còn đau nhức đôi chút. Tôi nghĩ mình sẽ không gặp

một vấn đề nghiêm trọng nào về chuyện bong gân này.

— Khi sự việc xảy ra theo cách đó, thì không ai có thể lường trước.

Tôi gật đầu, đeo balô trên vai và đi về hướng đông. Tôi quay lại chào Maya lần cuối. Trong thoáng chốc, Maya có vẻ ân hận, rồi sau đó khuôn mặt của bà lộ vẻ nhẹ

nhõm.

Tôi đi về hướng phát ra tiếng vo vo ở bờ trái dòng sông, và thỉnh thoảng dừng lại để nghỉ chân. Đến trưa tiếng vo vo dừng hẳn. Nhân đó, tôi cũng dừng lại để ăn trưa và xem xét tình hình. Vì mắt cá chân của tôi hơi sưng, nên tôi phải nghỉ ngơi một tiếng rưỡi trước khi tiếp tục. Sau đó, khi đã vượt qua gần hai kilômét tôi cảm thấy mệt và lại dừng chân. Đến chiều, tôi tìm một nơi để cắm tr

Như vậy là tôi đã vượt qua khu rừng trải dọc theo hữu ngạn dòng sông. Nhưng giờ đây, phía trước tôi là một chuỗi những đồi nhỏ và thung lũng nhỏ phủ kín các cây cô thụ. Qua một khe hở giữa những cành cây, một đỉnh đồi cao sừng sững ở đông nam, cách tôi khoảng một kilômét rưỡi.

Tôi trông thấy một gò nhỏ phủ cỏ gần đỉnh ngọn đồi đầu tiên - một nơi khá thích hợp để qua đêm. Trước khi đến gần, tôi thấy có một chuyển động trong những cây xanh. Tôi nép mình sau một tảng đá và quan sát Người hay thú? Tôi ở yên trong nhiều phút, rồi thận trọng rời xa nơi này để đi về hướng bắc. Trong khi bước chậm, tôi thấy một người đàn ông cao, cách gò đất lúc này khoảng vài trăm mét về phía nam, ông ta hình như đang dựng trại. Khi ngồi xổm, khi di chuyển một cách lặng lẽ, ông ta khéo léo dựng lều, rồi nguy trang nó bằng những lá cây. Trong thoáng chốc, tôi nghĩ đó là David, nhưng cử chỉ, điệu bộ và dáng dấp của người này hơi khác. Rồi ông ta biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. Tôi chờ ít phút,

sau đó quyết định tiếp tục đi về hướng bắc để không bị phát hiện. Sau khi đi được năm phút thì đột nhiên, người đàn ông đó xuất hiện phía trước tôi và hỏi:

— Anh là ai?

Tôi tự giới thiệu và, để khỏi bị nghi ngờ, tôi cho ông biết tôi đi tìm một cô bạn. Người đàn ông nói:

— Đây là nơi nguy hiểm. Tôi khuyên anh quay lui. Đây là vùng đất riêng.

Tôi hỏi:

— Còn ông, tại sao ông có mặt ở đây?

Ông ta chăm chú nhìn tôi, nhưng không trả lời. Lúc đó, bỗng nhớ đến điều mà David đã nói, tôi hỏi:

— Ông có phải là Curtis Webber?

Ông ta lại nhìn chăm chăm tôi một lúc, rồi bỗng mỉm cười:

— Như vậy là anh quen biết David Lone Eagle!

— Tôi chỉ nói chuyện với David trong chốc lát, nhưng David đã bảo rằng tôi sẽ gặp ông trong vùng này. David đang ở trong thung lũng và tìm cách để gặp ông.

Curtis gật đầu, nhìn về phía lều của ông, rồi nói:

— Đêm sắp xuống. Không nên để ai trông thấy chúng ta. Anh hãy về trại của tôi - Tôi nay, anh có thể ngủ ở đó.

Tôi đi theo Curtis. Chúng tôi xuống đồi, rồi đi lên một ngọn đồi khác, đến một vùng cây cối um tùm. Trong khi tôi dựng lều, Curtis đốt bếp lò nhỏ để pha cà phê và khui một hộp cá thu- Tôi đưa ông ổ bánh mì mà Maya đã mang cho tôi.

Curtis nói:

— Anh có nói là anh đi tìm một người. Người đó là ai?

Tôi kể về sự biến mất của Charlene. Tôi cũng cho ông biết rằng David đã thấy cô đi vào thung lũng, và có người đã thấy cô đi về hướng này. Tôi không đề cập đến điều đã xảy ra trong chiều kích không gian khác, nhưng nói về tiếng vo vo và những chiếc Jeep bí ẩn mà tôi đã thấy. Curtis nói:

— Tiếng vo vo đó xuất phát từ nhà máy phát điện. Có người đang tiến hành thí nghiệm trong vùng này. Tôi không thể biết gì hơn. Tôi không biết những thí nghiệm đó được tiến hành bí mật bởi một cơ quan chính phủ hay một nhóm tư nhân.

— Ông có tiếp xúc với giới báo chí hoặc các viên chức địa phương về vấn đề này?

— Tôi chưa gặp họ. Có điều là hầu hết mọi người đều không nghe thấy gì và điều đó là rắc rối. Giữa những vùng đất của tư nhân và đất của nhà nước là hàng ngàn hectar. Theo tôi nghĩ thì họ muốn tiến hành những thí nghiệm một cách kín đáo và ra đi trước khi có người biết điều gì xảy ra. Với điều kiện là họ có thể tránh được một thảm họa.

— Ông muốn nói gì?

— Họ có thể phá hủy toàn bộ nơi này, và biến nó thành một vùng tối tăm, một

loại Tam Giác Tử Thần Bermuda, nơi những qui luật vật lý thường xuyên biên đổi một cách không thể lường trước. Ngày nay, khoa học có thể tạo ra những điều lạ lùng.

— Làm thế nào ông biết điều đó? Mặt Curtis tối sầm:

— Trong những năm 1980, tôi góp phần phát triển công nghệ đó. Tôi đã làm việc cho Deltech, một công ty đa quốc gia. Sau khi bị cho thôi việc,

tôi mới biết Deltech chỉ là một cái tên bịa. Anh có từng nghe nói về Nicholas Tesla? Chúng tôi đã nghiên cứu chuyên sâu những giả thuyết của ông ấy và kết nối một số khám phá của ông với những công nghệ được ứng dụng. Trường điện từ của Trái Đất là một bộ ắc quy khổng lồ cung cấp rất nhiều điện năng, nếu ta có thể kết nối với nó. Để đạt được điều đó, phải kết hợp ba yếu tố: nhiệt độ xung quanh, một máy phát điện siêu dẫn, và một máy ức chế điện có tác dụng rất phức tạp làm gia tăng một số cộng hưởng tĩnh. Sau đó, ta phải kết nối nhiều máy phát điện với nhau, và với những thông số kỹ thuật chính xác, ta có thể lấy năng lượng từ không gian mà hầu như chẳng tốn kém gì.

Tuy nhiên, vào dạo đó, chúng tôi gặp phải hai vấn đề quan trọng. Trước tiên, các chi tiết kỹ thuật cơ điện là điều cực kỳ phức tạp. Thứ hai, không gian quanh máy phát điện trở nên không ổn định. Lúc thí nghiệm, chúng tôi chưa biết điều đó nhưng, thật ra, thí nghiệm đã kết nối với một chiều kích không gian khác, và điều này đã gây ra những hiện tượng lạ. Một hôm, chúng tôi thấy biến mất cả một máy phát điện, y hệt như sự việc đã xảy ra trong cuộc thí nghiệm ở Philadelphia.

— Ông nghĩ rằng vào năm 1943, người ta đã thực sự làm biến mất một con tàu và sau đó làm cho nó xuất hiện trở lại ở một nơi khác?

— Có rất nhiều công nghệ bí mật. Trong trường hợp của chúng tôi, họ đã giải tán toán nghiên cứu và, trong không đầy một tháng, cho thôi việc hết thầy để không một thông tin nào có thể lọt ra ngoài. Vào dạo đó, tôi không thắc mắc cũng chẳng phẫn nộ. Họ giải thích rằng những trở ngại là quá lớn lao để có thể tiếp tục nghiên cứu, và chúng tôi đã đi đến một ngõ cụt. Chúng tôi chấp nhận những lời nói dối của họ, nhưng sau này tôi biết có nhiều nhà nghiên cứu đã được tuyển dụng lại bởi một công ty khác.

Curtis trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

— Dẫu sao, tôi đã muốn làm một công việc khác. Giờ đây, tôi là tư vấn cho những công ty nhỏ, giúp họ cải thiện những thử nghiệm sử dụng tài nguyên, tái chế

các phê phẩm, và những việc thuộc loại đó. Càng làm việc, tôi càng tin rằng chín mặc khải đã có một tác động lớn. Nhưng tôi mong được làm việc lâu dài với những nguồn năng lượng truyền thông. Trong những năm gần đây, tôi không còn quan tâm đến những thí nghiệm mà tôi đã tham gia trước kia. Gần đây, tôi đã dọn đến sống trong vùng này, và hẳn anh có thể biết tôi kinh ngạc đến thế nào khi đi dạo trong thung lũng này và đã nghe thấy cũng thứ âm thanh từ xa xưa, khi tôi còn làm việc cho dự án tối mật đó.

Có ai đó tiếp tục tiến hành những thí nghiệm và, nếu xét theo những âm thanh, thì toán nghiên cứu hiện nay đã tiến bộ đáng kể. Lúc đó, tôi muốn gặp hai người có thể phân tích âm thanh đó, và yêu cầu họ báo cho Cục Bảo vệ Môi trường. Một trong hai người đó đã chết cách đây mười năm; người kia, bạn thân của tôi khi tôi đang làm việc cho công ty đa quốc gia, thì bị đột quỵ và đã từ trần hôm qua. Vì vậy, tôi đã quyết định một mình đi vào thung lũng này. Nhưng rồi đột nhiên, tôi có một ý nghĩ. Họ đã tiến đến giai đoạn sau cùng là xác định thông số kỹ thuật và như vậy họ đang xử lý vấn đề khuếch đại. Rất có thể, họ đang tìm cách kết nối với những dòng năng lượng của thung lũng này để ổn định tiến trình. Một phương pháp cực kỳ vô trách nhiệm. Nếu đã thực sự tìm ra những thông số, thì họ chỉ việc áp dụng với những quy mô nhỏ. Đằng này, họ tiến hành một thí nghiệm mở rộng hoàn toàn điên rồ. Tôi biết khá nhiều về có thể ước tính hiểm nguy mà họ gây ra. Họ có thể huỷ diệt toàn bộ thung lũng này hoặc, có những hậu quả tệ hại hơn. Nếu họ hướng những thiết bị của họ vào con đường liên không gian, thì nào ai biết điều gì có

thể xảy ra.

Curtis đột nhiên im bật, rồi hỏi:

— Anh hiểu tôi nói gì chứ? Anh đã nghe nói về chín mặc khải?

Sau khi nhìn thẳng vào mắt ông một lúc, tôi nói:

— Tôi phải kể cho ông về những gì đã xảy đến với tôi trong thung lũng này. Có thể ông sẽ không tin tôi.

Curtis gật đầu và nghe tôi kể về việc tôi đã gặp \Vil, về những cuộc du hành của tôi sang chiều kích khác. Khi nói về vấn đề Xem Xét Lại Cuộc Đời, tôi hỏi Curtis:

- Người bạn vừa qua đời của ông phải chăng tên là Williams?

- Đúng thế. Tại sao anh biết?

~ Chúng tôi đã thấy ông ấy đến từ chiều kích khác, sau khi ông ấy từ trần. Chúng tôi đã chứng kiến cuộc Xem Xét Lại Cuộc Đời của ông ấy.

Curtis có vẻ xao động:

- Tôi khó có thể tin anh. Tôi biết những mặc khải, ngay cả khi tôi không tìm cách áp dụng chúng. Tôi tin có thể có sự tồn tại của những chiều kích không gian khác; nhưng ở cương vị nhà khoa học, tôi khó có thể chấp nhận mặc khải thứ chín và ý tưởng cho rằng người ta có thể liên lạc với những người quá cố. Anh nói rằng Williams vẫn còn sống, theo nghĩa là hồn ma ông ta vẫn còn nguyên hình dáng trước kia?

- Vâng, ông ấy đã nghĩ đến ông.

Curtis nhìn tôi dăm dăm trong khi tôi giải thích cho ông về điều mà Williams đã phát hiện: Curtis và Williams đã hợp tác nhằm loại bỏ nỗi sợ hãi... và ngăn chặn những thí nghiệm.

—Curtis nói:

- Tôi không hiểu. Williams đã nói về nỗi sợ hãi nào?

Tôi không biết rõ. Nhiều người hiện nay không tin rằng có một ý thức tâm linh mới đang xuất hiện.

Trái lại, họ cho rằng nền văn minh của chúng ta đang đi vào giai đoạn suy thoái. Điều đó tạo ra một sự phân cực những quan điểm và niềm tin. Bao lâu sự phân cực đó còn tồn tại, xã hội sẽ còn bế tắc. Tôi hy vọng ông còn nhớ một điều gì đó về vấn đề này.

Curtis có vẻ ngỡ ngàng:

- Tôi chẳng biết gì về sự phân cực, nhưng tôi biết rằng tôi sẽ ngăn chặn những cuộc thí nghiệm.

- Ông ta một lần nữa có vẻ tức giận và hướng mắt về nơi xa.

Tôi nói:

- Ông Williams hình như biết cách ngăn chặn,

- Nhưng đầu sao, giờ đây ông ấy chẳng còn có thể chỉ bảo tôi.

Khi Curtis nói, tôi lại một lần nữa thoáng thấy hình ảnh Curtis và

Williams: họ đang trò chuyện trên một đỉnh đồi đầy cỏ dại.

Curtis dọn ra một bữa ăn nhẹ. Ông có vẻ ưu tư, và bữa ăn tối của chúng tôi kết thúc trong lặng lẽ. Sau đó, tôi thư giãn, tựa lưng vào một cây hồ đào, và nhìn về phía trên: sừng sững trên đỉnh đồi là bốn hoặc năm cây sồi, tạo thành một hình bán nguyệt khá toàn hảo.

Chỉ tay về phía ấy, tôi hỏi Curtis:

- Tại sao ông không dựng trại trên đó?

- Tôi không biết nữa. Tôi đã nghĩ đến nơi ấy, nhưng sau đó tôi cho rằng nó quá lộ hoặc có thể bị quá tải bởi năng lượng. Điều đó gọi là Codder's Knoll. Anh có muốn cùng tôi làm một vòng đến đây?

Tôi gạt đầu đứng dậy. Hoàng hôn màu xám đang phủ xuống trên cánh rừng. Đi trước tôi, Curtis bình về cái đẹp của cây cỏ trong khi chúng tôi leo lên con dốc. Khi đã lên đến đỉnh đồi, mặc dù ánh sáng đã giảm chúng tôi vẫn còn có thể trông thấy cảnh vật ở khoảng bốn trăm mét về phía bắc và phía đông. Mặt trăng hầu như tròn đã lên bên trên những hàng cây.

Curtis nói:

- Tốt hơn, chúng ta nên ngồi xuống đây, nếu không muốn bị phát hiện.

Chúng tôi ngồi lặng im trong một lúc lâu, ngắm cảnh và cảm nhận năng lượng xung quanh. Curtis lấy ra khỏi túi quần một đèn pin và để nó trên đất, sau lưng ông. Những sắc lá trong buổi đầu thu này làm tôi mê hoặc.

Nhìn tôi, Curtis hỏi:

- Anh có nhận thấy một điều gì đó, một mùi khói?

Nghĩ ngay đến cháy rừng, tôi quan sát những cánh rừng chung quanh, và ngửi mùi không khí.

- Không, tôi không ngửi thấy gì

Một điều gì đó trong thái độ của Curtis khiến cho không khí nhuốm màu u buồn, hoài cảm. Tôi hỏi:

- Ông nghĩ đến loại khói gì?

- Khói xì gà.

Dưới ánh trăng, tôi có thể thấy Curtis mỉm cười.

Hắn ông đang nghĩ một điều gì đó. Thế rồi, đột nhiên tôi cũng ngửi thấy mùi khói.

Tôi nhìn quanh và hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Williams đã hút những điếu xì gà có đúng mùi khói đó. Tôi không thể tin là ông ta đã chết.

Trong khi chúng tôi nói thì mùi đó biến mất. Tôi quyết định quên đi hiện tượng ấy để ngắm những cây sồi cổ thụ. Vào lúc này, tôi nhận ra rằng chúng tôi đang có mặt ở đúng cái nơi mà Williams đã gặp Curtis trong thị kiến của ông ta.

Vài giây sau, có một cái bóng xuất hiện phía sau hàng cây. Chỉ tay về hướng cái bóng, tôi hỏi Curtis:

- Anh có thấy cái gì ở kia?

Tôi vừa dứt câu thì cái bóng cũng biến mất.

Curtis trở mắt:

- Gì vậy? Tôi chẳng trông thấy gì.

Tôi không trả lời. Qua trực giác, tôi đã nhận được một thông tin, đúng như thông tin mà tôi đã nhận được từ những nhóm linh hồn, chỉ khác là lần này sự liên lạc có vẻ xa xăm và lơ mờ hơn. Thông tin liên quan đến những thí nghiệm về năng lượng và mang đến một dữ kiện xác nhận những nghi ngờ của Curtis: những nhà nghiên cứu đang tìm cách kết nối với những xoáy năng lượng thuộc các chiều kích không gian.

Curtis nói:

- Tôi vừa nhớ ra một điều. Một trong những thiết bị mà Williams đã dùng để hội tụ tia sáng ở những khoảng cách rất xa. Đó là một hệ thống gương parabol, Tôi

chắc rằng họ đang sử dụng nó để kết nối những xoáy năng lượng. Nhưng làm thế nào họ có thể biết những xoáy đó ở đâu chứ?

Ngay tức khắc, tôi cảm nhận được câu trả lời. Ai đó có thể liên lạc dễ

dàng với chiều kích bên kia đã chỉ cho họ những vị trí, cho đến khi máy điện toán của họ phát hiện những phương sai không gian.

Curtis nói:

- Chỉ có một giải thích duy nhất. Họ đã tìm được một người có khả năng tìm ra những vị trí có năng lượng cao. Sau đó, họ đã lập một biên dạng năng lượng của các địa điểm và tập trung một cách chính xác bằng cách quét một chùm sóng hội tụ. Có lẽ người đó cũng không biết họ đang làm gì.

- Chẳng nghi ngờ gì nữa, những người này rất nguy hiểm. Làm thế nào họ có thể thực hiện một điều như vậy?

Như để trả lời cho thắc mắc của Curtis, lại một thông tin nữa xuất hiện trong đầu tôi: Tuy thông tin có vẻ mơ hồ, nhưng hình như nó chỉ ra rằng hẳn phải có một lý do. Nhưng trước tiên, chúng tôi phải nhận thức về nỗi sợ hãi và tìm ra cách thức để thắng nó.

Tôi nhìn Curtis và thấy ông đang trầm ngâm. Cuối cùng, ông hướng mắt về phía tôi và nói:

- Tôi muốn biết tại sao nỗi sợ hãi lại xuất hiện vào lúc này?

- Trong một thời kỳ chuyển tiếp văn hoá, khi những niềm tin và những quan niệm xưa cũ đang sụp đổ để nhường chỗ cho những cách tư duy mới, thì nỗi sợ hãi phát sinh, trong ngắn hạn. Một mặt, có một số người tỉnh thức để đón nhận tính chất tâm linh, duy trì một sự kết nối yêu thương nội tại, sự kết nối tăng cường sức mạnh cho họ, và giúp họ tiến hoá một cách nhanh chóng; mặt khác, những người bị quan có cảm tưởng rằng mọi sự đang thay đổi quá nhanh và chúng ta đang đi sai đường. Họ sợ hãi và muốn thống trị những người khác để có thể nâng cao năng lượng của họ. Sự phân cực gây ra bởi nỗi sợ hãi đó có thể tỏ ra

rất nguy hiểm, vì những người bị thúc đẩy bởi nỗi lo sợ có thể biện minh

cho việc sử dụng những biện pháp cực đoan.

Trong khi nói với Curtis, tôi thấy mình đang triển khai những ý kiến trước kia

của Wil và Williams, đồng thời tôi nhận ra rằng mình luôn biết điều đó.

Curtis nói với vẻ vững tin:

- Tôi hiểu chứ. Đó là lý do khiến họ không ngần ngại tàn phá thung lũng này. Họ tin rằng nền văn minh chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ, và họ sẽ cảm thấy vững tin nếu họ có nhiều quyền lực hơn. Tôi sẽ không để cho họ làm điều đó! Nhà máy điện của họ sẽ tan thành khói.

Tôi lo lắng nhìn Curtis:

- Ông muốn gì?

— Đúng như điều mà anh vừa nghe. Trước đây, tôi là một chuyên gia về phá huỷ. Tôi biết phương pháp tiến hành.

Thấy tôi có vẻ khiếp đảm, ông nói tiếp:

— Anh đừng lo. Sẽ chẳng có ai bị thương. Tôi không muốn có cái chết nào để vương bận lương tâm.

- Ông không thấy rằng mọi hình thức bạo lực chỉ làm cho tình hình tệ hơn sao?

- Tôi nào có thể làm gì khác?

Một lần nữa, tôi thoáng thấy cái bóng lúc nãy và nó lại biến mất. Tôi đáp:

- Tôi không biết nữa, nhưng nếu chúng ta chống lại họ bằng sự tức giận, thì họ chỉ thấy chúng ta là những kẻ thù. Họ sẽ chống lại và sẽ càng sợ hãi hơn. Nhóm người mà Williams nói đến có vẻ như đã tập hợp để

thực hiện một hoạt động mới. Chúng ta xem như đã nhớ lại toàn bộ những Tầm Nhìn Khai Sinh của mình và đồng thời... một Thế Giới Quan.

- Thế Giới Quan... (Curtis suy nghĩ một lúc). David Lone Eagle là người đã sử dụng cụm từ này.

- Vâng, đúng thế.

- Anh biết điều đó là gì chứ?

- Đó là một quan niệm về cách thức mà chúng ta sẽ đạt đến mục tiêu của cuộc

đời mình. Điều đó đưa vào một mức độ khác của tình yêu thương, một năng lượng có thể cùng lúc chấm dứt sự phân cực và cả những thí nghiệm đó.

Curtis thú nhận:

- Tôi không hiểu.

- Điều đó liên quan đến mức độ năng lượng đang bao quanh những người sợ hãi. Họ sẽ bị lay động, sẽ không còn bị gây hại bởi nỗi sợ hãi, và họ sẽ chọn ngưng sợ hãi.

Trong một lúc lâu, chúng tôi lặng im. Rồi Curtis nói-

— Có thể lắm, nhưng làm sao để thu hút năng lượng về họ?

— Tôi không biết- Curtis nói thêm:

— Tôi muốn biết họ muốn đẩy những thí nghiệm của họ đến đâu? Tôi hỏi:

— Tiếng vo vo đó xuất phát từ đâu?

Đó là một âm thanh lạc điệu gây ra bởi những kết nối giữa các máy phát điện nhỏ. Họ còn tìm cách để xác lập các thông số thiết bị. Âm thanh càng lạc điệu thì các máy móc càng bị lệch pha. Tôi không hiểu họ sẽ kết

nối vào xoáy năng lượng nào?

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy bồn chồn lạ thường, một sự bồn chồn không phải ở trong tôi, mà ở bên ngoài, như thể tôi đang ở cạnh một người đang cực kỳ lo sợ. Curtis vẫn có vẻ trầm tĩnh. Phía sau những hàng cây, một lần nữa tôi trông thấy những đường viền mơ hồ của một hình dạng. Hình dạng đó chuyển động như thể đang xôn xao hoặc khiếp sợ.

Curtis nói:

— Tôi nghĩ rằng, nếu ở gần mục tiêu, thì chúng ta sẽ nghe rõ tiếng vo vo và cảm nhận trong không khí có tĩnh điện.

Chúng tôi nhìn nhau, và lúc đó, tôi nghe có một âm thanh nho nhỏ, hầu như một rung động.

— Anh có nghe thấy? — Curtis hỏi, đột nhiên lo sợ. Tôi nhìn Curtis và cảm thấy tóc mình dựng đứng lên:

— Chuyện gì thế?

Curtis hướng ánh mắt khiếp đảm về tôi:

- Chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay.

Ông cầm lấy đèn pin, đứng bật dậy, và kéo tay tôi để cả hai có thể nhanh chóng xuống đồi.

Bất thình lình, tôi nghe một tiếng ầm ầm đình tai nhức óc, thứ tiếng mà tôi đã từng nghe với Wil, và một sóng chấn động hất cả hai chúng tôi ngã xuống đất. Cùng lúc đó, mặt đất phía dưới chúng tôi rung chuyển dữ dội, và cách chúng tôi mười mét, đất nứt ra thành một vết rất rộng và sâu, kèm theo một cơn bùng nổ bụi và mảnh vụn.

Phía sau chúng tôi, bị đốn ngã bởi chấn động, một trong số những cây

sồi cổ thụ đã đổ xuống đồi trong tiếng ầm ầm dữ dội. Vài giây sau đó, lại

một đường nứt nữa xuất hiện kề bên chúng tôi, và mặt đất nghiêng hẳn. Mất thăng bằng, Curtis trượt vào một cái hố há miệng. Tôi bám vào một thân cây nhỏ và vươn tay để chụp lấy ông. Tôi giữ được Curtis, nhưng rồi bàn tay của ông tuột khỏi tay tôi. Tôi đành bất lực nhìn ông rơi xuống. Vết nứt rộng ra, lại phun lên một đám mây bụi và đá sỏi. Mặt đất một lần nữa rung chuyển, rồi ngưng hẳn. Dưới cây sồi đã ngã, có tiếng gãy của một cành cây lớn, rồi đêm lại tịch lặng.

Khi bụi đã tan, tôi rời tay khỏi thân cây con và bò đến bên miệng cái hố lớn. Tôi thấy Curtis đang nằm mặt lử ở mép của một đường nứt. Ông lăn mình về phía tôi, vội vã đứng dậy và hét lớn:

— Hãy rời khỏi đây! Điều đó có thể tái diễn!

Không chần chừ, chúng tôi chạy xuống đồi đến nơi chúng tôi dựng trại. Curtis lao nhanh trước tôi, trong khi tôi khập khiễng theo sau. Khi đến trước những cái lều, Curtis vội vã tháo gỡ chúng và nhét vào hai ba lô. Tôi thu gom đồ đạc còn lại, rồi đi về hướng tây nam. Sau khi vượt khoảng một kilômét, cảm giác đau nhức ở mắt cá chân và mệt mỏi buộc tôi phải dừng lại. Chúng tôi đến một vùng đất bằng phẳng hơn, đầy bụi rậm.

Sau khi xem xét nơi này, Curtis nói:

- Có thể chúng ta sẽ được an toàn ở đây, nhưng tốt hơn là đến khu rừng rậm đằng kia.

Chúng tôi đi tiếp trong mười lăm phút và tiến vào khu rừng rậm.

Curtis nói:

- Theo tôi thì ở đây sẽ ổn. Chúng ta có thể dựng lều.

Trong vài phút, chúng tôi đã dựng xong lều, và nguy trang chúng dưới những cành cây. Một nhòai, chúng tôi cùng ngồi xuống.

Tôi hỏi:

- Theo ông thì điều gì đang thực sự xảy ra?

Khuôn mặt Curtis có vẻ buồn bã. Ông lục balô để tìm bình nước.

- Bọn họ làm đúng những gì tôi đã nghĩ. Họ tìm cách kết nối máy phát điện vào một không gian xa. Họ sẽ huỷ diệt thung lũng này. Chúng ta phải ngăn chặn họ.

- Còn khói thuốc xì gà mà chúng ta đã nghĩ thấy nó xuất phát từ đâu?

- Tôi không biết phải nghĩ sao. Cứ như thể Williams đã có mặt ở đó. Tôi hầu như nghe thấy giọng của ông ấy. Làm sao có thể như thế?

Tôi nói:

- Tôi không hiểu được. Nhưng tôi nghĩ rằng ông ấy đã đến để trao cho chúng ta một thông điệp. Khi Wil và tôi chứng kiến việc Xông ấy, thì ông ấy đã tỏ ra thất vọng và không thể nhận thức, không thể nhớ lại lý do khiến ông phải chào đời. Williams đã tin rằng ông ta và ông không nhớ gì sao? Williams hẳn muốn cho ông biết rằng bạo lực chẳng thể ngăn chặn họ. Chúng ta phải tiến hành theo một cách khác. Chúng ta phải sử dụng Thế Giới Quan mà David đã nói.

Curtis có vẻ ngỡ ngàng. Tôi nói tiếp:

- Về vụ động đất, tôi có điều muốn biết. Tôi đã thấy ông rơi xuống hố vậy mà cuối cùng, tôi lại thấy ông ở mép đường nứt.

- Thật sự, tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc đó, vì không thể nắm lấy tay anh, nên tôi đã buông tay và tuột xuống hố. Rồi một cảm giác thanh thản lạ lùng dâng lên trong tôi. Sự va chạm giảm đi, cứ như thể tôi đã rơi xuống trên một tấm

nệm. Tôi chỉ thấy quanh tôi là một khối trắng xoá. Một lúc sau, tôi thấy mình nằm ở mép đường nứt. Anh có nghĩ rằng Williams đã cứu tôi?

- Không, tôi không tin. Tôi đã có một trải nghiệm tương tự. Tôi suýt nữa bị đè bẹp bởi những tảng đá, và tôi đã thấy một hình bóng trắng xoá tương tự. Có một điều gì khác đang diễn ra.

Curtis chăm chú nhìn tôi một lúc, rồi nói câu gì đó mà tôi không nghe rõ, bởi tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi ra khỏi lều thì Curtis đã thức dậy. Buổi sáng trong trẻo, nhưng một lớp sương mù vẫn còn che phủ mặt đất rừng. Tôi nhận thấy Curtis đang sôi sục vì phần nộ.

Ông nói:

— Tôi không ngưng suy nghĩ về điều mà họ đang làm. Họ sẽ không từ bỏ chuyện đó. Việc xác lập thông số sẽ không mất nhiều thời gian, và rồi họ sẽ lại tiếp tục. Tôi có thể ngăn chặn họ, nhưng để làm điều đó, tôi phải xác định vị trí của họ.

— Curtis, bạo lực chỉ làm cho tình huống tệ hơn thêm mà thôi. Ông có nắm được thông tin mà Williams đã chuyển giao? Chúng ta phải khám phá cách thức sử dụng Tâm Nhìn.

— Không. Tôi đã cố công, nhưng không thành.

Tôi nhìn Curtis:

— Lúc nào?

Ông ta có vẻ bối rối:

— Tôi không biết nữa.

— Còn tôi, tôi tin rằng tôi biết điều đó. Curtis xua tay, gạt đi những ý kiến của tôi:

— Tôi không quan tâm đến điều đó. Anh điên rồi.

Tôi có trách nhiệm đối với những gì đang xảy ra. Nếu tôi không từng

nhúng tay vào cái công nghệ đó, thì tôi hẳn sẽ không có mặt ở đây. Tôi sẽ giải quyết vấn đề theo cách của tôi.

Curtis bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tôi tần ngần một lúc, tôi tháo dỡ lều. Một lúc sau, tôi nói:

- Tôi đã xin trợ giúp. Một phụ nữ mà tôi đã gặp là Maya cho rằng bà có thể thuyết phục cảnh sát tiến hành điều tra về những thí nghiệm đó. Ông hãy cho tôi một thời gian.

- Tôi không thể. Tôi sẽ ra tay khi có dịp.

— Ông có mang theo chất nổ trong balô u?

— Tôi đã bảo với anh là tôi sẽ không gây thương tích cho bất cứ ai. Tôi lặp lại ý kiến của mình:

- Tôi cần đôi chút thời gian. Nếu có thể tiếp xúc với Wil, tôi nghĩ rằng tôi sẽ khám phá nội dung của Thế Giới Quan đó.

Curtis gật đầu:

- Đồng ý, tôi sẽ chờ. Nhưng nếu họ thực hiện một thí nghiệm mới, thì tôi sẽ ra tay.

Trong khi Curtis nói, hình ảnh Wil xuất hiện trong tâm trí tôi, bao quanh bởi một hào quang màu ngọc bích. Tôi hỏi Curtis:

— Trong vùng này, có một nơi nào khác mà ở đó năng lượng tăng cao? — Curtis chỉ tay về hướng nam:

— Đằng kia, ở một nơi nào trên đỉnh miệng vực thẳm có một mỏm đá nghiêng, mà tôi đã nghe nói. Nhưng đó là một khu vực đất của tư nhân vừa mới bán. Tôi không biết chủ nhân của nó.

- Tôi sẽ đến đó. Nếu có thể tìm đúng vị trí, thì lúc đó tôi sẽ tái xác định vị trí của Wil.

Curtis đã gom xong đồ đạc. Chúng tôi rải lá và những cành cây lên nơi chúng tôi đã thu dọn lều. Xa xa, về hướng tây bắc có tiếng ô tô vọng lại rất nhỏ.

Curtis nói:

- Tôi đi về hướng đông đây.

Tôi gạt đầu, và ông ra đi. Vai mang balô, tôi bắt đầu leo lên một dốc đá để đi về phía nam. Tôi vượt qua nhiều đồi nhỏ, và sau đó tiến lên một con dốc đứng hơn. Lên đến lưng chừng dốc, tôi cố nhìn qua cánh rừng rậm, để xem có phần chĩa ra ngoài nào không, nhưng không thấy.

Sau khi leo tiếp vài trăm mét, tôi lại dừng chân. Vẫn không thấy phần chĩa ra nào. Và cũng chẳng thấy phần chĩa ra ngoài ở đỉnh đồi phía trên tôi. Không biết phải đi theo hướng nào, tôi quyết định ngồi xuống, và nâng cao năng lượng của mình. Vài phút sau, tôi cảm thấy đỡ hơn. Tôi ngồi nghe tiếng chim hót và tiếng ếch nhái trong khu vực cây cối rậm rạp. Lúc đó, tôi thấy từ những cành cây phía trên tôi một con đại bàng vàng óng bay ra khỏi tổ. Nó bay về hướng đông.

Tôi biết sự hiện diện của con chim đó có một ý nghĩa, tựa như con chim cắt trước đây, vì vậy tôi quyết định đi theo hướng của nó. Sườn dốc càng lúc càng nhiều đá hơn. Tôi vượt qua một thác nhỏ. Cuối cùng, sau khi đi tiếp khoảng một kilômét, tôi băng qua một lùm thông, và bỗng chốc thấy mình đứng trước một phần chĩa ra tuyệt đẹp. Phủ kín gần một hecta là những khối đá vôi bằng phẳng, đồ sộ, và ở đầu mút của nó là một mỏm đá nghiêng rộng sáu mét, dài mười hai mét, nhìn xuống cảnh quan tuyệt đẹp của thung lũng phía dưới. Trong thoáng chốc, tôi thấy rìa bên dưới của nó ngời lên một ánh sáng màu xanh ngọc đậm.

Tôi bỏ balô xuống, nguy trang dưới lớp đá, rồi đi về mép phần chĩa ra

và ngồi xuống. Trong khi tôi định tâm, hình ảnh của Wil hình thành một cách dễ dàng trong tâm trí. Tôi hít một hơi sâu và bắt đầu cuộc du hành.

6. THỨC TỈNH

Khi mở mắt ra, tôi thấy mình đang ở một nơi tràn ngập ánh sáng xanh; cảm giác thanh thản và an bình. Gần bên trái tôi là Wil và như những lần trước đây, Wil có vẻ nhẹ nhõm và rất hài lòng được gặp lại tôi. Anh bước đến gần tôi và nói nhỏ:

- Cậu sẽ rất yêu thích nơi này. Tôi hỏi:
- Chúng ta đang ở đâu?
- Hãy quan sát kỹ hơn đi. Tôi lắc đầu:
- Trước hết, tôi cần phải nói với anh. Chúng ta cần phải khám phá ra

nơi đang tiến hành những thí nghiệm đó và chặn đứng họ. Họ đã phá hủy một ngọn đồi. Chỉ có trời đất mới biết được lần tới họ sẽ phá hủy cái gì.

Wil hỏi:

- sẽ làm gì nếu chúng ta phát hiện nơi của họ?
- Tôi không biết nữa.
- Tôi cũng thế. Hãy kể tôi nghe những cuộc phiêu lưu của cậu.

Tôi nhắm mắt, định tâm, rồi kể cho Wil nghe về cuộc gặp lần thứ hai của tôi với Maya và lý do khiến bà không chịu tin mình là thành viên của nhóm bảy người.

Wil gật đầu, không bình luận gì.

Tôi nói tiếp, mô tả cuộc gặp của tôi với Curtis, những thông điệp nhận được từ Williams và vụ nổ do thí nghiệm gây ra.

Wil hỏi:

- Williams đã nói với cậu ư?
- Không thật sự là vậy. Cuộc trò chuyện của tôi với Williams không rõ ràng như giữa tôi và anh. Một cách nào đó, ông ấy đã gợi lên những ý tưởng, và chúng xuất

hiện trong tâm trí tôi. Một mặt, tôi có cảm tưởng rằng mình đã biết những thông tin đó nhưng, mặt khác, tôi đã gặp lại điều mà ông ấy truyền đạt cho tôi. Điều lạ lùng là tôi cảm thấy sự hiện diện của ông ấy.

- Ông ấy muốn cho cậu biết điều gì?

- Ông ấy đã xác nhận điều mà anh và tôi cùng Maya trông thấy: chúng ta không những có thể nhớ đến những Tâm Nhìn Khai Sinh của mình, mà còn có quan điểm rộng lớn hơn về mục tiêu của nhân loại, và về sự đóng góp của chúng ta cho mục tiêu đó. Hẳn là, khi nhớ đến những thông tin này, chúng ta đưa vào Trái Đất một năng lượng gia tăng, và năng lượng gia tăng có thể chấm dứt sự sợ hãi... và những thí nghiệm. Ông ấy đã gọi điều đó là Thế Giới Quan.

Wil lặng im. Tôi hỏi:

— Anh nghĩ sao?

— Tất cả đều có trong những lời hướng dẫn của mặc khải thứ mười. Cậu hãy nghe tôi. Tôi biết cậu nôn nóng muốn can thiệp. Nhưng, chỉ có

một phương cách hữu hiệu: Chúng ta phải tiếp tục thăm dò Cõi Bên Kia, để thấy Tâm Nhìn rộng hơn điều mà Williams đã cố truyền đạt cho chúng ta. Hẳn phải có một phương pháp chính xác để hồi ức.

Ở xa xa, tôi nhận thấy một chuyển động, có khoảng tám hoặc mười người, không rõ nét, xuất hiện và dừng lại cách chúng tôi khoảng mười lăm mét. Phía sau họ là hàng chục người khác, tạo thành một khối lộn xộn màu hổ phách. Tất cả họ đều toát ra một cảm xúc, một nỗi niềm mà tôi cảm thấy thân quen.

Mỉm cười, Wil hỏi tôi:

— Cậu có nhận ra họ không?

Tôi nhìn về nhóm linh hồn, và ngay tức khắc cảm thấy thân thuộc với họ. Trong khi tôi nhìn họ, mối quan hệ tình cảm trở nên càng lúc càng rõ rệt, vượt quá những gì mà tôi từng cảm thấy. Tuy nhiên, đối với tôi, tình cảm thân thuộc đó có vẻ không mới, bởi tôi đã từng đến nơi này.

Nhóm linh hồn tiến thêm vài mét, và cảm giác sáng khoái của tôi càng gia tăng. Tôi thích thú buông thả trong cảm giác đó, chỉ muốn được đắm chìm trong đó.

- Có thể đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy hạnh phúc trong đời. Những

làn sóng của cảm xúc tri ân đổ xuống trong tôi.

Wil hỏi tôi:

- Cậu đã tìm thấy?

Tôi quay đầu nhìn anh:

- Đó có phải là nhóm linh hồn của tôi?

Ngay sau đó, tâm trí tôi ngập tràn những kỷ niệm. Tôi đang ở trong sân của một tu viện thế kỷ 19. Nhiều tu sĩ bao quanh tôi; chúng tôi cười nói và cảm thấy rất thân thiết. Sau đó, tôi đi một mình trên một con đường nằm

giữa hai hàng cây. Có hai người ăn mặc rách rưới - hai nhà tu khổ hạnh - nhờ tôi giúp họ gìn giữ một kiến thức bí ẩn.

Chợt bồn chồn lo sợ, tôi xua đi thị kiến đó và nhìn Wil. Tôi thầm nghĩ, mình sẽ thấy gì nữa đây? Tôi cố định tâm, và nhóm linh hồn của tôi tiến thêm một mét nữa

Tôi hỏi Wil:

- Điều gì đang xảy ra? Tôi chẳng hiểu rõ. Tôi mô tả cho Wil về điều tôi vừa thấy. Anh khuyên tôi:

- Hãy tiếp tục, đừng bỏ qua.

Hai nhà tu khổ hạnh lại xuất hiện và, ngay tức khắc tôi biết họ thuộc một tu hội bí mật thuộc dòng Francis tu hội những người tâm linh bị rút phép thông công sau khi Giáo hoàng Celestine từ nhiệm.

Tôi hỏi Wil:

- Vị Giáo hoàng đó là ai?

— Đó là Celestine V, đã điều hành Giáo hội vào cuối thế kỷ 13. Những phế tích tại Peru, nơi người ta đã tìm thấy mặt khải thứ chín, đã được mang tên Ngài, khi người ta chúng trong thế kỷ 17.

— ‘Những người tâm linh’ đó là ai?

- Họ là một nhóm nhỏ tu sĩ tin rằng có thể đạt đến một mức độ tâm linh cao hơn

khi xa lánh xã hội loài người để sống đời suy niệm trong thiên nhiên. Giáo hoàng Celestine đã ủng hộ những thuyết của họ, và bản thân ngài cũng đã sống trong một hang động một thời gian khá dài. Dĩ nhiên ngài đã bị phế truất, và sau đó ‘những người tâm linh’ đã bị kết án là những người theo thuyết Ngô đạo và bị tuyệt thông.

Những kỷ niệm khác trở về với tôi. Hai thầy tu khổ hạnh đó xin tôi giúp họ, và tôi đã miễn cưỡng theo họ vào khu rừng. Sở dĩ tôi cảm thấy miễn cưỡng, không tự nhiên, là vì ánh mắt của họ biểu lộ một sự xuất thần mang tính thần bí và họ có vẻ như chẳng sợ hãi điều gì. Họ nói với tôi rằng có những tư liệu có nguy cơ bị mai một. Thế là, tôi đành phải nhận chúng, và lén lút đưa chúng vào tu viện của tôi. Tôi đọc chúng dưới ánh nến, sau khi đã khoá cửa phòng.

Đó là những Bản Sách Cổ chép bằng tay bằng tiếng Latin, ghi lại chín mặc khải, và tôi nhận chép lại chúng trước khi quá muộn. Tôi dành mọi thời gian rảnh rỗi để cẩn thận sao chép chúng thành hàng chục bản. Đến một lúc, những mặc khải đó thu hút tôi đến nỗi tôi phải tìm cách thuyết phục những thầy tu khổ hạnh đó công bố chúng.

Họ không chấp nhận điều đó và tỏ ra rất kiên định: họ đã gửi những tư liệu đó từ nhiều thế kỷ và chờ đợi Giáo hội đủ chín chắn để hiểu chúng. Khi tôi yêu cầu họ giải thích chi tiết hơn, họ nói rằng những mặc khải sẽ vẫn được giữ kín đến khi nào mà Giáo hội còn không chấp nhận điều mà họ gọi là Vấn Nạn Ngô Đạo.

Những người theo thuyết Ngô đạo là nhóm những người Kitô giáo đầu tiên; họ tin rằng những tín đồ của một Thượng Đế duy nhất không chỉ phải tôn thờ Đức Kitô, mà còn phải nỗ lực noi gương Ngài trong tinh thần Lễ Hiện Xuống. Họ cố mô tả nỗ lực đó bằng những thuật ngữ triết học, như một phương pháp dẫn đến thực hành. Khi Giáo hội bắt đầu hình thành những nguyên lý thần học đầu tiên, thì những người theo thuyết Ngô đạo bị xem là những kẻ lạc giáo ngoan cố, không chịu phó thác cho thánh ý của Thiên Chúa, tuy đó là một tín điều. Những nhà lãnh đạo đầu tiên của Giáo hội khẳng định rằng, để trở thành một tín hữu đích thực, ta phải khước từ phân tích, tìm hiểu, và bằng lòng sống qua thiên khải, tuân

theo thánh ý Thiên Chúa trong mọi lúc.

Cáo buộc hàng giáo phẩm đang tự biến thành một thần quyền, các giáo đồ Ngô đạo cho rằng những ý tưởng và phương pháp của họ giúp người ta phó thác một cách toàn vẹn hơn cho thánh ý Thiên Chúa, như Giáo hội đã nêu. Theo họ thì giới tu sĩ chỉ bảo vệ tư tưởng đó bằng lời nói và các tu hội bí mật.

Khi ấy, tôi chăm chú lắng nghe các nhà tu khổ hạnh, không bình luận gì, nhưng không chia sẻ sự bi quan của họ. Tôi tin rằng tu hội của tôi, dòng Benedictine, quan tâm đến những bản văn đó. Vì thế, tôi kín đáo trao cho bạn tôi, cố vấn thân cận của Hồng y Nicolas, một bản. Chẳng bao lâu sau, tôi nhận được phản ứng. Giám chức không có mặt ở Pháp, nhưng tôi được lệnh phải chấm dứt đề cập đến vấn đề đó và đi ngay về Napoli để báo cáo những phát hiện của tôi cho các bề trên. Tôi cảm thấy sợ, và ngay sau đó phân phát các bản sao cho toàn tu hội với hy vọng có được sự ủng hộ của các tu sĩ quan tâm đến những mặc khải.

Để tranh thủ thời gian và không thi hành ngay lệnh triệu tập, tôi giả vờ bị bong gân, và viết thư giải thích tai nạn của tôi. Như thế, trong khi triển hạn chuyến đi trong nhiều tháng, tôi dành thời gian để sao chép thật nhiều những mặc khải. Cuối cùng, vào một đêm trăng non, người ta phá cửa phòng tôi, đánh đập tôi một cách dã man, bịt mắt tôi và đưa tôi đến lâu đài của lãnh chúa địa phương. Tại đây, tôi bị giam một thời gian dài dưới hầm, trước khi bị xử trảm.

Giờ đây, khi nhớ lại cái chết của mình, tôi cảm thấy quá khiếp sợ đến nỗi mắt cá chân bong gân của tôi lại bắt đầu làm tôi đau nhức. Nhóm linh hồn của tôi tiến đến gần hơn cho đến khi tôi có thể định tâm. Cái gậy đầu của Wil cho tôi biết anh đã theo sát toàn bộ câu chuyện của tôi.

Tôi hỏi:

— Có phải chứng bong gân ở mắt cá chân của tôi đã bắt đầu từ đó?

- Đúng.

- Anh nghĩ sao về những hồi ức khác của tôi? Anh có biết Vấn Nạn

Ngộ Đạo là gì không?

Wil gật đầu. Tôi hỏi:

- Tại sao Giáo hội đã tạo ra vấn nạn như thế?

- Vì Giáo hội của thời kỳ đầu đã sợ hãi công bố rằng đời sống của Đức Kitô là một mẫu mực mà mọi người chúng ta đều có thể noi theo. Do điều đó sẽ mang đến cho các cá nhân quá nhiều sức mạnh, nên Giáo hội muốn duy trì sự mâu thuẫn. Một mặt Giáo hội thúc các tín hữu hãy tìm kiếm Nước Trời ở bên trong chính họ, hãy trực giác các thánh ý Thiên Chúa, và tràn đầy Thánh Thần. Nhưng mặt khác, Giáo hội kết án phạm thượng và không ngần ngại sát hại những ai muốn truyền bá

cách thức để đạt đến tình trạng ân sủng đó - sở dĩ như thế là chỉ để phục vụ uy quyền của Giáo hội.

- Vậy, tôi quả là ngu ngốc khi cố phát tán các mặc khải Wil trầm ngâm:

- Không, nhưng cậu là một người kém nhạy bén. Cậu đã bị chém đầu do cố áp đặt một ý tưởng trong khi thế giới chưa đủ chín chắn để đón nhận nó.

Tôi nhìn Wil một lúc, rồi lại để bị lôi kéo bởi nhóm linh hồn đang có những thông tin cần truyền cho tôi. Lần này, tôi trở về thế kỷ 19, trong những cuộc chiến chống người Indian. Lúc đó, tôi đang tham dự một buổi họp của những người Indian muốn chiến đấu để bảo vệ lãnh thổ, nhưng Maya đã nhân danh hoà bình và thuyết phục được một số trong

họ. Tôi im lặng nghe hai phía thảo luận, rồi thấy hầu hết các tộc trưởng đều rời khỏi buổi họp.

Maya đã đến bên tôi và hỏi:

— Anh cũng sắp rời khỏi đây?

Tôi gật đầu và giải thích cho Maya rằng:

— Nếu các thầy pháp không hiểu những ý định của họ, thì làm sao tôi có thể hiểu.

Maya nhìn tôi như thể tôi đang đùa, rồi quay đi để chú ý đến một người khác: Charlene! Tôi bỗng nhiên nhớ rằng cô là một phụ nữ Indian có quyền năng, nhưng do là phái nữ nên cô bị các tộc trưởng xem thường. Cô hình như đang nắm giữ một thông tin quan trọng về vai trò của các tổ tiên, nhưng chẳng ai chịu nghe cô.

Tôi đã muốn ở lại, giúp đỡ Maya, bày tỏ những cảm nghĩ của mình cho Charlene, nhưng rồi tôi đã ra đi. Hồi ức từ vô thức về sai lầm của tôi trong thế kỷ 13 vẫn ám ảnh tâm trí tôi. Tôi chỉ muốn trốn chạy, né tránh mọi trách nhiệm. Sơ đồ của đời tôi đã được định: tôi sẵn lòng thú để bán, cố xoay xở để tồn tại, và không hy sinh mạng sống mình cho bất cứ ai. Có thể lần tới tôi sẽ khá hơn.

Lần tới ư? Tâm trí tôi đi ngược về một thế kỷ, và tôi thấy mình đang nhìn về trái đất, và ngắm kiếp sống hiện nay của tôi. Tôi quan sát Tâm Nhìn Khai Sinh của mình: tôi đã có khả năng chấm dứt sự bất lực, không thể ra tay hành động, của tôi. Thị kiến cho tôi thấy bằng cách nào tôi có thể học được những đức tính của cha mẹ tôi khi tôi còn bé, đạt được sự nhạy bén tâm linh của mẹ tôi, sự liêm chính và tính

khô hài của cha tôi. Ông tôi đã khắc sâu trong tôi tình yêu thiên nhiên, chú tôi và cô tôi là một mẫu mực của kỷ luật và thân cảm.

Và, trong khi sống giữa những nhân cách mạnh mẽ như thế, tôi nhanh chóng nhận thức rằng mình có xu hướng làm cho những người khác phải nể trọng. Tuy họ đặt nhiều hy vọng ở tôi, tôi vẫn không chịu lắng nghe những thông điệp của họ, tôi né tránh họ. Nhưng sau đó, tôi đã chế ngự những nỗi sợ hãi của mình, và nhận thức về những sức mạnh mà họ cho tôi. Tôi sửa đổi khuyết điểm, và tiến theo con đường của tôi.

Sau khi được giáo dục và đào tạo đầy đủ, tôi dành ra thời gian để nghiên cứu những bài giảng tâm linh mà tôi đã phát hiện trong những thế kỷ trước. Tôi tìm hiểu những luận điểm của minh triết phương Đông, và những văn bản thần bí của phương Tây. Cuối cùng, tôi tái phát hiện những mặc khải vào lúc chúng xuất hiện trở lại để được mọi người thấu triệt. Tất cả những điều vừa kể giúp tôi hiểu rõ hơn bằng cách nào những mặc khải đó sẽ thay đổi xã hội, và khiến tôi gia nhập nhóm của Williams.

Tôi lùi lại. Điều đó khiến thị kiến của tôi biến mất, và tôi nhìn Wil.

Wil hỏi:

— Có điều gì không ổn ư?

Tôi đang ở khá xa lý tưởng của mình. Tôi có cảm tưởng mình đã làm hỏng những khả năng mà môi trường gia đình đã cho tôi. Tôi không thay đổi nổi thái độ của mình hoặc bớt đi sự lạnh nhạt, kênh kiêu, Có quá nhiều sách tôi chưa đọc, quá nhiều người truyền đạt cho tôi những thông điệp, vậy mà tôi không biết họ. Giờ đây, khi nhìn lại, tôi có cảm tưởng đã hỏng tất cả.

Wil sụt bật cười:

- Không ai trong chúng ta răm rắp tuân theo Tâm Nhìn Khai Sinh của mình. Cậu có nhận thức về điều xảy đến với cậu? Cậu muốn nhắc đến con đường mà cậu muốn theo, con đường mang đến cho cậu nhiều mãn

nguyện hơn cả. Khi nhìn lại cách thức mà cậu đã sống, cậu cảm thấy hối tiếc, tựa như Williams, sau khi qua đời, đã thấy mọi cơ hội mà ông ta đã bỏ lỡ. Nhưng cậu, cậu có may mắn được Xem Xét Lại Cuộc Đời vào lúc này, khi cậu đang sống!

Thấy tôi có vẻ không hiểu, Wil tiếp:

- Cậu không hiểu ư? Điều đó có liên quan đến lời hướng dẫn cơ bản của mặt khai thứ mười. Trước tiên, chúng ta đã phát hiện rằng những trực giác của chúng ta và quan niệm của chúng ta về định mệnh của mình là xuất phát từ hồi ức về Tầm Nhìn Khai Sinh. Và, càng hiểu biết về mặt khai thứ sáu, chúng ta càng có thể phân tích những quyết định sai lầm của mình, những cơ hội mà chúng ta đã bỏ lỡ. Như thế, chúng ta có thể ngay tức khắc trở lại với một con đường phù hợp với mục tiêu trên trần gian của chúng ta. Nói khác hơn, chúng ta làm cho tiến trình đó trở nên có ý thức hơn trong đời sống hằng ngày của chúng ta. Trước kia, chúng ta phải chờ khi mình chết mới có thể Xem Xét Lại Cuộc Đời của mình, nhưng giờ đây chúng ta có thể đạt được một nhận thức sớm hơn và cuối cùng làm cho cái chết trở nên lỗi thời, như mặt khai thứ chín đã tiên

Cuối cùng, tôi đã hiểu ra:

- Như vậy, con người đến trần gian để hồi ức một cách có hệ thống những mục tiêu của kiếp sống của họ, để dần dần đạt đến giác ngộ?

- Đúng vậy. Chúng ta đang tái phát hiện một quá trình vô thức có từ những buổi đầu của nhân loại. Trước khi xuất hiện trên trái đất, loài người đã cảm nhận được Tầm Nhìn Khai Sinh, nhưng khi chào đời, họ đã mất nó, và chỉ còn giữ được những trực giác mơ hồ. Trong thời kỳ đầu, đã có một khoảng cách lớn lao giữa điều mà chúng ta muốn làm và điều mà chúng ta thực sự thực hiện; sau đó, khoảng cách giảm dần. Giờ đây

chúng ta đang ở điểm nhớ lại mọi sự.

Vào lúc đó, tôi lại một lần nữa bị thu hút bởi nhóm linh hồn của tôi cùng những kiến thức mà họ muốn chia sẻ với tôi. Trong một giây, ý thức của tôi hình như đã thực hiện một cú nhảy vọt, và mọi điều Wil đã nói với tôi đều được xác nhận. Kể từ nay, lịch sử không còn là cuộc đấu tranh đẫm máu của loài người, loài đã biết chế ngự thiên nhiên một cách ích kỷ và sống trong những tiện nghi càng lúc càng tăng, loài người đã bắt đầu bằng cuộc sống trong rừng, rồi sau đó tạo ra một văn minh càng lúc càng phức tạp. Lịch sử nhân loại thật sự là một quá trình tâm linh: qua các thế hệ và các thiên niên kỷ các linh hồn đã, trong những kiếp đời liên tiếp của họ cố chiến đấu vì một mục tiêu duy nhất là nhớ lại điều mà chúng ta đã hiểu biết trong Cõi Bên Kia và đưa sự hiểu biết đó vào trần gian.

Trải rộng quanh tôi là một ảnh chụp giao thoa laser rộng lớn, và qua cái lưới mắt, tôi có thể bao quát câu chuyện dài của lịch sử nhân loại. Ngay sau đó, tôi bị đẩy vào bên trong hình ảnh đó và thấy mình chìm trong lịch sử, sống lại lịch sử bằng một

tốc độ gia tăng, như thể tôi đã thực hiện những thời đại và những trải nghiệm liên tiếp đó.

Mọi sự đã bắt đầu từ buổi bình minh của ý thức. Trước mắt tôi là một cánh đồng rộng lớn, ở một nơi nào đó tại châu Phi. Có một chuyển động khiến tôi chú ý: một nhóm người trần trụi đang hái quả mọng trên một cánh đồng. Trong khi nhìn họ, tôi cảm nhận được tư duy của con người thời đó. Gắn bó mật thiết với những nhịp điệu và những tín hiệu của thế giới tự nhiên, họ sống và phản ứng theo bản năng, đối mặt với hai bản tâm chính: tìm thấy cái ăn và một vị thế trong bộ lạc. Thứ bậc tôn ti được thiết lập dựa trên sức mạnh và sự thích nghi với môi trường sống cũng như với nhóm; không thắc mắc, mỗi người chấp nhận vai trò của mình cùng những khó khăn và bi kịch của đời sống không ngừng xảy ra.

Hàng năm trôi qua và đa số những thế hệ đã sống và đã qua đi. Rồi dần dần, cá nhân bắt đầu phản nộ trước một số sự biến cố đều đặn tái diễn. Khi gặp tai hoạ, ý thức của họ phát triển, và họ thắc mắc vì sao tai hoạ đó xảy ra, và làm thế nào họ có thể tránh chúng trong tương lai. Họ bắt đầu có một ý thức về chính họ nhận thức rằng họ đang ở đây, ngay lúc này, còn sống. Giờ đây, họ có thể thoái lui đôi với những phản ứng bản năng, và thoáng thấy toàn cảnh đời sống. Họ biết rằng đời sống tuân theo nhịp điệu của những chu kỳ của mặt trời, mặt trăng và các mùa, nhưng như những người chết quanh họ đã xác nhận, đời sống cũng có một kết thúc. Vậy, mục tiêu là gì?

Trong khi chăm chú quan sát những cá nhân đang trầm tư, tôi có thể nắm bắt Tầm Nhìn Khai Sinh của họ; họ đã đi vào chiều kích trần gian với mục tiêu đặt biệt là khởi sự cuộc thức tỉnh đầu tiên về đời sống nhân loại. Và, kể cả khi tôi không thể thấy toàn bộ diễn tiến của nó, tôi vẫn biết rằng họ đã gìn giữ, ở hậu cảnh của tâm trí họ, một thần cảm rộng lớn hơn của Thế Giới Quan. Trước khi chào đời, họ đã biết rằng nhân loại sẽ thực hiện một cuộc hành trình dài mà họ có thể thấy trước. Mỗi tiến bộ trong cuộc hành trình đó sẽ là mục tiêu của một cuộc đấu tranh từ thế hệ này sang thế hệ khác. Đồng thời với sự thức tỉnh của ý thức chúng ta nhằm hướng đến một định mệnh tâm linh, chúng ta đã mất sự bình yên và thanh thản của vô thức. Sự hào hứng bởi tự do biết rằng chúng ta đang sống cùng với nỗi sợ hãi về sự không biết chắc.

Lịch sử nhân loại sẽ bị đánh dấu bởi hai khát vọng mâu thuẫn. Một mặt, chúng ta chế ngự được nỗi sợ của mình nhờ vào sức mạnh trực giác, của những hình ảnh trong tâm trí chúng ta: những điều đó chỉ cho chúng ta biết rằng đời sống theo đuổi một mục tiêu riêng, rằng xã hội đang phát triển theo một đường hướng tích cực mà chỉ có chúng ta, ở cương vị là

những cá nhân, có thể tiến theo, bằng cách có những hành động can đảm và khôn ngoan. Sức mạnh của những tình cảm đó nhắc nhở chúng ta rằng, tuy đời sống có vẻ nguy hiểm, nhưng chúng ta không chiến đấu đơn độc: bí ẩn của đời sống che giấu một mục tiêu và một ý nghĩa tiềm tàng.

Tuy nhiên, mặt khác, thường chúng ta sẽ là con mồi của ước muốn trái ngược, đó là né tránh sự sợ hãi, điều khiến chúng ta không còn thấy mục tiêu của đời mình, và rơi vào nỗi sợ hãi bị xa cách và bị bỏ rơi. Nỗi sợ hãi đó khiến chúng ta phải bảo vệ mình một cách quá đáng, thúc đẩy chúng ta chiến đấu để giữ những địa vị quyền lực của mình, đánh cắp năng lượng của những người khác và không ngừng cưỡng lại sự thay đổi và tiến hoá, dấu những thông tin mới mẻ mà chúng ta nhận có là thế nào.

Trong khi sự thức tỉnh ý thức tiếp diễn, những thiên niên kỷ tiếp nối trôi qua, và con người dựa vào những nhóm càng lúc càng nhiều hơn; họ có xu hướng đồng nhất h với nhau, hoà nhập vào những tổ chức xã hội phức tạp hơn. Xu hướng đó bị ảnh hưởng bởi trực giác mơ hồ, nhưng hoàn toàn rõ ràng ở Cõi Bên Kia, rằng định mệnh của những con người trên trần gian là tiến đến sự hợp nhất. Theo trực giác đó, chúng ta đã vượt qua giai đoạn của lối sống du mục, sống bằng săn bắt hái lượm. Chúng ta bắt đầu trồng cây và đều đặn gặt hái hoa trái. Chúng ta thuần hoá và chăn nuôi nhiều động vật, nhằm đảm bảo nguồn cung cấp chất đạm và chất béo. Chìm sâu trong vô thức của chúng ta, những hình ảnh của Thế Giới Quan thôi thúc chúng ta theo một cách thức thuộc cổ mẫu (archetype — một trong những chủ đề lớn về vô thức tập thể, theo Jung). Chúng ta bắt đầu mừng tượng đến một trong những biến đổi ngoạn mục nhất của lịch sử nhân loại: tiếp theo sau lối sống du mục là sự hình thành những làng xã nông nghiệp.

Trong khi các cộng đồng dân cư trở nên phức tạp hơn, thì sự đòi hỏi

hơn của lương thực khiến xuất hiện việc buôn bán và những nghề được chuyên môn hoá đầu tiên - chăm sóc súc vật, thợ xây và thợ dệt, sau đó là những người buôn bán, thợ rèn và binh lính. Một cách nhanh chóng, chữ viết và phép tính được phát minh. Nhưng những bất thường của thiên nhiên và các vấn đề của đời sống khiến cho ý thức của con người bị mờ đục; một vấn đề cơ bản tiếp tục làm họ bận tâm: Tại sao chúng ta hiện diện trên trái đất này? Lúc đó, tôi thấy Tâm Nhìn Khai Sinh của các cá nhân đang tìm kiếm thực tại tâm linh ở mức độ cao hơn. Họ đã đến trần gian này để cho nguồn mạch thiêng thánh trở nên dễ đạt tới hơn đối với ý thức con người, nhưng những trực giác đầu tiên của họ về thần linh vẫn còn mơ hồ và không đầy đủ, và mang lại hình thức đa thần giáo. Trong sự bất an của mình, con

người nghĩ rằng họ phải làm người ngoại thần linh bằng cách dâng lễ hiến sinh và thực hiện những tế tự.

Trong nhiều ngàn năm, nhiều cộng đồng nông nghiệp đã hợp lại để tạo ra những nền văn minh rộng lớn tại Mesopotamia, tại Ai Cập, trong lưu vực sông Indus, tại Crete, ở miền bắc Trung Hoa; mỗi nền văn minh nghĩ ra cách diễn giải của mình về thiên nhiên và về những thần linh. Nhưng những thần linh đó không thể làm giảm bớt nỗi sợ hãi. Nhiều thế hệ linh hồn đi vào chiều kích trần gian với ý định mang đến thông điệp: Loài người sẽ tiến triển bằng cách chia sẻ kiến thức và đối chiếu chúng. Tuy nhiên, một khi hiện diện trên trần gian, những cá nhân đó phải chịu thua nỗi sợ hãi, và trực giác của họ biến thành một như cầu vô thức nhằm chinh phục, thống trị và áp đặt bằng vũ lực lối sống của họ lên những nhóm khác.

Thời đại của các đế chế và những bạo chúa đã bắt đầu như thế. Đến lượt họ, những bạo chúa lại bị chinh phục và lệ thuộc vào một nền văn hoá tiên tiến hơn, vững mạnh hơn. Trong nhiều thiên niên kỷ, các đế chế

đã tự khẳng định, đã truyền bá những quan điểm của mình, vươn cao trong một thời gian, nhờ vào hiệu năng, ưu thế kinh tế hoặc quân sự, để sau đó bị lật đổ bởi một tầm nhìn mạnh mẽ và có tổ chức hơn. Ngay cả trong bối cảnh của một sự phát triển chậm, những tư tưởng lỗi thời cũng dần dà bị thay thế bởi những tư tưởng mới.

Cũng chậm rãi không kém tiến trình đó, những chân lý cơ bản dần dà tiến theo con đường của chúng, từ Cõi Bên Kia đến chiều kích vật chất. Một trong những chân lý quan trọng — đạo đức mới của sự tương tác đã bắt đầu xuất hiện ở một số nơi trên thế giới, nhưng cuối cùng nó tìm được một thể hiện rõ ràng, trong sáng trong triết học của người Hy Lạp cổ đại. Ngay lúc ấy, tôi có thể trông thấy những Tầm Nhìn Khai Sinh của vô số con người được sinh ra trong lòng nền văn hoá Hy Lạp.

Qua nhiều thế hệ, họ đã nhận thấy những tổn thất và sự bất công của bạo lực thường xuyên do con người gây ra cho đồng loại của mình; họ biết rằng con người có thể vượt qua thói quen sử dụng bạo lực, và thiết lập một hệ thống mới mà ở đó người ta sẽ trao đổi và đối chiếu những ý tưởng: hệ thống đó sẽ bảo vệ quyền tối thượng của mỗi cá nhân nhằm gìn giữ tầm nhìn riêng mình, dẫu người đó mạnh hay yếu. Điều này đã được biết và áp dụng ở Cõi Bên Kia. Lối tương tác mới mẻ đó đã bắt đầu hình thành và lan toả trên Trái Đất; dưới hình thức chế độ dân chủ.

Thường khi, sự giao tiếp giữa con người bị suy thoái thành một cuộc tranh giành quyền lực, nhưng những cuộc đối đầu diễn ra ở mức độ lờ lững hơn là sức

mạnh thể lý.

Cùng lúc đó, đã có một khái niệm cơ bản khác hướng đến sự đổi mới hoàn toàn kiến thức về thực tại tâm linh, và ý niệm này đã xuất hiện trong sử ký của một bộ tộc tại Trung Đông. Tôi cũng có thể thấy Tâm Nhìn Khai

Sinh của những người bảo vệ khái niệm đó. Được sinh ra trong nền văn hoá Do Thái, những người đó đã biết rằng nếu chúng ta có lý khi, do trực cảm, tìm kiếm một nguồn mạch thần linh, thì sự mô tả về nguồn mạch đó thường là sai thực tế và bị bóp méo.

Như vậy là đã có sự xuất hiện trực giác về một nguồn mạch thần linh duy nhất trên toàn thế giới. Tại Trung Hoa và Ấn Độ — những xã hội đã rất tiến bộ về mặt xã hội - Ấn giáo, Phật giáo và những tôn giáo khác đã làm cho phương Đông được ngưỡng mộ.

Những nhà sáng lập những tôn giáo đó đã có trực giác rằng Thượng Đế tượng trưng cho một sức mạnh, một tâm thức. Người ta chỉ có thể vươn đến Ngài bằng giác ngộ nội tâm. Thay vì làm hài lòng Thượng Đế bằng cách tuân theo những lề luật hoặc những nghi lễ, các tôn giáo phương Đông tìm cách gắn kết với Thượng Đế từ bên trong; hướng sự hài hoà và an lạc.

Cái ý tưởng về một Thượng Đế duy nhất - ý tưởng mà sau đó sẽ biến đổi các xã hội phương Tây - đã tiến hoá từ khái niệm về một Chúa Trời với uy quyền của một giáo trưởng, ở bên ngoài con người và luôn bận rộn bởi việc xét xử họ, đến ý tưởng về một Thượng Đế nội tại.

Con người đi vào chiều kích trần gian trong khi nhớ lại Tâm Nhìn Khai Sinh của mình, để đưa vào đó một năng lượng mới, một văn hoá mới có nền tảng là tình yêu thương. Thượng Đế duy nhất là một thần khí, một năng lượng thiêng thánh mà ta có thể cảm nhận sự hiện diện trong đời sống hằng ngày. Để đạt đến ý thức tâm linh, ta cần phải làm nhiều điều hơn là những lễ nghi, những hiến tế và cầu nguyện. Điều đó có liên quan đến một sự đổi mới về tâm linh dựa trên việc chế ngự những xu hướng của bản ngã và một sự ‘phó thác’ mang tính siêu nghiệm, giúp ta có thể

gặt những hoa quả đích thực của đời sống tâm linh.

Tuy nhiên, cho đến lúc ấy, mọi trải nghiệm về thế giới nội tâm - những trạng thái tâm linh, sự cảm nhận về cái đẹp và tình yêu thương, những trực giác, những trùng hợp ngẫu nhiên, những hiện tượng liên cá nhân, và cả những giấc mơ — hầu hết bị gạt ra khỏi các lĩnh vực nghiên cứu của khoa học.

Sự yên ổn vật chất gia tăng, và dần dà chúng ta để mất ý thức về sự huyền bí; xa rời những vấn đề thuộc về thế giới tâm linh. Tiếp tục tồn tại và xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn về vật chất cho chúng ta và cho con cháu, xem chừng là một mục tiêu khá đầy đủ. Dần dần, lan toả một quan niệm được đồng thuận, phủ nhận bí ẩn của cái chết và cho rằng thế giới là điều mà ta có thể hiểu và giải thích được.

Trước kia, chúng ta có trực giác mạnh mẽ rằng có một nguồn mạch tâm linh, nhưng rồi trực giác đó đã yếu đi và ẩn nấp ở hậu cảnh. Trong một thế giới càng lúc càng theo chủ nghĩa vật chất, Thượng Đế dường như đã rút lui, sau khi đã tạo ra vũ trụ, để cho nó tự vận hành, như một cỗ máy với số phận đã được dự kiến. Mỗi hậu quả đều có một nguyên nhân; những sự kiện chẳng có một liên quan nào với nhau là điều rất hiếm khi xảy ra, và chỉ do ngẫu nhiên mà thôi.

Vào thế kỷ 19, chúng ta đã đi đến bên bờ của sự đảo lộn lần thứ hai, dựa trên khám phá của nguồn năng lượng mới. Được hưởng sự tiến bộ, một thế hệ mới với những trực giác của mình sẽ giúp nhân loại tiến đến một biến đổi lớn lao thứ ba.

Bối cảnh lúc này là sự tiến bộ của văn minh vật chất đã đẩy sự quan tâm đối với bí ẩn của đời sống và cái chết xa hơn vào hậu cảnh. Những nghi lễ được cử hành trong các giáo đường hầu như giả tạo và hết ý

nghĩa. Bị ám ảnh bởi cách thức mà họ sẽ bị đánh giá, các tín hữu lui tới

những nơi thờ phụng đó vì những lý do xã hội hơn là tôn giáo.

Nhờ khả năng phân tích, thế hệ mới biết đào sâu trực giác sâu sắc của mình, và tìm kiếm trong đời sống một điều gì đó hơn là thực tế vật chất. Thế hệ đó cảm nhận sự lộ dạng của một thức tinh tâm linh mới, và bắt đầu khám phá những tín ngưỡng và những tiếp cận siêu hình ít được biết đến. Lần đầu tiên, các tôn giáo phương Đông được đồng đẳng người dân phương Tây quan tâm. Cái ý tưởng được lan truyền đó là trực giác về một kinh nghiệm nội tại, một bước nhảy vọt trong tâm thức làm thay đổi hoàn toàn quan niệm về nhân dạng và quan niệm về mục tiêu của đời sống.

Cũng trong thời gian đó, những dữ liệu được cung cấp bởi các nhà khoa học nhân văn (xã hội học, phân tâm học, tâm lý học, nhân loại học) và vật lý hiện đại, đã có một ánh sáng mới lên bản chất của ý thức và năng lượng sáng tạo. Kết hợp với quan điểm do phương Đông mang đến, tất cả những suy nghĩ đó đang bắt đầu kết tinh. Người ta hiểu rằng loài người mới chỉ thực hiện một phần rất nhỏ tiềm năng thể lý, tâm lý và tinh thần của mình.

Trong vài thập niên, những nghiên cứu đó và những trải nghiệm tâm linh do chúng gợi lên đã gia tăng và biến thành một khối lượng tới hạn để gây ra phản ứng dây chuyền, tạo ra một bước nhảy vọt của tâm thức. Chẳng mấy chốc, loài người có thể hình thành một quan niệm mới về mục tiêu của đời sống, đặc biệt liên quan đến mặc khải thứ chín.

Tuy nhiên, ngay khi quan niệm mới đó thành hình và được truyền bá rộng khắp, khi nhiều thành viên của thể hệ mới bắt đầu thoát bộ do lo sợ trước sự bất ổn xã hội gia tăng, một điều có vẻ tương ứng với sự xuất hiện của mô thức mới. Trong nhiều thế kỷ, thế giới quan cũ đã duy trì

một trật tự chính xác, thậm chí cứng nhắc. Mọi vai trò đều đã được xác định một cách rõ ràng và mọi người đều biết vị trí của mình trong xã hội. Những gia đình hạt nhân có tính gắn bó. Các công dân tìm kiếm vị trí của họ trong nền kinh tế và mục tiêu của họ trên trần gian là đạt được sự sung túc và tạo ra một thế giới thịnh vượng hơn trên bình diện vật chất cho thế hệ kế tiếp.

Nhưng rồi tiếp đến là làn sóng của những thắc mắc, phân tích và phê phán. Con người tìm cách vươn đến cái ý tưởng lơ mờ, không rõ ràng về tiềm năng. Trong một bối cảnh như thế, những gì mà người khác nghĩ không còn là yếu tố quyết định cho những hành động và ứng xử của chúng ta; càng lúc chúng ta càng tuân theo sự nhạy bén

Đối với những ai thực sự chọn một quan niệm tâm linh chân thành, dựa trên sự lương thiện, chính trực và yêu thương tha nhân, thì một động thái bị chi phối bởi đạo đức không đặt ra vấn đề. Nhưng đáng lo ngại là hoàn cảnh của những người đã mất những nguyên tắc sống trước đó, mà không thể xác định cho mình một chuẩn mực mới. Những người đó như rơi vào một hoang địa của tâm thức.

Rất nhanh chóng, một sự phân cực hình thành trên thế giới trong khi những người bất định phản ứng chống lại một quan niệm mà theo họ, dẫn đến sự hỗn loạn và tình trạng bấp bênh, thậm chí cả sự tan rã hoàn toàn lối sống của họ. Nhiều người trong số họ cho rằng thế giới lý tưởng hầu như đã tiêu tan.

Lúc đó, tôi mới hiểu về ảnh hưởng đang gia tăng của những người cho rằng có thể giải thích tình trạng đó bằng cách loan báo về Ngày Tận Thế, điều mà Joel đã nói với tôi trước đây. Trong không khí sôi sục gây ra bởi thời kỳ quá độ, những nhà tiên tri về thảm họa bắt đầu phát triển quyền

lực của họ. Theo họ, Sách Khải Huyền trong Thánh Kinh phải được hiểu sát từng

chữ, và tình trạng bấp bênh trong thời đại chúng ta là do Ngày Tận Thế đang đến gần: Chẳng mấy chốc sẽ xảy ra một cuộc thánh chiến đẫm máu giữa những lực lượng của bóng tối và những đạo quân của ánh sáng. Trong một bối cảnh như thế, người ta phải gấp rút chọn chỗ đứng trước khi bắt đầu những trận chiến.

Nhưng, ở bên kia những phản ứng sợ hãi, Tầm Nhìn Khai Sinh của những người cùng thời với tôi hàm chứa rất nhiều chỉ dẫn, như trong trường hợp những khúc quanh lịch sử có tính quyết định khác. Tất cả, đầu địa vị của họ là gì, đều đến trần gian với mong ước làm dịu bớt sự phân cực. Họ muốn chuyển quan niệm của thế giới duy vật sang một quan niệm mới thuộc tâm linh; họ muốn gìn giữ cái tốt đẹp nhất của truyền thống cũ và đưa nó vào thế giới mới đang nổi lên.

Những sai trái không xuất phát từ dự tính ban đầu của mỗi người, mà từ nỗi sợ hãi. Thị kiến ban đầu của chúng ta hướng dẫn chúng ta rằng đạo đức xã hội có thể được gìn giữ trong khi vẫn đảm bảo tự do của mỗi người. Việc đưa vào một mục tiêu tâm linh quan trọng sẽ giữ vững tính sáng tạo trong đời sống, và sẽ đổi mới nó

Ý thức của tôi càng gia tăng và, như khi thấy Tầm Nhìn Khai Sinh của Maya, tôi hầu như có thể thấy bức tranh đầy đủ của lịch sử nhân loại, cách thức mà chúng ta sẽ hoà giải những xu hướng đối nghịch và hoàn thành định mệnh con người của chúng ta. Rồi, đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng và không thể tập trung được nữa; tôi không còn có thể giữ mức năng lượng cần thiết để nắm bắt viễn cảnh hiên kiến của tôi bắt đầu mờ đi, khi lần cuối thấy rõ hoàn cảnh hiện tại. Nếu không có ảnh hưởng của thế giới quan, thì sự phân cực của nỗi sợ

hãi sẽ tiếp tục gia tăng.

Sau một lúc chóng mặt, tôi có cảm giác bị lôi đi bởi một chuyển động nhanh. Tôi nhìn quanh và thấy Wil ở cạnh tôi. Anh liếc nhanh tôi với vẻ ưu tư. Khung cảnh màu xám bao quanh chúng tôi. Chúng tôi đã đến một địa điểm mới.

Wil hỏi:

— Cậu đã thấy tầm nhìn về lịch sử của tôi rồi chứ? Anh nhìn tôi, nói tiếp:

- Đó là một giải thích mới mang tính tâm linh về lịch sử, đôi chút bị

ảnh hưởng bởi quan niệm của cá nhân, nhưng cho ta biết rất nhiều điều. Tôi chưa từng thấy một tầm nhìn nào như thế trước đây. Cái phần đó của mặc khải thứ mười cho ta một cái nhìn rõ nét về sự tìm kiếm của nhân loại, như người ta có thể thấy trong Cõi Bên Kia. Mỗi người chúng ta chào đời với một dự tính tích cực về cuộc

đời và cố mang đến trần gian một phần kiến thức của Cõi Bên Kia. Đó là ý định của tất cả chúng ta. Lịch sử chỉ là một quá trình thức tỉnh. Đương nhiên, khi chúng ta sinh ra trong thế giới vật chất, thì chúng ta được giáo dục và đưa vào đời sống cộng đồng trong thực tế văn hoá của thời đại mà chúng ta xuất hiện. Lúc đó, chúng ta chỉ nhớ đến những trực giác của mình, để làm một số điều. Nhưng chúng ta phải không ngừng chiến đấu chống lại nỗi sợ hãi. Thường khi nỗi sợ hãi là quá lớn lao đến nỗi chúng ta không thể thực hiện những dự định của mình, hoặc chúng ta bóp méo chúng bằng cách này hay cách khác. Nhưng tôi muốn nhấn mạnh rằng mỗi người chúng ta đều đến trần gian với những ý định tốt.

- Vậy, anh cho rằng một kẻ giết người hàng loạt cũng đến trần gian với ý định tốt?

- Đúng, vào lúc đầu. Hành động giết người đều là một bùng nổ của cơn phẫn nộ, một cách để tự giải thoát khỏi một đè nén, để chế ngự một cảm giác bất lực và nỗi sợ hãi.

— Liệu có những người bản chất là xấu?

— Không, nỗi sợ hãi làm họ điên loạn và đẩy họ đến chỗ phạm những sai lầm khủng khiếp. Và họ phải chịu trách nhiệm. Những hành động tội tệ phần nào do xu hướng xem một số người là xấu xa gây ra. Quan niệm sai trái của chúng ta về bản tính con người nuôi dưỡng sự phân cực. Người này nghĩ người kia là xấu xa, người này làm mất nhân phẩm của người kia. Điều đó làm gia tăng nỗi sợ hãi và sự tệt hại trong mỗi người.

Tôi nhận thấy Wil một lần nữa nhìn về xa xăm, Hướng theo mắt anh và chú ý đến bối cảnh, tôi bắt đầu có cảm giác buồn thảm vì một dự báo chẳng lành.

Wil nói:

— Chừng nào chưa hiểu được bản chất thực sự của cái ác và thực tế của địa ngục, thì chúng ta chưa thể đưa Thế Giới Quan vào trần gian cũng như chấm dứt sự phân cực.

— Tại sao anh nói thế?

Wil lại nhìn tôi, rồi hướng mắt về khung cảnh xám xịt xung quanh:

— Vì chúng ta đang ở cửa địa ngục.

7. CHIẾN THẮNG ĐỊA NGỤC NỘI TÂM

Tôi rùng mình khi nhìn kỹ khung cảnh xám xịt xung quanh. Cảm giác nặng nề khó chịu trước đó đã biến thành một cảm giác tuyệt vọng và bị bỏ rơi.

Tôi hỏi Wil:

- Trước kia anh từng đến đây?

- Chỉ mấp mé bên ngoài, chứ chưa vào trong. Cậu thấy lạnh chứ? Tôi gật đầu khi một chuyển động thu hút sự chú ý của tôi.

- Cái gì thế? Wil lắc đầu:

- Tôi không biết nữa.

Một khối năng lượng xoáy có vẻ như đang chuyển động về phía chúng tôi.

Tôi nói:

- Chắc là một nhóm linh hồn khác.

Trong khi những linh hồn đó tiến đến gần, tôi chú tâm vào những ý tưởng của họ, và cảm giác bị bỏ rơi xa lánh và cả sự phẫn nộ của tôi cũng gia tăng. Tôi cố loại trừ chúng và cởi mở hơn.

Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng Wil cảnh báo: “Hãy chậm lại, cậu chưa đủ vững vàng”, nhưng đã quá muộn. Bất thành linh, tôi bị ném mạnh vào một vùng bóng tối dày đặc, và sau đó thấy mình ở trong một thành phố lớn. Tôi nhìn quanh, cố gắng định thần. Xét theo phong cách kiến trúc thì tôi đã bị đưa trở lại thế kỷ 19. Tôi đang ở một góc phố kẻ qua người lại, và xa

xa là mái vòm của một toà nhà. Ban đầu, tôi nghĩ rằng đây là thế kỷ 19, nhưng nhiều phương diện của thực tế có vẻ không tương ứng: chân trời mất hút thành một màu xám xịt lạ lùng, và trời có màu xanh ôliu, như bầu trời bên trên toà nhà mà Williams đã nghĩ ra khi anh ta không muốn nhìn nhận rằng mình đã chết.

Tiếp đến, tôi nhận có bốn người đang nhìn tôi từ bên kia phố. Tôi có cảm giác lạnh buốt. Cả bốn người đều khá thanh lịch. Một người nghiêng đầu và kéo một hơi

xì gà. Người khác nhìn đồng hồ rồi lại nhét nó vào túi. Họ có đáng vẻ tao nhã nhưng đáng sợ.

Có ai đó nói nhỏ nhỏ phía sau tôi:

- Ai làm cho những kẻ đó cáu giận, thì là bạn của ta.

Tôi quay lại và đối diện với một người đàn ông ăn mặc tươm tất, tròn như một cái thùng, đang đến gần tôi. Ông ta đội mũ dạ rộng vành. Tôi cảm thấy khuôn mặt có vẻ quen. Tôi đã từng gặp ông ta. Nhưng ở đâu chứ?

Ông ta nói tiếp:

- Đừng quan tâm đến những gã đó. Và lại, đâu quá khó khăn để tỏ ra khôn ngoan hơn chúng.

Tôi nhìn tấm lưng mập và đôi mắt không ngưng chuyển động của ông ta, rồi tôi nhớ ra ông ta là ai. Trong các thị kiến của tôi về cuộc chiến với người Indian trong thế kỷ 19, ông ta là người chỉ huy quân Liên Bang; sau khi từ chối gặp Maya, ông đã ra lệnh tấn công người Indian. Theo tôi nghĩ, thành phố này là một kiến trúc tưởng tượng. Người đàn ông này chắc phải tạo lại khung cảnh kiếp trước của ông ta, để tránh nhìn nhận rằng mình đã chết.

Tôi áp ứng:

- Tất cả những điều này là không thật. Ông đã... chết.

Ông ta có vẻ không quan tâm đến lời tôi:

- Cậu đã sinh sự gì với lũ chó rừng đó?

- Tôi chẳng làm gì.

- Phải có chứ! Chắc cậu đã làm một điều gì đó. Tôi hiểu ánh mắt mà chúng dành cho cậu. Cậu biết đó, chúng tưởng rằng chúng là những chủ nhân của thành phố này. Những con người đó không bao giờ tin vào số phận và chúng muốn rằng tương lai diễn ra đúng theo những kế hoạch của chúng. Thật ra, chúng không nhầm. Nhưng Thượng Đế biết rằng thế giới đầy rẫy bọn ngu xuẩn, những kẻ sẽ khiến tất cả chúng ta lụn bại nếu chúng ta để chúng khởi xướng. Vậy, cậu đã làm gì?

Tôi nói:

— Nay ông, tất cả những điều này là không thật.

- Tôi khuyên cậu hãy tin tôi. Nếu bọn chúng chống cậu, thì tôi sẽ là người bạn duy nhất của cậu.

Tôi hương mắt về nơi khác, nhưng cảm thấy ông ta không tin tôi.

- Chúng là những kẻ dối trá. Chúng sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cậu. Như trường hợp tôi, chẳng hạn. Chúng chỉ muốn sử dụng kinh nghiệm của tôi để đê bẹp người Indian và chiếm hữu đất đai của họ. Nhưng tôi biết rõ chúng. Tôi biết không thể tin ở chúng. Nhưng, cậu hãy nghe lời khuyên của tôi: đừng bao giờ đánh giá thấp bọn chúng. Chúng có thể làm mọi chuyện.

Ông ta lùi lại đôi chút, như thể suy nghĩ về vẻ bề ngoài của tôi, rồi nói tiếp:

- Thật ra, chúng có thể gửi cậu đến để theo dõi tôi. Chẳng biết phải làm sao, tôi bắt đầu rời xa ông.

Ông ta lớn tiếng:

— Đồ khốn! Tôi nói không sai mà!

Tôi thấy ông ta thọc tay vào túi và rút con dao găm. Sau khi sợ hãi người, tôi bình tĩnh lại, chạy xuống con phố và rẽ vào một ngõ hẻm, trong khi nghe tiếng chân đuổi theo. Trông thấy có cánh cửa hé mở ở phía phải, tôi lao vào, đóng cửa lại và đẩy chốt. Có mùi thuốc phiện nồng nặc. Quanh tôi là khoảng một chục người, trong số đó có những người đang nhìn tôi với vẻ lơ đãng. Tôi thầm hỏi, họ có thật hay cũng chỉ là một ảo ảnh? Ngay sau đó, họ lại quay về với những câu chuyện thầm lặng của họ và với những ngọn đèn thuốc phiện, còn tôi thì rẽ một lối đi qua những trang ký và những tấm đệm bản thiu để đến một cái cửa khác.

Bằng giọng nghi ngại, một người đàn bà nói:

- Tôi biết cậu.

Bà ta đang tựa vào tường, phía cửa, đầu nghiêng ra phía trước, như thể nó quá nặng đối với cái cổ của bà.

Bà nói tiếp:

- Chúng ta cùng một giuộc.

Bối rối, tôi nhìn bà một lúc, và lúc đó tôi nhớ đến một nữ sinh thường xuyên bị

trầm cảm và đã sử dụng ma túy. Khước từ mọi điều trị, cô đã qua đời vì sử dụng ma túy quá liều.

Tôi hỏi:

- Cô có phải là Sharon?

Người đàn bà mỉm cười. Tôi liếc mắt về cửa chính, lo sợ gã to béo ban nãy có thể vào.

Bà ta nói:

- Mọi sự đều tốt đẹp. Cậu có thể ở đây với chúng tôi. Ở đây, cậu sẽ được an toàn. Sẽ không ai làm hại cậu

Tôi bước đến bên bà, và nói thật tử tế:

- Tôi không thể ở lại đây. Mọi sự quanh chúng ta chỉ là ảo ảnh.

Khi tôi nói những lời đó, có vài ba người quay nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ.

Tôi nói nhỏ:

— Sharon, xin cô hãy theo tôi !

Hai người nhanh chóng lại gần chúng tôi và đứng ở hai bên Sharon. Một trong hai người nói:

- Hãy để cô ta yên và ra khỏi đây ngay.

Người kia nói với Sharon:

- Chớ có nghe hấn hấn là thằng điên. Chúng ta cần nhau.

Hơi cúi đầu nhằm có thể nhìn thẳng vào mắt Sharon, tôi nói:

- Tất cả những điều này là không thật. Cô đã chết. Chúng ta cần tìm cách ra khỏi đây.

Có ai lớn tiếng:

- Câm mồm ngay!

Có bốn người bước về phía tôi, với ánh thù địch.

- Hãy để bọn tao yên!

Tôi bắt đầu lùi về phía cửa; những kẻ xa lạ đó tiến về phía tôi, Qua những cái bóng, tôi thấy Sharon lại cầm cái tẩu thuốc phiện. Tôi quay người, chạy ra cửa, nhưng nhận thấy cửa không dẫn ra phố. Tôi thấy

mình đang ở trong một văn phòng có nhiều máy tính, một bàn họp, tủ kệ và đồ đạc thuộc thế kỷ 20.

Có tiếng người nói:

Này, anh không có quyền vào đây!

Tôi quay lại và đối diện với một người đàn ông khoảng tứ tuần ông nhìn tôi và nói:

— Cô thư ký của tôi đâu? Tôi không có thời giờ dành cho anh. Anh muốn gì?

— Có người muốn săn đuổi tôi. Tôi tìm nơi ẩn n

— Trời! Vậy thì đừng có ở đây. Như tôi đã nói, tôi không có thời giờ. Anh không thể tưởng nổi những gì mà tôi phải làm trong ngày hôm nay. Hãy nhìn những tập hồ sơ thì biết. Ai sẽ giải quyết chúng nếu không phải tôi?

Ông ta có vẻ khiếp đảm khi vẽ ra viễn cảnh đó. Tôi lắc đầu, tìm lối ra và nói:

— Bộ ông không biết là ông đã chết rồi sao? Mọi thứ này đều là tưởng tượng.

Về mặt ông ta chuyển từ lo sợ sang giận dữ và, sau vài giây im lặng, ông ta hỏi tôi:

— Làm thế nào anh vào được đây? Phải chăng anh là một tội phạm?

Tôi tìm thấy một cửa dẫn ra ngoài và chuồn ngay. Những con phố giờ đây hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ một cỗ xe ngựa, cỗ xe dừng lại trước một khách sạn ở vỉa hè bên kia, và một phụ nữ xinh đẹp bước xuống. Nàng liếc nhìn tôi và mỉm cười với tôi. Thái độ của nàng có vẻ tử tế. Tôi chạy qua đường. Nàng dừng lại để nhìn tôi tiến đến, rồi gửi cho tôi một nụ cười duyên dáng.

— Anh đang đơn độc, tại sao không theo tôi? Với chút do dự, tôi hỏi:

— Cô định đi đâu?

— Dự một dạ vũ.

— Có sự tham gia của ai?

— Tôi không rõ.

Nàng đẩy cửa khách sạn và ra hiệu cho tôi bước vào. Không có mục đích rõ ràng, tôi đi theo nàng, và cô nghĩ đến điều mà tôi sẽ phải làm. Chúng tôi vào thang máy, và nàng nhấn nút lên lầu tư. Cùng với thang máy đang lên, sự nòng ầm và triu mến cũng tăng theo. Bất chợt liếc nhìn, tôi thấy người đẹp đang nhìn chăm chú hai bàn tay tôi, và khi tôi nhìn thẳng vào nàng, nàng mỉm cười và nói rằng nàng đã bị tôi bắt quả tang. Cửa thang máy mở ra, và nàng dẫn tôi theo một hành lang dài đến một cánh cửa. Rồi nàng dừng lại, và gõ hai lần. Ngay sau đó, cửa được mở ra. Một người đàn ông với khuôn mặt rạng rỡ khi trông thấy người đẹp.

Ông ta nói:

- Mời vào! Mời vào!

Nàng nhường bước để tôi vào trước, và khi tôi đã vào trong, cánh tay tôi bị nắm lấy bởi một phụ nữ trẻ đi chân đất.

Cô nói:

— Ô! Tội nghiệp anh yêu. Anh đã bị lạc lối. Ở đây với tụi em, anh sẽ được an toàn.

Lúc đó, tôi thấy một người đàn ông cười trần, nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét, rồi nói:

- Ô, quý vị hãy nhìn cặp đùi hấn kia!

Một người khác nói:

— Hấn có đôi bàn tay thật đẹp.

Sững sờ, tôi nhận ra rằng căn phòng này đầy những người hầu như lơ lửng, và đang thác loạn.

Tôi nói:

- Không, tôi không thể ở lại đây. Cô gái đang nắm tay tôi phản đối:

- Anh muốn đi sao? Anh chẳng bao giờ tìm được một nhóm người như thế này. Hãy cảm nhận sinh lực. Không hề có nỗi sợ hãi cô đơn, có phải thế không?

Cô đưa tay lên ngực tôi. Đột nhiên, tôi nghe có tiếng gậy gõ ở bên kia căn phòng. Một cậu trai khoảng mười tám tuổi lớn tiếng:

- Không, hãy để tôi yên! Tôi không muốn ở đây.

Cậu trai đó gạt nhiều người sang bên, và chạy ra cửa. Nhân cơ hội, tôi cũng chồm theo. Không sử dụng thang máy, cậu chạy rất nhanh xuống cầu thang bộ. Tôi cũng vậy và khi tôi ra khỏi khách sạn thì cậu đã ở bên kia đường.

Khi tôi định gọi thì cậu sững người vì khiếp đảm. Xa hơn đôi chút trên vỉa hè là người đàn ông to béo, dao găm trong tay, nhưng lần này ông ta đang đối đầu với nhóm người lúc này đã nhìn tôi. Tất cả đều nói cùng lúc với vẻ giận dữ. Bất thành linh, một người trong số họ rút súng ra, và người đàn ông to béo nhảy bổ đến để đâm hắn. Có nhiều tiếng súng, cái mũ và con dao găm của ông ta rơi xuống đất trong khi trán ông ta bị xuyên thủng bởi một viên đạn. Ông ta ngã lảo đảo ra đất và chuyển động của những người kia đột ngột ngưng lại. Những cái bóng của họ trở nên nhạt nhòa, rồi tan biến.

Ở phía bên kia đường, cậu trai ngồi trên vỉa hè, úp mặt vào lòng bàn tay với vẻ mệt mỏi. Hai chân còn run rẩy, tôi bước vội về phía cậu và nói:

- Mọi sự đã ổn. Bọn chúng đi đâu cả rồi. Cậu nói, về lo lắng:

- Không, chúng vẫn còn đó. Hãy nhìn đằng kia kia.

Tôi quay lại và thấy bốn người đàn ông đã biến mất lúc này. Giờ đây, họ đang đứng ở vỉa hè bên kia, trước khách sạn. Điều lạ lùng là họ cũng có thái độ y hệt như khi tôi đến cái thành phố ma quái này. Một người trong số họ kéo một hơi xì gà, trong khi một người khác nhìn đồng hồ.

Tim tôi bắt đầu đập mạnh khi tôi trông thấy người đàn ông to béo. Ông ta cũng đứng trước khách sạn và nhìn những gã kia bằng vẻ đe dọa.

Cậu trai nói:

- Ở đây, những chuyện như thế không ngưng lặp lại. Tôi không thể chịu đựng nổi. Tôi cần được giúp đỡ.

Trước khi tôi kịp trả lời cậu, thì ở bên phải cậu đã có hai hình dạng xuất hiện, nhưng vẫn còn mờ ảo.

Cậu trai nhìn chằm chằm những hình dạng đó một lúc lâu, rồi khuôn mặt cậu lộ vẻ phấn khởi và thốt lên:

- Có phải Roy không?

Tôi thấy hai cái bóng tiến gần đến cậu trai cho đến khi những hình dạng đan vào nhau hoàn toàn che khuất cậu. Vài phút sau, cậu trai hoàn toàn biến mất cùng với hai linh hồn.

Mắt tôi vẫn nhìn về via hè trống trơn nơi cậu trai đã ngồi, và tôi cảm nhận những làn sóng cuối cùng của một rung động cao cấp. Trong tâm trí, tôi lại một lần nữa thấy nhóm linh hồn của tôi, và tôi đắm chìm trong tình

thương yêu và sự triu mến của họ. Bằng cách tập trung vào tình cảm đó, tôi có thể xua đi nỗi sợ hãi đang vây khốn tôi, và tăng cường đáng kể năng lượng của mình cho đến khi tôi mở được cánh cửa con người mình từ bên trong. Ngay tức khắc, bối cảnh thay đổi thành phố trong mờ nhạt đi, và tôi thấy mình đang trong một khung cảnh với những sắc màu xám nhẹ hơn. Trong khi năng lượng của tôi gia tăng, tôi có thể mừng rỡ ngắm khuôn mặt của Wil, và ngay sau đó anh ở cạnh tôi.

Wil hỏi:

- Cậu ổn chứ? Những ảo ảnh là rất mãnh liệt, và cậu đã lao thẳng vào đó.

- Tôi biết, tôi đã không kịp suy nghĩ. Tôi đã không thể nhớ ra điều mà tôi phải làm.

- Cậu đã đi một lúc lâu. Chúng tôi muốn giúp cậu, nhưng chỉ có một phương cách là gửi năng lượng đến cho cậu.

- ‘Chúng tôi’ là ai chứ?

Chỉ tay vào những vùng xung quanh, Wil nói:

- Tất cả những linh hồn đó.

Tôi chăm chú quan sát và thấy hàng trăm linh hồn, có những linh hồn ở xa cuối tầm mắt. Một số linh hồn nhìn thẳng về phía chúng tôi, nhưng phần đông hình như tập trung về một hướng khác. Tôi nhìn theo ánh mắt của họ, và thấy nơi xa có những xoáy năng lượng lớn. Chú ý nhìn, tôi nhận ra rằng một trong những xoáy đó là thành phố mà tôi vừa thoát khỏi.

Tôi hỏi Wil:

- Những nơi đó thể hiện điều gì?

- Thể hiện những cấu trúc tâm thần, được tạo ra bởi những linh hồn

mà lúc còn sống đã biết đến những cơ chế thống trị rất nghiêm ngặt, và họ không thể thức dậy sau khi chết. Có hàng ngàn linh hồn trong trường hợp đó, ở đẳng kia kia.

- Anh có trông thấy những gì đã xảy ra khi tôi ở trong thành phố ma quái này?

- Thấy khá nhiều chuyện. Khi tập trung vào những linh hồn gần nhất, tôi có thể nắm bắt thị kiến của họ về điều xảy đến với cậu. Họ không ngừng gửi năng lượng vào bên trong những tạo vật tưởng tượng với hy vọng nhận được hồi đáp.

- Anh có trông thấy cậu trai đó? Cậu ấy đã có thể thức tỉnh. Nhưng những người khác thì chẳng nhận ra điều gì.

Wil quay sang nhìn tôi:

- Cậu có nhớ điều mà chúng ta đã phát hiện qua việc Xem Xét Lại Cuộc Đời của Williams? Trước tiên, ông ấy không chấp nhận điều đã xảy ra và phủ nhận cái chết của mình đến nỗi đã tạo ra một cấu trúc tâm trí về văn phòng của ông.

- Vâng, tôi đã nghĩ đến chuyện đó.

— Điều đó tác động theo cùng cách đối với mọi người. Nếu, trong kiếp sống của ta, ta hoàn toàn chìm đắm trong cơ chế quen thuộc và những thói quen hàng ngày của mình, để không biết đến những bí ẩn và tình trạng không yên ổn của đời sống, thì ta sẽ không có khả năng để thức dậy sau khi chết, và sẽ tạo ra những ảo ảnh, những trạng thái thứ hai, hầu có thể tiếp tục cảm thấy an toàn trong thế giới của kiếp sau. Nếu nhóm linh hồn của Williams không tiếp cận với ông ta, thì hẳn ông ta đã đi vào một trong những nơi địa ngục mà cậu đã có mặt. Tất cả là một phản ứng chống lại nỗi sợ hãi. Ở cõi đó, người ta sẽ bị tê liệt bởi không

tìm thấy cách để tránh nó hoặc đẩy nó vào vô thức. Họ chỉ lặp lại cũng những kịch bản, những mưu mẹo mà họ dùng trong cuộc đời để thoát khỏi nó, và họ không thể dừng lại.

- Vậy thì, những thực tại ảo ảnh chỉ là những cơ chế thống trị được đẩy đến giới hạn của chúng?

- Đúng, tất cả đều thuộc những cơ chế thống trị, chỉ có điều là chúng mãnh liệt hơn và không có ý thức. Chẳng hạn, gã to béo cầm dao găm, là một kẻ đe dọa, là người lấy cấp năng lượng của những người khác. Và ông ta biện minh cho hành vi của mình khi cho rằng mọi người đều muốn đánh lừa ông ta. Dĩ nhiên, trong kiếp sống ở trần gian, ông ta đã thu hút loại người đó, và tầm nhìn của tâm trí ông ta đã được thực hiện. Sau khi chết, ông ta chỉ tạo ra những sự vật tưởng tượng, và chúng đuổi theo ông ta hầu có thể tạo lại hoàn cảnh cũ.

Nếu ông ta không còn có thể đe dọa những người khác, và nếu năng lượng của ông ta giảm sút, thì sự lo âu sẽ tràn ngập ý thức và ông ta phải đương đầu với nó. Trong trường hợp đó, ông ta không ngừng giữ vai trò là Kẻ Đe Doạ. Ông ta phải duy trì loại quan hệ đó, giữ cái thái độ đã học được từ lâu, bởi ông ta biết nó sẽ khiến cho tâm trí đủ bận rộn để có thể chế ngự nỗi sợ hãi. Chính cái động thái đó — với bản chất cưỡng bức, kịch tính của nó - đẩy lùi sự lo sợ vào hậu cảnh, để ông ta có thể quên nó, phủ nhận nó, và cảm thấy phần nào thoải mái trong kiếp sống của mình, ít nữa là trong một thời gian ngắn.

Tôi hỏi:

- Còn những kẻ nghiện ngập thì sao?

- Trong trường hợp này, những kẻ nghiện ngập chọn một thái độ tiêu cực, thái độ Nạn Nhân, và đẩy thái độ đó đến cực đoan khi chỉ thấy

đâu đâu cũng là tuyệt vọng, và tàn ác, nhằm biện minh cho nhu cầu đào thoát của họ. Sự tìm kiếm mang tính ám ảnh những chất gây nghiện là điều khiến họ bận tâm và giúp họ đẩy lùi sự lo sợ, ngay cả trong Cõi Bên Kia.

Trong chiều kích trần gian, ma túy thường tạo ra một thứ sáng khoái rất giống với sáng khoái xuất phát từ tình yêu. Tuy nhiên, vấn đề của sự sáng khoái giả tạo đó là cơ thể phản ứng đối với những chất hoá học; theo thời gian, người nghiện cần phải gia tăng liều lượng nhằm đạt được cùng một hiệu quả, và cuối cùng là cơ thể bị huỷ hoại.

Một lần nữa, tôi nghĩ đến người đàn ông to béo:

— Có điều gì đó th lạ lùng đã diễn ra ở cõi đó. Người đàn ông đuổi theo tôi đã bị giết và sau đó ông ta hình như đã sống lại, và lặp lại kịch bản từ đầu.

- Trong cái địa ngục mà người ta áp đặt cho chính mình, thì điều đó vận hành như thế. Mọi ảo ảnh đều tự chúng cạn kiệt, và kết thúc bằng việc nổ tung. Nếu cậu là bạn của một người không chịu trách nhiệm về bí ẩn của cuộc đời, và bù đắp cho nỗi sợ hãi của mình bằng cách ăn nhiều chất béo, thì hẳn một cơn đột quỵ sẽ kết thúc cuộc đời người đó. Những kẻ nghiện ngập đi đến chỗ huỷ hoại cơ thể của họ, kẻ chết sẽ không ngưng phải chết, và cứ như thế.

Điều tương tự cũng diễn ra trong chiều kích vật chất: một cơ chế thống trị có tính cưỡng bức thì sớm hoặc muộn cũng sẽ thất bại. Thông thường điều đó diễn ra trong những khó khăn, thử thách của đời sống; nếp cũ dễ vỡ và tâm trạng lo sợ tràn ngập. Người ta gọi điều đó là ‘chạm đáy’. Đó là lúc phải thức tỉnh và đương đầu với những nỗi sợ hãi theo một cách khác: những ai không đương đầu nổi thì lại rơi xuống vòng luẩn

quẩn. Và nếu không thức tỉnh trên trần gian, thì người đó sẽ gặp khó khăn để thức tỉnh trong chiều kích kia.

Những động thái có tính cưỡng bức giải thích cho mọi hành động khủng khiếp đã xảy ra trong thế giới của chúng ta. Chúng là nguyên nhân tâm lý của mọi hành động xấu xa, là động cơ của những kẻ phạm những tội ác không thể hiểu được, là động cơ của những tên giết người hàng loạt. Chúng không ngưng lặp lại động thái đó, bởi chúng biết nó sẽ làm mờ mịt đầu óc chúng và làm dụi đi nỗi lo sợ khi chúng cảm thấy truy lạc, vô vọng.

Tôi thắc mắc:

- Theo anh thì không hề có sự thông đồng của cái ác ở thế giới này, không hề có âm mưu của Satan mà chúng ta sẽ là những nạn nhân?

- Không. Chỉ có nỗi sợ hãi của con người và nhân cách thức kỳ dị của họ nhằm xua đuổi nó.

- Vậy thì tại sao Kinh Thánh và các thánh thần thường nhắc đến Satan?

- Đó là một ẩn dụ, một cách thức có tính hình tượng nhằm khuyên con người

quay về Thiên Chúa nếu họ muốn cảm thấy an toàn, thay vì thoả mãn những xu hướng bị thắm và những thói xấu của việc quy mọi cái ác của trần gian cho một thế lực bên ngoài có thể hữu ích cho một giai đoạn nhất định của sự phát triển nhân loại. Nhưng giờ đây, điều đó che đậy sự thật. Chúng ta né tránh mọi trách nhiệm, vì những hành vi đáng chê trách của chúng ta, chúng ta có xu hướng sử dụng ý tưởng về Satan hầu phóng chiếu ra bên ngoài cái ước muốn rằng có một số người phải là xấu xa một cách thực chất, như thể chúng ta có thể ma qui hoá những người mà chúng ta không ưa, và loại trừ họ. Đã đến lúc để hiểu bản chất

thật sự của cái ác một cách tinh tế hơn và đối đầu với nó.

Tôi nói:

- Nếu không có âm mưu của quỷ, sẽ chẳng có chuyện bị ‘quỷ ám’? Wil nói bằng giọng dứt khoát:

- Điều đó phức tạp hơn nhiều. ‘Quỷ ám’ về mặt tâm lý là điều có thực. Nó không xuất phát từ mục đích của cái ác, mà chỉ là một hiện tượng năng lượng. Những kẻ sợ hãi muốn kiểm soát những người khác. Chính vì thế mà một số nhóm tìm cách thu hút cậu vào mạng lưới của họ, thuyết phục cậu theo họ và tuân theo quyền lực của họ. Và họ sẽ hung dữ chống lại cậu nếu cậu tìm cách rời xa họ.

- Khi tôi bị lôi kéo vào thành phố ảo ảnh, tôi đã nghĩ rằng mình bị ám bởi một sức mạnh của quỷ.

- Không, sở dĩ cậu bị thu hút vào cõi đó là vì cậu đã phạm cùng một lỗi lầm như trước kia: cậu đã không cởi mở đối với các linh hồn và không lắng nghe họ. Cậu đã phó mặc cho họ, như thể họ tự động nắm giữ mọi giải đáp, mà không kiểm tra xem những giải đáp đó có kết nối với tình yêu thương hay không. Và, trái với những linh hồn đã gắn kết với Thượng Đế, những linh hồn đó không buông tha cậu. Họ đưa cậu vào thế giới của họ, y hệt như một giáo phái của những kẻ điên rồ có thể làm trong chiều kích vật chất, nếu cậu không sử dụng óc phê phán của cậu.

Sau khi im lặng và suy nghĩ một lúc, Wil tiếp:

- Chúng tôi đã khám phá những khía cạnh mới của mặc khải thứ mười, vì thế chúng tôi có thể thấy những cảnh tượng đó. Sự liên lạc giữa hai chiều kích càng tăng, thì chúng tôi càng thường gặp những linh hồn ở cõi bên kia. Điều cần thiết là phải biết phân biệt những linh hồn đã thức tỉnh và đã nối kết với thần khí của sự yêu thương với những hồn đang bị

giam hãm trong một cơ chế của sự ám ảnh. Chúng tôi phải phân biệt, nhưng không vì thế mà hắt hủi những linh hồn đang bị giam cầm trong nỗi sợ hãi bằng cách cho rằng họ là ma quỷ. Đó là những linh hồn đang trong quá trình trưởng thành, y hệt như chúng ta. Sự thực là, trong chiều kích trần gian, những ai bị giam hãm trong những cơ chế không thể thoát ra, thì họ là những người có Tâm Nhìn Khai Sinh lạc quan nhất.

Do không theo kịp lập luận của Wil nên tôi lắc nói tiếp:

- Họ chọn được sinh ra trong những hoàn cảnh khó khăn, đáng sợ, đòi hỏi phải có những cơ chế bảo vệ rất mãnh liệt, và phi lý.

- Anh muốn nói đến những gia đình điên loạn và những gia đình mà ở đó trẻ em bị hành hạ?

- Đúng. Những cơ chế thống trị mãnh liệt, dẫn chúng hung bạo, dữ tợn, tàn ác hoặc tiềm ẩn những xu hướng kỳ quái, đều xuất phát từ những môi trường mà ở đó đời sống bị bất ổn một cách khủng khiếp. Ở đó người ta bị bóp nghẹt và bị hành hạ, và là nơi mà những mức độ sợ hãi là rất cao, đến mức thể hiện lại cùng sự phẫn nộ, cùng sự giận dữ hoặc cùng sự đòi bại, từ thế hệ này sang thế hệ khác. Những ai sinh ra trong những hoàn cảnh như vậy đều chọn làm điều đó một cách có chú ý rõ ràng.

Thấy giải thích của Wil có vẻ phi lý, tôi hỏi:

- Làm thế nào người ta có thể muốn được sinh ra trong môi trường đó chứ?

- Họ đã tin rằng họ sẽ có đủ sức mạnh để phá vỡ, để chấm dứt cái vòng luân quần, để ‘chữa trị’ những gia đình trong đó họ được sinh ra. Họ tin chắc rằng họ sẽ được thức tỉnh và chế ngự tâm trạng thù oán và tức giận mà họ sẽ cảm thấy trước những hoàn cảnh khủng khiếp; điều mà họ

cần là chuẩn bị cho sứ mệnh của mình — thói quen giúp tha nhân thoát khỏi những hoàn cảnh tương tự. Nếu tha nhân là những người hung dữ, thì chúng ta phải xét rằng họ có khả năng tự thoát khỏi những cơ chế thống trị của họ.

Ta không thể thay thế một bản án bằng một hình phạt có tính tượng trưng. Nếu không, những người mà cơ chế thống trị bị rối loạn sẽ nghĩ rằng những hành động của họ là không nghiêm trọng, và họ sẽ tái phạm.

- Thế thì phải làm gì?

- Phải tác động đến bình diện tâm linh! Làm cho họ ý thức về toàn bộ quá trình, tựa như những linh hồn đó đã làm đối với những ai bị giam hãm trong thế giới của những ảo ảnh.

Wil nhìn những linh hồn xung quanh, rồi nhìn tôi và lắc đầu:

- Tất cả những thông tin mà tôi vừa nói với cậu đều được cung cấp bởi những linh hồn này, nhưng tôi không thể thấy rõ Thế Giới Quan. Chúng tôi chưa biết cách tích lũy đủ năng lượng.

Tôi đến những linh hồn xung quanh. Tôi thấy rõ rằng những linh hồn còn nắm giữ những kiến thức khác và ngoại xuất vào những cấu trúc tâm trí gây ra bởi nỗi sợ hãi, nhưng tôi chẳng thể nắm bắt được gì hơn Wil.

Wil khẳng định:

— Ít nữa, chúng ta đã hấp thụ một yếu tố bổ sung của mặc khải thứ mười. Chúng ta phải nhớ rằng, ngay cả nếu những người khác có một thái độ tai hại, thì chỉ là những linh hồn đang cố thức tỉnh, giống như chúng ta.

Tôi giật mình và đột ngột lùi lại khi nghe một âm thanh dữ dội, và một chuyển động xoay của những màu sắc xâm chiếm tâm trí tôi. Wil nhanh

tay chụp tôi lại kéo tôi về vùng năng lượng của anh trong khi nắm chặt hai vai tôi. Tôi run rẩy, rồi thứ âm thanh lạc điệu đó ngừng hẳn.

Wil nói:

- Họ lại bắt đầu thí nghiệm.

Tôi xoa đi cơn chóng mặt và nhìn Wil:

- Điều đó có nghĩa là Curtis sẽ sử dụng vũ lực để ngăn họ. Theo

Curtis thì không còn một phương pháp nào khác.

Trong khi nói ra điều đó, trong đầu tôi hiện rõ hình ảnh của Feyman, người mà David Lone Eagle cho rằng có một vai trò trong những thí nghiệm đó. Feyman đang thanh tra thung lũng. Tôi liếc nhìn Wil và nhận ra rằng anh cũng trông thấy cùng hình ảnh như tôi. Wil gật đầu thừa nhận, và chúng tôi bắt đầu di chuyển.

Khi chúng tôi dừng lại, quanh chúng tôi cảnh vật trông xám xịt hơn. Một âm thanh khác dữ dội hơn, hỗn loạn, làm rung chuyển không gian thình lạng, và khuôn

mặt Wil trở nên mờ ảo. Wil nắm chặt tôi, và sau vài phút, âm thanh đó ngưng hẳn.

Wil nói:

— Những vụ nổ càng lúc càng thường xảy ra hơn. Chúng ta không còn nhiều thời gian.

Tôi gạt đầu, cố chông lại cảm giác chóng mặt. Wil đề nghị:

— Chúng ta hãy chăm chú quan sát những vùng xung quanh.

Ngay khi chú ý đến vùng ngoại vi, chúng tôi có thấy một khối năng lượng cách chúng tôi vài trăm mét. Nó tiến đến gần rồi dừng lại.

Wil nói:

- Hãy thận trọng. Cậu chớ có đồng nhất hoá với họ. Hãy lắng nghe và tìm cách để biết người đó là ai.

Thận trọng chú ý, ngay sau đó tôi trông thấy những linh hồn đang chuyển động và hình ảnh thành phố mà tôi đã thoát khỏi.

Tôi lùi lại vì sợ hãi; điều đó khiến họ tiến đến gần hơn.

Wil khuyên tôi:

- Hãy tập trung vào tình yêu thương. Họ không thể lôi kéo cậu về họ, trừ khi chúng ta yêu cầu họ giúp. Hãy cố gửi đến họ tình yêu thương và năng lượng. Điều đó sẽ giúp họ hoặc sẽ làm họ chạy trốn.

Nhận ra rằng những linh hồn đó còn sợ hãi hơn cả tôi, tôi tìm thấy trung tâm năng lượng của mình, và gửi tình yêu thương đến họ. Ngay tức khắc, họ lùi lại.

Tôi hỏi Wil:

- Tại sao họ không thể đón nhận tình yêu thương và thức tỉnh?

- Vì một khi họ cảm nhận năng lượng, sự cảm nhận đó nâng cao ý thức của họ, nỗi sợ hãi của họ cũng tăng cao, và điều đó không làm giảm đi nỗi cô đơn. Nhận thức về một cơ chế thống trị và thoát khỏi nó là điều luôn làm gia tăng tâm trạng lo sợ, trong thời gian đầu, vì sự cường bức nội tâm trở nên trầm trọng hơn, trước khi ta có thể tìm thấy giải pháp cho sự rối loạn. Vì lẽ đó mà đôi khi ‘đêm tối của tâm hồn’ đã xảy ra đến trước khi có sự gia tăng nhận thức và sáng khoái tinh thần.

Có một chuyển động ở phía phải khiến tôi chú ý. Tôi nhận thấy có những linh hồn khác ở xung quanh. Họ đang tiến đến gần hơn. Và những linh hồn đầu tiên thì đã rời xa. Tôi cố nắm bắt điều mà nhóm thứ hai đang làm.

Tôi hỏi Wil:

- Tại sao anh nghĩ rằng nhóm này đã đến?

Wil nhún vai:

- Họ hẳn phải có mối liên hệ với gã Feyman đó.

Trong không gian bao quanh những linh hồn, tôi trông thấy một hình ảnh mờ nhạt. Khi hình ảnh đó trở nên rõ hơn, tôi nhận ra đó là một dãy nhà lớn bằng kim loại, những máy biến áp, những đường ống và dây điện nối nhau. Ở giữa phức hợp đó, trên đỉnh của một toà nhà cao nhất, là một trung tâm điều khiển với các vách tường bằng kính, ở bên trong có rất nhiều máy điện toán và những máy đo đủ loại.

Tôi liếc mắt nhìn Wil như muốn hỏi.

Wil nói:

— Tôi thấy chứ,

Trong khi tôi và Wil tiếp tục xem xét khu phức hợp, tầm nhìn của chúng tôi rộng ra, và chúng tôi có thể bao quát nhà máy. Từ điểm quan sát này, chúng tôi nhận thấy những đường dây điện dẫn đến các trạm năng lượng.

Tôi hỏi Wil:

— Nhà máy gì thế?

Wil nói:

— Một trung tâm sản xuất điện năng.

Một chuyển động ở đầu mút của phức hợp khiến chúng tôi chú ý. Nhiều xe cứu hoả và xe cứu thương đang tiến về một trong những toà nhà đồ sộ. Một thứ ánh sáng đầy đe dọa toả ra từ những cửa sổ tầng ba của toà nhà. Một lúc sau, ánh sáng đó trở nên sáng chói, và mặt đất hình như đang lún sụt bên dưới toà nhà. Trong một đám mây bụi và những

mảnh vụn, toà nhà rung chuyển rồi từ từ sụp đổ. Ở phía phải, một toà nhà khác cũng bốc cháy.

Tiếp đó là cảnh tượng diễn ra ở trung tâm điều hành, nơi có những nhân viên kỹ thuật đang làm việc. Ở phía phải, một cánh cửa mở ra, và một người đàn ông bước vào, ôm chông bản vẽ. Ông ta đặt những bản vẽ đó lên bàn và bắt đầu làm việc, vẻ tin tưởng và quyết tâm. Khập khiễng bước đến trước một bức tường, ông ta vận hành những nút và đồng hồ. Dần dà, mặt đất ngưng chuyển động, và các đám cháy được dập tắt. Người đàn ông vẫn tiếp tục vận hành những nút và ra lệnh cho các nhân viên.

Tôi chú ý đến ông ta, và sau đó quay sang Wil:

— Người đó là Feyman!

Trước khi Wil trả lời, tầm nhìn của tôi mở rộng rồi dừng lại.

Trước mắt tôi là cảnh nhà máy được cứu khỏi ngọn lửa, các công nhân nhanh chóng tháo gỡ các khối nhà, hết khối này đến khối khác. Đồng thời, tại một địa điểm gần khu phức hợp đó, người ta xây dựng một nhà máy mới với qui mô nhỏ hơn.

Cuối cùng, khu phức hợp đó trở lại tình trạng cũ, với cây xanh phủ kín, và nhà máy điện mới hoạt động với những trạm phát điện được đặt giữa các cánh đồng.

Tầm nhìn chúng tôi ngược thời gian cho đến khi chúng tôi gặp một người đàn ông đang một mình quan sát cùng cảnh tượng như chúng tôi: Đó là Feyman, trước khi bước vào kiếp sống này, đang lặng nhìn điều mà ông sẽ thực hiện.

Tôi và Wil nhìn nhau. Tôi hỏi:

- Có phải đó là một phần Tầm Nhìn Khai Sinh của ông ta?

Chúng tôi hướng sự chú ý về nhóm linh hồn, và một hình ảnh mới xuất hiện: Một trại binh thuộc thế kỷ 19, với lều chỉ huy. Feyman và Williams là hai sĩ quan tùy tùng của viên tướng, người đàn ông to béo mà tôi đã gặp trong thành phố ảo ảnh.

Trong khi theo dõi những cuộc trao đổi của họ, chúng tôi hiểu lý do sự kết hợp của họ. Feyman là một nhà chiến thuật xuất sắc, chuyên trách về công binh và quân nhu. Trước khi mở cuộc tấn công, viên tướng đã ra lệnh cho Feyman lén lút bán cho

người Indian những chần mèn nhiễm bệnh đậu mùa. Feyman kịch liệt chống đối chủ trương đó, không phải vì những tác động của nó đối với người dân bản địa, nhưng vì ông cho rằng nó không thể bào chữa về mặt chính trị.

Sau đó, trong khi ở Washington ăn mừng chiến thắng, thì báo chí phát hiện nguyên nhân gây ra bệnh đậu mùa và mở cuộc điều tra. Tại thủ đô, viên tướng và những tòng phạm kết hợp để chống Feyman. Vì thế, Feyman trở thành bung xung, thanh danh bị tổn hại, con đường sự nghiệp và những tham vọng chính trị của ông hoàn toàn tiêu tan. Theo thời gian, tâm trạng của ông càng lúc càng cay đắng.

Vì Feyman đã cắt đứt với cội nguồn của sự an ổn và tình yêu thương trong chính mình, nên ông không thể hoàn toàn trở lại sau khi chết. Trong nhiều năm, Feyman vẫn bám vào sự thù hận và những dự định mang tính ảo ảnh.

Khi nhìn thị kiến đó, tôi hiểu rằng nếu không có những nỗ lực của một người đã sống cùng doanh trại với Feyman, thì Feyman sẽ còn bị giam hãm lâu hơn trong những ảo ảnh của mình.

Tôi trông thấy khuôn mặt người đó và nhận ra ông ta. Vẫn chú tâm vào hình ảnh, tôi nói với Wil:

- Đó là Joel, nhà báo mà tôi đã gặp. Wil gật đầu.

Sau khi chết, Joel đã gia nhập nhóm những linh hồn của Feyman và đã

nỗ lực để làm Feyman thức tỉnh còn sống, Joel đã muốn tố giác sự tàn bạo và phản bội đối với người Indian, nhưng khi Joel biết được vụ chần mèn nhiễm mầm bệnh đậu mùa, thì người ta đã làm anh im tiếng bằng những đe dọa kết hợp với hối lộ. sau khi chết, Joel sững sờ khi xem lại cuộc đời mình, anh đã ý thức về những hành động của mình, và nguyện sẽ giúp Feyman, bởi anh thấy có phần trách nhiệm trong sự suy sụp của Feyman.

Cuối cùng, sau vài năm, Feyman được sinh ra trong thế kỷ 19 để trở thành một kỹ sư cầu đường. Nhưng rồi Feyman đã bị mê hoặc bởi triển vọng trở thành một người hùng chinh chiến, phát triển những chiến lược và những vũ khí mới.

Trong khoảng cách giữa hai kiếp sống sau cùng của mình, Feyman đã dành ra để giúp những người khác trên trần gian biết sử dụng công nghệ một cách đúng đắn.

Thế rồi, một hôm, anh nhận được thị kiến từ một cõi khác. Anh biết chẳng bao lâu nữa người ta sẽ phát minh những máy móc có thể sản xuất một năng lượng lớn,

và điều đó có thể góp phần vào sự giải phóng nhân loại - nhưng cũng tỏ ra cực kỳ nguy hiểm.

Khi cảm thấy mình sắp được tái sinh trên cõi trần, Feyman hiểu rằng anh đến trần gian để là việc trong ngành công nghiệp đó, và để thành công một lần nữa anh phải đương đầu với những vấn nạn về quyền hành, uy tín, và sự công nhận của xã hội. Nhưng lần này anh được sự trợ giúp của sáu người khác. Trong thị kiến, anh thấy mình đang làm việc với những người bạn ở một nơi nào đó trong bóng tối, gần ba thác nước,

nhằm đưa Thế Giới Quan vào trần gian.

Khi Feyman bắt đầu biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, thì tôi đã nắm bắt được khá nhiều thông tin. Trước tiên, nhóm bảy người đã bắt đầu nhớ đến những quan hệ mà họ đã thiết lập trong quá khứ, và họ sẽ làm việc để loại bỏ những xúc cảm tiêu cực còn tồn tại. Sau đó nhóm sẽ, một cách có ý thức, gia tăng năng lượng bằng cách sử dụng những phương pháp của mặc khải thứ tám, và mỗi thành viên của nhóm nói lên Tầm Nhìn Khai Sinh cá biệt của mình. Cuối cùng, sự rung động sẽ gia tăng và hợp nhất những nhóm linh hồn của bảy người đó. Từ những hiểu biết mà họ đạt được, sẽ xuất hiện ký ức toàn bộ về tương lai mà chúng ta đã dự phóng, về Thế Giới Quan, về con đường mà chúng ta phải đi theo, và về điều mà chúng ta phải làm để hoàn thành định mệnh của mình.

Đột nhiên, cảnh tượng biến mất cùng với nhóm linh hồn của Feyman.

Chỉ còn lại tôi và Wil đối diện nhau.

Đôi mắt sáng rỡ vì kích động, Wil hỏi:

— Cậu có thấy điều đã xảy ra? Ban đầu, Feyman muốn hoàn thiện và phân cấp công nghệ mà ông thực hiện. Nếu nhận biết sự việc, ông hẳn sẽ ngưng Chúng ta nhất thiết phải gặp ông ta. Will đáp sau một lúc đắn đo suy nghĩ:

- Không nên. Vào lúc này, điều đó sẽ chẳng ích gì Chúng ta phải tìm

gặp sáu thành viên khác của nhóm bảy người. Để đưa Thế Giới Quan vào trần gian, chúng ta phải phối hợp năng lượng của toàn bộ nhóm.

- Tôi không hiểu rõ về những gì liên quan đến các xúc cảm tiêu cực còn tồn tại.

Lại gần tôi, Wil nói:

- Cậu còn nhớ những hình ảnh trong tâm trí cậu Những ký ức về những nơi chốn khác, những thời đại khác?

- Nhớ chứ.

- Nhóm phải hình thành để đương đầu với những thí nghiệm đó là nhóm đã từng tập hợp trong quá khứ. Hẳn phải có những xúc cảm tiêu cực còn tồn tại giữa những thành viên của nhóm và mỗi người trong nhóm phải loại bỏ những xúc cảm đó. Tôi tin rằng mình đã hiểu một khía cạnh khác của mặc khải thứ mười, khôn phải chỉ có một nhóm bảy người sẽ được hình thành mà là hàng ngàn nhóm. Tất cả chúng ta đều phải học cách để loại bỏ những xúc cảm tiêu cực.

Trong khi Wil nói, tôi nghĩ đến những nhóm mà tôi đã từng tham gia, nơi có những người thoát nhìn đã cảm thấy dễ mến, và những người muốn xung đột ngay từ đầu, mà không có lý do rõ rệt nào. Tôi thậm nghĩ Liệu giờ đây nhân loại đã sẵn sàng nhận biết nguồn gốc xa xăm của những phản ứng vô thức ấy chưa?

Tiếp đến, không một dấu hiệu báo trước, một âm thanh inh ỏi vang

lên. Wil chụp lấy tôi và nói lớn:

— Nếu cậu rơi xuống một lần nữa, thì tôi không biết cậu có thể quay trở về trong khi các thí nghiệm đang diễn ra hay không! Cậu phải tìm gặp những người khác.

Một tiếng nổ thứ hai tách rời tôi và Wil và tôi bị cuốn vào một lốc xoáy với những màu sắc quen thuộc, trong khi biết rằng, như trước đây, tôi sẽ quay trở về với chiều kích trần gian. Nhưng lần này thay vì rơi nhanh trong thế giới vật lý, tôi bị treo lơ lửng một lúc; có một cái gì đó đang tác động đến đám rối thái dương của tôi và tôi chuyển dịch sang một bên. Tôi cố gắng tập trung; sự xáo động lắng dịu, và dần dần tôi cảm nhận có sự

hiện diện của một người khác, nhưng không thể xác định được hình dáng. Tôi biết rõ cảm giác đó. Ai đã gây ra ấn tượng này

Cuối cùng, tôi trông thấy một hình bóng, cách tôi khoảng mười mét, đang từ từ tiến đến. Tôi nhận ra đó là Charlene. Charlene tiếp tục tiến đến và tôi cảm thấy hoàn toàn thư thái. Một trường năng lượng màu đỏ hồng bao quanh Charlene, rồi vài giây sau đó, một trường năng lượng tương tự cũng bao quanh tôi. Khi chúng tôi chỉ còn cách nhau khoảng hai mét, cơ thể hoàn toàn thư giãn của tôi bị tràn ngập bởi một cơn sóng của tình yêu. Bỗng chốc, tôi không còn có thể suy nghĩ về chuyện gì đã xảy ra. Ngay khi hai trường năng lượng của chúng tôi sắp chạm nhau, thì âm thanh

lạc điệu vang lên. Tôi bị ném tung ra phía sau, và quay trở về điểm xuất phát.

8. THA THỨ

Khi đầu óc dần dần ổn định, có một thứ gì đó lạnh và ẩm ướt đang lướt qua má phải tôi. Tôi từ từ mở mắt ra trong khi phần còn lại cơ thể tôi chết sững. Một con chó sói đang nhìn tôi, đuôi dựng lên, nó đánh hơi tôi một lúc rồi biến mất vào rừng, còn tôi kinh hoàng lùi lại.

Mệt mỏi, ngây dại trong buổi hoàng hôn, tôi cầm lấy ba-lô và tiến sâu vào rừng, nơi có nhiều cô thụ, rồi dựng lều. Sau đó, tôi chui vào túi ngủ, mệt lả. Tuy vậy, tôi cố hết sức để tỉnh thức, thắc mắc về cuộc gặp lạ lùng của tôi với Charlène. Tôi thầm nghĩ, tại sao Charlène lại ở trong một chiều kích không gian khác? Điều gì đã lôi kéo chúng tôi vào cùng thời điểm?

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm rồi thận trọng quay trở lại con suối nhỏ mà tôi đã vượt qua trước khi tiến tới đỉnh đồi. Tôi rửa mặt và lấy đầy bình nước. Tôi vẫn còn thấy mệt, nhưng đồng thời cũng nôn nóng gặp lại Curtis.

Bất thình lình, tôi bị chấn động bởi một tiếng nổ ở phía đông. Đó có thể là Curtis, tôi thầm nghĩ khi chạy về lều. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên khi tôi vội vã thu gom đồ đạc. Sau đó, tôi đi về hướng xuất phát tiếng nổ.

Vượt khoảng một kilômét, tôi đến bìa rừng, và trước mắt tôi là một bãi chướng ngại vật bị bỏ hoang. Có nhiều đoạn dây thép gai han gỉ còn treo giữa những thân cây chắn ngang lối đi của tôi. Tôi nhìn cánh đồng cỏ, bìa rừng và những bụi rậm cách tôi một trăm mét phía trước. Vào lúc đó, tôi thấy những cành cây rã ra và Curtis đang chạy thật nhanh. Tôi khoát tay ra hiệu; ông nhận ra tôi ngay và chạy chậm lại. Khi đến gần tôi, ông thận trọng vượt qua mớ dây thép gai, rồi mệt mỏi sụp xuống bên một thân cây.

Tôi hỏi:

— Chuyện gì đã xảy ra? Ông đã phá nổ cái gì?

Curtis lắc đầu:

— Tôi chẳng thể làm gì lớn lao. Thí nghiệm của bọn chúng diễn ra dưới mặt đất. Tôi không có đủ chất nổ và... không muốn làm bị thương những người đó. Tôi chỉ có thể phá huỷ một ăng-ten parabol, với hy vọng điều đó sẽ làm bọn chúng chậm trễ.

— Làm thế nào ông có thể tiếp cận trại của bọn chúng?

— Tôi đã đặt chất nổ đêm qua. Vì vững tin nên bọn họ không bảo vệ ở vòng ngoài.

Curtis lặng im một lúc. Chúng tôi nghe có tiếng xe tải ở xa. Rồi ông nói:

— Chúng ta phải rời thung lũng này và xin trợ giúp.

Giờ đây, không còn một giải pháp nào khác. Chẳng mấy chốc, bọn chúng sẽ đến đây.

Tôi nói:

— Hãy chờ một lúc. Nếu gặp Maya và Charlene thì chúng ta sẽ có cơ may ngăn chặn bọn chúng.

Curtis tròn xoe mắt:

— Có phải Charlene Billings?

— Vâng.

— Tôi biết cô ấy. Tỉnh thoảng Charlene có thực hiện những nghiên cứu cho hãng Deltech. Từ nhiều năm nay tôi không gặp cô ấy, thế rồi tối qua tôi thấy cô ấy xuống hầm cùng với nhiều người, tất cả đều vũ trang.

— Charlene đã bị bắt giữ?

— Tôi không biết nữa. (Có tiếng xe tải đang đến gần). Chúng ta phải đi ngay (Curtis nhìn về hướng đông). Tôi đã cố không để lại dấu tích, nhưng sẽ chẳng thể qua mắt bọn chúng lâu.

Tôi nói:

— Tôi phải kể cho ông về điều đã xảy ra. Một lần nữa, tôi đã gặp Wil. Curtis bắt đầu bước nhanh:

— Lát nữa hãy kể. Chúng ta không thể nán ná ở đây.

Tôi nhìn về cửa hang và thấy một khe lũng sâu ngăn cách chúng tôi với ngọn đồi

phía trước. Tôi cố chú ý nhưng chẳng thấy một chuyển động hoặc một 4 tiếng động nào. Chúng tôi đã tiến về hướng đông bkhi vượt qua một kilômét rưỡi, Trong thời gian đó, tôi cho Curtis hay về những chuyến du hành của tôi trong chiều kích khác và nhấn mạnh về tầm quan trọng của những lời nói của Williams, chúng tôi chỉ có thể chấm dứt những thí nghiệm đó nếu tìm gặp những thành viên khác của nhóm và nhìn lại Thế Giới Quan.

Tôi cảm thấy Curtis có vẻ ngạp ngừng. Sau một lúc nghe tôi nói, ông nhắc đến chuyện ông đã từng cộng tác với Charlene trong quá khứ. Tôi cảm thấy thất vọng vì tôi muốn biết sự liên quan giữa Charlene với những thí nghiệm đó, nhưng Curtis không thể giải thích. Curtis cũng kể tôi nghe lý do khiến ông đã quen biết David. Họ đã trở thành bạn thân sau khi phát hiện rằng, trong thời kỳ nhập ngũ, họ đã có nhiều trải nghiệm giống nhau.

Tôi nhận xét:

- Có một điều đáng kể là tôi và ông đều quen biết David và Charlene. Suy nghĩ mông lung, Curtis nói:

- Tôi không nắm được ý nghĩa điều đó.

Tôi không có giải thích, nhưng tôi thấy có một chứng cứ bổ sung cho

việc chúng tôi đã đến thung lũng này với một lý do chính xác. Sau đó, chúng tôi lạng lẽ bước, trong khi Curtis tìm kiếm cái hang. Khi đã tìm thấy, Curtis quay trở lại và dùng những cành thông để xoá các vết chân của chúng tôi. Rồi ông ngồi một lúc ở ngoài hang để biết chắc chúng tôi không bị theo dõi.

- Làm thế nào cậu có thể cho rằng nhóm đó sẽ có thể tích tụ đủ năng lượng nhằm tác động đến những kẻ đang thực hiện thí nghiệm?

- Tôi không biết nữa. Chúng ta phải suy nghĩ về chuyện đó.

Curtis lắc đầu:

- Theo tôi thì đó là điều không thể. Có lẽ điều mà tôi đã làm với một lượng nhỏ chất nổ chỉ khiến bọn chúng thêm cáu kỉnh và cảnh giác. Bọn chúng sẽ gửi thêm bảo vệ đến, và tôi nghĩ bọn chúng sẽ giữ vững lập trường. Lẽ ra tôi phải cho nổ tung cái cửa. Điều đó quá dễ, nhưng tôi không làm được. Charlene đang ở bên trong cùng với không biết bao nhiêu sinh mạng.

Tôi nói:

- Chúng ta hãy tìm một giải pháp khác.

- Giải pháp nào?

- Giải pháp sẽ xuất hiện trong tâm trí chúng ta.

Một lần nữa, chúng tôi nghe c tiếng xe tải ở xa xa, và đồng thời có một chuyển động ở sườn đồi.

Tôi nói:

- Có người đang đến.

Chúng tôi ngồi thụp xuống và chăm chú quan sát. Cái bóng một lần nữa chuyển động, phần nào bị che khuất bởi những bụi cây.

Tôi ngạc nhiên thốt lên:

- Đó là Maya!

Trong một lúc, tôi và Curtis nhìn cái bóng. Rồi tôi đứng dậy và nói;

- Tôi phải đến đó.

Curt is nắm lấy cánh tay tôi:

- Hãy khom người, và nếu thấy đoàn xe tải quá gần thì quay trở lại ngay. Chớ có để bị phát hiện.

Tôi gật đầu và thận trọng chạy xuống đồi. Khi đến khá gần Maya, tôi dừng lại để nghe ngóng. Đoàn xe tải đang đến. Tôi khẽ gọi Maya. Bà dừng lại một lúc. Rồi, nhận ra tôi, bà leo lên một con dốc để đến.

Ôm lấy tôi, bà nói:

- Tôi không thể tin là gặp được cậu.

Tôi đưa Maya về hang và chỉ cho bà cách bò vào. Maya có vẻ mệt mỏi; hai cánh tay đầy những vết trầy xước rướm máu.

Bà hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Tôi nghe có một tiếng nổ, và sau đó là những xe tải đổ về

từ khắp nơi.

Bằng một giọng bực bội, Curtis hỏi Maya:

- Bà có bị theo dõi không?

- Chắc là không. Tôi đã thận trọng ân núp.

Tôi giới thiệu hai người với nhau. Curtis gật đầu và nói:

- Tôi đi xem chừng vùng xung quanh đây. Ông ra khỏi hang và biến mất.

Tôi mở balô, lấy ra cái túi cấp cứu:

— Bà đã gặp ông bạn làm ở sở cảnh sát rồi chứ?

— Tôi chưa gặp, và tôi cũng chưa về thành phố. M con đường mòn của khu rừng đều dày đặc kiểm lâm. Tôi đã gặp một phụ nữ mà tôi từng quen biết, và nhờ cô ấy chuyển cho ông bạn tôi một thông tin. Tôi chẳng thể làm gì khác hơn.

Tôi bôi thuốc sát khuẩn lên vết thương ở đầu gối của Maya, và hỏi:

— Tại sao bà không cùng đi với cô bạn? Tại sao bà thay đổi ý kiến và quay trở lại đây?

Maya cầm lấy lọ thuốc sát khuẩn và bắt đầu bôi lên những vết thương khác.

Sau một lúc im lặng, bà nói:

— Tôi không biết nữa. Có thể vì những hồi ức không ngưng quay trở về tâm trí tôi. Tôi muốn biết điều gì đã xảy ra tại đây.

Ngồi đối diện Maya, tôi tóm tắt những gì đã biết kể từ sau lần cuối gặp bà, đặc biệt là về cách thức mà nhóm bảy người sẽ giúp chúng tôi loại bỏ những oán giận và đau buồn trong quá khứ để có thể nắm bắt Thế Giới Quan.

Maya hình như đôi chút hoang mang, nhưng có vẻ chấp nhận vai trò của mình.

Bà nói:

— Mắt cá chân của anh xem chừng đã ổn...

— Vâng, nó đã lành khi tôi nhớ ra nguồn gốc của vấn đề. Sau một lúc nhìn tôi chăm chú, Maya nói:

— Vào lúc này, chúng ta chỉ có ba người. Có phải Williams và Feynman nghĩ rằng nhóm phải có đến bảy người?

— Tôi không rõ. Tôi rất mừng khi bà có mặt ở đây. Bà là người nắm vững hơn cả những vấn đề về niềm tin và sự quán tưởng.

Một vẻ lo âu thoáng qua khuôn mặt của Maya.

Một lúc sau, Curtis vào hang và cho biết chẳng phát hiện điều gì đáng nghi ngờ.

Ông nói với Maya:

— Bà biết không, bà có thể chuốc lấy nhiều nguy hiểm khi đi đứng thoải mái như thế. Bà có thể dẫn bọn chúng đến đây.

Maya liếc nhìn tôi, rồi nói:

— Tôi chỉ nghĩ đến việc chạy trốn thôi! Tôi không biết rằng các anh đang ở đây. Hẳn tôi đã không tiến theo hướng này, nếu những con chim không...Curtis ngắt lời Maya:

— Giờ thì bà đã biết những nguy cơ nào đang rình rập chúng ta. Tôi chưa thể ngăn chặn những thí nghiệm đó.

Curtis ra khỏi hang và ngồi sau một tảng đá gần cửa hang. Maya hỏi tôi:

— Tại sao ông ấy cúi kính với tôi?

— Rồi tôi sẽ giải thích cho bà. Có vấn đề gì vậy?

— Tôi không rõ... Theo tôi nghĩ thì cái đó thuộc về một thời đại xa xưa khác, khi tôi cố ngăn chặn một hình thức bạo lực. Tất cả điều đó khiến tôi lo sợ!

- Bà có nghĩ rằng đã gặp Curtis trong một kiếp trước? Maya dẫn đo suy nghĩ:

- Có thể. Tôi không biết nữa. Tại sao?

- Hẳn bà còn nhớ đã kể tôi nghe thị kiến của bà về những trận chiến

với người Indian? Tất cả chúng ta đều đã có mặt ở đó. Bà đã bị giết; người đi theo bà và được bà tin cậy cũng bị giết. Tôi nghĩ người đã bị giết đó là Curtis.

- Ông ấy cho rằng vì tôi mà ông ấy đã bị giết ư? Tôi biết ông ấy không ưa tôi.

- Bà còn nhớ lý do khiến bà bị giết cùng người đàn ông đó? Maya nhắm mắt, suy nghĩ.

Rồi đột nhiên, bà nhìn tôi:

— Phải chăng, cạnh, chúng ta còn có một người Indian? Một thầy pháp?

- Đúng, người Indian đó cũng bị giết.

- Chúng ta đã nghĩ đến một điều gì đó... (Maya nhìn thẳng vào mắt tôi). Chúng ta đã thực hiện một sự quán tưởng. Chúng ta đã muốn chấm dứt chiến tranh. Đó là tất cả những gì mà tôi có thể nhớ...

- Bà phải nói với Curtis và giúp ông ấy vượt qua nỗi tức giận. Đó là một phần của tiến trình hồi ức

- Anh đùa à? Nói chuyện với ông ta? Tôi nói, khi đứng dậy:

— Trước tiên, tôi phải nói với ông ấy. Maya gạt đầu và hướng mắt sang nơi khác. Tôi đi ra cửa hang, và ngồi cạnh Curtis.

— Ông đang nghĩ gì?

Curtis nhìn tôi, vẻ bực bội. Ông nói:

— một điều gì đó ở bà bạn của cậu khiến tôi điên người.

— Cảm giác rõ rệt của ông là thế nào?

— Tôi không biết nữa, ngay khi gặp bà ấy ở dưới kia là tôi đã cảm thấy tức tối. Tôi có cảm tưởng bà ấy có thể phạm sai lầm, khiến chúng ta bị phát hiện hoặc bị bắt giữ.

— Và có thể bị giết?

— Đúng, có thể lắm.

Âm sắc mạnh mẽ trong giọng nói của Curtis khiến tôi ngạc nhiên. Ông hít thở sâu rồi nhún vai.

— Ông còn nhớ điều mà tôi đã nói với ông, những thị kiến của tôi về trận chiến chống người Indian ở thế kỷ 19?

Curtis lau bàu:

— Chỉ mơ hồ thôi.

— Tuy tôi đã không nói đến chi tiết này, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đã thấy ông đi cù hai chúng tôi đều nghe thấy tiếng vo vo.

- Và cậu nghĩ rằng đó là một lý do khiến tôi tức giận Maya?

Vào lúc đó, có một âm thanh nho nhỏ, lạc điệu, làm rung động bầu không khí, và cả hai chúng tôi đều nghe thấy tiếng vo vo.

Curtis thốt lên:

- Bọn chúng lại thí nghiệm. Tôi nắm lấy cánh tay ông ta:

- Chúng ta cần phải tìm hiểu về điều mà ông và Maya đã cố thực hiện vào thời điểm đó, về lý do khiến hai người đã thất bại, và làm thế nào ông đã có ý định tiến hành lần này.

Curtis lắc đầu:

- Câu chuyện của cậu không có tính thuyết phục và đầu sao tôi thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Nếu nói chuyện với Maya, có thể ông sẽ nhớ lại một điều gì đó.

Curtis nhìn tôi. Tôi hỏi thúc:

- Ông hãy thử xem.

Cuối cùng, Curtis gật đầu, và chúng tôi vào hang. Maya mỉm cười, đôi chút bối rối.

- Bà vui lòng tha thứ cho thái độ nóng giận ban nãy của tôi. Theo anh bạn này,

thì sự bất đồng của tôi có liên quan đến tiền kiếp của chúng ta.

- Nào có đáng gì để ông xin lỗi. Tôi rất muốn nhớ lại điều mà chúng ta đã làm trong kiếp sống đó.

Nhìn Maya chăm chú, Curtis nói:

- Chúng ta đã tìm cách chữa trị một điều gì đó. (Ông quay sang tôi).

Hình như cậu đã nói với tôi chuyện này?

Tôi đáp:

- Tôi không rõ, nhưng điều đó là có thật.

Maya nói:

- Tôi là bác sĩ. Trong công việc của tôi, tôi sử dụng sự quán tưởng tích cực và niềm tin.

- Niềm tin? Bà chăm sóc bệnh nhân theo quan điểm tôn giáo?

- Chỉ theo nghĩa rất tổng quát thôi. Với niềm tin, tôi cho rằng năng lượng xuất phát từ những hy vọng của con người. Tôi làm việc trong một bệnh viện tư, ở đó chúng tôi xem niềm tin như là một tiến trình tâm trí, một cách thức để tạo ra tương lai.

- Bà đã tiến hành những nghiên cứu từ bao lâu rồi?

- Toàn bộ đời tôi đã được chuẩn bị để thăm dò những phương pháp trị bệnh như vậy.

Maya kể ngắn gọn cho Curtis về phần đời đã qua của bà, về nỗi sợ hãi căn bệnh ung thư của mẹ bà. Curtis và tôi nêu lên nhiều câu hỏi. Trong khi chúng tôi lắng nghe Maya, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt bà.

- Bà cho rằng những nỗi sợ hãi và cách nhìn tiêu cực của mẹ bà về tương lai đã ảnh hưởng đến sức khỏe của bà ấy?

- Vâng, chúng ta thu hút vào đời mình hai loại sự kiện cá biệt: những sự kiện mà chúng ta tin sẽ xảy ra và những sự kiện mà chúng ta e sợ. Nhưng chúng ta làm điều đó một cách không ý thức. Ở cương vị bác sĩ điều trị, tôi nghĩ rằng người ta có thể tiến bộ nhiều khi làm cho tiến trình đó trở nên có ý thức.

Curtis gật đầu:

- Nhưng, bằng cách nào?

Maya không trả lời. Bà đột ngột đứng dậy, nhìn t trước, vẻ sợ hãi. Tôi hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Tôi đang... Tôi... thấy điều đã xảy ra trong những cuộc chiến chống người Indian.

Curtis hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Maya nhìn ông ta:

- Chúng ta đã có mặt ở đó, trong những cánh rừng. Tôi trông thấy những người lính, những khẩu pháo...

Đột nhiên chìm đắm trong sự nhập định sâu xa, Curtis cũng nhớ lại.

Ông nói nho nhỏ:

- Tôi cũng có mặt ở đó. (Ông nhìn Maya). Nhưng tại sao? Bà đã đưa tôi đến nơi đó! Tôi chẳng biết gì hết -Maya quay mặt đi:

— Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể... Có một cách... Chúng ta không đơn độc. (Maya quay sang nhìn tôi với vẻ tức giận). Cả anh nữa, anh cũng đã có mặt ở đó nhưng đã bỏ rơi chúng tôi. Tại sao vậy?

Những lời của Maya đánh thức kỷ niệm mà tôi đã gọi lên trước đây, và tôi nhắc đến những người đã hiện diện khác: các tộc trưởng, tôi và Charlene. Tôi cho biết rằng một trong các tộc trưởng đã dứt khoát ủng hộ những nỗ lực của Maya, nhưng ông tin rằng thời cơ chưa đến; theo ông, các bộ tộc chưa tìm thấy tâm nhìn thích hợp. Và một tộc trưởng khác đã bày tỏ sự phẫn nộ trước những hành vi tàn bạo của người da trắng.

Khi mô tả trải nghiệm đã qua của chúng tôi với các tu sĩ dòng

Francisco, tôi kết luận:

— Tôi không thể ở lại đó. Tôi không dần được sự thôi thúc phải trốn chạy. Tôi phải thoát thân. Tôi rất tiếc.

Maya có vẻ như đang chìm đắm trong những ý tưởng của mình. Vì thế, tôi chạm vào cánh tay bà và nói:

— Các tộc trưởng biết rằng chuyện đó sẽ thất bại và Charlène đã tin rằng chúng ta chưa thể tìm lại được thị kiến của các tộc trưởng.

Maya hỏi:

— Vậy thì sao một trong các tộc trưởng đã ở lại với chúng tôi— Bởi vì người đó không muốn các bạn mình phải chết đơn độc.

Nhìn Maya, Curtis thốt lên;

— Tôi đâu có muôn chết! Bà đã sai lầm khi đưa tôi vào chuyện này.

Maya nói:

- Tôi rất tiếc. Tôi không thể nhớ lại lý do đã dẫn đến thất bại. Curtis khẳng định:

- Tôi biết điều đó. Bà đã nghĩ rằng chỉ bằng sức mạnh của ý chí có thể ngăn chặn cuộc chiến.

Maya nhìn Curtis một hồi, rồi quay sang tôi:

- Ông Curtis có lý. Chúng tôi đã hình dung quân đội sẽ ngưng tấn công, nhưng không có một ý tưởng rõ ràng về cách thức mà điều đó diễn ra. Sự việc mà chúng tôi hình dung đã không xảy ra vì chúng tôi không có đầy đủ mọi thông tin. Mỗi người chúng tôi đã hình dung từ nỗi sợ hãi của mình chứ không phải từ niềm tin. Vấn đề tương tự cũng xảy ra khi chúng ta muốn chăm sóc cơ thể mình. Nếu nhớ lại mục tiêu của đời mình, chúng ta sẽ phục hồi sức khỏe. Khi chúng ta nhớ lại tất cả những gì mà nhân loại yêu cầu mỗi chúng 1 thực hiện, bắt đầu từ bây giờ, vào lúc này, chúng ta chỉ có thể mang lại sự lành mạnh cho thế giới.

Tôi nói:

- Hẳn là Thế giới Quan của chúng ta không chỉ bao gồm những dự tính mà còn có một tầm nhìn rộng lớn hơn về những gì mà loài người đã tìm cách thực hiện qua dòng lịch sử, về những chi tiết của con đường mà chúng ta phải theo kể từ đây và cách thức để chúng ta đến đó. Chúng ta trước tiên phải gia tăng năng lượng của

mình và truyền đạt Tầm Nhìn Bẩm Sinh của chúng ta và sau đó có thể nhớ lại.

Trước khi Maya kịp trả lời, Curtis bật dậy và tiến ra cửa hang.

Ông nói:

- Tôi nghe có tiếng động. Có ai đang ở bên ngoài.

Ở phía sau Curtis, tôi và Maya cố nhìn ra. Chẳng thấy một chuyển động nào, nhưng tôi nghe có tiếng chân nho nhỏ.

Curtis nói khi tiến ra cửa hang:

- Tôi phải ra ngoài xem mới được. Tôi liếc nhìn Maya:

- Tôi đi theo ông Curtis đây.

- Tôi cũng to các anh - Maya nói.

Chúng tôi theo Curtis đến một tầng đá bằng phẳng, nơi có thể quan sát khe lũng giữa hai ngọn đồi. Ở bên dưới, chúng tôi thấy một người nam và một người nữ, phần nào cũng bị che khuất bởi cây cối, đang vượt qua những khối đá để đi về hướng tây.

Maya khẳng định:

- Người phụ nữ đó đang gặp phiền phức.

- Làm sao chị biết? — Tôi hỏi

- Tôi biết, thế thôi. Hình như tôi đã có lần gặp cô ta.

Người phụ nữ quay lại nhìn, và người đàn ông đẩy cô về phía trước, súng lăm lăm trong tay, đầy đe dọa.

Maya nhìn chúng tôi:

- Các anh thấy chứ? Chúng ta phải can thiệp thôi.

Tôi chăm chú quan sát. Đó là một phụ nữ tóc vàng mặc áo ngắn tay và quần kaki màu xanh lục có nhiều túi. Cô ta quay lại, nói gì đó với người đàn ông, rồi liếc nhìn về phía chúng tôi. Lúc đó, tôi có thể thấy rõ khuôn mặt cô ta.

Tôi thốt lên:

- Chính là Charlène! Họ đưa cô ấy đi đâu?

Curtis nói:

- Chẳng biết được. Tôi có thể cứu cô ấy, nhưng với • một điều kiện:

tôi phải đi một mình. Các bạn hãy hứa là sẽ không can dự.

Tôi phản đối, nhưng rồi phải nhượng bộ trước sự dứt khoát của Curtis. Chúng tôi nhìn Curtis đi ngược ra phía sau, về bên trái, rồi ngang qua khu vực có nhiều cây cối. Sau đó, Curtis lặng lẽ leo lên một tảng đá phẳng bên trên đáy khe lũng khoảng ba mét.

Tôi nói với Maya:

- Họ sẽ đi qua phía dưới Curtis.

Chúng tôi lo âu theo dõi sự việc trong khi Charlène và gã đàn ông tiếp tục đi. Ngay khi họ ngang qua phía dưới Curtis, ông ta nhảy bổ vào gã đàn ông. Cả hai ngã lăn ra đất. Curtis xiết cổ đối thủ cho đến khi y bất tỉnh. Khiếp đảm, Charlène lùi lại và chực bỏ chạy khi nghe gọi:

- Dừng chạy, Charlène, tôi là Curtis Webber đây.

Charlène dừng lại và ngập ngừng bước một bước về phía Curtis.

Curtis nói:

- Cô còn nhớ không, chúng ta đã từng làm việc tại Deltech? Tôi đến đây để giúp cô.

Charlène nhận ra Curtis và tiến đến gần hơn. Maya và tôi thận trọng xuống đồi. Khi trông thấy tôi Charlène sững người, rồi chạy đến, ngã vào vòng tay tôi. Curtis nói:

— Các bạn hãy thấp người xuống, họ có thể trông thấy chúng ta.

Tôi giúp Curtis trói gã đàn ông bằng cuộn dây tìm thấy trong túi y, rồi khiêng y đến bìa rừng.

Charlène hỏi:

— Y có sao không?

Đang lục soát các túi quần của gã đàn ông, Curtis đáp:

- Đừng lo, y sẽ ổn thôi.

Nắm lấy tay tôi, Charlène hỏi:

- Làm thế nào anh đến đây?

Tôi hít một hơi sâu, rồi kể cho Charlène việc người bạn tại cơ quan của nàng đã gọi cho tôi, đã gửi cho tôi bản sao sơ đồ thung lũng, và làm thế nào tôi đã đến vùng này để tìm nàng.

Charlène mỉm cười:

— Sờ dĩ em vẽ sơ đồ đó là để gửi cho anh, nhưng vì ra đi quá đột ngột nên không kịp.... Em nghĩ rằng hôm qua em đã gặp anh, trong chiều kích không gian khác.

~ Anh cũng đã gặp em, nhưng không thể nói chuyện gì.

Trong khi chúng tôi nhìn nhau, tôi cảm thấy cơ thể tôi trở nên nhẹ nhàng hơn. Một cơn sóng yêu thương tràn ngập và đồng thời, tôi có cảm tưởng mình đang rơi vào trong đôi mắt của Charlène. Nụ cười của nàng hơn hở, và tôi biết rằng nàng cũng có cùng những ấn tượng như tôi.

Tôi nói với Charlène:

- Em cần phải biết điều gì đang xảy ra. Và tôi kể cho nàng về những cuộc gặp của tôi với Wil, về điều mà tôi đã biết về sự phân cực và nỗi sợ hãi, sự trở lạ của nhóm bảy người và Thế Giới Quan. Charlène, làm thế nào em có thể đi vào chiều kích của Cõi Bên Kia.

Nét mặt của Charlène biến đổi:

- Điều đó xảy ra là do lỗi ở em. Đến hôm qua em mới biết sự nguy hiểm. Chính em đã nói với Feyman về Lời Tiên Tri. Một thời gian ngắn sau khi nhận được thư của anh, em đã gặp một nhóm khác Nhóm

này biết chín mặc khải và em đã nỗ lực học hỏi với các thành viên của nhóm. Em hầu như đã có cùng những trải nghiệm như anh. Một thời gian sau đó, em đã đến thung lũng này cùng với một người bạn, được nghe nói ở đây có những địa điểm

linh thiêng có liên quan đến mặc khải thứ mười. Người bạn của em không cảm nhận gì nhiều, nhưng em thì có, vì vậy em đã ở lại để thăm dò những vùng xung quanh. Vào lúc đó, em đã gặp Feyman; ông ta đã tuyển dụng em nhằm khai thác những điều em đã biết. Kể từ ngày ấy, ông ta không rời em nửa bước. Ông ta không cho em gọi về cơ quan, vì những lý do an ninh. Vì vậy, em đã gửi thư để báo cáo về những cuộc gặp, nhưng em nghĩ ông ta đã chặn tất cả. Do đó, mọi người đều nghĩ rằng em đã mất tích.

Với Feyman, em đã thăm dò hầu hết những xoáy năng lượng, đặc biệt là những xoáy Codder's Knoll và của ba dòng thác. Feyman không thể cảm nhận năng lượng, nhưng sau đó em phát hiện rằng ông đã theo dõi em bằng một máy điện tử nhằm kiểm soát hình dạng năng lượng của em khi em đi vào những địa điểm linh thiêng. Sau đó, ông ta có thể đến những nơi đó và nhờ cái máy của ông ta, ông ta có thể biết chính xác nơi có xoáy năng lượng.

Tôi liếc nhìn Curtis, và ông gật đầu với vẻ đồng ý. Ràn rụa nước mắt, Charlene nói:

- Em đã bị Feyman lừa. Ông ta nói đang nghiên cứu một dạng năng

lượng rất tiết kiệm và năng lượng đó sẽ phục vụ nhân loại. Trong hầu hết các cuộc thí nghiệm, Feyman đã đưa em đến những nơi xa nhất của cánh rừng. Chỉ mãi sau này, khi em nêu thắc mắc, ông ta mới nhìn nhận những nguy hiểm của các mưu toan của ông ta.

Curtis quay sang nhìn Charlene:

- Cô có nhớ Feyman đã từng là kỹ sư trưởng tại Deltech?

- Không, nhưng ở đây Feyman hoàn toàn kiểm soát dự án. Có một công ty khác tham gia dự án và đã đưa đến đây những bảo vệ có vũ trang. Feyman gọi họ là những 'cộng tác viên'! Cuối cùng, tôi đã báo cho Feyman là tôi muốn rời khỏi đây, và thế là ông ta cho người canh giữ tôi. Khi tôi nói ông ta sẽ bị nhà cầm quyền bắt giữ, Feyman chỉ bật cười. Ông ta cho rằng mình đã mua chuộc được các quan chức Cục Thủy Lâm.

Curtis hỏi:

- Gã bảo vệ đó đưa cô đi đâu? Charlene lắc đầu:

- Tôi không biết. Curtis

- Sau khi đã cho cô biết nhiều điều, chắc Feyman không muốn để cô sống.

Một sự im lặng nặng trĩu lo âu bao trùm nhóm chúng tôi. Charlène nói:

- Điều mà tôi không hiểu là vì lý do gì Feyman có mặt ở đây, trong khu rừng này. Feyman muốn làm gì với những điểm năng lượng đó?

Curtis giải thích:

- Ông ta tìm cách tập trung nguồn năng lượng đã tìm thấy bằng cách tích tụ nó trên những con đường thứ nguyên từ thung lũng này. Dự án của Feyman là rất nguy hiểm.

Charlène nói:

- Trước đây, khi đến ba dòng thác, tôi đã đi vào một chiều kích khác, và tất cả kỷ niệm tràn ngập tâm trí tôi. Sau lần đó, tôi đã quay lại nhiều

lần. Tôi thấy có thể ngăn chặn các cuộc thí nghiệm, nếu chúng ta nhớ lại mọi chuyện.

Nhìn Charlène, Maya nói:

— Trong thế kỷ 19, cô đã thấy chúng tôi chiến đấu chống quân da trắng, và cô đã ủng hộ chúng tôi dù biết rằng chúng tôi không thể chiến thắng.

Nụ cười của Charlène cho tôi biết là nàng nhớ lại chuyện đó.

Tôi nói:

— Chúng ta đã nhớ lại hầu hết những sự kiện đã qua. Nhưng, cho đến lúc này, chúng ta không thể nhớ làm thế nào chúng ta đã có ý định tiến hành công việc lần này. Charlène có nhớ không?

Charlène lắc đầu:

— Chỉ phần nào thôi. Em biết rằng trước khi có thể theo đuổi công việc, chúng ta phải khám phá những xúc cảm vô thức của mỗi người. Tất cả là một phần của mặc khải thứ mười... Có điều là cho đến nay, nó không được ghi chép ở bất cứ đâu. Nó đến với chúng ta theo trực giác.

Tôi gật đầu:

— Đúng vậy.

— Một phần của mặc khải thứ mười tiếp nối mặc khải thứ tám. Chỉ những ai hoàn toàn nắm vững mặc khải thứ tám mới có thể tiến hành sự quán sát đó.

Charlène nói tiếp:

- Mặc khải thứ tám dạy chúng ta cách nâng cao năng lượng của người khác, gửi đi năng lượng bằng cách tập trung vào cái đẹp và sự khôn ngoan của bản ngã cao cấp của người đối thoại với chúng ta. Phương

pháp đó có thể nâng cao mức năng lượng và tính sáng tạo của một nhóm theo cấp số nhân. Chẳng may, nhiều nhóm đã không thể nâng cao năng lượng cho nhau, ngay cả khi những cá nhân có liên quan có thể làm điều đó trong những hoàn cảnh khác. Điều ấy đặc biệt thật sự xảy ra khi nó liên quan đến các đồng nghiệp hoặc những người cùng hợp tác để thực hiện một dự án nào đó. Thường là những người đó đã từng gặp nhau trong quá khứ; giờ đây, những tình cảm xa xưa của kiếp trước trỗi lên bề mặt và ngăn trở công việc của họ.

Đôi khi, ta được giới thiệu với một ai đó để làm việc với họ, và ta bỗng nhiên có ác cảm với họ, chẳng hiểu vì lý do gì. Hoặc ta có một trải nghiệm ngược lại, người đó có ác cảm với ta vì những lý do mà ta không hiểu. Có những biểu hiện xúc cảm khác nhau: ghen ghét, ganh tị, bực tức, căm giận, hiềm thù, cay đắng... Tôi có trực giác rất rõ ràng sẽ không một nhóm nào có thể đạt được tiềm lực tối đa của nó bao lâu những thành viên của nó chưa hiểu và chưa loại bỏ những xúc cảm tiêu cực.

Maya nghiêng người về phía trước:

— Đó chính là điều mà chúng tôi đã làm cho đến nay: Phát hiện những xúc cảm đã xuất hiện. Loại bỏ những nỗi sợ trong tâm hồn.

Tôi hỏi Charlène:

— Em đã thấy Tâm Nhìn Khai Sinh của mình chưa?

— Vâng, em đã thấy. Nhưng em không thể tiến xa hơn. Em không đủ năng lượng. Em chỉ thấy những nhóm đã hình thành và em coi như đã có mặt ở thung lũng này và là thành phần của nhóm bảy người.

Có tiếng xe xuất phát từ hướng bắc.

Curtis nói:

- Ở đây quá lộ. Chúng ta nên vào hang.

Trong một lúc, chúng tôi nhìn nhau, không nói năng gì, mỗi người đều cố nâng cao năng lượng chung.

Tôi nhìn mọi người và nói với họ về cách thức mà nhóm linh hồn của Feyman tiến hành nhằm đạt đến Thế Giới Quan. Sau đó, tôi nhìn Charlene và hỏi:

- Em có nhận những thông tin nào khác về tiến đó?

- Em chỉ biết rằng chúng ta sẽ có thể bắt đầu nếu quay trở về với tâm trạng yêu thương trọn vẹn.

Curtis nhận xét:

- Nói thì dễ. Những làm thế nào để đạt đến điều đó?

Một lần nữa, chúng tôi nhìn nhau và nhận ra rằng năng lượng đã chuyển sang Maya.

- Trước tiên, chúng ta phải nhận biết những cảm xúc của mình hoàn toàn ý thức về những tình cảm ở quá khứ và ý thức về hiện tại, lúc đó chúng ta có thể xếp chúng về quá khứ, đúng vị trí của chúng. Chúng ta phải trải qua một quá trình dài thú nhận những xúc cảm tiêu cực của mình, chân thật và thẳng thắn. Tiến trình đó soi sáng chúng ta, và sau đó cho phép chúng ta quay trở về với tâm trạng yêu thương.

Tôi hỏi:

— Còn về Charlene thì sao? Phải chăng vẫn còn những xúc cảm tàn dư đối với Charlene? (Tôi nhìn Maya). Tôi biết bà đã cảm nhận một điều gì đó.

Maya gật đầu:

- Vâng, nhưng đó chỉ là những xúc cảm tích cực, lòng biết ơn. Ngày ấy, Charlene đã ở lại và tìm cách giúp đỡ chúng tôi. (Maya im lặng một lúc và nhìn Charlene). Cô đã cố giải thích cho chúng tôi một điều gì đó về quá

khứ, nhưng chúng tôi đã không nghe.

Tôi hỏi Charlène:

- Em đã thiệt mạng trong trận chiến ấy? Maya trả lời thay Charlène:

- Không, cô ấy đã ra đi để tìm cách làm nguội lạnh ngọn lửa thù hận.

Charlène nói:

— Đúng, nhưng họ đã đi nơi khác. Tôi hỏi Maya:

— Có ai còn băn khoăn điều gì đối với Charlène?

Tôi hỏi:

- Còn em, Charlène, em cảm nhận thế nào đối với chúng tôi? Charlène lướt nhìn thành viên của nhóm, rồi khẳng định:

- Em không có những tàn dư xúc cảm nào với Curtis. Đối với Maya thì tất cả đều tích cực. Nhưng đối với anh thì em cảm thấy đôi chút oán hận.

- Tại sao?

- Vì anh đã luôn tỏ ra lãnh đạm! Anh đã đóng vai một người độc lập, không muốn can dự vào bất cứ điều gì để khỏi bị luy.

Tôi giải thích:

- Charlène, khi là tu sĩ trong thế kỷ 13, anh đã phải hy sinh mạng sống vì đã cho em biết những mặc khải đó. Anh đã cho rằng sẽ chẳng ích gì nếu cứ tiếp tục chuốc lấy những hiểm nguy mới.

Lời biện bạch của tôi khiến Charlène bức bối, và nàng quay mặt đi. Maya đưa tay về phía tôi:

- Anh không nên tự bào chữa bằng cái giọng đó. Trả lời Charlène

như vậy, anh tạo ra ấn tượng là anh không chịu lắng nghe. Như thế, ấn tượng ấy sẽ tồn tại trong tâm trí của cô, do cô vẫn nghĩ cách làm cho anh hiểu, để thuyết phục anh. Hoặc có thể ấn tượng đó đi vào vô thức, và lúc đó sự oán hận sẽ ngấm ngấm phá hoại năng lượng của cả hai. Trong trường hợp này, tình cảm vẫn là một vấn đề. Tôi khuyên anh nên chấp nhận phản ứng của Charlène.

Tôi nhìn Charlène:

~ Anh hoàn toàn đồng ý với em. Có thể vào thời điểm ấy anh đã can dự, nếu anh đủ can đảm.

Charlène gật đầu và mỉm cười. Nhìn tôi, Maya hỏi:

— Về phần anh, đối với Charlène, anh cảm thấy thế nào?

— Tôi cảm thấy có lỗi. Không phải do cuộc chiến tranh với người Indian, mà do hoàn cảnh hiện nay. Trong thời gian dài, tôi đã rút vào vỏ ốc của mình. Phải chi tôi gặp Charlène sớm hơn, ngay sau khi tôi từ Peru về, thì có lẽ tôi đã chặn đứng những thí nghiệm và những chuyện như thế này sẽ không xảy ra.

Chẳng ai bày tỏ ý kiến. Maya hỏi:

— Có ai có những xúc cảm chưa nói ra?

Chúng tôi nhìn nhau.

Vào lúc đó, dưới sự hướng dẫn của Maya, mỗi người chúng tôi đều định tâm nhằm đạt được sự gắn kết và tích tụ tối đa năng lượng. Trong khi tôi tập trung vào cảnh vật xung quanh, thì một cảm xúc yêu thương mơ hồ xâm chiếm. Màu sắc mờ nhạt của mặt đất và vách hang động trở nên lung linh, rực rỡ. Năng lượng tràn đầy trên khuôn mặt mỗi người.

Tôi cảm thấy rờn rợn ở sống lưng.

Maya nói:

— Giờ đây, chúng ta đã sẵn sàng để nhớ lại điều mà chúng ta có ý định thực hiện trong lần này. (Bà dăm chiêu suy nghĩ). Tôi... tôi biết rằng điều đó sẽ xảy ra, Điều đó đã được ghi trong Tâm Nhìn Khai Sinh của tôi. Tôi phải hướng d khuếch đại năng lượng. Trước kia, chúng ta không biết cách thức tiến hành điều đó khi chúng ta tìm cách ngăn chặn cuộc chiến chống người Indian.

Trong khi Maya nói, tôi phát hiện có một sự biến đổi ở phía sau bà, trên vách hang động. Thoạt đầu, tôi nghĩ đó là một ánh sáng phản chiếu, nhưng sau đó tôi nhận ra một màu xanh lục rực rỡ, tương tự màu nhóm linh hồn của Maya. Trong khi tôi cố chú tâm vào một ô vuông ánh sáng có cạnh ba mươi centimét., thì nó lớn lên và biến thành một cảnh quan hoà lẫn với vách đá và trở nên sinh động bởi những hình dáng mơ hồ. Tôi liếc nhìn mọi người và biết rằng chẳng ai trông thấy hình ảnh đó.

Hình ảnh đó là một nhóm linh hồn của Maya, và khi hiểu điều đó, tôi nhận được nhiều thông tin trực giác. Tôi có thể thấy lại Tâm Nhìn Khai Sinh của Maya, dự tính tâm linh của bà là được sinh ra trong một gia đình cá biệt, chứng bệnh của mẹ bà, quan tâm của bà đến y học, đặc biệt là liên quan giữa cơ thể và tinh thần, và giờ đây là sự hợp mặt của chúng tôi. Tôi nghe rõ câu nói: ‘Không một nhóm nào có thể đạt đến sức mạnh sáng tạo toàn diện bao lâu nó chưa làm sáng tỏ ý thức và khuếch đại năng lượng của nó’

Maya giải thích:

- Khi một nhóm đã tự giải phóng khỏi những cảm xúc, thì nó sẽ dễ dàng hơn để vượt qua những cuộc chiến quyền lực và những cơ chế

thống trị xưa cũ, và vươn đến sự sáng tạo toàn diện. Nhưng chúng ta phải tiến hành một cách có ý thức bằng cách phát hiện những biểu hiện của bản ngã cấp cao trong mỗi cá nhân.

Curtis có vẻ bối rối, nhưng Maya nói tiếp:

- Mặc khái thứ tám dạy chúng ta rằng, nếu chăm chú quan sát khuôn mặt của ai đó, thì chúng ta có thể khám phá về ngoài và những cung cách phòng thủ của bản ngã mà khuôn mặt thể hiện, và tìm thấy bản chất đích thực của người đó, cái tôi thực sự của họ. Thông thường, chúng ta không biết phải chú tâm vào đâu khi nói chuyện với một người nào đó. Chú tâm vào đôi mắt ư? Nhưng quả là khó để đồng thời vừa chú tâm vào nét mặt vừa chú tâm vào đôi mắt. Chú tâm vào nét nổi trội nhất, vào mũi hoặc vào miệng ư?

Thật ra, chúng ta phải chú ý đến toàn bộ khuôn mặt: ánh sáng, những vùng tối, và những đường nét độc đáo của mỗi người. Nhưng trong toàn bộ những đường nét đó, chúng ta phải phát hiện vẻ đẹp rạng rỡ của tâm hồn. Khi tập trung vào tình yêu thương, chúng ta gửi năng lượng đến bản ngã cao cấp; lúc đó, với cái nhìn của chúng ta, người đối thoại sẽ thay đổi sắc diện theo sự định vị những khả năng tâm linh của họ.

Những bậc thầy tâm linh luôn phát ra loại năng lượng đó cho các môn sinh — và điều tạo nên phẩm chất đặc biệt của họ. Những tác động đó còn gia tăng hơn với những nhóm đang tương tác như thế với mỗi thành viên. Mỗi thành viên gửi năng lượng cho những thành viên khác, và tất cả đều vươn tới một cấp độ minh triết mới, vốn có nhiều năng lượng hơn. Lúc đó, năng lượng gia tăng sẽ tác động đến từng thành viên và gây ra hiệu ứng khuếch đại.

Tôi quan sát Maya trong khi cố nhận ra biểu hiện bản ngã cao cấp của

bà. Mọi vẻ mặt mỗi, lưỡng lự hình như đã biến mất. Trái lại, nét mặt của Maya cho thấy một sự vững tin không hề biểu lộ trước đó. Tôi liếc nhìn những người khác và thấy họ cũng đang chú tâm vào Maya. Khi tiếp tục nhìn Maya, tôi nhận thấy bà có vẻ như đang thấm đẫm sắc màu xanh lục của nhóm linh hồn của bà. Bà không chỉ nắm bắt sự hiểu biết của họ, mà còn đi vào một quan hệ hài hoà với họ.

Maya ngưng nói và hít thở sâu. Tôi nhận thấy năng lượng đã rời khỏi

bà.

Curtis nói:

- Tôi thường nghe nói các nhóm có thể đạt được một mức độ hoạt động cao, đặc biệt là trong lĩnh vực chuyên môn. Nhưng cho đến nay, tôi chưa từng trải nghiệm điều đó... Tôi biết mình đến trần gian để góp phần vào sự đổi mới đời sống vật chất, và thay đổi quan điểm về sự sáng tạo trong lĩnh vực này. Như thế, chúng ta sẽ sử dụng một cách đúng đắn những nguồn năng lượng mới như mặt khải thứ chín thông báo.

Curtis ngưng lại một lúc để suy nghĩ, rồi nói tiếp:

— Người ta thường liên kết đời sống vật chất với những phương pháp không thể kiểm soát và vô đạo đức. Đó là điều trước kia. Nhưng giờ đây, chúng ta đã tiến đến một nhận thức mang tính tinh thần, và chúng ta cần một nền đạo đức mới.

Vào lúc đó, tôi nhận thấy có một đốm sáng ngay phía sau Curtis. Vài giây sau, tôi chứng kiến sự hình thành nhóm linh hồn của ông. Tựa như đối với Maya bằng cách chú tâm vào hình ảnh của Curtis, tôi một lần nữa có thể nắm bắt nhiều thông tin. Curtis đã chào đời vào thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghệ diễn ra sau Thế chiến thứ Hai. Curtis đã đến trần gian với ý tưởng rằng tiến bộ kỹ thuật có thể được làm chủ lợi ích

của nhân loại.

Curtis giải thích:

- Từ nay, chúng ta có thể làm cho những công nghệ mới tiến triển một cách có ý thức; chúng ta đã có sẵn các biện pháp. Chẳng phải là tình cờ khi người ta xen chỉ số hiệu suất là một trong những con số thống kê. quan trọng nhất thuộc kinh tế họ bởi nó có liên quan đến số lượng hàng hoá và những dịch vụ được tạo ra bởi mỗi cá

nhân trong xã hội. Nhờ những phát minh kỹ thuật giúp sử dụng càng lúc càng nhiều hơn những tài nguyên thiên nhiên và năng lượng, nên hiệu suất đã đều đặn gia tăng.

Trong khi Curtis nói, một ý tưởng xuất hiện trong tâm trí tôi. Thoạt tiên, tôi nghĩ nên giữ riêng cho mình nhưng rồi thấy mọi người đang nhìn tôi.

Tôi nói:

- Liệu những hư hại môi trường do công nghệ gây ra có xác định một loại giới hạn cho kinh tế tự nhiên? Chúng ta không thể tiếp tục như trong quá khứ bởi nếu cứ như thế thì môi trường sẽ bị huỷ diệt. Một lượng lớn cá của các đại dương đã bị ô nhiễm đến nỗi không còn có thể tiêu thụ. Tỷ lệ số người bị ung thư dường như đang gia tăng theo cấp số nhân. Do sử dụng quá nhiều thuốc trừ sâu nên rau củ không còn là nguồn thực phẩm an toàn. Nếu tình trạng cứ tệ đi như vậy, liệu chúng ta sẽ để lại cho con cháu chúng ta một thế giới như thế nào?

Sau khi nói ra điều đó, tôi bỗng nhớ đến những lời của Joel về sự tàn phá môi trường. Năng lượng của tôi giảm sút trong khi tôi cảm thấy cùng nỗi sợ hãi như Joel.

Trong khi ba người bạn của tôi nhìn tôi, cố tìm lại biểu hiện đích thực của tôi, thì đột nhiên tôi cảm thấy mạnh mẽ lại bởi một dòng chảy năng

lượng. Tôi nhanh chóng tái lập sự gắn kết nội tâm.

Curtis nói:

- Cậu có lý, nhưng đã có giải đáp cho vấn đề, và nó đang được áp dụng. Ngày nay, một trong những lĩnh vực mang nhiều tính sáng tạo hơn cả là kiểm soát ô nhiễm môi trường.

‘Từ lâu, việc gây ô nhiễm là điều bất hợp pháp, nhưng những qui định, dẫu nhiều đến mấy, cũng không đủ để ngăn chặn những kẻ phá hoại. Việc gây ô nhiễm sinh quyền chỉ dừng lại một khi tất cả mọi người có ý thức bảo vệ môi trường sống của mình.’

Maya nghiêng người về phía trước:

- Tôi nhận ra một vấn đề khác trong cách thức kinh tế phát triển. Sẽ ra sao khi tất cả người lao động mất việc vì sự phát triển của tự động hoá? Họ sẽ làm gì để sống?

Curtis mỉm cười, đôi mắt ông sáng rỡ. Sau lưng ông, kích cỡ nhóm linh hồn của

ông tăng lên.

Ông giải thích:

— Họ sẽ được giải thoát nếu biết sống theo trực giác và theo tính đồng bộ. Tất cả chúng ta phải hiểu rằng đời sống luôn về phía trước. Chúng ta đang sống trong kỷ nguyên công nghệ. Mỗi người chúng ta phải tự đào tạo một cách tốt nhất khả dĩ, trở thành một chuyên gia trong lĩnh vực của mình, hầu có mặt đúng nơi cần thiết để giúp những người khác, hoặc thực hiện một công việc khác. Tự động hoá càng phát triển thì thế giới càng nhanh chóng thay đổi, và chúng ta càng cần có những thông tin xuất phát từ những người thích hợp, sẽ xuất hiện trong đời ta vào những lúc thích hợp. Để đạt được điều đó thì giáo dục cổ điển là không đủ; chúng ta sẽ tìm thấy con đường của mình bằng cách tự đào tạo.

Tuy nhiên, để cho dòng thông tin đó trôi chảy một cách tối ưu trong mọi hoạt động, thì mức độ của những mục tiêu được xác định phải được nâng cao, và điều đó phải vượt qua một nhận thức tinh thần. Những trực giác chỉ đạo sẽ trở nên hoàn toàn trong sáng nếu chúng ta hình dung mọi việc trong một quan điểm tiến hoá. Chúng ta phải đưa ra những câu hỏi khác. Thay vì hỏi: ‘Đâu là những sản phẩm và dịch vụ mà tôi phải tạo ra để kiếm được nhiều tiền hơn?’ thì phải hỏi, ‘Đâu là sản phẩm mà tôi phải tạo ra nhằm giải phóng con người, mang đến sự tiến bộ, và làm cho thế giới sống thoải mái hơn, trong khi vẫn duy trì ‘cân bằng sinh thái’

Tôi nói:

— Chúng ta sẽ làm điều đó vì trực giác và những trùng hợp sẽ lần lượt dẫn dắt mỗi người. Chúng ta sẽ nhớ rõ hơn về Tâm Nhìn Khai Sinh và sự đóng góp mà chúng ta muốn mang đến cho thế giới. Nếu ta không tuân theo trực giác, thì những trùng hợp thần kỳ, khi Xem Xét Lại Cuộc Đời, chúng ta sẽ bị buộc phải đối diện với những hành động và những thất bại của mình.

Tôi im bật khi thấy Charlène và Maya đang trở mắt nhìn khoảng không gian phía sau tôi. Tôi quay lại và nhận thấy những đường nét mờ ảo của nhóm linh hồn của tôi, hàng chục cái bóng đang nhòa ở xa, như thể vách hang động đã biến mất.

Curtis hỏi:

— Các bạn đang nhìn gì?

Charlène giải thích:

— Nhìn nhóm linh hồn của anh ấy. Tôi đã từng trông thấy những nhóm linh hồn khác khi ở gần ba thác nước.

Tôi nói:

— Tôi đã trông thấy nhóm linh hồn của Maya và của Curtis.

Maya quay lại quan sát khoảng không gian phía sau bà. Các linh hồn lắc lư, rồi hiện rõ hoàn toàn.

Curtis nói:

— Tôi chẳng thấy gì. Họ đang ở đâu?

Maya tiếp tục mở to mắt. Hẳn là giờ đây bà đã trông thấy những nhóm linh hồn của mỗi người chúng tôi.

- Có phải họ đang phù trợ chúng ta? Họ có thể cho chúng ta tầm nhìn mà chúng ta đang tìm kiếm.

Khi Maya vừa nói dứt câu, tất cả các nhóm linh hồn đều rời xa và trở nên mờ mịt.

Maya hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Tôi giải thích:

- Họ đã phản ứng đối với suy nghĩ của bà. Nếu chúng ta quan sát họ

để rút lấy năng lượng thay vì gắn kết nội tâm chúng ta vào nguồn mạch linh thiêng, thì họ sẽ biến mất. Họ không cho phép chúng ta phụ thuộc vào họ. Điều đó đã từng xảy ra đối với tôi.

Charlène gật đầu:

- Họ tượng trưng cho một hình thức gia đình. Chúng ta gắn kết với họ bằng ý tưởng, nhưng chúng ta phải duy trì sự kết nối của chúng ta với nguồn mạch linh thiêng mà không có sự trợ giúp của họ. Chỉ sau đó, chúng ta mới có thể kết nối với họ và nắm bắt sự hiểu biết của họ, ký ức cấp cao của chúng ta.

Maya hỏi:

- Họ gìn giữ ký ức của chúng ta ư?

- Vâng, — Charlène đáp khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nàng bắt đầu nói, rồi dừng lại, và những ý tưởng của nàng hình như đang tiến theo một dòng khác. Rồi nàng nói tiếp:

- Tôi bắt đầu hiểu điều mà tôi đã thấy trong chiều kích khác. Ở Cõi Bên Kia, mỗi người chúng ta đều xuất phát từ một nhóm linh hồn cá biệt, và mỗi một nhóm linh hồn đều có một quan điểm hoặc một chân lý riêng để trao cho nhân loại. (Charlène liếc nhìn tôi). Như anh chẳng hạn, anh thuộc vào một nhóm những linh hồn chuyên giao thông tin. Anh có biết điều đó? Đó là những linh hồn giúp chúng ta hiểu mục tiêu của đời mình, về mặt triết lý. Những thành viên của nhóm linh hồn đó không ngưng tìm kiếm cách thức tốt đẹp nhất, đầy đủ nhất, để mô tả thực tại tâm linh. Anh vận dụng những thông tin phức tạp, và vì muốn đi sâu vào các vấn đề, nên anh cứ thăm dò mãi cho đến khi tìm thấy cách thức để bày tỏ nó một cách rõ ràng, trong sáng.

Tôi liếc nhìn Charlène bằng ánh mắt nghi ngờ. Nàng khẳng định:

- Em không đùa đâu. Đó là tư chất của a

Quay sang Maya, Charlène nói:

— Về phần bà, nhóm linh hồn của bà hướng đến sức khỏe và sự lành mạnh. Những linh hồn đó muốn củng cố chiều kích vật chất, giúp những tế bào của chúng ta được đầy ắp năng lượng và hoạt động một cách tối ưu; họ xác định và tháo gỡ những bế tắc tình cảm trước khi chúng kịp biểu hiện dưới dạng bệnh tật.

‘Nhóm linh hồn của Curtis thì nhắm đến đổi mới việc sử dụng công nghệ cũng như đổi mới sự hiểu biết của chúng ta về đời sống vật chất. Từ nhiều thế kỷ, nhóm linh hồn đó đã nỗ lực mang đến một chiều kích tâm

linh cho những khái niệm về tiền bạc và nền kinh tế.’

Charlène dừng lại và ngay sau đó, tôi nhận thấy một hình bóng chập chờn phía sau nàng.

Tôi hỏi nàng:

- Còn em? Nhóm linh hồn của em thì sao?

- Đó là những linh hồn tìm kiếm thông tin để giúp cho con người hiểu biết tha

nhân, như điều mà chúng ta đang thực hiện lúc này khi quan sát nhau.

Tôi lại nhớ đến cuộc nói chuyện giữa tôi và Joel cùng những lời cay đắng của ông. Charlène nói tiếp:

- Em biết cách thức để đưa Tầm Nhìn Khai Sinh vào thế gian. Chúng ta phải bắt đầu bằng cách nhớ lại Tầm Nhìn Khai Sinh của chúng ta và đưa tất cả vào phạm vi của nhóm; sau đó hợp nhất sức mạnh của những nhóm linh hồn tương ứng trong chiều kích bên kia. Điều đó sẽ kích thích những hồi ức và như thế chúng ta sẽ tiến đến Tầm Nhìn Toàn Cầu.

Bối rối, chúng tôi nhìn Charlène. Charlène giải thích:

- Các bạn hãy hình dung toàn cảnh. Mỗi người trên trần gian này đều

thuộc vào một nhóm linh hồn, và những nhóm linh hồn đó đại diện cho những lĩnh vực hoạt động khác nhau đang tồn tại trên hành tinh này- Khi các cá nhân tìm thấy nghề nghiệp thích đáng, thực sự phù hợp với họ, thì họ làm việc với những thành viên của nhóm linh hồn của họ.

‘Càng nhận thức và nhớ đến Tầm Nhìn Khai Sinh của mình — tại sao chúng ta có mặt trên trần gian? - thì nghề nghiệp của mỗi người càng hài hoà với những nhóm linh hồn ở chiều kích bên kia. Lúc đó, mỗi hoạt động đều tiến đến mục tiêu tinh thần đích thực của nó,

trong việc phục vụ xã hội.

‘Mỗi nghề nghiệp đều như thế; chúng ta đang khám phá những thông điệp và những mục tiêu đích thực của mình. Và điều đó càng phổ biến rộng khắp, thì chúng ta càng phát triển. Chúng ta sẽ hình thành những kết hợp tâm linh gắn bó., với những linh hồn không thuộc nhóm linh hồn của chúng ta. Chúng ta chia sẻ Tầm Nhìn Khai Sinh và cùng nhau nâng cao những rung động; điều đó không chỉ đổi mới xã hội loài người, mà còn đổi mới những quan hệ trong Cõi Bên Kia.

Trước tiên các nhóm linh hồn của chúng ta tiến lại gần nhau và trao đổi những rung động. Hai chiều kích mở ra và xâm nhập vào nhau. Nhờ sự tiếp cận đó, các linh hồn bắt đầu liên lạc với nhau. Chúng ta nhìn thấy những linh hồn ở Cõi Bên Kia và nắm bắt một cách dễ dàng hơn sự hiểu biết và ký ức của họ.

Trong khi Charlène nói, tôi nhận thấy những nhóm linh hồn ở phía sau mỗi người chúng tôi mở rộng ra cho đến khi chạm nhau, tạo thành một vòng tròn liền

lạc quanh chúng tôi. Sự hội tụ của họ hình như đang đẩy tôi vào một tình trạng ý thức cao hơn.

Charlène cũng có vẻ cảm nhận điều đó. Nàng hít vào một hơi và xác

định ý tưởng của mình:

- Còn có một hiện tượng khác xảy ra trong Cõi Bên Kia các nhóm linh hồn tụ tiến lại gần nhau và đi vào Trái Đất tương trưng cho trung tâm chú ý của các linh hồn ở trên Trời. Họ không thể tự mình, kết hợp. Ở đó các nhóm linh hồn bị chia cắt và không hề có sự rung động giữa họ.

Họ sống trong một thế giới tưởng tượng, một thế giới thể hiện trong chốc lát và cũng nhanh chóng biến mất, và thực tại ở đó, cũng như ở trần gian này, giữ vai trò của một mặt bằng ổn định, một cảnh quan, một hậu

cảnh chung. Chúng ta ảnh hưởng đến điều đang diễn ra trên sân khấu đó, nhưng những ý tưởng thể hiện một cách chậm chạp hơn nhiều và chúng ta phải đạt đến một sự hoà hợp về điều mà chúng ta muốn thực hiện trong tương lai. Sự hoà hợp, sự hợp nhất tầm nhìn trên trần gian cũng tập hợp những nhóm linh hồn ở Cõi Bên Kia. Chiều kích trần gian, vật chất, giữ một vai trò quan trọng bởi nó là nơi thể hiện sự hợp nhất đích thực của các linh hồn!

‘Sự hợp nhất đó biện minh cho cuộc hành trình dài mang tính lịch sử mà loài người đã thực hiện. Các nhóm linh hồn ở Cõi Bên Kia am hiểu về Thế Giới Quan, họ hiểu bằng cách nào thế giới vật lý có thể tiến hoá và làm thế nào các chiều kích không gian có thể tiến lại gần nhau. Nhưng điều đó chỉ có thể thực hiện bởi những cá nhân được sinh ra trong thế giới vật lý, kết nối hành động, và hy hướng sự liên ứng của thực tại vật chất vào hướng đó. Trần gian là sân khấu của sự tiến hoá dành cho hai chiều kích; giờ đây, khi nhớ lại một cách có ý thức điều đang xảy ra, thì chúng ta làm cho tất cả điều đó khớp vào nhau.

‘Trong khi chúng ta đang cùng nhau nhớ lại những tầm nhìn, vào lúc này, thì những nhóm khác, y hệt như chúng ta ở nhiều nơi khác trên trái đất, cũng nhớ lại tầm nhìn. Tất cả chúng ta đều có một mảnh của Tầm Nhìn toàn diện, và khi chia sẻ điều mình biết, thì chúng ta kết hợp các nhóm linh hồn, và sẵn sàng để đưa vào ý thức của chúng ta toàn thể Tầm Nhìn trong sự toàn vẹn của nó.

Một rung động nhẹ trên nền hang khiến Charlène đột ngột ngưng nói- Nhưng hạt bụi rơi xuống từ trần hang. Cùng lúc đó, chúng tôi lại nghe tiếng vo vo, nhưng lần này không còn hỗn loạn. Âm thanh có vẻ hài hoà hơn.

Curtis thốt lên:

Bọn chúng đã có thể xác định những thông số đúng. Chúng ta dứt khoát phải trở lại hầm.

Khi Curtis đứng lên, mức năng lượng của cả nhóm nhanh chóng tụt giảm.

Tôi nói:

- Hãy từ từ. Chúng ta sẽ làm gì đó? Chúng ta đã quyết định chờ tại đây cho đến tối, vậy hãy kiên nhẫn trong vài tiếng nữa. Chúng ta đã đạt đến một mức năng lượng cao, nhưng chưa biết được phần còn lại của tiến trình. Chúng ta đã loại bỏ những cảm xúc tàn dư, đã khuếch đại năng lượng và chia sẻ Tầm Nhìn Khai Sinh, nhưng chúng ta chưa biết về Tầm Nhìn Thế Giới. Chúng ta có thể tiến triển hơn nữa nếu ở yên tại một nơi an toàn..

Trong khi nói, tôi trông thấy hình ảnh của nhóm chúng tôi trong thung lung, giữa đêm tối.

Curtis nói:

- Đã quá muộn. Bọn chúng sắp tiến hành thì nghiệm cuối cùng. Chúng ta phải đến và thực hiện ngay một điều gì đó.

Tôi nhìn Curtis:

- Ông đã từng khẳng định rằng bọn chúng đã có ý định thủ tiêu Charlène. Nếu chúng ta bị bắt thì sẽ không thoát chết.

Curtis nói:

- Thế thì, tôi đi một mình vậy. Charlène nghiêng mình về phía trước:
- Theo tôi thì chúng ta nên sống chết cùng nhau

Maya đứng dậy:

- Charlène có lý. Chúng ta nên sát cánh với nhau, hỗ trợ nhau khi

phát hiện điều mà bọn chúng đang làm.

9. NHỚ LẠI TƯƠNG LAI

Khi chiều xuống, chúng tôi ngồi trên một ngọn đồi nhỏ và nhìn về chân một ngọn đồi cao hơn. Tôi chẳng thấy gì đáng ngờ; không một chuyển động, cũng chẳng có bóng dáng các nhân viên bảo vệ. Chúng tôi đã đi trong bốn mươi phút và tiếng vo vo, nghe thấy trong khi chúng tôi đi, giờ đã ngưng hẳn.

Tôi hỏi Curtis:

— Ông có chắc là chúng ta đang ở đúng nơi?

— Chắc chứ. Cậu có thấy bốn tảng đá trên ấy, ở triền đồi bên kia, cách chúng ta năm mươi mét chứ? Lối vào nằm ngay ở phía sau, bị những bụi cây che khuất. Ở phía phải, ta có thể nhìn thấy phần ngoài cùng của ăngten parabol. Nó hình như đã hoạt động lại.

Maya nói:

- Vâng, tôi thấy. Tôi hỏi Curtis:

- Đám bảo vệ đâu cả rồi? Hay là chúng đã rút khỏi nơi này.

Trong gần một tiếng, chúng tôi không rời mắt khỏi lối vào, cố phát hiện mọi dấu hiệu hoạt động. Thế rồi, đột nhiên, chúng tôi nghe thấy một chuyển động ở phía sau. Những ánh sáng đèn pin cực mạnh rọi vào chúng tôi, và từ vùng tối xuất hiện bốn người đàn ông vũ trang, ra lệnh cho chúng tôi đưa tay lên. Sau khi lục soát balô và khám xét từng người, họ dẫn chúng tôi xuống đồi, rồi sau đó tiến về hầm.

Cánh cửa đột nhiên mở ra. Feynman xuất hiện, giận dữ lớn tiếng:

- Có phải những kẻ mà chúng ta đã truy lùng? Các cậu tìm thấy chúng ở đâu?

Một nhân viên bảo vệ kể lại điều đã xảy ra, trong khi Feynman gật đầu và nhìn kỹ chúng tôi trong ánh sáng của những cây đèn pin. Y tiến đến gần để hỏi chúng tôi:

- Các vị làm gì ở nơi này? Curtis đáp ngay:

- Ông phải dừng ngay những thí nghiệm của ông!

Rõ ràng là giọng nói của Curtis có vẻ quen thuộc với Feynman, và y cố nhớ:

- Anh là ai?

Những ánh đèn pin của các bảo vệ chiếu sáng

Feyman thốt lên:

- Thì ra Curtis Webber... Có phải anh đã phá ăngten của tôi?

Curtis nói:

— Này, hãy nghe tôi. Ông biết rõ rằng máy phát năng lượng rất nguy hiểm khi vận hành ở công suất đó. Toàn bộ thung lũng có nguy cơ bị tàn phá!

— Curtis à, anh luôn là kẻ phao tin hãi hùng. Chính vì thế mà công ty Delteeh đã thả hời anh. Tôi đã làm việc với dự án này trong thời gian quá dài nên không thể rời bỏ nó vào lúc này. Chuyện đó sẽ ổn, đúng như tôi đã tiên liệu.

- Nhưng tại sao phải mạo hiểm đến thế? Ích gì khi gia tăng công suất đến mức như thế?

- Chuyện đó không liên quan gì đến anh. Tốt hơn, anh nên im lặng.

Curtis tiến đến gần Feyman:

— Ông muốn làm chủ tiến trình tạo ra năng lượng? Ông đã làm.

Feyman cười:

- Cần phải đưa vào một hệ năng lượng mới. Bộ anh tưởng chúng tôi có thể một sớm một chiều hạ giá năng lượng đến mức gần bằng không? Có thể là một phản ứng dây chuyền, sẽ nhấn chìm chúng ta vào khủng hoảng.

Curtis đáp:

— Điều đó không đúng. Ông làm điều đó vì lợi ích cá nhân. Ông muốn nắm độc quyền về năng lượng, bất chấp những hiểm nguy.

Feyman tức giận nhìn Curtis:

- Anh quả là khờ dại! Anh tin rằng những nhóm lợi ích đang định đoạt giá năng lượng hiện nay cho phép hạ giá ồ ạt, đột ngột? Dĩ nhiên là không. Để một sự thay đổi triệt để như thế xảy ra, thì phải tập trung các nguồn lực. Và như thế, tôi sẽ được hậu thế xem như là người đã thực hiện kỳ công đó. Đó là mục tiêu của đời tôi.

Tôi thét lên:

— Không thể được!

Feyman nói:

— Anh im đi, nghe không! (Y nhìn chúng tôi, rồi lắc đầu và bước đến bên một nhân viên bảo vệ có vũ trang). Hãy canh giữ họ cho đến khi kết thúc thí nghiệm. Chỉ cần một tiếng đồng hồ thôi. Người nào to trốn, hãy bắn bỏ.

Gã bảo vệ nói vài lời với ba đồng nghiệp, rồi tất cả vây quanh chúng tôi, cách mười lăm mét.

Một trong các bảo vệ nói với chúng tôi:

— Các người hãy ngồi kề nhau.

Chúng tôi ngồi, mặt đối mặt, trong bóng tối. Năng lượng của chúng tôi hầu như đã hoàn toàn biến mất. Từ khi rời khỏi hang, chúng tôi không còn trông thấy những nhóm linh hồn của mình.

Tôi hỏi Charlène:

— Chúng ta sẽ làm gì? Nàng thì thầm:

— Chẳng có gì thay đổi. Một lần nữa, chúng ta phải nạp năng lượng.

Lúc này, bóng tối hầu như dày đặc và bị xuyên thủng bởi những ánh đèn pin do các bảo vệ đều đặn quét qua chúng tôi.

Curtis nói nhỏ:

— Hãy tìm cách trốn. Bọn chúng thế nào cũng thủ tiêu chúng ta.

Lúc đó, tôi bỗng nhớ đến hình ảnh mà tôi đã thấy trong Tầm Nhìn Khai Sinh của Feyman. Lúc đó, Feyman đang ở trong rừng với chúng tôi, cũng trong bóng tối. Tôi biết còn có một điểm mốc khác trong cảnh quan đó, nhưng không thể nhớ được.

Tôi nói với Curtis:

— Không nên. Trước tiên, chúng ta phải một lần nữa cố tìm lại Tầm

Nhìn.

Vào lúc đó, chúng tôi nghe thấy một âm thanh, tựa tiếng vo vo, nhưng hài hoà hơn. Một tia sáng ngoằn ngoèo dưới chân chúng tôi.

Maya thì thầm:

— Giờ đây, chúng ta phải gia tăng năng lượng. Curtis đáp:

— Tôi không hiểu mình có thể thực hiện được điều đó ở nơi này hay không.

Tôi nói:

— Phải cố lên!

-
Mỗi người chung ta phải tập trung vào những người kề bên, như chúng ta đã làm lúc này — Maya nói thêm.

Tôi cố xua đi trong tâm trí bối cảnh đầy đe dọa ở xung quanh và tìm lại tâm trạng yêu thương. Không quan tâm đến những cái bóng và ánh đèn pin, tôi tập trung vào vẻ đẹp những khuôn mặt của các bạn tôi. Trong khi cố nhận ra sự thể hiện bản ngã cao cấp của họ, tôi nhận thấy ánh sáng đã đổi khác. Dần dà, tôi có thể phân biệt rõ diện mạo và vẻ mặt của từng người, như thể nhìn qua một ống kính hồng ngoại.

Curtis hỏi:

— Phải hình dung điều gì đây?

Maya nói:

— Trước tiên, phải quay về với Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng ta, sau đó nhớ lại lý do đã khiến chúng ta hiện diện ở trần gian.

Bỗng nhiên, mặt đất rung chuyển dữ dội, và tiếng vo vo trở nên hỗn loạn và rít lên.

Chúng tôi sát lại gần nhau, và ý tưởng chung của chúng tôi hình như phóng chiếu hình ảnh của một sự đánh trả. Chúng tôi biết rằng có thể dồn năng lượng của mình về một hướng và đẩy lùi những lực tiêu cực và phá hoại. Tôi cũng nắm bắt được một hình ảnh của Feynman: Cái máy của y nổ tung khiến y phải nhảy lùi ra sau, và các nhân viên của y bỏ chạy, khiếp đảm.

Một đợt tiếng động mới cắt ngang thị kiến của tôi: thí nghiệm lại tiếp

tục. Cách tôi mười lăm mét, một cây thông lớn bị gãy đôi và đổ xuống. Một tiếng nổ vang dội, và một đám mây bụi bốc lên. Giữa chúng tôi và gã bảo vệ ở phía phải là một đường nứt rộng hai mét. Gã loạng choạng lùi lại, đèn pin lia mọi hướng.

Maya thốt lên:

— Không ổn rồi!

Một thân cây khác đổ xuống ở phía trái, và đất trượt cả thước khiến chúng tôi ngã lăn.

Quá khiếp đảm, Maya bật dậy và kêu lên:

- Tôi không thể ở đây!

Rồi bà chạy về hướng bắc, trong đêm tối.

Gã bảo vệ ở gần Maya lồm cồm gượng dậy, hướng ánh đèn pin về phía bà, và đưa súng lên.

Trong khi chạy, Maya ngoái cổ nhìn lại và thấy gã bảo vệ đang chĩa súng, sắp sửa bắn. Cảnh tượng đó diễn ra như một khúc phim quay chậm: gã bảo vệ nở s khuôn mặt của Maya lộ vẻ biết chắc rằng mình sẽ chết. Nhưng thay vì những viên đạn xuyên vào sườn và lưng bà, thì một chớp sáng loé lên phía trước, và những viên đạn trở nên vô hiệu. Maya tần ngần một giây, rồi mất hút trong đêm.

Cùng lúc đó, nhân đám mây bụi đang bốc lên, Charlene chạy về hướng đông bắc mà không bị các bảo vệ phát hiện.

Rồi đến lượt tôi, nhưng gã lúc nãy nhắm bắn Maya giờ đã chĩa súng về phía tôi, cửa hầm đột ngột mở ra. Feyrnan vội vã đi về nơi đặt ăngten parabol, và tức tối gõ vào bàn phím máy tính. Tiếng vo vo giảm đi, và những chấn động mạnh chỉ còn là những rung động nhẹ,

Curtis hét lớn về phía Feyman:

- Hãy ngưng lại! Hãy ngưng tất cả lại!

Khuôn mặt của Feyman lấm đầy bụi. Y trả lời bằng một vẻ trầm tĩnh đáng sợ:

- Không một khó khăn nào là không thể giải quyết.

Các nhân viên bảo vệ đã đứng dậy, phủ bụi và tiến về phía chúng tôi. Feyman nhận thấy Maya và Chalène đã biến mất, nhưng trước khi kịp mở miệng, tiếng vo vo lại trỗi lên, đình tai nhức óc, và dưới chân chúng tôi đất hình như dâng lên hàng chục centimet. Một lần nữa, chúng tôi bị ngã lăn ra đất. Những cành cây gãy đổ khiến đám bảo vệ phải chạy nhảy về phía hầm

Curtis nói với tôi:

— Giờ thì ta chuẩn thôi!

Tôi chết sững tại chỗ. Curtis buộc tôi phải đứng dậy, Ông hét vào tai tôi:

— Phải chuẩn thôi!

Cuối cùng, tôi có thể cử động đôi chân, và chúng tôi chạy về hướng tây bắc, theo con đường trước đó Maya đã chạy.

Đất chuyển động dưới chân chúng tôi, rồi lại yên tĩnh. Chúng tôi vượt qua nhiều kilômét, băng qua những cánh rừng âm u chỉ được soi sáng bởi ánh trăng xuyên qua lá cây. Cuối cùng chúng tôi dừng lại để ẩn trong một lùm cây.

Tôi hỏi Curtis

- Ông có nghĩ rằng bọn chúng sẽ đuổi theo chúng ta?

- Đương nhiên. Bọn chúng sẽ không để cho chúng ta về được thành phố, vì như thế chúng sẽ nguy. Tôi nghĩ rằng bọn chúng đã bố

trí người ở nhiều ngã đường.

Trong khi Curtis nói, một hình ảnh trong sáng, êm ả của ba thác nước xuất hiện trong tâm trí tôi. Những thác nước đó tượng trưng cho điểm mốc mà tôi đã không thể nhớ trong thị kiến về Feyman.

— Chúng ta phải đi về hướng tây bắc, đến ba thác nước.

Bằng một cử chỉ, Curtis chỉ đúng phương hướng, và chúng tôi lặng lẽ đi, băng qua con suối và thận trọng tiến về hẻm vực. Từ thật xa ở hướng đông nam, có tiếng ô tô vọng đến.

Sau khi vượt qua một kilômét rưỡi, chúng tôi bắt đầu trông thấy ở xa những vách của hẻm vực dưới ánh trăng. Trên đường tiến vào cửa vực, Curtis đi về con suối. Thế rồi, ông đột ngột nhảy lùi ra sau do thấy một bóng người ở phía trái chúng tôi. Bóng người đó cũng lùi lại, rồi do mất thăng bằng nên lao đảo ở bờ suối.

Tôi thốt lên:

— Maya!

Lấy lại bình tĩnh, Curtis vội vã chạy đến và kéo Maya lại trong khi đá và sỏi rơi xuống nước.

Maya ôm chặt Curtis, rồi đưa tay về phía tôi.

Bà nói:

— Tôi chẳng hiểu tại sao mình chạy trốn như thế này. Quá khiếp sợ, tôi chỉ có một ý nghĩ trong đầu: chạy đến ba thác nước mà anh đã nói với tôi. Tôi đã cầu nguyện cho các bạn.

Tựa vào một thân cây, Maya hít một hơi thở sâu rồi hỏi;

- Điều gì đã xảy ra khi gã bảo vệ bắn vào tôi? Làm thế nào những viên đạn đó đã không trúng tôi? Tôi đã trông thấy một chớp sáng lạ lùng.

Curtis và tôi nhìn nhau, thắc mắc. Tôi nói;

- Tôi không biết. Maya nói tiếp:

- Sau đó, tôi cảm thấy cực kỳ bình thản... như chưa từng có gì xảy ra.

Chúng tôi nhìn nhau, nhưng không ai nói năng gì. Sau đó, tôi nghe rõ có tiếng bước chân. Tôi nói:

- Có người đang đến.

Chúng tôi ngồi xuống, chờ đợi. Nhiều phút trôi qua. Thế rồi, bỗng nhiên, Charlène bước ra từ cánh phía trước. Nàng quỳ xuống, mặt lả.

Nàng nói:

- Cảm ơn trời, tôi đã tìm thấy các bạn. Làm sao các bạn có thể trốn được?

Nhìn thẳng vào tôi, Charlène nói:

- Em nghĩ rằng có thể anh sẽ đến ba thác nước, vì thế em đã đi theo hướng đó. Nhưng em thậm nghĩ làm thế nào có thể tìm thấy chúng trong bóng tối.

Maya ra hiệu cho chúng tôi rời đi, và chúng tôi tiến về một khoảng rừng trống, nơi con suối cắt ngang qua lối vào hẻm vực, Ở đây, ánh trăng soi tỏ trảng cỏ và những tảng đá.

Ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống, đối diện nhau, Maya nói bằng giọng vững tin:

— Có thể chúng ta sẽ có một cơ may khác. Curtis hỏi:

— Chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta không thể nấn ná lâu ở đây. Bọn chúng sẽ tìm thấy chúng ta.

Tôi nhìn Maya trong khi thậm nghĩ chúng tôi nên tiếp tục đi đến ba thác nước. Nhưng, vì thấy Maya có vẻ đầy ắp năng lượng, nên tôi hỏi:

— Điều gì đã không ổn trong lần trước đây?

— Tôi không biết nữa. Có thể chúng ta không đủ đông người. Hoặc có thể có quá nhiều nỗi sợ hãi quanh chúng ta.

Charlène nghiêng người về phía trước:

— Chúng ta phải nhớ lại năng lượng mà chúng ta đã đạt được trong hang động. Và phải một lần nữa vươn đến mức đó.

Trong nhiều phút, tất cả chúng tôi đều chú tâm vào nguồn mạch linh thiêng ở bên trong. Rồi Maya nói:

— Chúng ta phải trao đổi năng lượng, tìm thấy sự biểu hiện của bản ngã cao cấp của mỗi người.

Tôi hít thở sâu nhiều lần và nhìn khuôn mặt của các bạn mình. Dần dần những khuôn mặt đó trở nên đẹp đẽ và lung linh hơn, và tôi nhận ra cái biểu hiện đích thực của linh hồn họ. Một tình cảm yêu thương thân quen dâng lên, và tôi quay lại để phát hiện những hình dạng chao đảo của nhóm linh hồn của tôi đang ở sau lưng.

Khi trông thấy họ, yôi khuếch đại hơn, và tôi nhận ra rằng những nhóm linh hồn của các bạn tôi cũng ở trong những vị thế tương tự, tuy chưa hợp nhất.

Maya thu hút sự chú ý của tôi. Tôi đang ở trong một trạng thái tiếp nhận và hoàn toàn trung thực? Maya nhìn tôi và trong khi tôi quan sát bà, tôi có cảm tưởng có thể nhận ra Tâm Nhìn Khai Sinh của bà đang phản ánh một cách tinh tế trên khuôn mặt. Maya biết rõ mình là ai, và sự tin chắc đó phát sáng hầu như mỗi người chúng tôi có thể thấy rõ. Sứ mệnh của Maya cũng rõ ràng; môi trường gia đình và xã hội của bà đã chuẩn bị

đầy đủ cho điều đó.

Maya nói:

- Chắc anh đang cảm thấy những nguyên tử của cơ thể anh rung động ở một mức cao hơn.

Tôi liếc nhìn Charlène: cũng vẻ rạng rỡ đó đang thấp sáng khuôn mặt nàng. Nàng đại diện cho những người chuyển tải thông tin, những người phát hiện và giải thích cho tha nhân những sự thật cơ bản được bày tỏ bởi mỗi người hoặc mỗi nhóm.

Charlène hỏi:

— Anh có hiểu điều gì đang xảy ra không? Chúng ta đang thấy bản chất đích thực của mình, ở mức độ cao nhất, không có những ngoại xuất cảm xúc của những nỗi sợ hãi xưa cũ nữa.

Khuôn mặt đầy vẻ vững tin và nghị lực, Curtis nói

- Tôi cũng thấy.

Trong nhiều phút, không ai nói năng gì. Tôi nhắm mắt trong khi năng lượng tiếp tục tích tụ.

Rồi Charlène đột ngột nói khi chỉ tay về các nhóm linh hồn đang bao quanh chúng tôi:

- Các bạn nhìn kia!

Từng nhóm linh hồn bắt đầu hợp nhất với nhóm kế cận, tương tự như đã xảy ra tại hang động- Tôi liếc nhìn Charlène, rồi nhìn Curtis và Maya. Khuôn mặt của họ biểu lộ rõ vai trò của họ trong dòng lịch sử văn minh nhân loại.

Tôi thốt lên:

— Đây rồi! Chúng ta sẽ tiến đến giai đoạn kế tiếp và có một tầm nhìn đầy đủ hơn về lịch sử.

Trước mắt chúng tôi, trong một bức ảnh giao thoa laser vĩ đại, là một toàn cảnh lịch sử trải dài từ buổi tạo thiên lập địa đến một kết thúc xa xăm.

Chúng tôi trông thấy sự ra đời của vật chất nguyên thủy, thấy nó bùng nổ, xoay tròn để thành những ngôi sao. Những ngôi sao đã sống, đã chết, và đã sinh ra vô số nguyên tố để hình thành Trái Đất. Những nguyên tố đó, đến lượt chúng, biến thành những hình thái vật chất càng lúc càng phức tạp hơn, để qua từng giai đoạn, hình thành sự sống hữu cơ - phát triển và tiến hoá trong khi dần dần tự tổ chức và trở nên có ý thức, như thể theo một kế hoạch hoàn chỉnh.

Xuất hiện trước mắt chúng tôi là một hình ảnh rõ nét của Cõi Bên kia. Chúng tôi biết có ngày chúng tôi sẽ được sinh ra ở chiều kích vật chất. Việc tồn tại lâu hay mau trong chiều kích đó là không quan trọng; chúng tôi sẽ cố gắng để trở nên có ý thức hơn, để hợp nhất với nhau, để tiến hoá và cuối cùng làm cho trần gian được ngự trị bởi bầu không khí tâm linh. Dĩ nhiên, cuộc hành trình sẽ khó khăn và chông gai. Sau trực giác đầu tiên đó, chúng tôi sẽ cảm nhận nỗi sợ hãi của cô đơn và chia lìa. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ không mê ngủ; chúng tôi sẽ chiến đấu chống lại nỗi sợ hãi bằng cách dựa trên linh cảm rằng chúng tôi không đơn độc, rằng chúng tôi là những hữu thể tâm linh cùng một dự án tâm linh cùng đến Trái Đất.

Bị thúc đẩy bởi động lực tiến hoá, chúng tôi sẽ bị thu hút bởi những nhóm rộng lớn hơn; những hoạt động của chúng tôi sẽ không giống nhau, chúng tôi sẽ thiết lập một tiến trình giúp chia sẻ và tổng hợp những ý tưởng mới, xây dựng chân lý càng lúc càng cao hơn. Dần dà chúng tôi sẽ

biết cách để đạt sự yên ổn nội tâm. Và cuối cùng, chúng tôi sẽ rời bỏ hình ảnh của một Thượng Đế, ở bên ngoài, để nhận biết Thần Khí ở bên trong mỗi con người.

Trong cảnh quan vĩ đại đó, để đáp lại những trực giác sâu xa, các bản văn linh thiêng sẽ được viết ra. Các bản văn đó sẽ diễn đạt một cách tượng trưng, cực kỳ trung thực, quan hệ của chúng ta với thiên tính, và cung cấp một cái nhìn tổng quát về tương lai. Ở phương Đông cũng như phương Tây, những nhà tiên tri sẽ khẳng định thần khí luôn hiện diện, và chờ đợi chúng ta mở rộng tâm trí, loại bỏ những bế tắc ngăn trở một sự hiệp thông toàn diện.

Theo thời gian, chúng tôi biết rõ điều đó, ao ước hợp nhất và chia sẻ của chúng

tôi gia tăng và chúng tôi sẽ cảm nhận một tình cảm thân thiết đặc biệt, một cộng đồng khắng khít những người đã sống trên Trái Đất. Mức độ ý thức được nâng cao và chúng tôi sẽ nhớ lại bản chất tâm linh của mình. Những khả thi sẽ thâm đắm ý thức và sẽ giúp cho con người biết tôn trọng môi trường sống của mình.

Vào lúc đó, tôi liếc nhìn các bạn, về mặt của họ cho tôi biết họ cũng có thị kiến đó về lịch sử. Nhờ vào thiên khai ngắn ngủi đó, chúng tôi có thể hiểu bằng cách nào ý thức con người đã phát triển từ buổi khai sinh lập địa cho đến ngày nay.

Bức toàn ảnh giao thoa laser vĩ đại cho chúng tôi thấy một bức tranh chi tiết về sự phân cực. Đây là trở ngại lớn lao nhất cho quá trình tâm linh hoá trên trần gian - nhất là khi sự phân cực tiếp tục gia tăng.

Đến khám phá Thế Giới Quan và dứt khoát với sự phân cực đó, dự án của chúng tôi ở Cõi Bên Kia thúc đẩy chúng tôi phát hiện những chân lý sâu sắc có trong những lời tiên tri. Như mọi Thánh Thư, những khả thi

của tiên tri Daniel và sách Khải Huyền nói lên những trực giác linh thiêng xuất phát từ Cõi Bên Kia và được đưa vào chiều kích vật chất. Để hiểu những khả thi đó, chúng tôi chú tâm vào ý nghĩa mang tính ẩn dụ của chúng.

Maya và Curtis khiến tôi chú ý; rồi Charlene ngược mắt lên. Giờ đây, tất cả chúng tôi đều hiểu ý nghĩa sâu sắc của những lời tiên tri. Những người loan báo ngày tận thế đều đã nhận được một trực giác chính xác liên quan đến thời đại chúng ta: có hai tương lai khác hẳn nhau mở ra phía trước chúng ta. Chúng ta có thể chọn héo úa trong nỗi sợ hãi, tin rằng thế giới sẽ chìm vào sự suy tàn và sự huỷ diệt sau cùng... Nhưng chúng ta cũng có thể tiến theo một con đường khác: tự xem mình như những người có thể chiến thắng thuyết hư vô đó, và cởi mở để đón nhận những rung động cấp cao của tình yêu thương. Như thế, chúng ta sẽ không phải gánh chịu ngày tận thế, và chúng ta sẽ tiến vào một chiều kích không gian mới.

Nếu muốn dứt khoát với sự phân cực, chúng ta phải biết diễn giải những lời tiên tri. Nếu nghĩ rằng những bản văn linh thiêng loan báo một sự huỷ diệt không tránh được, đã được ghi trong kế hoạch của Thượng Đế, thì niềm tin đó sẽ có tác động gây ra chung cục huỷ diệt.

Rõ ràng là chúng ta phải chọn con đường của tình yêu thương. Sự phân cực không thể dẫn tới kết quả thảm hại như thế. Ở Cõi Bên Kia, chúng ta biết rằng mỗi quan điểm đều phản ảnh một nửa chân lý, và quan niệm mới mang tính tâm linh phải được đưa vào thế gian, xuất phát một cách tự nhiên từ những khả thi, đặc biệt

từ mặc khải thứ mười.

Đột nhiên, ánh chụp giao thoa laser vĩ đại tăng tốc, và ý thức của tôi mở rộng hơn. Giờ đây, chúng tôi tiến vào giai đoạn kế tiếp của diễn trình:

chúng tôi trở thành những người có nhận thức về tương lai đã được loan

bá. Cuối cùng, chúng tôi nhớ lại Thế Giới Quan của mình.

Trước tiên, các nhóm đã đi theo những lời hướng dẫn của mặc khải thứ mười sẽ phát triển trên toàn thế giới, và đạt đến một khối năng lượng sao cho hai phía phân cực cùng được soi sáng, và có thể chế ngự nỗi sợ hãi

Năng lượng được phóng chiếu kích phát một sóng ngầm chưa từng có, mang lại sự thức tỉnh, sự hợp tác và dẫn thân của mọi cá nhân. Tất cả sẽ nhớ lại Tầm Nhìn Khai Sinh của họ, và tiến theo con đường của họ một cách đồng bộ.

Hàng triệu cá nhân kết nối nhau. Được dẫn dắt bởi trực giác nội tại, tất cả đều loan truyền những mặc khải và một thông điệp quan trọng: dầu hoàn cảnh có sa sút đến thế nào, dầu những tâm trạng tiêu cực và tự huỷ có bám rễ đến đâu, thì chúng ta vẫn có thể tìm thấy ký ức, sứ mệnh và mục tiêu trên cõi đời này.

Cùng với sự lan toả càng lúc càng rộng hơn của những ý tưởng đó, tội ác và bạo lực cũng giảm bớt; bởi những gốc rễ của bạo lực luôn tồn tại trong các hoàn cảnh bế tắc, ức chế, khi sợ hãi làm mất nhân tính. Giờ đây, một sự tương tác đang gia tăng giữa những người có một ý thức tâm linh cao hơn.

Thị kiến tiếp tục diễn ra và chúng tôi thấy mọi người càng lúc càng nhớ lại sứ mệnh tinh thần của họ. Chúng tôi có thể nắm bắt ý tưởng chính xác mà quan niệm mới về thế giới biểu hiện. Trước khi đạt đến đa số, các cá nhân sẽ nhớ rằng họ đã là những linh hồn luôn được tái sinh, từ một chiều kích hiện hữu này đến một chiều kích hiện hữu khác. Mặc dù một phần của ký ức xưa cũ của họ mất đi trong khi đầu thai, nhưng

những mục tiêu của giáo dục tâm linh sẽ giúp họ thu hồi lại những ký ức tiền kiếp và nhớ đến tương lai.

Cuối cùng, chúng ta sẽ nhận ra dự án tiềm ẩn của cuộc đời mình. Chúng ta biết rằng chúng ta đến trần gian này để nâng cao mức rung động của Trái Đất, để phát hiện và bảo vệ cái đẹp và năng lượng; như thế chúng ta sẽ có thể thiết lập sự hài hoà của thượng giới trên trần gian.

Thế giới quan đó sẽ làm thay đổi cách nhìn của chúng ta đối với tha nhân. Chúng ta sẽ không còn là những thành viên của một chủng tộc hoặc một quốc gia, được sinh ra ở một thời đại nhất định, mà chúng ta là những linh hồn đồng điệu cùng dần thân trong một tiến trình thức tỉnh và nhận thức, nhằm làm lan toả đời sống tâm linh khắp vũ trụ.

Đột nhiên, tôi cảm thấy có một rung động lặng lẽ bên trong đám rối dương của tôi; các thí nghiệm đ.

Curtis thốt lên:

- Hãy nhìn kia!

Cách chúng tôi mười lăm mét, thấp thoáng dưới ánh trăng, là một kẽ nứt hẹp chia tách những bụi cây và đám cây nhỏ. Kẽ nứt đó đang từ từ lan dài về phía chúng tôi.

Tôi nhìn các bạn.

Maya lớn tiếng:

— Đã đến lúc chúng ta phải hành động! Chúng ta đã biết về Tâm Nhìn và có thể ngăn chặn bọn chúng.

Nhưng, trước khi chúng tôi có thể hành động, thì đất đã rung chuyển dữ dội dưới chân, và kẽ nứt càng lúc càng tiến nhanh hơn về phía chúng tôi. Cùng lúc đó, nhiều chiếc xe dừng lại ở cánh rừng, và những ánh đèn pin chiếu sáng bóng cây và những đám bụi. Không hề thấy sợ, tôi giữ

vững năng lượng của mình và một lần nữa tập trung vào bức toàn ảnh

giao thoa laser.

Maya lại lớn tiếng:

- Tâm Nhìn sẽ ngăn chặn bọn chúng! Hãy giữ vững tầm nhìn!

Bao quát hình ảnh tương lai trước mắt, tôi lại một lần nữa cảm thấy nhóm chúng tôi đang tập trung năng lượng để hướng đến Feyman. Chúng tôi duy trì ý định của mình để dựng lên một bức tường vô hình nhằm ngăn chặn sự xâm nhập của y.

Kẽ nứt tiếp tục tiến về phía chúng tôi, nhưng tôi tin chắc rằng chẳng mấy chốc nó sẽ dừng lại. Tuy vậy, nó vẫn tiến nhanh đến, tôi không còn giữ được sự tập trung, và ngã ra sau, ngạt thở vì bụi.

Curtis hét lớn:

— Lại hỏng rồi!

Tôi có cảm tưởng mọi sự lại tái diễn, và căng mắt nhìn cảnh tối đen đột ngột ập xuống:

- Chúng ta hãy đi lên phía này.

Trong khi chạy, tôi lơ mơ thấy những cái bóng của các bạn tôi đang rời xa tôi và chạy về hướng đông.

Tôi leo lên mỏm đá nằm ở thành vách phía trái của hẻm vực và chỉ dừng lại sau khi đã vượt qua một trăm mét.

Quỳ gối giữa những tảng đá, tôi nhìn đăm đăm vào bóng tối. Không phát hiện một chuyển động nào, nhưng tôi nghe có tiếng nói Feynman ở lối vào hẻm vực. Tôi tiếp tục leo lên sườn núi đá, tiến về phía tây bắc, lòng hướng về các bạn của tôi. Cuối cùng, tôi đã tìm được cách để xuống hẻm vực.

Tôi lại tiếp tục đi về hướng bắc khi có ai đó nắm lấy tôi từ phía sau.

Tôi hét lên:

- Cái gì...?

Một tiếng thì thầm:

- Bình tĩnh. David đây

10. GIỮ GÌN TÂM NHÌN

Tôi quay lại nhìn khuôn mặt David, được ánh trăng soi sáng. Ông hỏi nhỏ:

— Những người kia đâu?

— Chúng tôi đã lạc nhau. Ông có thấy điều đã xảy ra?

— Có, tôi đã quan sát từ đỉnh đồi. Theo cậu thì những người kia đã đi đâu?

Sau một lúc suy nghĩ, tôi nói:

— Họ đến ba thác nước.

David ra hiệu cho tôi theo ông, và chúng tôi đi về hướng những thác nước. Vài phút sau, ông nhìn tôi và hỏi:

— Khi các bạn ngồi ở lối vào hẻm vực, năng lượng của các bạn đã hợp nhất, đã tăng lên, và sau đó lan rộng trên một phần của thung lũng. Lúc đó, các bạn đã làm gì?

Một cách ngắn gọn, tôi kể lại toàn bộ sự việc: những trao đổi của tôi

với Wil và chuyến đi của tôi vào chiều kích khác; thị kiến của tôi về Williams và những tiếp xúc của tôi với Joel và Maya; lần tôi gặp Curtis và bằng cách nào chúng tôi đã cố đưa Thế Giới Quan vào trần gian để chống lại những ý đồ của Feyman.

David hỏi:

— Curtis có ở cùng các bạn tại lối vào hẻm vực?

— Có chứ, kể cả Maya và Charlene, tuy chúng tôi coi như có bảy người. Còn ông, ông đã gặp các tổ tiên của mình? Ông đã đi vào chiều kích khác?

David gật đầu:

— Tôi đã thấy nhóm linh hồn của tôi và chứng kiến Tâm Nhìn Khai Sinh của tôi. Cũng như các bạn, tôi đã nhớ lại điều đã xảy ra trước kia. Tôi hiểu rằng, sở dĩ tất cả chúng ta đã trở lại trần gian là để đưa vào Thế Giới Quan. Và rồi, chẳng hiểu vì sao, trong khi nhìn các bạn từ trên đồi, dưới ánh trăng, tôi có cảm tưởng mình ở cùng các bạn, là thành viên của nhóm các bạn. Tôi đã thấy Thế Giới Quan quanh tôi.

Tôi nói:

— Tôi không hiểu tại sao khi tập hợp ở đó và đưa vào Thế Giới Quan, chúng tôi đã không thể ngăn chặn Feyman?

Dưới ánh trăng, tôi bỗng hiểu rằng David chính là thủ lĩnh Indian đã dứt khoát khước từ lời đề nghị của Maya trong thế kỷ 19. Rồi cái vẻ cứng cỏi của David biến mất, và ông bật cười:

— Chỉ nhìn thấy Thế Giới Quan tương lai không thôi, là chưa đủ, tuy nó rất quan trọng. Chúng ta phải phóng chiếu nó theo một cách nhất định, phải gìn giữ nó cho nhân loại. Đó là nội dung đích thực của mặc khải thứ mười. Cách thức các bạn giữ lại Thế Giới Quan không giúp

những kẻ xấu thức tỉnh. Nào, chúng ta phải nhanh lên.

Sau khi đi được khoảng năm trăm mét, chúng tôi nghe có tiếng chim ở phía bên phải và David đột ngột dừng lại.

Tôi nói:

- Chim gì thế?

David ngẩng đầu trong khi tiếng chim lại rúc lên.

- Chim cú. Nó báo cho những con khác về sự xuất hiện của chúng ta. Trong nhóm các bạn, có ai hiểu được những thông điệp mà các loài thú gửi đến cho chúng ta?

- Tôi không rõ, có thể là Curtis?

- Không, ông ấy có đầu óc quá khoa học.

Rồi tôi nhớ đến Maya. Maya có cho biết bà đã tìm thấy hang của chúng tôi bằng cách đi theo chỉ dẫn của tiếng chim,

- Có thể là Maya David nhìn tôi dò hỏi:

- Có phải bà bác sĩ mà cậu đã nói với tôi, người sử dụng phương pháp tương tượng để chữa bệnh?

- Chúng ta hãy... hình dung... bà ấy đang nhớ đến tặng phẩm của các

loài thú.

- Tặng phẩm gì?

Một thoáng sốt ruột hiện lên trên mặt David và ông lặng im một lúc, nhắm mắt, cố dè nén sự nóng nảy.

- Cậu vẫn chưa hiểu rằng, khi một con thú hoa con đường ta đi, thì đó là một trùng hợp ngẫu nhiên nhưng là một tín hiệu quan trọng.

Tôi kể cho David về chuyện tôi đã gặp con thỏ rừng, nhóm quạ, chim cất và những con thú khác khi tôi tiến vào thung lũng:

- Một số con thú đã xuất hiện vào lúc chúng tôi đang chứng kiến Thế Giới Quan. Tôi biết có một điều gì đó quan trọng xảy ra, nhưng tôi không biết phải làm gì, ngoại trừ trong một số trường hợp tôi đã đi theo chúng. Phải chăng tất cả những con thú đó đều có một thông điệp dành cho tôi?

- Đúng.

- Làm thế nào tôi có thể nhận biết nội dung thông điệp đó?

- Dễ thôi. Mỗi loài thú mà ta thu hút đều chuyển cho ta một thông điệp cá biệt. Mỗi chủng loài ngang qua con đường của ta đều mang đến cho ta một thông tin về hoàn cảnh của ta, về điều mà ta cần phải khơi dậy trong nội tâm để đương đầu với một tình huống nhất định.

Tôi nói:

- Đầu bao điều đã xảy ra, tôi vẫn thấy những gì ông nói là khó tin, Một nhà sinh vật học có thể sẽ khẳng định rằng các động vật là những cỗ máy được điều khiển bởi một bản năng đơn giản.

— Sở dĩ như thế chỉ vì các động vật phản ánh mức độ ý thức và những mong đợi của chúng ta. Nếu mức rung động của ta thấp, thì các động vật sẽ chỉ đơn giản ngang qua con đường của ta và thực hiện chức năng sinh học thông thường của chúng. Khi một nhà sinh vật học nhìn động thái của các loài động vật chỉ là bản năng, thì ông ta chỉ phóng chiếu những giới hạn mà ông ta đã định cho chúng. Nhưng khi sự rung động của ta gia tăng, thì những động thái của các con vật mà chúng ta gặp sẽ trở nên có tính đồng bộ, huyền bí và chứa đựng nhiều chi dẫn.

Tôi ngạc nhiên, lặng im.

David liếc nhìn tôi, rồi nói tiếp:

— Con thỏ rừng mà cậu đã gặp chỉ cho cậu một hướng đi, trên bình

diện vật chất cũng như tâm lý. Nếu dành ra một lúc lâu để quan sát con thỏ, thì nó sẽ chỉ cho cậu cách thức để sau này cậu có thể chế ngự nỗi sợ hãi, có một thái độ cởi mở và sáng tạo. Thỏ sống gần những loài thú săn mồi, nhưng nó biết chế ngự nỗi sợ hãi. Nó không chạy khỏi môi trường sống của nó, nó vẫn sinh sản và lạc quan. Khi ở chân trời có sự xuất hiện của một con thỏ rừng, thì điều đó thôi thúc chúng ta tìm lại thái độ như thể ở bên trong chúng ta. Đó là thông điệp mà cậu đã nhận. Sự hiện diện của loài thỏ chỉ cho cậu thấy rằng cậu có cơ hội để nhớ lại mẫu hình của loài thỏ, để phân tích nỗi sợ hãi của cậu và chế ngự nó. Và vì điều đó đã xảy ra không bao lâu sau khi cậu đến đây, nên nó đã định đường nét cho toàn bộ cuộc phiêu lưu của cậu. Phải chăng cuộc phiêu lưu của cậu là đầy lo sợ và đồng thời cùng đầy những chỉ dẫn?

Tôi gật đầu. David nói tiếp:

- Đôi khi điều đó cũng có thể biểu hiện bằng một cuộc tình. Cậu đã gặp ai chưa?

Tôi nhún vai, rồi bỗng nhớ đến năng lượng mới mà tôi đã cảm nhận khi đứng trước Charlene, tôi nói:

— Có thể, theo một nghĩa nào đó, ông có lý. Còn vấn đề đàn quạ và con chim cắt mà tôi đã trông thấy trước khi gặp Wil thì sao?

— Quạ gìn giữ những qui luật tâm linh. Nếu dành thời gian với chúng, chúng sẽ làm những điều lạ lùng, khiến cho nhận thức của chúng ta về thực tại tâm linh trở nên sắc bén. Thông điệp của chúng là: ‘Hãy mở lòng, hãy nhớ đến những qui luật tâm linh đang xảy ra với bạn trong thung lũng này’. Sự hiện diện của chúng khiến cậu phải chuẩn bị để đón nhận điều sắp xảy đến.

— Còn chim cắt thì sao?

— Chim cắt là loài chim lanh lợi và hay quan sát, luôn tìm kiếm một thông điệp mới. Sự hiện diện của chúng thôi thúc ta phải gia tăng cảnh giác. Thường thì chúng báo hiệu có một người đưa tin đang đến.

— Như vậy, con chim cắt đó đã báo cho tôi sự hiện diện của Wil?

— Đúng thế.

Sau khi David tiếp tục giải thích lý do đã khiến những con thú khác cắt ngang qua con đường của tôi, tôi hỏi:

— Vậy thì, các động vật tượng trưng cho những thành phần của chính chúng ta mà chúng ta cần tiếp cận?

- Đúng, đó là những thành phần của chính chúng ta. Chúng ta đã từng là những động vật đó trong dòng tiến hoá, nhưng chúng ta đã quên mất.

Tôi nghĩ đến thị kiến về lịch sử nhân loại đã thấy ở lối vào hẻm vực.

- Ông nói rằng sự sống tiến hoá từ chủng loài này sang chủng loài khác?

David nói tiếp:

- Cả chúng ta cũng tham gia vào dòng tiến hoá. Ở mức phát triển cuối cùng của sự sống, ý thức chúng ta tiến triển qua mỗi chủng loài động vật và nhảy sang chủng loài kế tiếp. Do đã trải qua, chúng ta biết cách thức mà mỗi loài động vật tương tác với thế giới, và đó là một phương diện tâm linh. Khi một con thú cá biệt xuất hiện, điều đó có nghĩa là chúng ta sẵn sàng để sáp nhập tình trạng ý thức của nó vào sự thụ cảm của chúng ta. Và, còn một điều nữa mà tôi muốn nói với cậu: chúng ta có thể còn thua xa một số loài động vật.

Chính vì thế mà điều quan trọng là phải biết bảo tồn mọi hình thái sự

sống trên Trái Đất. Chúng ta mong muốn các loài vật tồn tại không phải vì chúng đảm bảo sự cân bằng sinh thái, nhưng vì chúng tượng trưng cho những phương diện tâm linh của chính chúng ta mà chúng ta đang cố nhớ lại.

‘Điều đó cũng phải được áp dụng đối với sự trù phú và đa dạng của tư duy con người, được thể hiện bởi nhiều nền văn hoá khác nhau. Không ai trong chúng ta biết chính xác chân lý của sự tiến hoá là ở đâu. Mỗi nền văn hoá đều có một thế giới quan đôi chút khác biệt, một cung cách ý thức khác biệt, và chúng ta phải gìn giữ những gì tốt đẹp nhất của mỗi nền văn hoá, sáp nhập nó, và hình thành một tổng thể toàn vẹn.

Bỗng nhiên, có tiếng chim cú kêu rất gần khiến tôi giật mình. David liếc nhìn tôi:

- Giờ đây, chúng ta có thể cầu nguyện chứ?

- Ông nói, tôi không hiểu. Ông muốn cầu nguyện hay thực hiện quán tưởng?

David cố giữ giọng trầm tĩnh:

- Mặc khải thứ mười dạy chúng ta biết tin vào trực giác của mình, nhớ lại Dự Định Bẩm Sinh của mình, và gìn giữ Thế Giới Quan - tất cả những điều đó liên quan đến cốt lõi của sự cầu nguyện. Tại sao mỗi tôn giáo đều có một hình thức cầu nguyện khác nhau? Nếu Thượng Đế là Đấng duy nhất, toàn năng, toàn trí, vậy thì tại sao chúng ta phải cầu nguyện xin Ngài giúp đỡ, hoặc thúc đẩy Ngài phải hành động theo cách này hoặc cách khác? Tại sao không để Ngài trực tiếp thực hiện những gì Ngài muốn, và xem xét chúng ta theo những qui định của Ngài? Tại sao chúng ta phải cầu xin Ngài can thiệp một cách đặc biệt? Khi chúng ta cầu nguyện một cách đúng đắn, thì chúng ta không đòi hỏi Thượng Đế phải

làm một điều gì đó. Thượng Đế gợi ý chúng ta làm thay cho Ngài hầu thực hiện thánh ý Ngài trên trần gian. Quán tưởng là mọi hình thức cầu nguyện mà Thượng Đế muốn chúng ta áp dụng hầu nhận ra thánh ý của Ngài vthực hiện thánh ý đó trong chiều kích vật chất. Thánh ý của Ngài sẽ thể hiện ở dưới đất cũng như trên trời.

‘Theo nghĩa đó, mỗi ý tưởng, mỗi hy vọng - toàn bộ những gì chúng ta hình dung trong tương lai — là sự cầu nguyện và có xu hướng tạo ra cái tương lai đó. Nhưng, không một ý tưởng, không một ước muốn, không một nỗi sợ hãi nào có thể mạnh mẽ hơn một tâm nhìn hoà hợp với Thượng Đế. Chính vì thế, ta phải đưa Thế Giới Quan vào trần gian, và gìn giữ nó. Như thế, chúng ta sẽ biết lý do để chúng ta cầu nguyện, và tương lai nào để chúng ta hình dung.

Tôi nói:

- Tôi hiểu. Làm thế nào chúng ta có thể giúp Maya chú ý đến con chim cú?

- Maya đã nói gì về cậu khi đề cập đến việc trị bệnh?

- Bà ấy bảo chúng ta phải hình dung rằng người bệnh đang nhớ lại Dự Định Bẩm Sinh của mình. Người bệnh sẽ thật sự khỏi bệnh khi phát hiện mục tiêu của đời mình sau khi đã hồi phục. Khi người bệnh nhớ lại,

thì lúc đó chúng ta có thể giúp họ đạt đến một mục tiêu cá biệt hơn.

David nói:

- Giờ đây, chúng ta hãy quán tưởng mong rằng ý định ban đầu của Maya là tiến theo tiếng chim đó.

David nhắm mắt và tôi tuân theo những chỉ dẫn của ông. Tôi hình dung Maya đang nhớ lại điều mà bà coi như đã làm. Vài phút sau, khi mở mắt ra, tôi thấy David đang nhìn tôi chăm chú. Một lần nữa, lại có tiếng

chim cú, ngay phía trên đầu chúng tôi.

David nói:

— Chúng ta đi thôi.

Hai mươi phút sau, chúng tôi đã có mặt ở ngọn đồi phía trên ba thác nước. Con chim cú vẫn theo chúng tôi và đều đặn kêu. Giờ đây, nó đang ở phía phải chúng tôi, cách mười lăm mét. Trước mắt chúng tôi, mặt hồ lấp lánh dưới ánh trăng, thỉnh thoảng hơi mờ đi bởi những làn sương. Chúng tôi lặng im trong vài phút.

Rồi David chỉ tay và thốt lên:

— Nhìn kia!

Giữa những tảng đá, ở phía phải của tôi, có nhiều bóng người. Một trong những cái bóng đó ngược mắt lên và trông thấy chúng tôi, thì ra Charlene. Tôi vẫy tay, và nàng đã nhận ra tôi. Sau đó, tôi và David đi xuống sườn dốc đầy đá để các bạn tôi đang tập hợp.

Mừng rỡ được gặp lại bạn, Curtis nắm lấy cánh tay David:

— Giờ đây, chúng ta có thể ngăn chặn bọn khốn đó.

Trong một lúc, hai người lặng lẽ nhìn nhau. Rồi Curtis giới thiệu Maya và Charlene với David.

Maya hỏi tôi:

— Các anh có khó khăn khi tìm đường đến đây?

- Vào lúc đầu, chúng tôi bị mất phương hướng và lạc lối trong bóng tối, nhưng sau đó tôi nghe thấy tiếng chim cú và biết mình phải theo hướng nào.

David giải thích:

- Sự hiện diện của chim cú có nghĩa là chúng tôi có thể nhìn thấu bóng tối và nắm bắt được sự thật.

Chăm chú nhìn David, Maya hỏi:

- Tôi có cảm tưởng đã gặp ông. Ông là ai? David nhìn lại Maya bằng ánh mắt dò hỏi:

- Thì người ta đã cho cô biết tên của tôi. Tôi tên là David. Maya dịu dàng nắm lấy bàn tay David.

- Không, ông thứ lỗi cho. Tôi muốn nói, đối với tôi, với chúng tôi, ông đại diện cho ai?

David giải thích:

- Trong những cuộc chiến thời ấy, tôi đã có mặt ở đó, nhưng tôi thù ghét người da trắng đến nỗi tôi không ưa cô, không buồn nghe cô nói.

Tôi khẳng định:

- Giờ đây, chúng ta khác hẳn rồi. David nói với tôi:

- Vào thời đó, tôi coi thường cậu. Cậu đã không dám dân thân. Cậu bỏ trốn.

Tôi đáp:

- Hồi đó, tôi cảm thấy sợ.

- Tôi biết.

Trong một lúc, mỗi người trong nhóm nói cho David về những cảm xúc mà họ đã cảm nhận, về những gì mà chúng tôi có thể nhớ lại về cuộc chiến với người Indian. Sau đó, David giải thích rằng nhóm linh hồn của ông gồm những linh hồn làm trung gian hoà giải, và lần này ông đến trần gian để chế ngự sự tức giận của

ông đối với người châu Âu; sau đó, góp làm cho sự đóng góp mang tính tâm linh của mọi nền văn hoá bản

địa được công nhận, và sao cho mọi dân tộc đều được hội nhập vào một nền văn minh tổng thể và hoà hợp.

Nhìn David, Maya hỏi:

- Như vậy, ông là thành viên thứ năm của nhóm chúng tôi?

Trước khi David kịp trả lời, chúng tôi cảm thấy có một rung chuyển ngang qua mặt đất dưới chân; rung chuyển đó tạo ra những làn sóng bất thường trên mặt hồ. Sau đó là một tiếng rít đình tai, sâu thẳm, tràn ngập khu rừng. Có những ánh đèn pin đang tiến lên ngọn đồi, phía trên chúng tôi khoảng mười lăm mét.

Curtis nói nhỏ:

- Bọn chúng đang đến.

Tôi quay nhìn và thấy Feyman đang ở trên một tảng đá chìa ra, ngay trên đầu chúng tôi khoảng mười lăm mét; y đang gắn một ăngten parabol nhỏ lên máy tính xách tay của y.

Curtis giải thích:

- Bọn chúng sẽ nhắm đến chúng ta và tìm cách chinh dòng năng lượng. Chúng ta phải rời khỏi đây.

Maya chạm vào cánh tay Curtis:

— Curtis, chúng ta không nên đi. Lần này, có lẽ chúng ta sẽ thành công.

Bước đến bên Curtis, David nói nhỏ:

— Chúng ta có thể thực hiện được điều đó.

Curtis nhìn David một lúc, rồi gật đầu, và chúng tôi lại nâng cao năng lượng của chúng tôi. Tựa như hai lần trước đây, tôi bắt đầu trông thấy trên khuôn mặt của mỗi người bạn sự biểu hiện của bản ngã cao cấp. Sau

đó, những nhóm linh hồn của chúng tôi xuất hiện và hợp nhất thành một vòng

tròn xung quanh. Trong khi ký ức về Thế Giới Quan quay trở về, chúng tôi một lần nữa nỗ lực chuyển năng lượng và ý thức vào chiều kích vật chất.

Và, cũng như trước đây, chúng tôi trông thấy sự phân cực tạo ra bởi nỗi sợ hãi lan toả trong thời hiện đại, và toàn cảnh của tương lai tích cực sẽ xảy ra một khi những nhóm thích hợp được hình thành và biết cách can thiệp, biết cách gìn giữ Tầm Nhìn.

Đột nhiên, mặt đất lại rung chuyển dữ dội. Maya lớn tiếng: Hãy giữ Tầm Nhìn! Hãy gìn giữ hình ảnh của tương lai!

Tôi nghe thấy tiếng của một kẻ nứt đang xé đôi mặt đất ở phía bên phải, nhưng tôi vẫn giữ sự định tâm. Tôi vẫn còn thấy trong tâm trí, Thế Giới Quan như một sức mạnh đang toả ra từ nhóm chúng tôi, vào mọi hướng, và đẩy Feyman ra xa, phá huỷ tầm nhìn về nỗi sợ hãi của y. Ở phía bên trái tôi, một đại thụ bị bật gốc, ngã đổ xuống đất.

Curtis nhảy lên;

- Vẫn chưa phát huy tác dụng!

Nắm lấy cánh tay Curtis để kéo ông ngồi xuống, David nói:

- Hãy bình tĩnh nào! Anh có biết tại sao chúng ta thất bại? Là vì chúng ta xem Feyman và những người khác như những kẻ thù. Điều đó làm cho họ mạnh hơn thêm, vì như thế họ có một đối thủ. Thay vì chống lại, chúng ta phải đưa Feyman và những người của ông ta vào những gì mà chúng ta đang quán tưởng.

Thật ra, họ không là những kẻ thù của chúng ta; tất cả chúng ta đều là những linh hồn đang phát triển và đang thức tỉnh. Chúng ta phải phóng

chiếu Thế Giới Quan vào những người đó như thể họ chẳng khác gì

chúng ta.

Tôi thốt lên:

— Feyman là người của chúng ta! Tôi biết điều mà ông ta đang định làm. Thật ra, Feyman đã đến trần gian để chế ngự sự ham mê quyền lực của ông ta: ông ta muốn ngăn chặn những tàn phá gây ra bởi những công nghệ mới. Feyman là thành viên thứ sáu của nhóm chúng ta.

Maya nghiêng người về phía trước:

- Điều đó diễn ra y hệt như trong tiến trình trị bệnh. Chúng ta phải hình dung người bệnh đang nhớ lại dự định của mình trên trần gian. Điều đó giúp người cộng sự của ông ta. Cùng lúc đó, tôi thấy những vùng ánh sáng cuộn cuộn màu trắng — những ánh sáng đã từng che chở Curtis, Maya và tôi — đang lớn lên, bắt đầu lan toả ra mọi hướng, để cuối cùng tan biến ở nơi xa xăm. Vài phút sau, những chuyển động và những âm thanh lạ ngưng hẳn. Một ngọn gió thoảng đưa những bụi bặm sau cùng về phía nam.

Một trong hai vệ sĩ thôi nhìn Feyman và bỏ đi về phía cánh rừng. Trong nhiều giây, Feyman tiếp tục gõ máy tính, rồi chán nản, ông ta ngưng tay, nhìn về phía chúng tôi, cặp nách chiếc máy tính, và tay kia rút ra một khẩu súng ngắn từ túi áo khoác. Ông ta bước về phía chúng tôi, theo sau là gã vệ sĩ lăm lăm khẩu tiểu l

Maya nói vội:

- Các bạn hãy giữ vững hình ảnh!

Khi còn cách chúng tôi khoảng năm mét, Feyman đặt chiếc máy tính xuống đất, và tiếp tục gõ phím, súng đặt ở tầm tay. Những tảng đá đã bị rung chuyển trước đó, giờ vỡ tung và rơi xuống hồ nước.

Charlène dịu dàng nói, trong khi các thành viên khác của nhóm chú tâm vào khuôn mặt Feyman:

- Ông không đến đây để làm điều đó.

Vẫn chĩa mũi súng về phía chúng tôi, gã vệ sĩ đến bên Feyman và nói:

- Chúng ta chẳng thể làm gì được ở đây. Nên đi thôi.

Feyman khoát tay ra hiệu gã vệ sĩ lùi ra xa, rồi tiếp tục gõ bàn phím một cách tức tối.

Hướng về chúng tôi, Feyman nói lớn:

- Không hoạt động được! Các người đã làm gì thế? (Rồi quay sang gã vệ sĩ): Hãy bắn hạ bọn chúng! Hãy bắn hạ bọn chúng!

Trong một lúc, gã vệ sĩ lạnh lùng nhìn chúng tôi. Rồi gã lắc đầu, bỏ đi, và mắt hút giữa những tảng đá.

Bằng giọng quả quyết, tôi nói với Feyman:

- Tôi biết ông được sinh ra là để ngăn chặn những tàn phá đó diễn ra. Feyman buông súng và chăm chú nhìn tôi. Trong một lúc, khuôn mặt ông ta, y hệt như tôi đã thấy trong Tâm Nhìn Khai Sinh của ông. Rõ ràng,

Feyman đã nhớ lại một điều gì đó. Một lúc sau, khuôn mặt ông ta lộ vẻ sợ

hãi, rồi tức giận. Ông ta cau mặt, ôm bụng và ói mửa trên những tảng đá.

Rồi ông ta lau miệng và cầm lấy khẩu súng:

- Tôi không ngờ các người đã mưu toan chống lại tôi. Các người đã đi sai đường. (Feyman tiến thêm vài bước, rồi có vẻ mất sinh lực. Khẩu súng trong tay ông ta rơi xuống đất). Điều đó chẳng hề gì, các người biết chứ? Còn có những khu rừng khác. Các người không thể cùng lúc có mặt ở mọi nơi. Cỗ máy này sẽ hoạt động. Các người biết chứ? Các người sẽ không thể ngăn trở ta!

Feyman lão đảo bước lùi, rồi quay ngược lại và bỏ chạy trong đêm.

Khi lên đến ngọn đồi ở phía trên căn hầm, chúng tôi cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Sau khi Feyman bỏ chạy, chúng tôi đã thận trọng trở lại nơi diễn ra thí nghiệm. Lúc này, những vùng xung quanh căn hầm đang được chiếu sáng bởi hàng chục ánh đèn ô tô. Hầu hết những ô tô đó có gắn phù hiệu Cục Thủy Lâm, tuy cũng có sự hiện diện của F.B.I và cảnh sát địa phương.

Tôi trườn mình đôi chút lên đỉnh đồi, để xem có ai đang bị thẩm vấn hoặc bị giữ trong xe hay không. Tất cả có vẻ trống trơn. Cửa hầm mở toang; các nhân viên cảnh sát ra vào như đang điều tra hiện trường.

Núp sau một thân cây, Curtis nói:

— Bọn chúng đã đi cả rồi. Chúng ta đã ngăn chặn được bọn chúng gây hại.

Maya nói:

— Đúng, ít ra là tại thung lũng này. Bọn chúng sẽ không lặp lại những thí nghiệm tại đây.

David nhìn chúng tôi:

— Nhưng Feyman chưa chịu thua đâu. Bọn chúng sẽ đến một nơi khác, nào ai biết được. Tôi phải đến đây và kể lại toàn bộ sự việc cho cảnh sát.

Curtis đến bên David và nói:

— Anh điên ư? Điều gì sẽ xảy đến với anh nếu chính quyền cũng có quan hệ với bọn chúng?

David nói:

— Đâu phải ai cũng là đồng loã.

Curtis nói:

— Còn một phương cách khác. Tôi không thể để anh đến đó. David dứt khoát:

— Hẳn có người sẽ lắng nghe chúng ta. Tôi tin chắc như thế. Curtis lặng im.

Tựa người vào một tảng đá cách chúng tôi vài mét, Charlene nói:

- David có lý. Có lẽ ông sẽ gặp ai đó đang ở một vị trí thích hợp để giúp ông...

Curtis lắc đầu:

- Nhưng David cần một chuyên gia có thể mô tả một cách chính xác công nghệ mà bọn chúng sử dụng.

- Vậy thì anh theo tôi - ốt lên. Curtis mỉm cười

- Đồng ý, tôi sẽ đi với anh, nhưng chúng ta có một quân bài trong trò chơi này.

David hỏi:

- Anh nói gì, tôi không hiểu?

- Đó là gã bảo vệ mà chúng tôi đã trói và bỏ lại trên kia. David đặt tay lên vai Curtis:

- Chúng ta đi thôi. Rồi anh hãy kể tôi nghe chuyện đó trên đường đi. Có phần lo âu, chúng tôi từ biệt nhau và hai người đó tiến về phía bên

phải để đến căn hầm bằng một đường mòn khác.

Bỗng nhiên, Maya lớn tiếng gọi hai người hãy chờ mình. Bà nói:

— Tôi theo các anh. Tôi là bác sĩ, mọi người trong vùng này đều biết tôi. Các anh cần có một nhân chứng thứ ba.

Ba người nhìn tôi và Charlène, như muốn hỏi chúng tôi có theo họ không.

Charlène nói:

- Tôi không theo đâu. Ở nơi khác, người ta đang cần tôi.

Tôi cũng quyết định ở lại và yêu cầu họ không nói đến sự hiện diện của chúng tôi ở đây. Họ gật đầu, và sau đó tiến về vùng có ánh sáng.

Còn lại, tôi và Charlène trong một chiều kích khác. Nhưng, khi nàng định tiến về phía tôi, thì chúng tôi trông thấy một ánh đèn pin cách chúng tôi mười lăm mét, ở phía phải.

Chúng tôi thận trọng đi vào vùng có nhiều bụi rậm. Ánh đèn pin đổi hướng và tiến thẳng về phía chúng tôi. Chúng tôi ngồi im, bất động. Trong khi ánh sáng tiến đến gần, tôi bắt đầu nghe thấy tiếng người: rõ ràng là người đó đang nói một mình khi bước đi. Đúng là Joel.

Tôi nhìn Charlène và nói nhỏ:

- Anh biết người đó. Anh nghĩ rằng chúng ta nên nói chuyện với ông ta.

Khi Joel còn cách chúng tôi khoảng năm mét, tôi lên tiếng gọi. Ông ta dừng lại và hướng ánh đèn về phía chúng tôi. Nhận ra tôi ngay, ông bước đến và ngồi xuống cạnh chúng tôi.

- Ông làm gì ở đây?

Chỉ tay về phía căn hầm, Joel nói:

- Chẳng có gì đáng kể ở đó. Phòng thí nghiệm đã bị tháo dỡ hoàn toàn. Lúc này, tôi có ý định đến ba thác nước nhưng ở trong bóng tối, tôi đã thay

đổi ý kiến.

Tôi hỏi:

- Ông chưa rời khỏi vùng này sao? Ông hoài nghi vậy ư?

- Tôi biết. Lẽ ra tôi đã rời khỏi đây, nhưng... một giấc mơ đã làm tôi bối rối. Tôi cho rằng tôi nên ở lại và giúp một tay. Khi tôi kể sự việc cho các nhân viên kiểm lâm, họ nghĩ rằng tôi mất trí, nhưng sau đó tôi đã gặp phó cảnh sát trưởng. Có ai đó đã gửi cho ông ta một thông tin, sau đó tôi và ông ta cùng đến đây. Và chúng tôi đã tìm thấy phòng thí nghiệm đó.

Charlène và tôi nhìn nhau, rồi tôi ngắn gọn kể cho Joel về cuộc đời đầu của chúng tôi với Feyman và kết thúc của nó.

Joel hỏi:

— Bọn chúng đã gây ra những tổn hại đến thế ư? Có ai bị thương không?

— Theo tôi thì không có ai. Chúng tôi đã may mắn.

— Các bạn của cậu đi đến căn hầm từ bao lâu rồi?

— Được vài phút.

— Cậu không theo họ à?

Tôi lắc đầu:

— Tôi thấy tốt hơn nên đứng ở xa để quan sát. Joël gạt đầu, mắt hướng về phía căn hầm:

— Cậu có lý. Tôi thấy tôi nên xuống đó, như thế họ sẽ biết rằng nhiều người đã biết về sự hiện diện của ba nhân chứng. Làm thế nào tôi có thể liên lạc với cậu?

“ Chúng tôi sẽ gọi cho ông” — Charlène nói.

Joel trao cho tôi danh thiếp của ông, gạt đầu chào Charlène, rồi đi về phía căn hầm.

Charlène hỏi tôi:

— Có phải ông ấy là thành viên thứ bảy của nhóm chúng ta?

— Chắc vậy.

Chúng tôi lặng im nghĩ ngợi một lúc, rồi Charlène

— Nào, chúng ta về thành phố thôi.

Sau gần một tiếng đồng hồ đi xuyên rừng, chúng tôi bỗng nghe thấy nhiều tiếng chim riu rít ở phía bên phải. Bình minh ló dạng trong rừng và một màn sương mát lạnh dâng lên từ đất.

Charlène hỏi:

— Điều gì đã xảy ra?

Tôi nói:

— Hãy nhìn đằng kia.

Ở phía bắc, qua một khoảng trống giữa những thân cây, tôi thấy một cây dương cỏ thụ. Trong ánh sáng mờ ảo của bình minh, khu vực bao quanh cây dương có vẻ sáng rõ hơn, như thể mặt trời, vẫn chưa ló dạng ở chân trời đã tập trung những tia nắng của nó vào một điểm.

Tôi có cảm giác ấm nóng ở đầu đó, một cảm giác vốn đã quen thuộc với tôi.

Charlène hỏi:

- Gì thế? Tôi thét lên:

Đúng là Wil! Chúng ta đến đây.

Khi đến cách cây dương khoảng ba mét, chúng tôi thấy Wil xuất hiện,

tươi cười. Tôi thầm nghĩ, có một điều gì đó đã đổi khác nơi anh, nhưng điều gì chứ? Trong khi quan sát Wil, tôi nhận thấy độ sáng trên người anh cũng tương tự như độ sáng ở vùng này, nhưng có phần sáng hơn.

Tôi hỏi Wil:

- Ông có thấy, những gì đã xảy ra?

- Thấy chứ. Tôi đã ở đó với những nhóm linh hồn. Tôi đã trông thấy mọi việc.

Cơ thể ông trông rõ ràng hơn.

- Ông đã làm gì?

- Tôi chẳng làm gì cả, Chính cậu, nhóm của cậu, và đặc biệt là

Charlène, đã làm một điều gì đó. Chalène ngạc nhiên:

- Ông nói sao?

Khi gia tăng năng lượng của mình, và một cách có ý thức nhớ lại một phần Thế Giới Quan, các bạn đã đưa toàn bộ thung lũng này lên một mức rung động cao hơn, mức của Cõi Bên Kia. Tựa như thân xác của các bạn, thân của tôi như thế cũng rõ ràng hơn, và kể từ nay các nhóm linh hồn của vùng này cũng như thế.

Tôi nhìn Wil:

- Có phải tất cả những gì chúng tôi đã thấy tại thung lũng, tất cả những gì đã xảy ra đều liên quan đến mặc khải thứ mười?

Will gật đầu:

- Ở khắp mọi nơi trên hành tinh này, người ta đang có những trải nghiệm như các bạn. Một khi chúng ta đã hiểu chín mặc khải trước đây, mỗi người chúng ta phải hàng ngày đương đầu với những trở

ngại và tâm trạng bi quan đang gia tăng và biểu hiện quanh ta. Nhưng đồng thời chúng ta có thể trông thấy trạng thái tinh thần của mình trong một tầm nhìn rộng lớn hơn.

‘Mặc khải thứ mười dạy chúng ta biết gìn giữ sự lạc quan và tâm trạng tích cực, biết nhận thức rõ hơn những trực giác của mình và tin tưởng hơn vào chúng. Chúng ta biết rằng những hình ảnh tâm trí đó tượng trưng cho những ký ức thoáng qua của dự định ban đầu của chúng ta, cách thức mà chúng ta đã muốn cuộc đời mình phát triển. Chúng ta đã ao ước rằng cuộc đời mình sẽ tiến theo một con đường nhất định, để cuối cùng là nhớ lại sự thật là trải nghiệm của chúng ta, chuẩn bị để chúng ta bày tỏ và đưa sự hiểu biết đó vào trần gian.

‘Giờ đây, chúng ta đang thấy kiếp sống của mình từ quan điểm của Cõi Bên Kia. Chúng ta biết rằng hành trình cá nhân của chúng ta diễn ra trong bối cảnh dòng lịch sử thức tỉnh của nhân loại. Với hồi ức đó, đời sống của chúng ta bám rễ một cách

vững chắc trong một bối cảnh chính xác. Chúng ta có thể quan sát diễn trình mà nhờ đó chúng ta đã đưa tính tâm linh vào chiều kích vật chất, và những gì chúng ta tiếp tục phải làm.

Bước đến gần chúng tôi hơn, Wil nói tiếp:

— Giờ đây, chúng ta sẽ xem, liệu đã có đủ những nhóm như các bạn đang tập hợp và nhớ lại, liệu đã có đủ số người trên trái đất này đang hiểu rõ mặc khải thứ mười hay chưa. Chúng ta phải gìn giữ dự định đó, phải đảm bảo tương lai.

‘Sự phân cực tiếp tục phát triển, và nếu muốn loại bỏ nó, mỗi người chúng ta phải đích thân tham gia vào tiến trình. Chúng ta phải chú ý đến những ý tưởng và những mong đợi của mình, và phải biết tự phê phán mỗi khi ta đối xử với người khác như một kẻ thù. Chúng ta phải tự bảo vệ

trước kẻ xấu và không để họ hại ta, nhưng không nhìn họ như những kẻ độc ác bởi như thế chúng ta làm gia tăng

‘Chúng ta đại diện cho những linh hồn đang phát triển; có một dự định nguyên thủy vốn là tích cực; và chúng ta có thể nhớ lại! Chúng ta phải giữ gìn tư tưởng đó, và chuyên giao nó cho tất cả những người chúng ta gặp. Đó là đạo lý giữa con người với con người; đó là cách thức mà chúng ta vươn lên, làm lan toả ý thức mới. Chúng ta có thể, hoặc để mình bị thống trị bởi nỗi sợ rằng nền văn minh sẽ bị huỷ diệt, hoặc gìn giữ Tâm Nhìn mà chúng ta đang khơi dậy. Trong hai trường hợp đó, sự chờ đợi của chúng ta là một hình thức của câu nguyện, một sức mạnh sẽ tạo ra tương lai mà chúng ta hình dung. Mỗi người chúng ta phải, một cách có ý thức, lựa chọn một trong hai tương lai đó.

Wil hình như đang bị cuốn hút bởi những ý tưởng của ông. Xa xa, ở phía sau ông, tôi một lần nữa trông thấy những vệt dài màu trắng.

Tôi nói:

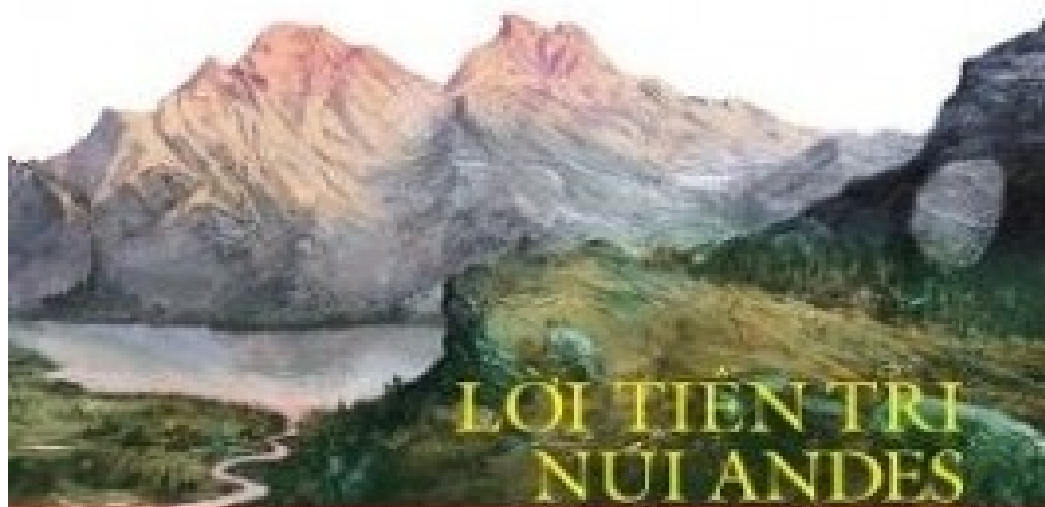
- Trong mọi chuyện đã xảy ra, có một điều tôi chưa hỏi ông, từ đâu xuất phát thứ ánh sáng màu trắng đó?

Wil mỉm cười, giơ cả hai tay dịu dàng đặt lên vai chúng tôi. Ông giải thích:

- Đó là các thiên thần. Họ đáp ứng niềm tin, những thị kiến của chúng ta, và họ làm những phép lạ. Họ tượng trưng cho một bí ẩn, ngay cả đối với ở Cõi Bên Kia.

Nói xong, Wil ôm chúng tôi, rồi quay lưng và ra đi. Thoạt tiên, tôi cảm thấy ngập ngừng, không muốn để ông ra đi, nhưng tôi không cản. Trong một nơi sâu kín của tâm trí, tôi biết rằng cuộc hành trình của tôi còn lâu mới kết thúc, chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ gặp lại Wil.

JAMES REDFIELD

LỜI TIÊN TRI
NÚI ANDES

Trải Nghiệm Mặc Khải Thứ Mười

PHẦN QUÁT BẢN HỒNG ĐỨC

TRẢI NGHIỆM MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

Jamed Redfield

e-bookprc.blogspot.com

Kho Ebook Prc “Chuẩn” nhất

Mục Lục

[LỜI NÓI ĐẦU](#)

[Phần Một: Ngưỡng Cửa](#)

[Phần Hai: BÍ ẨN](#)

[Phần Ba: NHỚ LAI](#)

[Phần Bốn: TRONG BÓNG TỐI](#)

[Phần Năm: HÀNH ĐỘNG THÍCH HỢP](#)

[Phần Sáu: HOÀN TẤT CHU KỲ](#)

LỜI NÓI ĐẦU

Qua cuốn sách này, chúng tôi muốn mang đến cho bạn đọc những thông tin và những ý tưởng bổ sung, vốn là những giá thuyết cơ bản của mặc khải thứ mười.

Theo quan niệm cũ của thế giới thì vũ trụ là một cỗ máy đồ sộ, vận hành theo quy luật (không dành chỗ nào cho những phép lạ). Nhưng ngày nay đang dần dần nổi lên một quan niệm mới, dựa trên những chứng cứ thực nghiệm, con người bắt đầu xem vũ trụ không chỉ là những thiên thể cam lạng trong không gian vô tận mà còn là sân khấu của những năng lượng bí ẩn có tính chất tâm linh

Cuốn sách này hướng đến việc khuyến khích sự suy nghĩ về những vấn đề nêu trên cùng nhiều vấn đề khác. Một lần nữa, chúng tôi dành cho sự đối thoại một tầm quan trọng hàng đầu. Tự thâm tâm, chúng ta biết rằng có một sự đổi mới về tầm nhìn đang diễn ra. Tuy nhiên, toàn cảnh của thế giới quan đó chỉ hiện rõ khi các cá nhân và các nhóm người có thể xác quyết những gì mà họ thấy, ghi nhận những thông tin mới, phát triển những quan điểm mới. Tất cả những đối thoại này sẽ góp phần xây dựng một thực tại phong phú, nhiều chiều kích và mang tính thần nhân bản.

Phân Mộ: Ngưỡng Cửa

1. TÂM NHÌN RỘNG LỚN

Mặc Khải Thứ Mười đưa chúng ta đến một nhận thức tổng thể về những trùng hợp huyền bí cũng như sự phát triển của tính tâm linh trên thế gian, tất cả xuất phát từ quan điểm lịch sử, để chúng ta có thể hiểu những lý do của sự thay đổi và tham gia vào một cách tích cực hơn. (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

DUY TRÌ MỘT THỂ GIỚI QUAN RỘNG MỎ

Đối với các thánh nhân, khả năng duy trì một thể giới quan vượt thời gian l{ điều thuộc tư chất của họ.

Nhưng cuốn sách này là dành cho những người phàn chứ không dành cho các thánh nhân.

Gần đ{y, trong một buổi thảo luận về mười mặc khải, có một người phát biểu:

“Tôi rất quan t{m đến cách thức mà tôi có thể sử dụng những thông tin đó trong đời sống thực tiễn. Tôi đ~ tham dự nhiều hội thảo trao đổi ý tưởng v{ phương ph{p thực tế, v{ đ~ nói chuyện với nhiều người. Tất cả đều rất nhiệt tình, nhưng l{m thể n{o để tôi duy trì nhiệt tình và truyền nó cho những người mà tôi gặp hàng ngày? Làm thế nào tôi có thể gìn giữ trạng thái xúc cảm đó?”

Ý kiến n{y đ~ b{y tỏ một ưu tư m{ tất cả chúng ta đều chia sẻ và có thể chính bạn cũng từng nêu lên câu hỏi tương tự. Cách thức mà chúng ta nêu lên câu hỏi cũng nằm ở gốc rễ những vấn nạn của chúng ta. Chúng ta muốn đối đầu với chúng ở bên ngoài, ở ngoại giới. Để có một h{nh động hữu hiệu, trước tiên chúng ở bên phải t{c động ở bên trong chúng ta, ở nội giới. Chúng ta phải triệt để thay đổi cái nhìn về thế giới, và vén lên bức m{ן đang che khuất sự khôn ngoan và những tiềm năng ẩn giấu của chúng ta. Một khi biết t{c động ở tâm đa chiều kích, chúng ta sẽ ngay tức khắc phù hợp với mục tiêu đ~ được định của quá trình tiến hoá: Tâm linh hoá thể giới thực tế của chúng ta. Chúng ta sẽ đích th{ן đạt đến đ

Mặc Khải Thứ Mười, cũng như chín mặc khải kh{c đ~ được mô tả trong Lời Tiên Tri Núi Andes, diễn đạt một chặng đường ý thức. Nếu đ~ đọc cuốn sách ấy, bạn sẽ có cảm tưởng đ~ biết nội dung của hầu hết những mặc khải, đ~ hấp thu ý nghĩa của

chúng, nhưng đ~ quên chúng. Ký ức mơ hồ cho bạn thấy rằng bạn đ~ đến trần gian này với một mục tiêu rõ ràng: Cùng nhân loại vươn lên một mức độ ý thức cao.

Nếu đ~ nghiên cứu chín mặt khác v{ đang kh|m ph| mặt khác thứ mười, bạn sẽ nhận ra một phần hoặc hầu như to{n bộ những ý tưởng rất xa xưa, được trình bày trong những đoạn sau. Ở cấp độ này của tư tưởng, bạn có

thể nói: ‘V}ng, tôi cảm thấy những khái niệm đang t|c động trong tôi’.

Cái ý thức đó thôi thúc chúng ta phản ứng, như người đ~ nêu lên c}u hỏi ở trên. Vậy, chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta có thói quen sống tích cực, làm chủ thế giới của mình - hoặc ít nữa, cố thực hiện điều ấy - v{ đ~ đạt những kết quả. Vậy m{, cho đến lúc này, chúng ta chỉ ưu tư đến việc sửa đổi thế giới bên ngoài, chứ không nghĩ đến việc t|c động đến thế giới bên trong chúng ta, nơi ý thức đang ngự trị. Để đạt đến sự thay đổi quan điểm, trước tiên chúng ta phải phá vỡ những khái niệm xưa cũ. Đó chính l{ ý nghĩa của sự thay đổi các mô hình, các khuôn mẫu. Liệu chúng ta có khả năng để thay đổi những cấu trúc và những điều kiện đ~ sắp đặt cuộc sống của chúng ta, liệu chúng ta có thể loại bỏ những cách nhìn hẹp hòi, thiên cận của mình, để ánh sáng có thể chiếu rọi toàn thể tâm trí?

Đ~ đến lúc chúng ta phải h{nh động, phải mở rộng ý thức để thâm tóm tương lai. Chúng ta có thể thực hiện một phần công việc này bằng cách chọn sự thay đổi hoặc yêu thương nhiều hơn. Dẫu những điều mới mẻ mà chúng ta sẽ phát hiện có là thế nào, và dẫu những khái niệm của chúng ta đ~ được thay đổi hẳn, thì chúng ta vẫn bị t|c động bởi những lực của ngoại giới. Chiều kích tâm linh, vốn tồn tại ở bên kia các giác quan của chúng ta, giúp chúng ta nhận thức về tình trạng phụ thuộc để thoát khỏi nó: sự tự thoả mãn, sự sợ hãi, sự chối bỏ, và lòng tham làm rối loạn chức năng t}m thần của chúng ta. Những chiều kích khác đó muốn rằng Tr|j Đất trở nên một nguồn suối tuyệt vời, gi{u tình yêu thương, sức sống và những bài học dành cho chúng ta.

Cho đến lúc này, hầu hết chúng ta đều không ý thức về cái biên giới vô hình đang ngăn chia những cấp độ kh|c nhau đó của hiện hữu. Đến điểm này của quá trình tiến hoá, khi sự sống còn của hành tinh và mọi chủng loài của nó đang có nguy cơ diệt vong, thì đ~ đến lúc để gạt bỏ bức màn vô

minh.

KHÔNG HỀ CÓ CÔNG TH

Hầu hết chúng ta đều muốn thực hiện cuộc du hành của đời mình với một bản đồ

chi tiết, một bản liệt kê, những chỉ dẫn và một đảm bảo được hoàn trả. Càng hiểu rằng đời sống là một tiến trình, chúng ta càng phát hiện là không hề có một công thức, không sai sót cho sự thành công. Vì thế, chúng ta phải chú ý quan sát cơ cấu của những sinh lực đang truyền cho chúng ta những thông tin và cảm hứng. Sinh lực đang làm rực sáng tinh thần chúng ta và soi sáng con đường. Niềm tin sẽ giúp cho những cánh cửa mở ra. Bạn phải biết tin tưởng, chờ đợi một cách bình thản cho đến khi những mục tiêu và những ước muốn của bạn được thực hiện. Vì cho và nhận là một qui luật, nên khi chúng ta cho đi, thì chúng ta đã nhận được.

VÀ PHẢI LÀM GÌ NẾU...?

Và phải làm gì nếu ai đó khẳng định với bạn rằng, sự hiện diện của bạn trên Trái Đất này có một ý nghĩa? Rằng bạn ở trong một tổng thể đồng nhất của năng lượng có ý thức đang triển khai cho một mục tiêu chính xác? Và nếu bạn biết, không chút hoài nghi, rằng bạn không đơn độc? Và nếu bạn biết không hề có những tình cờ, những ngẫu nhiên, và những thông tin quan trọng đang ở quanh bạn, và bạn sẽ có thể - hoặc không - nhận ra chúng? Bạn sẽ sống như thế nào nếu biết mình sẽ tiếp tục hiện hữu kể cả khi thân xác hiện nay không còn nữa?

Bạn sẽ cảm thấy thế nào nếu phát hiện, qua một trải nghiệm không thể

phản bác, rằng con người chỉ đại diện cho một cấp độ ý thức trong một vũ trụ gồm rất nhiều tầng ý thức? Bạn sẽ cảm thấy sợ hãi hay hưng phấn? Bạn có cảm thấy mình gắn liền một cách sâu sắc với một cội nguồn mà bạn đã quên lãng? Những ai đã có những trải nghiệm cận tử, đều có trạng thái xúc cảm này.

Với mặc khải thứ mười, chúng ta ý thức rằng chúng ta không đơn độc và không phải là trung tâm của vũ trụ. Giờ đây, chúng ta biết mình hiện diện trên trần gian để thực hiện một sứ mệnh, có một mục tiêu thuộc về sự sống. Có thể, bạn cảm thấy khó nắm bắt cái mục tiêu đó, tựa như một từ định nói ra mà lại quên bẵng. Hồi ức mơ hồ đó cũng đủ kích phát những sự kiện.

Có thể bạn chưa từng có trải nghiệm kỳ lạ, dị thường trong chiều kích tâm linh. Joan Anderson, tác giả của hai cuốn sách về những phép lạ kể câu chuyện của một người mẹ có con gị đi cắm trại với nhóm bạn. Một buổi chiều, bà mẹ có linh cảm con mình đang gặp một nguy hiểm chết người, và bà thốt lên: Lạy Chúa, xin cứu con của con!. Khi con bà trở về sau chuyến cắm trại, cô kể rằng đã bị rơi xuống từ một vách đá nhưng khi đang rơi, cô đã được giữ lại bởi một phần nhô ra khoảng hai mươi centimet của vách đá. Lúc đó cô có cảm giác có những bàn tay đang giữ lấy cô và kéo cô lên phía trên vách đá. Có thể bạn đã đọc các bài tường thuật về những

trải nghiệm cận tử, khi những người sắp chết tiến vào một đường hầm ngời sáng, cảm nhận một tình yêu thương kỳ lạ, không tưởng tượng được, đến nỗi chỉ muốn ở lại đó chứ không muốn quay về trần gian.

Ngay cả nếu bạn chưa từng có những tiếp xúc với những chiều kích khác, thì quanh bạn cũng có vô số người, đ~ có những tiếp cận với những cấp độ hiện hữu khác. Và, nếu cho rằng bạn đang tiến hoá trong cái mà nhà sinh học Rupert Sheldrake gọi là trường ph|t sinh hình th|i, thì điều đó có nghĩa

là bạn đang l{ th{nh phần của quá trình.

Các lý thuyết gia hiện đại như nhà vật lý người Anh David Bohm - nghiên cứu về những hệ luy của định lý Bell - đã nêu lên giả thuyết có một trường vô hình: trường vô hình đó mang đến cho thực tại sự cố kết và tức khắc biết điều gì đang xảy ra ở mọi nơi... Trường vô hình rất giống trí tuệ tiềm ẩn của ADN, và động thái của nó rất giống với động thái của tinh thần có chức năng giữ cho mọi ý tưởng của ta có thứ tự, trong một bồn chứa thình lặng nếu ta có thể nói thế, sắp xếp một cách chính xác, thành những khái niệm và những phạm trù. (Deepak Chopra, Thần xác lượng tử: Tìm kiếm sinh lực ở ranh giới của thân xác và tinh thần.)

Đ~ đến lúc chúng ta ph|l m{i giữa tinh tế hơn những khả năng của mình để chú t}m đến những thông tin lạ lùng đang đổ dồn về vào lúc này. Quả là hữu ích khi ta có khả năng kinh ngạc. Tại sao? Vì nhờ thế mà chúng ta có thể phá bỏ những cấu trúc m{ chúng ta đã tin rằng đó l{ một thực tế vững chắc như đ| tảng. Đ~ đến lúc chúng ta phải dồn mọi nỗ lực để mở ra những thông tin rất quan trọng cho sự sống còn và tiến hoá của nhân loại.

Chúng ta có nhiệm vụ thiết lập một cây cầu giữa c|ch suy nghĩ xưa cũ v{ những đóng góp của các mặc khái - những điều l{m thay đổi triệt để cách thức mà chúng ta nhìn về chính mình cũng như c|ch thức chúng ta liên lạc với những chiều kích khác. Những giải đ|p cho c|c vấn đề đời thường của chúng ta được gắn liền với những giải thích của những sự kiện mà trí óc thuần lý của chúng ta không thể hiểu nổi. Những thắc mắc hàng ngày của chúng ta về cách sống, cách phục vụ cuộc sống của chúng ta, sẽ tuý thuộc

vào những thông điệp mà chúng ta nắm bắt, những trực giác sẽ đưa chúng

ta đến một tư duy mới.

Bạn sẽ nghĩ rằng, tất cả những điều đó có vẻ lạ lùng và thiếu thực tế. Bạn không bị buộc phải đọc cuốn s|ch n{y. Nhưng nếu bạn đọc tiếp, chúng tôi sẽ đưa bạn vào

một chuyến du hành qua những sự kiện thuộc tâm trí, sẽ kích phát bạn những ý tưởng, những tình cảm, và những trực giác có ý nghĩa. Chúng ta đang cùng nhau khám phá đó về mặt khả năng thứ mười nhắc nhở rằng chúng ta phải kết hợp với thiên nhiên để phát triển nền tảng trí tuệ chung.

Theo sơ đồ tiến hoá, mỗi sự phát triển phải được đưa vào phục vụ một chức năng cao cấp hơn (...) Võ não của chúng ta có rất nhiều khả năng, chỉ một phần cực nhỏ của nó cũng đủ để thích nghi hoặc biến đổi những chức năng khác. Vậy phần còn lại của nó được dùng vào việc gì? Tiến sĩ B. Ramamurthi đã nêu lên giả thuyết rằng phần không được sử dụng hàng ngày của não chúng ta để khám phá vũ trụ bên trong (Joseph Chilton Pearce, Tương Lai Bất Đầu Từ Hôm Nay.)

Hãy sử dụng trực giác và sự nhạy cảm của bạn mỗi khi bạn gặp những người thầy, những cuốn sách hoặc những sự kiện hữu ích cho giai đoạn hiện nay của đời bạn. Bằng cả tâm trí, hãy theo dõi sự hé lộ của chiều kích tâm linh. Hãy nhớ rằng, con đường sẽ không thẳng; có thể bạn sẽ phải tin cậy vào một trải nghiệm huyền hoặc, trước khi tiến vào cấp độ cao hơn. Hãy phân loại những thông tin mà bạn nhận, nhưng đừng mất thì giờ chứng minh hoặc để tìm kiếm một chứng cứ 'khoa học'. Giai đoạn này của cuộc hành trình không vận hành theo những 'qui luật' cũ. Mục tiêu của bạn không phải là ở mãi trong sự tranh luận vô bổ về điều gì là 'thực' và điều gì là không, nhưng hãy tự hỏi: Sự kiện đó hoặc ý tưởng đó có thúc đẩy tôi yêu thương hơn, nhiều năng lực hơn, rộng lượng và cởi mở hơn đối với đời

sống? Đó chính là lý do ở phía sau kinh nghiệm của bạn. Hãy sử dụng tâm trí, nhưng hãy từ bỏ những sơ đồ của nó. Điều này không phải là một hành trình tình cảm, nhưng là một hành trình yêu thương.

ĐIỀU ĐÓ ĐẾN VỚI TÔI VÀO LÚC NÀY

Cuốn sách này được viết đúng theo những nguyên tắc mà nó vạch ra. Một loạt những trùng hợp đã được phối hợp một cách đồng bộ để giúp nhiều người "viết" cuốn sách này. Trong khi biên soạn mỗi chương sách, tôi luôn được người này người nọ chuyên cho một thông tin hoàn toàn phù hợp với đề tài. Tôi cũng phát hiện rằng có nhiều người đã kết nối với nhau một cách bí ẩn trên con đường đó! Chẳng hạn, một hôm tôi đã phỏng vấn qua điện thoại hai nhân vật - Cindy Spring về những hội minh triết và Richard Miles về những quan điểm mới đối với sức khỏe - mà tôi đã biết họ từ hai nguồn khác nhau. Về ngày sau, cũng trong tuần đó, tôi khám phá ra rằng họ đang ở cùng một con phố, tại Oakland, California, là láng giềng của nhau, và đã kể cho nhau nghe về cuộc nói chuyện của họ với tôi.

Những thông tin đó về khắp nơi. Ở Montréal, tại hội nghị nhằm tái lập sự liên thông giữa trời và đất, Carol Adrienne đã có hai thuyết trình mà, một cách ngẫu nhiên, có cùng đề tài với mặc khải thứ mười. Khi Adrienne được mời thuyết trình thì mặc khải thứ mười chưa được biết đến. Trong hội nghị đó, một trong những diễn giả là tiến sĩ Myin Borysenko đã nêu lên hai đề tài nghiên cứu mà Adrienne đã tiến hành tại California trước khi đến Montreal. Vào bữa ăn trưa, trong một cuộc nói chuyện không chính thức, Kevin Ryerson, chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực trực cảm, đã cung cấp những chỉ dẫn về những nơi linh thiêng mà tôi sẽ nói đến ở Chương 3. Một tuần sau đó, Ryerson gửi cho Adrienne bản photocopy bài báo viết về Kyriacos c. Markides, và điều đó thôi thúc Adrienne mua cuốn sách của

Markides. Thật lạ lùng, đề tài chính của giáo sư Markides rất gần với mặc khải thứ mười. Markides mô tả một cách rất sinh động những trải nghiệm thần bí, đặc biệt phong phú của chính thống giáo phương Đông nhắc nhở chúng ta về những đóng góp có tính quyết định của các nhà tu khổ hạnh đối với sự duy trì Thế Giới Quan.

Trong một cuộc gặp gỡ tốt đẹp khác xem chừng được tiên định, Adrienne đã có dịp quen biết Elizabeth Jenkins, người thành lập Foundation Viracocha nhằm bảo tồn minh triết của người dân bản địa châu Mỹ. Sự uyên bác của Elizabeth giúp Adrienne khám phá những sấm ngôn của thổ dân Quero ở Peru, những người còn giữ những truyền thống y hệt những người Incas xưa. Nền văn minh Andes hiện ra như một sự tiến hoá từ cấp thứ ba lên cấp thứ tư của ý thức, diễn ra vào thời đại chúng ta.

Giờ đây, những trùng hợp diễn ra một cách thường xuyên hơn với những ai đã nhận thức hoặc đang tìm hiểu ý nghĩa của mặc khải. Chuỗi mười mặc khải và những nguyên lý của chúng không thuộc lĩnh vực lý thuyết. Khi bạn đã nhận thức những ý tưởng đó và tin tưởng vào tiến trình đang triển khai trong đời bạn, thì có một điều lạ lùng xảy ra. Và những nguyên lý đó thực sự tác động vào đời bạn. Ở đây, mục tiêu của tôi là chỉ cho bạn điều mà bạn phải tìm kiếm. Tôi muốn khuyến khích bạn đón nhận hành trình bí ẩn đó để nó tác động trong bạn.

Một mảnh khác của trò chơi ghép hình

Nhiều người trong chúng ta không có một ý tưởng rõ ràng về điều mà mình muốn làm. Ngoài ra, công việc của chúng ta có vẻ khá xa cách hoạt động mang nhiều ý nghĩa mà chúng ta rất cần có, chúng ta cảm thấy mất phương hướng và ngần ngại chọn con đường.

Nhiều người trong chúng ta tin rằng chẳng có gì xảy ra một cách tình cờ. Cũng vậy, chúng ta có thể có cảm tưởng rằng mình không hiểu những sự đồng bộ đẽ xây đến với chúng ta, hoặc không biết l{m c|ch n{o để tiếp tục tạo ra chúng. Đó cũng chính là tâm trạng của nhân vật chính trong Mặc Khải Thứ Mười, khi nhân vật này bắt đầu đi tìm Charlene. Chẳng mấy chốc anh ta biết còn một mảnh nữa của trò chơi ghép hình đó l{ mặc khải thứ mười, v{ điều đó giúp chúng ta cảm nhận sâu sắc chín mặc khải kia trong trường hạn.

Những cái bẫy - tâm trạng mệt mỏi rã rời

Thế giới đang thay đổi với một tốc độ không thể tưởng tượng được. Những thay đổi m{ trước kia phải cần đến h{ng ng{n năm, thì giờ đ}y chỉ trong vài thập niên, thậm chí ít hơn. Sự tăng tốc, đang diễn ra ở mọi mức độ, trong mọi nền văn ho| v{ mọi lĩnh vực kiến thức, gây ra những xáo trộn lớn lao, những đổi mới, những triệu chứng và những phản ứng. Trong khi một số hệ thống sụp đổ và số khác phát triển tốt, chúng ta có những phản ứng khác nhau, từ hào hứng và phấn khích đến sợ hãi và tuyệt vọng. Chúng ta muốn h{nh động nhưng thường là chúng ta không làm gì cả. Nhịp độ của những sự kiện càng dồn dập, thì chúng ta càng cố gắng để thích nghi. Chúng ta nghĩ rằng mình sẽ không thể tiến theo, hoặc l{ tương lai đẽ tuột khỏi tầm kiểm soát của chúng ta. Bị nhấn chìm bởi những nhịp độ của thời đại, bởi những trách nhiệm xã hội và những trách nhiệm khác, chúng ta chỉ còn hi vọng rằng 'ai đó' sẽ làm một điều gì đó. Một số những ràng buộc - chẳng hạn như thời gian, những khó khăn t{t chính, hoặc hoàn cảnh gia đình - đôi khi được chúng ta nêu lên để biện minh cho sự tiêu cực của mình. Sự tuyệt vọng - một cảm giác bất lực trước khó khăn của công việc

phải thực hiện - thường làm chúng ta tê liệt.

Sự phân cực tư tưởng - chọn đậm chân tại chỗ hay chọn cởi mở để đón nhận?

Với những gì đẽ xây đến với bạn trong tuần này, bạn có thể có một quan niệm bi quan hoặc lạc quan về tương lai. Trong trường hợp thứ nhất, bạn sẽ nghĩ rằng thế giới đang sụp đổ một cách nhanh chóng. Chúng ta đang l}m nguy về mặt kinh tế, chính trị, môi sinh, v{ trong tương lai gần, chúng ta không có hy vọng nào để có một con đường tốt đẹp hơn.

Trong trường hợp thứ hai, bạn sẽ nói rằng thế giới đang trong bước chuyển tiếp, nhưng nh}n loại, nếu tiến theo sự hướng dẫn của lương tri v{ trực cảm, thì có nhiều cơ may để tìm thấy những giải pháp mới cho những vấn đề có vẻ như không thể giải quyết. Về mặt cá nhân, chúng ta có thể dao động giữa hai quan niệm về tương

lai của thế giới. Có ngày, chúng ta cảm thấy lạc lõng, do dự, sợ hãi, và chúng ta không hy vọng có thể tịc động vào bất cứ tình huống nào không kiểm soát được. Rồi hôm sau, hy vọng của ta lại đột ngột hồi sinh: ta cảm thấy hứng khởi, táo bạo, h{o phóng, đầy trách ẫn và mãnh liệt mong muốn tiến theo con đường tâm linh. Những tâm trạng và những trạng thái sinh lực mâu thuẫn đó thường xuất phát từ những dao động của tinh thần tập thể, trong khi diễn ra bước chuyển tiếp để tiến đến một thế giới quan mới.

Sự phân cực giữa lạc quan và bi quan đặt chúng ta ở một ngã tư đường - nhân loại đi đến một điểm mà nó phải chọn lựa. Chọn lựa là sử dụng một sức mạnh.

Một chọn lựa nỗi sợ hãi hoặc trên tình thương yêu

Đôi khi chúng ta phải ngã quỵ trước khi đứng dậy. Và vì sự ngã quỵ đó làm ta sợ, nên đôi khi nỗi sợ che mờ tầm nhìn của chúng ta. Chúng ta tìm thấy đủ lý do để giải thích rằng xã hội chúng ta trở nên không thể kiểm soát và đang suy đồi một cách nhanh chóng, nhằm thuyết phục mình về quan điểm đó và bảo vệ nó. Như thế, sợ hãi trở thành một cơ chế ngăn chặn (hay biện minh để chẳng hành động). Nếu có thể hiện ra ý nghĩa của tiến trình ngầm ẩn của hoàn cảnh hiện nay, thì có thể chúng ta sẽ bớt lo sợ và tìm thấy lại tầm nhìn trong sáng, không bị hoen ố: Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng ta.

Theo nhà xã hội học Paul H. Ray: “Sai lầm lớn nhất của chúng ta hẳn là xem trọng tính bi quan hiện nay và đầu hàng trước nỗi sợ hãi và sự hoài nghi yếm thế đang tr{ן ngập c{c phương tiện thông tin đại chúng. Như thế, chúng ta sẽ đi đến một kết luận thực sự bi đát: 'Chẳng những hoàn cảnh không ngưng tệ hại thêm, mà ta hoàn toàn chẳng thể cứu chữa’”. (2)

Mặc khải thứ mười nhấn mạnh một điểm quan trọng: nếu tư tưởng tạo ra thực tại, vậy thì chúng ta phải không ngưng hướng tâm trí vào kết quả tích cực mà chúng ta mong ước.

Những tin tốt lành

Chúng ta không đơn độc. Theo một cuộc điều tra xã hội học do Paul H. Ray thực hiện thì có hàng triệu người có một ‘c{ch nhìn s{ng tạo về văn hoá’ và họ chia sẻ những giá trị, những điều được ưa chuộng, những gì sẽ góp phần hình thành một thế giới quan mới. Vào thời điểm khảo sát, Ray nhận ra ba tr{o lưu chính tại Hoa Kỳ (3):

Những người theo chủ nghĩa truyền thông, gồm 29% dân số. Họ là những người

thích quay về với lối sống thuần trước, khi người dân còn tuân giữ những điều răn của tôn giáo.

Những người theo xu hướng tân thời, gồm 47% dân số chịu ảnh hưởng

bởi ‘những sinh hoạt thành thị’. Trong số họ, những người bảo thủ nhất có khuynh hướng lý tưởng hoá lối sống xưa cũ, trong khi những người cấp tiến hoặc ôn hoà thì có khuynh hướng cởi mở hơn với những tư tưởng mới’. (4)

Những người có cách nhìn sáng tạo về văn hoá, gồm 24% dân số. Nghiên cứu của Ray cho thấy chỉ khoảng 10,6% dân số, thực sự quan tâm đến đời sống tâm linh. Số người còn lại, nghĩa là 13% tổng dân số, phần lớn thuộc giai cấp trung lưu, quan tâm nhiều đến các vấn đề xã hội và môi trường từ một quan điểm cụ thể, nhưng nói chung ít quan tâm hơn đến sự phát triển cá nhân và tâm linh của họ.

Những dữ liệu dựa vào kinh nghiệm do những nghiên cứu của Ray cung cấp cũng như những phân tích của các nhà bình luận khác về sự biến đổi của ý thức, chỉ ra rằng càng lúc càng có nhiều người muốn nhìn thấy sự hợp nhất của cái cá nhân, cái tâm linh với cái thuộc về xã hội. Một cuộc thăm dò năm 1995 của Maclean/CBS cho thấy 82% người dân Canada quan tâm ‘ít nhiều đến những gì thuộc đời sống tâm linh’. Gần phân nửa những người được hỏi đã trả lời rằng từ vài năm gần đây ‘những gì thuộc đời sống tâm linh chiếm một chỗ lớn trong đời sống của họ’. Người ta đọc những sách nói về các truyền thống tâm linh của các dân tộc ít người và những sách bí truyền, hình thành những nhóm nghiên cứu và thực hành các nghi lễ cổ xưa. Sự huyền bí của đời sống gợi đến cho chúng ta những tín hiệu. Càng lúc chúng ta càng nhận ra rằng những cái ngỡ là ngẫu nhiên đã có một ý nghĩa sâu xa thúc đẩy chúng ta tiến lên một bước nhất định.

Sự hiệp lực

Các kinh sách và những lời giảng dạy cung cấp những điểm tựa quan trọng. Nhưng những trải nghiệm trực tiếp có tính thuyết phục hơn nhiều.

Bằng cách nào năng lượng sống thâm nhập vào chúng ta? Những cuộc đấu tranh xã hội mà chúng ta tham gia có nói lên một nhu cầu phát triển cá nhân? Một khi bạn nắm vững những mặc khải thứ bảy, thứ tám và thứ chín, thì do trực cảm, bạn sẽ theo đúng đường lối.

Một số người trong chúng ta đã có những tiếp cận với chiều kích tâm linh

- ngay cả khi chúng ta không thường nói đến điều đó. Chúng ta biết nhận ra

những thần cảm và những trực giác trong cuộc sống đời thường đang giúp chúng ta tiến lên.

Mỗi cá nhân là một điểm ngang qua của dòng tiến hoá

Chúng ta là sự thể hiện tinh thần của quá trình tiến hoá. Nhiều người trong chúng ta quên rằng mình đã được sinh ra cùng với những ước mơ. Khi đang trải qua một giai đoạn khó khăn, và hình như chẳng có gì xảy ra, thì việc nhớ lại những thời kỳ trì trệ là cần thiết cho chúng ta hoà nhập, phân tích và làm tinh tế hơn cách nhìn của mình.

Mặc khái thứ mười bắt đầu bằng gợi ý chúng ta phải sử dụng khả năng quản lý tưởng để củng cố niềm tin của chúng ta theo hướng vũ trụ. Nhưng chúng ta phải quản lý tưởng điều gì? Năng lượng sống càng trôi chảy qua chúng ta thì chúng ta càng bị thu hút bởi những con người và những hoàn cảnh khác nhau. Vậy, làm thế nào để theo đúng đường? Các trực cảm ngang qua tâm trí chúng ta một cách ngẫu nhiên. Chúng ta sẽ làm gì với những điều nhận được?

Hãy quan sát những dấu chỉ mà vũ trụ truyền đạt cho ta. Nếu ta cứ nói:

‘Tôi là kẻ thất bại’, ‘Đời tôi quả là chán ngắt’, thì ta không hỗ trợ gì cho vũ trụ. Những niềm tin là câu chuyện ta kể ra trong thâm tâm, và câu chuyện đó lần lượt triển khai theo từng ngày của đời sống.

Câu chuyện nào?

Trừ khi bạn tự kết nối bằng cách tìm một ý nghĩa cho cuộc sống hàng ngày, còn không việc gìn giữ Thế Giới Quan sẽ trở thành một ý nghĩa trừu tượng. Nếu chúng ta không có phương tiện thông tin đại chúng, thì chúng ta có nguy cơ không biết đến những thông điệp tâm linh. Hãy có thói quen tìm kiếm sự khơi mở rộng lớn hơn, cách nhìn toàn diện hơn, ở tầm vĩ mô. Vấn đề là gì? Bức tranh tổng thể là thế nào? Để tìm thấy một ý nghĩa cho những công việc hàng ngày, ta phải thiết lập một liên quan giữa đời sống thông thường với đời sống ẩn khuất, có tính biểu tượng và tâm linh.

Thông thường thì nhờ vào một câu chuyện nào đó mà chúng ta sẽ tìm thấy vị trí của mình trên trần gian. Dẫu câu chuyện đó là cổ tích, thần thoại, hay chuyện đời thường, chúng cũng soi tỏ những nguyên tắc tâm linh hướng dẫn nhân loại tiến hoá. Vì vậy, chúng tôi khuyến khích bạn đạt đến điều đó bằng cách đọc những câu chuyện được tập hợp trong sách này trong khi nêu lên những câu hỏi về ý hướng của chúng và để ý đến những cảm nhận của bạn. Những câu chuyện sẽ định thức ký

ức của bạn về ý nghĩa đích thực của sự hiện diện của bạn trên trần gian. Trong trường hợp đó, chúng ta không còn bị tê liệt - chúng ta có thể thấy trước những chọn lựa, đảm nhận những trách nhiệm, và góp phần làm thay đổi các sự kiện.

Bạn là người phải viết ra cuộc hành trình của mình, câu chuyện đời bạn. Khi thực hiện điều đó, thì bạn cũng đang viết một phần của lịch sử thế giới.

Sợ hãi xuất phát từ sự bất lực và tình cảm bị cách ly

Chúng ta thường xem sự ngẫu nhiên tình cờ như một sức mạnh ngoại giới điều khiển những biến cố của đời sống. Chúng ta cho rằng mình bị điều kiện hoá bởi những yếu tố bên ngoài, và do thiếu một tầm nhìn tổng quát,

chúng ta cảm thấy bất lực và có một tình cảm bị cách ly. Do muốn cảm thấy mình một lần nữa là người làm chủ hoàn cảnh nên, hoặc ta không biết vấn đề và phủ nhận sự hiện diện của nó, hoặc ta cho rằng có thể ngăn chặn tai hoạ bằng cách bảo vệ những quan điểm 'đúng'. Để đơn giản hoá những tình huống có vẻ hỗn độn, ta chọn một thị độ phân cực.

Để chế ngự nỗi sợ hãi của chính mình, chúng ta tạo ra kẻ thù và cáo buộc nó đủ mọi điều xấu xa. Những ai có lối tư duy đó tin rằng thế giới này là một chiến trường, đời sống là một sự vật mà ta có thể điều khiển, kiểm soát và chiếm đoạt, họ nghĩ rằng, nếu không tranh đấu để đạt được một điều gì đó, thì người khác sẽ chiếm lấy những gì mà ta xứng đáng để có. Nào có tâm trạng đó, thì họ đi ra một chiều cuối tuần để trò chuyện với những người mà bạn không thường gặp. Hãy lắng nghe mỗi người bày tỏ quan niệm sống của họ.

Trong một nghiên cứu về lịch sử châu Âu, nhà xã hội học Fred Polak đã cho thấy rằng, nếu một nền văn hoá bảo vệ một cách nhìn bi quan về tương lai, thì sự bi quan đó sẽ trở thành hiện thực. Những dự đoán hiện nay về sự suy tàn của văn minh không cần phải chính xác để được xác nhận. Những động thái mang tính bệnh lý mà những dự đoán đó tạo ra cũng đủ gây nên một tình huống như thế. Đó là một căn bệnh thuộc niềm tin. Và điều ngược lại cũng có thật. Khi một nền văn hoá bảo vệ những hình ảnh tích cực về tương lai, thì tuy những hình ảnh đó có thể sai lạc, nhưng sự việc của nhiều người tập trung vào những cơ hội mới và có quyết tâm để xây dựng một xã hội xứng đáng cũng đủ để kiến tạo một lối sống có thể chấp nhận, nếu không nói là lối sống tốt hơn cả (Paul H. Ray, *The Rise of Integral Culture*).

Khi các con của chúng ta khôn lớn, chúng ta phải dạy cho chúng biết thế nào là trực giác - chỉ cho chúng biết rằng ở nội tâm chúng ta có những di sản mà chúng ta

có thể trông cậy để đưa ra những quyết định. Khả năng kiểm soát những ham muốn thôi thúc là nền tảng của ý chí và tính cách. Cũng vậy, nền tảng của lòng vị tha là sự cảm thông, khả năng đồng cảm được những tình cảm của người khác. Ta không thể quan tâm đến tha nhân nếu vô cảm trước những ước vọng hoặc thất vọng của họ. Hai đức tính của thời đại chúng ta cần có hơn cả là làm chủ chính mình và lòng trắc ẩn (5). Trong những thập niên sắp đến, lòng trắc ẩn, sự kiềm chế những ham muốn thôi thúc, sự nhạy cảm và sự kết nối của tâm linh sẽ là những điều quan trọng hơn cả những tiến bộ công nghệ mà chúng ta đã đạt được. Không có những đức tính đó, chúng ta sẽ là nô lệ của các công nghệ mà chúng ta phát minh.

THẾ GIỚI QUAN

Có thể bạn cảm thấy đồng điệu với những gì đã đọc trong Lời Tiên Tri Núi Andes, và Mặc Khải Thứ Mười. Quả thật, quan niệm mới về thế giới chứa đựng nhiều điểm chung với điều mà triết gia Aldous Huxley gọi là

‘minh triết trường cửu’ Từ khoảng năm nghìn năm nay, một số chủ lý cơ bản xuất phát từ các triết lý phương Đông và phương Tây vẫn tiếp tục soi sáng con đường.

Được xây dựng trên những nguyên tắc chủ yếu đó, Thế Giới Quan nằm ngay bên trong chúng ta. Những tín ngưỡng ở các nền văn hoá và những cách giải thích về Thế Giới Quan. Viễn tượng sẽ trở thành thực tế, tùy theo cách mà chúng ta chọn để sống. Đó không phải là một mục tiêu ngoại giới để ta đạt đến trong tương lai, nhưng là một sức mạnh xác định chúng ta, và cho chúng ta một ý nghĩa, một sức mạnh có thực đối với chúng ta

những giá trị mà chúng ta cảm nhận ở bên trong chính mình. Thế Giới Quan không phải là một quy tắc, cũng chẳng phải là một động thái, hay một cách thức nhằm vươn đến mục tiêu đã định, nhằm đạt được những kết quả rõ ràng. Thế Giới Quan là một quá trình phát sinh sự chung sống hoà bình, sự quân bình về độ lượng, quá trình đó tôn trọng những khác biệt giữa các chủng loài, các dân tộc, các văn hoá, ngôn ngữ, tôn giáo và triết học.

Sau đây là những điểm chính của minh triết trường cửu đã định hình, và tiếp tục định hình, con đường tiến hoá chúng ta.

1. Ý thức giữ một vai trò quyết định

Trường năng lượng mà chúng ta đang sống trong đó và nhờ vào đó mà chúng ta sáng tạo, đó là ý thức. Trường năng lượng đồng thời bị tạo ra và cái không

ai tạo ra (tự nhiên đ~ có), hay như Deepak Chopra gọi nó là trường của tiềm năng thuần túy. Những thị độ của bạn hình thành Thế Giới Quan. H~y tưởng tượng bạn là một giọt nước trong một xô nước - một cái xô rất lớn. Càng tiến vào bên trong chính bạn nhằm kết nối với những trục giác (với mục tiêu tâm linh) thì những ý tưởng của bạn càng chuyển động hướng ra bên ngo{i. Con người của bạn gây ra một quá trình của những biến đổi. Khi một khối lượng tới hạn (để gây ra phản ứng dây chuyền) của ý thức con người đạt đến tâm nhìn toàn thể hay Thế Giới Quan tổng quát, thì cách nhìn sẽ diễn ra một cách tự nhiên.

2. Chúng ta đang chìm đắm trong một trường năng lượng

Chúng ta được tạo ra từ năng lượng sáng tạo thần thánh. Thế giới vật chất xuất hiện đột ngột từ đại dương năng lượng đó nhờ vào những ý tưởng và những niềm tin. Theo dòng lịch sử, c|c ch}n sư đ~ dạy rằng chúng

ta và mọi hình thái sự sống đều phụ thuộc lẫn nhau, ; và mọi hình thái sự sống đều có một vai trò quan trọng trong khi thế giới vận hành.

Tôi tin tưởng sâu sắc rằng tất cả chúng ta phải tìm thấy một tính tâm linh mới. Khái niệm đó phải được xây dựng song song với các tôn giáo, hầu mọi thiện ý có thể gia nhập. Chúng ta cần có một khái niệm mới, một tính tâm linh thuộc đời thường. Chúng ta phải kích thích sự phát triển của khái niệm đó, với sự hỗ trợ của khoa học. Điều đó có thể đưa chúng ta đến thiết lập điều m{ chúng ta đang tìm kiếm - một nền đạo đức thế tục. (Đức Dalai- Lama qua phỏng vấn của Claude Carriere trong La Force du Bouddhisme.)

3. Vũ trụ có một mục tiêu

Hầu như không khi n{o một sự kiện xảy ra do tình cờ. Một ph tự hỏi liệu mình có nên tiếp tục viết l|ch hay không, đ~ kể lại một bước ngoặt cơ bản trong đời mình, m{ theo b{ đ~ được gợi lên bởi sức mạnh thiêng liêng, sau khi b{ đọc cuốn sách của Ray Bradbury. Bà kể lại: Điều đó khiến tôi hết sức xúc động, đến nỗi tôi phải viết thư cho Bradbury để cảm ơn ông, vì cuốn sách của ông đ~ gợi ý và khuyến khích tôi viết. Một thời gian ngắn sau khi tôi gửi thư cho Bradbury, nh{ s|ch của địa phương tổ chức một buổi giới thiệu tác giả và tác phẩm, và loan báo sẽ bốc thăm để chọn tên năm kh|ch h{ng được mời ăn tối với tác giả Bradbury sau đó. Khi nghe tin đó, tôi lập tức biết mình sẽ là một trong năm người được chọn. V{o ng{y đ~ định, tên tôi xuất hiện trong l| thăm -cuối cùng. Giờ đ~y, tôi biết mình phải tiếp tục viết. Vũ trụ có một cách thức tuyệt vời để lo cho ta, nếu ta tạo cơ hội cho vũ trụ l{m điều

đó(6)

4. Tình yêu là dạng năng lượng cao cấp nhất

Đối với minh triết trường cửu thì con người hiện diện trên trần gian là nhằm vươn lên về mặt tâm linh trong khi gia tăng khả năng yêu thương. Một phụ nữ giải thích: Tôi biết phải quan tâm đến những trường hợp đang diễn ra trong đời tôi và lắng nghe những ý tưởng đang trôi nổi qua tâm trí khi tôi tỉnh thức cũng như trong những giấc mơ. Tôi biết trân trọng những tương tác giữa con người, ngay cả những tương tác có vẻ không đáng kể (7).

Tình yêu thương đó không phải là một tình cảm hơi hợt thêm thắt vào thực tế mà nó xuất phát từ trạng thái ý thức của một cá nhân khi được kết nối với năng lượng vũ trụ.

5. Chúng ta sẽ sống nhiều kiếp sống đầy ắp tình yêu thương

Ý niệm về sự tái sinh, về khả năng sống nhiều kiếp sống và, cuối cùng, khám phá toàn bộ tiềm năng con người, là một phần của minh triết trường cửu. Đúng là, cuộc đời ngắn ngủi. Đúng là, chúng ta phải sống một cách đầy đủ cuộc sống hiện tại của chúng ta. Chúng ta phải phát triển một số khuynh hướng và một số thiên tư, để đạt đến những mục tiêu mới. Một khi nhận ra mục tiêu của đời sống hiện tại, thì bạn sẽ thanh thản rời khỏi thế giới này. Và bạn sẽ có dịp, bằng một cách khác, tiếp tục cuộc sống hiện tại này trong kiếp sau.

Vài ngày sau đó, các đạo sư yêu cầu tôi quán niệm về linh hồn con người và vị trí của nó ở 'cõi bên kia'. Họ nhấn mạnh đến tầm quan trọng của quán niệm này, vốn sẽ làm vui đi sự phiền não của giai đoạn

'ngã ba đường' mà chúng ta gọi là cái chết và giúp ta tiến nhanh vào

trạng thái cao hơn. Các đạo sư nói: 'Càng nhanh chóng cải biến những linh hồn thuộc thế gian thành những linh hồn đẹp đẽ, rạng rỡ, thì ta càng nhanh chóng tiến đến sự hợp nhất với cái toàn thể. Vào lúc này, bạn có thể không hiểu rõ điều đó, nhưng khi bạn càng đi sâu trong thiền định, thì bạn sẽ vượt qua một loạt trải nghiệm sẽ làm bạn đổi khác, và cho bạn thấy mục tiêu (Ruth Montgomery, A Search for Truth).

6. Lựa chọn tạo ra hệ quả - Luật Nhân quả hay Nghiệp

Trong thơ ấu, chúng ta được dạy không nên đưa tay vào ngọn lửa – đó là một minh họa đơn giản về luật nhân quả. Cũng theo luật đó, nếu những hành động của

ta có những hệ quả trực tiếp trong đời sống hàng ngày, thì những hệ quả động m{ ta đ~ l{m trong những kiếp trước cũng có thể có những hệ quả trong những kiếp sau. Nghiệp báo là quy luật tự nhiên của vũ trụ. Như ngôn ngữ d}n gian nói: ‘Gieo gió thì gặt b~o’, v{ ‘Đừng mong nhận hơn c| bạn đ~ cho’.

7. Những chiều kích khác là thực tế

Chúng ta phải nhận thức rằng chúng ta đang bị tách rời – và có thể được hợp nhất – với cội nguồn mà chúng ta gọi l{ Thượng Đế. Thế Giới Quan xưa cũ xem sự tồn tại vật chất như l{ ‘thực tại’ duy nhất, chỉ vì nó hiện diện trước mắt chúng ta mỗi ngày.

Đối với gi|o sư Markides thì có những mức độ hiện hữu khác. Một giả thuyết như thế l{ cơ bản để hiểu biết về vũ trụ. Trong Riding with the Lion, Markides khẳng định: ‘Gồm những tầng lớp liên tiếp, tuân theo những thứ bậc quyết định c|c tương quan của chúng, những thế giới khác thâm nhập

vào thế giới chúng ta, những thế giới khác hoà lẫn vào thế giới chúng ta. Những tầng lớp kh|c nhau đó không chỉ có trong giới tự nhiên, khách quan, mà còn là thành phần của cấu trúc tâm thức con người (8)

8. Tính cặp đôi

Trong chiều kích tâm linh, không có tính nhị nguyên. Chỉ có một cội nguồn. Không hề có cội nguồn thứ hai, với sức mạnh tương đương, m{ từ đó ph|t sinh c| thiện và cái ác. Tuy nhiên, trong chiều kích thế gian, chúng ta là những tù nhân của tính nhị nguyên - những cặp đôi lập như thiện và ác, ánh sáng và bóng tối, cái mới v{ c| cũ. Khi đến trần gian, chúng ta bị tách rời khỏi cội nguồn duy nhất. Mục tiêu của chúng ta là nhớ lại cội nguồn đó và nối kết với nó.

Minh triết trường cửu nhắc nhở chúng ta rằng, dẫu chúng ta là những cá nhân có tính nhị nguyên, nhưng chúng ta thuộc về một chủng loài duy nhất. Thân xác chúng ta sống và chết sau một thời gian, nhưng ý thức của chúng ta thì vĩnh hằng. Sống trên trần gian buộc chúng ta phải đương đầu với trở lực và thực hiện những chọn lựa. Đời sống buộc chúng ta phải chọn lựa, phải bày tỏ, và chuyển động trong tính nh nguyên. Những lựa chọn của cá nh}n c{ng đối kháng với tình yêu thương, trắc ẩn và vị tha, thì cái ác càng gia tăng.

TOÀN CẢNH VỀ MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

Tựa như minh triết trường cửu, mặc khải thứ mười l{ c| khung đảm bảo sự thực

hiện mọi mặt khác.

NHỮNG Ý TƯỞNG CHÍNH CỦA CHÍN MẶC KHẢI TỪ LỜI TIÊN TRI NÚI ANDES

- Cách nhìn thế giới của chúng ta đang bị thay đổi với một tốc độ chóng mặt.
 - Chúng ta sẽ phát hiện rằng mục tiêu của đời mình là sự phát triển tâm linh qua hành động yêu thương, chứ không phải là sự sống còn trong thế giới vật chất. Cách thức duy nhất để tiến bước, một cách riêng biệt, và một cách tập thể, là mở rộng chính mình để đón nhận toàn bộ chiều kích mà ta đang tồn tại, biết tuân theo những chỉ dẫn trực giác, và giúp đỡ tha nhân, thay vì chỉ bảo vệ những quyền lợi của mình.
 - Chúng ta đang giao cảm với chiều kích tâm linh nhờ sự hiểu biết trực giác, nhờ vào những trùng hợp, những sự kiện siêu nhiên, và những phép lạ.
 - Hầu hết chúng ta đã chọn hiện diện tại đây, trên trái đất này, và chọn những tình huống có thể củng cố tính cách của mình, và góp phần gìn giữ Thế Giới Quan.
 - Chúng ta có thể học cách để không phung phí sinh lực của mình thay vì lao vào những cuộc tranh giành quyền lực vô bổ.

NHỮNG Ý TƯỞNG CHÍNH CỦA MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

- Trong chiều kích tâm linh, có những mức độ ý thức tồn tại ở bên kia ý thức của chúng ta.
 - Chúng ta có một Tâm Nhìn Khai Sinh khi chào đời.
 - Một cách tập thể, chúng ta nhận thức về Thế Giới Quan được nắm giữ bởi những nhóm linh hồn của chúng ta.
 - Chúng ta biết mình đang nhận những định hướng xuất phát từ tâm linh.
 - Chúng ta được kết nối một cách sâu sắc với bạn bè, với gia đình, và với mọi người mà chúng ta gặp trên những bước ngoặt của đ
 - Chúng ta đang cố gắng để làm cho chiều kích thể lý mang tính

tâm linh hơn.

- Cùng nhau, chúng ta nhớ rằng Thế Giới Quan là điều đã được thiết lập trên minh triết trường cửu.
- Chúng ta học cách gìn giữ trực giác và tin rằng nó sẽ đưa chúng ta tiến bước trên con đường của mình.
- Điều mà chúng ta đang ao ước tồn tại trong tâm trí, và sẽ trở thành hiện thực khi chúng ta kiên trì giữ vững ý định.
- Sau khi chết, chúng ta rời khỏi thân xác và thấy lại từng đoạn của đời mình. Một cách sáng suốt, chúng ta cảm nhận mình có thể trao cho tha nhân biết bao yêu thương trong mỗi lần gặp gỡ.
- Mục tiêu cuối cùng của nhân loại là hợp nhất những chiều kích vật chất với những chiều kích tâm linh.

Trường dạy minh triết

Hãy tưởng tượng rằng mặc khải thứ mười là một phần trong chương trình của một trường dạy minh triết, mà những môn học hoàn toàn tùy thuộc vào sự lựa chọn của bạn. Ngay cả nếu bạn đã biết hầu hết các chủ đề,

thì việc đọc những câu chuyện liên quan đến những con người bình thường có thể giúp bạn nhớ đến điều mà bạn đã biết qua trực giác. Mục tiêu của chúng tôi chỉ là kích thích sự hiểu biết ở bên trong con người bạn.

Cưỡng lại sự thay đổi là chuyện thông thường. Một số người thường xuyên dao động giữa hai tâm trạng: khi thì họ tin tưởng vào tiến trình, khi thì họ hoài nghi chính họ và nghi ngờ tính tâm linh. Họ thụt lùi trong khi muốn rằng sẽ làm chủ những hoàn cảnh và bám víu vào điều quen thuộc, ngay cả khi điều đó không vận hành một cách tốt đẹp. Một số người tự hỏi: Tôi biết mình có một định mệnh tâm linh, nhưng tôi có thể đạt được gì hôm nay.

Với bán cầu trái của bộ não, chúng tôi sẽ trình bày một nguyên tắc trong những nét đại cương. Với bán cầu phải, chúng tôi sẽ kể những giai thoại.

Sau đây là sáu môn được giảng dạy:

1. Những kiếp trước;
2. Những nhóm linh hồn (gìn giữ các ký ức trong kiếp trước và gửi sinh lực đến cho chúng ta);
3. Những Tầm Nhìn Khai Sinh;
4. Xem xét lại kiếp sau (giúp đ|nh gi| chúng ta đ~ th{nh công đến mức nào trong hồi ức về Tầm Nhìn Khai Sinh của mình và thể hiện nó trên trần gian);
5. Thế Giới Quan, mà mục tiêu là hợp nhất các lĩnh vực tâm linh và thể lý nhờ vào ý thức của hai chiều kích;
6. Câu chuyện của những người đ~ giữ vai trò tiên phong.

“Ấn dụ được trình bày trong mặc khải thứ mười về c|ch ‘một mình khám ph| thung lũng’ gợi ý rằng mỗi người chúng ta phải đi v{o bên trong chính

mình và lắng nghe những trực giác và những thông điệp đúng đắn được gửi đến chúng ta qua tha nh{. Nhưng chúng ta cũng phải nhớ rằng việc tìm kiếm vị trí của mình là một quá trình liên tục, Trong hành trình của đời sống, bạn liên tục phản ứng trước hoàn cảnh sắp tới, trong đó bạn sẽ nhận thấy ở trở ngại trước mắt rằng bạn phải vượt qua. Không hề có điểm dừng mà ở đó bạn có thể nói: ‘Được rồi!’. Trong khi chọn đời sống thay vì nỗi sợ hãi, bạn đang thực hiện một trong những giai đoạn của đời sống cá nhân.

Như chúng tôi sẽ trình bày ở phần sau, chúng ta phải thoát khỏi sự lệ thuộc đối với những chấn thương t}m hồn và những thất bại đ~ qua. Bằng cách trụ trong phút giây hiện tại, chúng ta tiến lên khi hồi những chỉ dẫn về giai đoạn kế tiếp để vươn tới và về công việc sắp tới để thực hiện. Chúng ta chú t}m đến ý định của mình v{ để cho vũ trụ mở ra con đường.

Cuộc hành trình chỉ tiến triển khi tất cả chúng ta cùng lo về mục tiêu chung, sự hoàn thiện của thần cảm. Vì thế, nếu mỗi người muốn tiến một cách nhanh chóng, họ phải chăm lo cho những đồng môn của mình (những người có cùng lợi ích) có đủ mọi công cụ cần thiết để có thể tiến bước một cách riêng biệt. (Ruth Montgomery, *A World Beyond*.)

Lẽ sống của bạn là gì?

Theo Peter Drucker, một bậc thầy trong lĩnh vực kinh doanh, thì bước đầu tiên

trên con đường tiến đến thành công là phải tự hỏi: ‘Lẽ sống của tôi là gì?’ hay: ‘Tôi đang thực sự làm gì trên trần gian này?’. Nếu không thể trả lời câu hỏi đó, thì có thể bạn sẽ bỏ ra 90% thời gian để làm những việc không ăn nhập gì với những mục tiêu thuộc về sự sinh tồn của bạn.

Là một nơi cung cấp thông tin

Có một người đang làm trong ngành thương mại điện tử chuyên bán những sách giáo dục tâm linh, đã nói với chúng tôi: Tôi chẳng khác gì một quầy cung cấp thông tin. Tôi muốn có một đóng góp hữu ích, giúp cho ai đó trên con đường đời của họ. Tôi cảm thấy mình như một tác nhân, và tôi biết tôi đang chu toàn vai trò đó trong những công việc khác nhau mà tôi đang trải qua. Tôi có sự cảm thông và khả năng nhìn các vấn đề trong một quan điểm rộng hơn, và sợ hãi được như thế là vì tôi đã trải qua những năm tháng thăng trầm. Trước kia, tôi rất khó bị thuyết phục bởi những thông tin mới, nhưng giờ đây tôi cảm thấy rất vui khi nói với ai đó: ‘Nếu bạn, đây là một cuốn sách mà bạn sẽ ưa thích’. Sau đó, tôi để cho các sự việc tự diễn ra. Tôi biết mình chỉ là trung gian. Những khách hàng của tôi sẽ làm điều họ muốn.

Trong khi xác định ‘Lẽ sống của chúng ta là gì?’, chúng ta có thể đặt mình vào những công việc của Thượng Đế, khi Ngài cần một quầy cung cấp thông tin, Ngài biết sẽ hỏi ai.

Gìn giữ điều đáng phải gìn giữ

Là giám đốc của một quỹ bảo tồn văn hóa, người phụ nữ đó thích du lịch và chụp ảnh những lễ hội dân gian. Bà nói với chúng tôi: ‘Tôi cho rằng nhiệm vụ của mình là giúp những gì quan trọng không bị mất mát. Tôi thực hiện điều đó bằng những bức ảnh. Đó hình như là một khuynh hướng nổi trội trong bản tính của tôi’.

Chỉ huy những dàn nhạc

Một quản trị viên đồng thời là thành viên của hội đồng quản trị một trường học, cho chúng tôi biết: ‘Công việc của tôi tựa như chỉ huy dàn nhạc. Sợ hãi tôi có thể làm nhiều công việc khác nhau là vì tôi có thể phối hợp nỗ lực của những người khác nhau hướng về cùng một mục đích.

Tạo ra cho tha nhân những khoảng thời gian đặc biệt

Một công nhân lái máy xúc, và là một vũ công tuyệt vời, đã cho chúng tôi một ví dụ tốt đẹp về sự quân bình giữa công việc và vui chơi. Nhiều lần mỗi tuần, anh

nhảy điệu salsa, v{ c|c đồng nghiệp xem anh là một người lạc quan, có tâm hồn thanh thản, h{o phóng v{ h{i hước. Chúng tôi đ~ gặp anh cùng cô bạn gái của anh, và cô này nói: 'Lẽ sống của anh ấy là tạo ra những khoảng thời gian đặc biệt cho những người kh|c!'

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Buổi sáng, khi bạn phải có một quyết định, hoặc tham gia vào một tương t|c đặc biệt quan trọng, h~y ghi ý định của bạn lên một tờ giấy nhỏ. Hãy an trú một lúc bên trong chính bạn. iai đoạn một: Làm sáng tỏ hình ảnh

- Chặn đứng ngoại giới. Hãy dành ra một lúc làm dịu tinh thần. Hãy nhắm mắt và lặng lẽ nhập v{o bên trong con người bạn.

- Hãy chậm lại và tập trung sinh lực. Trong một hoặc hai phút, hãy theo dõi nhịp thở.

- Làm sáng tỏ hình ảnh. Hãy tự hỏi: 'Tôi đang chờ đợi gì từ sự kiện đó, từ vấn đề đó, hoặc từ quyết định đó?'

- Cường điệu hình ảnh. Liệt kê mọi mong đợi khả dĩ đang xuất hiện trong tâm trí bạn.

- Hãy hỏi. Hãy viết ra mọi câu hỏi xuất hiện trong đầu óc bạn. Chẳng hạn: 'Liệu tôi có nên...?' hoặc: 'Đâu là cách tốt nhất để...?' hoặc:

'Lựa chọn này có đúng không?'

Giai đoạn hai: Tạo ra mục tiêu và để nó sang một bên

- Ước muốn. Sau đó, h~y viết lại câu hỏi dưới hình thức một khẳng định tích cực, trong đó bạn đã đạt được kết quả mong muốn. Chẳng hạn, hãy trình bày lại câu hỏi bên trên theo thì quá khứ, trong khi tập trung vào vấn đề bạn ao ước, tiềm ẩn trong câu hỏi.

- H~y thư gi~n. Xua đi mọi ho{i nghi. H~y thư gi~n v{ vững tin: Vũ trụ sẽ quan t|m đến những chi tiết. Đừng tìm c|ch đạt được một kết quả kh|c thường, nhưng h~y tin v{o minh triết trường cửu sẽ mang lại điều tốt đẹp, ngay cả khi bạn không ý thức điều đó.

Giai đoạn ba: Tuân theo điều mà vũ trụ gợi ý hạn thực hiện

- Đón nhận. Hãy gia tăng tính nhạy cảm đối với những dấu hiệu tinh tế hoặc những thông điệp về phương hướng mà bạn nên chọn trong ngày.

- Nạp lại. Hãy tập trung vào sự khẳng định và tưởng tượng bạn đang có điều mà mình ao ước.

Giai đoạn bốn: Lòng biết ơn

- Hãy cảm tạ. Mỗi lần bạn nhận được một điều tốt đẹp, một nghĩa cử dù bé nhỏ, chẳng hạn như một nụ cười của ai đó, được nhường chỗ trên xe buýt, hãy nói thầm lời tạ ơn. Lòng biết ơn giúp cho ý định của bạn trở nên đầy sinh lực.

- Bạn nên viết nhật ký mỗi ngày những dấu vết của ý định và thôi thúc nó, tiến theo con đường của những tính đồng bộ và tìm thấy ở đó một ý nghĩa. Những trùng hợp thường có xu

hướng đến bất chợt theo nhóm, vì vậy nhật ký sẽ là một công cụ rất hữu hiệu để thực hiện mặc khái thứ mười.

RÈN LUYỆN NHÓM

Những nguyên tắc

- Hãy đến đúng giờ, nếu nhóm họp tại nhà của một ai đó.
- Không nhất thiết phải có một nhóm trưởng, nhưng cần phải có một người tình nguyện để ghi chép những điều được đề cập, danh sách những công việc phải thực hiện...
- Không nên ngắt lời những người trong nhóm khi họ đang phát biểu và hãy chăm chú lắng nghe.
- Hãy giữ sinh lực và tình yêu thương đến từng người trong nhóm và khám phá vẻ đẹp nội tâm của họ.
- Hãy lắng nghe và phát biểu từ trái tim.
- Hãy tránh những phê phán và xét đoán.
- Đừng nói về đời tư của người khác.

- Hình thành một nhóm trầm tư về đề tài này để làm một điều hữu ích.
- Hãy thảo luận về những thông điệp đã nhận.
- Hãy thường xuyên quản lý tư tưởng về Tâm Nhìn Khai Sinh của mỗi người.

Thảo luận

Hãy bắt đầu bằng cách đọc những cuốn sách nói về những đề tài giúp mở rộng Thế Giới Quan của bạn Tóm tắt bài đọc của bạn cho những thành viên trong nhóm và chia sẻ cảm nghĩ về những đề tài đó.

Mỗi thành viên cũng có thể dành ra năm phút để viết tóm tắt những cảm nghĩ của mình về một trong những đề tài đã được nêu. Sau đó, mỗi người lần lượt đọc lên điều mình đã viết. Và kết thúc bằng một thảo luận chung.

Những đề xuất liên quan tới đề tài

- Nếu phải kể lại đời mình cho một đứa bé năm tuổi, thì những điểm quan trọng mà bạn muốn nhấn mạnh là gì?
- Những nguồn hứng khởi của bạn là gì? Tại sao?
- Cho đến nay, những mục tiêu của bạn là gì?
- Bạn nghĩ gì về sự tái sinh?

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Paul H. Ray, 'The Rise of Integral Culture' > Noetic Sciences Review, số 37, 1996, Sausalito, California, tr.II

3/ Như trên, tr.8

4/ Như trên

5/ Daniel Goleman, Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ?, tr.XII

6/ Thư của Patricia Hurley, The Celestine Journal. Tháng Giêng 1996, tr.7

7/ Thư của Marla Cukor, The Celestine Journal. Tháng Giêng 1996, tr.7

8/ Kyriacos C.Markides, Riding With The Lion: In Search of Mystical Christianity, Penguin Group, New York, 1996, tr.337

2. BẰNG CÁCH NÀO CHÍN MẶC KHẢI TRƯỚC CHUẨN BỊ CHO BẠN TIỀN VÀO MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

Mỗi người trong chúng ta, một khi đi hiển những cơ chế thống trị của mình (những kịch bản của quá khứ), có thể nhận ra một số vấn đề liên quan đến nghề nghiệp, đến bạn bè, và nơi mà mình sống(...) Nếu chúng ta tỉnh thức, trực giác sẽ chỉ cho chúng ta phương hướng, những quyết định mong đợi, và những người mà chúng ta phải nhờ cậy để có được những giải pháp. (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

CHÍN MẶC KHẢI DẪN ĐẾN MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

Để có thể hiểu rằng cách nào mặc khải thứ mười đưa chúng ta tiến đến mức độ mới của ý thức, trước tiên chúng ta phải tóm tắt một cách ngắn gọn chín mặc khải trước. Nếu đi nắm vững nguyên tắc đó, thì bạn có thể bỏ qua chương này.

1. Khối lượng tới hạn(để gây ra phản ứng dây chuyền)

Có một nhận thức mới mang tính tạm linh đang phát sinh trong đời sống xuất phát từ một khối lượng tới hạn gồm những cá nhân nhận thấy rằng đời mình là sự phát triển tâm linh, một cuộc hành trình trong đó họ tiến triển nhờ những trùng hợp huyền bí.

2. Một

Nhận thức đó tương ứng với sự hình thành một Thế Giới Quan mới, đầy đủ hơn. Thế Giới Quan đó thay thế quan niệm, vốn định ưu tiên cho tìm kiếm sự thịnh vượng và tiện nghi. Những ưu tiên thuộc công nghệ tất nhiên tạo ra một tiến bộ quan trọng. Nhưng, một khi chúng ta ý thức về những

trùng hợp trong đời mình, thì chân trời mới mở ra phía trước: mục tiêu đích thực của đời sống con người trên trần gian này và bản chất đích thực của vũ trụ.

3. Một vấn đề thuộc khí lực

Chúng ta biết rằng mình không sống trong một vũ trụ tĩnh, chỉ là vật chất, mà là trong một vũ trụ chuyển động. Mỗi thành phần là một trường khí lực thiêng liêng mà chúng ta có thể cảm thấy và trực tiếp được. Hơn nữa, là những con người, chúng ta có khả năng phóng chiếu khí lực của mình bằng cách tập trung sự chú ý của chúng ta vào hướng mong muốn ('Bạn hướng sự chú ý của mình vào nơi nào, thì sức mạnh của bạn sẽ hướng về đó'). Như thế, chúng ta ảnh hưởng đến những hệ khí lực khác và gia tăng nhịp độ của những trùng hợp trong đời sống.

4. Tranh giành quyền lực

Thường là người ta bị cắt đứt khỏi nguồn suối tâm linh của khí lực. Để rồi họ cảm thấy yếu đuối và không tin ở chính mình. Để lấy lại khí lực, chúng ta có xu hướng thao túng những người khác hay buộc họ phải dành cho ta sự chú ý, mà như vậy là thao túng sinh lực của họ. Một khi ta có thể thống trị những người khác theo cách đó, ta cảm thấy mình mạnh hơn họ thì yếu đi, và họ thường phản ứng bằng cách tự vệ. Do khí lực của con người là có giới hạn, nên cuộc chiến đấu để đạt sức mạnh dẫn tới xung đột giữa con người.

5. Thông điệp của những nhà thần bí

Sự bất ổn và bạo lực kết thúc khi chúng ta cảm thấy một sự gắn kết bên trong với sức mạnh thiêng liêng, sự gắn kết được mô tả bởi những nhà thần bí thuộc mọi truyền thống tôn giáo. Điều đó thể hiện bằng một cảm giác nhẹ nhõm - cảm tưởng như bay bổng - một tình cảm yêu thương trường cửu. Nếu không có những dấu hiệu đó, thì sự kết nối là không thật, mà chỉ là sự

giả vờ, ngụy tạo.

6. Làm sáng tỏ quá khứ

Càng duy trì lâu dài sự gắn kết thì chúng ta càng đạt được một ý thức sắc bén về những thời kỳ mà trong đó chúng ta không kết nối. Lúc đó, chúng ta có thể nhận thấy bằng cách chiếm đoạt sinh lực của người khác. Khi chúng ta ý thức rõ về hành động thao túng của mình, sự kết nối của chúng ta trở nên kiên định hơn, và lúc đó chúng ta có thể khám phá ra con đường phát triển của mình trong đời sống, và nhiệm vụ tinh thần của mình, cách thức để chúng ta có thể công hiến cho trần gian.

7. Kết nối với nguồn mạch

Một khi chúng ta đã biết nhiệm vụ của mình, dòng chảy của những trùng hợp huyền bí gia tăng, và chúng ta cảm thấy mình đang được dẫn dắt về phía định

mệnh. Chúng ta nêu lên những câu hỏi; những giấc mơ khi ngủ, những giấc mơ giữa ban ngày và những trực cảm sẽ dẫn dắt chúng ta tìm thấy những lời giải đp, thường được cung cấp một cách đồng bộ.

8. Đạo lý giữa các cá nhân

Chúng ta có thể gia tăng số lần trùng hợp bằng cách nâng cao tinh thần những người mà chúng ta gặp. Nâng cao tinh thần của tha nhân là một hoạt động đặc biệt hữu hiệu trong những nhóm mà ở đó mỗi thành viên đều được hưởng năng lượng sống của tập thể. Đối với trẻ em, đó là điều cực kỳ quan trọng nhằm sớm đảm bảo cảm giác bình an và sự phát triển cá nhân của chúng. Trong khi nhìn thấy cái đẹp nơi mỗi khuôn mặt, chúng ta nâng đồng loại lên bản chất đích thực nhất của họ, và làm gia tăng cơ may lĩnh hội một thông điệp tâm linh.

9. Văn hoá của ngày mai

Khi chúng ta tiến đến sự hoàn thành tốt đẹp hơn những nhiệm vụ tâm linh của mình, các phương tiện kỹ thuật sẽ có khuynh hướng trở nên hoàn

toàn tự động, trong khi lo sợ người sẽ tập trung hơn về những trạng thái năng lượng có tính đồng bộ biến đổi thân xác chúng ta thành một dạng thức tâm linh và kết hợp chiều kích hiện hữu với chiều kích của kiếp sau, khép lại vòng sinh tử

NHỮNG THẮC MẮC VỀ CHÍNH MẶC KHẢI TRƯỚC

Để gìn giữ Thế Giới Quan, chúng ta phải làm chủ hoàn toàn khả năng đi theo những chỉ dẫn mà chúng ta nhận được. Có thể bạn sẽ nhận ra rằng mình đã từng nêu lên một số những câu hỏi dưới đây, và bạn đang có những quan tâm tương tự.

Tôi nhận thấy có những trùng hợp đã xảy ra, nhưng làm thế nào để biết ý nghĩa của chúng?

Tựa như nhân vật chính trong Mặc Khải Thứ Mười đ~ nói: “Quả thật, tôi vẫn không hiểu một số thông điệp của mặc khải, dù tôi đ~ biết cách kết nối mình với sức mạnh tâm linh, trong tôi và hơn bao giờ hết, tôi đã chú tâm đến những ý tưởng thuộc trực giác và những giấc mơ đến ánh sáng của một cảnh quan. Nhưng đồng thời tính phân tán của những trùng hợp làm tôi thất vọng. Thông thường tôi có một trực giác khá rõ về điều tôi phải thực hiện. Tuy vậy sau những bước mở đầu thường chẳng có một sự kiện quan trọng nào diễn ra. Tôi không nhận được một thông điệp nào. Tôi nhận thấy mình còn thiếu sót một điều gì đó khi cố áp dụng trong trường hạn những điều đã được khai thị (...) Rõ ràng là tôi đ~ quên một số kiến thức chủ

yếu, hoặc có thể tôi hoàn toàn không biết chúng (2).

Là sự trùng hợp hay loé sáng của ký ức?

Những trùng hợp thường kích thích tâm trí của chúng ta hoặc có vẻ bí ẩn đối với chúng ta. Tại sao? Có thể vì chúng kết nối với ký ức về dự định của chúng ta trong cuộc đời. Xét từ quan điểm tâm linh, không một sự kiện nào xảy ra ngẫu nhiên. Do vậy, bạn nghĩ rằng, trạng thái ý thức mãnh liệt hơn, gây ra bởi sự hiện hữu bất ngờ của hai sự kiện hoặc nhiều sự kiện cùng lúc, có nghĩa rằng những sự kiện đó thuộc về vô thức. Kể cả nếu bạn không nhận ra ngay ý nghĩa. Cũng không có nghĩa là nó vô nghĩa. Rồi một ngày, có thể bạn lại thấy một sự kiện, và bạn sẽ nhận ra rằng nó đã báo hiệu một bước ngoặt, hoặc nó đã làm lung lay những niềm tin vững chắc của bạn.

Tính đồng bộ giúp ta vững tin hơn rằng đang đi đúng đường

Thỉnh thoảng, một sự kiện có tính đồng bộ cho bạn biết mình đang đi đúng đường. Có một người mẹ và cô con gái sống tại California đến Vancouver để tham gia một hội thảo về lập trình ngôn ngữ thần kinh. Hôm đầu tiên, họ ở phía sau hai phụ nữ và trò chuyện với hai người đó. Đó cũng là hai mẹ con. Bà mẹ hiện sống tại Vancouver trước kia đã sống trong toà nhà mà cô gái California hiện đang sống. Trong chừng mực mà họ không còn gặp nhau sau đó, người mẹ và cô con gái ở California nghĩ rằng tính đồng bộ đó cho thấy họ đã không sai khi chọn tham gia cuộc hội thảo, bởi sự trùng hợp đó liên quan đến nơi chốn.

Tính đồng bộ biểu lộ quá trình đang diễn ra trong nội tâm

Nếu bạn đang tìm kiếm những thông tin chính xác thì số lượng những sự kiện đồng bộ sẽ gia tăng. Alvin Stenzel cho biết: ‘Khi sinh viên đã sẵn sàng, thì giờ sư sẽ xuất hiện. Một khi tôi đã xác định nhu cầu của mình và cởi mở để đón nhận những lời giải đáp, thì đó là lúc người thầy xuất hiện. (3)

Vô thức tập thể là một trường năng lượng tâm lý mà ở đó các lượng tử là những cổ mẫu. Ta có thể so sánh quá trình tâm lý với quá trình năng lượng, chúng tuân theo những qui luật nhất định (Marie-Louise von Franz, La Psychologie de la divination.)

Những trùng hợp xuất phát từ một sức mạnh tâm linh và sức mạnh đó dẫn dắt chúng ta qua suốt cuộc đời. Những trùng hợp luôn có một mối liên hệ với một trong

những mặc khải mà chúng ta đang khảo sát. Chẳng hạn, nếu chúng ta đang khảo sát về m, thì những trùng hợp sẽ mang đến chứng cứ rằng sự thay đổi đang diễn ra. Nếu khảo sát mặc khải thứ hai thì chúng ta sẽ biết cách thức để thoát khỏi những lo lắng, những ưu tư xưa cũ. Sau khi đã suy nghĩ về mặc khải thứ ba, chúng ta sẽ đạt được những dấu chỉ về cách thức mà sinh n đang đang tuôn trào. Chúng ta sẽ gặp những người có thể giải đáp những vấn đề đang làm chúng ta bận tâm vào đúng lúc. Một khi ta biết phần đóng góp của ta trên trần gian là gì, những sự kiện có tính đồng bộ sẽ gia tăng. Bạn đừng quên xem lại những mặc khải mà bạn đã khai sít trước đây, khi càng lúc bạn càng đạt được những kiến thức mới.

Làm thế nào có thể thăm dò những trùng hợp nhằm đạt được thông tin mới?

Khi một sự kiện có tính đồng bộ diễn ra, bạn hãy gửi một ít năng lượng sống cho những người có liên quan để giúp họ chuyển cho bạn một thông điệp. Hãy chọn một tiếp cận trực tiếp và, nếu thuận tiện, hãy nói: ‘Tôi thực sự muốn biết, tại sao chúng ta gặp nhau lúc này. Các bạn có một thông điệp

nhỏ dành cho tôi? ‘Hãy bày tỏ cho người đối thoại là bạn thành thật muốn có một quan hệ tốt đẹp.’

Khi đã quan sát một trùng hợp, bạn hãy để ý ra vài phút để ghi lại những gì đang lưu ý nhất và tự hỏi: Tôi đã muốn biết điều gì? Trong thời gian gần đây, đâu là ý tưởng làm tôi bận tâm? Tại sao tôi đã gặp người đó vào đúng lúc tôi nêu lên cho mình câu hỏi. Trong nhật ký của bạn, hãy mô tả trùng hợp ấy và ghi lại mọi ý nghĩa mà bạn gán cho nó. Hãy mở rộng để đón nhận những thông điệp trực giác khi để cho những ý tưởng của bạn xuất hiện trong tình cờ và ghi nhận bằng cách nào chúng đến. Có thể trong vài ngày nữa hoặc thậm chí trong vài tháng, thông tin mà nó chứa đựng sẽ tỏ rõ.

Một cách thức khác để thăm dò trùng hợp, đó là bạn hãy tưởng tượng nó là một giấc mơ. Trong trường hợp đó, bạn sẽ cho nó ý nghĩa gì?

Làm thế nào để áp dụng những hiểu biết về mặc khải?

Dĩ nhiên, không hề có một công thức phù hợp cho mọi người về mọi hoàn cảnh. Tuy nhiên, bạn có thể tìm thấy mục tiêu sâu xa của những mối quan hệ của bạn. Một khi phát hiện những cơ chế thống trị của mình, thì nhiều người sẽ không còn phản ứng một cách vô thức, và sẽ có những lựa chọn mới.

Bạn gieo một hạt mầm nơi người khác và hạt đó trú ở một góc khuất của tâm trí họ. Với thời gian, hạt mầm bắt đầu phát triển và trở thành ý thức. Nhiều năm sau,

họ sẽ quan tâm. Khi tâm trạng của họ bỗng biến đổi với những ý tưởng mới mẻ. Một sự thay đổi dạng mẫu không chỉ là một thay đổi hoàn toàn thuộc trí não. Đó là một cái biến sâu sắc lối sống (...). Tiến hành một suy tư giữa hai dạng mẫu và truyền đạt điều kiện cho người khác

với hy vọng tinh thần họ sẽ phát triển, đó là một quá trình diễn ra rất chậm, không đơm hoa kết trái trong một sớm một chiều (Beverly Rubik trong *Towards a New World View* của Russell E. Dicarlo.)

Nếu tôi tin rằng mình tạo ra thực tại của mình, tại sao sự việc không thay đổi?

Năng lượng sống đi theo ý tưởng. Nếu bạn không thực hiện được những ý định của mình, thì sau đây chúng tôi xin nêu lên bốn nhóm câu hỏi giúp bạn phát hiện điều 'không ổn'.

1) Bạn có thực sự tin rằng có thể đạt được mục tiêu mới, hay bạn cho rằng mình xứng đáng để có nó? Bạn có che giấu, trong tiềm thức, ý tưởng rằng, dẫu làm bất cứ việc gì, bạn sẽ chẳng bao giờ đạt được điều mong ước? (Tâm Trạng Của Nạn Nhân). Bạn hãy tự hỏi: 'Cơ chế nào đã khiến tôi tự nhủ: Tôi không xứng đáng để đạt được mục tiêu của mình?' Chẳng hạn, nếu bạn ao ước một thứ gì đó rất đắt giá, bạn có than vãn với những người quanh bạn rằng, bạn không thể mua nó? Sự hoài nghi sâu sắc của bạn có thể vô hiệu hoá ý định thu hút về bạn khả năng thực hiện những giấc mơ.

2) Bạn có tin tưởng những thông điệp trực giác gợi ý bạn có những quyết định mới hoặc chấp nhận những nguy cơ mới nhằm tiến nhanh hơn đến mục tiêu? Bạn có tuân theo những chỉ dẫn từ các thông điệp đó?

3) Bạn có ước tính một cách đúng đắn khoảng thời gian cần thiết để đạt mục tiêu? Bạn có nôn nóng đạt kết quả? Bạn không chấp nhận chờ đợi? Bạn có sẵn sàng vượt qua giai đoạn một cách kiên trì?

4) Bằng trực giác, bạn có nghĩ rằng mục tiêu đó là hoàn toàn đúng đắn để bạn quan tâm?

Nếu không đạt được kết quả mà bạn tìm kiếm, phải chăng ở đó có một thông điệp để bạn nắm bắt và thông điệp đó là gì?

Chớ có ngần ngại cầu xin Thượng Đế những ân huệ, như thể bạn tin chắc rằng chúng sẽ được ban cho bạn: Điều đó chứng tỏ niềm tin mãnh liệt. Hãy tìm biết điều

mà Ngài muốn ban cho bạn. Hãy cảm nhận sự hiện diện của Ngài, và sau đó hãy chắc rằng, dầu bạn cầu xin điều gì, thì điều đó nhằm vào mục tiêu tốt đẹp nhất, chứ không để thoả mãn một nhu cầu ích kỷ. Hãy cầu xin cho thánh ý của Thượng Đế được thể hiện, chứ không phải là ý muốn của bạn, và sau đó hãy cầu nguyện, như thể bạn đang chờ lời cầu xin của mình được chấp thuận. (Ruth Nontgomery, *A World Beyond*).

Một số người đã thể hiện rằng những ước nguyện của họ được chấp thuận khi họ phó thác cho Thượng Đế.

Điều cần biết để tạo ra thực tại của mình, chúng ta phải sẵn có một năng lượng sống lớn lao để hướng nó về một mục tiêu tích cực. Nếu chúng ta hoang phí năng lượng của mình bằng cách day dứt khôn nguôi về những vết thương cũ và những thất bại đã qua, thì chúng ta sẽ không đủ năng lượng để tạo ra tương lai mà chúng ta ao ước, bởi tâm trí chúng ta sẽ duy trì những hình ảnh tiêu cực, chúng ta tiếp tục cảm thấy mình là nạn nhân của quá khứ. Dĩ nhiên, bạn không cần phải phủ nhận những sự kiện đó mà hãy dành thời gian cần thiết để chữa trị. Tuy nhiên, khi chúng ta xem đời mình là toàn bộ những gì mà chúng ta đã khổ sở và đã thoát khỏi, thì chúng ta sẽ giới hạn khả năng vượt qua các chấn thương tâm lý của mình (4).

Làm thế nào tôi có thể phân tích hoàn cảnh hiện nay của tôi theo hướng phát triển?

Vì biết rằng mọi sự đều có mục đích, nên chúng ta quan tâm tìm kiếm ý

định tích cực tiềm ẩn ở phía sau hoàn cảnh hiện tại của chúng ta. Bạn đạt

được gì khi không tiến triển? Đâu là lợi ích? Một người đã kể: 'Tôi nhận một công việc chẳng thú vị chút nào, nhưng vì tôi đang cần tiền. Tôi đã không ngưng nói với chính mình: 'Vì lý do gì mà ta nhận công việc đó? Hầu hết các đồng nghiệp của ta đều chẳng ưa nó. 'Sau khi đã suy nghĩ về mặc khải thứ nhất dạy chúng ta rằng đời là một bí ẩn, tôi quyết định phân tích hoàn cảnh hiện tại của mình như thể nó là một bí ẩn mà tôi muốn xuyên thấu. Điều đó cho tôi một cách nhìn thực sự khác hẳn về những lý do khiến tôi phải làm việc mỗi ngày. Tôi bắt đầu trò chuyện với những người khác và tìm kiếm những thông điệp tinh tế mà họ có thể dành cho tôi. Tiếp cận đó đã hoàn toàn thay đổi động thái của tôi đối với công việc và làm cho trải nghiệm đó trở nên dễ chịu hơn nhiều. Dần dà, tôi phát hiện rằng nhiều đồng nghiệp của tôi đã thất bại trong công việc này sau khi đã từ bỏ mọi ước mơ của họ. Trong khi tiếp tục với công việc mà tôi chán ghét, tiền lương đã che khuất không cho tôi thấy rằng tôi không muốn là một nhân viên làm việc bán thời gian. Nó cũng

không cho phép tôi thất vọng về “tương lai”. Cuối cùng, người đó đã ghi danh vào đại học với hy vọng sau này sẽ trở thành một kỹ sư nghệ thuật.

Để phát triển, bạn hãy xem xét lại mọi phương diện của hoàn cảnh hiện tại của bạn, trong khi tìm kiếm ý định khả dĩ đang tiềm ẩn. Hãy lan tỏa ra quanh bạn năng lượng sống và tình yêu thương, và hãy vững tin rằng, vào một lúc nào đó, vũ trụ sẽ cho bạn đúng điều mà bạn cần. (5)

Bằng cách nào tôi có thể học hỏi và làm gia tăng hiệu năng của mục đích cao cả?

Trước hết, bạn phải thoát ra khỏi quá khứ để suy nghĩ tốt hơn về tương

lai của mình.

Buổi sáng, khi thức dậy, hãy tự hỏi: ‘Đâu là vấn đề quan trọng nhất của tôi trong ngày hôm nay?’. Bạn phải có một quyết định liên quan đến sức khỏe của mình, và bạn không biết phải làm gì. Nếu bạn bị mất phương hướng hoặc thiếu dứt khoát trong lựa chọn, thì hãy đặt câu hỏi bằng một lời phát biểu tích cực liên quan đến kết quả mà bạn ao ước. Hãy nói lên điều đó bằng thì hiện tại, như thể vấn đề đã được giải quyết. Như vậy, bạn có thể phát biểu: ‘Mỗi lựa chọn mà tôi thực hiện đưa tôi đến gần hơn với sức khỏe và sự bình yên của tâm trí’.

Hãy tập thói quen, trước khi ra khỏi nhà buổi sáng, hình dung về diễn biến của một ngày phía trước. Việc khẳng định lòng biết ơn của bạn khiến cho nhiều điều tích cực đổ dồn đến. Mỗi lần bạn thành công, hãy bày tỏ lòng biết ơn. Như thế, bạn sẽ làm gia tăng sức mạnh tích cực của trường sinh lực cá nhân của bạn.

Sự dòi dào, phong phú xuất phát từ một thị độ cởi mở, tin tưởng. Những thị độ của tha nhân cũng có một tác động đối với bạn. Nếu bạn phát triển quan hệ tốt đẹp với những người tích cực và lạc quan, điều đó cho thấy một hiệu quả lớn lao. Hãy né tránh những người bi quan, yếm thế. Bạn có thể loại bỏ những gì? Bạn không quan tâm đến điều gì? Hãy loại bỏ khỏi trường sinh lực thuộc thể lý, tình cảm và tinh thần của bạn những thứ linh tinh gây trở ngại.

Tôi đặt hy vọng vào những ai có ý thức, can đảm và quyết tâm đánh thức những người khác. Nếu điều đó xảy ra, sẽ là một thời Phục Hưng. Hãy lắng nghe những người đang khuyến khích chúng ta trở nên tốt đẹp hơn và đừng nghe những người đang lợi dụng nỗi sợ hãi của chúng ta. Hoặc chúng ta sẽ chứng kiến một suy tàn rất nhanh chóng và kết thúc bằng một kịch bản bi thảm, hoặc giấc mơ về một phục hưng mới sẽ trở thành hiện thực. Điều đó tùy thuộc ở sự lựa chọn của chúng ta. (Larry Dosses, trong *Towards a New World View* của Russell E. Dicarlo.)

Trong Healing Worlds, Larry Dosses viết: 'Chúng cố gây ảnh hưởng và kiểm soát những biến cố, chúng cố vẽ vượt khỏi tầm tay chúng ta. Bí quyết là đừng tìm cách kiểm soát, mà hãy buông thả, để vũ trụ thể hiện sự minh triết của nó. Hãy xem sự cầu nguyện như mời gọi, một thỉnh cầu trân trọng gửi đến vũ trụ để vũ trụ biểu hiện quyền năng một cách nhân từ'. (6)

'Tôi biết mình có một sứ mệnh, nhưng làm thế nào để tôi trở nên có ý thức hơn?'

Vì bạn là một linh hồn đang phát triển, nên số mệnh của bạn là hoàn thiện khả năng yêu thương của mình, ngay cả nếu bạn đang cố gắng làm cho của mình trở nên phức tạp hơn thế. Về chuyện sứ mệnh thuộc về đời sống của chúng ta có bốn ý tưởng được lan truyền:

- a) Sứ mệnh đó hay các mục tiêu đó đang tồn tại ở một nơi nào đó ở 'bên kia' và chờ được khám phá;
- b) Các mục tiêu thuộc đời sống là một hoạt động đặc biệt có thể xác định;
- c) Khi chúng ta biết rõ mục tiêu, đời sống đích thực của chúng ta sẽ bắt đầu;
- d) Chúng ta cần phải làm một điều gì đó đổi mới con người mình để tìm thấy mục tiêu hoặc để xứng đáng với nó.

Một khi đã xác định được mục tiêu, chúng ta có xu hướng nói: Tôi cảm thấy quá bối rối. Tôi có thể làm được gì?

Ở điểm khởi đầu sự tìm kiếm ước muốn nhớ Lại Tầm Nhìn Khai Sinh khởi thủy của chúng ta. Trong Chương 7, chúng tôi sẽ mô tả chi tiết quá trình này để bạn tìm thấy mục tiêu đời sống của mình. Nhưng trước tiên, chúng ta phải phân tích những ý tưởng được lan truyền rộng rãi nhất mà chúng tôi vừa nêu. Chúng ta sẽ xét đến những biện pháp thực tiễn cần thiết để bạn có thể kể từ hôm nay, kết nối với Tầm Nhìn Khai Sinh của bạn.

1. Động cơ bên trong

Trước tiên, sứ mệnh của bạn đang tồn tại bên trong bạn và thể hiện qua những khuynh hướng, những ước muốn và động cơ tự nhiên của bạn. Hãy nghĩ đến điều

mà bạn đang muốn thực hiện. Đó là những hoạt động mang đến cho bạn niềm vui và sự hài lòng? Khi còn nhỏ, bạn thường bỏ ra nhiều giờ liền để làm việc gì?

Nếu chỉ để vui chơi, hãy ghi lên giấy tất cả những hoạt động mà bạn thích thú trong thời thơ ấu, hoặc mang lại cho bạn sự thích thú vào lúc này.

Hãy liệt kê những lợi ích và tài năng của bạn, rồi tự hỏi tại sao chúng làm bạn say mê đến thế. Những lý do và những lực thúc đẩy bạn hành động là những gì định hình nhân cách của bạn. Nếu bạn làm việc một cách hài hoà với những động cơ đó thì bạn sẽ là một phần không thể tách rời của mục tiêu. Dĩ nhiên, bạn không sống bằng các trò chơi, nhưng tính chất của hoạt

động đó cho thấy điều đang thu hút bạn. Mục tiêu tồn tại ở bên trong bạn.

Hãy chăm chú quan sát những gì đang nắm giữ sự quan tâm của bạn.

2. Tìm thấy và sống với quan niệm đời bạn không phải là mục đích cuối cùng, mà là một quá trình

Nói chung, ta tin rằng mục tiêu đời sống công việc có thể xác định, chẳng hạn như nghề nghiệp. Nhưng giả sử mục tiêu đời sống của bạn là biết cảm thông, trắc ẩn hơn với tha nhân? Hoặc giáo dục con cái hoặc là trụ cột trong gia đình? Nếu bạn hiểu rằng mục tiêu đời sống sẽ dần dà tỏ rõ trên đường đời, tâm hồn bạn sẽ chấp nhận mọi điều xảy đến như những thành phần của mục tiêu ấy, chứ không chỉ là công việc mà bạn đang làm để kiếm sống.

3. Không chờ đợi

Đời sống trở nên vô ích hoặc vô nghĩa nếu không tìm thấy mục tiêu. Hãy tận dụng phút giây hiện tại để tiếp cận một cách toàn vẹn với đời sống và được tiếp cận bởi đời sống. Hãy quan sát những sự kiện hàng ngày và vững tin: Bạn đang ở đúng nơi mà bạn phải ở. Bạn đừng quá sốt ruột tìm kiếm mục tiêu, mà hãy giữ mục tiêu được bày tỏ cho bạn. Hãy vững tin vào đời sống và vui hưởng trọn vẹn phút giây hiện tại là điều có thể giải thoát bạn.

4. Bạn là một hệ thống có khả năng tự tổ chức

Mục tiêu của bạn đang trên đà phát triển. Hãy ngưng suy nghĩ rằng có điều gì đó không ổn, hoặc bạn cần phải thay đổi để tìm thấy định mệnh của mình: Sự xác định phương hướng của bạn đang có trong bạn và hoạt động

trong mọi lúc. Ao ước được thuộc về thế gian này của tâm hồn bạn sẽ thu hút những cơ hội phát triển mục tiêu. Bạn phải:

- 1) Theo dõi dòng sinh lực bên trong
- 2) Chú ý đến những gì đang đến một cách tự nhiên
- 3) Thực hiện công việc phải làm
- 4) Tin rằng sẽ nhận được những gì cần thiết để chu toàn công việc

Hoa hồng không tự hỏi nó có chu toàn hay không những chức năng của nó. Như Jack Kornfield đã viết: Trong nhiều truyền thống tâm linh, người ta phải trả lời một câu hỏi: Tôi là ai? Khi bắt đầu trả lời câu hỏi đó, chúng ta bị tràn ngập bởi những hình ảnh và những lý tưởng - những hình ảnh tiêu cực của chính mình và những hình ảnh tích cực có một tiềm năng tinh thần lớn lao - tuy nhiên con đường tâm linh không làm chúng ta thay đổi nhiều, bởi vấn đề là phải lắng nghe những nhân tố cơ bản của con người chúng ta' (7)

Từ Seattle, Pat Brady Waslenko đã gửi cho tờ Celestine Journal 1 thư sau:

‘Đôi khi những kết quả của sự phát triển tâm linh là hầu như không thể nhận thấy, không có những thay đổi cụ thể, có thể thấy được, diễn ra và khẳng định rằng chúng ta đang đi đúng hướng.’

Những người tâm thường dễ dàng tin rằng mình đã làm một điều gì đó không tốt hoặc mình không xứng đáng để cho những sự kiện tích cực diễn ra trong đời mình. Trong trường hợp của tôi, những hy vọng đang trở thành hiện thực ở những mức độ tinh tế. Có hai phương pháp giúp tôi phát triển sự tiến hoá của mình:

- 1) Luôn tự nhắc nhở rằng, bao lâu tôi sẵn sàng thực hiện thánh ý của

Thượng Đế, thì mọi hành động của tôi đều đáng trọng;

- 2) Rà soát lại vào mỗi tối cuối tuần, liệt kê tất cả những sự việc có tính

đồng bộ mà tôi đã trải qua. Nếu không có nỗ lực ấy, nhiều điều tốt đẹp sẽ trôi qua mà tôi không nhận thấy. (8)

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VÀ RÈN LUYỆN NHÓM

Những tiến bộ hoặc những vấn đề liên quan đến chín mặt khái đầu

tiên

Hãy dành thời gian để suy nghĩ về những đổi thay đã diễn ra trong đời bạn kể từ khi bạn đọc Lời Tiên Tri Núi Andes, Mặc Khải Thứ Mười, hoặc bất cứ cuốn sách nào đã để lại ấn tượng cho bạn. Nếu bạn sinh hoạt nhóm, hãy chọn một trong những vấn đề dưới đây để tranh luận. Mỗi thành viên của nhóm ghi ra những suy tư của mình trong khoảng năm phút, rồi phát biểu trong khi những người khác không bình luận. Hãy chăm chú lắng nghe những phát biểu của từng người trong khi gửi đến họ năng lượng sống và tình yêu thương. Đồng thời, hãy nhận xét, liệu có một số ý tưởng của họ đang kích phát những trực cảm trong bạn. Khi những phát biểu đó kết thúc, hãy chuyển sang thảo luận chung.

Những tiến bộ

- Mặc khải nào đã tạo ra những đổi thay quan trọng nhất trong đời bạn?
- Những quan hệ của bạn với người phối ngẫu, với con cái, bạn bè, gia đình hoặc đồng nghiệp đã thay đổi như thế nào?
- Hãy ghi ra ba hoạt động mà bạn rất ưa thích khi còn nhỏ. Và giờ đây?
- Hãy mô tả lý tưởng sống của bạn. Bạn thích sống ở đâu? Công việc

hiện nay của bạn là gì? Bạn bè của bạn và kiến thức của bạn là thế nào? Trên thang độ từ 1 đến 10, bạn đang ở đâu trên con đường của bạn?

- Ba điều làm bạn cảm thấy hạnh diện hơn cả? Đừng ngần ngại mô tả mọi tính cách của bạn.
- Những hoài nghi
- Những mặc khải nào mà bạn không hiểu rõ? Tại sao? Hãy nêu lên những vấn đề đó trong thảo luận nhóm.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Như trên, tr.13 - 14

3/ Thư của AI von Stenzel, The Celestine Journal 2y số 12 tháng 12 năm

1995, tr.7

4/ Caroiyne Myss, *w/iy People Don't Heal: How You Can Overcome the Hidden Blocks to Wellness', Sounds True Studios, Boulder, Colorado, 1994

5/ Michael McCabe, 'A Decade of Opportunity', Sau Francisco Chronicle, 8 tháng Ba 1996, tr.A-4 6/ Larry Dossey, Healing Words: The Power of Prayer and the Partice of Medecine, Harper Saji Francisco, 1993 tr.86-87 7/ Jack Kornfield, A Path With Heart: A Guide Through the Perils and Promises of Spiritual Life, Bantam Books, New York 1993, tr.162 8/ Thu của Pat Brady Waslenko, The Celestine Journal 2, so 2, tháng Hai 1995, tr.6

Phần Hai: BÍ ẨN

3. TRỰC GIÁC - HÌNH DUNG CON ĐƯỜNG

Khi tôi l{m mình tr{n đầy sinh lực và nhận biết những vấn đề chủ yếu của đời sống, và thấy rằng tôi có một trực giác khá rõ ràng về điều tôi phải làm để đạt được giải pháp - nhưng, sau những bước mở đầu đó, thường là chẳng có một sự kiện quan trọng nào xảy ra Hoặc l{ tôi đ~ quên một số kiến thức chủ yếu (...) hoặc cũng có thể tôi hoàn toàn không biết chúng. (Mặc Khải Thứ Mười) (1)

LÀM THỂ NÀO ĐỂ ĐÓN NHẬN NHỮNG TRỰC GIÁC CỦA MÌNH MỘT CÁCH NGHIÊM TÚC?

Khi điện thoại reo, ta trả lời và nhận một thông điệp. Khi trực giác lên tiếng, ta ‘trả lời’ v{ c{n nhắc điều đó. Một trong những nguyên tắc quan trọng của Mặc Khải Thứ Mười l{, để làm sáng tỏ Tâm Nhìn Khai Sinh, ta phải gìn giữ trực gi{c đang xuất hiện trong tâm trí.

Như nh{n vật chính trong Mặc Khải Thứ Mười giải thích: “Khi chúng ta áp dụng những b{i đã học được từ chín mặc khải đầu tiên, những trực giác xuất hiện như những cảm nhận hoàn toàn có tính máy móc hoặc những ấn tượng mơ hồ tho|ng qua. Nhưng c{ng quen thuộc với chúng, thì chúng ta càng có thể tính chất của chúng (...). Nếu chúng ta xua đuổi hình ảnh đó, hoặc nghi ngờ khả năng ph|t hiện của nó l{ chúng ta đ~ bỏ qua sự đồng bộ và sẽ thất vọng. H~y nghiêm túc đón nhận hình ảnh đó v{ giữ nó trong t}m trí”. (2)

Trực giác là những hướng dẫn, chỉ cho ta cách thức xử lý những tình huống mới hoặc những tình huống khó khăn. Chúng thỉnh thoảng cho ta thấy một khuôn mẫu hoặc một c|j nhìn ban đầu về khả năng giúp ta tiến

bước trên con đường. Ta có thể nhận thấy một hình ảnh đầy đủ, một tầm nhìn rõ ràng, có thể có một giấc mơ giữa ban ngày hoặc một giấc mơ trong khi ngủ, với những thông tin đơn giản.

Trong nhiều năm, giáo sư Ernest Hilgard của Đại học Stanford đã tiến hành những nghiên cứu về một phương diện bí ản của nhân cách mà ông gọi là ‘người quan sát giấu mặt’. Dấu trạng thái ý thức của chúng ta là thế nào, nếu chúng ta say ngủ do bị gây mê, do thôi miên phương diện thứ hai thuộc bản ngã của ta luôn cảnh giác và ý thức về mọi điều đang xảy ra và nó phản ứng một cách thông minh (...).

Người quan sát giấu mặt đó triển khai một trí tuệ tách biệt, không vướng bận bởi cảm xúc, mạnh mẽ và chặt chẽ hơn bản ngã của ta (...) Theo tôi thì cho đến khoảng bảy tuổi, chúng ta là một với người quan sát giấu mặt đó, và đó là độ tuổi mà trí năng của chúng ta bắt đầu hình thành và diễn ra mọi sự chia tách. (Joseph Chilton Pearce, Tương Lai Bất Đầu Từ Hôm Nay)

Những xúc cảm, những mộng mơ khi đang tỉnh thức, và sự tưởng tượng thường bị xem là không thực tế. Nhưng nhận xét đó không đúng. Sự tưởng tượng là điều then chốt của công việc mà chúng ta thực hiện bằng tâm trí của mình, bởi nó giúp ta đi vào vương quốc tâm linh để tìm lại một trí thức rất xa xưa. Trí tưởng tượng là năng khiếu của tầm nhìn tâm linh và sự tiết lộ những điều bí ẩn.

Nếu những trực giác là những nguồn thông tin cũng có giá trị như các

giác quan, phải chăng chúng luôn có lý? Mỗi người chúng ta đều có một

‘người th}n’ ở bên trong và người đó không bao giờ bỏ rơi chúng ta, đâu

hoàn cảnh có thể nào. ‘Người th}n’ đó là tiếng nói khe khẽ, trầm tĩnh của trực giác. Và sở dĩ chúng ta lầm lạc, đi sai đường là vì chúng ta nghe theo những giác quan, những dục vọng của mình. Chúng ta bám víu vào những ham muốn, những hình tượng và những vai trò mà chúng ta đang có trong đời, và tất cả những điều đó đều không quan trọng bằng bản ngã đích thực của chúng ta.

Làm thế nào để biết một trực giác là đúng hay sai? Điều đó được kiểm chứng qua những kết quả. Nếu ta có một ý tưởng và khi áp dụng nó, ta luôn nhớ đến con người đích thực của mình. Sau đó, tin tưởng ở sự việc là, đầu có sơ suất trong quá trình hoàn thành mục tiêu, ta cũng sẽ được ban cho thành quả. Như vậy, chuỗi liên kết tự nhiên đã làm xuất hiện một tầm nhìn:

1)Hãy là chính mình;

2)Làm việc;

3)Sở hữu.

Thông thường, chúng ta được chỉ dạy chuỗi ngược lại:

1)Sở hữu;

2)Làm việc;

3) Hãy là chính mình.

Chúng ta ước muốn rồi chúng ta suy nghĩ về điều mà chúng ta phải làm để đạt được những ước muốn đó. Chúng ta tìm kiếm các phương cách, và cố gắng để trở thành con người thật của mình. Hãy nhớ rằng, sớm hay muộn, hoàn cảnh của bạn sẽ sáng tỏ. Nếu bạn đã tìm thấy nhân cách đích thực của mình, hãy tiếp tục con đường của bạn. Bạn không thể sai lầm.

NIỀM TIN

Khi đối diện với những trùng hợp mang một ý nghĩa, điều mà chúng ta cảm thấy trong tâm quan trọng hơn là những hiểu biết đơn giản thuộc tri thức. Một trải nghiệm trực tiếp sẽ gia tăng khả năng 'tin tưởng' của ta. Sự tin tưởng cũng tương tự như một sự chờ đợi chăm chú, trạng thái tinh thần đó có xu hướng làm gia tăng khả năng của trực giác và những cơ hội.

Bạn hãy đọc trong Mặc Khải Thứ Mười: 'Hãy cẩn thận. Mặc Khải thứ mười giúp chúng ta làm sáng tỏ tính chất của những trực giác, gìn giữ chúng trong tâm trí, nhìn thấy con đường đồng bộ của chúng ta một cách toàn diện hơn. Chúng ta biết cách duy trì những trực giác của mình và việc gìn giữ những trực giác và những hình ảnh trong tâm trí cũng diễn ra trong kiếp sau. Vì lo ngại người đang tiến vào chiều kích đó. (3)

Chúng ta tập trung vào kết quả mà chúng ta muốn đạt được và giữ vững niềm tin vào hình ảnh trực giác. Việc nhớ đến lý do đã khiến ta hành động sẽ giúp ta duy trì sự tiếp cận với thị kiến ban đầu, khi cảm giác bị quan hoặc sợ hãi xâm lấn chúng ta. Một tầm nhìn như thế là điều không thể thiếu, bởi đây là một cuộc chiến đấu mà chúng ta không được phép ngưng nghỉ trước khi đạt được kết quả tối hậu.

NHỮNG GIẤC MƠ

Quyết tâm làm hiện rõ tầm nhìn sẽ kích thích vô thức để chuyển cho bạn những thông tin qua các giấc mơ. Hãy nhớ rằng, sự bí ẩn tự nó muốn Những giấc mơ luôn truyền cho bạn thông điệp phát triển con người bạn hoặc về cách thức tốt đẹp tương tác với thế giới. Chúng mang đến cho bạn những chỉ dẫn mà bạn chưa ý

Có hai loại giấc mơ, những giấc mơ hoàn toàn riêng tư và những giấc mơ phản ánh vô thức tập thể. Những giấc mơ lớn lao của những nhân vật quan trọng thuộc nhóm thứ hai, bởi chúng chỉ ra những sơ đồ cho tương lai những loại.

Trong khi một số người bắt đầu có một hiểu biết thực nghiệm về trường tâm linh, về đời sống tinh thần, thì chúng ta phát hiện rằng càng lúc càng có nhiều thông tin được truyền đến cho một số người qua những giấc mơ đầy ắp ánh sáng, và chứa đựng những cổ mẫu (archetypes) những biểu tượng lý tưởng và vĩnh hằng. Để nắm bắt những thông tin đó, chúng ta phải biết:

- 1) Để cho ý định mơ mộng của ta được thực hiện;
- 2) Phân tích giấc mơ dựa trên những huyền thoại vừa thuộc cá nhân vừa thuộc cộng đồng.
- 3) Phân tích giấc mơ để tìm kiếm thông tin;
- 4) Giải thích những biểu tượng của các giấc mơ dựa trên những cổ mẫu.

❖ Những giấc mơ cá nhân

Trong một lần trả lời phỏng vấn, Joyce Petchek, tác giả của ba cuốn sách viết về những giấc mơ - đã kể lại bằng cách nào bà thăm dò các giấc mơ nhằm kết nối những thông điệp mà chúng chuyển tải.

‘Trước tiên, ta phải biết phân biệt nhiều loại giấc mơ khác nhau. Dĩ nhiên, loại phổ biến nhất là những giấc mơ riêng tư, vốn phản ánh những chủ đề của đời sống cá nhân. Những giấc mơ đó không bao giờ cung cấp cho bạn những thông tin mà bạn thấu đạt; nhưng thông điệp sẽ đến một khi bạn sẵn sàng để lắng nghe chúng. Những giấc mơ đó đột ngột xuất hiện nhằm giúp bạn loại bỏ những xúc cảm tiêu cực và biến đổi sinh lực của riêng bạn. Nếu bạn gạt chúng đi, thì chúng sẽ tái diễn. Chúng trở nên càng lúc càng bành trướng, và càng lúc càng gây ra nhiều lo âu. Chúng cũng có thể trình bày những giải thích của cùng một chủ đề, nhưng dưới những khía cạnh khác. Những giấc mơ lặp đi lặp lại đó thường xuất phát từ những chấn thương

tâm lý thời thơ ấu, nhưng chưa được giải quyết. nỗ lực loại bỏ nỗi sợ hãi và tính tiêu cực của những chấn thương tâm lý, tiềm lực tâm thần của bạn sẽ mở ra để khám phá và gia tăng năng lực sáng tạo của cá nhân bạn’.

Các giấc mơ tồn tại trong một trường vô hình bao quanh mỗi người và tràn ngập ý thức của chúng ta khi chúng ta ngủ. Chúng ta tìm hiểu những thông điệp của chúng khi phân tích chúng trong trạng thái tỉnh thức, vẽ lại những hình ảnh đã thấy, hoặc những chỉ dẫn tâm linh mà chúng chuyển đến. Khi xem xét chúng, ta đưa sức mạnh của chúng vào thực tế, và loại bỏ những hàng rào giữa chiều kích tâm linh và

chiều kích vật lý. Từ New York, Allan Ishac đ~ gửi thư cho Celestine Journal (4) để kể lại trải nghiệm của ông như sau: 'C|ch nay nhiều năm, v{o lúc đắm chìm trong trạng thái chuyển tiếp, giữa thức và ngủ, tôi đ~ thấy một thông điệp ghi trên tấm bảng đen của đôi mi đã khép của tôi.' "Những nơi tại New York người ta có thể tìm thấy một sự yên tĩnh v{ thanh thản'. Ishac ghi c{u đó trên một tờ giấy rồi quên đi. Rồi thỉnh thoảng ông thấy nó trong những giấy tờ của ông. Một hôm, khi ông dự tính rời khỏi New York do cảm thấy quá mệt vì nhịp sống, tiếng ồn và sự căng thẳng, ông bất chợt phát hiện rằng giấc mơ đ~ nói với ông: 'Người đang dạy những gì m{ người cần phải học hỏi. Ông nhận ra rằng giấc mơ của ông đang chỉ ra tiêu đề của một cuốn s|ch. Sau đó ông tiên hành nghiên cứu và viết vào những ngày nghỉ cuối tuần. Nhờ một loạt những đồng bộ, Ishac cuối cùng đã cho ra đời cuốn: Những Nơi Tại New York Người Ta Có thể Tìm Thấy Sự Bình Yên Thanh Thản.

Các giấc mơ làm sáng tỏ hoàn cảnh hiện tại

Trong Mặc Khải Thứ Mười, một nhân vật có những giấc mơ chỉ ra các sai lầm trong quá khứ v{ được giải thích vật: "Giấc mơ có một ý nghĩa. Khi mơ, chúng ta du hành một cách vô thức đến chiều kích của giấc mơ: Chúng cho

ta thấy rõ cách thức để đương đầu với những tình huống thường ngày. Mặc khải thứ bảy dạy ta diễn giải những giấc mơ, bằng c|ch đối chiếu hình ảnh gặp trong giấc mơ với đời sống thực". (5)

Những giấc mơ cộng đồng

'Khi ta vượt qua bản ng~ c| nh{ n để quan tâm đến bản ngã cộng đồng, lúc đó xuất hiện những giấc mơ không thuộc loại thông thường. Những giấc đó nổi lên khi ta biết phó thác bản thân cho sức mạnh vũ trụ v{ đón nhận một cách tích cực những bất ngờ.

Joyce Petschek khẳng định. Đó l{ những giấc mơ liên quan đến những người kh|c hơn l{ đến cá nhân chúng ta; chúng cho ta ấn tượng là những giấc mộng linh cảm có liên quan đến hiện tại. Chúng giúp ta đón nhận thông tin từ một nguồn xa lạ, thông tin ảnh hưởng đến đời sống của nhiều người.

'Một giấc mộng linh cảm như thế phản ảnh một sự gắn kết với năng lượng của cộng đồng. Thông điệp có thể làm bạn quan tâm trong một chừng mực nhất định, nhưng nó có một tầm quan trọng và một ý nghĩa rộng lớn. Petschek giải thích: 'Nói chung, khi bạn bắt đầu cảm nhận được những giấc mơ có tính cộng đồng, thì trung tâm của sự quan tâm của bạn đ~ chuyển từ bạn sang những người kh|c'.

Người ta thường kể rằng những giấc mơ có tính tập thể được thắm đẫm trong một ánh sáng trắng rực rỡ hoặc vàng óng. Chúng thâm nhập một cách vững chắc vào ký ức và không bao giờ biến mất. Trong khi mang đến cho chúng ta một quan điểm rộng lớn hơn, chúng truyền đạt những bài học tâm linh sâu sắc. Petschek nói tiếp: ‘Khi bạn thật sự muốn sống theo trực giác, hay ‘trên lưỡi dao cạo’ như tôi thường nói, thì những giấc mơ đó đôi khi l{ những khẳng định duy nhất mà bạn có về cuộc h{nh trình trên cõi đời này

của bạn theo nghĩa rộng nhất. Khi để mình trôi theo dòng, bạn phải tin tưởng vào những gì xuất hiện trên con đường của bạn. Sau đó, đời sống để lộ ra những chỉ dẫn huyền bí của nó.

Trường học ban đêm

Các chuyên gia về giấc mơ gọi một số giấc mơ l{ ‘trường học ban đêm’. Petschek đ~ x|c định một số đặc trưng: Trong những giấc mơ của trường học ban đêm, bạn ở bên kia chiều kích trần gian, trong một không gian bình bông với nhiều người khác, một số là thành phần của cuộc sống hiện tại của bạn, số kh|c đến từ những chiều kích xa lạ và từ những kiếp sống khác. Bầu không khí luôn vừa lạ lùng vừa quen thuộc. Thường thì có một người đang đưa ra những lời giảng dạy bằng thần giao cách cảm, như trong một lớp học. Có những giấc mơ song h{nh, khi hai c|nh}n một cách riêng biệt, cùng mơ thấy một quang cảnh tưởng tượng, từ những góc nhìn khác nhau.

Những giấc mơ lặp lại

Những giấc mơ linh cảm có thể lặp lại, nhưng từ một phương hướng xa lạ mở ra cho người nằm mơ, sự xuất hiện của biểu đồ tâm linh tiềm năng. Có một phụ nữ nằm mơ thấy một phong cảnh của Italy đắm chìm trong một ánh sáng trắng, rực rỡ. Trong hai năm, bà du hành sang Italy, cố công tìm kiếm phong cảnh đó.

Và rồi, khi b{ ‘buông xuôi’ không tìm kiếm nữa, phong cảnh đó xuất hiện trong thực tế.

Những giấc mơ tiên tri

Qua bao thời đại, những giấc mơ tiên tri luôn mê hoặc con người. Chẳng hạn, nhiều người đ~ nằm mơ thấy trước vụ đắm tàu Titanic, hoặc những tai nạn hàng không. Những thảm hoạ đó hiện diện trong vô thức tập thể trước khi chúng xảy ra trong thực tế. Những giấc mộng tiên tri xuất hiện một cách bất ngờ nơi những người có thể dựa v{o c|c thông tin đó để h{nh động, nhưng ở giai đoạn này của sự phát

triển, hầu hết chúng ta đều không có khả năng để làm giảm bớt những hiểm nguy đang đến. Tại sao? Trước tiên là vì chúng ta không tin vào khả năng thay đổi những sự cố qua thần giao cách cảm. Thứ hai, những giấc mộng tiên tri xuất hiện với các cá nhân, và không có một sự đồng điệu hay một cảm quan chung nào dẫn tới h{nh động.

Một giấc mơ liên quan đến thảm hoạ cũng có thể chỉ liên quan đến một người mà thôi. Những thần giao cách cảm khẩn cấp đó nói lên một tình thế tuyệt vọng và bao hàm một rối loạn năng lượng tiềm ẩn. Có ai đó đang tìm sự trợ giúp v{ như thể một tân số vô tuyến, trong cơn khốn đốn, người đó liên lạc được với một trạm thu sóng đang nhận tin bằng thần giao cách cảm. Nếu liên lạc được bằng thần giao cách cảm với người đang lo sợ trong giấc mơ, với những chỉ dẫn rõ ràng về điều phải l{m, thì người nhận tin có thể tr|nh được hiểm nguy thực tế.

Vô thức của chúng ta, qua thần giao cách cảm, có thể tìm đến người mà ta rất tin tưởng, để họ giúp đỡ trong trường hợp ta lâm nguy. Những hướng dẫn có thể đến một cách bất chợt trong những giấc mơ đang rộng mở để đón nhận sự hỗ trợ. Theo Petschek, những ai khẳng định rằng mình không bao giờ nằm mơ thì thường cảm thấy t}m trí tr|u năng đến nỗi họ không thể chấp nhận một thông tin bổ sung nào. Họ không muốn xem xét đời mình một cách chi tiết và phong toả đời sống tiềm thức của mình. Một thị độ như thế sẽ đưa đến sự vô hiệu hoá những chỉ dẫn tinh tế, những

thông điệp trực giác, và mọi cảm nhận về sự trùng hợp.

❖ Mời gọi giấc mơ

Để có thể nhớ lại những thông tin hàm chứa trong các giấc mơ, Petschek khuyên chúng ta nên thực hiện tiến trình sau. Hãy nằm ngửa, đan c|c ngón chân vào nhau. Tiếp đến, đặt các ngón tay theo hình tam gi|c bên trên đ|n r|oi thái dương, mắt nhắm lại, thanh thản lắng nghe nhịp thở. Hãy giữ miệng hé mở. H~y để cho mỗi ý tưởng đến trong tâm trí bèn hình bóng rồi trôi đi, m{ không giữ lại hoặc suy xét về nó. Sau vài phút, khi tâm trí bạn hình như trống rỗng, h~y nêu lên trong đầu một câu hỏi ngắn qua đó bạn ước mong giấc mơ sẽ mang đến cho bạn lời giải đ|p. H~y đưa ra những câu hỏi nhỏ, đơn giản, để yêu cầu có được một thông tin m{ hình như không ai có thể cung cấp cho bạn. Những thỉnh cầu đó có thể hướng đến sự tự hồi phục sức khoẻ của bạn, đến một dự án có tính sáng tạo, đến những chỉ dẫn tâm linh... Hãy lặp lại ba lần câu hỏi, v{ sau đó h~y đưa t}m trí v{o thỉnh lặng và yên ngủ.

Nếu không đạt được lời đ|p cho những câu hỏi, hãy lặp lại những điều đó trong

ba đêm liền. Nếu cũng chẳng đạt được kết quả, hãy rời bỏ việc đó. Bạn chưa sẵn sàng để đón nhận một cách tích cực giải pháp cho vấn đề của mình.

Nhớ lại vào buổi sáng

Buổi sáng, khi thức giấc, hãy giữ hai mắt khép và nằm yên. Hãy giữ lại cảnh tượng sau cùng của giấc mơ để xuất hiện trong tâm trí, sau đó hãy để cho cảnh tượng trước đó nổi lên, rồi cảnh tượng trước đó nữa, như một cuộn phim chiếu ngược. Tiếp đến trên màn ảnh của những giấc mơ, hãy

x từ phần cuối cho đến phần đầu giấc mơ, trong khi ghi vào tâm trí từng lớp cảnh. Khi bạn đã hoàn toàn thức tỉnh, hãy ghi nhận những thay đổi tình huống khác nhau của giấc mơ. Bạn sẽ ngạc nhiên phát hiện rằng, một lần nữa có những đoạn hầu như bị quên, đã quay trở lại. Để khỏi bị nhầm lẫn, bạn có thể đặt cho giấc mơ của bạn một tiêu đề, và xác định từng chủ đề đã xuất hiện, bên lề ghi chú của bạn.

Các biểu tượng và những người nổi tiếng

Nếu giấc mơ của bạn thấm đẫm trong một ánh sáng trắng trong suốt hoặc vàng óng, thì điều đó cho thấy bạn đang ở một ngưỡng và giấc mơ gọi lên cho bạn một con đường mới. Nội dung giấc mơ càng sắc thì càng có tính biểu tượng. Hãy suy nghĩ về từng biểu tượng, trong khi tự hỏi: ‘Đâu là cái cốt lõi, đâu là bài học của biểu tượng đó? Nó có liên quan gì đến đời mình?’. Nếu đọc những cuốn sách giải thích về những giấc mơ, thì hãy nhớ rằng diễn giải của bạn về biểu tượng có hai chiều kích: ý nghĩa thuộc huyền thoại tập thể của nó và ý nghĩa riêng tư dành cho bạn. Nếu có một nhân vật nổi tiếng xuất hiện trong giấc mơ của bạn hãy ghi lại những thành tựu của người đó mà bạn ngưỡng mộ và muốn noi theo. Mỗi nhân vật tượng trưng cho một khía cạnh của chính bạn và khía cạnh đó đang lộ ra cho bạn.

Biến đổi giấc mơ

Khi một giấc mơ làm bạn bồn chồn và lo sợ nó bày tỏ một khía cạnh của nỗi sợ hãi mà bạn đang phải đương đầu, những giấc mơ đầy kinh hãi của những người trưởng thành xuất phát từ những vấn đề chưa được giải quyết đôi khi là những vấn đề trong thời thơ ấu, đôi khi là trong những kiếp trước) và chúng ngăn trở bạn phát triển trên bình diện xúc cảm. Loại bỏ nỗi

sợ hãi sẽ làm bạn tự tin hơn. Và làm gia tăng tiềm năng của bạn cho những triển vọng mới.

Buổi sáng, hãy nhanh chóng nhìn lại giấc mơ, ghi nhận mọi nhân tố. Bạn có đón

nhận thông điệp của giấc mơ, hay bạn có thị độ ngập ngừng? Nếu bạn mong muốn một kết quả khác, hãy nghĩ đến cảnh tượng cuối cùng của giấc mơ. Và viết nó lại với một kết thúc dễ chịu hơn. Chẳng hạn, nếu bạn chiêm bao thấy mình thi trượt, hãy tự nhủ; “Tôi vừa qua một kỳ thi rất tốt đẹp! Tôi cảm thấy rất sáng khoái”. Hãy tưởng tượng một kết thúc huy hoàng cho những giấc mơ của bạn! Trong khi phản ứng như thế, hãy để ý xem một ngày của bạn trôi qua như thế nào. Lối tự thuyết phục đó thường làm gia tăng sinh lực và giúp giảm stress (nhất là khi bạn giữ được tính khô hài!), Và có thể bạn sẽ phát hiện rằng một ngày của bạn diễn ra một cách thoải mái hơn thường lệ. Hãy nhớ rằng những gì thuộc nội giới của bạn diễn ra trước khi diễn ra thực tế thuộc ngoại giới. Những giấc mơ cho bạn thấy tính chất của thực tại thuộc nội giới của bạn, vốn có trước thực tại ngoại giới. Kỹ thuật đơn giản đó giúp xua đuổi cảm giác tiêu cực của tâm trí và mở ra cho bạn những không gian đa chiều kích chưa được biết đến.

Cơ chế của những giấc mơ

Trong khi phân tích giấc mơ của mình, hãy ghi nhận những lựa chọn mà bạn đã thực hiện trong giấc mơ. Chẳng hạn, một phụ nữ đã kể lại: “Tôi chiêm bao thấy mình thức giấc trong một căn nhà xa lạ và cảm thấy khiếp sợ. Tôi bật dậy để biết mình đang ở đâu và tôi thấy cánh cửa đang để mở. Có một người đàn ông đang đứng ở sảnh. Tôi nhìn người đàn ông biến mất qua lối cửa bên trái. Tôi lui vào phòng và thấy bối sợ. Sau đó, tôi đi qua những phòng khác và nhận thấy mình yêu thích nơi này (thông thường, đây

không phải là lối kiến trúc mà tôi thích). Ở phòng cuối có một phụ nữ trẻ (...). Chúng tôi nói chuyện với nhau trong vài phút (...). Sau đó, tôi trông thấy một con mèo đang tha một con vật đã bị cắn nát, hầu như đã chết. Con vật đó trông giống một con kỳ nhông hoặc một con khủng long rất nhỏ. Người phụ nữ trẻ chẳng có vẻ gì ghê tởm trước cảnh đó và định lau chùi những vết bẩn do con mèo gây ra.

Nhưng thay vì thế, cô bắt đầu nói với tôi về những phát hiện khảo cổ học lạ lùng, nhờ những cuộc khai quật ở sân sau ngôi nhà này, người ta có thể đưa ra những bằng chứng phê phán của một nền văn minh cổ xưa. Có những người khác bước vào (...) và tôi được nghe những chi tiết mới về nền văn minh đó và những cư dân của nó”. Trong khi nhìn cảnh khai quật và quan sát những ngôi nhà cổ, người phụ nữ đang mơ nhận ra rằng những con người đã sống ở đây nay hàng ngàn năm, cũng là những người đang phát hiện các phê phán. Bà nói trong mơ: “Nhưng những con người đó, chính là chúng ta”

Đâu là cấu trúc tiềm ẩn của giấc mơ đó? Trước tiên, đó là một giấc mơ có tính

cộng đồng, bởi bối cảnh của nó là bất thường và không thể quên, mãnh liệt và gây ấn tượng, đắm chìm trong một ánh sáng trắng. Nó chẳng chứa đựng một thông tin nào về đời sống của người chiêm bao. C}u “có người kh|c bước v{o” nói lên tính tập thể của giấc mơ đó v{ cho thấy những người kh|c đ~ quan t}m đến những phát hiện đ~ diễn ra trong khung cảnh.

Chủ đề chính được loan báo bằng sự việc con mèo (biểu tượng cổ xưa của sức mạnh t}m lý) tha v{o phòng ăn một vật xưa cũ đ~ bị hư hoại (mắt phân nửa) theo thời gian. Phòng ăn l{ nơi người ta ăn uống và trò chuyện trong bữa ăn. Người phụ nữ mà nhân vật chính gặp trong giấc mơ cho biết cô sẽ dọn sạch những vết bẩn của con mèo, nhưng nh}n vật chính muốn cô kể cho nghe về những phát hiện khảo cổ học. Sự thay đổi đó trong h{nh

động - từ lau chùi những vết bẩn của con mèo đến những phát hiện khảo cổ học - cho thấy rằng người nằm mơ đ~ có một chọn lựa nhằm tìm hiểu những hông tin chứa đựng trong giấc mơ.

Giấc mơ bắt đầu từ phía trước ngôi nhà, Rồi ở giữa nhà và kết thúc ở sân sau. Người đ{n ông bước v{o tượng trưng cho khía cạnh nam tính bị che giấu của người nằm mơ. Người nằm mơ phải cùng lúc quan t}m đến hai khía cạnh nam tính và nữ tính của mình; phải chú ý đến điều đang xảy ra trong hiện tại v{ điều đ~ xảy ra trong quá khứ (phần trước và phần sau nhà). Những phát hiện diễn ra ở s}n sau, nơi d{nh cho đời sống riêng tư v{ những nghi lễ. Giấc mơ tiến từ c|i đ~ biết (phía trước nh{) đến cái không biết (phía sau nhà).

Theo Petschek, trong lớp đầu tiên của giấc mơ, ta thiết lập bối cảnh; trong lớp giữa, h{nh động sáng tạo diễn ra v{ mang đến những thông tin mới; và lớp cuối chỉ ra tương lai có thể xảy đến. Giấc mơ cho thấy những món đồ thủ công được chạm khắc một cách khéo léo trong một chất liệu lạ lùng, tựa như hổ ph|ch, m{ người nằm mơ không thể nhận biết. Cũng trong giấc mơ, người đó thấy mình được tặng một bộ sưu tập những hình nhân nhỏ của nền văn minh cổ xưa, v{ một bản đồ địa hình.

Mang lại nhiều thông tin chi tiết, một giấc mơ có tính cộng đồng như thế sẽ được tiếp nối bởi những chủ đề tương tự.

Một thời gian không l}u trước đó, người có giấc mơ kể trên đ~ viết một bài báo về sự đầu thai. Có thể thông điệp của giấc mơ (những người của nền văn minh rất cổ xưa cũng chính l{ những người ngày nay) phản ánh qua người nằm mơ sự chấp

nhận ngày càng gia tăng về ý tưởng tái sinh.

Những giấc mơ và những nhóm linh hồn

Mặc Khải Thứ Mười gợi ý rằng ở chiều kích tâm linh, những nhóm linh hồn vốn là những hiện hữu khác của chính chúng ta. Những nhóm linh hồn đó truyền cho chúng ta năng lượng sống khi ý thức của chúng ta càng lúc càng phát triển, và khi chúng ta cầu xin được trợ giúp nhằm đạt một mục tiêu tâm linh. Trong Mặc Khải Thứ Mười, ta thấy các linh hồn thuộc vào một nhóm có xu hướng tập hợp lại và tiếp cận thành viên đang sống trên trần gian: ‘Khi chiêm bao, chúng ta gặp lại nhóm linh hồn của chúng ta, và điều đó khiến chúng ta nhớ lại mục tiêu của mình vào đúng lúc đó trong đời. Chúng ta nhận được những chỉ dẫn về mục tiêu ban đầu của đời sống. Sau đó, khi thức dậy, chúng ta còn giữ ký ức đó, đôi khi dưới hình thức biểu tượng’.

(6)

Tuy phần đông chúng ta không nhớ được những cuộc gặp gỡ như thế, nhưng phải nhìn nhận rằng chúng ta có thể nhận được sự trợ giúp trong các giấc mơ. Có thể các nhóm linh hồn là một cách thức khác để mô tả sức mạnh tâm lý. Carl Jung phân tích các giấc mơ như một dòng năng lượng sống. Theo Marie Louise von Franz: ‘Vì thế, khi phân tích các giấc mơ, đoạn kết cũng quan trọng không kém: Nó cho thấy mục tiêu của dòng năng lượng sống (...). Tôi nhớ rất rõ phần cuối của giấc mơ (...) và sau đó tôi biết rằng dòng năng lượng sống đã tiến đến đó, và sự mở đầu của giấc mơ cũng quan trọng bởi nó cho thấy hoàn cảnh hiện tại, nó cho thấy người đang mơ hiện đang ở đâu trong thế giới hỗn độn này. Tiếp đến là một chuỗi sự kiện,

và câu cuối cùng cho thấy phương hướng trong đó dòng năng lượng trôi chảy. (7)

NHỮNG CON VẬT, NHỮNG ĐIỀM BÁO VÀ NHỮNG DẤU HIỆU

Biết đọc những dấu hiệu và giải đoán những điềm báo là công việc của một thứ còn

bị định kể khi chúng ta tìm cách gìn giữ Thế Giới Quan tích cực. Một khi

chúng ta bị mất phương hướng, bối rối, có một dấu hiệu giúp chúng ta chặn đứng trạng thái bất ổn đó. Nó giúp chúng ta làm cho tương hợp ý tưởng của mình với hàm nghĩa mà chúng ta gán cho các dấu hiệu. Một khi nghĩ rằng mình hiểu được hàm nghĩa, chúng ta có cảm tưởng rằng dòng năng lượng của mình đang lớn mạnh, rằng một lần nữa chúng ta có một mục tiêu và chúng ta đang tiến về phía trước.

Con vật xuất hiện vào đầu cuộc hành trình hoặc đầu một giấc mơ sẽ

quyết định sắc thái tổng quát.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật nhận thấy có những con vật đôi khi xuất hiện trong tầm nhìn của mình, khi mình cần những lời khuyên hoặc những lời cổ vũ, khuyến khích. Chẳng hạn, khi cần có một quan điểm rộng lớn hơn hoặc một cái nhìn tổng quát, nhân vật trông thấy một con chim đại bàng. Theo truyền thuyết, chim đại bàng tượng trưng cho sự sáng suốt, can đảm, độc lập, và những thử thách tinh thần. Nhân vật cũng trông thấy hàng chục con quạ - một số đậu trên cây, số khác bay vòng quanh. Là những con vật nắm giữ các qui luật tinh thần, quạ gửi cho nhân vật một thông điệp mở đầu; Ông h~y nghĩ đến những qui luật tinh thần. Cartaneda, nhà nhân loại học v{ cũng l{ thầy pháp nói rằng thầy ông thường hiện hình dưới dạng con quạ.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, chim cắt cũng có vai trò quan trọng. ‘Chim cắt là những con vật lanh lợi và hay quan sát, luôn tìm kiếm cơ hội để có một thông tin, một thông điệp mới. Sự hiện diện của loài vật này khiến chúng ta phải ngay tức khắc gia tăng cảnh gi|c. Thường chúng báo cho ta biết rằng một người đưa tin đang đến. (8)

Trong các văn hoá thổ dân và truyền thuyết cổ xưa, các con vật báo cho ta biết những thay đổi, cung cấp cho ta những phương hướng, v{ mang đến những điều tốt lành. Khi nhân vật chính của Mặc Khải Thứ Mười tìm kiếm

những chỉ dẫn, cảm thấy lo âu về các mặc khải, một con thỏ rừng xuất hiện ở khu rừng, ông ta đ~ có thể hiểu được ý nghĩa của dấu hiệu đó. Khi nhớ rằng thỏ rừng là biểu tượng của khả năng sinh sản, của sự phong nhiêu và đồng thời cũng tượng trưng cho nỗi sợ hãi, nhân vật chính có thể đương đầu với nỗi sợ của mình v{ vượt thắng, trong khi biết rằng sự phong nhiêu hoặc trù phú đó sẽ đến khi ông ta cần.

Các con thú là những khía cạnh tâm lý của chúng ta và chúng ta cần gắn kết với chúng

Trong những nghi lễ khai t}m theo tín ngưỡng truyền thống, sự xuất hiện của một con thú thường, tượng trưng cho đời sống của người thụ pháp và cũng là biểu tượng của một biến cố ngẫu nhiên. Nhà phân tâm học Marie- Loui.se von Franz viết: ‘Trong mọi huyền thoại và cổ tích m{ tôi đ~ nghiên cứu, chưa thấy có trường hợp nào mà nhân vật chính không chiến thắng khi được sự trợ giúp của một con vật hiền lành, tốt bụng.

Ted Andrews giải thích: ‘Tôi đ~ ph|t hiện trong hầu hết các bản văn cổ và các

thần thoại trên thế giới một nội dung mang tính truyền thông liên quan đến tâm trí của các con vật và niềm tin cho rằng những sức mạnh thần thánh nói với con người qua giới tự nhiên (...) Không một dân tộc nào không đề cập đến điều đó

Andrews nhấn mạnh rằng sự tiến cận mang tính khoa học thường đưa chúng ta đến việc xem xét tỉ mỉ những nhân tố của sự vật. Chúng ta đã định mất cảm nhận về sự bí ẩn và loại bỏ sự phụ thuộc lẫn nhau của chúng ta với các loài vật.

Mặc Khải Thứ Mười nhắc nhở chúng ta về chiều kích tâm linh của thế giới tự nhiên trong đó chúng ta đang sống và các suối nguồn trù phú của các chỉ dẫn mà nó có thể trao cho chúng ta nếu chúng ta chịu mở mắt. Andrews khẳng định: 'Các loài vật có nhiều điều để dạy chúng ta. Hầu hết các loài vật

đều thích nghi và sống còn một cách tuyệt vời. Cả chúng ta cũng cần những khả năng đó. Phải chăng lý do tuyệt vời khi học hỏi những bí quyết của chúng? Thế giới động vật cho chúng ta thấy bằng cách nào chúng ta có thể phát triển tiềm năng của mình (...) Mỗi con vật là một cánh cửa mở vào thế giới hiện tượng của tâm trí con người. Nhưng phần đông con người không nhận thức rằng quan điểm của họ đối với các động vật phản ánh quan điểm của họ về chính họ'. (11)

Andrews khuyên chúng ta hãy mở rộng tầm mắt trước tự nhiên bằng cách nghiên cứu các hệ động vật, hệ thực vật mà chúng ta nhận thấy năng lượng sống của chúng được liên kết chặt chẽ với năng lượng sống của chúng ta. Trong khi hợp nhất với sự trù phú của đời sống, chúng ta gắn kết một cách trực tiếp với những cổ mẫu lý tưởng và vĩnh hằng - vẫn đang sinh động qua chúng ta. Theo Andrews: 'Động vật trở thành biểu tượng của một sức mạnh đặc biệt của vương quốc thần vô hình đang hiện diện trong đời sống' (12). Mỗi con vật đều có tính đặc thù và tinh thần mạnh mẽ. Trong các xã hội cổ xưa, sự tương hợp với một con vật đặc trưng được gọi là 'vật tổ'.

Qua các con vật, Thượng đế gửi cho chúng ta những thông điệp, nếu chúng ta có đủ nhạy cảm để nắm bắt chúng. Vũ trụ luôn trò chuyện với chúng ta.

Có thể là, khi mức độ rung động của chúng ta thấp, nếu có một con thú đang ở trước mặt chúng ta chỉ thấy sự hoàn chỉnh những chức năng sinh học thông thường của nó. Như trong Mặc Khải Thứ Mười: 'Khi một nhà sinh vật học có tính hoài nghi thu hẹp các động thái của động vật thành bản năng, thì ông ta chỉ phóng chiếu những giới hạn mà ông ta đã ấn định cho con vật. Nhưng khi sự rung động của chúng ta gia tăng, những hình động của các loài vật mà chúng ta gặp trở nên đồng bộ, bí ẩn và hàm chứa nhiều

chỉ dẫn'. (13)

Trong dòng tiến hoá chúng ta tự phát triển những đặc điểm của động vật

Từ những dòng nước bí ẩn của khởi thủy, những -phình, thái của sự sống đã tiến hoá từ lo{ i c| lên lo{ i lưỡng cư, từ loài bò sát lên lớp động vật có vú; bản ngã của chúng ta, qua những kiếp kế tiếp nhau, đ~ biến đổi. Hệ quả là có một ý thức tổng quát có tính tâm linh bao trùm những rung động của các vương quốc động vật và thực vật - chứ không chỉ vương quốc của con người.

Sự phát hiện các quan tâm thôi thúc chúng ta nghiên cứu ảnh hưởng của vũ trụ ở những nơi sâu thẳm của chính chúng ta. Chúng ta đã biết rằng bào thai con người phát triển bằng cách gọi lại những hình dạng của loài cá, loài lưỡng cư và những động vật có vú đầu tiên. Sự phát hiện giúp chúng ta đi sâu vào nguồn gốc của mình và nguồn gốc của chính vũ trụ. (Deepak Chopra, Le corps quantique.)

Khi một động vật xuất hiện trong một giấc mơ hoặc đời sống thật, điều đó có nghĩa l{ chúng ta sẵn s{ng để đưa thông tin đó v{ o t}m trí đang thức tỉnh của chúng ta. Trong khi phát hiện những cội nguồn chung và những mối liên kết với những chủng loài khác, chúng ta nhận thức về sự cần thiết phải gìn giữ sự đa dạng phong phú của hình thái và ý thức mà chúng ta xuất ph|t. Như trong Mặc Khải Thứ Mười: 'Chúng ta muốn chúng tồn tại không chỉ vì chúng là thành phần của một hệ sinh thái cân bằng, mà vì chúng thể hiện một khía cạnh của chính chúng ta mà chúng ta cố nhớ lại'. (14)

Những điềm báo khác

Khi chúng ta cầu xin được hướng dẫn, cảm nhận của chúng ta trở nên nhạy bén hơn. Khi chăm lo những công việc h{ng ng{y, điều quan trọng là chúng ta phải để đây cho bản thân mình một năng lượng sống lạc quan, đầy

hy vọng. Chúng ta có thể tỉnh cờ nghe được một câu nói nổi bật, hoặc một từ đặc biệt nổi bật giữa sự huyền não của đ|n đông, v{ điều đó chỉ cho ta một phương hướng.

Đ~ có một truyền thống lâu dài và phong phú về các dấu hiệu và sấm ngữ. Kinh Dịch của Trung Hoa là một hệ thống ký hiệu để dự đoln c|t hung, v{ có thể nó là cuốn sách cổ xưa nhất kiểu này. Kinh Dịch quan sát mọi mẫu thức của sự sống, từ

chuyển động của các tinh tú cho đến những quan hệ con người. Từ việc gieo quẻ, nó cung cấp những lời chỉ dẫn. Nhà tâm lý học Carl Jung đ~ bị mê hoặc bởi Kinh Dịch, bởi ông nghĩ rằng các quẻ của nó phản ánh những cổ mẫu của vô thức tập thể. Theo R.L. Wing: ‘Nhờ vào những biểu tượng liên quan đến con người của mọi thời đại và mọi nền văn hoá, Jung đ~ thấy bản chất con người và trật tự vũ trụ kết hợp trong vô thức tập thể. Dịch (hay ‘biến đổi’) trong khi có trong t}m trí một câu hỏi đặc biệt, là một nghi lễ: bạn phải đồng hoà bản ngã của bạn với hoàn cảnh hiện tại, trong khi chú ý tới mọi sự đang đồng thời diễn ra trong vũ trụ’. (15)

Các con số cũng l} những biểu tượng quan trọng mang lại nhiều thông điệp nếu ta dành thời gian để nghiên cứu chúng. Các đạo sư thường xưa đ~ dạy rằng mỗi con số đều có những ý nghĩa có thể giúp ta kết hợp với điều đang xảy ra. Có nhiều giai thoại về những người đ~ thường thấy một con số tự nó lặp lại, v} điều đó có thể cho thấy một t}c nh}n đang hoạt động để mở ra một cánh cửa mới trong chiều kích tâm linh.

Hầu như bất cứ yếu tố n{o cũng có thể chứa đựng những ý nghĩa nếu chúng ta mở rộng t}m trí để đón nhận v} chăm chú lắng nghe những thông điệp của trực giác.

KHAI MỞ CÁC CHIỀU KÍCH

Alice ở xứ thần tiên (nhân vật trong tiểu thuyết giả tưởng của L. Carroll) đ~ đến được nơi đó. Các thầy ph}p đang tiếp tục thực hiện điều đó - họ đi vào một chiều kích không gian khác qua một nơi linh thiêng trên tr}i đất. Chính c}i ý tưởng những nơi linh thiêng gợi lên những đỉnh núi, nơi có những dòng thác, những hang động, những thung lũng, tiếng sói và tiếng gió hú, những hòn đ} tiên tri v} những cánh cửa đưa chúng ta về với những tổ tiên của mình. Thượng Đế nói với chúng ta qua những tiếng thở dài của cây xanh, tiếng thì thầm của đ} đang phơi mình dưới nắng, những dấu tay xa xưa v} thỉnh lặng của những người sống trong hang động thời tiền sử, qua những con đường đất đã bao thế kỷ được dẫm lên bởi những bàn chân trần của những người đã đi để được thần khí - để được tái sinh trong thần khí. Đ~ bao lần bạn đ~ hạnh phúc khi tưởng chừng như dứt hơi trước vẻ huy hoàng lộng lẫy của một cảnh sắc - một cánh rừng mênh mông, một vách đ} cheo leo ng}n thước? Đ~ bao lần bạn cảm nhận sự hùng vĩ của rừng gi}? Đ~ bao lần bạn đ~ phải lặng im bởi tiếng th}c đ} trên những tảng đ}? Hẳn không mấy khi. Những chốn linh thiêng không cần có lời giải thích, không cần có bản đồ. Chúng hiện hữu. Bạn cảm nhận chúng và cái nhìn của bạn mở rộng.

(...) Ngày nay, chỉ một vài nhóm thổ dân biết những địa điểm đó. Họ vẫn còn có thể cảm nhận quyền năng của những nơi chốn thiêng liêng là ở trong một điều gì đó

còn quan trọng hơn cả vẻ đẹp bề ngoài. Họ nhận biết lịch sử của những chốn đó là quan trọng, nhưng họ nhấn mạnh rằng thần khí còn quan trọng hơn. Thần khí tác động lên mọi chủng tộc, nhưng chỉ những ai có một tâm hồn trong sáng (...) Trong thiên nhiên, có một số địa điểm đặc biệt có khả năng giúp con người tiến vào những trạng thái ý thức đã được biến đổi gọi là 'tâm linh' do sự tiếp cận trực tiếp, về tinh thần của nó với con người (James

A.Swan, Sacred Places: How the Living Earth Seeks our Friendship).

Kevin Ryerson là một chuyên gia về trực giác, có khả năng tiếp xúc với những linh hồn xa xưa. Trong những năm gần đây, ông đã hướng dẫn nhiều người du hành đến những địa điểm linh thiêng ở nhiều nơi trên thế giới để thực hiện một sự tìm kiếm và thâm nhập vào điều mà ông gọi là 'cảnh quan của giấc mơ'. Kevin giải thích rằng, mục tiêu của sự tìm kiếm đó là giải quyết những vấn đề thuộc quá khứ, là dành mọi phương diện cho người thụ pháp, để họ có thể nhận những khái niệm về mục tiêu của đời sống, về tương lai, và hấp thụ sức mạnh sinh động của tâm thức tổ tiên. Trong vùng Sedona, Arizona, nơi có nhiều mỏ muối đỏ, có một hẻm vực linh thiêng là Red Tank Draw. Hình thành một bức tường tự nhiên, những thành vách của hẻm vực này có các hình ảnh và những biểu tượng được khắc và sơn vẽ. Khi đi trong hẻm vực, trong sự hoà hợp với ánh mặt trời, người tìm kiếm khái niệm bắt đầu một cuộc khám phá từ lúc mặt trời mọc và kết thúc lúc mặt trời lặn. Được chọn do nó có những sắp xếp thẳng hàng với các phương chính (đông, bắc, tây, nam), theo Ryerson, hẻm vực này phản ánh và gìn giữ những cổ mẫu xa xưa.

Các cổ mẫu xa xưa được thu nhỏ thành một câu chuyện, thu nhỏ vào chính nó, và bạn phát hiện rằng, tựa như những hình khắc trên vách đá, đời sống của bạn không hiện thực khi nó chưa được kể ra như một câu chuyện.

Vào cuối cuộc hành trình, bạn đối diện với một vách đá gồm những tảng đá muối đỏ. Nơi duy nhất trong hẻm vực mà mọi hình ảnh được lặp lại cung cấp cho bạn một cách nhìn có tính liên kết chặt chẽ. Đây là một không gian linh thiêng. Du khách học hỏi được điều gì? Ryerson nói: 'Họ đã biết được điều mà họ cần biết. Nhiều người nói rằng, sau khi ngang qua hẻm vực, họ có những giấc mơ ban ngày đầy ấn tượng. Trí tuệ vũ trụ hiện diện trong hẻm vực và ảnh hưởng đến cuộc sống tinh thần của con người

giống được dành cho tổ tiên của chúng ta cũng được dành cho chúng ta'.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN Thiên định

Hãy chọn một nơi yên tĩnh để bạn có thể an trú và thiền định. Nếu có thể, hãy tạo ra một không khí thiêng liêng cho nơi này. Hãy chọn một giờ giấc đều đặn để thiền định - buổi sáng sớm hoặc lúc chiều tối.

Hãy từ tốn ngồi xuống, giữ thẳng lưng, hai bàn tay đặt nhẹ lên đùi, lòng bàn tay hướng lên trên. Nếu muốn, bạn có thể chọn thể Hoa Sen. Để bắt đầu buổi thiền định, bạn hãy nhắm mắt lại, chắp hai tay ở phía trên trung tâm ngực bạn, đều hơi nghiêng về phía trước. Rồi lại đặt hai bàn tay lên đùi, thở ra trong khi mắt vẫn khép lại hoặc hé mở như hướng xuống đất.

Hãy theo dõi hơi thở của bạn trong khi hít vào và thở ra một cách đều đặn. Khi những ý tưởng xuất hiện trong tâm trí, hãy để chúng tự tan biến. Hãy nghĩ đến hơi thở của bạn. Nếu có một ý tưởng mới xuất hiện trong đầu, hãy để nó trôi đi. Hãy để ý đến từng cảm giác của bạn khi không khí ngang qua mũi bạn, nâng lồng ngực bạn lên, rồi thoát ra khỏi miệng bạn. Hãy thư giãn ở mỗi lần hít vào và thở ra. Hãy chú ý buông thả sự căng thẳng ở những cơ bắp. Hãy tiếp tục theo dõi hơi thở và làm lắng dịu tâm trí, những cảm giác và sự hít thở. Khi trí tưởng tượng bắt đầu bay nhảy, hãy để cho nó đi thật xa. Hãy xem tâm trạng của bạn như một đồ vật, và gọi nó bằng một cái tên như, 'bạn tâm', 'buồn bã', 'hờ hững', rồi quay trở về với sự hít thở. Hãy kiên trì và chú tâm trong buổi thiền định bằng cách luôn quay trở về với nhịp thở. Trong những buổi đầu, bạn hãy giữ thể ngồi này trong năm phút, rồi sau đó 15 ba mươi phút hoặc hơn. Hãy kết thúc buổi thiền định bằng cách hơi nghiêng đầu về phía trước, hai bàn tay chắp lại. Qua động tác đó, bạn biết rằng mình đã sẵn sàng để thâm nhập vào bên trong

chính bạn, và đồng thời gửi một thông điệp cho bản ngã: 'Hãy ngơi nghỉ đôi chút. Hãy cởi mở để đón nhận một sinh lực cấp cao'

Trên nguyên tắc, thiền định ngay tức khắc đưa bạn trở về với phút giây hiện tại, khiến bạn ý thức về phương hướng mà những ý tưởng đang lôi kéo bạn. Thiền định giúp bạn làm dịu tâm trí đang nôn nóng và không ngưng cảnh giác của bạn. Với thiền định, theo thời gian, bạn sẽ nhận thấy rằng ý thức về những tình cảm của bạn cũng như mức độ và sự sáng tỏ của trực giác cũng gia tăng ngay cả khi đầu óc bạn vẫn tiếp tục bay nhảy trong thời gian thiền định.

Sự chú tâm trong ngày

Để gia tăng sinh lực và làm sáng tỏ những ý tưởng của mình, ngay cả khi bạn đang ở nơi làm việc hoặc nơi công cộng, hãy dành ra năm phút - có thể vào giờ nghỉ trưa

- để ngồi một cách thanh thản, hai mắt hạ thấp, nhưng không khép lại. Hãy để ý đến sự hít thở và những cảm giác mà nó gợi lên. Điều đơn giản đó sẽ giúp bạn hoàn toàn hiện diện trong phút giây ấy.

Để rèn luyện sự chú tâm trong ngày, bạn hãy dành ra năm phút nhìn qua cửa sổ. Hoặc, một cách đơn giản hãy ngồi thanh thản ở nơi bạn đang làm việc và hình dung mỗi nhân tố của bối cảnh, trong khi thở ra sinh lực và tình yêu thương cho môi trường xung quanh. Làm lắng dịu tâm trí trước khi thiền định cũng tựa như lau dọn ngôi nhà trước khi khách đến. Để bắt đầu thiền định, trước tiên bạn phải ngồi xuống và xua những lo lắng ưu tư ra khỏi tâm trí. Hãy để ý đến tâm trí, thư giãn nó, cho đến khi nó tuân theo nhịp hít thở đều đặn của bạn.

Trí tưởng tượng tích cực

Nếu bạn muốn làm gia tăng khả năng trực giác của mình, mỗi khi có một cảm nhận hoặc một hình ảnh vụt qua tâm trí, hãy củng cố nó bằng cách ghi lại để lưu giữ những ý tưởng. Để thực hiện một liên kết cụ thể ý tưởng, hãy

bắt đầu bằng cách sử dụng trực giác, sau đó xây dựng một câu chuyện. Hãy để cho ngòi bút diễn đạt tất cả những gì đang băng qua tâm trí bạn. Đừng dừng lại, đừng thay đổi điều gì, tiếp tục viết, lấp đầy khoảng hai ba trang giấy. Sau đó, bạn có thể đọc lại ngay, hoặc để đến vài hôm sau.

RÈN LUYỆN NHÓM

Quán tưởng về sự an bình trên trần gian

Nếu bạn muốn góp sức cho sự an bình trên trần gian, nhưng không biết phải tiến hành như thế nào thì hãy thực hành phương pháp quán tưởng, mỗi ngày một lần hoặc mỗi tuần vài lần. Hãy thiền định cho đến khi bạn cảm thấy thư giãn và lắng dịu. Sau đó, hãy đưa vào tâm trí một hình ảnh an bình. Một khi đã đạt được một hình ảnh làm cho tâm hồn bạn đầy ắp tình yêu thương và sự sống đích thực, hãy nghĩ đến nó ngoài những lúc bạn thiền định. Bạn không nên ngạc nhiên khi gặp cơ hội có thể phát triển công cuộc tạo dựng sự an bình.

Hãy nhớ rằng, sinh lực tiến theo ý tưởng, và tầm quan trọng của một sự việc là ở sự tập trung của bạn. Hãy tạo ra một hình ảnh thị giác mạnh mẽ cho điều mà bạn đang quan tâm. Hãy chọn một lĩnh vực đang thu hút bạn nhiều hơn cả và tập trung vào sự thực hiện một cách có hiệu quả hành động tích cực đó.

Đề tài thảo luận nhóm

Bằng cách nào bạn xử lý những hoài nghi và sợ hãi, khi trực giác hình như đang gọi lên cho bạn một ph mới?

Có chăng một số con vật đ~ xuất hiện trong đời bạn vào những thời điểm đặc biệt?

Áp dụng trực giác

1) H~y lu}n phiên đón nhận những thông điệp trực gi|c được ph|t đi từ những thành viên của nhóm. Bài tập này có thể kéo dài từ 5 đến 10 phút cho mỗi người và khá hấp dẫn. Người tham gia ngồi đối diện với những người khác, hai mắt nhắm lại, lặng im. Mỗi người chăm chú lắng nghe năng lượng sống của người kia, rồi nói lên những chỉ dẫn hoặc những hình ảnh tích cực mà họ nhận được từ người đó. Mỗi người nói lên một cách tự phát theo những hình ảnh xuất hiện trong tâm trí. Một người giữ nhiệm vụ ghi lại những dữ kiện được nêu lên. Khi bạn cảm thấy năng lượng sống của mình đ~ cạn, h~y để cho người đó nói lên sự chính xác của những thông tin đ~ nhận.

2)Hãy sử dụng Kinh Dịch hoặc một phương ph|p n{c kh|c để hỗ trợ cho trực giác.

3)Viết những cảm nhận ra giấy.

Tác động trên những giấc mơ

Hãy phân tích nội dung của một giấc mơ. H~y đảm bảo rằng mọi thành viên của nhóm đều ưa thích tham gia hoạt động này, bởi nếu không sự phân tích, các giấc mơ sẽ trở nên chán ngắt.

Hãy tìm kiếm thông điệp đang tiết lộ những điều mà bạn không ý thức trong cuộc sống hiện nay.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Như trên.

3/ Redfield, như trên, tr. 102-103

4/ Thư của Allan Ishac, The Celestine Journal 2y số 6, tháng Sáu 1995, tr.7

5/ Redfield, như trên, tr.106

6/ Redfield, như trên, tr.116

7/ Marie—Louise von Franz, On Divination and Synchronicity: The Psychology of Meaningful Chance, Inner City Books, Toronto 1980, tr.80 8/ Redfield, như trên, tr.294 9/ Von Franz, sdd, tr.77

10/ Ted Andrews, Animal-Speak: The Spiritual and Magical Powers of Creatures Great and Small, Llewellyn Publications, St. Paul, 1994, tr.IX 11/ Như trên, tr.x 12/ Như trên 13/ Redfield, sdd, tr.293 14/ Như trên, t-r.221

15/ R.LAVing, The i Ching Workbook, Doubleday, New York, 1979, tr.7

4. LÀM SÁNG TỎ

Tôi nghĩ đến tất cả những nhóm m{ tôi đ~ tham gia, có những người đ~ quý mến nhau ngay từ buổi đầu, trong khi một số kh|c đối chọi nhau ngay tức khắc. Tôi thầm nghĩ: Liệu giờ đ}y nh}n loại có sẵn s{ng để nhận biết nguồn gốc xa xưa của những phản xạ vô thức đó? (Mặc Khải Thứ Mười) (1)

Những mặc khải dạy chúng ta rằng cách thức tốt nhất để ta có thể tạo dựng cho chính mình là chứa đầy năng lượng tích cực và tình yêu thương. Tuy nhiên, nếu muốn hiện hữu trong dòng chảy của đời sống, thì chúng ta cũng phải ngưng phung phí sinh lực qua những cuộc trao đổi lặp đi lặp lại và vô ích. Nếu để thất thoát sinh lực của mình, ta không thể tích lũy đủ sinh

lực tích cực nhằm tạo ra một đời sống m{ ta ao ước. Ta mất sinh lực khi để cho những người khác chiếm đoạt nó, đồng thời chúng ta không ý thức về những cơ chế thống trị của mình.

Rất nhiều lần trong ngày, chúng ta tự nhủ: ‘Chẳng hiểu tôi đã làm gì với thời gian của mình ‘Có lẽ chẳng bao giờ tôi hoàn tất công việc n{y’, hoặc những c}u đại loại như vậy. Mỗi lần hoang phí sinh lực của mình, ta biết rằng có một số người đang thao túng ta một cách dễ dàng, làm cho ta mê mụ đi, khiến ta trở nên điên giận hoặc cảm thấy có lỗi.

Khi chúng ta đ~ đạt đến mức độ của sự nhận thức của mặc khải thứ mười, Tâm Nhìn Khai Sinh sẽ dẫn đưa chúng ta đến những người mà ta cần gặp và chỉ cho ta phần việc mà ta phải l}m. Điều đó l} h{ i ho{ với Thế Giới Quan, ở chừng mực m{

ta còn quan tâm đến những hệ quả của những hành động đối với tha nhân và khi ta tích cực tìm cách làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn đối với mọi người. Một khi ta đã đạt đến mức độ đó, một phần lớn những vấn đề trước kia đã bị quét sạch, và ta không tìm cách kiểm soát những người khác. Vậy thì, tại sao vẫn còn để cho những người khác thao túng ta trong một số tình huống?

Để bắt đầu, bạn hãy nhớ lại: ‘Tôi biết rằng ngoại giới phản ánh tình trạng bên trong của tôi’. Henry tự hỏi: ‘Tôi có còn bị mắc kẹt trong động thi xưa cũ của mình, một động thi được lập đặt bởi cơ chế thống trị. Phải chăng tôi đang sống lọc những nhận thức về chính mình và về những người khác nhờ một phương pháp xưa cũ, bởi vì tôi cảm thấy bị đe dọa hoặc lo sợ? Dù là những dấu hiệu hoặc những trực giác mà tôi không biết đến sau này?’. Nếu trong bạn đang diễn ra một cuộc đấu tranh liên quan đến ai đó, hãy kéo dài thời gian trước mỗi buổi thiền định. Hãy tìm kiếm, trong các giấc mơ, những kịch bản cho thấy một hình ảnh sinh động khác về tâm trạng hiện nay của bạn, và áp dụng thông điệp cho cuộc xung đột với người đó.

Khi đạt đến mức độ của sự nhận thức của mặc khải thứ mười, thì chúng ta sẵn sàng thấy phản ứng tiêu cực đối với một số cá nhân là xuất phát từ mối quan hệ trong một kiếp trước xa xưa nào đó của ta với họ. Mặc khải thứ mười gợi ý rằng những xúc cảm tức giận, căm ghét - có cả nỗi sợ bị phản bội - không hợp lý đó có thể là những ký ức còn sót lại của những vấn nạn không được giải quyết, trong những kiếp trước. Dĩ nhiên, chúng ta cũng cảm thấy những xúc cảm tích cực nhưng không hợp lý đối với một ai đó: Chúng thường cho thấy những trải nghiệm rất phong phú mà ta đã có với sinh linh đó. Trong mức độ mà những xúc cảm tiêu cực làm điên đảo và ảnh hưởng đến khả năng sống theo dự định của chúng ta, thì nên chú tâm đến điều được trình bày trong chương này, nói về cách thức để tháo gỡ những khúc mắc, những ràng buộc về năng lượng tiêu cực đang trói buộc chúng ta.

LÀM SÁNG TỎ NHỮNG CƠ CHẾ THỐNG TRỊ ĐÃ ĐƯỢC , TẠO RA TRONG CUỘC SỐNG

Mặc khải thứ sáu gợi ý rằng, trong thời thơ ấu chúng ta đã bắt đầu áp dụng một số động thi để được gắn kết với cha mẹ mà chúng ta phụ thuộc để khôn lớn. Những hành vi ứng xử đó đã được phát triển từ những nhận thức về cha mẹ và ở mỗi trường hợp, chúng ta phản ứng theo một cách thức nhất định. Theo thời gian, những động thi đó trở nên cố định và biến thành cái mà chúng ta gọi là “những cơ chế thống trị”, Chúng ta có xu hướng làm chủ mối quan hệ mà chúng ta đã có với Sự yêu thương về quan tâm. Như thế, chúng ta cũng biết cách làm chủ bối cảnh, theo cách duy nhất mà chúng ta được biết, ở mức độ đó của sự phát triển. Nó đã trở

thành một cơ chế, vì chúng ta tiếp tục lặp lại th| độ đó ở tuổi thành niên, trong khi vẫn bị ghim chặn bởi những phản ứng đã lỗi thời.

Ở tuổi trưởng thành, những s|ch lược kh|c nhau đó trở nên không những không hữu hiệu và không thoả mãn, mà còn ghim chặn những đồng bộ có thể tỏ lộ Tâm Nhìn Khai Sinh cho chúng ta. Trừ khi chúng ta nhận thức về những sơ đồ phản ứng đó, còn không chúng ta sẽ mắc kẹt! Chẳng hạn, ta có thể trở thành kẻ hăm dọa, những kẻ tìm c|ch đe dọa người khác để buộc họ phải cho ta điều ta mong muốn, và ta thực hiện điều đó bằng th| độ gây gổ, dọa nạt, cho mình là trung tâm. Là những kẻ hăm dọa, chúng ta sợ mình không được kính nể và vì thế chúng ta muốn loại bỏ những đe dọa tiềm t|ng đối với tự do hoặc sự kiêu căng của chúng ta. Sự thật là kẻ hăm dọa thường không biết đ|u l| nhu cầu và những tình cảm đích thực của mình.

Những kẻ hăm dọa xem thế giới như một chiến trường. Mỗi lần chúng ta h|nh động trong khi bị thôi thúc bởi nhu cầu làm chủ sự việc, thì chúng ta giới hạn mình với mọi trợ giúp của Thượng Đế, hoặc hoàn toàn cắt đứt sự trợ giúp đó. Nếu kẻ hăm dọa nghĩ rằng đời sống là cuộc đấu tranh và tha nhân là kẻ luôn chờ đợi lúc thuận lợi để tước đoạt quyền lực của y thì như thế y sẽ thu hút loại ình huống đó. Sức mạnh tiến theo ý tưởng. Trận chiến đang diễn ra bên trong một cá nhân sẽ thể hiện ra bên ngoài, trong thế giới hiện thực.

Loại người như thế sẽ không thể nắm giữ thế giới quan nếu lối tương t|c chính của y l| đối đầu và gây gổ. Y sẽ quá bận rộn để tiến hành những trận chiến bên trong đến nỗi chẳng thể giúp đỡ tha nhân. Tất cả những ai đóng vai những kẻ hăm dọa trong đời sống riêng đều là những người góp phần duy trì thế giới quan xưa cũ trong khi l|m lan toả tâm tính gây hấn trong trường ý thức.

Những kẻ cật vấn thì xem thế giới như một trò chơi xấu xa. Họ luôn quan sát những người kh|c để tìm thấy điểm yếu của họ v| h|nh động nhằm đạt

được lợi ích. Họ hạ thấp những ý tưởng của tha nhân bằng cách nêu lên những câu hỏi khiến họ tách rời tha nhân, thay vì tạo ra một quan hệ hỗ trợ trung thực. Một tranh luận chính đ|ng thì chẳng liên quan gì đến cơ chế thống trị của kẻ cật vấn, vốn được tóm tắt thành một phản ứng có tính máy móc nhằm đ|nh cấp sinh lực của người khác và giữ cái ấn tượng làm chủ mọi sự việc. Ai thường xuyên ngăn trở người đối thoại với mình, là người muốn người khác xem mình là một nhân vật quan trọng, muốn được người kh|c luôn chú ý đến. Nếu người đó nêu lên một câu hỏi, thì bạn phải trả lời và ngay tức khắc đặt mình vào thế phòng thủ. Do đó, nhu cầu được là nhân vật quan trọng của người đó tạo ra một yếu tố gây chia rẽ, xói mòn, chẳng giúp hình thành một cách nhìn tích cực để thực hiện một dự án hoặc

thay đổi thế giới. Sự thôi thúc của bản năng khiến người đó ph| bỏ những ý tưởng, thay vì coi mở để đón nhận sự khôn ngoan của tha nhân. Ở tầm mức nhân loại, cơ chế đó duy trì ý tưởng chia tách, phân biệt, nghi ngờ và thù ghét.

Một loại khác là những kẻ l~nh đạm, những kẻ luôn sợ bị mắc sai lầm, bị chỉ trích hoặc bị xem l{ người thiếu năng lực, bất t{i; do đó, họ ít khi bày tỏ ý kiến của mình. Thị độ lạnh nhạt đó cũng làm cho mọi người trở nên xa cách nhau, trong khi giữ thị độ khép kín, cho rằng cách ứng xử của mình là chính đ|ng. Khi sự việc trở nên không xuôi thuận, người l~nh đạm không thể thấy rằng mình đ~, một cách vô thức, gây ra sự thất bại do không thực sự tham gia vào sự kiện. Những người l~nh đạm thường nhút nhát, hoặc e sợ tha nhân biết được những tình cảm của mình; sự thực là, họ e ngại (do có cha hoặc mẹ là người cất vấn hoặc hăm dọa) bị ai đó không chấp nhận, họ cảm thấy mình bị xoá sổ, như đ~ chết: khiến họ phải chọn một động thái để sống còn.

Những người l~nh đạm xem tha nh}n như l{ những kẻ x}m lược tiềm

tàng. Ngay cả khi có những quả quyết với họ rằng họ có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn, thì những người l~nh đạm cũng vẫn khước từ dần thân. Vốn th những người l~nh đạm luôn nghi ngờ những lý lẽ được đưa ra, nghi ngờ những động cơ của tha nh}n, v{ có xu hướng lùi lại trước những cuộc gặp gỡ.

Loại người nạn nh}n luôn xem đời sống là bất công, Đối với họ, những rắc rối luôn đến từ bên ngoài, từ tha nhân hoặc từ hoàn cảnh. Thế giới là không thể kiểm soát được, và ta phải tự vệ bằng mọi giá. Bạn có thể nhận ra thị độ của loại người nạn nhân qua những câu thuộc loại: 'Người ta chẳng thể thay đổi được gì', 'Chẳng bao giờ tôi có được một chút gì dành cho mình', 'Tôi sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi',... Loại người nạn nhân cảm thấy mình bất lực, v{ thường xuyên nói về những nỗi khổ, những vấn đề của mình. Họ x|c định họ bằng những chấn thương t}m thần đ~ qua; họ thu hút sự chú ý v{ năng lực của những người chung quanh bằng cách không ngừng tập trung vào những điều tiêu cực để cho những người khác, do bị mắc lừa, quan t}m đến họ.

Sự thực là toàn bộ nền văn ho| của chúng ta đều xây dựng trên sự nạn nhân hoá. Nhờ có truyền hình, chúng ta có thể có mặt ở hầu hết những nơi đang xảy ra thảm kịch, những tội ác. Phần lớn những tường thuật trên các phương tiện thông tin đại chúng đều duy trì quan điểm là, trừ khi rất cần trọng, còn không, tất cả chúng ta sẽ bị sát hại, bị trắng tay. Kẻ nạn nhân hướng vào những phương tiện tiêu cực của Thế Giới Quan. Nếu, vì lý do n{o đó, nhân loại suy tàn, thì họ có lý do khá tốt để giải thích cho sự không h}nh động của họ.

Về tâm trạng nạn nhân, Caro Lyne Myss, cho rằng chúng ta biến những thử thách mà mình phải chịu thành sức mạnh, và trở nên phụ thuộc vào địa vị mà các thách thức đó ban cho. Chẳng hạn, chúng ta luôn kể ra những chi

tiết cay đắng của câu chuyện mà chúng ta đã trải qua, nói về những đau khổ mà chúng ta phải chịu đựng...

Hiển nhiên, một khi điều tiêu cực xảy đến, thì bạn cần được trợ lực, được vững lòng, và có một thời hạn để đương đầu với hậu quả của nó. Với thời gian, bạn hồi phục và tiếp tục con đường. Nhưng nếu bạn để cho vết thương của mình vẫn rỉ máu và sử dụng nó để phân loại mọi sự kiện, thì nó sẽ lý do để bạn biện hộ và giải thích cho những thất bại của mình.

Chúng ta để lại một phần tâm hồn trong những 'chấn thương' tâm thần thời thơ ấu, và tiếp tục khơi dậy chúng bởi thấy chúng vẫn còn bất công. Năng lực mà chúng ta chiếm đoạt được từ những lắng nghe những tâm sự của ta, cho ta sức mạnh. Như vậy, ta không thể hoặc không muốn từ bỏ những đau khổ xưa cũ. Dĩ nhiên, trong quá khứ, tất cả chúng ta đều nếm trải những thử thách mà cho chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu ta cứ giữ những sự kiện đó trong hiện tại, thì sẽ làm suy mòn năng lực tâm lý mà để tìm ra một con đường mới, để thực hiện tầm nhìn khai sinh của chúng ta.

Một khi sự cảm nhận của ta thay đổi và nhận thức rằng những sự kiện đó có thể xuất phát từ một lý do đúng đắn, thì ta có thể từ bỏ ý tưởng cho rằng ta đã bị tổn thương. Như Myss đã nói: 'Lúc đó, bạn sẽ được giải thoát khỏi cảm nhận đang làm bạn suy yếu (...). Và cảm nhận của bạn sẽ vươn lên một mức độ cao (...) Sự tha thứ có một tác động đáng kể bởi bạn đã loại bỏ ra khỏi tâm trí mọi chê trách, mọi lý do bào chữa và mọi tình cảm bất lực được gắn liền với một kiểu công bằng ăn miếng trả miếng'. (2)

Cuộc đời họ dần thay đổi khi cảm nhận nội tâm của bạn biến đổi. Nếu bạn không còn chú tâm đến cung cách mà bạn đã gây đau khổ cho bạn, những quan hệ của bạn sẽ dần thay đổi. Theo Myss, "Kể từ lúc bạn ngưng là một nạn nhân, thì bạn sẽ không còn đồng hành với các nạn nhân... Các

nạn nhân sẽ thốt lên: 'Sao bạn đổi khác thế?'. Điều đó sẽ không làm họ hài lòng, và họ sẽ xem bạn như kẻ phản bội. Bạn cần có đủ sức mạnh để chứng tỏ cho người khác thấy rằng bạn đã thay đổi bởi vì bạn không thể gánh vác nỗi khổ của mọi người. Có thể bạn sẽ lo sợ và tự hỏi: 'Đời tôi sẽ ra sao nếu tôi tiếp tục theo con

đường của mình? Sẽ như thế nào khi những mối quan hệ của tôi dựa trên sự tự tin, của tôi và những người đối thoại với tôi?' Khi nói ra những gian nan của mình cho một ai đó, bạn có nhiều mục tiêu giấu kín: 1) tịc động lên người khác; 2) thống trị người đó; 3) tiên liệu một ngày n{o đó sẽ gặp khó khăn v{ cần sự trợ giúp, v{ điều đó trở nên một sự thao túng được hoạch định từ trước". (3)

Ồ khoá: Làm thế nào bạn có thể làm cho họ nghe lời bạn? Bằng cách nào bạn có thể mở họ ra?

Chìa khoá: Đơn giản thôi. Hãy trao cho họ toàn quyền. Hãy cho họ biết sự thật. Hãy trung thực.

Ồ, phải chi chúng ta có thể mở họ ra để họ chấp nhận những lý lẽ của chúng ta! - thật vậy, nếu tha nhân lắng nghe bạn, thì ngay cả một lý lẽ đơn giản nhất cũng có thể thuyết phục họ. Ngược lại, nếu tha nhân không muốn lắng nghe thì lý lẽ, dầu khéo léo đến mấy, cũng vô ích. Việc để cho tha nhân toàn quyền chấp nhận hoặc khước từ những lý lẽ của ta, sẽ xua đi nỗi sợ của ta đối với tha nhân, nỗi sợ luôn làm chúng ta thất bại.

Khi nhận biết rằng chính tha nhân mới có quyền quyết định theo lý lẽ của bạn hay không, bạn đã tạo ra một tình huống mà chẳng ai là người thua thiệt. Nếu chúng ta không dành cho người khác cái quyền đó, họ sẽ luôn khép kín và không lắng nghe những lý lẽ của chúng ta, và chúng ta luôn thất bại. (Gerry Spence, *Biết Thuyết Ph*

LÀM RÕ NHỮNG XÚC CẢM TIÊU CỰC

Những xúc cảm tiêu cực luôn hiện diện trong mọi cơ chế thống trị. Vấn đề là chúng ta có xu hướng là một kẻ hăm dọa hoặc một nạn nhân, là tất cả chúng ta đều đi qua những xúc cảm tiêu cực: nghi ngờ, ngạo mạn, bất an, tức giận, ganh ghét, hoặc ham muốn. Những xúc cảm đó xuất phát từ nỗi sợ hoặc từ sự đau khổ mà chúng ta cảm nhận khi nghĩ rằng mình đ~ không l{m chủ được đời mình. Những trạng thái tiêu cực đó l{m suy mòn năng lực và cản trở những dự định nhớ đến Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng ta. Vì vậy, quả là hữu ích khi ghi nhận đ}u l{ những lúc mà trạng thái xúc cảm đó tạo ra sức ì, hiển nhiên một đời sống đầy đủ thì bao gồm mọi xúc cảm, bởi mỗi một xúc cảm đều chứa đựng một thông điệp. Nhưng nếu bị dính bẫy trong một nội tâm nặng nề, thì ta sẽ nhìn cuộc đời với cái nhìn hẹp hòi, thiếu cận và tạo ra một năng lượng tiêu cực lớn lao hơn, thứ năng lượng làm che mờ đầu óc ta. Việc tạo ra một Thế Giới Quan tích cực đòi hỏi ta phải biết thích nghi,

uyên chuyên và cởi mở trước tha nhân. Lần tới, nếu gặp một vấn đề về giao tiếp hoặc xung đột với ai đó, thì hãy để ý xem, cơ thể của bạn có vẻ nặng nề như thế nào.

Làm sạch trường năng lượng

Để làm sạch trường năng lượng, chúng ta phải:

1/ Phát hiện những cơ chế thống trị;

2/ Thay thế những phản ứng xưa cũ bằng những giải pháp có tính sáng tạo;

3/ Để cho quá khứ sang trang và đi tiếp con đường.

Barbara là một nhà khoa học đã hai mươi năm nghiên cứu về năng lượng của con người. Được xem là một trong những chuyên gia hàng đầu trong

lĩnh vực trị bệnh bằng tâm linh, bà xem trường năng lượng của con người như một cấu trúc nguyên khối. Theo Barbara (tác giả quyển Bàn Tay Ánh Sáng), trường năng lượng của chúng ta không ngưng đổi mới, bởi nó liên tục xử lý dòng thông tin đến đó. Những thói độ và quyết định của chúng ta làm biến đổi sự vận động của trường năng lượng. Barbara giải thích: 'Khi bạn tha thứ, những hiện tượng tuyệt vời diễn ra. Có một sự căng thẳng và một năng lực ứ đọng bị giữ lại trong trường năng lượng, mỗi lần bạn không chấp nhận một điều gì đó trong tâm trí. Trong chính cơ cấu năng lượng của bạn, bạn tạo ra những mất cân đối, hậu quả của sự ngoan cố đối với chính mình. Những mất cân đối sẽ đưa đến bệnh tật. Khi tha thứ, bạn giải tỏa dòng chảy trong trường năng lượng của bạn, để nó làm sạch. Khi bạn không chịu tha thứ, thì có một sơ đồ rõ rệt hình thành trong trường năng lượng của bạn. Các mép ngoài của sơ đồ này trở nên cứng nhắc và gây vụn khi bạn tiếp xúc với người đó. Bạn sẽ không để cho năng lượng của mình chảy sang người đó bằng nhiều cách khác nhau. Giữa mọi sinh linh luôn diễn ra sự trao đổi năng lượng một cách bình thường (...). Nhưng nếu có một tình cảm không khoan nhượng, thì điều đó sẽ ngưng lại. Sự tắc nghẽn sẽ diễn ra nơi tha nhân có liên quan. Thông thường, đó là một con đường hai chiều'.(4)

Làm sáng tỏ cá nhân là một phần trong quá trình tâm linh hoá chiều kích trần gian

Như mặc khải thứ 3 đã nêu, chúng ta nằm trong trường ý thức thiêng liêng (trước khi nó bị nhào nặn bởi ý thức con người). Mỗi ý tưởng, mỗi hành động không chỉ ảnh hưởng đến trường năng lượng cá nhân, mà còn ảnh hưởng đến những người mà

chúng ta đang có những ảnh hưởng liên quan nghiệp báo, và ảnh hưởng đến trường năng lượng vũ trụ. Trong khi

thanh lọc năng lượng cá nhân, ta tiến đến sự hợp nhất những chiều kích thuộc vật chất và những chiều kích thuộc tâm linh ở bên trong. Vì mỗi chúng ta là một tia sáng Thượng Đế, nên mỗi sự làm sáng tỏ tạo thêm năng lượng và tình yêu thương cho những mục tiêu được gắn liền với tiến hoá. Như nhiều ch}n sự đ~ khẳng định: ' Nếu bạn muốn thiết lập hoà bình trên thế giới, thì trước tiên phải thiết lập nó trong chính bạn'.

(Một sự việc không tạo ra một sự việc khác, cũng chẳng khiến sự việc khác tự xảy ra, như nguyên lý nhân quả tuyến tính khẳng định; một sự việc giúp một sự việc khác xảy ra hàng cách cung cấp tho nó một cơ hội, một địa điểm hoặc một bối cảnh và - thật thần kỳ! - sự việc thứ hai, đến lượt nó ảnh hưởng đến sự việc thứ nhất. Ở đây có sự hiện diện của một động lực tương hỗ. Sức mạnh không cố hữu với mọi thực thể, nhưng với những quan hệ giữa những thực thể, (Joanna Macy, World as Lover World as Self).

Lòng biết ơn mở ra con đường cho những trùng hợp

Theo Brennan: 'Mọi trường năng lượng đều có những loại biên giới khác nhau, do đó biên giới của người cảm thấy nhiều yêu thương sẽ dịu dàng và so giãn hơn. Vì vậy, người này có thể tương t}c một cách dễ dàng hơn với người kh}c'. (5) Sự biết ơn kích thích những vùng sâu xa của tâm trí. nơi tồn tại Tầm Nhìn Khai Sinh Theo Brennan: 'Sau đó, năng lượng mãnh liệt xuất phát từ yếu tính thần thánh lan toả ra bên ngoài. Như thể một hành lang đ~ mở ra từ yếu tính (...) và năng lượng tuôn tr{o để tưới mát toàn thế giới. Lòng biết ơn cũng đưa c| nh}n v{o sự đồng bộ với trường năng lượng vũ trụ (...) hay những trường thuộc về hình thái, dạng thức, của toàn bộ giới tự nhiên. Lòng biết ơn cũng đưa bạn vào hài hoà với đời sống. Khi năng

lượng của bạn có thể tuôn chảy và tìm thấy vị trí trong đời sống, lúc đó toàn bộ vũ trụ sẽ hỗ trợ bạn'. (6)

Hẳn nhiên, không phải tất cả chúng ta đều đạt đến giai đoạn có thể thấy những dòng năng lượng đó. Nhưng có nhiều người tiên phong đã có những trải nghiệm về trường năng lượng, và sự đóng góp của những người đ~ khai t}m đó đã làm gia tăng tiềm lực chung của chúng ta, Như một giọt mực màu đỏ trong nước, những xúc cảm của chúng ta đã t}c động lên thế giới. Nếu chúng ta có động thái trung thực và triu mến hơn trong những quan hệ cá nhân, dòng năng lượng của chúng ta sẽ có t}c

đựng lên toàn thể. Không cần phải cung cấp một nỗ lực bổ sung nếu chúng ta đang tạo ra những điều kiện thuận lợi để cho tha nhân khai thác chúng. Thay vì tìm kiếm một công thức tuyến tính để ‘thay đổi thế giới’, chúng ta có thể tiến hành sửa đổi cấu trúc của đời mình, rồi tuân theo những dấu hiệu chỉ cho thấy sự trợ giúp mà mình có thể mang đến cho tha nhân. Chúng ta hãy có một nhận thức uyển chuyển hơn về tiến bộ: hãy xem nó như một tiến trình năng động được kích thích bởi những quan hệ giữa các sự kiện, những phát hiện và những quyết định. Một khi ta đã khai thông con đường thì Tâm Nhìn Khai Sinh và Thế Giới Quan sẽ triển khai một cách tự nhiên.

ĐỀ KHÁNG

Bạn phát hiện những mặc khải và nồng nhiệt muốn tiến hành những thay đổi trong đời mình. Bạn hy vọng tìm thấy mục tiêu. Bạn muốn cho đi nhiều yêu thương hơn, và nâng cao mức độ khả năng lĩnh hội tâm linh.

Bạn đã nhận thức một số biện pháp cần thiết để tạo ra những thay đổi tích cực. Bạn đã đọc một số bài rèn luyện trong sách này, hoặc trong những cuốn sách khác và cảm thấy thích thú. Nhưng bạn chưa cụ thể hoá điều gì.

Bạn có cảm tưởng đã tìm kiếm một định hướng để thoát khỏi ngõ cụt, nhưng không được thoải mái.

Sở dĩ như thế là vì sự đề kháng. Trở lực đó sẽ xuất hiện trong đời bạn với nhiều biến thái. Chẳng hạn, một trong những kiến thức xưa cũ của bạn cho bạn biết rằng một trong những hành vi ứng xử của bạn là có hại cho các mối quan hệ. Nếu điều đó làm bạn bận tâm, có thể bạn sẽ chấp nhận sự lưu ý. Nhưng bạn không thú nhận điều đó bằng cách nói rằng: ‘Ta rất cảm ơn nhận xét của người. Ta sẽ cân nhắc vấn đề, vì ta muốn tiến bộ và hoàn thiện hơn’. Không. Bạn sẽ có một thị độ trung dung và phê phán những nhận xét của kiến thức xưa cũ đó là sai lầm, ngoan cố. Bạn đề kháng; bạn chống lại. Loại phản ứng đó cho thấy bạn không có khả năng đón nhận sự phản hồi thông tin, hoặc nhận ra lúc mà sự việc không còn xuôi thuận. Thái độ đó làm suy mòn năng lực sáng tạo của bạn.

Sự đề kháng có thể dự báo một thay đổi

Một người tha hội thảo về những mặc khải trong Lời Tiên Tri Núi Andes, đã nói: ‘Tôi khám phá ra rằng, khi tôi thực sự chống lại một điều gì đó, có nghĩa là có một vấn đề tồn tại ở đằng sau. Sự đề kháng của tôi thường báo rằng, sắp có một thay đổi lớn. Tâm linh là một lĩnh vực tôi được tìm hiểu. Giờ đây, khi tôi cảm thấy trong tôi

chống lại điều gì đó mới mẻ, tôi sẽ chờ đợi một thay đổi, một thay đổi chẳng mấy chốc sẽ xảy ra’.

Ngay cả khi bạn biết rằng bạn phải sửa đổi định hướng của đời bạn, cũng không vì thế mà bạn chuyển sang h{nh động. Bạn sẽ nghĩ: “Nếu thực hiện bước mới này, tôi buộc phải từ bỏ điều gì?”.

Tìm thấy lý do để ở yên tại chỗ

Khi bạn không tuân theo một trực giác hoặc một cơ hội có tính chất dự báo, rõ ràng là bạn đang có một chọn lựa. Ở gốc rễ của sự chọn lựa đó tồn tại một nỗi sợ khác, hoặc một ưu tiên s{u xa hơn, quan trọng hơn v{o lúc này so với cái mới mà bạn ao ước. Bạn tự hỏi: ‘Tôi sợ phát hiện điều gì về chính mình? Đề kháng của tôi trước sự thay đổi sẽ khiến tôi như thế nào? Tôi sẽ được lợi ích gì nếu tiếp tục theo cách thức đó? Tại sao tôi đang lập luận thiên về những giới hạn của mình?’

Hãy xem sự đề kháng của bạn như một cọc tiêu chỉ ra những niềm tin đang giam hãm bạn. H~y xem đó như l{ một nơi m{ bạn phải mang đến ánh sáng và tình yêu thương. H~y thu hút nh{ s{ng v{ tình yêu thương v{o sự đề kháng mà bạn đang cảm nhận v{ để ý xem nó chuyển dịch như thế nào trong t}m trí. H~y mừng tượng nó bị tan biến trong trái tim bạn.

LÀM RÕ NHỮNG XÚC CẢM CÒN SÓT LẠI TỪ NHỮNG KIẾP TRƯỚC

Giờ đ{y, sau khi đ~ xem xét c|c c|ch thức khác nhau nhằm loại bỏ những bé tắc năng lực của đời sống, những bé tắc có gốc rễ từ những biến cố trong quá khứ, hãy hướng đến những mối liên quan với các tầng s{u hơn bên trong chúng ta. Có khả năng l{m việc một cách hài hoà không chỉ l{ ưu thế lớn lao, mà còn cần thiết để thực hiện những thay đổi tích cực trong môi trường. ‘Không một nhóm nào có thể đạt được sức mạnh sáng tạo toàn diện khi chưa làm sáng tỏ v{ tăng cường năng lượng của mình’ (7). Một nhận thức ở tầm mức của mặc khải thứ mười cho chúng ta quan điểm rộng lớn hơn bao gồm sự tái sinh.

Mặc khải thứ mười nhắc nhở rằng, ngay cả khi đã t|c động mạnh mẽ đến những cơ chế thống trị của mình, đôi khi chúng ta vẫn cảm thấy bức tức vô lý đối với ai đó. Trong trường hợp này, ta phải tự hỏi phải chăng |c cảm đó xuất phát từ một kiếp trước. Điều đó đôi khi làm sáng tỏ những xúc cảm có vẻ khó hiểu mà ta cảm thấy đối với người khác. Thay vì không quan tâm đến những xúc cảm như vậy, hãy cố gắng đưa v{o ý thức lý do đã khiến bạn quen biết người đó trong kiếp điều mà bạn đ~ muốn thực hiện, và điều bạn muốn làm một cách khác trong lần n{y. Đ{y cũng

là tiến trình mà bạn sử dụng khi làm rõ những tình cảm và động thái tiêu cực hiện nay của bạn. Bạn có thể áp dụng nó cho một cách nhìn rộng lớn hơn về vòng luân hồi mà những bài học có thể giúp bạn trong hiện tại.

Những tình cảm còn sót lại hay những bùng nổ xuất phát từ quá khứ

Trong cuốn *Exploring Reincarnation*, nhà tâm lý học Hans Tonđan kể một ví dụ ý nhị về những xúc cảm thừa kế từ một kiếp trước. Một cảnh sát viên Italy l { Lan franco Davito đ~ kể cho Tendam c}u chuyện sau:

Trong khi (Davito) đang trong phiên trực tại một con phố, thì có một người lạ tiến về phía anh, Ngay lúc đó, anh nhớ ra rằng người đó đ~ dùng gậy đnh anh đến chết trong một cuộc xung đột bộ tộc từ xa xưa và { khuôn mặt anh tái xanh vì sợ. Sau đó, dù loại kỷ niệm của những kiếp trước đ~ quay lại với anh'. (8)

Có thể bạn đ~ đến trần gian để tiếp tục tịc động trên những vấn đề chưa được giải quyết, cũng như để đạt đến mục tiêu của đời sống (trả những món nợ thuộc nghiệp báo của bạn bằng cách không lặp lại những sai lầm cũ). Những người mà bạn sẽ gặp đ~ chấp nhận giúp đỡ bạn trả món nợ đó.

Rồi bạn sẽ ý thức về những xúc cảm hiện tại của bạn, trực giác của bạn sẽ cung cấp thông điệp về những điều có vẻ khó hiểu. Chẳng hạn, bạn gặp một người mà ngay tức khắc bạn cảm thấy ghét chắng vì một lý do gì. Nếu ao ước thực hiện Tầm Nhìn Khai Sinh nguyên thủy của mình, bạn cần có một quan điểm rộng lớn hơn về nguồn gốc của những xúc cảm phi lý đó.

Tôi hỏi: 'Đâu là bí quyết?'. Rất dứt khoát, ông đáp: 'Sự tử tế. Thế giới của bạn cần sự tử tế'. Tôi hỏi tiếp: 'Làm thế nào chúng tôi có thể học được?'

'Bằng sự tử tế, chỉ bằng sự tử tế mà thôi', ông ta đáp (Rosemary

Altea, *The Eagle and the Rose*.)

Như mặc khải thứ mười đ~ nói, 'Tiến trình làm sáng tỏ chỉ có thể bắt đầu nếu chúng ta quay về với tâm trạng yêu thương to {n diện'. (9) Edgar Cayce, nhà trị bệnh tâm linh nổi tiếng, thường nhấn mạnh rằng chúng ta phải loại bỏ sự thù nghịch đối với tha nhân, nếu không quan hệ của chúng ta đối với tha nhân sẽ luôn đng ngờ ở mỗi lần đầu thai. Kẻ thù và bạn bè có thể quyết định chia sẻ kiếp sống trong cùng một gia đình để giải quyết các vấn đề thuộc nghiệp báo.

Đôi khi, có một người với một rung động rất khác với ta, đ~ xuất hiện trong đời

ta, và chúng ta được giúp đỡ nhờ vào sự tương tác đó. Brian Weiss đã mô tả một số những thông tin xuất phát từ những chiều kích cấp cao của ý thức. Một trong những thông điệp đó chỉ rõ rằng nếu ta không tự chữa khỏi thói hư xấu, thì ta sẽ mang chúng sang kiếp sau. Kể từ lúc chúng ta dứt khoát rằng mình đã mạnh mẽ để làm chủ những vấn đề ở ngoại giới, chúng ta sẽ không còn gặp chúng ở kiếp sau. Vì đầu thai cùng lúc với những người chấp nhận giúp đỡ chúng ta thoát khỏi những món nợ của nghiệp

báo, nên chúng ta phải biết chia sẻ những hiểu biết của mình. Đối với Brian Weiss, thông điệp của những hữu thể cấp cao là: 'Chúng ta phải tìm cách tiến về những người không có cùng những rung động như chúng ta. Luôn điều bình thường khi bị thu hút bởi ai đó cùng mức độ. Nhưng đó không phải là điều đang mong muốn. Bạn phải tiếp cận những người có những rung động không trùng khớp với những rung động của bạn. Điều đang kể là giúp đỡ tha nhân.

'Chúng ta đã được ban cho những khả năng trực giác mà chúng ta phải tuân theo và không tìm cách cưỡng lại. Chúng ta không rời khỏi chiều kích hiện tại bằng những khả năng tương đương. Một số người trong chúng ta có khả năng lớn hơn những người khác, được kế thừa từ những kiếp trước, và gia tăng theo thời gian. Chúng ta được tạo ra không bình đẳng. Nhưng cuối cùng chúng ta sẽ đạt đến một mức độ mà tất cả đều bình đẳng'. (10)

Chúng ta sẽ phát hiện, ở mức độ sâu xa nhất của mục tiêu của đời sống rằng, thời thơ ấu và gia đình của chúng ta là những điều có lẽ đã được chọn để chúng ta có thể hoàn thiện khả năng yêu thương. Nhiều bài viết liên quan đến tâm linh gợi ý rằng bạn được kết nối với một linh hồn khác, và linh hồn đó đã chấp nhận đầu thai vào vai trò mà bạn cần để tiến bộ.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN HOẶC TẬP THỂ

Những bài tập sau đây có thể được thực hiện một mình hoặc dùng làm nền tảng cho một thảo luận tập thể. Nếu tham gia vào một nhóm, bạn hãy chọn một hoặc nhiều đề tài, và viết về đề tài đó trong năm hoặc mười phút, trước khi tham gia thảo luận.

Hãy cùng thảo luận hoặc nêu ra một phản hồi tích cực cho mỗi vấn đề.

Qua cách thức xử lý của mỗi người, hãy nhận ra ai là người có thông điệp để chuyển cho bạn.

Những vết thương xưa cũ

Hãy dành 5 phút để viết ra cảm nghĩ của bạn,

1) Hãy mô tả những xúc cảm, những con người hoặc những tình huống gần đây đã làm tâm trí bạn vướn vẹo. Bạn có tiêu hao năng lượng vì một vết thương lòng xưa cũ chưa hồi phục? Tỷ lệ phần trăm năng lượng tâm lý mà bạn đã dành ra cho vấn nạn đó là bao nhiêu?

2) Đây là những vấn nạn mà bạn thường nói với người khác? Việc kể lại chúng giúp hạn cảm thấy thế nào? Ở mức độ nào?

3) Lĩnh vực nào trong đời bạn khiến bạn cảm thấy bị mắc kẹt? Trong công việc, trong quan hệ xã hội, trong đời sống vợ chồng? Đó là cái ngưỡng mà bạn sợ phải vượt qua? Bạn đã dành ra bao nhiêu thời gian để tập trung vào những vấn đề gây bối rối này?

4/ Hãy mô tả chi tiết những phản ứng của bạn nếu sự xung đột nội tâm hiện nay tạo ra cùng một mức độ căng thẳng như trong thời thơ ấu.

Sống nhiệt tình

1/ Hãy mô tả sự kiện mà bạn mong ước hơn hết được trở thành hiện thực trong đời bạn.

2/ Hãy mô tả chi tiết một cảnh tượng có thể minh họa ước muốn đó.

3/ Điều lý thú và mang nhiều ý nghĩa nhất mà bạn có thể thực hiện trong ngày mai là gì?

1/ Bạn sẽ thực hiện điều đó? Nếu không thì tại sao ai ngăn trở bạn?

5/ Câu trả lời của bạn nói lên loại thái độ nào? Bạn đang nghe thấy tiếng nói nào trong tâm tưởng?

6/ Việc bạn ưu tiên cho một hoạt động ở ngày mai cho thấy điều gì?

7/ Bạn làm gì để thư giãn?

Những cơ chế thống trị

1/ Đó là cơ chế thống trị mà bạn kích phát mỗi khi bị stress?

2/ Hãy mô tả bằng cách nào những người kh/c đã tìm cách thống trị bạn.

3/ Loại người nào khiến bạn gặp nhiều khó khăn nhất? Họ gây ra cho bạn những ấn tượng gì? H~y nghĩ đến một hoặc hai người cá biệt. Hãy mô tả những xúc cảm m{ cơ thể bạn biểu lộ khi bạn xung đột với những người đó.

4/ Bạn có thành công trong việc ‘ph|t hiện cơ chế thống trị’ v{ bắt đầu nói ra những xúc cảm của bạn cho người kh/c? Điều gì đ~ xảy ra? Nếu không, bạn sợ điều gì khi nói ra những xúc cảm của mình?

5/ H~y tưởng tượng bạn đang đối thoại với một người mà bạn có mối quan hệ khó khăn. H~y tưởng tượng bạn v{ người đó đều cảm thấy thư th|j v{ đang ngồi trong một quán cà phê hoặc một công viên. Hãy mô tả bằng cách viết ra cách thức mà bạn đ~ có thể trung thực bày tỏ những xúc cảm của mình m{ không tr|ch móc hay căm giận.

Hãy xem xét một cách tỉ mỉ những quan hệ của bạn để xua đi năng lượng tiêu cực

Trước khi đương đầu với một vấn đề thuộc thế giới bên ngoài, bạn hãy d{nh ra đôi chút nội quan để xua đi năng lượng tiêu cực.

Hãy dành ra một lúc để suy nghĩ về những vấn đề sau đây xem bạn có còn bầu víu vào những xúc cảm tiêu cực với ai đó hay không. Những xúc cảm chưa được giải quyết đôi khi g}y ra những bế tắc năng lượng trong lĩnh vực

khác của đời sống, chẳng hạn như trong lĩnh vực sáng tạo, hoặc ra quyết định. Hãy ghi ra giấy những ấn tượng đầu tiên trước các vấn đề đó.

Cách thức bạn nhận hiết tha nhân

- Hãy nhắm mắt lại. Nghĩ xem ai l{ người gây nhiều phiền muộn cho bạn hơn cả v{o lúc n{y? H~y ghi tên người đó lên đầu trang giấy.

- Bằng c|ch n{o người đó l{m tiêu hao năng lượng của bạn? Hãy giải thích bằng một hoặc hai câu.

- Hãy ghi ra bốn hoặc năm từ để mô tả xúc cảm m{ người đó gây ra cho bạn: bực tức, giận dữ, thù o|n, căm ghét? Hãy khoanh tròn từ ngữ mô tả rõ hơn cả phần

ứng của bạn.

- Hãy nhắm mắt và tưởng tượng bạn đang ở cạnh người đó. Bạn

nhận thấy những cảm giác gì khi hình dung con người đó? Bạn nhớ gì về cuộc gặp cuối cùng với người đó? Trong khi nghĩ như vậy, bạn có thấy đau ở nơi nào trong cơ thể? Hãy ghi ra bốn hoặc năm cảm giác thuộc thể chất được liên kết với người đó. Hãy khoanh tròn cảm giác phù hợp nhất.

- Bạn có nói với những người khác về những rắc rối đã xảy ra giữa

bạn với người đó, và có nêu chi tiết? Bạn có tỏ ra mỉa mai cay độc khi nói về người đó?

- Hãy ghi ra một hoặc năm từ mà bạn đã sử dụng để mô tả người đó.

Hãy khoanh tròn từ ngữ phù hợp nhất. Hãy mô tả một khuyết điểm

tương tự nơi bạn, dù ở một mức độ kém hơn.

Hãy đề cập chuyện tự nó diễn ra

- Giai đoạn một: Hãy ghi tên người đó lên đầu trang giấy.

• Giai đoạn hai: Dưới tên người đó, hãy ghi ra ba cản trở mà bạn đã khoanh tròn, những từ ngữ diễn tả rõ hơn cả xúc cảm của bạn, những cảm giác thể chất của bạn và sự mô tả người đó.

- Giai đoạn ba: Hãy chọn một trong những từ ngữ để bắt đầu viết ra

cu đầu tiên.

• Giai đoạn bốn: Hãy sử dụng hai từ kia cho đoạn đầu tiên. Hãy viết liên tục trong ba phút và ghi lại mọi ý nghĩ lướt qua đầu bạn khi điều đó có liên quan đến ba từ ngữ đã khoanh tròn.

- Giai đoạn năm: Hãy suy nghĩ về những thông điệp trực tiếp được

chuyển giao lúc bạn viết. Trong khi để cho những tiếng nói nội tâm trải rộng trên giấy, cơ thể bạn có thể hiểu rõ hơn quá trình liên quan tới người đó.

ÈN LUYỆN TẬP THỂ THỎ LỘ MỌI CHUYỆN

Nếu bạn sẵn sàng đương đầu và giải quyết mọi trở ngại giữa các cá nhân trong

nhóm, thì hãy cầu xin trí tuệ vũ trụ gửi cho bạn những chỉ dẫn tâm linh. Hãy nhớ rằng động cơ của bạn là phải tạo ra một bầu không khí yêu thương. Sự tử tế và lòng trắc ẩn luôn làm cho cuộc trao đổi quan điểm trở nên dễ dàng hơn.

Nếu bạn không tìm được một giải pháp hay hơn để cho trực giác hướng đến những bước kế tiếp. Thay vì buông xuôi, những thành viên của nhóm có thể thiền định để tìm một nhân tố ẩn khuất mà tất cả cần nhận thức.

Những thái độ hữu ích

- Hãy sẵn sàng để thấy rằng có thể các bạn đã từng tập hợp lại ở một hoặc nhiều kiếp trước. Ngoài mục tiêu tìm cách đạt đến, có thể các bạn tập hợp lại để loại bỏ những tình cảm tiêu cực còn sót lại từ những kiếp trước.

- Hãy nhớ rằng tha nhân cũng y hệt như bạn: họ cũng ao ước được yêu thương, được chấp nhận và giúp đỡ để hoàn thành mục tiêu của họ.

- Nếu bạn nghĩ rằng mình là nạn nhân của ai đó, thì chỉ là một ảo tưởng. Hãy nhớ rằng bạn có khả năng thực hành lựa chọn trong hầu hết mọi hoàn cảnh của cuộc sống đời thường.

- Mục tiêu của bạn cảm nhận năng lượng và tình yêu thương khi đang ở trong nhóm. Hãy đắm chìm trong tình yêu thương, một tình cảm đang giấu mình trong sự cáu giận bề ngoài của bạn.

Những phương pháp

- Trước khi tham dự những buổi họp, bạn phải hình dung rằng mỗi người đang nhớ đến công việc mà họ đến trần gian để thực hiện.

- Hãy nói về điều đang xảy ra trong nhóm.

- Hãy trung thực nói lên những cảm nghĩ của bạn, nhưng hãy tránh những lời buộc tội và chỉ trích.

- Hãy chỉ rõ cơ chế thống trị, mà theo bạn, đang kiểm soát năng lực tập thể.

- Hãy cởi mở và loại bỏ sự cần thiết phải ở trong thế thủ hoặc gây ra

một sự biến đổi.

- Hãy chuyển một tình cảm tiêu cực thành một tình cảm trung dung.
Hãy cầu xin những giải pháp tốt đẹp, và tìm cách kiểm soát kết quả.
- Hãy tập trung vào hiện tại.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Carolyne Myss, 'Why People Don't Heal: How You Can Overcome the Hidden Blocks to Wellness', Sounds True Studios, Boulder, Colorado, 1994 3/ Như trên

4/Russell E. Dicarlo, Towards A New World View: Conversations at the Leading Edge, Epic publishing, Erie, Pennsylvania, 1996, tr.148

5/ Như trên

6/ Như trên

7/ Redfield, sđđ, tr240

8/ Hans TenDam, Exploring Reincarnation, Penguin Books, London, 1990, tr.106

9/ Redfield, sđđ, tr 236-237

10/ Brian L. Weiss, Many Lives, Many Master, Simon and Schuster, New York, 1988, tr69

Phần Ba: NHỚ LẠI

5. CHĂM SÓC, BIẾN ĐỔI VÀ SÁNG TẠO

Giờ đây, chúng ta biết rằng tâm lý của chủ thể giữ một vai trò rất quan trọng. Sự hài lòng và căng thẳng là những nhân tố chính, cũng như cảm thức mà chúng ta đang đầu tư vào chúng. Đôi khi chúng ta nhận thức về nỗi sợ của mình, nhưng thường khi chúng ta hoàn toàn đẩy nó vào vô thức.

Áp dụng một động thái tích cực là điều rất quan trọng; nhưng để cho thái độ đó được thực hiện hữu hiệu, ta phải hình thành động một cách có ý thức, nhờ đến tình yêu thương. Những nỗi sợ hãi không biểu lộ của chúng ta tạo ra những bế tắc, những trở ngại trong dòng năng lượng chảy trong cơ thể, và cuối cùng, những trở ngại đó tạo ra những vấn nạn. (1)

SỨC MẠNH CỦA NĂNG LƯỢNG TỰY THUỘC VÀO NHỮNG MONG ĐỢI CỦA CHÚNG TA

Trong Mặc Khải Thứ Mười, Maya, một nữ bác sĩ, đề nghị sử dụng phương pháp tự trị để chữa trị những bất ổn thể chất. Maya cho nhân vật chính biết rằng, cũng chính là quá trình tạo ra sự sống của chúng ta đã được dùng chữa trị bệnh tật.

Nhân vật chính nói với Maya: ‘Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng ta không chỉ gồm có những dự kiến cơ bản, mà còn có một cách nhìn rộng lớn hơn về những gì mà loài người đã nỗ lực thực hiện trong suốt dòng lịch sử, về những chi tiết của con đường mà chúng ta sẽ đi theo và bằng cách nào chúng ta đến đó. Trước tiên, chúng ta phải tăng cường năng lượng của mình và truyền đạt những dự định bẩm sinh, và sau đó chúng ta sẽ có thể trở lại’. (2)

Maya nói rõ ký ức về sứ mệnh của chúng ta trên trần gian này. Một khi chúng ta có thể nhớ lại những gì mà toàn bộ nhân loại xem như đã mất – sống một đời sống tâm linh trong chiều kích vật chất - chúng ta sẽ loại bỏ hình thức động tiêu cực đối với thiên nhiên và đối với tự nhiên.

NHỮNG PHƯƠNG PHÁP CHỮA TRỊ

Chữa trị bằng năng lượng sinh học là phương pháp đang được phát triển nhanh chóng. Đối với những phương pháp này, bệnh tật và sức khỏe tùy thuộc vào động lực bên trong của phức hợp cơ thể / tinh thần.

Trong cuốn *Những Ngôn Từ Trị Bệnh*, tiến sĩ Larry Dossey nêu lên những chứng cứ từ các nghiên cứu khoa học nghiêm túc cho thấy quyền năng trị bệnh của sự cầu nguyện, Trong điều mà ông gọi là Thời Đại Thứ Ba của y học, các bác sĩ sẽ quan tâm đến những phương pháp cổ xưa như chẩn bệnh bằng trực giác, Đối với Dossey, mối liên kết sâu xa giữa cơ thể và tinh thần là một trong những yếu tố quan trọng nhất, nếu không nói là có tính quyết định, đối với sức khỏe. Theo ông, tất cả chúng ta đều có trong mình một khả năng kích hoạt sự hồi phục sức khỏe nhờ vào các tiềm năng thể chất, tình cảm và tinh thần

Tiến sĩ Dossey cùng nghiên cứu cách thức mà 'ý thức một con người có thể tác động đến thực thể sinh lý người khác'.(3) Tuy chúng ta không hiểu rằng bằng cách nào điều đó xảy ra, nhưng sự cầu nguyện gửi đi năng lượng nối liền chúng ta với trường năng lượng của tha nhân, dẫu thời gian và không gian ngăn cách giữa ta và tha nhân. Khi chúng ta cầu nguyện cho một người thân được hồi phục, chúng ta hoàn toàn không "biết điều gì" điều thực sự tốt đẹp hơn cả cho linh hồn của người đang khổ sở và bệnh tật đó- Đôi khi sự phục hồi sức khỏe diễn ra một cách từ tốn, và điều đó cho chúng ta những chỉ dẫn quan trọng- Đôi khi, bị chết lị giai đoạn kế tiếp phù hợp cho

một tâm hồn đau khổ.

Hiệu ứng Mẹ Teresa

Dossey kể ra hàng chục nghiên cứu cho thấy sức mạnh trị bệnh của tình yêu thương. Chẳng hạn, David Mc Clelland, tại Đại học Harvard, đã phát hiện điều mà ông gọi là 'Hiệu ứng Mẹ Teresa'. Theo Dossey, Mc Clelland đã cho một nhóm sinh viên Harvard xem một phim tư liệu về Mẹ Teresa với những hình ảnh Mẹ đang dịu dàng chăm sóc các bệnh nhân. Mc Clelland đã đo tỉ lệ các kháng thể immunoglobuline A (IgA) trong nước bọt của họ trước và sau khi xem phim tư liệu. IgA là một kháng thể hữu hiệu trong phòng chống nhiễm virus. Mức IgA đã tăng lên một cách rõ rệt nơi những người xem phim, ngay cả trong những người cho rằng Mẹ Teresa là một

'người sùng đạo mê tín'. Một thời gian sau, Mc Clelland muốn kiểm tra những kết quả của thí nghiệm và lần này ông yêu cầu sinh viên chỉ đơn giản nghĩ đến những lúc mà họ cảm thấy ai đó đã chăm sóc và yêu thương họ; và nghĩ đến những lúc mà họ đã yêu thương người khác. Trong trường hợp của chính ông, bằng phương pháp đó, Mc Clelland đã có thể ngăn chặn cảm cúm (4)

Một nghiên cứu khác cho thấy rằng, khi chúng ta trải qua những giây phút thú vị với những người thân hoặc với những đồng nghiệp, hiệu quả tích cực trên hệ miễn dịch có thể kéo dài trong nhiều ngày. Ngược lại, những tương tác tiêu cực làm suy yếu hệ miễn dịch của chúng ta, nhưng thông thường, những ảnh hưởng của chúng không lâu dài như những tương tác tích cực.

Năng lượng vật chất và tinh thần là những tác nhân của sự hồi phục sức khỏe

Rosemary Altea là một nhà ngoại cảm nổi tiếng thế giới. Bà quan tâm đến những ai mất người thân, và tìm cách thiết lập một cây cầu nối liền những chiều kích thể chất với tâm linh. Trong cuốn *The Eagle and Rose*, bà mô tả phương pháp chuyển cho người bệnh những thông tin cá nhân giúp họ phục hồi sức khỏe. Trong nhiều ví dụ, chúng ta có thể kể đến trường hợp phục hồi của Caroline, một bé gái 7 tuổi, bị liệt chân từ khi 2 tuổi. Altea giải thích: ‘Chúng tôi đã sử dụng năng lượng của mình, kết nối với năng lượng vũ trụ, để trở thành một kênh truyền tải năng lượng trị bệnh (...) Và cuối cùng, sau nhiều tháng, Caroline đã có thể từng bước phục hồi chức năng’. (5)

Trong những năm 1970, tại Đại học Ohio, người ta đã tiến hành những nghiên cứu về bệnh tim mạch. Để nghiên cứu, người ta đã nuôi những con thỏ bằng thức ăn có lượng cholesterol cao nhằm làm nghẽn các động mạch. Một chế độ dinh dưỡng như thế cũng gây ra hậu quả tương tự nơi con người. Có một nhóm thỏ, một cách lạ lùng, cho thấy những triệu chứng đáng lưu ý giảm đến 60%. Không một yếu tố sinh lý nào giải thích khả năng chịu được chế độ ăn đầy độc hại của nhóm thỏ này, Nhưng người ta đã tình cờ phát hiện rằng sinh viên đảm trách việc cho ăn những con thỏ đó đã vuốt ve chúng trước khi cho chúng ăn.

Sinh viên đó đã triu mến ôm từng con thỏ trước khi cho chúng ăn. Và rõ ràng, đó là yếu tố duy nhất giúp cho nhóm thỏ có thể đề kháng với chế độ ăn độc hại. Những thí nghiệm được lặp lại đã cho cùng kết quả. Một lần nữa, cơ chế tạo ra những sự miễn dịch như thế là hoàn toàn chưa được biết đến – quả đáng kinh ngạc khi nghĩ rằng sự tiến hoá đã xây dựng trong cơ thể của loài thỏ một đáp ứng miễn dịch có thể được kích hoạt bởi những cái vuốt ve của con người.

Deepak Chopra - Thân xác lượng lượng từ)

NHỮNG QUAN NIỆM VỀ ĐỜI SỐNG SỨC KHỎE

Nhưng thị độ mới liên quan đến sức khỏe cho thấy mô thức của những thay đổi quan trọng đang diễn ra, ChuII? Ta hiểu rõ hơn về tầm quan trọng của một lối sống

lành mạnh, và có trách nhiệm đối với cơ thể của mình. Có khá nhiều phương pháp chăm sóc sức khoẻ đòi hỏi ta quan tâm đến toàn bộ hệ thống: cơ thể tinh thần thay vì chỉ tìm cách "chữa" những triệu chứng riêng lẻ. Con người có tính tâm linh và chúng ta được hình thành từ năng lượng; vì vậy, phải tập trung một cách hữu hiệu hơn vào những tâm trạng, thay vì chỉ biết nhờ cậy vào thuốc men từ bên ngoài để chữa trị những chứng bệnh.

Sự thay đổi mô thức đó tạo ra, ở mức độ này hay mức độ khác, một nỗi lo âu. Cách thức chúng ta xử lý stress là một trong những thước đo quan trọng cho sức khoẻ tương lai, vì nó sẽ có vai trò quan trọng trong việc gìn giữ Thế Giới Quan.

Trong khi tách khỏi những cơ chế thống trị xưa cũ, ta thường phát hiện rằng một phản ứng của nội tâm đối với những tình huống ngoại giới đang thay đổi. Hơn nữa, khi ta tìm kiếm mục tiêu hoặc bài học của điều đang xảy đến - có thể là bệnh tật, tai nạn hoặc thất bại - thì thay vì muốn làm chủ những hoàn cảnh, ta lại muốn tịc động lên chúng, làm cho năng lượng trôi chảy tốt đẹp hơn. Sự rèn luyện tâm linh của chúng ta – đầu đó là sự trầm tư về bí ẩn của đ hiện hữu của chúng ta trong hiện tại, hoặc về những trùng hợp ngẫu nhiên - đều có tác dụng lên cơ thể và xúc cảm của chúng ta; ta, Chúng ta bắt đầu cảm thấy mình có nhiều tiềm năng hơn - một trạng thái tinh thần hữu ích cho sức khoẻ. Hiểu rõ cách thức mà ta đ~ góp phần tạo ra hoàn cảnh hiện tại, ta sẽ định hướng một cách hữu hiệu hơn về tầm nhìn

khai sinh của mình.

Một tu sĩ T}y Tạng giải thích: ‘Sức khoẻ không chỉ gồm những chức năng đơn giản, thực phẩm an toàn và thể dục. Ngay cả khi có một đời sống mẫu mực, chúng ta vẫn có thể lâm trọng bệnh. Một số người có lối sống không lành mạnh thì lại đầy sinh lực. Sức khoẻ thể chất của ta phản ánh nghiệp b}o đang tịc động trong kiếp sống hiện tại, Nếu chúng ta ngã bệnh, thì đôi khi bởi linh hồn chúng ta phải rút ra một bài học kinh nghiệm, mà đầu óc có ý thức của chúng ta không thể hiểu’.

SỨC MẠNH BÊN TRONG

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Maya nhấn mạnh rằng, nếu chúng ta tham gia vào việc hồi phục sức khoẻ cho chính mình - về thể chất và tinh cảm - khả năng được khuyến khích và tạo kết quả của chúng ta trong những lĩnh vực khác sẽ gia tăng. ‘Chúng ta có thể trở nên hứng khởi và ao ước tạo ra một tương lai lý tưởng, cao đẹp. Trong những trường hợp đó, phép lạ sẽ diễn ra (...) Với đủ năng lượng, bạn có thể chữa trị mọi thứ, giải quyết mọi chuyện. Chỉ cần có nhiều người tập hợp lại với tầm nhìn đúng đắn .(6)

Có thể bạn sẽ nghĩ rằng: 'Nói dễ quá! Cứ như tiểu thuyết!' Thay vì thế, bạn hãy tự hỏi bằng cách nào trong cuộc sống đời thường, bạn có thể khai thác năng lượng đó, và dự kiến cuộc đời bạn theo một tầm nhìn mới. Hẳn nhiên, những cuốn sách đó cho chúng ta một ý tưởng quan trọng về vận mệnh của thế giới. Nhưng liệu chúng ta có cần một điều gì đó giúp chúng ta đi đúng hướng trong cuộc sống đời thường?

'Mỗi truyền thống thiêng liêng đều có một ảnh hưởng trên toàn cầu, và thúc đẩy vô số người chọn những cách phát triển cũ nh}n trước kia bị xem là bí truyền. Sự kiện đang diễn ra đ}nh dấu một giai đoạn quan trọng trong

sự truyền bá tri thức mới. Vì ngày nay, hơn bao giờ hết, khoa học giúp chúng ta hiểu rõ v} định hướng những đổi mới con người trong trường hạn. Và, sở dĩ có những điều đó l} do nhiều lý do: tâm lý học hiện đại đã đạt được những tiến bộ quan trọng trong thông hiểu động thái tâm lý, chúng ta đ} đạt đến những phát hiện mới về khả năng của tâm trí. Kiến thức đó, kết hợp với những hiểu biết từ các truyền thống thiêng liêng, mang đến cho loài người một cơ hội chưa từng có để thực hiện một bước tiến mạnh mẽ. Con người có thể theo đuổi định mệnh của mình với một tâm trí sáng suốt'.

Hãy ghi lại những tình cảm

L} gi}o sư Đại học Nam Dallas, và tác giả cuốn *The Healing Power of Confession* (Sức mạnh chữa trị của lời tự bạch), James W. Pennebaker đ~ tiến hành một nghiên cứu đ}ng chú ý: đó l} những thay đổi xảy ra khi người ta bày tỏ những tình cảm của mình trong nhật ký. Pennebaker đ~ chỉ ra, những lợi ích của việc ghi vào nhật ký những sự kiện gây chấn thương tâm lý. Ở những người mà ông nghiên cứu, và ông nhận ra rằng không những họ cảm thấy dễ chịu hơn về mặt xúc cảm, mà sức khỏe của họ cũng được cải thiện hơn nhiều qua việc đó.

Theo Pennebaker thì việc ghi ra những cảm nghĩ 'đã giúp họ chế ngự sự tức giận v} cay đắng của mình, v} đã phát triển một quan điểm cân bằng. Họ đ~ vượt qua được chấn thương t}m lý của mình và có thể sống vững tin'. (7) Trong khi đó, những người quan t}m đến quản lý thời gian của mình lại tạo ra 'một loại ám ảnh', tiềm tàng sự phá hoại. Trong khi liên tục chú tâm vào sự sống còn trong đời thường của họ, họ bị mắc kẹt trong cảm xúc tức giận và lo âu. Nghiên cứu này có vẻ khẳng định những bài học của mặc khải thứ ba, đưa ra một lời khuyên xem chừng nghịch lý: 'H~y ước muốn một điều gì

đó rất mạnh mẽ, rồi ngưng ao ước kết quả.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Hãy viết ra

Nếu gặp phải một vấn đề hoặc một hoàn cảnh đặc biệt nan giải, tại sao bạn không thử làm theo đề nghị của Pennebaker? Hãy ghi ra cảm nghĩ của bạn, mỗi lần một tình huống. Hãy dành ra 20 phút mỗi ngày cho điều đó, năm ngày liên tiếp. Tiếp đến, hãy ngưng suy tư - hãy để vũ trụ giải quyết vấn đề đó cho bạn. Hãy ghi nhận những thay đổi diễn ra trong những tháng sau đó.

Những tai nạn và bệnh tật

Lắng nghe thông điệp chứa đựng trong mỗi sự biến sẽ làm cho trực giác của chúng ta trở nên sắc bén và làm gia tăng khả năng sống hài hoà với vũ trụ.

Bài tập sau đây dựa theo phương pháp của Maya trong Mặc Khải Thứ Mười. Bạn có thể luyện tập chung với một người bạn để họ có thể nêu lên những câu hỏi.

1/ Hãy làm dịu tâm trí của bạn trong khi hít thở một cách có ý thức trong vài phút.

2/ Hãy nhớ đến lần lâm bệnh hoặc tai nạn mới đây của bạn.

3/ Khi gặp tai nạn đó hoặc khi phát hiện chứng bệnh đó, bạn đã ước đoán

như thế nào về mức độ trầm trọng? Câu trả lời của bạn có thể cho thấy nỗi sợ hãi thường có ở bạn hoặc cảm nghĩ phớt lờ mọi chuyện.

4/ Theo bạn, đây là nguyên nhân của chứng bệnh hoặc tai nạn đó? Thập độ của bạn đối với nguyên nhân có thể ảnh hưởng đến sự hồi phục của bạn.

5/ Bạn đã làm gì ngay trước khi xảy ra tai nạn hoặc trước khi phát ra triệu chứng bệnh?

6/ Bạn đã làm gì vào đúng lúc đó?

7/ Những kỷ niệm nào khác gợi lên cho bạn chứng bệnh hay tai nạn? Chúng có khiến bạn nhớ đến những rắc rối khác? Hãy ghi lại tất cả, ngay cả khi bạn thấy vấn đề chẳng liên quan gì.

8/ Tai nạn hoặc chứng bệnh đã ngăn trở bạn thực hiện hoặc đạt được

điều gì?

9/ Chúng có thể giúp cho bạn thực hiện hoặc sở hữu những gì?

10/ Bạn đã đạt được những gì?

11/ Đồ vật sức mạnh hoặc năng lực mà hoàn cảnh ấy đã mang đến cho bạn?

12/ Những nỗi sợ hãi của bạn thể hiện ra sao? Một nỗi sợ vô lý, bám rễ sâu sắc, có thể xuất phát từ một sự biến đã diễn ra trong một kiếp trước. Brian Weiss, nhà tâm lý học, đã ghi nhận rằng đôi khi những sự kiện khiến chúng ta sợ hãi, là những điều đã xảy ra từ rất xa xưa,

13/ Hãy tưởng tượng nỗi sợ hãi là một năng lượng đen tối, đang ở một nơi nào đó bên trong trường năng lượng của bạn. Hãy tập trung vào điều này.

14/ Hãy bao quanh bạn thật nhiều tình yêu, năng lượng và tình yêu thương, rồi tập trung chúng vào đúng nơi có sự tắc nghẽn.

15/ Một cách có ý thức, hãy gửi năng lượng trị bệnh đến vị trí mà bạn cảm thấy đau nhức, trong khi cầu mong tình yêu thương sẽ biến đổi những tế bào ở nơi đó, để chúng thực hiện chức năng của chúng một cách tốt lành.

16/ Hãy cảm nhận sự đau nhức trong toàn bộ con người bạn, và hình dung năng lượng yêu thương đang tiến thẳng về vị trí đau nhức và nâng cơ thể bạn lên một rung động cao hơn.

17/ Hãy hình dung các hạt cơ bản thực hiện một bước nhảy lượng tử về cơ cấu năng lượng thuần khiết, vốn là tình trạng tối ưu của chúng. Hãy cảm nhận sâu sắc cảm giác trong cơ thể bạn.

‘Sự hồi phục đích thực xảy ra khi chúng ta thực hiện tốt sự quán tưởng một tương lai mới đầy phấn khởi. Chỉ có thần cảm mới giữ được cho ta khoẻ mạnh. (8)

Cầu nguyện

Một số những hiểu biết của bạn cần có sự hỗ trợ bổ sung. Mỗi ngày, bạn hãy xem xét lại từng chi tiết. Hãy có thói quen gửi năng lượng và tình yêu thương đến những người đã được xác định, vì lợi ích lớn lao của họ. Hãy dành những lời cầu nguyện cho những ai đang cần đến chúng trên thế gian này, và sau đó cho mọi sinh linh.

RÈN LUYỆN TẬP THỂ

“Một khi hướng đến lợi ích tâm linh của tha nhân, chúng ta sẽ tạo ra những năng lượng mạnh mẽ. Mỗi lần họp mặt, nhóm của bạn có thể dành ra vài phút để gửi đi năng lượng yêu thương, an lạc cho bạn bè hoặc những người thân đang đau yếu, khổ sở. Nếu các bạn cầu nguyện cho một cộng đồng, một đất nước hoặc một vấn đề đặc biệt nào đó, thì hãy kiên trì và đều đặn trong nỗ lực của mình.

Những đề tài thảo luận

Đâu là những công việc đang cần được giúp đỡ hoặc chăm sóc, hoặc có những vấn đề cần được giải quyết trong cộng đồng của bạn? Bạn có thể họp để cải thiện những gì đang tồn tại?

Đâu là khó khăn mà bạn đã gặp trong quá khứ có thể giúp bạn hiểu được một vấn đề của cộng đồng? Hãy nêu lên câu hỏi sau cho cả nhóm: ‘Chúng ta sẽ có thể giúp đỡ gì cho cộng đồng?’.

Hãy ghi ra mục tiêu của bạn muốn đạt đến mà chỉ cần một ít nỗ lực mà thôi.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Mặt Khái Thứ Mười*

2/ Như trên, tr.228

3/ Larry Dossey, *Healing Words: The Power of Prayer and the Practice of Medicine*, HarperSan Francisco, 1993, tr.49

4/ Như trên, tr 109-110

5/ Rosemary Altea, *The Eagle and the Rose*, Warner Books, New York, 1995, tr. 210-211 6/ Redfield, sđd., tr.97

7/ Henry Dreher, ‘The Healing Power of Confession’, *Natural Health*, 1992

8/ Redfield, sđd., tr.93

6. TÁC ĐỘNG VÀ ẢNH HƯỞNG CỦA CÕI BÊN KIA

Trước tiên, hãy để tôi kể cho bạn về của tôi ở chiều kích khác,

chiều kích mà tôi gọi là Cõi Bên Kia. Trong khi, tôi có thể giữ được mức năng

lượng của mình, thì tất cả đều tỏ ra sợ hãi. Tôi đi đến một thế giới lạ thường, nơi tr{n ngập vẻ đẹp và ánh sáng. Tôi vẫn luôn ở một nơi, nhưng mọi sự bỗng khác hẳn. Chỉ với ý chí, tôi có thể ngoại xuất ở bất cứ nơi đ{u trên tr|j đất. Bằng c|ch qu|n tưởng, tôi có thể tạo ra mọi thứ tôi muốn. (Mặc Khải Thứ Mười) (1)

CÔI BÊN KIA LÀ GÌ?

Cõi Bên Kia l{ nơi chúng ta ra đi v{ l{ nơi chúng ta quay về, Theo minh triết cổ đại, theo những trải nghiệm cận tử (NDE - Near Death Experience) và sự quay trở về kiếp trước, thì cõi bên kia l{ ‘nơi’, hay chiều kích, trong đó ý thức cá nhân của ta tiếp tục hiện hữu giữa những lần tạm trú trên trần gian. Chúng ta sẽ phát hiện một sự thật quan trọng: sau khi thân thể vật chất của chúng ta đã chết, chúng ta đi v{o Cõi Bên Kia. C|j vương quốc đó không tồn tại, trên những tầng trời, mà ở đ{y, trên tr|j đất này, trên một chiều kích không - thời gian mà chúng ta không thể nắm bắt. Cõi Bên Kia, là nhà của linh hồn chúng ta khi lìa khỏi thân xác.

Cõi Bên Kia như thế nào là tùy thuộc bạn l{ người thế nào, tùy thuộc vào điều mà bạn mong đợi từ ý niệm đó. Bối cảnh ban đầu mà bạn gặp trong lĩnh vực tâm linh có vẻ như đ~ được hình thành từ những ý tưởng đã ảnh hưởng đến động thái của bạn. Ở buổi đầu của thời gian tạm trú tâm linh, bạn còn bị ảnh hưởng bởi điều mà bạn bận tâm trong kiếp sống mà bạn vừa rời khỏi. Sau đó, nhóm c|c linh hồn của bạn và quyết t{m ‘nhận thức’ đưa bạn tiến đến những mức độ cao hơn, v{ tham gia v{o kinh nghiệm bước đầu đang diễn ra trong cõi bên kia.

Trong cuốn Du Hành Ngoài Thể Xác, Robert Monroe mô tả Cõi Bên Kia

như l{ một sức mạnh sáng tạo quan trọng tạo ra năng lượng, tập hợp ‘vật chất’, v{ cung cấp những kênh nhận thức và giao tiếp.

‘Ý tưởng của bạn quyết định nhân cách của bạn’ (2). ‘Mục đích của bạn (du hành vào Cõi Bên Kia là trải nghiệm sự thoát xác) hoàn toàn tùy thuộc vào những động cơ thúc đẩy bạn, những tình cảm v{ ước muốn sâu xa nhất của bạn. Ngay cả nếu bạn không - một cách có ý thức - muốn ra đi, thì bạn cũng không có quyền lựa chọn’. (3)

Theo R. Monroe, có ba yếu tố giải thích cho sự tồn tại trong Cõi Bên Kia - những hoàn cảnh tương tự như những hoàn cảnh của tr|j đất. Thứ nhất, những người đã sống trong thế giới vật lý tạo ra, qua ý tưởng của họ, một bối cảnh tự nhiên giả lập tại nơi đ~ mất những cấu trúc của bối cảnh. Thứ hai, những người yêu thích một số sự vật trong thế giới vật lý tạo lại chúng theo vẻ ngo{i để cải thiện bối cảnh của họ

ở nơi mới mẻ đó. Thứ b những hữu thể có trí tuệ cao, ý thức về bối cảnh của Cõi Bên Kia, giả lập một bối cảnh vật chất - ít ra là tạm thời - bằng cách đưa v{ những hình thể quen thuộc. Bằng c|ch đó, họ muốn giảm bớt chấn thương t}m thần trong những giai đoạn đầu của sự biến đổi, đối với những người rời khỏi thế giới vật lý, ngay sau c| 'chết'.(4)

Ở cấp độ đó của Cõi Bên Kia, trải nghiệm sẽ được hình thành từ những sợ hãi và những ước muốn sâu xa nhất của bạn. Ý tưởng l{ h{nh động và bạn chẳng thể che giấu ai điều gì. Việc tạo vẻ ngoài cho hợp quy cách xã hội

- tâm lý, vốn dạy bạn phải biết kiềm chế những cảm xúc của mình trong chiều kích vật lý, l{ điều không còn nữa trong chiều kích tâm linh!

GIAI ĐOẠN CHUYỂN TIẾP SAU CÁI CHẾT

Những điều mà chúng ta biết về sự trải nghiệm cái chết xuất phát từ

hiều nguồn cơ bản. Một trong những mô tả l}u đời nhất về những giai đoạn của cái chết là Từ Thư T}y Tạng. Được viết bởi những tu sĩ cao th}m, những người khẳng định đ~ có thể nhớ lại lúc linh hồn của họ vượt qua cái chết và tái sinh, cuốn sách này gồm những mô tả về q| trình đầu thai, của nhiều thế giới siêu nhiên. Mục đích của cuốn s|ch l{ giúp cho con người được chết một cách thanh thản, v{ nó được đọc cho những người đang hấp hối như một bản đồ chỉ đường cho chuyến du hành mà họ sắp thực hiện. Từ Thư cũng được viết để giúp cho những người đang sống 'có ý tưởng tích cực v{ đừng níu kéo người hấp hối bằng tình yêu thương v{ những cảm xúc đau buồn của họ, để người đó có thể đi v{ những cấp độ khác nhau của Cõi Bên Kia với một tâm trạng thích hợp, thoát khỏi mọi vướng bận gắn liền với th}n x|c'. (5)

VỀ NHÀ

Những người mới đến đ~ từng ở trần gian, đ~ trui rèn cho mình một khả năng lĩnh hội t}m linh, thì có đủ tinh táo và sẵn s{ng để tham gia vào vô số hoạt động tâm linh trong chiều kích này. Những ai chưa sẵn s{ng để chấp nhận cuộc sống mới của họ có thể dành thời gian để nghỉ ngơi v{ trải nghiệm. Rõ ràng là những lời cầu nguyện đầy thương yêu của người thân còn ở cõi trần là cho sự chuyển tiếp từ đời sống vật chất sang đời sống tâm linh trở nên dễ d{ng hơn.

Trong Cõi Bên Kia, chúng ta có thời gian để xem xét về những gì mà linh hồn ta đ~ đạt được và những gì mà hồn ta đ~ đ|nh mất, về những lỗi lầm và những thành

công của chúng ta trên trần gian. Mức độ chín chắn của chúng ta là tùy thuộc ở cách thức mà chúng ta trở nên có ý thức về mục tiêu thực sự của mình trên trần gian,

Điều mà chúng ta đã học hỏi. Tùy theo mức độ đ~ đạt được, chúng ta được phép vượt qua những cấp nhất định và làm việc với những bậc hướng dẫn tâm linh.

Trong những thế kỷ sau n{y, đời sống thường bị thu hẹp vào những gì đ~ xảy ra trong thế giới vật lý. Người đã xem cái chết như l{ sự kết thúc của hiện hữu, và xem phần lớn thời gian sống như l{ một bi kịch. Theo quan niệm n{y, con người chỉ là một giọt nhỏ những nguyên tố hoá học được cấp cho một khát vọng tâm linh khiến cho đời sống trở nên dễ chịu hơn, bao l}u chúng ta còn sống. Chúng ta đã loại bỏ mọi hiện tượng tâm linh mà khoa học không thể giải thích, coi như những ảo giác, hoặc sự lừa bịp. Ngay cả khi một sự kiện như thế đ~ thực sự xảy ra, thì chúng ta cho rằng nó quá cá biệt để nghiên cứu. Chúng ta đặt nó sang một bên để quan t}m đến những tiến bộ khoa học nhằm kéo d{i đời sống và chiến đấu chống bệnh tật. Hầu hết chúng ta đều đ~, một cách ngắn ngủi, có một lúc trong đời, được thấy giai đoạn chuyển tiếp khi linh hồn rời khỏi cái vỏ thể x|c để tiến vào một chiều kích kh|c l{ Cõi Bên Kia. Nhưng Thế Giới Quan của chúng ta thường duy trì một biên giới vững chắc giữa các thế giới hữu hình và vô hình.

Hiểu biết, chứ không chỉ tin tưởng

Giờ đ}v, sự tồn tại của mặc khải thứ mười, hay mức độ thứ mười của ý thức, đ~ được chứng minh bởi sự phát triển của những thông tin thực tiễn về chiều kích t}m linh, được chấp nhận bởi nhiều người. Những sự trải nghiệm lâm tử (NDE), hoặc ngoại cảm, làm phong phú thêm kiến thức chung, chuẩn bị cho sự hợp nhất chiều kích vật chất và tâm linh. Những trải nghiệm đó đưa chiều kích tâm linh vào chiều kích vật lý, và trở thành một phần của đời sống chúng ta trên trần gian. Trong tương lai, một quá trình

như thế sẽ l}m gia tăng những khả năng của chúng ta và tạo ra những thay

đổi trong sự tiến hoá.

Chúng ta mãi mãi hiện hữu

Phải chăng sự kiện có thể l}m thay đổi đời sống chúng ta hơn cả là hiểu biết - chứ không chỉ tin tưởng - rằng ý thức của chúng ta sẽ tồn tại nguyên vẹn sau khi th}n x|c đ~ chết? Như một con bướm, khi chết chúng ta thoát khỏi cái vỏ kén là thân xác, với đôi c|nh lấp l}nh ngũ sắc. Cái chết không phải l{ hư vô. Trong ý thức mới, chết và sống là hai trạng thái của một quá trình huyền bí, vĩnh hằng.

Nếu muốn hiểu rõ hơn về trải nghiệm đời sống trong toàn thể của nó, chúng ta không chỉ nhìn nhận có Cõi Bên Kia, mà còn phải một cách có ý thức, kết nối với chiều kích đó để gìn giữ một Thế Giới Quan tích cực. Sự thể chúng ta đến trần gian với một mục tiêu sẽ không còn là một hiểu biết trực giác, mà là một phần của thực

TẠI SAO KHÔNG Ở LẠI CỠ ẤY

Ở cõi bên kia, trong chiều kích tâm linh, chúng ta có thể tưởng tượng bất cứ điều gì và tạo ra nó, nhưng loại sáng tạo siêu nhiên ấy không trù phú như trong thế giới vật lý. Chúng ta chọn được sinh ra trong một rung động rất d{\y đặc của chiều kích trần gian, để có thể đ\|nh giá đầy đủ thế giới vật chất và biết những hậu quả của h\|nh động của chúng ta. Mặc Khải Thứ Mười giúp ta nhớ đến những nguyên nhân khiến ta đến trần gian.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Will nói: ‘Tôi học cách sử dụng sự qu\|n tưởng một cách chính x\|c như nó được sử dụng trong Cõi Bên Kia và,

trong khi làm điều đó, chúng ta h\|i ho\| với chiều kích tâm linh. Mỗi người chúng ta là một lò luyện đan biến năng lượng thành những h\|nh động, và hợp nhất hai chiều kích.

HỢP NHẤT NHỮNG CHIỀU KÍCH

‘Bước đầu tiên đối với con người là tiếp cận với điều mà họ gọi là Cái Chưa Biết, sao cho sức mạnh đó bắt đầu t\|c động theo hướng có lợi. Sức mạnh đó là một trong những lực mãnh liệt nhất của vũ trụ. Một khi các linh hồn đang ở phía vô hình của h\|ng r\|o lý tưởng kết hợp với những linh hồn đang th\|nh tâm làm cho ý tưởng của tha nhân phát triển trên trần gian, thì sức mạnh đó là hầu như vô hạn’(6) Đó chính l\| sự hợp nhất những chiều kích đã được nêu lên bởi mặc khải thứ mười.

Khả năng giao tiếp giữa các chiều kích phải được phục vụ cho lợi ích của nhân loại, và quả là một lãng phí đ\|ng tiếc nếu không sử dụng nó...’.. Thượng Đế muốn ý chí của Ngài được sử dụng và phát triển ở mức tối đa để t\|m m\|n ngăn che giữa hai thế giới được gạt bỏ và tất cả trở nên một. Ngay cả khi một số người vẫn tiếp tục đầu thai xuống trần thế v\|o lúc đó, họ sẽ tùy ý đối thoại với những người đ\| qua đến giai đoạn tiếp theo. Người ta c\|ng nghĩ đến vấn đề đó với một tinh thần cởi mở, thời đó sẽ đến nhanh hơn. Đầu óc càng khép kín, quá trình càng chậm hơn. (7)

Mỗi phút giây của đời sống trên trần gian này là quan trọng không chỉ vì nó cho ta cơ may nhận biết sự trù phú của chiều kích tâm linh, mà còn vì nó cho ta cơ hội

yêu thương. Nó giúp ta phục vụ kế hoạch của vũ trụ và kết nối với những rung động mang tính tâm linh. ‘Sự hiện diện trên trần gian chuẩn bị cho con người giai đoạn đó của đời sống; và dĩ nhiên, chúng tôi chuẩn bị cho giai đoạn kế tiếp của chúng tôi. Vì thế, chúng tôi rất quan tâm đến việc

giúp đỡ những người khác trong chiều kích này. Điều đó là một phần của sự phát triển tâm linh của chúng tôi, và bạn làm cho chúng tôi chậm trễ khi bạn không chịu sẵn sàng’. (8) Chính chúng tôi trên trần gian này, phải theo đuổi mục tiêu đó. Khi niềm cô mầu có tính chất lý tưởng và vĩnh hằng của sự hợp nhất, lực đẩy tâm linh hoá thế giới vật chất, là cơ sở cho nhận thức mới của chúng ta. Một khi xã hội đã hấp thụ đầy đủ ý tưởng cho rằng thế giới vật lý và thế giới tâm linh phải được hợp nhất thì lúc đó sự thể hiện sau cùng của Thế Giới Quan sẽ được đảm bảo.

NHỮNG TRẢI NGHIỆM CỦA NGƯỜI VỪA QUA ĐỜI

Trong cuốn Trên Đường Đến Omega, Kenneth Ring, một trong những nhà nghiên cứu về trải nghiệm lâm tử (NDE) kể lại câu chuyện của một người bị tai nạn và suýt chết.

‘(...) Điều đầu tiên mà tôi nhận thấy, đó là tôi đã chết. Tôi bình bồng trong không gian bên trên thân xác tôi. Điều đó hình như chẳng làm tôi buồn phiền chút nào. Tôi đã thực sự chết, nhưng tôi không thấy bối rối. Tôi có thể bay lượn một cách dễ dàng. Điều đó mang đến cho tôi một niềm vui lớn lao. Sau đó, tôi thấy có một vùng tối ở phía trước. Khi tiến đến gần, tôi nghĩ đó là một đường hầm. Không do dự, tôi tiến vào, và bay lượn ở trong đó. Tôi thấy ở xa xa một vùng hình tròn, và nghĩ rằng đó là cuối đường hầm (...). Đó là một thứ ánh sáng khiến ta sợ (...) nhưng cũng thật tuyệt vời. Tôi thấy mình đang ở trong nhiều khung cảnh khác nhau, nơi mọi thứ hình như được soi sáng bởi cùng một thứ ánh sáng, và tôi thấy có khá nhiều người. Ở đằng xa, tôi thấy cha tôi, đã qua đời từ hai mươi lăm năm

nay. Dĩ nhiên, tôi cũng nhận thấy mọi người đều tỏ ra thương cảm. Tình yêu thương ở đây tạo ra một cảm xúc lạ lùng nơi tôi, vì tôi biết nơi này chẳng có gì khác ngoài tình yêu’. (9)

Những người không nhận ra rằng mình đã chết

Ngay sau khi qua đời, một người có thể không nhận ra rằng mình đã chết, nhất là khi cái chết diễn ra một cách đột ngột. Khi chúng ta chết, chúng ta vẫn còn cảm thấy mình đang trong một thể xác, và sờ sờ như thế là vì sức mạnh của những thói quen thuộc tâm trí.

Một số người nấn ná

Đôi khi những người quá cố lang thang ở những nơi ưa thích của họ, trong chiều kích trần gian, một vài ngày, hoặc nấn ná để nhìn gia đình và bạn bè trong tang lễ. Vì cảm thấy mất mát hoặc quyến luyến thái quá, nên một số linh hồn không hoàn toàn rời khỏi chiều kích vật lý. Họ lang thang, lai vãng, thường xuyên lui tới một số nơi trên trần gian - thì độ đó làm chậm tiến trình định giá về kiếp sống vừa qua của họ trong thời điểm Xem Xét Lại Cuộc Đời. Trong những lần thoái lui về kiếp trước, một số người chứng kiến những cảnh lộn xộn hỗn mang - trong một thế giới lơ mơ nơi các sinh linh còn quá gắn bó với thế giới vật lý

Những giai đoạn và cấp độ

Sau một thời gian, linh hồn cảm thấy bị thúc đẩy thực hiện một chuyến du hành ngang qua những cấp độ trải nghiệm khác biệt.

Theo nhiều nhân chứng đã nêu ra những chi tiết giống nhau đến lạ lùng,

thì các linh hồn vượt qua nhiều cấp độ trong lĩnh vực siêu nhiên. Tùy theo mức độ phát triển, mỗi linh hồn xác định cấp độ mà nó sẽ đến hoặc sẽ ở lại trong một thời gian.

Ở cấp độ thấp, có những vùng hỗn mang và tăm tối, nơi những âm thanh khủng khiếp (những tiếng nổ, những tiếng gào thét không giống giọng người), những sinh linh quái dị - những cá nhân bị bế tắc trong đau khổ hoặc buồn phiền, những linh hồn bị đọa đày. Chính ở những nơi này mà chúng ta không ngừng tái diễn các ám ảnh của mình.

Vương quốc của những ý tưởng là một nơi êm đềm và thú vị. Một số người kể rằng, khi họ lần lượt vượt lên những cấp độ của hiện hữu, thì cơ thể họ trở nên nhẹ nhàng hơn.

Những nơi khác thì còn đẹp hơn vương quốc của những ý tưởng, và được soi sáng bởi những ánh sáng nhiều màu sắc. Thường là những người thân quen cố của chúng ta ngụ ở những cấp độ cao đó, vì họ đã thực hiện xong giai đoạn chuyển tiếp đến thần khí. Tâm linh càng trở nên trong sáng, thì càng cảm thấy hạnh phúc và mong ước tham gia vào một kinh nghiệm mới và một phát triển mới.

XEM XÉT LẠI CUỘC ĐỜI LÀ ĐIỀU CẦN THIẾT ĐỂ HẤP THỤ KINH

NGHIỆM CỦA CHÚNG TA VỀ ĐỜI SỐNG

Theo hàng trăm tường thuật về trải nghiệm lâm tử (NDE), người ta thấy cuộc đời của họ diễn lại một cách rất nhanh trước mắt. Họ thấy lại rất rõ từng sự kiện có ý nghĩa của kiếp sống mà họ sắp rời xa. Chỉ trong vài giây hoặc vài phút, họ thấy lại những thời điểm đáng kể nhất của hàng chục năm trước đó. Sự lặp lại ngay tức khắc của kiếp sống khiến họ có thể đo lường khả năng yêu thương của mình, và mức độ hiểu biết đạt được. Thường

những người đó kể rằng họ muốn ở lại vương quốc tâm linh, nhưng do muốn yêu thương nhiều hơn, hoặc do biết rằng chưa hoàn toàn đạt được mục tiêu của đời mình, nên họ quyết định tiếp tục cuộc sống trên trần gian.

Xem xét lại cuộc đời sẽ làm thay đổi mọi sự khi ta trở lại trần gian

Hầu hết những tường thuật về trải nghiệm lâm tử đều cho biết người chết phải chịu một sự thay đổi triệt để. Raymond Moody mô tả bằng cách nào sự xem lại, dẫn dắt, ngăn ngừa, những sự kiện đáng kể của một kiếp sống, có thể làm thay đổi những giá trị và động thái của một người trong suốt phần còn lại của cuộc đời người đó. Sự xem xét lại cuộc đời thường là - nhưng không luôn luôn - có sự hiện diện của một 'hình thể sáng chói'. 'Nói chung, những trải nghiệm có sự 'hướng dẫn' quá trình Xem Xét Lại Cuộc Đời, sẽ là những trải nghiệm mãnh liệt. Tuy đột ngột, điều đó xảy ra khi một người

'qua đời' thực sự, hoặc khi ta kề cận với cái chết'. (10)

Trong một cuốn sách về đề tài này là Exploring Reincarnation (Khám phá sự tái sinh), nhà tâm lý học Helen Ians Ten Dam đã xem xét nhiều thông tin rút ra từ những nghiên cứu lâm sàng. Theo ông, người ta đã nghĩ đến những mục tiêu của cuộc đời "khác một cách lạ thường với điều mà họ đã thực hiện. Chẳng hạn, một người 'trở về' khẳng định rằng mục tiêu chính của đời mình sẽ là học cười, vì ở những kiếp trước đã quá nghiêm nghị. Một người khác thì đã tích lũy rất nhiều của cải, nhưng chết trong nghèo khổ và đã hiểu rằng sự giàu có cũng như nghèo khổ không quyết định tính cách con người". (11)

SỰ HIỂU BIẾT TRỰC TIẾP

Trong hầu hết các trường hợp tiếp cận với những chiều kích tâm linh, người ta phát hiện những hiểu biết trực tiếp như: 'Tôi cảm nhận có sự hiện diện của mẹ tôi nhưng tôi biết chưa phải lúc để chết'; 'Tôi biết đó là cha tôi'; hoặc 'Tôi biết rằng lẽ ra tôi phải tử tế hơn. Ngay cả khi chiều kích tâm linh là một nơi đầy yêu thương đối với chúng ta, chúng ta vẫn tiếp tục tái sinh để trải nghiệm sự bất trắc dữ dội của đời

sống trong chiều kích vật lý. Ở Cõi Bên Kia, hầu hết những linh hồn đ~ tiến bộ qua nhiều kiếp sống khẳng định rằng họ trực giác rằng mình bất tử. Người ta phát hiện rằng mình có một linh hồn, và linh hồn đó muốn có những trải nghiệm cá biệt v{ đạt đến những mục tiêu nhất định.

Luôn có sự bù trừ

Trong cuốn Only Love is Real (Tình yêu duy nhất là thực tại), Brian Weiss thuật lại câu chuyện của Pedro một trong những bệnh nhân của ông. Pedro đ~ đến gặp ông do tâm trạng tuyệt vọng sau cái chết của người anh. Những hồi hướng của Pedro về những kiếp trước cho thấy những lựa chọn đing kể, mang lại những hiểu biết quan trọng. Trong một kiếp đời, gia đình Pedro đ~ buộc anh trở th{nh tu sĩ. Anh đ~ không muốn rời xa người phụ nữ anh yêu. Nhưng, do không thể cưỡng lại quyết định của gia đình, nên Pedro đ{nh phải vào tu viện. Trong lần hồi hướng về kiếp trước, Pedro phát hiện tu viện trưởng chính l{ người anh vừa qua đời khiến mà Pedro rất đau buồn trong kiếp sống hiện tại.

Khi Brian Weiss hỏi anh đ~ học được điều gì trong kiếp đó, Pedro đ{p: “Tôi đ~ biết rằng sự tức giận l{ vô nghĩa. Nó vô xé t}m hồn. Cha mẹ tôi (trong kiếp đó) đ~ l{m điều mà họ cho là tốt đẹp đối với tôi v{ đối với họ. Họ không hiểu tôi và không cho tôi quyết định cuộc đời tôi. Tôi đ~ thuận

theo những người khác. Làm thế nào tôi có thể xét đo|n hoặc thù oán họ khi tôi h{nh động như họ? Chính vì vậy, việc tôi tha thứ cho họ l{ điều quan trọng. Tất cả chúng ta đều thực hiện những hành vi mà chúng ta lên án ở những người khác. Hẳn tôi đ~ không gặp tu viện trưởng, nếu tôi đi theo con đường mà tôi mong muốn. Luôn có sự bù trừ, từ ân sủng và từ lòng nhân từ

- chỉ cần ta tìm kiếm chúng. Nếu tôi cay đắng và thù oán, nếu tôi đ~ không ưa thích đời tôi, thì hẳn tôi không tìm thấy tình yêu thương”. Sau khi đ~ gặp người anh trong sự hồi hướng về kiếp trước. Pedro khám phá ra rằng linh hồn là bất tử, và rằng, vì Pedro đ~ yêu thương anh mình v{ đã sống với anh trong kiếp đời này, nên họ sẽ lại gặp nhau sau n{y. Như vậy, nỗi buồn của Pedro bắt đầu người ngoài.

Trong một kiếp sống kh{c, tôi đã hành xử tệ hại. Tôi đ~ không nghe theo tr{ì tìm mình. Tôi đ~ phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. (12)

XEM XÉT LẠI CUỘC ĐỜI TRƯỚC KHI QUAY VỀ CHIỀU KÍCH TÂM

LINH

Mặc khai thứ mười chỉ ra rằng càng lúc người ta càng muốn xem xét lại những tiền bộ của linh hồn mình, khi họ đang sống trong thân xác vật chất của họ thay vì chờ sang bên kia thế giới để làm điều đó. Nhờ vào thiên định, quyn tương, những giấc mơ, hoặc những thần cảm, chúng ta bắt đầu nhìn thấy chính mình từ một quan điểm rộng lớn hơn của sự phát triển tâm linh.

Hầu hết chúng ta đ~ tự hỏi: ' Cho đến nay tôi đ~ học được gì, bằng cách n{o tôi đang hiện thực hoá Tầm Nhìn Khai Sinh của tôi? Tôi đang tiến triển theo hướng n{o? ' Ý thức cá nhân càng gia tăng, chúng ta càng hiểu rõ điều gì là thực sự khả thi, và chúng ta đang thực sự l{ ai. Lúc đó chúng ta x}y dựng những nền tảng và quyết định h{nh động của mình.

NHẬN BIẾT SỰ TỒN TẠI CỦA CỠ BÊN KIA

Khi một người kinh qua trải nghiệm lâm tử, hoặc liên lạc được với một người thân đã qua đời, tìm cách mô tả điều đó với người kh|c, thường gặp những phản ứng lẫn lộn hoặc một thị độ hoài nghi. Và hệ quả chỉ là nỗi buồn Chẳng hạn: 'Khi tỉnh dậy, tôi kể về điều đã xảy ra, nhưng mọi người khuyên tôi nên im đi vì đó là chuyện do tôi tưởng tượng, hoặc: Tôi không muốn kể lại cho những người xung quanh. Khi bạn kể ra loại trải nghiệm d đó, người ta nhìn bạn như thể bạn là một kẻ mất trí' (13). Dẫu thế giới tâm linh là một phần không thể tách rời của thế giới quan của hầu hết các nền văn ho|, nhưng đối với đa số, chiều kích tâm linh bị thu hẹp vào những mê tín dị đoan.

Mặc khai thứ mười nhắc nhở rằng sự tồn tại của một chiều kích tâm linh, trong khi ta đang đầu thai trong một dạng thức vật chất, là mục tiêu cao nhất của hình xoắn ốc tiến hoá. Bill và Judy Guggenheim, tác giả của cuốn Hello from Heaven (Lời chào từ Thiên đ{ng), ước tính có, 'năm mươi triệu người Mỹ đ~ một hoặc nhiều lần giao tiếp với những người đ~ chết' - nghĩa l{ năm lần nhiều hơn con số những người đ~ trải nghiệm lâm tử (14). Theo Raymond Moody, những người đ~ kể cận cái chết rồi sau đó sống lại, thường nghĩ rằng trường hợp của mình là duy nhất. Nhưng họ cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng hiện tượng đó không qu| hiếm hoi.

Mặc khai thứ nhất dạy chúng ta rằng, một lượng tới hạn (để gây ra phản ứng dây chuyền) những cá nhân sáng suốt phải được hình th{nh để cho sự thay đổi là chuyển mọi tâm thức. Trước khi thông tin đó được truyền đạt, phải có đủ một số lượng người cảm nhận thực tế về sự tồn tại của kiếp sau. Chiều kích tâm linh sẽ phải trở thành một ý tưởng được mọi người công

nhận'.

Mặc khái thứ mười gợi ý rằng Cõi Bên Kia sẽ cung cấp cho chúng ta một lượng thông tin ngay khi có đủ một số lượng người sẵn sàng tin vào điều đó. Nhưng nếu chỉ số sợ hãi trong Thế Giới Quan là quá cao, sẽ ngăn trở nhân loại thăm dò minh triết thần thánh. Nhiều cuộc xung đột trên thế giới có thể gây ra tâm trạng hoài nghi về một quá trình tiến bộ tâm linh. Hãy nhớ rằng sự phát triển của ý thức diễn ra theo từng đợt. Chúng ta là một giọt nước của những con sóng đó. Và cũng tạo nên những con sóng, Chúng ta sẽ hoàn thành, tất cả những gì có thể trong thời kỳ lưu lại của chúng ta trên trần gian.

ĐẦU THAI

Đầu thai là ý tưởng cho rằng linh hồn của chúng ta, ý thức trường cửu của chúng ta, tái sinh trong nhiều kiếp sống để học hỏi, phát triển và tiến hoá. Những hiểu biết về sự tái sinh của chúng ta xuất phát từ những chủ thuyết tôn giáo và những giáo huấn bí truyền, từ những hồi ức tự phát về kiếp trước, từ những người mà, nhờ vào một tâm trí phát triển, nhận được những thông tin siêu linh.

Hồi ức tự phát về những kiếp sống khác

Hồi ức tự phát thường xảy ra bất ngờ khi chúng ta nhận ra một địa điểm hoặc một người từ cõi nhìn đầu tiên. Nhưng, những ai đang tiến hành những nghiên cứu về tiền kiếp, như Hans TenDam, tin rằng cảm giác đã thấy, cảm giác sống lại một giai đoạn quá khứ, không đủ chứng tỏ đó là hồi ức về một kiếp khác. Nhưng những sự thu hút ngay tức thì, như tiếng sét

của tình yêu đích thực, là có thể cho thấy một quan hệ trong kiếp

trước.

Một hồi ức tự phát cũng có thể được gây ra bởi một đồ vật, một hình ảnh, hoặc một hoàn cảnh tương tự, một thử thách về lý trí hay tình cảm trong những tình huống hiếm khi xảy ra. Để có hồi ức tự phát về những kiếp sống khác, người ta không cần phải tin có sự đầu thai.

Những dấu chỉ thuộc thể chất, những thói quen và khuynh hướng

Những kiếp sống đi qua để lại nhiều loại dấu chỉ về nhân cách của chúng ta trong kiếp sống hiện tại: một dấu vết trên cơ thể, một thói quen cá biệt, những khả năng đặc biệt, và những thị độ cứng nhắc trong đời sống có vẻ như không xuất phát từ gia đình hiện nay của chúng ta. Đôi khi, có người bỗng nhớ đến một vết thương

trong kiếp trước bởi nó được biểu hiện bởi một dấu vết trên cơ thể từ khi ch{ò đời.

Những sở thích của ta cũng có thể cho ta những dấu chỉ về kiếp trước của mình. Trong cuốn Exploring Reincarnation, TenDam nêu lên rằng, ở trẻ em, một lối ứng xử rất cá biệt có thể là dấu chỉ về một kiếp trước.

Khoảng cách giữa hai kiếp sống

Các nhà nghiên cứu cho biết khoảng cách giữa hai kiếp sống kế tiếp nhau trên trần gian có thể thay đổi từ v{ì năm đến v{ì trăm hoặc vài ngàn năm. Linh hồn càng ít trải nghiệm trong chiều kích vật chất, thì ta c{ng thường xuyên đầu thai để học hỏi. Theo những nghiên cứu được TenDam nêu lên, những khoảng cách trung bình là từ s{u mươi đến t{m mươi năm trần gian. Linh hồn có thể chọn lựa sự đầu thai nhằm hoàn tất một sứ mệnh trong một

giai đoạn cá biệt của sự phát triển.

Hans Ten Dam đ~ xem xét nhiều bản văn viết về sự thoái lui vào những kiếp trước v{ đã tiến hành nghiên cứu những người có trải nghiệm đó. TenDam nêu lên ba sơ đồ và những nguyên nhân khác nhau của đầu thai. Đôi khi, những tầng lớp đó xếp chồng lên nhau, đôi với cùng một con người.

Tầng lớp thứ nhất - Chu kỳ ngắn

Theo c{c tường thuật về hiện tượng thoái lui vào những kiếp sống đ~ qua, những thành viên của nhóm linh hồn đó quay trở lại trần gian trong khi hầu như đ~ quên thời gian lưu lại của họ trong chiều kích t{m linh. Như vậy, họ không có nhiều chỉ dẫn về kiếp sống mới của họ, và không hề nhận được những lời khuyên. Theo lời kể của những người đó, khi ch{ò đời, họ có cảm giác một lần nữa bị hút v{ò đời sống m{ không suy nghĩ nhiều, nhất là khi kiếp trước ngắn ngủi. Khao khát có những trải nghiệm mới, những người đó chỉ học những b{ì cơ bản v, và không ý thức nhiều về mục tiêu tâm linh của họ. Không có dự kiến thuộc về sự sinh tồn, đời sống mới của họ không mấy bị ảnh hưởng bởi động cơ thúc đẩy sâu sắc nhằm đạt đến một mục tiêu. Sau những khoảng cách ngắn, mỗi lần quay về trần gian thường tiếp nối liền kề lần trước, về mặt thời gian cũng như không gian.

Tầng lớp thứ hai - Những người khao khát hiểu biết

Trái với sự đầu thai tự nhiên, không tự nguyện, của Tầng Lớp Thứ Nhất, những thành viên của Tầng Lớp Thứ Hai chọn quay trở lại Tr|i Đất, Họ suy

nghĩ nhiều về hoàn cảnh sẽ cho họ những điều kiện tốt nhất để học hỏi và phát triển. Một số ch}n sư cho rằng, khi linh hồn ta phát triển v{ trưởng thành thì ta có quyền nghĩ ra một dự kiến về đời sống khi ta tạm trú trong Cõi Bên Kia. Dự kiến đó hay Tâm Nhìn Khai Sinh x|c định những mục tiêu cho sự phát triển của ta về sự thiết lập những quan hệ thuộc nghiệp báo. Theo những trường hợp hồi hướng về những kiếp trước được TenDam nghiên cứu, ta thấy lại kiếp trước của mình (Xem Xét Lại Cuộc Đời); ta gặp một số linh hồn hướng dẫn cũng như nhóm linh hồn để xin lời khuyên; ta thấy trước một số tình huống và một số linh hồn mà ta sẽ gặp (xem thị kiến của Maya trong Mặc Khải Thứ Mười); và ta ý thức về giai đoạn tạm trú. Khoảng cách giữa hai kiếp sống của tầng lớp này là khoảng s|u mươi năm.

Tầng lớp thứ ba hay tầng lớp toàn diện

Như c|c th{nh viên của Tầng Lớp Thứ Hai, những thành viên của Tầng Lớp Thứ Ba bàn cãi một cách có ý thức trong khi họ lưu lại trong Cõi Bên Kia. Tuy nhiên, ở mức độ đó của sự phát triển, người ta thường đ~ trả hầu hết những món nợ thuộc nghiệp báo của họ. Được tự do hơn để, một cách có lợi nhất, sử dụng những xu hướng và những khả năng đ~ ph|t triển trong nhiều trăm năm hoặc nhiều ng{n năm trước, những người của tầng lớp thứ ba quay lại trần gian để mang đến một đóng góp quan trọng cho sự tiến bộ của nhân loại. Họ có những mục tiêu để làm việc cho một dự án lớn lao hơn. Họ biết rằng sự lưu lại của họ trên trần gian là có một mục đích, v{ cố một sự kết nối thiêng liêng. Được thúc đẩy bởi sự hiểu biết đó, họ làm nảy sinh nhiều cơ hội và nhiều th|ch đố. Đôi khi có những hoàn cảnh cực đoan khiến họ phải rút ra những tiềm lực nội tại của họ. Họ phải buồn khổ, đớn đau, họ cũng biết đến sự ngây ngất vì sung sướng, nhưng luôn có

những nỗ lực kiên trì. Họ nhận được nhiều lời khuyên của nhóm linh hồn của họ, của bản ngã cấp cao của họ. Khi thì họ là những người bình thường, tích cực, khi thì họ là những ch}n sư có uy tín đặc biệt. Theo những giáo lý Phật giáo, các bậc Bồ Tát, xuất hiện theo một lịch trình nhất định, nhằm đảm bảo sự trở lại theo kỳ hạn của những người đ~ gi|c ngộ (15). Thời gian trung bì giữa hai kiếp sống trong Tầng Lớp Thứ Ba l{ 230 năm.

ẢNH HƯỞNG CỦA CÁC NHÓM LINH HỒN

Bảy nhân vật của cuốn Mặc Khải Thứ Mười đều liên quan đến một dự án chung: Họ phải chặn đứng những thí nghiệm gây tai họa, điều đó khiến họ nhớ đến những mối liên hệ trong quá khứ giữa họ và những vấn đề chưa được giải quyết của riêng họ. Do đ~ biết những chỉ dẫn dạy mặc khải thứ chín, họ kết nối với một rung động cấp cao để có được những lời khuyên của những linh hồn đang trong chiều kích

khác và đang giữ Tâm Nhìn Khai Sinh của họ với hy vọng họ sẽ trở nên hiểu biết. ‘Chúng tôi nói liên với họ. Họ biết chúng tôi, chia sẻ Tâm Nhìn Khai Sinh của chúng tôi và đi cùng suốt cuộc đời chúng tôi. Sau đó, trong chiều kích khác, họ ở cạnh chúng tôi khi chúng tôi nhìn lại kiếp sống của mình. Họ như bồn chứa những hồi ức, gìn giữ những thông tin về những giai đoạn khác nhau của sự tiến hoá của chúng tôi (...) khi chúng tôi đang trong Cõi Bên Kia, và khi chúng tôi trở về với chiều kích vật chất, thì sẽ hợp lại với nhóm linh hồn đang hỗ trợ và đạt được sức mạnh. (16)

Mặc khải cho chúng ta biết rằng, nếu những nhóm linh hồn của chúng ta không gửi đến cho chúng ta những trực giác - xuất phát từ một nguồn thiêng liêng - thì sẽ gửi đến cho chúng ta năng lực bổ sung, và nâng tâm trí chúng ta lên để chúng ta nhớ lại một cách hữu hiệu hơn về những gì mà

chúng ta đã biết. Những nhóm linh hồn đó luôn gửi đến chúng ta năng lực và hy vọng rằng, chúng ta sẽ nhớ ra Tâm Nhìn Khai Sinh của mình. Các cư dân của chiều kích tâm linh, đến lượt họ, sẽ chuyển giao sở thích của họ về những đề tài tri thức cho những người đang sống trên trần gian’ (17). Theo TenDam và những nhà nghiên cứu khác: ‘Trong số những người đã kể rằng họ đã xin những lời khuyên trước khi chào đời, thì trên 60% đã được hơn một người khuyên, và một số thì được cả một nhóm người khuyên’. (18)

Những hồn đồng điệu hay những hồn lạc lõng?

Một số người nghĩ: ‘Làm thế nào tôi có thể phân biệt những linh hồn lạc lõng lang thang trong chiều kích trần gian với nhóm linh hồn của tôi? Sự khác biệt đó là những linh hồn lạc lõng thiếu năng lực, không thể rời khỏi chiều kích trần gian, cũng chẳng thể hợp lại với chiều kích tâm linh. Vì lý do này hoặc lý do khác, họ bị mắc kẹt trong một số sơ đồ tâm trí, và sẽ tìm cách thu hút năng lượng của chúng ta.

Đôi khi, linh hồn hướng dẫn bạn hoặc nhóm linh hồn của bạn sẽ cho bạn biết những người đang hỗ trợ bạn bằng cách cho bạn năng lượng và chỉ ra những người đang tìm cách lấy đi năng lượng của bạn để làm cho bạn mất tự tin và mất khả năng hướng về chính mình.

Những sự tin những lời khuyên lạ thường

Kenneth Ring đã kể câu chuyện về Stella, một phụ nữ có những thay đổi quan trọng trong nội tâm sau khi tuân theo những chỉ dẫn của một thị kiến. Được nhận làm con nuôi sau khi chào đời, Stella đã lớn lên trong một gia đình theo truyền thống

chính thống. Sau đó, b{ kết hôn và phải gánh vác những

trách nhiệm gia đình. B{ được coi là một người kín đáo, v{ hay giúp đỡ người khác. Một thời gian ngắn trước khi có trải nghiệm lâm tử, trong tháng Sáu 1977, Stella đ~ gặp một sự việc mà ta có thể gọi là một thị kiến. Lúc đó, b{ đang nằm trên giường, nhưng trước khi ngủ, bà trông thấy một loạt những chữ viết bằng một thứ ngôn ngữ lạ. Một thời gian dài sau khi xảy ra trải nghiệm lâm tử (NDE), Stella phát hiện đó l{ những chữ của tiếng Do Thì, có nghĩa ‘ở bên kia điểm tụ’ (19)

Trong trải nghiệm lâm tử, Stella đ~ gặp một hữu thể ánh sáng: Tôi có cảm tưởng rằng đó có hai khuôn mặt trong một, Đó l{ một khuôn mặt đẹp, phản ánh sự an bình, và ánh sáng soi tỏ những nét trên khuôn mặt đó; nhưng đồng thời khuôn mặt như có vẻ bị bầm dập. Có thể nói, ở một bên, khuôn mặt đó đ~ không còn hình dạng. Phía đó thể hiện sự đau đớn, trong khi phía kia thì hoàn toàn thanh thản.

Ring hỏi: ‘Đấng ấy có truyền đạt cho bà một thông điệp nào không?’

- Có. Đấng ấy nói rằng tôi đ~ được gửi xuống trần gian để đạt một mục tiêu. Tôi phải mang theo những - kiến thức đặc biệt. Còn có một đời sống sau khi ta chết, một đời sống rộng lớn hơn.

- Bà có biết lai lịch của đấng ấy?

- Tôi không khi nào thắc mắc về lai lịch của người khác.

- Tự th}m t}m, b{ đ~ nghĩ gì?

- Tôi cảm thấy đấng ấy cũng có một mục tiêu. Tôi không biết gì về đấng ấy nhưng, tôi nghĩ đấng ấy sẽ chuyển giao một kiến thức, một tri thức mới cho nhân loại...7. (20)

Hữu thể nh s}ng đ~ nói với Stella rằng b{ l{ người Do Thì nhưng họ{n toàn không biết điều đó, chỉ cho bà một phương c}h để hiểu hoàn cảnh. Sau sự kiện, Stella điều tra về dòng họ của mình. Nhưng sự tìm kiếm những dấu chỉ của b{ đi v{o ngõ cụt. ‘V{ tôi đ~ hỏi đấng ấy: ‘Tôi đã làm tất cả

những gì cần thiết, nhưng chẳng tìm thấy một tư liệu nào; Vậy, hãy giúp tôi’. Sau đó, tôi quay lại thành phố và vào một quán ăn. Trời đã tối tôi cố nghĩ ra một cách thức kh}c để giải quyết vấn đề. Có hai viên cảnh sát ngang qua chỗ tôi ngồi để ra cửa, v{ tôi nghĩ, ‘Chắc đ}y l{ một dấu chỉ’, Một trong hai người phải để lấy một vật gì đó trên b{n của họ. Stella đ~ nh}n cơ hội đó cho viên c}nh s}t biết b{ đang tìm

kiếm cha mẹ mình.

Nhân viên cảnh sát đưa bố đến gặp cặp vợ chồng phụ trách một tờ báo địa phương. Họ khuyên bố tìm đến một luật sư để nghỉ hưu; nhưng bố có một thời gian dài, sống tại thành phố mà Stella chào đời. Khi viên luật sư gặp Stella, ông cảm tưởng mình được đưa về quá khứ, qua rất nhiều năm. Ông nhìn tôi rồi cho tôi biết về ông nội tôi, bố về sống ở Florida'. (21)

Sau khi bố biết những gốc rễ của dòng họ, Stella thay đổi hoàn toàn đời sống của mình. Bà cải đạo sang Do Thái giáo và trở thành một nữ doanh nhân thành đạt. Trong trường hợp này, sự trợ giúp mà Stella bố nhận được từ Cõi Bên Kia - phát hiện những gốc rễ của mình, trải nghiệm chiều kích tâm linh - cho bà thấy đời sống của mình, cho đến lúc đó, bố bị giới hạn đến thế nào. Trong một lần hồi hướng đến kiếp trước, Stella thấy rằng những ý nghĩ không xuất phát từ bản thân mình: '...Người ta bố gieo vào đầu tôi, khi tôi mới đưa bé chín tháng tuổi, rằng mẹ tôi bố vứt bỏ tôi, và nếu tôi không tuân theo những qui định đó, thì bố lỗi của tôi. Điều đó dựng lên một hàng rào và thúc đẩy tôi chấp nhận tất cả những điều người ta đòi hỏi, vì tôi sợ rằng mình sẽ bị vứt bỏ một lần nữa' (22). Quả thật, như chúng ta thấy trong những nghiên cứu của TenDam, sự tin chắc đó ('Tôi bố làm một điều gì đó xấu xa, vì vậy tôi cần phải biết vâng lời, nếu không muốn bị xa lánh') có thể chính là cơ sở để nghiệp báo cần phải được xử lý trong Tâm Nhìn Khai Sinh của Stella. Như thế, Stella bố nhận được một sự trợ giúp lạ thường của bản ngã cấp cao của bà hay nhóm linh hồn của bà, vốn lưu giữ kỷ ức về mục tiêu

đó.

NHỮNG THÔNG TIN HỮU ÍCH ĐƯỢC GỬI ĐẾN CHO BẠN TỪ NHỮNG KIẾP TRƯỚC

Trong mặc khải thứ mười, nhân vật chính thấy mình ở một kiếp khác, và trong kiếp đó, anh là một tu sĩ ở thế kỷ 13. Anh hiểu rằng, vào thời đó, anh bố có những thần khải, và bố ghi chép chúng. Anh muốn công bố chúng, nhưng các bạn của anh phản đối.

Những thông tin xuất phát từ những kiếp trước có công dụng gì? Công dụng của chúng là giúp ta tự giải thoát, biết sống, biết yêu thương, và hoàn thiện tại. Những tình trạng bị bó buộc, câu thúc, những nỗi đau khổ đang đè nặng chúng ta, và những lo sợ đang làm duy yếu chúng ta, là những điều gây hại cho sức khỏe và sự an ninh của chúng ta. Một liệu pháp dựa trên sự trở lại về kiếp sống trước đôi khi có thể góp phần vào sự phục hồi sức khỏe, khi những phương pháp truyền thống bố

thất bại.

Brian Weiss kể ra trường hợp của một phụ nữ, đ~ tham gia tại Mexico, một trong những hội thảo về tiền kiếp: ‘B{ ấy bỗng nhớ đến một kiếp trước, trong đ người chồng hiện nay của b{ đ~ l{ con trai của bà. Vào thời Trung Cổ, bà là một người đ{n ông đ~ bỏ rơi con trai mình - Trong kiếp sống hiện nay, chồng bà luôn sợ bị bà bỏ rơi, v{ nỗi sợ đó không có một cơ sở hợp lý nào. Dẫu bà thường nói những lời giúp ông yên t}m, nhưng sự bất an của ông đã có những t{c động huỷ diệt v{ đem lại những điều khó chịu cho quan hệ vợ chồng của họ. Giờ đ{y, b{ đã biết nguồn gốc đích thực của những khiếp sợ đó. Ngay sau đó, b{ đ~ gọi điện cho ông để giải thích về điều xảy ra trong kiếp trước của họ v{ lý do để bà sẽ không bao giờ bỏ rơi ông một lần nữa’. (23)

Những chấn thương t}m lý không được chữa trị trong kiếp trước đôi khi biểu hiện dưới dạng chúng quá nhạy cảm trong cuộc sống hiện tại. Theo TenDam: “Những chấn thương t}m lý tựa như những miếng công khâu kín, những định đề (những ước đo)n thường xuyên được phát sinh sau một sự biến gây chấn thương t}m lý) tựa như những lốc xoáy, hoặc những vòng luẩn quẩn được đặt trên những lối đi của khu vườn tâm lý của chúng ta. Chúng bám rễ trong ta như những chương trình cố định: ‘Nếu tôi không làm chủ được hoàn cảnh, thì tôi tiêu tan hy vọng’, ‘Nếu tôi tho{t được, thì tôi sẽ tự do’ (24). Nếu kiếp trước bạn đ~ l{m việc rất nhiều, thì bạn sẽ bước vào kiếp sống mới của bạn với định đề: ‘Đời sống quả là rất mệt mỏi. ‘Nếu kiếp trước bạn đ~ chết vì tai nạn xe lửa hoặc chết đuối, kiếp này bạn sẽ có nỗi sợ vô lý đối với xe lửa hoặc nước s}u’.

NHỮNG SƠ ĐỒ TÁI DIỄN Ở MỖI LẦN ĐẦU THAI

Nhân vật của Mặc Khải Thứ Mười trông thấy một kiếp sống khác của anh ta trong thế kỷ 19. Lúc đó, anh ta hiểu rằng kết quả tiêu cực của trải nghiệm trong thế kỷ 13 đã tạo ra nỗi sợ h~i v{ th{ độ ngập ngừng của anh. Hai kiếp sống đó đ~ thúc anh né tr{nh sự đối đầu. Nhưng lúc đó, anh nhận thấy rằng sự lựa chọn của anh về người cha v{ người mẹ đã giúp anh chiến thắng nỗi sợ hãi về sự đối đầu.

Anh cùng hiểu rằng phát hiện của anh, trong thế kỷ 13, về những chân lý tâm linh chứa đựng trong các thần khải đã làm phát sinh ham muốn hiểu biết trong kiếp sống hiện nay. Một cá nhân có thể có một Tâm Nhìn Khai Sinh ảnh hưởng đến Tâm Nhìn cộng đồng - sơ dĩ nh}n vật chính đang ở trên con đường của những mặc khải l{ vì điều đó thuộc về nghiệp báo của anh, nhưng cũng vì theo c|ch đó, anh góp phần vào tiến hoá của ý thức vũ

trụ. Hiên nhiên, Tâm Nhìn Khai Sinh của anh cho thấy sự tìm kiếm về các mặt khái phải diễn ra vào lúc chúng trở lên bề mặt và đưa đến một nhận thức chung. Sự đồng bộ hoá là điều rất quan trọng. Giờ đây, những vật chính của Mặc Khải Thứ Mười đã có dịp để bảo vệ những xác tín của mình, điều mà anh đã không thể công bố trước kia. Nếu không thắng được thử thách đó, có thể anh sẽ phải đối đầu với một hoàn cảnh tương tự kiếp sau.

Những vết sẹo tâm lý

Đôi khi những trải nghiệm chẳng mang đến lợi ích gì khi có quá nhiều đau khổ phải xử lý, hoặc khi người trải nghiệm từ trần trước khi có cơ may rút ra bài học. Những người chết trong khi bị chấn thương tâm lý đôi khi vương lại một nỗi sợ dai dẳng - chẳng hạn sợ nước, sợ bóng tối, sợ những hang động, sợ khoảng trống, tùy theo sự kết hợp đã xảy ra cùng với sự đau đớn bao quanh cái chết.

Theo TenDam, một vấn đề mang theo từ kiếp này sang kiếp khác, là một động lực góp phần tạo nên tính chất của một kiếp sống, trong số ba động lực là: gìn giữ, tạo hậu quả, và cụ thể hoá.

Gìn giữ những đặc điểm

Sự gìn giữ được thể hiện bởi sự tồn tại dai dẳng, trong mỗi lần đầu thai, của một số đặc điểm thể chất, hoặc tính cách. Những tài năng thể chất hoặc trí tuệ có thể phát triển qua nhiều kiếp sống liên tiếp và vẫn thể hiện trong kiếp sống hiện tại, như trường hợp những thần đồng, hoặc những thiên tài, TenDam cho rằng những khả năng siêu nhiên là kết quả của sự rèn luyện trong những kiếp sống đã qua. ‘Thiên định (...), những trải nghiệm thoát

xác, thấu thị, tất cả những khả năng siêu nhiên đó trở nên rõ ràng dễ hiểu khi, sau một sự rèn luyện cật lực, ta đi ngược thời gian để thăm dò một hoặc nhiều kiếp trước’ (25). Những XI hướng, những khuyết điểm và cả những phụ thuộc đều có thể có những nguồn gốc trong những kiếp trước, nơi những đặc điểm đó đã bám rễ sâu xa.

Hậu quả của những kiếp trước

Hậu quả của những biến cố gây chấn thương tâm thần như trong những ví dụ đã nêu, đôi khi vẫn tiếp tục gây đau khổ cho những lần đầu thai tiếp theo, cho đến khi chủ thể nhận ra chúng và thoát khỏi chúng. Những năng lượng vô thức đó có thể gây ra những chứng sợ, những ám ảnh và những vấn đề tâm lý mà việc giải thích luôn thách thức sự chẩn đoán thông thường.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, Maya cưỡng lại, ngay cả khi đoán ra lý do khiến bị đến trần gian để thực hiện. Bà xua đuổi cị ý tưởng cho rằng cô thuộc một nhóm người phải tập hợp lại và chiến thắng nỗi sợ hãi. Đó là hệ quả của một trải nghiệm tiêu cực của Maya trong kiếp trước, khi bà tìm cách ngăn chặn cuộc chiến giữa thổ dân Indian và những người da trắng. Bà chưa thực sự kết nối với kiếp sống trước đó, vì vậy những kỷ niệm vô thức được gọi lên nỗi sợ và những thị độ ngập ngừng.

Gieo nhân nào gặt quả nấy

Bạn luôn gặt hái hệ quả của những hành động của bạn - tốt hoặc xấu. Chẳng hạn, nếu bạn đã có một kiếp sống trước tại một xứ sở nào đó, thì ngày nay bạn sẽ bị thu hút một cách mạnh mẽ bởi xứ sở ấy mà không hiểu tại sao. Cũng vậy, nếu trong một hoặc nhiều kiếp sống trước bạn đã làm

cha của nhiều đứa con nhưng thất bại trong việc nuôi dưỡng chúng, thì ngày nay bạn sẽ ngần ngại trước việc lập gia đình. Nếu phát triển những đức tính và những quan hệ tốt đẹp của bạn, thì bạn sẽ được hưởng nhiều hơn sự hài hoà và những quan hệ đầy thương yêu trong kiếp sau.

Giáo dục truyền thống của chúng tôi định ra ba mục tiêu chính: mở rộng khả năng quan sát; buộc cơ thể không chỉ hoạt động trên mức độ đời sống; dạy cho chúng tôi du hành qua những chiều kích khác rồi quay về. Mở rộng tầm nhìn và những khả năng của nó chẳng phải là điều siêu nhiên. Trái lại, tôi thấy có vẻ 'tự nhiên' khi là thành phần của thế giới và tìm kiếm một sự hiểu biết rộng lớn hơn về thực tế. (Malidoma Patrice Some, *Of Water and the Spirit*). (26)

Khai mở chiều kích khác

Con người hiện đại bị thu hút bởi những thực hành và lễ nghi của các thầy pháp ở những bộ lạc thổ dân, là vì họ muốn biết về những chiều kích khác - ý tưởng chính của mặc khải thứ năm và thông điệp của những nhà thần bí. Theo mặc khải đó, càng ngày càng có nhiều người có thể du hành vào những chiều kích khác bằng cách biết nâng cao mức độ rung động của họ. Hank Wesselman, nhà cổ sinh học, mô tả các trải nghiệm qua những chuyến du hành vào tương lai. Ông nhìn thấy tương lai qua sự hiện diện thể chất của một hậu duệ của ông. Wesselman cho rằng mọi người đều có khả năng đi vào những chiều kích khác thuộc không gian hoặc thời gian. Ông tin rằng mỗi người chúng ta đều có một 'chương trình' đang yên ngủ trong trường năng lượng của mình cho đến khi chúng ta biết cách kích hoạt nó một cách có chủ ý.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Nhận xét về tình yêu thương

Hãy suy xét về cuộc đời của bạn. Nếu phải ghi nhận xét về khả năng yêu thương tha nhân của bạn, bạn sẽ định dấu v{o đ}u trong khoảng từ 1 đến

100?

Mỗi sinh linh được cứu sống; được giải phóng, được nâng cao giá trị, đều tham gia vào quá trình xây dựng trái đất mới và thiên đường mới. Chính ở đó, trong sự giải phóng và biến đổi kiếp sống ở trần gian, mà chúng ta có thể thấu tỏ rõ Cõi Bên Kia. (Michael Grosso, What Survives? Contemporary Explorations of Life After Death.)

Xem lại cuộc đời

Nếu biết rằng mỗi tư tưởng và mỗi h{nhó về không quan trọng, sẽ xuất hiện trong sự Xem Xét Lại Cuộc Đời của bạn, bạn sẽ sửa đổi điều gì trong ngày mai?

Những trở ngại

Đ}u l{ những lĩnh vực mà bạn phải đấu tranh hơn cả? Hãy chọn một hoặc hai ý tưởng quan trọng trong bản dưới đ}y, hoặc chọn ra một vấn đề không được nêu lên ở đó. H~y d{nh năm phút để viết ra cách thức mà bạn phải sống qua trở ngại đó trong quá khứ.

Các trở ngại hoặc những điều bất lợi

Về thể lý và vật chất: Vóc dáng, cân nặng, dư dã, tưng thiếu, không đẹp, thiếu rộng lượng, kh| đẹp, hào phóng, gọi cảm.

Về tâm trí: Tự tin, thiếu đ{o tạo, hàng rào ngôn ngữ, bệnh tâm thần.

Về tình cảm: Mù qu|ng, gia đình thiếu hoà hợp, trầm cảm, lo sợ, mất mát, đau khổ.

Về tinh thần: Cô lập, phản bội, tha hoá, ngờ vực.

Bạn đ~ đạt được gì từ những điều bất lợi hiển nhiên đó? Nếu có thì bằng cách nào? Bằng c|ch n{o chúng đ~ l{m gia tăng khả năng yêu thương của bạn? Nếu một trong những người bạn của bạn cùng gặp phải vấn đề như thế, bạn sẽ khuyên hoặc

gợi ý họ điều gì?

Thành quả

Đ}u l{ những thành quả mà bạn cảm thấy hãnh diện nhất? Hãy dành ra năm phút để mô tả bằng cách nào bạn đã đạt được điều đó, ai l{ người đ~ giúp đỡ bạn nhiều nhất, v{ điều mà bạn v{ người đó muốn biết khi nhìn về quá khứ.

Những phút giây dễ chịu

Ngày mai và ngày kia, hãy ghi nhận những dịp mà bạn có thể kín đ}o giúp đỡ một ai đó hoặc tỏ ra tử tế với người đó, nhưng không kể lại với bất cứ ai.

Trong tuần tới, bạn h~y để ý xem có bao nhiêu người dễ mến mà bạn sẽ gặp ở bất cứ nơi đ}u bạn đến. Hãy lặng lẽ ghi nhận sự tử tế của họ, và cảm nhận năng lượng yêu thương đang tr{y qua bạn và họ.

Có bao giờ bạn nhận thấy có một sự can thiệp khó hiểu, không thể lý giải, giữa một tình huống khủng hoảng?

RÈN LUYỆN NHÓM

Hãy nghiên cứu một số sách tham khảo trong chương n{y. Hãy lần lượt đọc những đoạn mà bạn cảm thấy đ}ng quan t}m v{ dùng chúng để thảo luận nhóm.

Hãy chọn một trong những gợi ý~ nêu trong phần rèn luyện cá nhân để trao đổi ý kiến trong nhóm.

Hay nêu lên những nhân vật hoặc những đạo sư nổi tiếng của các thời đại, đã ảnh hưởng hơn cả đến đời sống hoặc triết lý sống của bạn.

CHÚ THÍCH

1/ James Red field, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Robert Monroe, Journeys Out of the Body, Doubleday, New York, 1971, tr.74

3/ Như trên, tr.75

4/ Như trên

5/ Raymond L. Moody, Jr., Life after Life, 1977, tr. 120

6/ Ruth Montgomery, Search for Truth, Ball an tint' Books, New York,
1966, ir.177

7/Nhur trên, tr. 178

8/ Như trên, tr.86

9/ Kenneth Ring, Heading Towards Omega: In Search of the Meaning of the Near-Death Experience, William Morrow, New York, tr. 39-40

10/Moody, Life after Life, tr.68

11/ Hans TenDam, Exploring Reincarnation, Penguin Books, London, tr.179

12/ Brian Weiss, Only Love is Real: A Story of Soul Mates Reunited, Warner Books, New York, tr.54-55

13/ Như trên, tr.85

14/ Bill and Judy Guggenheim, Hello from Heaven! A New Field of Research Confirms That Life and Love Are Eternal, Bantam Books, New York, tr.20

15/ TenDam, Exploring Reincarnation, tr.217

16/ Redfield, sdd., tr.115-116

17/ Bill and J. Guggenheim, Hello from Heaven, tr.342

18/ TenDam, Exploring Reincarnation, tr.149

19/ Kenneth Ring, Heading Towards Omega: In Search of the Meaning of the Near-Death Experience, William Morrow, New York, tr. III

20/ Như trên, tr.111-112

21/ Như trên

22/ Như trên, tr.114

23/ Weiss, Only Love is Real, tr. 168-169

24/ TenDam, Remcarnaiwn, tr.343

25/ Như trên, tr.219

26/ MaJidoma Patnco Some, Of Water and the Spirit: Ritual Magic and
Initiation in the life of an A frican Shaman. Penguin Books. New York tr 18-19

Phần Bốn: TRONG BÓNG TỐI

7. NHỚ LẠI TÂM NHÌN KHAI SINH

Chỉ một trực giác hoặc một giấc mơ chỉ cho chúng ta một phương hướng và chúng ta tuân theo, một số sự kiện sẽ diễn ra v{ đối với chúng ta, chúng có vẻ như những trùng hợp ngẫu nhiên. Chúng ta cảm thấy hào hứng hơn. Những trực giác, những hình ảnh trong tâm trí chúng ta về tương lai, l{ những gì xuất phát t Tâm Nhìn Khai Sinh ta, từ những gì mà chúng ta muốn l{m v{o chính giai đoạn này của cuộc h{nh trình. Điều đó có thể sẽ không được thực hiện, vì mỗi người chúng ta đều có tự do ý chí; nhưng khi h{nh động phù hợp với Tâm Nhìn Khai Sinh, chúng ta cảm thấy có thần khai; chúng ta tin chắc rằng mình đang tiến trên con đường định mệnh mà chúng ta đ~ có ý định đi theo một cách trung thành (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

THỨC TỈNH

Những kiến giải trong một cuốn sách không thể thay thế trải nghiệm cá nhân về những bí ẩn của đời sống. Sau khi đ~ vượt qua một đoạn đường đời khá dài, bạn có được sự hưng phấn khi bắt gặp một khía cạnh của chân lý mà bạn đang tìm kiếm. Không một nguyên tắc, không một lý thuyết nào có thể mở ra những cánh cửa mà bạn ao ước đi v{o, trước khi bạn sẵn s{ng để l{m điều đó.

Giả dụ rằng câu hỏi của bạn l{: ‘Tôi l{ ai? Tâm Nhìn Khai Sinh của tôi là gì?’ Bạn sẽ có một câu trả lời tốt đẹp vì, mỗi ý tưởng mà bạn thấy l{ đúng, mỗi quan hệ trở nên tốt đẹp, có một tiếng ‘Được vang lên trong thâm tâm bạn.’

Thomas Moore đ~ viết: ‘Tôi tin chắc rằng những sửa đổi đôi chút trong

các hình ảnh của t}m trí có t{c động nhiều đến đời sống thực tế hơn l{ những nỗ lực thay đổi lớn lao... Chúng ta phải tự giải phóng khỏi những ý tưởng cứng nhắc về ý nghĩa của tình yêu và bản phận trong đời sống’. (2)

Theo mặc khải thứ mười, ‘Chúng ta đang kh{m phá lại một quá trình vô thức có từ những buổi đầu của nhân loại. Trước khi xuất hiện trên Tr{ Đất, con người đã cảm nhận một Tâm Nhìn Khai Sinh, nhưng khi ch{o đời họ đ~ để mất nó, và chỉ giữ được những trực giác cực kỳ mơ hồ... Giờ đ{y, chúng ta đang ở thời điểm nhớ lại mọi sự. (3)

Nhận thức làm gia tăng năng lượng và trực giác

Lịch sử là kịch bản mà chúng ta kể cho chính mình về những sự kiện mà chúng ta tin rằng chúng đã diễn ra. Lịch sử là biên niên về những niềm tin của chúng ta, là chuyện kể theo đường xoắn ốc những chọn lựa của chúng ta, nhưng nó không phải là nền tảng duy nhất cho tương lai. Nhận vật chính trong Mặc Khải Thứ Mười nhận ra rằng: Từ nay, lịch sử không còn là cuộc đấu tranh đẫm máu của lo{ người, một lo{ để chế ngự thiên nhiên một cách ích kỷ và sống trong tiện nghi luôn gia tăng; một lo{ bắt đầu bằng cuộc sống trong rừng, rồi sau đó tạo ra một nền văn minh c{ng lúc c{ng phức tạp. Thật ra, lịch sử nhân loại là một tiến trình tâm linh: trong nhiều thế hệ và nhiều thiên niên kỷ, những linh hồn đ~, một cách hệ thống, ước muốn qua nhiều kiếp sống nối tiếp nhau, chiến đấu cho một mục tiêu duy nhất là nhớ lại điều đ~ biết trong Cõi Bên Kia, v{ đưa sự hiểu biết đó v{o trần gian? (4). Tầm Nhìn Khai Sinh là kết quả của nhu cầu cá biệt của sự tự phát triển của mỗi linh hồn, nhưng cũng bao gồm mục tiêu chung là trở nên có ý thức. Tầm Nhìn Khai Sinh l{ động lực của sự tiến hoá ở bên trong mỗi chúng ta.

CHỌN CHA MẸ VÀ HOÀN CẢNH TRƯỚC KHI CHÀO ĐỜI

Theo c{c ch{ sư thì, ở một mức độ nhất định của sự tiến hoá của linh hồn, chúng ta có quyền chọn con đường để quay lại trần gian. Trong Mặc Khải Thứ Mười, Maya đ~ cùng với nhóm linh hồn của mình, trong Cõi Bên Kia, cân nhắc lâu dài về hoàn cảnh mà bà sẽ chọn cho kiếp sống sắp đến của mình. B{ đ~ ph{ tích những lợi điểm sẽ có dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh đầu thai, và liệt kê những xu hướng tiêu cực hoặc thiếu minh bạch đ~ theo đuổi bà từ kiếp sống này sang kiếp sống khác. Trong tầm nhìn đó, Maya cũng ph{ hiện rằng mục tiêu của đời bà là hoà nhập với Thế Giới Quan, và nhóm linh hồn của bà giữ gìn hồi ức về dự kiến ấy.

Dựa trên quan điểm về Cõi Bên Kia, Maya hiểu rõ rằng nhóm của bà cùng những nhóm độc lập khác sẽ hình th{nh ‘để nhớ rằng họ đ~ tồn tại trong một chiều kích khác, và sẽ góp sức để chiến thắng tình trạng phân cực của nỗi sợ h~i’ (5). Hiểu biết về Tầm Nhìn Khai Sinh sẽ kích thích sự nhiệt tình dành cho kiếp sống hiện tại, và giúp hợp thức hoá những chọn lựa m{ b{ đ~ thực hiện. Maya phát hiện rằng, cho đến nay, tuy không được định rõ từ trước, nhưng cuộc đời b{ đ~ diễn ra theo dự kiến ban đầu.

Những dự kiến và những mục tiêu

Phần đông chúng ta không suy nghĩ về diễn tiến của kiếp sống hiện tại. Chúng ta say mê những ý tưởng mới trong khi không biết chúng sẽ đưa chúng ta đi về đ{u.

Đó cũng là điều xảy ra đối với một số linh hồn khi chọn một hoàn cảnh đầu thai mới. Như chúng ta đã biết trong chương trước, có ba tầng lớp khác nhau - những linh hồn đầu thai mà không có một dự kiến

nào hoặc có một dự kiến rất mơ hồ; những linh hồn, có dự kiến; và những linh hồn sứ mệnh của họ sẽ định đầu thai đại. Những tường thuật về việc trở lại kiếp trước, được thực hiện năm 1979 bởi Helen Wambach, cho chúng ta biết một số thông tin, những con số thống kê có ý nghĩa về những động cơ thúc đẩy các xu hướng đầu thai khác nhau. 11% những người được hỏi đã khẳng định rằng họ đã khước từ hoặc sợ phải đầu thai, và 55% đã do dự, 8% đã đến trần gian mà không có dự kiến nào, 23% có một dự kiến và đã tham vấn những hướng dẫn tâm linh trước khi trở lại trần gian, 3% cảm thấy mình 'quá vội' hoặc đã hành động trái với lời khuyên của những nhóm linh hồn của họ (6). Những thí nghiệm đó phản ánh tính đa dạng của những quan điểm khi chúng ta đi vào chiều kích vật lý! Như vậy, có thể suy ra rằng

20% những người được phỏng vấn hình như đã đầu thai mà không mong

muốn hoặc hoạch định điều đó. Những người khác chấp nhận kiếp sống mới của họ mà không hối tiếc.

Hẳn là các linh hồn có dự kiến thực hiện nhiều điều, từ những điều nhỏ nhất cho đến những điều lớn lao. Những linh hồn mà chúng ta đã biết trong nhiều kiếp trước tự nguyện giải thích cho chúng ta về kịch bản mới của kiếp sống mà chúng ta muốn gia nhập. Trong chiều kích tâm linh, những linh hồn đó hẹn gặp để sau này sẽ xuất hiện và cùng nhau hành động. Giờ đây, bạn hãy dành ra một lúc để nghĩ đến những người đã có một vai trò đặc biệt trong đời bạn. Họ mừng rỡ rằng bạn đã trừ tính gặp họ trên trần gian.

Làm thế nào bạn đã gặp được người bạn tốt nhất của mình? Đã gặp người bạn đời của mình? Đã gặp người ấy đúng thời điểm quyết định của đời mình? Lúc đó, bạn có biết tầm quan trọng của 'định mệnh' hoặc của tính đồng bộ?

Không quá tham vọng, cũng không quá nhún nhường

Từ tường thuật của những người đã thấy những kiếp trước của họ, TenDam đã nêu lên một vài nhận xét mà chúng ta phải chú ý là, trong chiều kích tâm linh, chúng ta sẽ dự kiến một kiếp sống mới trên trần gian. Vì chúng ta không thể né tránh các hậu quả của những lựa chọn và những hành động của chúng ta, nên TenDam gợi ý: 'Hãy cực kỳ thận trọng khi ý chí hoặc nhận xét của bạn bị dẫn dắt

bởi một ý tưởng chính xác. Những ý định kiên quyết và những nhận xét cứng nhắc có thể ảnh hưởng đến toàn bộ một kiếp đầu thai. Đừng quá tham vọng cũng chẳng nên quá nhún nhường trong dự kiến về đời bạn. Khi bạn đề ra dự kiến mới đó, trước tiên hãy xem xét những thị độ và những khả năng mà bạn có, và những mục tiêu hiển nhiên nhất của sự phát triển sắp đến. Tiếp đến là vấn đề kế thừa những chấn thương tâm lý và những định đề. Thường là, bạn không tìm thấy một hoàn cảnh lý tưởng ở mọi bình diện. Ngoài những gì mà bạn ước muốn và có thể quản lý, những hoàn cảnh thực sự (của kiếp sống trên trần gian của bạn) thường giới hạn sự phát triển những khả năng và sự thực hiện nghiệp quả của bạn. Hãy tìm cách nhận ra những hoàn cảnh trước và sau khi bạn chọn đời, vì chúng sẽ làm sáng tỏ một số những chấn thương tâm lý. Ngoài ra, hãy tìm kiếm những hoàn cảnh phù hợp và bổ ích. Bạn không thể giải quyết cùng lúc những vấn đề tích tụ trong những kiếp trước'. (7)

Chúng ta có thể có tất cả những gì mình muốn?

Sự lựa chọn đầu thai của chúng ta có vẻ như bị giới hạn bởi mức độ phát triển của linh hồn. Có thể những linh hồn non trẻ hơn, vốn chưa được quyền cấu trúc một dự kiến về kiếp sống, phải nhận những hoàn cảnh được

ban cho, dẫn những hoàn cảnh đó có thể nào! Theo những tường thuật của những người đã từng trở lại những kiếp trước, thì những linh hồn trẻ hình như không trải qua lâu dài trong chiều kích tâm linh, giữa hai lần đầu thai, bởi ao ước trải nghiệm của họ trong chiều kích vật chất nhanh chóng giữ họ trở lại trần gian. Những linh hồn gây ra nhiều tội ác và nỗi đau khổ thì có thể phải sống khổ sở nhiều năm trong chiều kích tâm tối, và sống lại mọi đau khổ mà họ đã gây ra và phải phấn đấu để khám phá bản tính tâm linh của họ. Không một Thượng Đế nào trừng phạt chúng ta, nhưng chúng ta không thể thoát khỏi những hậu quả của những hành động của mình. Tuy nhiên, khi ai đó cầu xin một trợ giúp tâm linh, thì một số linh hồn sẽ tự nguyện giúp đỡ.

Theo ý kiến của linh hồn hướng dẫn, hoặc nhóm linh hồn của nó, kẻ sắp đầu thai sẽ chọn hoàn cảnh chọn đời của mình. Sau đó, linh hồn sẽ nhập vào bào thai, hoặc tức khắc, hoặc vào một lúc nào đó trước khi chọn đời, thậm chí vài ngày sau.

Tự do ý chí và dự kiến về kiếp sống

Những thị kiến trước khi chọn đời là những kích bản lý tưởng, sẽ trở thành hiện thực trong trường hợp tối ưu, nghĩa là nếu tất cả chúng ta hoàn toàn tuân theo trực giác của mình. Ngay cả nếu, về nguyên tắc, chúng ta đã cố định con đường mà

chúng ta muốn tiến theo, và đồng ý với những linh hồn khỉc để gặp lại họ trong những lần đầu thai sắp đến, thì kiếp sống của chúng ta cũng không vì thế mà được định rõ từ trước. Chúng ta đầu thai là để học hỏi, thực hiện những lựa chọn, và trở nên chín chắn trong khi sử dụng tự do ý chí. Nhưng, phối hợp dự kiến về kiếp sống và tự do ý chí là điều khó khăn. Điều đó có đôi chút giống như quyết định đi ăn tối và chọn

nơi sẽ ăn. Bạn muốn có một bữa ăn tối đợng ho{ng hay một bữa ăn nhanh? Một nhà hàng sang trọng hay một quán bình dân? Bạn đưa ra quyết định sau cùng dựa trên những yếu tố khỉc nhau: nơi chốn, loại thức ăn, thực đơn, giá cả. Nhưng một khi đ~ vào nơi đ~ chọn, bạn không còn hoàn toàn làm chủ hoàn cảnh. Bạn đề ra những lựa chọn dựa trên những tình huống. Bạn có thể trò chuyện với người phục vụ, làm quen với những thực khách khác, hoặc gặp một người bạn cũ. Đôi khi bạn phải chờ khá lâu thức ăn mới được dọn lên, hoặc một món ăn khiến bạn bị dị ứng. Nếu mọi sự xuôi thuận, thì niềm vui của bạn sẽ trọn vẹn. Bạn đ~ dự kiến đi ăn tối ở nh{ h{ng, nhưng khung cảnh, bầu không khí, và những món ăn mà bạn sẽ thưởng thức là tùy thuộc ở lựa chọn mà bạn thực hiện một cách tự do. Trong đời sống cũng vậy. Bạn có những cơ hội, bạn đ~ nắm lấy một số, bỏ qua số khác - và điều đó làm thay đổi dòng chảy của đời bạn. Cách thức mà bạn rút ra lợi ích từ những trải nghiệm l{ điều không luôn có thể dự kiến.

TÂM NHÌN KHAI SINH

Trong Mặc Khải Thứ Mười, các nhân vật biết rằng, Trước khi chúng tôi ch{ò đời, mỗi người đều có một thị kiến về đời mình có thể như thế nào, về những người sẽ là cha mẹ mình, về những cơ chế thống trị, và cả về cách thức mà mình có thể vượt qua những kịch bản đ~ được soạn trước, và chuẩn bị cho những gì mà mình muốn thực hiện'. (8)

Một người đ~ kể ra ước muốn được giữ vững ý thức về mục tiêu và Tâm Nhìn Khai Sinh: 'Tôi cảm thấy như tỉnh dậy từ một giấc mơ. Tôi đ~ nghỉ ngơi trong một thời gian rất dài. Tôi tin rằng mình có nhiều điều phải thực hiện trong kiếp sống sắp đến. Tôi không muốn phải thất bại như trước đ{y. Tôi phải nỗ lực để có ý thức hơn về mọi sự, một khi đầu thai. Tôi biết rằng,

khi tôi quay trở lại trần gian, tôi sẽ bị chìm đắm trong sự lãng quên tạm thời. Tôi sẽ quên mục tiêu và sứ mệnh của tôi. Điều đó đ~ xảy đến với tôi nhiều lần. Lần này, tôi linh cảm rằng ký ức sẽ trở về với tôi một cách nhanh chóng hơn. Khi còn ở chiều kích tâm linh, tôi quyết định trở nên hoàn toàn sáng suốt trong kiếp sống sắp đến để chế ngự những nhược điểm và đấu tranh cho một điều cao cả hơn, sự u sắc hơn và

trong s|ng hơn chuỗi trải nghiệm thông thường của tôi. Tôi đ~ sống qua nhiều kiếp sống, tôi đ~ nếm trải tình yêu, thù hận, sợ hãi, tật bệnh, cái chết, thiếu thốn v{ đủ đầy. Nhưng qua mọi thay đổi tình huống của những kiếp sống khác nhau trên trần gian, tôi không tìm thấy được niềm vui hoặc sự mãn nguyện lâu dài (...) Tôi muốn tồn tại trong chiều kích vật lý như tôi đ~ tồn tại trong Cõi Bên Kia, hoàn toàn ý thức về sự hiện hữu của mình. Tôi muốn biết rằng tôi không chỉ đơn giản là một con người, nhưng l{ một sự mở rộng của Thượng Đế, là một phần của Ng{i. Tôi đ~ quên Ng{i khi tôi đến trần gian. Nhưng tôi đã quyết tâm chiến đấu vì cái ý thức cao cấp đó'. (9)

Một diễn đạt kh|c: 'Tôi đ~ thấy Thượng Đế. Không một từ ngữ, không một hình ảnh, một ngôn ngữ nào có thể mô tả Ngài. Mọi hình th|j đều xuất phát từ Ng{i; tôi đã thấy mọi vũ trụ, mọi con người, mọi thế giới ở trong Ng{i. Tôi đã bày tỏ với Ngài những tình cảm của tôi, nỗi buồn của tôi vì đã thất bại trước kia. Ngài có vẻ không bối rối trước những thất bại của tôi. Ngài khuyến khích tôi hãy cố gắng lại. Nhờ vào nguồn thần cảm đó m{ tôi trở lại với đời sống, lần này với quyết t}m giúp đỡ tha nhân, và trở nên hoàn toàn có ý thức về sự hiện hữu của mình, cả bên trong lẫn bên ngo{i'. (10)

Trong những chuyên động s}u xa đang lay chuyển linh hồn con người, chúng tôi nhận ra dòng chảy ngầm của Thế Giới Quan - ao ước đưa ý thức tâm linh vào thế giới vật chất.

60% những người đã nói lên ký ức trước khi ch{o đời của họ, dưới tác dụng của thôi miên, có thể trả lời những câu hỏi của Helen Wambach về mục tiêu của đời họ và lý do khiến họ đầu thai. 40% còn lại, những người không cho thấy có một dự kiến cá biệt nào, nói chung không chọn trở lại trần gian (họ thuộc Tầng Lớp Thứ Nhất - những người một cách tự nhiên quay trở về với thế giới vật lý). Sau khi nghiên cứu những hồi ức liên quan đến dự kiến về cuộc đời, TenDam đ~ nêu lên những con số thống kê: (11)

27% quay lại để giúp tha nh}n v{ đ~ trưởng thành về mặt tâm linh.

26% nhằm đạt một trải nghiệm bổ sung hoặc sửa chữa những khuyết điểm của mình.

18% nhằm cởi mở và thích hợp quần.

18% nhằm giải quyết những quan hệ nghiệp báo cá nhân.

11% vì nhiều lý do khác nhau.

Trong số những người có thể quan sát kiếp trước của mình, nhiều người hiểu rõ lý do khiến họ đầu thai. Sau đây là một số giải thích: ‘Tôi phải làm sáng tỏ và hoàn tất mọi thứ còn dang dở trong kiếp trước’. ‘Tôi muốn sửa chữa những khuyết điểm của mình’. ‘Tôi muốn quay lại vì kiếp trước của tôi quá ngắn’. ‘Tôi đã quay lại để có thể cảm nhận các sự vật’. (12)

CHỌN MỘT CON ĐƯỜNG KHÓ NHỌC

Một số linh hồn quyết định đặt mình vào thử thách khi chỗi đời trong những hoàn cảnh bị bạc đãi, lớn lên trong những gay gắt, khó khăn và ngọt ngào. Những lần đầu thai như thế sẽ trải nghiệm giới hạn của sự chịu đựng, sự nhẫn nại, và khả năng tha thứ. Đó là những linh hồn xem xét một cách lạc quan nhất những vấn đề mà họ muốn đương đầu trong kiếp sống của mình trước khi chỗi đời, tin chắc rằng mình đủ vững vàng để thức tỉnh,

chiến thắng sự oán hận - để chuẩn bị cho sứ mệnh tương lai.

Nếu một người phải chịu một sự cố gắng, thì phải chăng vì linh hồn ấy muốn trải nghiệm điều đó? Một số người có thể xem xét kiếp sống của họ theo cách nhìn của Cõi Bên Kia trong những lần trở lại kiếp trước của họ. Một linh hồn có thể nêu lên một thách thức và thử nghiệm chính mình.

Không hề có liều thuốc thần kỳ mang đến sự minh triết. Chỉ có trải nghiệm mới có thể mang đến cho chúng ta những chỉ dẫn - với điều kiện là chúng ta phải thực sự ao ước hiểu biết. Có hàng ngàn cuốn sách và lời giáo huấn. Nhưng chỉ có sự trải nghiệm mới mang đến ý nghĩa đích thực (Rosemary Altea, *The Eagle and the Rose*)

Một linh hồn có thể chọn tự hy sinh trong một kiếp sống để trả nợ nghiệp báo. Đằng sau mỗi sự kiện là những mục tiêu tâm linh ẩn khuất mà chúng ta không ý thức hoặc chưa chuẩn bị để hiểu thấu.

XEM XÉT LẠI CUỘC ĐỜI HÔM NAY

Không một ai trong chúng ta nhận thức một cách đầy đủ Tầm Nhìn Khai Sinh của mình. Nhưng càng trở nên ý thức, chúng ta sẽ càng dễ dàng cởi mở trong khi tuân theo những trực giác. Khi kết nối với nguồn năng lượng, ta có thể yêu thương nhiều hơn và chế ngự những cơ chế thống trị. Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Will giải thích: ‘Bạn không hiểu ư? Đây là lời dạy cơ bản của mặc khải thứ mười. Trước tiên, chúng ta phát hiện rằng những trực giác của chúng ta về định mệnh của kiếp

sống này là xuất phát từ ký ức của những Tâm Nhìn Khai Sinh. Và, càng hiểu sâu về mặc khải thứ sáu, chúng ta càng có thể hiểu rõ những quyết định sai lầm của mình, những cơ hội mà mình đã để mất. Như thế, chúng ta có thể ngay tức khắc tìm lại

con đường phù hợp với mục tiêu của chúng ta trên trần gian. Nói cách khác, chúng ta ý thức hơn về quá trình đó trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Trước kia, chúng ta phải chờ đến khi chết mới chứng kiến việc Xem Xét Lại Cuộc Đời của mình, nhưng giờ đây chúng ta có thể nhận thức sớm hơn và làm cho cái chết trở nên quá thời hạn, hết hiệu lực, như mặc khải thứ chín đã tiên báo'. (13)

Ruth Montgomery đã ghi lại lời của các chân sư: 'Mỗi người phải nghĩ đến tương lai của mình, khi nhìn những gì sẽ trở thành quá khứ. Bạn hãy xem mỗi ngày như một trang giấy trắng trong cuốn sách đời. Đừng để một vết mực nào làm hoen ố những trang giấy đó. Hãy mang chúng theo bạn trắng tinh cho đến giai đoạn kế tiếp và bạn sẽ phát triển những ước mơ sự xa nhất. Điều quan trọng hơn cả là bạn phải nhớ đón nhận mỗi ngày như một tương lai không hoen ố, và gìn giữ nó một cách cẩn thận như thể nó là một bảo vật, chứng cứ cho quá khứ của bạn'. (14)

DẪN THÂN VÌ MỘT MỤC TIÊU, SẴN SÀNG PHỤC VỤ THA NHÂN

Điều gì có thể tốt nhất để thu hút điều bạn mong ước? Quả là nghịch lý phóng chiếu một cách mãnh liệt sự thể hiện ước muốn, rồi khước từ 'hình dung nó ở mọi chi tiết' hoặc khước từ kiểm soát kết quả. Càng ít đấu tranh, ước muốn của bạn càng sẽ nhanh chóng bắt đầu trở thành cụ thể.

Rất thường, chúng ta thậm chí nghĩ mình phải làm việc 'cật lực' để đạt được mục tiêu. Cuối cùng, chúng ta phải khoác cho mình một vẻ lạnh lùng, hay u

lặng, để 'lấy được điều tốt', hoặc chúng ta có cảm tưởng đã để vượt mất một hành động quan trọng. Sau một lần hồi hướng về kiếp trước, một phụ nữ đã kể kiếp sống đã qua của bà tại Ai Cập, nơi bà đã đau khổ nhiều: 'Có nhiều

chuyện xảy ra từ kiếp sống đó, sự chịu đựng, kiên trì, và nhiều điều khác. Nó có vẻ tầm thường, vô ích - nhưng tôi đã học hỏi được' (15). Khi được hỏi, phải chăng tất cả những ai ở trong vương quốc của các linh hồn đều ý thức về những gì họ đã học được trong một kiếp sống ở trần gian, bà đã trả: 'Đúng, ngay cả những người có vẻ không biết những kiếp trước của họ khi họ đầu thai, cũng ý thức về điều đó một khi đã tiến vào chiều kích tâm linh. (16)

Thực hành là sự hoàn thiện

Tạo ra những hoàn cảnh h{ì ho{ để cho cơ may mỉm cười với bạn, l{ điều có thể trợ giúp bạn. Mỗi ngày, bạn chìm đắm trong một số trạng thái dao động như lòng biết ơn, sự tha thứ, tách khỏi những tham vọng, khôì hài, thương yêu, cởi mở và hy vọng. Nếu bạn là bản ngã đích thực của bạn và sử dụng t{ì năng với lòng tri ân và sự rộng lượng, thì bạn đang trong dòng chảy của năng lượng. Hơn nữa, quả là quan trọng khi làm cho sự sống lưu thông và chỉ thấy điều tốt đẹp nơi tha nh}n, đến mức trong dòng chảy đó, bạn sẽ trôi nổi như một nhân tố của sự cân bằng giữa cho và nhận.

Con đường duy nhất: sẵn sàng giúp đỡ tha nhân

Để linh hồn phát triển một c|ch có ý nghĩa, chúng ta phải giúp đỡ những người mà chúng ta gặp trên đường đời. Ruth Montgomery viết: ‘C|c ch}n sự đ~ không ngừng nhấn mạnh đến sự sẵn s{ng đối với tha nh}n: Đó không chỉ là sự thể hiện từ tâm, mà còn thể hiện một nhu cầu nóng bỏng nhằm chu toàn sứ mệnh của mình’. Chúng ta phải quan t}m đến việc giúp đỡ tha nh}n hơn chính mình. Như thế, chúng ta phát triển lý tưởng một cách tự động. Đó l{ thông điệp đ~ được mang đến c|ch nay h{ng ng{ng năm bởi các

th|nh nh}n kh|c. Thông điệp vẫn là thế, không hề đổi khác. Nó vẫn là thế kể từ thời Đức Jesus Christ tuyên bố: ‘Anh em h~y thương yêu nhau’. Đó không phải là một trong những cách thức để phát triển, tâm linh, mà là cách duy nhất’. (17)

Hãy biết rằng khi đến thời điểm bạn phải rời khỏi chiều kích trần gian v bắt đầu lại, thì của cải mà bạn sẽ mang theo là những kiến thức đã đạt được, và kiến thức đó là ở trong trái tim. (The Eagle and the Rose, Rosemary Altea).

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN VÀ TẬP THỂ

Bạn có thể thực hiện những b{ì dưới đ}y một c|ch riêng tư, hoặc với nhóm. Mỗi người sẽ trả lời những câu hỏi v{ sau đó, những câu trả lời sẽ được mang ra thảo luận trong nhóm, nếu những người tham gia không cảm thấy bối rối khi nói về mình trước những người khác.

Hãy nghĩ đến cha mẹ bạn theo một tầm nhìn tâm linh

Hãy dành ra một lúc để suy nghĩ về ý nghĩa s}u xa của sự lựa chọn về hoàn cảnh ra đời, về những bậc sinh thành (hoặc những người đ~ dưỡng dục bạn) và ảnh hưởng của họ đối với đời sống hiện tại của bạn.

Hãy nhắm mắt một lúc và hít thở sâu nhiều lần. Hãy thư giãn cơ thể. Hãy tưởng tượng bạn ở trên một ngọn đồi và đang nhìn một con đường ngang qua phía dưới. Bạn thấy mình đang đi trên con đường đó. Bạn nhận thấy những hình ảnh nào liên quan đến đời bạn ở một số điểm của con đường đó? Hãy họat tất những c|u dưới đ|y bằng những hình ảnh và trực giác mà

bạn nhận được:

Ở đầu con đường, tôi thấy... Ở giữa con đường, tôi thấy... Ở cuối con đường, tôi thấy...

Bạn sẽ mô tả mình như thế nào khi bỏ sung vào những khẳng định dưới đ|y? Hãy ghi ng|y th|ng v|o c|c c|u trả lời, v| đọc lại sau sáu tháng, một năm...

Những điểm mạnh của tôi là...

Tôi có đủ khả năng để...

Đối với tôi, hoạt động làm cho tôi trở nên phong phú hơn cả là... Những th|ch đố giúp tôi...

Tôi xem cuộc đời như...

Trong đời, điều mà tôi coi trọng hơn cả là... Tôi say mê...

Tôi cảm thấy sung sướng khi... Tôi hãnh diện vì...

Trải nghiệm sắp đến của tôi sẽ l{....

Điều mà tôi muốn để lại là... Tâm Nhìn Khai Sinh của tôi là... Theo đuổi tâm nhìn

Chúng ta biết rằng những khát vọng và những ảnh hưởng về một cuộc đời lý tưởng xuất phát từ một Tâm Nhìn Khai Sinh sâu sắc. Hãy chấp nhận những giấc mơ giữa ban ngày của bạn như l{ những khát vọng, muốn trở thành hiện thực qua bạn. Những thị kiến dai d| rõ ràng chứ không mơ hồ, sẽ đưa đến h|nh động, v| h|nh động đặt bạn trên con đường của sự hoàn tất. Con người không chỉ l{ cơ chế phát hiện những khó khăn để phản

ứng vì sự sống còn, mà còn tạo ra những ước mơ.

Tâm nhìn là kịch bản

Đầu là hình ảnh thường xuất hiện trong tâm trí bạn? Bạn mong ước điều gì?

Bạn đang có điều gì không muốn bị mất?

Ví dụ, ngày mai bạn thức dậy trong những điều kiện sống và làm việc lý tưởng, nơi bạn có thể thể hiện những tính cách tốt đẹp nhất của mình, hãy ghi ra vài câu về vấn đề này.

Hãy dùng một từ để nói về tài năng nổi bật của bạn. Giờ đây, bạn đang dùng tài năng đó như thế nào? Bằng cách nào tài năng đó hữu ích cho mọi người?

Sự tiến bộ những vấn đề và mục tiêu hiện nay

Mỗi ngày hoặc mỗi tuần, bạn hãy chọn một trong những câu hỏi dưới đây

và suy nghĩ về nó. Bạn không nên tìm hiểu mọi câu hỏi cùng lúc.

Hãy ghi ra một vài câu hoặc một vài đoạn để trả lời câu hỏi liên quan đến hoàn cảnh hiện tại của bạn. Những câu hỏi này cũng có thể được dùng làm cơ sở cho thảo luận nhóm.

Có chăng một tình huống hoặc một quan hệ, trong đó bạn cảm thấy bất an hoặc lo sợ?

Chúng ta biết rằng, nếu phải giải thích một điều gì đó cho một người, hoặc phải trả lời một cuộc điện thoại, tình huống sẽ lấy đi những mảnh nhỏ năng lượng của chúng ta, cho tới khi chúng ta kết thúc sự việc. Cũng tương tự như khi bạn quyết định thực hiện một dự án, nhưng cảm thấy nó không

ổn. Đè nén những xúc cảm của mình hoặc triển hạn việc đương đầu với một khó khăn, sẽ chỉ làm hao tổn năng lượng. Hãy ý thức về những vấn đề đó. Hãy cầu xin vũ trụ trợ giúp để giải quyết chúng. Hãy tuân theo những trực giác. Trực giác sẽ dẫn bạn sang giai đoạn kế tiếp.

Phải chăng có một điều gì đó đang làm hao tổn năng lượng của bạn, dấu chỉ là tới thiếu? Hãy viết ra danh sách tất cả những gì mà bạn mong muốn sửa đổi trong đời mình. Hãy định ưu tư đang làm hao mòn năng lượng của bạn và ghi nó ra. Có thể bạn sẽ có được câu trả lời hoặc sẽ có một thay đổi sớm xảy ra.

Đu trở ngại hiện nay trên

Những trở ngại buộc bạn phải cân nhắc những khó khăn và sử dụng nhiều hơn

khả năng sùng tạo. Đó là những lợi thế ẩn khuất trong những trở ngại đó? Chúng có ngăn trở bạn làm một điều gì đó mà bạn e ngại?

Trong đời bạn, đó là những lĩnh vực đang vận hành tốt đẹp?

Những lĩnh vực đó là một phần của Tầm Nhìn Khai Sinh, hay nghĩ đến một giai đoạn tốt đẹp trong đời bạn. Tâm trạng bạn lúc đó như thế nào? Bạn đã thực hiện được bao nhiêu dự kiến? Bạn đã đạt được bao nhiêu thành công? Mỗi ngày, bạn hãy bày tỏ biết ơn vì những thành công đó.

Ngày nay, trong những hoàn cảnh nào, bạn cảm nhận được năng lượng lớn lao ấy?

Nhận được năng lượng là một dấu hiệu tốt đẹp bởi bạn đang kết nối với một chân lý ở nội tâm và chính lý đó giữ cho bạn kết nối với Tầm Nhìn Khai Sinh của bạn.

Đó là những mục tiêu đầy hứa hẹn có vẻ như đang xuất hiện?

Nếu phải tiên liệu về những sự kiện sẽ xảy ra trong sáu tháng tới, ba điều mà bạn tiên đoán sẽ xảy ra là gì?

Vào lúc này, vấn đề nào làm bạn bận tâm hơn cả?

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Mặt Khỏi Thứ Mười*

2/ Thomas Moore, *Soul Mates: Honoring the Mysteries of Love and Relationship*, HarperPerennial 1994, New York, tr.VIII 4;

3/ Redfield, như trên, tr. 157-158

4/ Như trên, tr.158

5/ Như trên, tr.112

6/ Hans TenDam, *Exploring Reincarnation*, Penguin Books, London, tr\149

7/ Như trên, tr.244-245 8/ Redfield, sđd., tr.114

9/ Như trên

10/ Như trên

11/ TenDam, Exploring Reincarnation, tr. 149* 150

12/ Như trên, tr.150

13/ Keriflefd. Sdd,, tr.157

14/ Ruth Montgomery, A Search for Truth Ballantine Books. New York, tr.

100

8. ĐỊA NGỤC BÊN TRONG

Tất cả đều là phản ứng chống lại nỗi sợ hãi, Những người ở đó sẽ bị tê liệt bởi nỗi sợ hãi. nếu họ không tìm thấy một cách thức để né tránh nó. Để đẩy lùi nó vào vô thức. Họ chỉ biết lặp lại những kịch bản của đời sống cùng những mưu mẹo để thoát ra. và họ không thể ngưng l{m điều đó. (Mặc Khải Thứ Mười),

THƯỢNG ĐẾ HAY LÀ THƯỢNG ĐẾ VÀ ÁC QUI?

Trong nhiều ngàn năm, vấn đề thiện và ác luôn khiến nhân loại bận tâm. Nhưng chỉ có một trường năng lượng duy nhất l{ Thượng Đế - Mọi-Sự- Đàng-Là. Không hề có quỷ ma, cũng chẳng có thực thể hiện thân của cái ác có quyền trừng phạt chúng ta trong cuộc đời này hoặc sau khi ta chết.

Thượng Đế đ~ tạo ra con người, cho chúng ta tự do ý chí, để hiểu chính Ngài nhờ vào sự sáng tạo không ngừng của chúng ta. Mỗi một phương diện nhỏ của chúng ta là một khuôn mặt của Thượng Đế, Để tiếp tục tiến hoá và đổi khác, chúng ta phải trau dồi tự do ý chí mà không tách xa Ngài. Nếu chúng ta vẫn kết nối với những tính chất thiêng thánh của mình - tình yêu thương, lòng trắc ẩn, niềm vui, sẵn s{ng giúp đỡ tha nhân, và sự sáng tạo — những tính chất phục vụ lợi ích chung, thì những lựa chọn của chúng ta luôn tạo ra cái thiện và không bao giờ tạo ra cái ác. Chỉ có những nỗi sợ hãi của chúng ta l{ nuôi dưỡng cái ác, vốn tồn tại trong trần gian. Chúng ta trao cho cái ác một sức mạnh khi khẳng định rằng, 'nh}n chỉ sơ tính bản |c', hoặc khi chúng ta coi thường tính t}m linh v{ xem đó như, chẳng có ý nghĩa gì. về mặt lịch sử, ma quỷ đ~ được sử dụng để giải thích cái ác một cách giản đơn. Thật ra, để có thể thực sự hiểu cái ác, chúng ta phải thăm dò t}m lý rất phức tạp của con người.

ĐỊA NGỤC CÓ THẬT CHĂNG?

Nếu không có lực t|ch ly, cũng chẳng có lực của cái ác chống lại Mọi-Sự- Đàng-

Là, thì liệu có địa ngục? Người ta thường hình dung địa ngục như là những linh hồn đọa đày, chẳng còn cơ may được cứu rỗi, đang bước đi vô vọng, về những vực thẳm đồ lửa, hoặc đang gào thét vì khiếp đảm. Ngày

nay, nhờ vào những kiến thức hoàn thiện, một hình ảnh như thế hẳn làm chúng ta cười, và tin rằng mình sẽ không chịu số phận đó. Tuy vậy, mỗi người chúng ta đều đã từng sống một giờ, một ngày, thậm chí cả cuộc đời với những đau khổ nội tâm, như thể ruột gan ta bị lửa thiêu đốt. Ta cảm thấy bị mắc bẫy, bị tàn phá bởi sự tức giận, sự khiếp sợ, ý thức phạm tội, đố kỵ, ghen ghét, sợ hãi. Có ai chưa từng trải nghiệm địa ngục nội tại đó?

Một số người sống trong địa ngục ngay từ khi còn nhỏ, hoặc ngay cả trước đó, khi họ cảm thấy mình là đứa trẻ không được mong đợi hoặc bị khinh miệt. Địa ngục nội tại bắt đầu ở đây, trên trần gian này. Từ thuở bé, một số người đã bị chấn thương tâm lý, những linh hồn đó, trong những trường hợp tệ hại, sẽ chẳng bao giờ biết Thượng Đế và lòng nhân từ của Ngài. Mặc dù với nghịch cảnh lớn lao, một số linh hồn đã có thể trưởng thành. Trong một số trường hợp, chấn thương tâm lý quá nghiêm trọng, tính người của họ đã bị suy mòn, có những cảm nhận đã trút lên người khác địa ngục bên trong của họ trong khi thực hiện những hành động đàng trên án. Tóm lại, địa ngục nội tâm gồm hai sự tin chắc: tình yêu thương là điều không hề có; chỉ có thể đạt được sức mạnh bằng cách làm khổ người khác.

Địa ngục bên trong chúng ta thường thể hiện bằng một sự bất an và sự cứng nhắc giữ ta xa cách tình yêu thương. Địa ngục đầy những xúc cảm như ham muốn vô độ, đố kỵ, ghen ghét, tham lam, hoang tưởng, sợ hãi, phần nộ, thù ghét chính mình, ám ảnh hoặc kiêu căng. Những ám ảnh đó tích rời chúng ta khỏi dòng chảy của sự sống, làm tê liệt năng lực sáng tạo của chúng ta, giam hãm chúng ta trong một tâm trạng không thoải mái, đi ngược với mục tiêu mong đợi. Địa ngục là nặng nề, bất tận, đồng nghĩa với lạnh giá, bóng tối, cô đơn và tuyệt vọng.

Bán mạng theo những sơ đồ tâm trí của mình

Dù quan niệm về cái chết như thế nào, chúng ta cũng sẽ phát hiện rằng, sự chuyển tiếp là ý thức cùng chúng ta đi vào kiếp sau - và với nó chúng ta tạo ra những thực tại của mình. Bạn có thể mang nó theo bạn. Bạn mang theo khả năng sáng tạo ra thế giới của bạn. Cũng như chúng ta chờ đợi với một số khả năng với những xu hướng xuất phát từ những kiếp trước, cũng vậy chúng ta đi vào kiếp sau với những khả năng với những sơ đồ đã được phát triển trên trần gian. Không hề có ma quỷ cũng chẳng có sức mạnh của cái ác, ở ngoài giới, được nhận cảm nhận. Như vậy, địa ngục của ta là địa ngục mà ta mang theo trong chiều kích tâm linh, dưới

dạng một năng lượng tiêu cực. Ngoài ra, nếu không nhận ra ngay rằng chúng ta đ~ rời khỏi chiều kích vật chất, rằng chúng ta đ~ thực sự ‘chết’, chúng ta sẽ tiếp tục tạo lại mãi những ám ảnh tâm trí trong Cõi Bên Kia. Hãy nhớ rằng, trong chiều kích t}m linh, tư tưởng tức khắc tạo ra từng sự việc. Nếu bạn muốn gặp một người quen thì ngay tức khắc bạn được chuyển v{ò trường năng lượng của người đó (với điều kiện người đó chấp nhận gặp bạn). Như vậy, ‘địa ngục’ được xây dựng bởi những kiến trúc tâm trí của những sinh linh kém năng lực để có thể suy nghĩ về chính mình, và không ý thức được chiều kích tâm linh sau khi họ đ~ chết về mặt thể chất.

Nỗi sợ hãi không có nơi để ẩn giấu

Robert Monroe đ~ mô tả những trải nghiệm trực tiếp, và biết rằng mỗi một ý tưởng, kể cả nỗi sợ hãi, sẽ tức khắc lộ rõ trong chiều kích tâm linh. Người ta không thể che giấu những ý nghĩ và những xúc cảm của mình đằng sau một v phù hợp với xã hội, như người ta thường làm ở trần gian. Một c}ch đau đớn và kiên trì, những sơ đồ xúc cảm có tính bùng nổ và

không thể kiểm soát, phải được chế ngự... Nếu điều đó không diễn ra trong đời sống thể chất, thì nó là công việc đầu tiên phải được thực hiện sau cái chết.

Địa ngục l{ nơi trú ẩn của những người còn sống nhưng đang ở bên ngoài thân xác thứ hai (thân xác mà chúng ta có trong chiều kích tâm linh) và có thể là những người đã ‘chết’ nhưng vẫn còn bị thống trị bởi ; những xúc cảm của họ’. (2)

Nếu chúng ta chọn sống tăm tối trong khi còn ở trần gian, hoặc ‘cái chết’ không thích ánh sáng, chúng ta chọn một nơi âm u. Nhưng đó luôn là lựa chọn của chúng ta. Lửa địa ngục chỉ có thể có nếu chúng ta quyết định tạo ra nó, (Rosemary Altea? The Eagle and the Rose)

Ngày tự phán xét cuối cùng

Theo những tường thuật về trải nghiệm lâm tử (NDE), những đau khổ, dẫu ít hay nhiều, mà chúng ta đã gây ra cho tha nhân trong cuộc sống ở trần gian, thì chính chúng ta sẽ phải đau khổ mãnh liệt hơn nhiều khi trở về trong chiều kích tâm linh. Ngay cả khi không có ‘Ng{y Phán Xét Cuối Cùng’ qua đó Thượng Đế xem xét những h{nh động mà chúng ta đã làm. thì chúng ta cũng phải trả giá cho mọi điều ác mà chúng ta đã gây ra cho tha nhân, bằng sự đau khổ trong Cõi Bên Kia. Những linh hồn hướng dẫn ta trong chiều kích này giúp ta nhìn thấy điều m{ ta đ~ học hỏi được trong kiếp sống vừa kết thúc và trong mức độ nào ta có thể yêu thương, để ta có thể tiến triển trong lần đầu thai tới.

Nếu chúng ta đ~ thực hiện dấu chỉ là một h{nh động tốt, hành động đó có thể xoá đi nhiều h{nh động tiêu cực m{ chúng ta đã phạm. Vậy, thay vì bận tâm đến những khía cạnh tiêu cực của quá khứ, từ nay ta nên tập trung vào

một mục tiêu: điều thiện..

Khi đ~ đạt đến tâm thức của mặc khải thứ mười, ta đ~ có thể đ|nh gi| những ý niệm và những động thái của mình, và cố gắng nhận thức. Nếu không nhận thức trong chiều kích vật lý này, chúng ta sẽ phải khó khăn để l{m điều đó trong Cõi Bên Kia.

Ở ĐÂY VÀ LÚC NÀY

Ở một mức độ n{o đó trong đời sống vật chất, chúng ta xây dựng cách giải thích về địa ngục trong khi vẫn gắn bó với một số cơ chế thống trị mà chúng ta sử dụng một cách vô thức. Khi không còn nhớ đến sự kết nối với cội nguồn thiêng liêng của mình, thì chúng ta đề ra một mẫu ứng xử rất hạn hẹp để thu nhỏ thế giới ở một mức độ có thể kiểm soát được. Khi đang sống trong một vùng được củng cố và bao quanh bởi một hàng rào của nỗi sợ hãi, không thể mở rộng để đón nhận toàn bộ bí ẩn của sự sống. Chúng ta cảm thấy bị co rúm.

Ở thế phòng thủ, sợ hãi và tách rời khỏi suối nguồn của sự sống. Chúng ta không ngưng sử dụng những từ thể hiện giới hạn của mình: ‘Tôi chẳng l{m gì được trong đời’, ‘Chẳng ai thương yêu tôi’, ‘Tôi l{ kẻ khốn khổ.

Trong khi quên rằng chính ta đ~ đặt những giới hạn đó v{o t}m trí, ta đ~ phóng chiếu sự gò bó vô thức đó ra ngoại giới. Điểm này có một tầm quan trọng h{ng đầu, vì nó ở trung tâm của những gì mà ta cho rằng đó l{ những vấn đề của ta. Chúng ta thấy, sống và cảm nhận những sự kiện hàng ngày qua kính lọc của những trải nghiệm. Ở một mức độ ý thức, chúng ta lo sợ mình sẽ không làm chủ được hoàn cảnh, thất bại trong những toan tính, chẳng bao giờ có th{nh công cũng như hạnh phúc. Quả thật, nỗi sợ lạc đường là nỗi sợ cổ mẫu nơi con người. Nếu tự x|c định theo một cách thức

n{o đó, ta sẽ giới hạn mình vào một con đường. Chúng ta vẽ ra một hình ảnh của chính mình, v{ sau đó chúng ta tuyên bố rằng Thượng Đế đ~ định chúng ta như thế.

Lấp đầy khoảng trống ngăn cách chúng ta với Thượng Đế

Một khi những tin chắc đó được khắc s}u trong t}m trí như một thực tế, thì mức độ sợ hãi của chúng ta cao đến nỗi chúng ta không thể loại bỏ nó mà không cảm

thấy lo lắng. Nếu bạn cho rằng mình là một kẻ thảm hại, không tài năng và lười biếng, thì bạn không thể bỗng chốc xua đuổi cách nhìn đó ra khỏi chính bạn. Chúng ta không thể loại bỏ một lượng lớn sợ hãi mà không tạo ra một vực thẳm cần được san lấp bởi một điều khác – niềm tin, minh triết mới và sự kết nối với Thượng Đế.

Đất mùn của nỗi sợ hãi

Những gốc rễ của thói gi-lo điều đ~ ph|t triển trong đất mùn của nỗi sợ h~i. Gi-lo điều của chúng ta, những yếu kém của chính chúng ta, trở thành địa ngục ở mỗi kiếp sống, nếu ta không nhận được ân huệ của tình yêu thương, của lòng trắc ẩn, và của sự hiểu biết sâu rộng hơn về bản tính đích thực của mình. Với thời gian, nỗi sợ hãi mãnh liệt như cơn sốt xâm lấn ý tưởng, cản trở những nhận thức, và hạn chế những lựa chọn của ta. Ta phải xua đi nỗi sợ h~i, không để cho nó phong toả con đường để ta có thể phát triển trong khi những trải nghiệm mới giúp ta tiến hoá. Nếu không có nỗi sợ hãi chắn ngang con đường, ta có thể rút ra những bài học hữu ích từ các trải nghiệm. Những ngăn trở do ta tự l|p đặt cho nỗi sợ hãi đã tạo ra những khuyết điểm trong nhiều kiếp sống. Nếu xem mỗi kiếp đầu thai của chúng ta

như một bức tranh, bạn sẽ sử dụng màu sắc gì cho kiếp sống sắp đến?

Thượng Đế là tất cả

Trong hiện hữu tâm linh giữa hai kiếp đầu thai, chúng ta chìm đắm trong dao động của vũ trụ - trong năng lượng và tình yêu. Nhưng nếu ta không thể nhận ra năng lượng yêu thương đó, do phụ thuộc vào những nhận thức sai lầm của mình, ta cũng như con c| kiếng, được chuyển từ chậu sang biển, vẫn tiếp tục bơi theo một vòng tròn thật nhỏ, như đ~ quen với cái chậu trước đó. Sự giải tho|t đích thực diễn ra khi ta mất đi cảm giác bị tách rời, nhu cầu làm chủ những hoàn cảnh của ta, và nỗi sợ về cái chết thể chất.

Không cái ác nào ngoài cái ác mà ta tạo ra, bởi tôi không hề thấy có chút dấu vết nào của ma quỷ từ bên này bức màn. Chúng ta là những ma quỷ của chính mình do những ý tưởng và những h{nh động của chúng ta...c|l| c| càng tang them theo mức độ mà mỗi thể hệ phóng chiếu cách nhìn về cái ác lên sức mạnh mà chúng ta gọi là ma quỷ(...) Để huỷ diệt cái l|c, con người cần phải bắt đầu bằng nhận thức rằng ngay cả những ý tưởng cũng l{ những h{nh động và tâm mức của “ma quỷ” sẽ giảm đi mỗi lần khi ta thay thế một ý tưởng bằng tình yêu thương và sự triu mến. Như thế, chúng ta chuẩn bị cho thời gian trị vì của Thượng Đế, trong đó c|l| thiện sẽ thay thế cái ác trong tâm của những người đang sống trên tr|l| đất, không chỉ trong thể xác mà còn trong tinh thần của họ.(Ruth Motgomery, A World Beyond)

KHÔNG CHẾT KHÔNG SỐNG

Robert Monroe kể ra trường hợp của một người không nhận biết rằng

mình đã chết, và vẫn còn là tù nhân của những động thái mang tính ám ảnh

của mình. Monroe đã gặp người đó trong nhiều lần thoát xác của ông để vào những chiều kích phi vật lý. Sau khi đã du hành nhiều năm trong vương quốc tâm linh và nhận được nhiều lời khuyên của những người hướng dẫn thoát xác, Monroe bắt đầu bị thu hút bởi những người cảm thấy có nhiều khó khăn trong sự chuyển tiếp, có một trường hợp, ông chứng kiến một người lính trẻ trong một trận chiến mà ở đó cả hai đạo quân đều được trang bị bằng gươm và giáo. Người lính trẻ đang cố gắng đẩy mà không biết tên anh ta đang bị một ngọn giáo xuyên thủng, cắm sâu vào đất dưới ngực anh. Monroe kể lại: “Tôi thấy rõ ràng, đúng hơn là rõ ràng thể chất - rời khỏi tên anh ta. Lúc đó, tôi vươn tay về phía anh ta, nắm lấy và kéo. Anh dễ dàng thoát khỏi cái vỏ bọc là thân xác của anh (...) Anh lại trở xuống và cố nhặt thanh gươm lên, nhưng bàn tay anh xuyên qua nó. Phân vân, anh cố nhặt một lần nữa (...) Tôi nói cho anh biết rằng anh đã chết. Không tin, người lính trẻ tiếp tục chiến đấu. Một lúc sau, anh bị tấn công từ phía sau và cả hai ngã xuống đất trong khi vẫn không ngưng giằng co. Tôi phải mất vài ngày để hiểu ra rằng cả hai đều đã chết (...) Có thể họ vẫn tiếp tục giết nhau trong nhiều thế kỷ!” (3). Sau đó, Monroe biết rằng người lính trẻ đó chính là người trong một kiếp trước, và sự chứng kiến đó cho ông một cái nhìn lý thú về nhân cách của mình.

Vào một dịp khác, Monroe gặp một phụ nữ đã chết về thể chất. Do không thể chấp nhận rằng mình không còn sống trong chiều kích vật chất, nên bà không chịu rời khỏi ngôi nhà mà chồng bà dựng. Đối với bà, ngôi nhà đó tượng trưng cho đời bà và là biểu tượng tình yêu của chồng bà, vào lúc đó bà chẳng có gì khác. Robert Monroe giúp bà nhận biết rằng bà đã chết và chồng bà đang chờ bà. Được giải thoát khỏi cảm nhận sai lạc đó, người phụ nữ rời khỏi vùng ảo tưởng, và đi du hành trở về với yêu thương. Một lần khác, Monroe giúp đỡ một người đàn ông đang giận dữ; ông này

muốn biết tại sao không có thiên đàng cũng chẳng có địa ngục mà ông đã tin là có. Với sự hung hăng đặc trưng của ông ta trên trần gian, ông ta khước từ sự giúp đỡ của Monroe (4). Ví dụ này minh họa một cách đầy đủ bằng cách nào một thị độ thường xuyên nóng nảy có thể khựng lại và biến thành một định đề cho lần đầu tái kết tiếp. Trong trường hợp ấy, định đề là: ‘Mỗi lần ai đó tìm cách giúp đỡ tôi, thì chỉ mang đến cho tôi sự phiền não.’

Trong chuyến trở về vương quốc xám xịt của những linh hồn yếu kém, Monroe thấy một nhóm linh hồn bị giam cầm trong một chu kỳ lệ thuộc lặp đi lặp lại đối với tình dục. Monroe hiểu rằng do đễ mất những sự tin chắc trong giai đoạn chuyển tiếp giữa cái chết và kiếp sau, người ta phải xây dựng những kiến trúc tâm trí của mình v{ có xu hướng tạo lại những kiến trúc tâm trí mà họ đễ sử dụng trong đời sống thể chất. Thiếu một nền tảng tâm linh và phải đương đầu với nỗi sợ hãi, liệu họ có thể làm gì khác ngoài việc để cho sự bất ổn của đời sống thành vô thức? Những thực tế hão huyền đó là những dạng nghiêm trọng của cơ chế thống trị, còn mãnh liệt và vô thức hơn dạng được triển khai trên trần gian.

Bị sa bẫy bởi một hoặc nhiều cơ chế thống trị nhằm đạt được năng lượng, linh hồn tiếp tục chứng tỏ rằng trần gian l{ đầy những đe dọa. Nhờ luật nhân quả, những niềm tin và chờ đợi của chúng ta thu hút hoặc tạo ra đúng những hoàn cảnh và những con người đó, để tầm nhìn thuộc tâm trí của chúng ta được thực hiện. Nếu không những ý thức về tầm quan trọng của tự do và những khả năng của mình, chúng ta sẽ tạo lại trong kiếp sau cũng như sơ đồ của chúng ta trong kiếp này ở trần gian. Chúng ta đễ hiện hữu hoặc cảm thấy an toàn trong những kiến trúc đó, v{ sẽ tiếp tục l{m điều mà chúng ta biết làm, ngay cả điều đó không đưa đến những gì mà chúng ta thực sự mong ước.

Vì luật nhân quả xây dựng rất khéo địa ngục bên trong chúng ta, nên chúng ta không cần đến ma quỷ!

HỒN M

Mặc khải thứ mười gợi ý rằng, nếu gặp một hồn ma, chúng ta phải biết rằng đó l{ một linh hồn lạc loài. Chẳng có gì phải sợ những linh hồn đó m{ nên gửi đến họ năng lượng v{ tình yêu thương để giúp họ đi tiếp con đường. Những linh hồn đó tìm c{ch đạt được năng lượng của những người đang trên trần gian và cần tiền triển để gắn kết với cội nguồn năng lượng tâm linh của họ. Chúng ta không nên xem họ là quỷ ma. Họ đễ tiến vào một quá trình phát triển, y hệt như chúng ta. Trên trần gian, một số người đôi khi tiếp xúc với nhóm linh hồn của mình. Trong khi họ ngủ, để giúp đ{nh thức những linh hồn đó, những linh hồn không ngừng lặp lại cùng những động thái, với hy vọng có một người đang sống sẽ trả lời họ.

Theo mặc khải thứ mười, những linh hồn không gắn kết với Thượng Đế trong Cõi Bên Kia sẽ không bao giờ tìm cách lôi kéo bạn v{o trường năng lượng của họ. Nếu bạn tiếp xúc với những vị linh hướng trong khi thiền định, hay tiếp xúc một

cách tự phát trong một liên lạc với một người quá cố, hãy cởi mở và lắng nghe, nhưng không vì thế mà từ bỏ sự phân tích.

NHỮNG KẸ LÀM ÁC

Từ quan điểm tâm linh, chân tính của một con người là Thượng Đế - một tia lửa của ánh sáng thiêng thánh, chủ yếu tốt lành. Vậy thì, trong những tình trạng đó, tại sao người ta lại có những hành động xấu xa? Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật chính đã nêu lên câu hỏi đó và Wil trả lời: ‘Nỗi sợ hãi khiến họ trở nên điên rồ và thúc đẩy họ phạm phải những sai lầm khủng khiếp (...) những hành động đing ghê tởm đó phần nào xuất phát từ xu

hướng của chúng ta cho rằng một số người nào đó là có bản tính xấu xa. Quan niệm sai lầm của chúng ta nuôi dưỡng sự phân cực. Người này làm mất nhân phẩm người nọ, làm tha hoá người kia. Điều đó làm gia tăng nỗi sợ hãi và làm nổi lên sự tậ hại nơi mỗi người chúng ta. Chúng ta không thể đưa Thế Giới Quan vào trần gian cũng chẳng thể chấm dứt sự phân cực khi nào chúng ta chưa hiểu tính chất đích thực của cái ác và thực tế của địa ngục (5)

Đừng chê trách một ai

Nếu ao ước tạo ra một thế giới nhiều yêu thương và hạnh phúc hơn, chúng ta phải loại bỏ niềm tin cho rằng cái ác xuất phát từ những ai không cùng quan điểm với chúng ta, Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta phải ngưng xét đoán khi tìm kiếm một giải pháp nhanh, mà không buồn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Thay vì xếp loại những người khác, tại sao chúng ta không nhìn vào tâm hồn của người đã có một hành động mà chúng ta không ưa?

Việc nhìn lại kiếp trước của bạn sẽ là điều dễ dàng hơn nếu bạn sống mỗi ngày như thể cái ngày độc đáo đó sẽ được ghi vào cuốn sách lớn của những điều thiện và những điều ác. Hãy giữ cho trang giấy đó được sạch và thú vị, với dấu tích của yêu thương và quan tâm, ở mức độ mà nếu đời sống của bạn kết thúc vào đêm nay, thì trang giấy của bạn sẽ là một trang không hoen ố. Nếu bạn quyết định chỉ sống từng ngày một, trong khi tuân thủ đạo đức đó, bạn sẽ tiến triển một cách dễ dàng hơn. Thật vậy, ngay cả một người tệ nhất trong chúng ta cũng có thể sống hai mươi bốn giờ trong một sự hài hoà hầu như toàn hảo

với mọi người và mọi vật quanh họ. (Ruth Montgomery, A Search for

Truth).

Khi có thể hiểu rằng năng lượng tiến theo ý tưởng, chúng ta sẽ không cần hình thành những xét đoán có nghĩa xấu đó đối với tha nhân. Chúng ta sẽ không cần tìm cách thay đổi thế giới, bởi chúng ta sẽ thay đổi nó một cách tự nhiên khi lựa chọn sẽ không lên án những người khác nữa. Mỗi lần tự động nghi kỵ, mỗi lần tự động tách rời tha nhân, những người có vẻ khác ta, chúng ta định mất một chút Thượng Đế. Lúc đó, ma quỷ sẽ trở thành một ẩn dụ vốn có của nó - một bản ngã bị thúc đẩy bởi nỗi sợ hãi và không được kết nối với cội nguồn thiêng liêng. Địa ngục mà chúng ta sợ không phải là một nơi mà chúng ta sẽ bị đày biệt xứ bởi những mưu mẹo của một con quỷ có tính trả thù, mà là một huyền thoại mà chúng ta không cần phải tạo ra. Nếu ý thức của ta tạo ra địa ngục, thì ngay tức khắc chúng ta có khả năng để phá vỡ sơ đồ tư tưởng có xu hướng cường bức và tiêu cực của ta.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN Không xét đoán

Tiến đến việc từ bỏ hẳn sự xét đoán tha nhân và xét đoán chính mình!

một trong những động thái tinh thần quan trọng nhất mà chúng ta có thể thực hiện. Mỗi khi chúng ta nêu ra một xét đoán tiêu cực thì điều đó tồn tại trong vô thức và phá hủy năng lượng dự trữ của chúng ta. Thông thường, chúng ta là những quan toà tệ nhất khi xét đoán chính mình... Vì lý do gì? Việc xét đoán chính mình sẽ không làm ta cải thiện cách cư xử mà làm gia tăng việc định giá thấp chính mình. Trong suốt một ngày, bạn hãy cố đừng xét đoán bất cứ ai và cũng đừng xét đoán chính mình. Nếu bạn bắt chọt

thấy mình đang phê phán, chê bai một ai đó, hãy quyết định không đổ thêm phân bón tiêu cực vào khu vườn nội tâm của bạn.

Ở cùng một phía

Nếu bất đồng với người khác, bạn hãy lắng nghe họ bằng trái tim. Hãy lắng nghe điều mà tâm hồn cố nói ra ở bên kia những ngôn từ. Mục tiêu của bạn ở đây là tìm thấy một phương cách để đặt mình, nhất thời, về phía người đối thoại nhưng không vì thế mà tá thành những ý tưởng mà bạn không tin tưởng.

Hãy cho người đối thoại biết rằng bạn thực sự lắng nghe quan điểm của họ. Hãy nói: ‘Hẳn là khó khăn khi đảm trách một công việc như vậy’. Cứ,

‘Hẳn là khó khăn’, ngay tức khắc đặt bạn về phía họ. Bạn không cần phải chia sẻ những quan điểm của họ. Hãy tìm kiếm sự thông cảm thay vì chống đối. Với không khí thông cảm đó, sẽ dễ dàng hơn để bàn cãi về một vấn đề. Hãy nhớ rằng cả hai đều muốn được yêu thương và chấp nhận.

Đồng hành cùng Thượng Đế

Hãy mừng tượng bạn đang đồng hành cùng Thượng Đế, các thánh nhân và sự nhân từ của c|c đấng ấy trước mỗi hoàn cảnh. Trước khi tiếp cận một tình huống khó khăn, hãy d|nh ra một lúc để cầu xin c|c đấng ấy ở cạnh bạn.

Điều trị hoặc tự hồi phục

Chúng ta thường nghe: ‘Tôi nghĩ mình l| trường hợp độc nhất’. Nếu bạn

có một động thái mang tính ám ảnh không t|i n|o ‘kiềm chế’, thì hãy nói cho một ai đó. Không có lý n|o để bạn nghĩ rằng bạn l| người duy nhất gặp phải vấn đề, hoặc chứng bệnh của bạn l| vô phương cứu chữa. Có khá nhiều phép lạ đ~ xảy ra khi chìa tay ra; bạn sẽ không còn phải khổ sở trong cái địa ngục mà bạn đ~ |p đặt cho mình. Đừng mang địa ngục theo bạn! Hãy quyết định nghe theo lời khuyên của người nào có thể giúp đỡ bạn.

Hãy trung thực. Đ}u l| thói quen m| bạn muốn thay đổi?

Một ngày tĩnh lặng

Bạn có thể trải qua một ngày một mình? Trong một ngày của thời gian hai tháng, bạn hãy dẹp sang một bên điện thoại, truyền hình, s|ch b|o, để sống trong tĩnh lặng. Điều đó xem chừng dễ d|ng, nhưng nó có thể đổi mới đời bạn.

RÈN LUYỆN TẬP THỂ

Để có lòng tin giữa các thành viên của nhóm, cần phải có thời gian. Thay vì được dẫn dắt bởi một th|nh viên được chọn, nhóm sẽ sinh hoạt tốt hơn nếu mỗi thành viên lần lượt thay phiên nhau dẫn dắt nhóm. Những nhóm của mặc khải thứ mười đ~ đạt hiệu năng cao khi mọi thành viên của nhóm nêu lên những ý tưởng vào lúc họ được kích thích bởi năng lượng.

Khi các mối liên kết được củng cố trong một nhóm, bạn có cảm tưởng như có một thực thể của nhóm đang giữ vai trò ‘đổi tác’ trong những cuộc đối thoại. Khi bị thu hút bởi thực thể của nhóm, bạn có những ý tưởng - những ý nghĩ mới mà nếu đơn độc sẽ không thể có. Mọi người có cảm tưởng họ có thể đón nhận đời sống một cách cởi mở hơn, v| hiểu được hơn

tha nhân. Không xét đ|n hoặc chỉ trích.

Tuần lễ địa ngục

Lần lượt kể ra những điều đáng sợ đã xảy đến trong tuần này, hoặc những điều khiến bạn e ngại. Không nên bình luận sau mỗi lần kể. Hãy lắng nghe bằng trái tim, thu hút vào những bày tỏ và buồn khổ của tha nhân, rồi gửi những lời an ủi cho điều mà bạn nghe, và để cho mọi sự đi tới Thượng Đế. Đừng bày tỏ tình cảm cũng như những lời khuyên, mà hãy lặng lẽ gửi năng lượng yêu thương. Hãy cười mỉm, nhưng không biện minh hoặc ứng xử một cách cá biệt.

Sau khi đã cùng nghe những sự kiện không mấy thú vị đã xảy đến cho các bạn, hãy lần lượt kể ra những điều tốt lành, những giai thoại, những niềm vui bất ngờ đã định dấu một tuần lễ. Một lần nữa, không bình luận cũng chẳng biện minh. Hãy để năng lượng tràn ngập để gợi ý cách thức tốt đẹp nhất dẫn tới kết thúc một cách vui vẻ.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Mặc Khải Thứ Mười*

2/ Robert Monroe, *Journeys Out Of The Body*, Doubleday, New York, tr.78

3/ Robert Monroe, *The Ultimate Journey*, Doubleday, tr.113

4/ Như trên, tr.123 5/ Redfield. Sdd., tr.182

9. CHIẾN THẮNG NỘI SỢ

Tại sao phải mất nhiều thời gian đến thế để có thể nhận thức về thông

điệp của mặc khải thứ mười? (...). Điều đó có thể được giải thích bởi sự việc rằng con người càng lúc càng sợ hãi hơn. Chúng ta sống trong một thế giới đang tiến hoá đến một quan niệm tâm linh mới có tính toàn cầu. (*Mặc Khải Thứ Mười*) (1)

BẰNG CÁCH NÀO CHÚNG TA TẠO RA NỘI SỢ HÃI CHO CHÍNH MÌNH

Trong *Mặc Khải Thứ Mười*, Joel, một nhà báo hoài nghi yếm thế, bênh vực những ý tưởng gây ra nỗi sợ hãi. Joel đại diện cho những người lo sợ rằng thế giới đã trở nên không thể kiểm soát và tình hình ngày càng tệ hại hơn. Đối với Joel, tư duy tích cực là điều không tưởng, ngốc nghếch và chẳng ích lợi gì trước thực tế. Mọi hệ thống kinh tế — xã hội và văn hoá sẽ tiến đến một sự đổ vỡ sau cùng: nhiều chứng cứ không thể phản bác biện minh cho giả thuyết đó.

Bạn có nhận thấy rằng, mỗi khi sợ rằng, mỗi khi sợ bạn có xu hướng chấp nhận những kết luận vội vã? Bạn đ~ cho nỗi sợ một lối thoát có vẻ logic, vì v{o chính lúc đó, nỗi sợ của bạn tách rời bạn khỏi Thượng Đế. Không chhy vọng, bạn cảm thấy bị tê liệt, không thể thực hiện bất cứ một thay đổi nào. Những dự kiến dựa trên nỗi sợ h~i luôn đưa đến những kết luận vội vã. Khi ta cần có một nỗ lực lớn lao để tin tưởng, thì ta nhảy bổ vào một nỗ lực để kiểm soát tình huống. Tựa như chúng ta mỗi khi lý luận như thế, Joel bảo vệ cái nhìn bi quan bằng cách nêu lên một số những bằng chứng. Chúng tôi cũng sẽ giải thích một số những niềm tin và những nỗi sợ ngấm ngấm đang ngăn trở chúng ta nhìn thấy những khả năng s|ng tạo khác.

- Dân số thế giới đang tăng trưởng theo cấp số nhân. Nỗi sợ: ‘Chúng ta sẽ bị tràn ngập bởi người v{ người và mọi t{ì nguyên đều sẽ bị tàn ph|’. Tin rằng: ‘Người ta chẳng thể kiểm soát sinh sản’

- Giai cấp trung lưu đang thu hẹp một cách rất nhanh chóng và chúng ta mất niềm tin đối với hệ thống m{ chúng ta đ~ tạo ra. Nỗi sợ:

‘Hoặc chúng ta hoặc họ’. Tin rằng: ‘Chỉ có một địa vị xã hội nổi trội và một tài khoản ngân hàng lớn mới giúp ta tho|t nguy’.

- Giáo dục không đ|p ứng yêu cầu. Nỗi sợ: ‘Chúng ta sẽ mất vị thế nổi trội của mình’. Tin rằng: ‘Chúng ta không có đủ ng}n s|ch để cải thiện chất lượng giáo dục. Đ|m trẻ sẽ chẳng học hành gì nếu người ta không cưỡng b|ch chúng’.

- Để tồn tại, người ta phải càng lúc càng làm việc cật lực hơn. Nỗi sợ:

‘Sự nghiêm khắc về đạo đức l{ đúng, chúng ta có lỗi vì đ~ không theo lý thuyết đó’. Tin rằng: ‘Ngay cả khi cách xử thế chẳng mang lại kết quả gì, chúng ta phải kiên trì hơn nữa’.

Tội phạm v{ ma túy gia tăng nhanh chóng trong khi những chuẩn mực xã hội đang sụp đổ. Nỗi sợ: ‘Có ng{y ta sẽ gặp nguy’. Nỗi lo sợ của chúng ta trước những h{nh động tội phạm chỉ là một hình thức mới của nỗi sợ xa xưa đối với bóng tối. Tội phạm là mặt u tối của lòng tham của chúng ta, được thể hiện bởi những cá nhân bị mất tư chất bẩm sinh. Sự lệ thuộc vào ma túy cho thấy ước muốn làm mờ tầm mắt của mình, trước vực thẳm của một kiếp sống không mục đích. Bằng cách này hay cách khác, tất cả chúng ta đều cố giả điếc, cố tăng lờ.

Những đ|m đông thường bị ám ảnh bởi ước muốn và khao khát báo thù. Nỗi sợ:

Tôi cảm thấy mình nhỏ bé v{ cô đơn'. Tin rằng: 'Người khác muốn sở hữu những sở hữu của tôi. Chẳng ai có thể ngăn được điều đó'.

Thế giới đang thay đổi quá nhanh; chúng ta phải quan t}m đến nỗi sợ: 'Tựa như nỗi sợ bị tẻ ngã thuộc bản năng; nỗi sợ n{y đặt chúng ta trong một tâm trạng sống còn'. Tin rằng: 'Không có Thượng Đế.

Hãy kiên trì. Nắm bắt cơ hội khi nó xuất hiện.

• Chúng ta đề lên cao nhất những lợi ích ngắn hạn thay vì hoạch định trường hạn vì, một cách có ý thức hoặc không, chúng ta không nghĩ rằng sự thành công của mình có thể tồn tại lâu dài. Nỗi sợ: 'Tôi không có thời gian'. Tin rằng; 'Chỉ có thành quả t}i chính l{ đ}ng kể'. Quan niệm đó cho thấy chúng ta hiếm khi h{nh động mà không được đảm bảo bởi một sự thoả mãn tức thời.

Mọi thoả thuận chung và những ý tưởng đang duy trì sự liên kết xã hội phải được xét lại. Nỗi sợ: 'Sự hỗn loạn sẽ nhấn chìm tôi'. Tin rằng: 'Nền văn minh phải được kiểm soát bởi một nguồn lực bên ngoài. Chúng ta không thể tin vào xã hội để nó tự tổ chức, vì bản tính con người chủ yếu là xấu xa

Tất cả những lời phỉnh phờ về tính t}m linh đó chỉ đơn thuần là nghệ thuật hùng biện. Nỗi sợ: 'Tóm lại, chúng ta đơn độc. Chúng ta không tồn tại sau khi chết. Chết là hết'. Tin rằng: "Chúng ta chỉ là những sinh vật, chúng ta sẽ chết, và chúng ta chẳng có một mục tiêu nào trên trần gian."

Theo Kinh Th}nh thì chúng ta đang sống những ng{y trước tận thế. Nỗi sợ: 'Sự huỷ diệt đ~ được lập trình'. Tin rằng: 'Th}nh Kinh mô tả chính xác tương lai của chúng ta, và chẳng gì có thể thay đổi những tiên b{o'.

Chúng ta sẽ phải khổ sở vì chiến tranh, những thảm hoạ tự nhiên, cùng những sự biến mang tính khả huyền như sự nóng lên của khí quyển, những cuộc loạn lạc, cướp bóc, tội phạm. Nỗi sợ: 'Chúng ta sẽ bị trừng phạt'. Nỗi sợ phản ánh một tâm trạng tập thể của kiểu người Nạn Nhân, muốn gọi lên sự thương xót v{ ngăn trở một phản ứng có tính sáng tạo.

BÓNG TỐI CỦA CÁ NHÂN

V{o đầu thế kỷ 20, trong khi loài người tìm cách làm chủ những sức mạnh của tự nhiên, và gây dựng một cách tích cực một tương lai mang tính sử thi, thì nhà tâm lý học Carl Jung thăm dò vùng }m u nhất của vô thức, nơi m{ ông gọi l{ 'c]i bóng', nơi m{ chúng ta cải giấu những thông tin liên quan đến mình, những thông tin bị

loại bỏ bởi bản ngã. Từ rất sớm, chúng ta đã chất đống ở đó những xúc cảm.

Trong gia đình cũng như trong trường học, trong những môi trường tôn giáo và xã hội, chúng ta đã bị khiển trách về vô số khuyết điểm: quá ồn ào, lời biếng, ích kỷ hoặc buông thả. Chúng ta cũng hiểu được rằng một số thói độ của chúng ta có thể bị khinh thị, cười nhạo, hoặc không được khen. Vì thế, chúng ta kiềm chế ước mơ của mình, kiềm chế sự mơ mộng, muốn hoà nhập với tha nhân. Người ta bảo chúng ta rằng chúng ta thiếu phối hợp, thích chỉ trích, quá yếu kém, quá chậm chạp hoặc không logic. Dĩ nhiên, chúng ta tìm cách chống đỡ trước nỗi khổ gầy ra do để mất tình thương yêu của họ. Hoặc chúng ta không chấp nhận, hoặc chúng ta đẩy những tính nết đó vào vùng bóng tối để khỏi phải bị đau khổ, buồn phiền.

Lòng tham của ta, sự phẫn nộ của ta trước cảnh bất công của trần gian, những kiêu căng, tự đắc và những thành kiến của ta, tất cả đều ẩn núp trong bóng tối. Ở đó chôn cất tất cả những gì mà chúng ta không muốn mình lộ như vậy - ích kỷ, ti tiện, dốt nát, buông thả, xấu xa, hèn nhát. Cũng thế là những quyết định mà ta đã chọn cho chính mình, và những khả năng của chúng ta đã phủ nhận. Trong cái kho ngầm đó của vùng bóng tối là những tài năng chưa được khai phá, những bám víu mang tính trẻ con, và gốc rễ của những ám ảnh. Những chi tiết nhỏ nhặt và những nỗi sợ bắt đầu tập hợp lại và biến thành những giả thuyết có tính toàn thể hơn về những nỗi khiếp sợ. Len lỏi trong vùng bóng tối đó là những nỗi sợ của ta và cái xa lạ - nỗi ngờ vực của ta đối với ai có những ý tưởng, động thái hoặc

phương diện khác ta, những người có thể muốn làm tổn thương ta hoặc thống trị ta. Ẩn núp trong vùng bóng tối đó là nỗi sợ của ta đối với cái chết, và âu lo sẽ bị mãi mãi biến mất, không để lại dấu vết.

Kho chứa và máy chiếu phim

Trong hậu trường của ý thức đang thức tỉnh của ta, vùng bóng tối có hai chức năng chính. Thứ nhất, nó được dùng làm nơi cất những đồ đạc cồng kềnh và những thứ vụn vặt, rọc rưởi - một kho chứa những đức tính mà ta loại bỏ. Đó cũng là nơi ta cất giữ những khả năng chưa được khai thác hoặc những ước vọng chưa được thỏa mãn của ta.

Thứ hai, vùng bóng tối có chức năng như một máy chiếu phim: nó chuyển những nỗi sợ hãi và những khiếm khuyết của ta ra bên ngoài ta và phóng chiếu chúng lên ngoại giới, ở bên trong tâm thần của ta, nó gìn giữ năng lượng mà ta xét là không dùng được, hoặc không muốn dùng. Đôi khi ta chôn cất quá nhiều điều trong vùng bóng tối đến nỗi nó phải căng phồng lên, sôi sục, rỉ nước hoặc tiến đến phun

trào. Ngày nay, hầu hết chúng ta đều biết rằng những lỗi lầm và những bùng nổ cảm xúc bất ngờ cho thấy sự tồn tại của năng lượng được lưu giữ ấy. Khi trút vào ngoại giới một phần năng lượng âm u của thế giới nội tâm của chúng ta - năng lượng có thể đ~ bị ô nhiễm bởi tội lỗi, sự chán ngán chính mình hoặc sự ăn năn hối hận - chúng ta thường cảm thấy căng thẳng giảm xuống, và làm chúng ta nhẹ nhõm. Nhưng nếu không ý thức về sự chuyển năng lượng đó từ thế giới bên trong ra ngoại giới, ta không biết đến sự tồn tại của quá trình. Một khi những khuyết điểm của ta được nhận ra. Ta sẽ phân tích chúng như những lỗi lầm, thậm chí như c|j |c, nơi tha nh}n. Giờ đ}y, khi những đ|nh giá và những xúc cảm đó đang ở trong thân tâm ta. Chúng có vẻ thật - ít ra chúng

ta tin là thế. Do không ý thức rằng chúng ta đang quan s|t thế giới qua kính lọc của bóng tối trong ta, nên chúng ta nhìn thấy cái áo mà chúng ta không khám phá - nơi chúng ta - nơi tha nhân, và chúng ta tạo ra những kẻ thù. Được kích thích để chiến thắng sự đe dọa đ~ trở nên hiển nhiên đối với sự sống còn hoặc đối với lối sống của chúng ta, chúng ta tiến hành chống cái ác và sửa chữa những h{nh động xấu mà chúng ta thấy ở khắp nơi. Một ví dụ hiển nhiên của sự phóng chiếu từ vùng bóng tối là có những kẻ nói điều này nhưng l{m điều khác, hoặc vi phạm chính những tội mà họ tố cáo.

Những dấu hiệu báo nguy

Tất nhiên, bạn sẽ chẳng bao giờ có thể biết tất cả nội dung của vô thức của bạn. Nhưng ít ra, bạn phải biết rằng thế giới được xây dựng trên một số niềm tin mà bạn có thể nhận thấy, trên một số đ|nh giá và những ý tưởng mà bạn đ~ chấp nhận, ngay cả không quan t}m đến. Vậy, đ}u l{ những dấu hiệu báo nguy của vùng bóng tối? Làm thế n{o để x|c định những bết tắc mà bạn đang tự nhốt mình trong đó? L{m thế n{o để phát hiện những ý tưởng đ~ trở nên vô ích? Vì mục tiêu của chúng ta là trải nghiệm đời sống trong ý nghĩa rộng lớn và sâu xa nhất của nó, nên t|c động đến vùng bóng tối sẽ giúp ta thả lỏng đ}y cương cho sức mạnh sáng tạo nội tại của chúng ta. Bạn sẽ có thể nhìn cái vùng bóng tối của chính mình, khi bạn tự nêu lên những câu hỏi về những phản ứng của bạn.

Bạn rất quan t}m đến c|ch cư xử của một người n{o đó v{, chẳng hạn, bạn nói: ‘Đó là người độc đoán nhất mà tôi từng biết! Bạn có tự hỏi;

‘Đ}u l{ nhu cầu thống trị của tôi?’

Người ta dành những lời bình phẩm về thị độ của bạn khiến bạn bực tức, ‘Mình đã để cho thiên hạ xem thường. Mình hẳn phải tự bảo vệ

nhều hơn' Liệu có chút sự thật nào trong nhận xét đó?

Bạn nghĩ rằng: 'Đó là một người rất sáng tạo! Tôi ao ước có tài năng như thế.' Ai đó nói với bạn rằng, bạn không có khả năng sáng tạo? Tạo sao bạn bị giới hạn?

Bằng cách nào chúng ta vùi lấp những phần 'u tối' của mình?

Vùng bóng tối hình thành từ thời thơ ấu, khi ta bắt đầu giấu đi những gì mà ta không ưa thích về bản thân và những chỉ trích phê bình của người khác khiến ta buồn. Trong hai năm đầu đời, ta học biết cách nhận ra bóng tối của gia đình, tất cả những hành động vô thức mà ta không bày tỏ. Vào lúc chớm đời, chúng ta có khả năng phát triển và bày tỏ hoàn toàn nhân của mình. Năng lượng tỏa ra từ cơ thể và tính cách của ta. Nhưng, rất nhanh chóng, cha mẹ, những thành viên trong gia đình, và những người xung quanh bắt đầu nêu lên những nhận xét: 'Con ngồi yên không được hay sao?' Hoặc: 'Chị làm điều đó là không tốt'. Hoặc, tuy không chủ ý, nhưng ta nghe họ nói với ai đó về ta. Bỗng chốc, phản ứng tò mò, hào hứng tự nhiên của ta đối với thế giới bị tê liệt, và ta muốn từ bỏ những tính cách mà những người khác không ưa nơi ta. Để đảm bảo vị thế của mình trong gia đình, trong bạn bè và những người thân, ta đã tìm cách lên án hoặc phủ nhận những khía cạnh 'không thể chấp nhận' trong nhân cách của ta. Nền giáo dục cũng góp phần tạo ra hình ảnh của ta về chính ta. Đôi khi, họ nói:

'Một đứa trẻ ngoan thì không giận dữ la hét như thế'. Vậy là, ta phải biết

kiềm chế tức giận và nhận chìm nó, cùng với mặc cảm phạm tội và oán hận vì thấy những xúc cảm của mình không được biết đến.

Những xung đột ở ngoại giới cho thấy một hình ảnh về sự chia rẽ ở nội tâm

Bao lâu chúng ta còn sống mà không phản tích đời mình và không biết đến vùng bóng tối, thì thế giới quan của ta sẽ tiếp tục tạo ra sự phân cực giữa một tương lai 'tốt' và một tương lai 'xấu'. Ngoại giới sẽ phản chiếu sự chia rẽ nội tại mà ta thiết lập giữa cái thiện và cái ác. Thông thường, ý niệm về thế giới quan của bạn tùy thuộc vào cách thức mà bạn đã sống từ trước đến nay. Andrew Bard Schmooker viết: 'Sự chia rẽ nội tại thúc đẩy chúng ta chấp thuận chiến tranh của cái thiện chống cái ác. Nhưng nếu tin rằng chính những xung đột là cái ác, chúng ta bị thách thức phải tìm thấy một động lực mới thuộc đạo đức, thể hiện hòa bình mà vì đó chúng ta chiến đấu. Nếu tinh thần đạo đức tiến hành những trận chiến, thì chúng ta phải tham gia, phải đồng nhất hoá với một phần của chính mình trong khi từ bỏ một phần khác. Trong khi sử dụng con đường đó của chiến binh, chúng ta nâng mình lên bên

trên ‘hư vô’ (2). Chúng ta chọn một vị thế để có thể chế ngự.

Điều gì đang tồn tại qua tôi?

Vùng bóng tối có lẽ là một phần cần thiết và tất yếu của tính cách con người. Ít ra 1/3 giai đoạn này của sự phát triển, nếu không chúng ta sẽ bị đè nặng bởi ý tưởng phải đương đầu với một số khó khăn trước khi đạt đến giai đoạn trưởng thành hoặc có một bản ngã đủ vững mạnh. Tựa như mỗi đêm chúng ta phải tắt đèn để ngủ, chúng ta cũng cần có một nơi để đưa vào đó những gì mà chúng ta muốn để yên. Nhưng cùng với sự chín chắn dần của khả năng thấu hiểu, chúng ta phát triển những phương diện mới của chính mình để tiến về Tâm Nhìn Nguyên Thủy. Càng ý thức về sự tồn tại mơ hồ của những nỗi sợ hãi trong vùng bóng tối, chúng ta càng ít có xu hướng bị chúng đốn ngã.

Một khi chúng ta biết nhận ra những khả năng chưa được khai thác của mình thì chúng ta sẽ nôn nóng sử dụng chúng.

Vô thức luôn tạo ra một tình huống bất khả để buộc chúng ta phải tỏ rõ bản lĩnh của mình. Nếu ở dưới mức tối đa đôi chút, chúng ta cảm thấy không đầy đủ, chúng ta có cảm tưởng đã không thể hiện mình. Rồi có ngày chúng ta phải từ bỏ quyết tâm của mình, trí tuệ của mình. Lúc đó, chúng ta chỉ còn việc chờ đợi và tin vào sức mạnh không thuộc riêng ai của sự tăng trưởng và phát triển. Khi bạn bị dồn đến chân tường thì hãy đứng yên và mọc rễ, tựa như một cây xanh, cho đến khi ánh sáng xuất phát từ những nguồn sâu xa của bạn giúp bạn nhìn thấy bên kia bức tường ấy. (C.G.Jung)

Chi suy nghĩ - thay vì suy nghĩ / cảm nhận / dự đoán

Chúng ta thiên về vùng bóng tối khi ta suy nghĩ về cách thức nhằm làm chủ một điều gì đó. Khi chỉ sử dụng khả năng tư duy, có thể chúng ta không sống một cách mãnh liệt như khi sử dụng toàn bộ các giác quan và đạt được sự phản hồi từ mọi quan điểm. Suy nghĩ chỉ là một trong bốn hoạt động của tâm trí - ba hoạt động khác là cảm nhận, dự đoán và am hiểu. Ba hoạt động đó kết hợp lại cho ta biết rằng, ta đang sinh động và liên kết đầy đủ với đời sống — trái với những lúc ta bị tách ra, hay 1/3 đang trong vùng bóng tối. Nếu tự nhủ: ‘Tôi thắc mắc về những gì đang tồn tại qua tôi’, ta thường xuyên nhạy cảm với tất cả những gì mà đời sống mang đến cho ta. Lúc đó, ta rộng mở để đón nhận khả năng kết nối với Tâm Nhìn Khai Sinh, như một chiếc máy thu tín hiệu có thể kết nối vào thông tin xuất phát từ các giác quan, từ trực giác, từ tinh thần dựa trên lý tính, và từ những tình cảm của

ta.

Hãy xem vùng bóng tối như là một lực làm méo mó những cảm nhận của bạn hoặc giới hạn sự hiểu biết về tiềm năng của bạn. Một vùng bóng tối quá rộng, chứa đựng một lượng lớn năng lượng không được phân tích, có thể cản trở dòng chảy năng lượng của tinh đồng bộ đưa ta đến Tâm Nhìn Khai Sinh.

Tựa như con cá trong nước, chúng ta không có lý do để thắc mắc về những thành phần của môi trường, bao bọc chúng còn nuôi dưỡng ta. Khi mở to những con mắt cá của ta trước ý tưởng rằng còn có nhiều điều trong ta mà ta không biết, thì sự kiên trì, lý luận logic, tâm hồn và sức mạnh nóng bỏng của tinh thần sẽ đưa ta đến nơi ta cần đến.

CẢM NHẬN VÙNG BÓNG TỐI VÀ NHỮNG NỖ SỢ HẠN CHẾ CỦA NÓ MÀ KHÔNG Ý THỨC VỀ NÓ

Điều gì xảy ra khi bạn quyết định tiến hành một dự án mới? Nếu biết sắp xếp những ý tưởng, bạn sẽ lập danh sách mọi phương pháp tiến hành công việc trước bắt đầu thực hiện dự án. Điều đó có vẻ logic. Tuy vậy, một khi đặt chân vào những vùng nước lạ, thì chúng ta phải bơi nhanh hơn những nỗi sợ.

TÁI THÍCH NGHI VỚI VÙNG BÓNG TỐI

Giai đoạn tái thích nghi với vùng bóng tối cũng bao gồm – những thử thách của nó. Những thị độ mà chúng ta phải tuân theo trong khi phát

triển Tâm Nhìn Khai Sinh của mình có thể gây ra những xung đột. Thay vì phần nộ trước vũ trụ, hãy nhớ rằng tâm trạng của ta tạo ra một phần lớn thế giới của ta. Mỗi lần bạn chuẩn bị tiến hành một điều gì đó mới mẻ, hãy quan sát những chướng ngại đang dựng lên trên con đường. Chúng có thể báo cho bạn vấn đề mà bạn phải đương đầu, một nhân tố có thể chôn vùi từ lâu, mà bạn đã quên hoặc chưa từng đối đầu. Bạn chớ lo lắng. Điều đó không có nghĩa là ý tưởng của bạn là sai lầm. Mỗi trở ngại là phần của tiến trình.

Tôi cảm thấy mình ích kỷ mỗi khi đòi hỏi một điều gì đó cho mình

Những phương diện được che đậy của tính cách của ta có thể bị tỏ lộ bởi một người khác, người mà ta cho là thù nghịch hoặc thiếu trưởng thành - vì ta tức giận do bị cắt xén những phần của mình để chiều lòng người khác, Chẳng hạn, một người đã kể: Tôi sắp ly dị. Tôi không chịu nổi cảnh vợ tôi bỏ ra quá nhiều thời gian

để theo các khoá học, và tôi phải giữ con vào những ngày cuối tuần. Vợ tôi quá ích kỷ, tôi không thể chịu đựng được nữa. Lúc đó, chúng tôi đã nói: 'Quả là không dễ khi là một người cha đơn thân và không có mấy thời gian để tiêu khiển. Ông có muốn theo các khoá học hoặc chơi tennis?' Sau một lúc suy nghĩ, người đàn ông trầm tĩnh đáp: "Đó chính là điều mà tôi cần lúc này, nhưng tôi cảm thấy ích kỷ khi đòi hỏi một điều gì đó cho mình". Cuộc trao đổi ý kiến cho chúng tôi thấy một vấn đề: ông đã hiểu là ông đã gán cho vợ những nhu cầu của chính ông (mà ông khước từ); ông đã định giáng thấp vợ ông khi bà lo cho chính bà, trong khi cho đến lúc đó, ông không ý thức về những nhu cầu của mình.

Dẫu phần tính cách mà ta bóp nghẹt nó là gì chẳng nữa, nó sẽ không phát triển - khía cạnh ấy sẽ bị thu nhỏ và thui chột do không được rèn luyện. Những tính cách không được tán thành bị ghim giữ trong tình trạng kém

phát triển. Có thể một phần của Tâm Nhìn Khai Sinh đang được chứa đựng trong những gì mà ta đã xếp xó khi ta bắt đầu thích nghi với môi trường vật chất và tình cảm đó làm hài lòng người khác.

VÙNG BÓNG TỐI TẬP THỂ

Vùng bóng tối không chỉ tồn tại trong tâm thần cá nhân, mà còn có trong tâm thần tập thể của n. Có một năng lượng tập thể tại nơi cư trú của ban, Robert Bly ghi nhận: 'Tôi đã sống nhiều năm gần một thành phố nhỏ ở Montana. Mỗi cư dân ở đây như có cùng những đồ vật trong túi đất (vùng bóng tối) của họ; một thành phố nhỏ tại Hy Lạp sẽ không có cùng những món đồ đó. Cứ như thể thành phố đó, do một quyết định thuộc (siêu) tâm lý tập thể, đã để một số năng lượng trong túi đất của nó và ngăn không để bất cứ ai lấy chúng ra'. (3)

Có những trọng án mang tính bị kịch và khi xem xét chúng, chúng ta thấy một phần của những gì đang có trong túi đất của chúng ta. Sự say mê theo dõi các trọng án, cũng như say mê những cảnh bạo lực, như được chứng thực bởi sự ưa thích phim hành động và những trò giải trí mang tính bạo lực, và điều đó cho thấy chiều sâu của những xúc cảm tập thể có tính bất lực và phẫn nộ của chúng ta. Ở một mức độ nhất định, tất cả chúng ta đều cảm thấy mình là nạn nhân của một điều gì đó, và chúng ta biết rằng mình đang góp phần làm trầm trọng thêm vấn đề, do cách hành xử của chúng ta mỗi ngày. Chúng ta sử dụng phương tiện vận chuyển công cộng thay vì phương tiện công cộng, chúng ta vứt bỏ nhiều thứ, sử dụng nhiều thứ sản phẩm xuất phát từ việc khai thác bừa bãi thiên nhiên và gây ô nhiễm môi trường... Chúng ta duy trì tâm trạng của nạn nhân tập thể trong khi nhồi nhét vào đầu những tường thuật về các thảm kịch địa phương và quốc tế, những cuộc

chiến, những thảm họa môi trường và kinh tế. Nếu tư duy như những nạn nhân, thì chúng ta cũng có cội rễ tưởng rằng có một Kẻ Đe Doạ và chúng ta là những người bất lực. Chúng ta đã tạo ra một khuôn mẫu. ‘Hoặc họ hoặc chúng ta’, một khuôn mẫu duy trì sự đấu tranh để giành quyền lực. Một cách hợp lý, chúng ta có thể phủ nhận ý thức bất lực của mình và tỏ ra khinh miệt, như thể cho rằng tuyệt vọng là không lành mạnh. Nhưng nếu muốn gìn giữ tính người và rút ra những điều tốt đẹp từ trái tim, chúng ta không thể cho phép mình che giấu sự tuyệt vọng trong vùng bóng tối của chúng ta. Sự tuyệt vọng đó giúp chúng ta kết nối với điều mà chúng ta quan tâm. Nó sẽ giữ cho chúng ta được sinh động, để có thể chăm lo cho chính mình. Chỉ đến lúc đó, chúng ta mới có thể sử dụng dòng chảy của sự sáng tạo và trực giác mà chúng ta cần có để giải quyết vấn đề của mình.

NHỮNG ƯỚC MUỐN TIỀM TÀNG XUNG ĐỘT

Chúng ta có thể chọn bị phong toả và tê liệt bởi nỗi sợ hãi bằng tách tạo ra những kẻ thù và những tình huống bất khả, hoặc chọn quyết định cởi mở đối với đau khổ của mình. Hãy tin tưởng: Tâm Nhìn Khai Sinh sẽ chỉ ra con đường để theo. Tất cả chúng ta đều muốn thành công. Nếu chúng ta đang sợ một điều gì đó hoặc sợ chính mình thì không phải vì thế mà chúng ta phải thất bại. Cảm thấy sự buột giá của nỗi sợ hãi trong cơ thể, không có nghĩa là chúng ta thiếu đức tin, và không có đời sống tâm linh. Chỉ có điều là, vào lúc đó, chúng ta cảm thấy lạc lối vì tách rời khỏi nguồn năng lượng và không tin rằng mình có thể thoát khỏi hoàn cảnh. Nếu chúng ta tin rằng mình có thể thành công chỉ bằng cách khoác lấy một vẻ toàn hảo, thì chắc chắn chúng ta sẽ bị đưa trở lại vị trí của mình, đưa trở về với bộ mặt của mình. Chúng ta dễ thất bại nhất khi:

a/ Chúng ta bằng mọi giá ‘bảo vệ’ mình trước tất cả những gì xa lạ. b/ Chúng ta để mất tầm nhìn về mục tiêu.

c/ Chúng ta có những lựa chọn trong tâm trạng lo âu.

d/ Chúng ta cảm thấy bị tách rời bởi thảm họa { Thượng Đế.

e/ Chúng ta đang chiến đấu để giành quyền lực.

f/ Chúng ta định cấp năng lượng của người khác.

g/ Chúng ta cưỡng lại sự đổi mới.

h/ Chúng ta tự động khước từ mọi thông tin mới không tương ứng với những

quan niệm của chúng ta.

Mặc Khải thứ mười nhắc nhở rằng chúng ta có thể chiến thắng nỗi sợ hãi khi:

a/ Chúng ta hoà hợp với Thượng Đế khi cầu xin Ngài chỉ dạy. b/ Chúng ta tin vào mục tiêu tiềm ẩn của trực giác.

c/ Chúng ta kiên định gìn giữ những hình ảnh trong tâm trí về lý tưởng của chúng ta.

d/ Chúng ta noi gương những người can đảm và khôn ngoan, những người tạo ra nơi ta sự hứng khởi.

e/ Chúng ta nhớ rằng, ngay cả khi đang bị xói mòn bởi tình trạng bấp bênh, không chắc chắn, chúng ta vẫn không đơn độc.

f/ Chúng ta nhớ rằng ở đằng sau bí ẩn của kiếp sống, còn có một mục tiêu tâm linh.

NGUY CƠ LỚN LAO NHẤT: SỰ PHÂN CỰC

Bạn nghĩ gì về tương lai? Hơn bất cứ một nhân tố nào khác, sự phân cực

những quan điểm về phương hướng sắp đến của thế giới - lên cao hoặc xuống thấp - đưa đến sự chia rẽ và ngay cả tạo ra tương lai mà chúng ta muốn né tránh. Trong Mặc Khải Thứ Mười Wil giải thích: ‘Mọi hình thức bạo lực chỉ làm cho tình huống trầm trọng thêm (...). Nếu ta chống lại bằng sự giận dữ, thù hận, họ sẽ chỉ xem chúng ta là những kẻ thù. Điều đó sẽ làm họ bẽ tắc hơn. Họ sẽ sợ hãi (...) Chúng ta phải hoàn toàn nhớ lại Tâm Nhìn Khai Sinh của mình, sau đó chúng ta sẽ có thể nhớ đến Thế Giới Quan’. (

HỒI ỨC VỀ MỤC TIÊU CHO TA NĂNG LỰC ĐỂ CHẾ NGỰ NỖI SỢ.

Bạn có còn nhớ mình đã hoan thích thú đến mức nào với ý tưởng dọn đến một nơi ở mới? Thi đỗ vào đại học? Bắt đầu một việc làm mới? Khi tiếp cận với mục tiêu, bạn nhận được nhiều năng lượng và có thể bạn không để cho những nỗi sợ ngăn trở bạn tiến triển. Cũng sự dâng cao năng lượng đó (được cảm thấy như sự lạc quan) sẽ diễn ra nếu chúng ta cùng nhớ lại Tâm Nhìn Khai Sinh của mình. Hãy nhớ rằng, tất cả chúng ta đều được kết nối với nhau, và sự dâng cao mức năng lượng xảy ra ở bất kỳ điểm nào của trường năng lượng sẽ tác động đến mức năng lượng của tất cả, ngay cả những người đang sống trong sợ hãi. Như những vật chính

đ~ nói trong Mặc Khải Thứ Mười'... Chúng ta có thể nhớ lại không chỉ những dự kiến bẩm sinh của mình, mà còn có thể nhớ về một quan niệm rộng lớn hơn của mục tiêu nhân loại và sự đóng góp của chúng ta cho mục tiêu ấy. Khi nhớ đến những thông tin đó, chúng ta đưa v{0 trần gian một năng lượng gia tăng, v{ năng lượng này có thể chấm dứt nỗi sợ hãi. (5)

Những linh hồn minh triết trên trần gian ở Cõi Bên Kia luôn biết rằng quyết tâm là một thị độ quá giản lược, không sáng tạo, thậm chí còn phá

hoại. Sợ hãi là một năng lượng, có tác dụng chia rẽ và chống lại sự hợp nhất. Nếu nỗi sợ h~i thúc đẩy chúng ta chạy trốn, chúng ta sẽ là những tù nhân của trận chiến do chúng ta luôn lý sự; chúng ta quên rằng tất cả chúng ta đều ước muốn tự do và có những niềm vui như nhau, v{ chúng ta sẽ đạt được điều đó nếu cùng nhau làm việc. Nếu triển vọng được đứng về phía chiến thắng không cuốn hút ta, đồng thời ta âm thầm thấy mình bất lực để tiến hành bất cứ điều gì nhằm tạo ra một sự thay đổi, thì có thể ta sẽ từ bỏ mọi trách nhiệm. Ta sẽ nghĩ: 'H~y quên đi tất cả. H~y để cho người khác lo. Tôi sẽ chẳng thay đổi được bất cứ điều gì'.

Bạn phải nhận biết rằng ý tưởng của bạn không chỉ tác động đến thế giới, mà chính là thế giới. (Fred Alan Wolf trong Towards a New World View, Russell E. DiCarlo chủ biên)

Jean Claude Carrière đ~ hỏi vị lãnh đạo tinh thần Tây Tạng rằng ngài có quan điểm lạc quan hay bi quan về thế giới. Không chút do dự, Đức Dalai- Lama đã đ/p rằng, ngài có một quan điểm lạc quan. "V{ sở dĩ như vậy là vì có ít nhất ba lý do'. Trước tiên, tôi thấy rằng, gần đây khái niệm về chiến tranh đã thay đổi. Trong thế kỷ XX, cho đến những thập niên 60, 70, chúng ta vẫn nghĩ quyết định sau cùng v{ x|c đ|ng không thể chối cãi xuất phát từ một cuộc chiến tranh. Đó l{ một qui luật rất cổ xưa: kẻ chiến thắng luôn có lý; chiến thắng là dấu chỉ rằng Thượng Đế hoặc các thần th|nh đang ở về phía kẻ chiến thắng. Hệ quả là kẻ chiến thắng |p đặt luật lệ của mình lên kẻ chiến bại. Từ đó nổi lên tầm quan trọng của sự vũ trang. Cuộc chạy đua vũ trang đ~ l{m trị đất bị đe nạng bởi một đe dọa huỷ diệt thực sự. Rồi tin chắc rằng hiem họa đó đang giảm dần".

Điều quan trọng hơn cả: cảm nhận và tin rằng mọi sự đang đến với chúng ta là tích cực, ở một mức độ nhất định. Đối với câu hỏi mà Einstein xét là quan trọng hơn cả: 'Vũ trụ có thân thiện không?', tôi đáp: 'Có'.

Có một sơ đồ, một tiến trình và một ý định trong vũ trụ. Tôi tin rằng trong vũ trụ cũng có nơi dành cho một ý thức tồn tại lâu dài của loài người (...) Sự tin chắc đó đã

góp phần một cách lạ lùng để đảm bảo sự yên bình của tâm trí và sự thanh thản của tôi. Đối với tôi, ý tưởng cho rằng mọi sự biến, dẫn là thế nào, đều là tích cực, thúc đẩy tôi hơn nữa. (Larry Dossey trong *Towards a New World View*, của Russell E. DiCarlo)

‘Thứ hai, tôi tin rằng, khái niệm ahimsa, hay không dùng bạo lực, có nhiều điểm nổi trội, vào thời Mahatma Gandhi, không dùng bạo lực bị xem là một sự yếu kém, một sự khước từ h{nh động, gần như một sự hèn nhát. Nhưng nay không còn thế nữa. Ngày nay, chọn không dùng bạo lực là một h{nh động tích cực, nói lên một sức mạnh đích thực (...) Tôi tin rằng, do tác động của c{c phương tiện thông tin đại chúng, chúng ta hiểu biết nhau nhiều hơn trước kia’. (6)

Cuối cùng là lý do thứ ba của sự lạc quan của Đức Dalai Lama: ‘Khi tôi gặp những người trẻ, tôi cũng tin rằng ngày nay khái niệm nhân loại là một, đã trở nên vững mạnh hơn nhiều so với trước kia. Đó là một tình cảm mới mẻ, rất hiếm trong quá khứ. Trong quá khứ tha nhân là Sự khác biệt. (7)

Hãy ghi nhận rằng Đức Dalai Lama không chỉ lạc quan về tương lai nh}n loại, mà ngài còn nêu lên những chứng cứ của sự thay đổi tích cực trong đời sống thực tế. H~y đọc lại những lời của ng{i v{ để ý xem chúng có gây ra những cảm xúc ở bạn hay không.

Đức Dalai Lama là một nh{ l~nh đạo tinh thần, một vũ hình sinh động của cách thức duy trì Thế Giới Quan Ngài không cỡ vũ hoặc đe dọa những người khác bằng sự đ{y xuống địa ngục nếu họ không chịu ý thức. Ngài làm những điều đơn giản như đến viếng các thánh địa với sự tôn kính, lắng nghe và suy ngẫm. Một trạng thái thanh thản toát ra từ những lời nói và hành động của ngài trong mọi lúc. Đức Dalai Lama cho ta thấy bằng cách n{o để có thể luôn giữ lý tưởng trong tâm trí. Và bằng c{ch n{o để nó thể hiện.

TẬP TRUNG VÀO NỖI SỢ HÃI HAY VÀO TƯ TƯỞNG?

Gìn giữ một Thế Giới Quan tích cực, là bạn trao năng lượng cho một lý tưởng. Nhiều thông điệp của Edgar Cayce* nhắc nhở rằng chúng ta phải cố định trong tâm trí một mục tiêu lý tưởng, v{ điều đó sẽ giữ ta đi đúng hướng. Trong hàng ngày, có rất nhiều cơ hội để ta trao tình yêu thương, lòng trắc ẩn và sự kiên trì. Một lý tưởng không phải là một sự hoàn thiện không thể đạt được, mà là một năng lượng thu hút ta v{ đồng thời hướng dẫn ta. H~y nghĩ đến lý tưởng như một người bạn thân khôn ngoan đang đi phía trước bạn v{i bước. Người đó xem bạn có theo nhịp bước không, và mỉm cười, ra hiệu cho bạn.

(*)Xem: Edgar Cayce giải luận về Sách Khải Huyền.

Đèn chỉ đường của năng lực yêu thương

Mặc khải thứ mười dạy chúng ta nâng cao tinh thần tha nhân bằng cách gửi năng lượng v\{ tình yêu thương cho họ, để họ phát triển những tư chất tâm linh của họ. Với mặc khải thứ mười, chúng ta gửi đi năng lượng yêu thương, trong khi hình dung người nhận năng lượng đang nhớ đến mục

tiêu của đời họ. Việc gửi đi những ý tưởng tích cực sẽ giúp người nhận mạnh mẽ hơn, v\{ chúng ta có thể biết điều đó theo kinh nghiệm. Nếu ta tin rằng có thể làm một điều gì đó, có thể l\{ ta đang có khả năng để làm.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ THOÁT KHỎI NHỮNG NỖ SỢ KHI CHÚNG TA

Ở TRONG CHIỀU KÍCH TÂM LINH

Trước khi có máy bay, thì con người đ~ có ước muốn bay. Trước khi nói chuyện qua điện thoại, thì con người đ~ có thể liên lạc bằng thần giao cách cảm. Chúng ta không biết pháp thuật nào sẽ nổi lên từ những tiến hoá sóng đôi của khoa học kỹ thuật và những khả năng bẩm sinh chưa được khai thác của chúng ta. Một khi chúng ta biết du hành tốt hơn trong chiều kích tâm linh, điều hiện nay đang l\{m chúng ta sợ hãi có thể sẽ không còn là vấn đề nữa. Thật vậy, trực giác sẽ giúp ta khám phá những phương ph\p hồi phục sức khoẻ mới trong khi áp dụng sự khôn ngoan được ch\p chứa trong trí tuệ vũ trụ.

Sau khi đ~ tiếp cận chiều kích tâm linh trong nhiều năm, Robert Monroe phát hiện rằng ông có thể loại bỏ những nỗi sợ hãi của mình - những nỗi sợ mà ông không biết sự hiện diện của chúng. ‘Tôi nhận ra rằng mình chẳng phải là một người can đảm. Có thể tôi không ý thức về những nỗi sợ đó, nhưng chúng có đó, v\{ thể hiện bằng những bùng nổ thô bạo. Có những nỗi sợ xưa cũ, nhưng cũng có những nỗi sợ mới không ngưng dồn dập. Điều đó có thể liên quan đến những vấn đề nhỏ (8). Tuy nhiên, theo dòng thời gian, Monroe nhận thấy những nỗi sợ của ông đ~ tan biến. ‘Tôi có nhiều nỗi sợ đ~ tan biến hơn l\{ những nỗi sợ mới xuất hiện. Đồng thời, tôi có một phát hiện quan trọng: Khi ở trong chiều kích t\}m linh, tôi đ~ thiết lập quá trình đó, v\{ tìm c\p h\{m tan biến nỗi sợ hãi. Chẳng có một nguồn lực nào ở ngoại giới trợ giúp tôi, như tôi đã nghĩ như thế. Tôi đ~ tự giúp tôi. (9)

Mỗi cảm thấy buồn bã, thất vọng, tức giận, hoặc bận tâm vì số phận của hành tinh này, ta đ~ tiêu hao những lượng năng lượng đ\ng kể. Chúng ta có xu hướng cưỡng

lại sự thay đổi! Trừ khi hoàn cảnh của ta trở nên thực sự khó khăn, còn không chúng ta hiếm khi có những biện pháp cần thiết. Khi nỗi sợ hãi làm ta mất đi lòng dũng cảm, ta trở thành tù nhân của một cuộc chiến đấu khó có thể đưa đến kết quả mong muốn. Khi chúng ta không chút tình cảm, khi chúng ta mất nhân tính, khi chúng ta hất hủi một ai đó, thì chúng ta để mất sự kết nối với điều thực sự đáng kể.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Bài tập liên quan đến vùng bóng tối

Mục tiêu của bài tập này là giúp bạn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để phát triển sự cảm thông và lòng trắc ẩn ở bên trong chính bạn. Đây là một trong những bài tập tinh thần quan trọng nhất nhằm gìn giữ Thế Giới Quan.

Giai đoạn thứ nhất

Hãy ghi lên giấy ba hoặc bốn tên của những người mà bạn không ưa hoặc bất đồng. Cạnh những cái tên đó, hãy ghi ra những phê phán hoặc những điểm bất hoà của bạn.

Giai đoạn thứ hai

Đối với ba hoặc bốn người mà bạn đã nêu tên, hãy tự hỏi mục tiêu tinh thần của họ là gì. Hãy tưởng tượng mục tiêu tích cực, sâu xa, đang ẩn khuất ở đằng sau những đặc điểm tiêu cực bề ngoài mà bạn trông thấy và định giá.

Trong giai đoạn thứ hai này, bạn tách khỏi cảm nhận thông thường mà bạn dành cho những người xung quanh và tự hỏi về ý định nguyên thủy và

dự kiến về cuộc đời của họ. Trong khi chọn một vị thế khác, tìm kiếm một cơ hội giải thích khác cho động thái của họ, bạn nhận ra cơ hội này phát triển chính bạn. Việc cảm nhận người khác dưới khía cạnh khác nhau mở ra cho bạn một tương tác có tính sáng tạo hơn với người đó.

Giai đoạn thứ ba

Hãy trở lại với những gì bạn đã viết ở lúc đầu. Hãy gạch bỏ tên của một trong những người mà bạn không ưa thay vào đó, hãy viết tên của bạn. Hãy mô tả một trong những tính cách của bạn tương tự như tính cách của người đó. Hãy ghi nhận cảm nhận của bạn khi đọc lớn điều mà bạn vừa viết ra.

Trong bài tập này, chúng ta thấy thấy độ không ưa của chúng ta dành cho ai đó,

phản ánh một phần của vùng bóng tối của chúng ta, cái vùng mà chúng ta phủ nhận. Một khi chúng ta biết ‘tự chấp nhận’ hay tự nhận biết chính mình trong những thất bại, chúng ta dần dần giải quyết được nỗi sợ hãi, chúng ta bắt đầu mở rộng để đón toàn vẹn của tâm hồn. Càng tiêu hao năng lượng để che giấu những tính chất tiêu cực của ta thì ta càng ít sáng tạo từ bản ngã toàn diện của mình.

RÈN LUYỆN NHÓM

Đối thoại với nỗi sợ hãi

Nếu nhóm của bạn đã tạo được một bầu không khí an tâm có thể bày tỏ những vấn đề riêng tư, thì sẽ rất dễ dàng để cho những người tham gia nhóm tìm hiểu những cảm nghĩ của họ về một số những nỗi sợ hãi và những điều tin tưởng đã được đề cập ở đầu chương này. Hãy để cho năng

lượng trôi chảy qua nhóm trong khi không ai lên tiếng hoặc phản ứng, cho đến khi tất cả đã sẵn sàng để tranh luận tập thể về những cảm nghĩ của mỗi người.

Thiền định

Nhóm có thể khép lại buổi họp bằng cách dành ra một khoảng thời gian để thiền định tập thể, tập trung vào một trong những nỗi sợ hãi hoặc điều tin tưởng mãnh liệt nhất của các thành viên. Chẳng hạn, nếu một số thành viên cảm thấy sợ những đám đông, thì hãy mời những người nam và nữ đang nắm tay nhau, giúp nhau vượt qua một cây cầu. Hãy sáng tạo trong sự quan tưởng hình ảnh, và nhớ rằng những buổi thiền định có một sức mạnh lớn lao. Chúng mang lại những hiệu quả tích cực, và điều này đã được chứng minh qua những con số thống kê có ý nghĩa.

Những dự án

Nếu bạn quyết định thực hiện một điều gì đó, hãy yêu cầu mỗi người trong nhóm bày tỏ những lo ngại của họ trước cách thức mà dự án có thể thất bại, và bạn hãy ghi những điều đó lên một tờ giấy. Trong chừng mực nào những lo ngại đó có thể có thật? Bạn có thể, hoặc để cho nỗi sợ đó dạy bạn một điều gì đó, hoặc biến nó thành một sức mạnh tích cực?

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Mặt Khái Thứ Mươi*

2/ Andrew Bard Schmooker, trong *Meeting the Shadow*, New York, tr.190

- 3/ Robert Bly, A Little Book on the Human Shadow, Harper and Row, San Francisco, tr.26-27
- 4/ Redfield, sđđ, tr.137
- 5/ Như trên, tr.148
- 6/ La Force du bouddhisme, Entretiens avec le Dalai-Lama, J.c. Carrière, Laffont, tr.7-11
- 7/ Như trên, tr.23
- 8/ Robert Monroe, The Ultimate Journey, Doubleday, New York, tr.149
- 9/ Như trên, tr.150

Phần Năm: HÀNH ĐỘNG THÍCH HỢP

10. NHỮNG ĐỔI MỚI TRONG LAO ĐỘNG VÀ KINH

DOANH

Mọi nhà lãnh đạo sẽ chọn một đường lối sáng suốt, không chỉ hướng đến lợi nhuận, mà còn hướng đến sự thoải mái những nhu cầu tinh thần. Đạo đức mới này sẽ giải phóng con người và giúp họ chọn một nền kinh tế của

‘tinh thần’, như mặc khải thứ mười loan báo. (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

CON ĐƯỜNG TINH THẦN CHO KINH TẾ

Mark Bryant, một doanh nhân tại California, nói rằng: ‘Một số quản trị viên cao cấp đang quan tâm đến cách thức mới này: tính tinh thần trong các doanh nghiệp, nhưng họ khó có thể áp dụng, do tính chất của những cơ chế

đang tồn tại. Họ phải chịu một sức ép lớn lao do đòi hỏi phải đạt những kết quả trong ngắn hạn’.

Mark đã thành công trong việc duy trì sự cân bằng giữa thời gian dành cho các sinh hoạt tâm linh, cho gia đình, và quản trị ba trong số những doanh nghiệp rất thành công của ông. Ông đã tự hỏi: ‘Làm thế nào tôi có thể lo chuyện kinh doanh, và đồng thời phát triển về mặt tinh thần, tâm lý và tài chính?’ Ông đã dành ra mười tháng để đọc đủ loại sách nói về những thay đổi mô thức, những phương pháp và những mẫu mực canh tân, những hệ triết học và siêu hình học, và cách thức mà những ý tưởng đó có thể làm gia tăng trực giác kinh doanh. ‘Chỉ nay hai mươi năm tôi làm việc trong một công ty rất lớn và sử dụng mọi công cụ tâm lý học sẵn có trong bộ phận quản trị nhân sự để hiểu rõ mình hơn. Trực giác của tôi dẫn đưa tôi đến những niềm tin siêu hình. Tôi biết điều đó có vẻ kỳ dị đối với một quản trị viên cao cấp làm việc trong môi trường của những doanh nghiệp lớn, nhưng tôi thấy nó thấm sâu hơn tâm lý học. Trong khi bị lôi cuốn bởi cái nhìn nội tâm, tôi thấy hữu ích khi làm việc với những người khác để định hình chính mình. Điều đó đã khởi phát niềm đam mê của tôi. Phải biết rằng ta không bị bắt buộc phải một mình đi theo con đường đó’.

Vậy, kết quả của sự tìm kiếm của Mark là gì? Ông giải thích: ‘Trước tiên, tôi thấy cảm nhận về sức sống và tính mục đích của tôi đã gia tăng đáng kể. Giờ đây, tôi

hiểu rõ tôi nhiều hơn, và như thế tôi có thể biết rõ hơn là công việc sẽ tiến triển đối với tôi trong trường hạn hay không. Ngày nay, tôi cho qua những cơ hội mà trước đây vì năm tôi hẳn sẽ vô lý hoặc tiếc nuối. Tôi tin tưởng nhiều hơn đến trực giác của mình, và điều đó khiến tôi đạt nhiều hiệu quả hơn trong công việc. Dẫu khó có thể dùng ngôn từ để giải thích những cảm nhận của mình, tôi thấy thoải mái hơn trong mọi việc tôi làm’.

Vậy đâu là những lời khuyên mà Mark dành cho các nhà doanh nghiệp?

‘Có nhiều quản trị viên của các công ty lớn bắt đầu cảm thấy mình bị mắc bẫy. Với những đe dọa giảm biên chế, họ có cảm tưởng không còn làm chủ được số phận của mình, dẫu trình độ và tài năng của họ có đến thế nào. Họ cực kỳ thất vọng bởi thế giới của các doanh nghiệp lớn và bắt đầu tự hỏi liệu họ có nên đứng ra thành lập công ty của họ, tạo dựng một cơ sở kinh doanh, hay trở thành những tư vấn độc lập. Nhưng thay đổi cái hoàn cảnh bên ngoài của ta là chưa đủ. Nếu không thay đổi cách nhìn chính mình, ta có nguy cơ không cảm thấy hoàn toàn thoải mái. Ta phải tự động lên chính mình - tạo ra một trạng thái yên ổn nội tâm khi khám phá con người đích thực của ta - nếu không, ta sẽ lại phải thất vọng. Không một doanh nghiệp nào có thể tránh khỏi sự cứng nhắc, hoặc một bầu không khí thiếu thoải mái. ‘Vậy, đâu là những yếu tố đảm bảo cho sự thành công của Mark? ‘Trước tiên, bạn phải nhận thức về những tài năng của mình. Và khám phá ra cách thức để khai thác chúng, thay vì ước mong mình sẽ trở thành một người khác. Tôi nhận thấy nhiều người đã có xu hướng định giá thấp những khả năng và tính cách của họ.

Họ thấy những thiếu sót bên ngoài của họ, theo kiểu: ‘Tôi không thể thành lập một doanh nghiệp do tôi không có bằng cấp’, thay vì tự hỏi: ‘Tôi đang thực sự muốn gì đây?’ Họ để mình bị giới hạn bởi những định giá của họ về chính họ, bởi vùng bóng tối của họ. Họ không tuân theo bản năng đích thực của mình, họ chỉ thấy hình ảnh bên ngoài.

Thứ hai, tôi khám phá ra rằng việc sử dụng những tài năng của mình là một quá trình tiến hoá. Chẳng hạn, tôi biết tôi thuộc loại người có khả năng vạch kế hoạch nhưng không phải là một nhà sản xuất giỏi. Vậy, tôi phải liên kết với một người có tài tổ chức. Đó là một sự liên kết xuôi chèo mát mái bởi cả hai chúng tôi đều ý thức về những điểm mạnh của nhau. Hãy phân tích những mặt mạnh và những mặt yếu của bạn. Hãy tìm kiếm một ai đó

bổ sung cho bạn để hoàn thành bức tranh chung. Và công việc của bạn sẽ đạt hiệu năng tối đa.

‘Thứ ba, tôi biết rằng điều này có vẻ lạ lùng, nhưng tôi phật hiện rằng, từ khi nghĩ về mình như một linh hồn, thì tôi không còn cảm thấy bị mắc bẫy bởi văn hoá kinh tế. Bạn cần phải gọi lên hình ảnh mà bạn có trong thời trẻ của bạn. Khi còn là một đứa trẻ, bạn đã nghĩ một cách tự do hơn nhiều về chính mình. Vào đạo đó, mọi sự đều có thể. Trẻ con không có những giới hạn, bởi chúng vẫn ở mức độ của tự nhiên, tâm trí của chúng không bị vướng bận bởi những gì|o điều thuộc văn hoá| v{ c|c định chế.

Tôi có sự phân biệt giữa công việc và lao động. Một công việc ở một hoạt động mà chúng ta phải thực hiện để kiếm, sống, nhưng lao động là điều thể hiện lý do mà vì đó ta hiện hữu trên trần gian. Điều đó liên quan đến tâm hồn và niềm vui của chúng ta. Ý tưởng cho rằng có một sự kết nối giữa lao động và niềm vui là điều mới mẻ đối với nhiều người vì trong thế giới máy móc của kỷ nguyên công nghiệp, niềm vui không tượng trưng cho một trong những giá trị chính yếu.

Trong thời đại công nghiệp hoá chúng ta đã định nghĩa lao động một cách rất hạn hẹp, đến mức đã bỏ qua những phương diện khác của nó: nghệ thuật, cảm xúc, hội hè và những nghi lễ. Trong một cộng đồng lành mạnh, mọi hoạt động đều được xem là lao động. Trong các xã hội nguyên thủy, người ta dành ra nhiều thời gian để hội hè và tổ chức những nghi lễ. Chúng ta đã khước từ điều đó, và hao lực đã lan rộng trong nền văn minh của chúng ta. (Matthew Fox, trong *Towards a New World View*, Russell E. DiCarlo chủ biên)

Tôi nghĩ rằng những khái niệm thuộc tâm linh sẽ biến đổi cách thức lao

động v{ c|ch nghĩ về công ăn việc làm của chúng ta. Nhưng ngôn ngữ đó l{ mới mẻ đối với hầu hết các doanh nhân. Trong những năm gần đây chúng ta đã nhận được rất nhiều thông tin về cách thức để trở thành một quản trị viên giỏi, và về những ưu điểm của sự phân cấp quản lý. Tất cả điều đó l{ rất thực dụng, nhưng điều định kê hơn l{ cả tiến hành những đổi mới bên trong — chứ không sử dụng, từ ngoại giới, những phương pháp t}m linh để kiếm nhiều tiền hơn. Sự đổi mới đích thực diễn ra khi bạn sống cuộc đời mình trong lao động, v{ như thể bạn lao động với đời sống’.

Nếu muốn đưa t}m linh v{o lao động và công việc của bạn, bạn phải tham khảo nội tâm của chính mình mỗi lần bạn cần có một quyết định. Thay vì xem xét bảng tổng kết tài chính, bạn hãy xem bảng tổng kết nội t}m. Điều bạn đang l{m có h{i ho{ với mục tiêu của bạn và với điều mà bạn thể hiện ở vai trò là một linh hồn? Chỉ có bạn mới có thể nêu lên những câu hỏi như:

‘Có đúng đấy không? Hậu quả tinh thần của h{nh động đó l{ gì?’ Không ai có thể trả lời thay cho bạn. Làm lan toả niềm vui tinh thần trong công việc đòi hỏi ta phải chú ý đến tinh thần trong ta, phải vun trồng ước muốn phục vụ lợi ích chung.

SỰ BẤT LỰC VỐN CỐ - LÀM THẾ NÀO ĐỂ LOẠI BỎ NÓ Ở NƠI LÀM VIỆC

Trong một cuộc hội nghị tổ chức tại Montreal, b{c sĩ Miron Borysenko đ~ nêu lên khái niệm về ‘sự bất lực vốn cố’. Khi tiến hành những nghiên cứu trong lĩnh vực sinh học tế bào; ông khảo sát sự gắn kết tinh thần - thể xác và ảnh hưởng của stress trên hệ miễn dịch. Ông đ~ công bố một số phát hiện

sinh học lạ lùng khiến ta phải suy nghĩ về mọi lĩnh vực, kể cả lĩnh vực kinh tế. Ông nêu ra một ví dụ thú vị khi cho chiếu hình ảnh một chú chim nhỏ đứng yên trong lồng của nó, tuy cửa lồng đã mở. Ông giải thích: ‘Nếu bạn nuôi chim từ nhỏ đến lớn trong một cái lồng thì khi mở cửa lồng, chim sẽ không rời khỏi đó. Đó cũng l{ điều thực sự xảy ra đối với những người rất ao ước đổi mới, nhưng không đủ tự tin để có những nỗ lực cần thiết cho sự thay đổi. Nơi chốn hiện nay của bạn có thể là rất tồi, nhưng ít ra bạn cảm thấy an ổn’.

Miron Borysenko đ~ giải thích nguyên tắc về sự bất lực vốn cố bằng cách tiến hành thí nghiệm với ba con chuột. Ông đ~ ngẫu nhiên phóng điện vào hai con chuột đầu tiên, nhưng không phóng điện vào con chuột thứ ba, con chuột chứng kiến. Con chuột số 1 có khả năng xoay b{nh xe l{m ngưng sự phóng điện vào nó và vào con chuột số 2. Tuy các con chuột số 1 và số 2 đ~ nhận cùng một lượng stress trong một thời gian như nhau, chuột số 2 (đ~ nhận những phóng điện nhưng không thể thoát) phải khổ sở vì chứng loét xuất huyết; chuột số 1 (đ~ bị phóng điện nhưng có thể tho{t do đ~ xoay b{nh xe). Sức khoẻ của nó còn tốt hơn cả chuột số 3, vốn không bị phóng điện. Sau đó, Borysenko giải thích rằng, khi những con chuột đó được thả vào một mê cung, chuột số 1 l{ con đầu tiên tìm thấy điểm có nước. Nó đ~ biết cách tự xoay sở. Chuột số 2 chậm hơn, do nó đ~ trở nên bất lực trước một tình huống v{ đã mở rộng sự bất lực đó v{o một tình huống mới. Những khám phá xuất hiện từ những tình huống tương tự và những nghiên cứu trên con người cho thấy rằng stress tự nó không gây hại bao lâu mà cá nhân cảm thấy mình có thể thay đổi một điều gì đó trong thế giới của mình.

Quả thật, những thử th{ch đi kèm với một cảm nhận tích cực về việc làm chủ tình huống đ~ nuôi dưỡng sự đ{nh gi{ đúng về mình và tính sáng tạo,

Những ví dụ của Borysenko tương ứng với những điều m{ chúng ta đ~

biết về cơ chế thống trị mà chúng ta đã sử dụng từ thuở còn thơ. Con chim có thể tự do để bay đi nhưng vẫn đứng yên trong lồng là hình ảnh minh họa cơ chế của Kẻ Lành Đạm đang tuyên bố: Tôi không cần phải nói với những người khác biết điều gì đang xảy đến với tôi. Tốt hơn, nên lặng im và phục tùng. Chớ có gây sóng gió'. Những con chuột tự xem là bất lực minh họa rất rõ cơ chế thống trị của Nạn Nhân: 'Tôi không có lời nào để nói về điều đang xảy ra cho công việc của tôi. Tôi không thể thay đổi gì, vì chẳng ai cho phép tôi làm điều đó'.

Bạn hãy nghĩ về điều liên quan đến nghiên cứu về những con chuột khi tự hỏi: 'Làm thế nào tôi có thể biết được tôi đang hài hòa với chính mình ở nội tâm? Con chuột số 2 xem chừng đã có một quyết định liên quan đến nó, quyết định dựa trên một nguồn từ ngoại giới (những phóng điện không thể tránh khỏi) tạo ra một thông điệp tổng quát, thuộc loại: 'Tôi yếu kém và không thể kiểm soát điều đang xảy đến với tôi', và chúng đã mất, trong một mức lớn, khả năng duy trì sự lành mạnh của chúng. Những phản ứng xúc cảm làm suy yếu hệ miễn dịch của chúng ta. Những xúc cảm tiêu cực (không thỏa mãn, tức giận, oán trách, hận thù, bất lực) khởi phát khi chúng ta rời xa Thượng Đế. Nếu mọi ngày bạn đều sống trong tâm trạng không thỏa mãn vì tức giận, nếu bạn dành nhiều thời gian để oán trách. Bạn sẽ không hòa hợp với chính bạn. Borysenko nêu ví dụ về một người lái xe bị tắc nghẽn giao thông và đập tới tấp vào tay lái: 'Khi trông thấy người đó bị stress đến thế, tôi thầm nghĩ: Điều đang xảy ra bên ngoài không quan trọng, nhưng quan trọng là điều đang xảy ra ở bên trong chúng ta'.

Với trải nghiệm của tôi, tôi nêu ra hai câu hỏi rất đơn giản: 'Bạn đạt được niềm vui gì từ lao động của bạn và: Những người khác đạt được niềm vui gì từ lao động của bạn? Chúng ta cần việc làm, nhưng điều

chủ yếu là biết những người khác đã hưởng được những lợi ích từ lao động của chúng ta như thế nào. Vì đối với con người, điều đó mới thực sự là lao động - một lợi ích đền đáp lại một lợi ích.

Đó là cách chúng ta cảm ơn sự giúp đỡ của cộng đồng, và vì thế mà tình trạng thất nghiệp có ảnh hưởng rất tai hại đối với tâm hồn con người. Nó gây ra sự tuyệt vọng, và nói đến tuyệt vọng là nói đến sự thù ghét chính mình, bạo lực và tội phạm.

Để chống lại những tai ương đó, chúng ta xây dựng nhiều nhà tù. Hẳn sẽ tiết kiệm và đơn giản hơn nếu chúng ta cùng nhau tìm hiểu hành tinh này đòi hỏi gì ở chúng ta. Có đủ loại công việc - những công việc mới mẻ - để thực hiện trên những tình cảm tập thể, nếu chúng ta muốn đưa vào sự công bằng xã hội và sinh thái trên

thế giới. (Matthew Fox trong *Toward a New World View*, Russell E. Dicarlo chủ biên).

Kinh doanh, mưu sinh, có một nghề nghiệp hữu ích tất cả đều đó cho bạn một cơ may (như mọi hoạt động khác của bạn) để trải nghiệm Thượng Đế, trải nghiệm thần khí, trí tuệ vũ trụ - đầu bạn gọi cội nguồn tâm linh của bạn là gì. Là một trong những người đang giữ Thế Giới Quan, bạn định ra một cách xử thế cho những h{nh động, những mục tiêu của bạn, và quá trình hiệp lực với tha nhân.

Hầu hết mọi người đều nhận thức thế nào là tính tinh thần trong kinh tế. Họ có đưa cị khị niệm đó v{o những nhận thức xưa cũ thuộc loại: ‘L{m thế nào chúng ta có thể sử dụng tính tinh thần để đạt được hiệu năng cao trong kinh doanh?’ Hoặc lẫn lộn tính tinh thần với đạo đức kinh doanh, vốn là một vấn đề thuộc ngoại giới, Hoặc họ cố gắng làm cho những doanh nghiệp của họ phù hợp với sinh th{h hơn, không g}y ô nhiễm môi trường.

Đó l{ những giá trị đúng đắn, nhưng hướng ra bên ngoài.

Bạn biết rằng bạn đạt đến trung tâm của sự đổi mới mô thức khi, thay vì chú tâm vào những yếu tố bên ngo{i đ~ được kiểm so{t, đo lường và tiên liệu, bạn vận hành từ một sự hài hoà bên trong, với mục tiêu tinh thần hoặc một mục tiêu s}u xa hơn. Khi ta thăm dò v{ tr}n trọng điều thực sự quan trọng đối với ta, điều đó đưa đến những động thái bên ngoài hoàn toàn khác. Những Phật tử gọi đó l{ một lối sống theo ch{nh đạo hay dharma (pháp). Tôi tự hỏi: Thượng Đế có muốn tôi làm điều n{y? Điều đó có hoà hợp với giá trị của tôi? Ta kiểm tra nội tâm để xem ta có tôn trọng những giá trị của ta, rồi ta quyết định đ}u l{ sản phẩm mà ta sẽ phát triển, đ}u l{ c{ch xử thế mà ta sẽ chọn.

NGƯỜI SĂN BẮT, NGƯỜI HÁI LượM, NÔNG DÂN, NGƯỜI XÂY

DỰNG VÀ NHÀ TỔ CHỨC

Tựa như những con giun đất, trong khi len lỏi đ{o xói, chúng cải tạo đất bằng c{ch để cho một lượng lớn không khí v{ nước thâm nhập s}u hơn v{o lòng đất, những hy vọng tinh thần của chúng ta cũng tạo ra những phản ứng s}u xa hơn đối với môi trường xung quanh - kể cả môi trường kinh tế và tài chính. Sự lo sợ chung, được mô tả trong mặc khải thứ nhất, là một dấu hiệu của thời kỳ chuyển tiếp hiện nay, nhưng cũng l{ một lực kết hợp; nó khiến chúng ta, trên bình diện cá nhân và nghề nghiệp, làm việc cho sự hợp nhất thế giới. Các doanh nghiệp vừa là những tổ chức vừa là tác dụng của sự thay đổi. Những nỗ lực của chúng ta nhằm phát triển

công nghệ đồng thời giữ vững tầm cao của sự sáng tạo để hình thành một kết hợp

manh mẽ và thoáng qua, bởi chúng ta luôn muốn làm chủ quá trình đó từ một quan điểm thuộc ngoại giới. Chúng ta đã thực sự khởi phát những gì mà chúng ta không còn là chủ nhân của nó. Hãy tự hỏi tại sao ta muốn ở lại trong cái hoàn cảnh như vậy. Câu hỏi có thể sẽ làm xuất hiện quan điểm thuộc nội tâm của bạn.

Bạn sẽ gạt hái điều mà bạn đang suy nghĩ

Những tiền bộ của trao đổi mậu dịch, của kinh doanh - nền tảng của xã hội văn minh - luôn trùng hợp với sự tiến hoá của những giá trị và niềm tin. Những giá trị làm cơ sở cho thể giới tư bản, như chủ nghĩa cá nhân và sự làm việc cật lực, đã hỗ trợ cho sự cạnh tranh khốc liệt và tạo ra những con người nghiện việc. Cả thế giới có xu hướng bắt chước tình trạng rối loạn chức năng đó. Hiệu quả, tính tự chủ, những kỳ tích công nghệ đã dẫn đến những ám ảnh đi ngược với mục tiêu tìm kiếm. Tuy nhiên, tất cả những xu hướng có vẻ 'tiêu cực' đó giúp ta nhận thấy tính tự mãn của mình và một cách lạ lùng, kích thích sự hiểu biết tinh thần của nhân loại.

Sự hợp nhất những kết nối, mô thức theo đường xoắn ốc của công việc kinh doanh.

Những ý tưởng đó sẽ không được áp dụng ngay ở mọi nơi làm việc. Tuy nhiên, những đổi mới đang diễn ra một cách nhanh chóng đến nỗi những mô hình cũ hoàn toàn trở nên lỗi thời. Để biến đổi một phần của năng lượng tổ chức trong các doanh nghiệp, ta có thể viện đến một mô hình

mang tính tinh thần thuộc sinh thái. Mỗi quyết định và mọi hành động của chúng ta đều tác động đến mọi sự vật xung quanh. Cái mô hình kinh tế đó, nếu nó có vẻ sáng suốt hơn mô hình cổ truyền thợ săn - con mồi và vì nó nhắm đến một sự phát triển bền vững thay vì cướp bóc những tài nguyên thiên nhiên, nó vẫn còn tập trung vào những điều kiện bên ngoài. Mô hình sinh thái là kết quả của một phương pháp nội tâm, hướng về một sự hài hoà tinh thần, chứ không phải về ảnh hưởng tinh thần đối với kinh tế. Nếu tiến theo trực giác của mình, nếu nghe theo trái tim của mình, chúng ta sẽ có một lựa chọn. Năng lực được tạo ra bởi những lựa chọn đó sẽ tuôn chảy qua một hệ thống, và sẽ phát triển với sự hỗ trợ của những hệ thống khác. Những đổi mới sẽ xảy ra cùng với sự thích nghi trực giác của chúng ta với sự phản hồi thông tin. Sự phản hồi thông tin sẽ gọi lại những thắc mắc mới, và chúng ta lại lắng nghe những hiểu biết tinh thần, và điều chỉnh chính mình theo những nhu cầu trường hạn của nhân loại.

Như mặc khải thứ chín gợi ý, chúng ta đang ở v{ò bước ngoặt quan trọng của lịch sử, đòi hỏi các doanh nghiệp phải có những mục tiêu rộng lớn hơn, chứ không chỉ biết làm giàu cho vài cá nhân. Một trong những mục tiêu tinh thần của kinh tế là tập hợp, là ảnh hưởng đến toàn bộ gia đình nh}n loại. Các doanh nhân sẽ có những kết nối để hình thành những hệ thống, thành lập những liên minh, tạo ra những loại hình mới, theo cách hiệp lực.

Chúng ta sẽ tiến đến sự đổi mới hình ảnh của doanh nghiệp. Thay vì là một cỗ máy làm tiền, doanh nghiệp sẽ trở thành một hệ thống sinh động mà mục tiêu l{ đưa chúng ta đến gần Thượng Đế. Và kinh tế sẽ có những hình thức mới. Chẳng hạn, càng ngày càng có nhiều người làm việc tại nh{ hơn, vì họ không h{ì lòng đối với những công ty lớn, tổ chức theo hệ thống cấp bậc, thiếu quan t}m đến con người; những công ty đó xem nh}n viên của họ như l{ thứ đồ vật phải tận dụng đến mòn tro thì thôi. Vì thế, họ phải tìm

cho mình một lĩnh vực kinh doanh (ít cạnh tranh nhất), hoặc do sau khi nghỉ việc, hoặc do họ tin vào những năng khiếu và trái tim của họ để tạo ra một lối sống giúp họ có thể thích thú khi thức dậy buổi s}ng. C|c xu hướng đó thuận lợi cho những yếu tố cổ mẫu của tính dễ thích nghi và sự đa dạng hoá (rất quan trọng trong mô hình sinh thái của sự phát triển bền vững). Phân tán trong khi hình thành những đơn vị gắn kết tương hỗ, chúng ta sẽ hợp nhất nhân loại không theo hệ thống thứ bậc, và dân chủ hoá nó. Phải chăng l{ một trùng hợp khi các công nghệ như điện thoại di động, internet và những phương tiện thông tin bằng hệ thống viễn thông tự động đã xuất hiện vào một thời đại mà chúng ta đều ao ước một quyền độc lập nhất định

- trong khi vẫn thuộc vào một hệ thống mang lại cho chúng ta sự hỗ trợ của nó?

Những ‘lợi ích’ tinh thần: tin tưởng, sẵn sàng, tự trọng, nhiệt tình, thoải mái, phong phú và niềm vui

Karen Burns Thiessen, tư vấn marketing tại California, bị thôi việc khi bộ phận marketing của một công ty lớn được tái cơ cấu. Karen cho chúng tôi biết: ‘Cho đến năm ngo|, tôi luôn l{m việc cho một ông chủ. Khi bị thôi việc sau mười năm, tôi quyết định thôi l{m công ăn lương, v{ muốn được độc lập. Ngày tôi thành lập doanh nghiệp của mình, có một công ty rất lớn gọi đến v{ đề nghị tôi nhận một chức vụ với những điểm đ}ng mơ ước. Tôi biết đó l{ một thử thách cho quyết tâm của tôi. Thay vì quay lại lối sống cũ Karen tiến lên phía trước, ngay cả khi cô không chắc về sự thành công của mình. Tôi đ~ bỏ ra một năm để cảm rẽ, và tôi đã thăm dò để tìm kiếm khách hàng. Tôi bắt đầu thiên định v{ đọc đủ loại sách, Trực giác của

tôi giúp tôi kiếm được những cuốn sách mà tôi cần. Có nhiều người đã cho tôi những lời khuyên, và một số tiên đoán rằng con đường tôi chọn sẽ không đưa đến

đó, nhưng tôi vẫn tin rằng tính sáng tạo của tôi sẽ dẫn tôi đến nơi tôi

muốn. Có một điều gì đó đã khởi động vào đầu năm 1996, khi tôi soạn một

‘danh sách những điều mong muốn’ cho tháng tới. Trong một tháng, tôi đã hoàn thành tất cả những gì đã ghi trong danh sách kể cả mức thu nhập mà tôi muốn đạt được và những thân chủ mà tôi muốn tiếp cận’.

Karen khuyến khích các thân chủ hãy tin tưởng vào trực giác của họ và dám chấp nhận những bất trắc. Cô giúp họ tìm thấy sự cân bằng giữa đời sống cá nhân và đời sống nghề nghiệp. Như cô giải thích: ‘Khi bạn làm chủ một doanh nghiệp nhỏ, thì đó là tất cả cuộc đời bạn. Vì vậy, bạn phải xác định điều gì mang lại cho bạn sự thích thú, phải tiến về hướng nào, và làm sao cho sự thích thú đó được nhập vào nghề nghiệp’.

Karen cũng nhắc nhở các thân chủ rằng những bế tắc tình cảm làm hao mòn năng lực và có thể làm nghẽn dòng chảy tiền bạc. Cô nói: ‘Nếu dòng chảy tài chính của bạn không đủ mạnh, hãy tự hỏi: ‘Đó là những vấn đề riêng tư đang làm suy yếu năng lực của tôi?’ Tôi cũng nói với họ rằng họ không nên ngần ngại từ bỏ những khách hàng gây phiền toái. Nếu những năng lượng của bạn và các khách hàng của không khớp nhau, hãy từ bỏ họ để nhường chỗ cho những người mà bạn thực sự ưa thích kinh doanh với họ’.

Những điều vừa kể minh họa rõ những động thái mới đang nổi lên từ mô hình cũ đã được tổ chức theo - hệ thống cấp bậc, dần tới xung đột, đến nay vẫn tồn tại trong các doanh nghiệp. Đó là một mô hình thường gây thất vọng cho những người làm công ăn lương vì làm họ hao mòn.

Bệnh tim mạch

Trong cuộc hội thảo tại Montreal mà chúng tôi đã nêu ở đầu chương này,

bác sĩ Borysenko đã hỏi có ai trong số những người tham dự đã quen biết với một người bị lên cơn đau tim trong những tháng gần đây. Trong số gần bảy trăm cử tọa, có khoảng một trăm người tay giơ lên!

Theo các con số thống kê, thì phần lớn những cơn đau tim đều xảy ra vào sáng Thứ hai. Tại sao? Tiến sĩ Larry Dossey, một trong những nhà tư tưởng xuất sắc về

mô thức mới, để mô tả những nỗi ch|n ch|ng của buổi sáng Thứ hai trong một cụm từ ngắn gọn gọi là 'nỗ lực không niềm vui'. T}m trạng đó đ~ l}y lan đến mức nào trong nền văn ho| chúng ta - chúng ta đang làm việc ở ch|ng mục nào khi không nhắm đến một mục tiêu rộng lớn hơn?

Trong khi x|c định tiêu chuẩn chính xác của sức khoẻ trong bốn lĩnh vực của đời sống chúng ta (thể chất, tinh cảm, tâm thần và tinh thần) B|c sĩ Borysenko ước tính rằng, trên bình diện thể chất, điều quan trọng hơn cả là

'sự đề kh|ng trước những thử thách'. Trong thí nghiệm với những con

chuột mà chúng tôi đ~ nêu, những con nào có sự làm chủ nhất định đối với stress gây ra bởi sự phóng 'điện' sẽ có một sức khoẻ tốt đẹp hoặc kết quả tốt hơn những con không hề bị stress. Như thế, stress có thể kích thích nơi chúng ta tính sáng tạo lớn lao hơn, với điều kiện là chúng ta làm chủ phần n{o điều đang xảy đến. Nhưng chúng ta không nên l}m chủ mọi sự. Borysenko kể ra những nghiên cứu được tiến hành bởi Suzanne Kobasa ở Đại học New York. Trong khi điều tra về một xã hội đang t|j cơ cấu, Kobasa nhận thấy rằng những người l}m công ăn lương đ~ phải chịu stress lớn lao. Theo Kobasa, những ai xem sự thay đổi như l} một cơ hội, là những người

'vững mạnh về mặt t}m lý'. Họ có cảm tưởng đang l|j mình, dẫn đầu gì

xảy đến. Họ hiểu rằng, để chế ngự một hoàn cảnh, đôi khi phải để nó tự phát triển. Họ cũng cảm thấy đang dẫn thân một cách mạnh mẽ đối với một lý tưởng, một cộng đồng, một mục tiêu quan trọng hơn - một sự dẫn thân

trái hẳn với nỗ lực không niềm vui.

Theo Borysenko, ngoài khả năng đề kháng thuộc thể chất, sự chín chắn về tinh cảm l} điều cần thiết cho một sức khoẻ tối ưu. Vậy, sự chín chắn về tinh cảm là gì? Borysenko cho rằng, tất cả chúng ta phải loại bỏ những thái độ thiếu trưởng thành mà chúng ta tạo ra trong thời thơ ấu nhằm duy trì những kết nối yêu thương với cha mẹ chúng ta. Mô tả của Borysenko về những th|j độ kh|c nhau đó rất giống với bốn cơ chế của sự thống trị đ~ được mô tả, v} chúng cũng l} những cơ chế được phát triển để sống còn.

B|c sĩ Borysenko nói rằng, sức khoẻ tinh thần đòi hỏi phải có một sự ham hiểu biết về thế giới, mọi sự ham hiểu biết thường bị ngăn chặn trong đời sống định chế. Theo ông, tiêu chuẩn thứ tư thuộc sức khoẻ là sự lạc quan tinh thần - đúng như mặc khải thứ mười nêu rõ, nhằm gìn giữ một Thế Giới quan tích cực!

Bí ẩn của đời sống muốn tự nó lộ ra, và nó thể hiện khi chúng ta lắng nghe trực giác của mình v{ để cho trật tự phát triển, ngay cả khi lúc đầu nó có vẻ hỗn loạn kể cả trong kinh tế. Một lần nữa, chúng ta có quyền lựa chọn: hoặc chúng ta xem thế giới như một tác phẩm đang được xây dựng - với những mâu thuẫn, những bất trắc và những cơ hội kỳ lạ; hoặc chúng ta tin rằng nó đang tiến về một thảm họa không thể kiểm soát.

KINH DOANH: MỘT HOẠT ĐỘNG VƯỢT QUÁ NHỮNG CUỘC HỌP CỦA HỘI ĐỒNG QUẢN TRI

Điểm nổi bật của đời sống kinh tế là tính chu kỳ của nó. Theo quan điểm có tính m|y móc xưa cũ, chúng ta đã sử dụng những từ như móc nối, đo lường, kiểm tra chất lượng, phân loại, x|c định chính sách và tái sinh vật

liệu đ~ dùng để dùng lại (v{ đối với con người l{ đ{o tạo lại và bổ túc nghiệp vụ). Điều duy nhất đáng kể là sự gia tăng số lượng thương vụ. Người ta không xem trọng những thiệt hại của con người mà môi trường phải chịu, cũng như di sản thảm hại m{ chúng ta để lại cho con ch|u. Ngược lại, khi có một tiếp cận tinh thần về kinh tế, ta cân nhắc những hậu quả trong trường hạn của những lựa chọn. Trước tiên ta tiến h{nh điều mà ta xem trọng đối với mình, trân trọng tính liêm chính, và cố gắng, trong khả năng có thể— phục vụ tha nh}n như ta muốn được phục vụ.

Margaret Wheatley nêu lên cách thức cổ sức thuyết phục m{ “tính s|ng tạo lộ diện” của tự nhiên có thể dạy cho chúng ta. Theo bà, chúng ta phải sống trong thế giới với mục tiêu ‘thăm dò, tìm kiếm những phối hợp mới’ không đấu tranh để sống còn, m{ để vui chơi, v{ tìm thấy điều khả dĩ. ‘Việc đổi mới cách thức mà chúng ta cân nhắc ‘vấn đề’ sẽ biến đổi cách thức chúng ta tìm kiếm giải pháp. Nếu ta cho phép mình ‘thiếu ngăn nắp’ điều mà tâm hồn ưa chuộng, lúc đó chúng ta sẽ vui hưởng sự trù phú của đời sống và từ trật tự sẽ xuất hiện. Margaret viết: “C|c nh{ khoa học khẳng định cần phải có nhiều rối ren lộn xộn để cuối cùng biết điều gì sẽ tiến triển. Nhưng đằng sau ý tưởng đó là ý thức rằng tất cả những lộn xộn hướng đến sự phát hiện một loại hình tổ chức ổn thoả cho nhiều chủng loại. Sự sống cần đến rối ren lộn xộn, nhưng nó luôn có xu hướng tự tổ chức; mọi sự luôn tiến về trật tự’ (2). Đó không phải là một phương ph|p tuyên tính, cố định những mục tiêu, mà hầu hết chúng ta luôn đề cao. Nếu biết lắng nghe những giá trị của mình và tiến theo một lực tích cực, chúng ta sẽ nhận được nhiều năng lượng hơn v{ sẽ chăm chú hơn đến những ‘cơ hội’ do đời sống gửi đến. Khi ý thức của chúng ta đạt đến mức độ của mặc khải thứ mười, những cuộc họp của hội đồng quản trị trở thành những nơi m{ ta có thể thăm dò những ý định, những trực giác và những mục tiêu chung,

bày tỏ

những giá trị sâu sắc của một tình huống.

CHU KỶ PHỤC HƯNG

Nhà xã hội học Paul H. Ray nêu lên giả thuyết rằng cơ cấu văn hoá nội trội hiện nay đang thay đổi và đưa lại sức sống có thể diễn ra một hoặc hai lần trong một thiên niên kỷ. Những lo âu nội tại của chúng ta cho thấy rằng cả lý thuyết bảo thủ lẫn những quan niệm kỹ thuật hiện đại đều không cung cấp một thực phẩm phù hợp. Một văn hoá tốt hơn không phải là sản phẩm phụ của một hệ thống triết học, mà là một khát vọng - với trung tâm là trái tim - về sự toàn vẹn của con người. Nó đòi hỏi những cơ cấu xưa cũ của các đô thị, của những nghề nghiệp, những thị trường, những doanh nghiệp, những trường đại học. Bị thúc đẩy bởi nhu cầu nội tại nhằm cảm thấy hoà hợp với những gì chúng ta tin tưởng, chúng ta đọc những gì được viết trên các bao bì; chúng ta thắc mắc về nguồn gốc của các sản phẩm; chúng ta tổ chức những buổi hội thảo để chia sẻ quan điểm và bàn về sức khoẻ, môi trường, quyền con người và đủ loại vấn đề. Ray viết: 'Sự mang lại sức sống văn hoá thúc chúng ta nghĩ ra một cách thức mới để nhìn lại chính mình, và một cách thức mới để sử dụng những ý tưởng và các công nghệ xưa cũ. Đây là một thời kỳ hy vọng và sáng tạo trong đời sống xã hội, thường tiếp nối một thời kỳ của tuyệt vọng và tan rã' (3). Ray cảnh báo rằng sự biến đổi hiện nay của văn hoá sẽ không thể cáo giác mô thức đang nổi trội nêu ta không gìn giữ một ý chí sâu sắc về những thay đổi tích cực và một cách nhìn lạc quan.

Chúng ta hình như đang ở giữa hai thời điểm của lịch sử. Và, ở mức độ

cá nhân, chúng ta không biết điều gì sẽ xảy đến. Tuy nhiên, ở mức độ toàn

cầu, những chuẩn bị cho giai đoạn lịch sử đó diễn tiến từ nhiều thế kỷ nay, nhờ sự nỗ lực của nhiều người đang lắng nghe tính tâm linh, những người nhân loại một cách kín đáo, bất vụ lợi, và không có tham vọng nào thuộc trần gian.

HÍT VÀO VÀ THỞ RA

Tại sao lại nói đến sự hít thở trong khi bàn chuyện kinh tế? Những ý tưởng đơn giản nhất thường là những ý tưởng mà ta không quan tâm đến, do ta quá nôn nóng làm chủ đời mình và nói nhiều về 'khả năng' của mình. Thay vì thế, chúng ta nên tự hỏi làm thế nào để có một thị độ sáng suốt hơn trong công việc.

Nếu công việc thúc đẩy chúng ta phải có những nỗ lực chẳng chút vui thích,

thậm chí có khi phải tiêu đời vì những ảnh hưởng của stress, thì bằng cách nào chúng ta có thể l{m cho đời mình thích hợp lại? Nếu sự lạc quan và mục tiêu tinh thần là mô thức mới của sức khỏe, thì làm thế nào chúng ta có thể t{c động một cách thực tiễn vào bên trong mô thức đó? B|c sĩ Borysenko và những chuyên gia về stress nhắc nhở chúng ta có một giải pháp bẩm sinh: sự thư gi~n - đối lập với phản ứng: ‘Tôi chạy trốn hoặc tôi chiến đấu’. Borysenko khẳng định: ‘Nếu bạn ao ước làm chủ phần n{o đời bạn, hãy biết hít thở từ cơ ho{nh. Điều đó tự động đưa bạn v{o tư thế thư giãn. Khi bạn tạo ra trạng th{ị đó, huyết áp và nhịp tim của bạn giảm xuống. Bạn làm giảm sự đau đớn, những khả năng dị ứng và nhiễm trùng. Bạn làm gia tăng dòng chảy của máu về não và vùng ngoại vi. Bạn trở nên ý thức hơn, chăm chú hơn và kết nối hơn - trong khi vẫn thanh thản và trầm tĩnh. Đó l{ một lúc tuyệt vời để có sự nội quan. Trạng th{ị đó giúp bạn đương đầu với những khó khăn, vì sự lo âu của bạn đang dịu bớt, và bạn đang ph|t

ra sự tự khẳng định tích cực thôi thúc bạn thực hiện những đổi mới. Đó l{ ý nghĩa của sự thay đổi mô thức’,

MỘT CÁI NHÌN MỚI - NHỮNG NHÓM LINH HỒN

Trong Mặc Khải Thứ Mười, những nhân vật đạt đến một mức độ cao của năng lượng, có thể tái khám phá Tầm Nhìn Khai Sinh nguyên thủy của họ. Nhờ vào sự rung động cao cấp đó, họ có thể ý thức về sự hiện diện, ở Cõi Bên Kia, của những nhóm linh hồn đang gửi đến cho họ năng lượng. Lần lượt, họ nhận ra mỗi người đều có một nhóm linh hồn - đi theo họ có lẽ từ nhiều thế kỷ. Những nhóm đó gìn giữ ký ức và Tầm Nhìn Khai Sinh của mỗi người và hỗ trợ người đang sống trên trần gian bằng cách cung cấp năng lượng khi người đó yêu cầu. Những nhân vật của Mặc Khải Thứ Mười hiểu rằng họ phải chọn nhiều loại hoạt động kh{c nhau để thể hiện Tầm Nhìn Nguyên Thủy của họ.

Phải nhìn nhận rằng, nhiều người sẽ xem là huyền hoặc, không nghiêm túc c| ý tưởng cho rằng có một nhóm linh hồn, t{c động từ một thế giới kh{c, giúp đỡ họ trong công việc h{ng ng{y. Nhưng, nếu tin vào điều đó thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu ta áp dụng một cách có hiệu quả cho cuộc đời chúng ta những lời chỉ d{m linh đ~ được tỏ lộ - trong khi biết rằng mỗi h{nh động, mỗi lĩnh vực của cuộc sống mang đến cho chúng ta cơ hội để trải nghiệm Thượng Đế? Một khi đạt đến mức hiểu biết của mặc khải thứ mười, chúng ta biết lắng nghe trực giác của mình, nghe theo những linh cảm và biết rằng những trùng hợp không xảy ra ‘tình cờ’. Ngay cả nếu chúng ta không để ý điều đó hoặc không biết nó thì một ý thức như thế cũng đến với chúng ta từ vũ trụ. Trong khi thiên định, chúng ta nâng cao mức độ

rung động và tiến gần đến tần số rung động của nhóm linh hồn của mình, nhưng hầu hết đều không thể nhận ra một kết nối thần giao cách cảm khi chúng ta đang có nó. Chúng ta không thực hiện một sự liên kết giữa cảm hứng, sự sáng tạo của chúng ta với một kết nối thuộc tâm linh; chúng ta cũng chẳng lưu ý đến sự hiện diện của những chiều kích khác thuộc trần gian, khi chúng ta thể hiện điều thần kỳ của một nhóm linh hồn. Tuy nhiên, theo những hướng dẫn bí truyền, nếu chúng ta làm việc hoà hợp với mục tiêu của vũ trụ và của Tâm Nhìn Khai Sinh chúng ta sẽ được giúp đỡ một cách đáng kể bởi những hữu thể trong một chiều kích khác. Ngược lại, nếu không lắng nghe mục tiêu đó, chúng ta sẽ phải gạt những gì mà chúng ta gieo.

LOẠI BỎ NHỮNG XÚC CẢM TIÊU CỰC TRƯỚC KHI LÀM VIỆC THEO NHÓM

Nhóm linh hồn bảy người trong Mặc Khải Thứ Mười biết rằng họ sắp phát hiện lý do khiến họ bị thu hút cùng lúc vào một nơi chốn. Nhưng một số phản ứng giữa những thành viên trong nhóm hình như làm dao động năng lượng của họ và làm cho những tiếp cận của họ với Cõi Bên Kia trở nên rời rạc. Lúc đó, họ đoán rằng họ đã gặp gỡ trong những kiếp trước, rằng nhóm của họ có những mục tiêu khác để đạt đến, và họ đã thất bại.

‘Nụ cười của Charlene cho tôi biết rằng cô đang nhớ lại điều đó.’

Tôi nói: ‘Chúng ta đang nhớ lại hầu hết những sự kiện đã qua. Nhưng cho đến lúc này tôi không thể nhớ làm thế nào chúng ta đã có ý định tiến hành lần này. Em có nhớ điều đó không?’

‘Charlene lắc đầu: ‘Chỉ phần nào thôi. Em biết rằng chúng ta phải khám

phá những tình cảm vô thức của chúng ta đối với nhau, trước khi có thể đi tiếp con đường. Tất cả điều đó là một phần của mặc khải thứ mười, chỉ có điều là cho đến nay, nó không hề được ghi chép ở bất cứ đâu. Điều đó đến với chúng ta theo trực giác (...)

‘Một phần của mặc khải thứ mười tiếp nối mặc khải thứ tám. Chỉ nhóm nào làm chủ hoàn toàn mặc khải thứ tám mới có thể tiến hành sự xem xét lương tâm và phản tỉnh đó’. (4)

Trong Lời Tiên Tri Núi Andes, mặc khải thứ tám nhấn mạnh rằng chúng ta có khả năng nâng cao thành tựu về mặt tinh thần khi bao bọc họ bằng tình thương yêu. Nhiều người trong chúng ta có thể thực hiện điều đó với một số đối tượng nhất

định. Trong những hoàn cảnh khác, ta không thể hiện lâu dài tình thương yêu một người khác và trao cho họ năng lượng. Điều đó thường xảy ra đúng với những tình huống quan trọng, chẳng hạn, khi bạn đang cùng với những người khác chuẩn bị một dự án. Tại sao?

Nhiều nghiên cứu về tái sinh cho thấy rằng, chúng ta có xu hướng đầu thai đều đặn với cùng những linh hồn. Có thể lúc này bạn đang làm việc bên cạnh một hoặc nhiều người mà bạn đã sống với họ trong một kiếp trước. Bạn thấy điều đó có vẻ huyền hoặc, khó tin ư? Hãy nghĩ đến một cuộc giao dịch hoặc kinh doanh đặc biệt ấn tượng đối với bạn. Bạn có nhớ đến những sự kiện lạ lùng? Phải chăng bạn đã gặp khách hàng hoặc đồng nghiệp của bạn một cách đồng bộ với ăn khớp với tình huống? Bạn có ngay tức khắc cảm thấy có thiện cảm với người đó? Bạn có rút ra được một bài học quan trọng nào từ trải nghiệm?

Mỗi con người đều xác định một mục tiêu trong đời mình - chẳng hạn trở nên kiên trì hơn, độc lập hoặc vững tin hơn. Những ai muốn phát triển một số hoạt động nghề nghiệp thì sẽ đầu thai vào những ngành nghề tương ứng; họ sẽ thu hút nhau để phát triển lĩnh vực mà họ đã chọn. Tuy nhiên, các linh

hồn cũng có thể quyết định trả một món nợ đã vay ai đó từ nhiều kiếp trước. Trong số những đồng nghiệp của bạn, bạn phát hiện rằng bạn có cùng mục tiêu đối với một số người, trong khi bất đồng với số người khác, vì những lý do thuộc vô thức. Tất cả chúng ta đều được đặt trong một hoàn cảnh cá biệt để đối đầu hay giải quyết vấn đề này hoặc vấn đề nợ. Những vấn đề tiêu cực sẽ thể hiện dưới dạng những xung đột, những lời cuốn, hoặc những chán ghét, ghê tởm. Do vậy, việc gửi năng lượng với tình yêu thương cho những con người đó thường sẽ là rất gay go, và chúng ta cảm thấy mình bị tắc nghẽn. Ngay cả khi ta tức giận hoặc có tâm trạng không thoải mái giữ chân ta với công việc có thể sẽ buộc ta phải tiếp xúc với một con người mà ta không muốn quen biết.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhờ Maya, bảy nhân vật của nhóm phát hiện rằng nếu muốn hoạt động ở mức độ cao nhất của sự cộng hưởng cần có để đạt được mục tiêu, thì họ phải có ý thức về tình cảm tiêu cực vẫn còn tồn tại giữa họ với nói ra điều này một cách trung thực, ngay cả khi điều đó đòi hỏi thời gian. Maya nói: 'Trước tiên, chúng ta phải nhận biết những cảm xúc của chúng ta, sau đó có thể xếp nó chúng vào quá khứ, nơi của chúng. Chúng ta ngang qua một quá trình dài: thú nhận những tình cảm và những mối oán hận, thảo luận chúng một cách không giấu giếm che đậy. Tiến trình soi sáng chúng ta, và sau đó giúp chúng ta quay trở lại với một trạng thái yêu thương, vốn là trạng thái cao nhất'.(5)

Tích cực lắng nghe

Đến thời điểm này của Mặc Khải Thứ Mười, các nhân vật trình bày những tình cảm của họ dành cho nhau, xem xét những phản ứng tự phát nhằm kiểm tra xem họ có ác cảm, thù oán nào hay không. Lần lượt, họ bày tỏ một cách rõ ràng nhất có thể, điều mà họ cảm nhận một thời điểm nhất

định, mà không nói những lời chê trách. Mỗi khi chúng ta có một thị độ phòng thủ đối với ai đó, thì người ấy có cảm tưởng l{ mình không được lắng nghe. ‘Cảm xúc tiêu cực tồn tại trong tâm trí họ, do họ tiếp tục suy nghĩ về một cách thức để bạn hiểu, để thuyết phục bạn. Hoặc nó tiến vào vô thức, v{ lúc đó, sự oán hận l{m suy mòn năng lượng giữa hai người. Trong trường hợp n{y, cũng như trong trường hợp khác, cảm xúc vẫn là một vấn đề, và gây ra tắc nghẽn’. (6)

TẤT CẢ CHÚNG TA ĐỀU LÀ NHỮNG LINH HỒN ĐANG PHÁT TRIỂN

Chỉ mình bạn biết những gì m{ trị tim đang thì thầm với bạn. Chỉ mình bạn tìm thấy hoặc đon ra h{nh động đúng mà hoàn cảnh đòi hỏi. Nếu điều đó không ổn, hãy một lần nữa lắng nghe. Khi còn nhỏ, chính trong sự tin tưởng và hấp thụ bài học từ một kinh nghiệm hoặc một sai lầm mà chúng ta học đi, chạy, nhảy. Chúng ta thường cố duy trì một vị thế trước những xung đột trầm trọng! Nếu lâm vào thế kẹt, cảm thấy sợ hãi hoặc bất lực, chúng ta sẽ cũng cố và tạo ra những gì mà chúng ta e sợ. Stress thúc đẩy chúng ta sử dụng những phương pháp xưa cũ - đe dọa những người khác, làm cho họ cảm thấy họ có lỗi, đóng vai thờ ơ, hoặc khóc lóc như thể mình là nạn nhân.

VƯỜN ĐÈN TIỀM NĂNG CHUNG

Bạn hãy nhớ lại những gì đ~ thảo luận về quá trình tiến hoá, Nếu vội vã lao đầu vào việc làm sáng tỏ mọi sự khi tinh thần chưa ho{ n to{ n tinh thức, bạn có nguy cơ còn cảm thấy không thoả mãn hoặc muốn từ bỏ công việc

mà bạn đang tiến hành. Hãy kiên trì với chính mình. Nếu, một cách có hệ thống, bạn chạm phải một bức tường khi có việc cần phải giải quyết với những người kh{c, đừng tìm cách gây ra sự kiện này nọ, mà hãy giữ lý tưởng của bạn trong tâm trí. Hãy nhớ đến t{m điều chính mà bạn đang rèn luyện khi mở rộng hơn ý thức của mình:

- 1) Hãy biết rằng đằng sau mọi tương t{c đều có một mức độ tinh thần;
- 2) Thay vì chê trách chính mình hoặc những người khác, hãy tìm thấy những lý

do hoặc mục tiêu tinh thần đ~ đưa bạn đến hoàn cảnh đó;

3) Hãy những thông điệp mà hoàn cảnh đ~ đưa đến cho bạn;

4) Hãy cầu xin sự giúp đỡ của trí tuệ vũ trụ để đương đầu v{ vượt qua những xung đột;

5) Bạn hãy hình dung bạn đang liên lạc bằng thần giao cách cảm với nhóm linh hồn của bạn;

6) Hãy quan sát tính chất đồng bộ, ăn khớp với hoàn cảnh, có vẻ như đang chỉ ra cho bạn một con đường không ngờ;

7) Hãy giữ năng lượng của bạn được ổn định;

8) Hãy hình dung bạn v{ tha nh}n đang nhớ đến Tâm Nhìn Khai Sinh của mình.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, năng lượng của các nhóm linh hồn bắt đầu lấp lánh quanh các nhân vật, l{m gia tăng năng lượng của họ. Lúc đó, những linh hồn nhận được một vòng tuôn trào những thông tin trực gi|c, Điều đó xảy ra khi nhóm của bạn thực sự được thúc đẩy bởi thần cảm.

Nhân vật Maya giải thích rằng những-quan hệ giữa người với người chỉ thực sự phát triển khi ta khám phá một cách có ý thức biểu hiện của Đại Ngã ở mỗi người đối thoại với ta. Đó l{ qu} trình đang diễn ra, nhưng sự phát triển của cá nhân tùy thuộc vào sự quyết tâm gìn giữ lý tưởng. Ngay cả khi không luôn có cảm tưởng rằng mình đang tiến triển, ta vẫn có thể góp

phần tạo ra một khối lượng tới hạn (để gây ra phản ứng dây chuyền) nhằm cải biến ý thức trong mọi phương diện của văn ho|. Maya nhắc nhở: ‘C|c ch}n sự luôn ph}n phối năng lượng cho các môn sinh - v{ điều đó tạo nên giá trị của họ. Nhưng t|c động còn gia tăng hơn đối với những nhóm tương t|c như thế với mỗi thành viên của nhóm. Mỗi thành viên gửi năng lượng cho những thành viên khác, và tất cả vươn đến một tầm cao mới của sự khôn ngoan, vốn có nhiều năng lượng hơn, năng lượng gia tăng đó dội lại trên mỗi thành viên, và tạo ra một hiệu ứng khuếch đại’.

(7)

TÂM NHÌN KHAI SINH

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Curtis nhận ra rằng, theo Tâm Nhìn Khai Sinh, ông đến trần gian góp phần đổi mới sự quản trị các doanh nghiệp, ông đ~ chọn sinh ra vào thời điểm mà công nghệ đang hướng đến mục tiêu toàn cầu với

một tốc độ rất nhanh, mà trong đó nhiệm vụ của anh là hợp nhất của họ với Lực Duy Nhất của Thượng Đế. Curtis là thành phần của một nhóm linh hồn muốn cải biến cái cách nhìn hạn hẹp hiện nay về sự phát triển và thương mại. Những người chia sẻ quan niệm hạn hẹp đó chủ trương khai thác những nguồn tài nguyên thiên nhiên để đạt được một lợi nhuận tối đa trong ngắn hạn. Nhưng Tầm Nhìn Khai Sinh của Curtis khuyên ông gia nhập một nhóm công dân có ý thức hơn, và họ sẽ nhận trách nhiệm bảo vệ các động vật hoang dã và những nguồn tài nguyên thiên nhiên. Hãy nghĩ đến những nhà đạo đức công trong việc làm chuyển hướng một cách đúng đắn chính sách của những công ty lớn. Quyết tâm thiết lập tính tinh thần dựa trên một quá trình thực sự dân chủ là điều mang lại cho tất cả chúng ta khả năng lên tiếng và được lắng nghe, dẫu đời sống đặt

chúng ta ở bất cứ nơi nào. (8)

KỶ NGUYÊN THÔNG TIN

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Maya nêu ra hai câu hỏi mà nhiều người trong chúng ta tự đặt cho mình: ‘Rồi sẽ ra sao tất cả những người bị mất việc làm do sự phát triển của công nghệ tự động hoá? Làm thế nào họ có thể mưu sinh?’ (9). Trong khi tiếp động với năng lượng của nhóm bảy người, nhân vật Curtis mang lại một số ý tưởng cho vấn đề này, vốn được gọi lên bởi nhóm linh hồn của ông. Curtis nhắc nhở rằng nếu đang sống cùng đồng bộ, ăn khớp với hoàn cảnh, chúng ta sẽ đạt được những thông tin cần thiết vào lúc thích hợp. Chúng ta phải biết chế ngự nỗi sợ hãi của mình, và gắn bó với một Thế Giới Quan tích cực để có thể chịu đựng tình trạng bấp bênh không thể tránh khỏi của thời đại đầy biến động này. Chúng ta phải rèn luyện mình trong lĩnh vực phù hợp với những tài năng của chúng ta và có thể hiện diện ở nơi cần thiết để phục vụ hoặc tư vấn cho những người khác. Việc chọn một lĩnh vực khiến ta quan tâm một cách tự nhiên là điều giúp nâng cao độ rung động, đồng thời giải phóng dòng năng lượng để nó đến với ta. Thiên định liên kết chúng ta với thần khí và minh triết thuộc tâm linh.

Mặc Khải Thứ Mười cũng nhấn mạnh rằng thế giới đang thay đổi một cách nhanh chóng, chúng ta càng cần phải có, và có đúng lúc, những thông tin thích hợp của những con người thích hợp.

Theo nhận xét của tiên sĩ Karl Henrik Robert thì không một ai trong chúng ta có khả năng, trong khi đề ra những quyết định thường ngày

về những vấn đề thường ngày, hiểu rõ những liên quan của chúng đối với toàn bộ hệ sinh thái. Vì vậy, ông đã thiết lập một danh sách mà ông gọi là ‘bốn điều kiện

không thể vi phạm đối với hệ sinh thái, những điều kiện cần thiết để cho sự sống tồn tại.’

1/ Thiên nhiên không dung thứ cho sự tiêu phí một cách có hệ thống những nguyên liệu khai thác từ vỏ trái đất (khoáng sản, dầu khí,..).

2/ Thiên nhiên không thể chịu đựng sự tích tụ một cách có hệ thống những hoá chất không phân huỷ do con người tạo ra.

3/ Thiên nhiên không thể chịu đựng sự huỷ hoại một cách có hệ thống khả năng tái tạo của nó.

4 đó, nếu muốn sự sống không ngưng tiếp diễn chúng ta phải:

a) Sử dụng một cách có hiệu quả những nguồn tài nguyên thiên nhiên;

b) Chúng ta phải tỏ ra công chính vì làm ngơ trước sự nghèo khổ là điều sẽ khiến cho những người bất hạnh, để sống còn trong ngắn hạn, tàn phá những nguồn tài nguyên thiên nhiên mà tất cả chúng ta đều cần đến để sống còn trong trường hạn (Walt Hays,

‘The Natural Step, What One Person Can Do’, trong tạp chí Time-line).

Đề tạo ra Thế Giới Quan mới chúng ta mong ước ngay từ đầu, những mục tiêu kinh tế sẽ dần dà biến đổi khi những cá nhân, lần lượt, tiến hoá đến một khối lượng tới hạn. Thay vì tự hỏi: ‘Tôi phải làm gì để kiếm được thật nhiều tiền?’, chúng ta sẽ nêu những câu hỏi như: ‘Liệu công việc của tôi sẽ mang lại một điều gì đó cho đời tôi, và làm cho thế giới trở nên tốt

đẹp hơn? Tôi làm điều tốt hay gây tổn hại cho ai đó khi thực hiện sự lựa chọn mới mẻ này? Có chăng một cách thức hành động tốt đẹp hơn, hài hoà với việc sử dụng thích hợp những nguồn tài nguyên thiên nhiên, vì lợi ích của mọi người?’

Nếu có đủ thông tin về hậu quả của các lựa chọn hiện nay, sẽ thật là phi lý nếu chúng ta không cảm thấy trước tương lai. Tiêu chí đạo đức đó trong lĩnh vực kinh tế phù hợp với thông điệp của mặc khải thứ mười: Đầu chúng ta đang ở đây, hãy cảnh giác và tự hỏi: ‘Chúng ta đang tạo ra điều gì? Chúng ta có phục vụ một cách có ý thức mục tiêu tổng quát mới do đó, công nghệ được tạo ra trong buổi đầu: đảm bảo cuộc sống mỗi người, hầu định hướng nổi bật của đời họ có thể chuyển từ

miếng ăn sang trao đổi những thông tin t}m linh??. (10)

SÁNG TẠO TỪ CÁI TÔI CỦA CHÚNG TA

Trong khi đưa v{o quan niệm mới về thế giới, chúng ta sẽ khuyến khích những tính chất độc đ|o của mỗi người, và sẽ sẵn sàng chấp nhận chính mình như thế, để thể hiện bản tính đích thực của mình, thể hiện những khả năng trực gi|c v{ lý tính cùng như những giá trị sâu thẳm trong con người mình. H~y ngưng tự hỏi: Làm thế nào tôi có thể sống những giá trị tinh thần tại nơi l{m việc của tôi? Sự thắc mắc về cách thức sẽ khiến ta tìm kiếm những câu hỏi ở ngoại giới, trong khi lời đ|p đích thực là trong nội tâm.

Đối với hầu hết chúng ta, sống mục tiêu của mình có nghĩa l{ sống hoà hợp với trí n~o v{ trị tim, mưu sinh trong niềm vui trong khi triển khai những khả năng riêng, nhằm góp phần vào lợi ích chung. Chúng ta cảm thấy được tưởng thưởng bởi những giá trị thực chất của việc làm. Trong khi giữ tâm trạng đó ở nơi l{m chúng ta sẽ cảm thấy tập trung hơn, s|ng tạo

hơn, v{ h{i lòng hơn.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN Hình dung sự thành công

Lần gần đ}y nhất mà bạn cảm thấy ‘ho{ hợp’ với một nhóm bạn hoặc các

đồng nghiệp là vào lúc nào. Bạn từng tham gia vào một hoạt động nh}n đạo tốt đẹp? Bạn có thể giải thích điều gì đ~ giúp cho hoạt động đó được thành công? Hãy nhắm mắt và tái tạo tâm trạng khi bạn đ~ thực sự hài lòng về một điều gì đó m{ bạn đ~ thực hiện. H~y đắm chìm trong những âm thanh, những hương vị của phút gi}y đ~ mang đến cho bạn ấn tượng ấy.

Hãy trao nó cho vô thức

Hiện nay, bạn có đang thực hiện một dự định mà bạn yêu thích? H~y nghĩ đến mục tiêu hoặc ghi ra kết quả tốt đẹp nhất có thể có. Hãy nhắm mắt và đắm chìm trong một cảnh tượng, nơi m{ bạn có thể thấy và cảm nhận sự thành công, lòng tri ân và sự thịnh vượng mà bạn ao ước. Hãy ghi lại tối đa những chi tiết và tái tạo cảnh tượng đó một hoặc hai lần mỗi ngày, thích hợp hơn cả là vào buổi tối trước khi ngủ và buổi sáng, khi thức dậy. Hãy tập trung vào hình ảnh đó trong năm phút, sau đó h~y để nó đẩy, trong khi thầm khẳng định: ‘Điều này hoặc một điều gì đó hơn thế’. Bạn hãy nhớ rằng: thế giới nội tâm của bạn tạo ra những tinh huống quanh bạn; bạn là một hữu thể tự chủ và kết nối với trí tuệ vũ trụ.

Kiểm tra

Bạn say mê điểm nào ở nghề nghiệp hiện nay của bạn? Nếu tiền không quan trọng, thì loại công việc nào sẽ làm bạn vội vã ra khỏi nhà vào mỗi sáng?

Chim trong lồng

Hãy ghi ra vài dòng về cách thức mà bạn xem mình như một chú chim trong lồng với cửa lồng đ~ mở. Điều gì đang cầm giữ bạn? Tại sao? Nếu rời khỏi lồng thì bạn sẽ bay về đ~? V {o lúc n {y, c |i lồng có thích hợp với bạn? Bạn có tìm cách nới rộng cái lồng, và bằng cách nào? Bạn có cần suy nghĩ lại về toàn bộ ý nghĩ m { bạn dành cho cái lồng của bạn?

Sự bất lực vốn có

Trong những ngày sắp đến, hãy theo dõi những lời độc thoại từ thâm tâm. Trong số những từ mà bạn thường dùng, đ~ u l { những từ, một cách tinh tế, làm suy giảm năng lượng của bạn, bôi xấu tính cách của bạn, hoặc khiến bạn có cảm tưởng mình thiếu tự do? ('Tôi phải chấp nhận điều mà người ta ban cho tôi'.)

Hãy viết ra

H~y lưu ý những lúc công việc gây ra cho bạn sự lo những tâm trạng không thoải m~n. H~y d {nh 20 phút để ghi lại những cảm nhận của bạn về vấn đề đó, trước khi đi l {m hoặc khi làm về, trong năm ng {y liền. Hãy viết ra câu trả lời cho thắc mắc: 'Tôi đang muốn gì đ~y?' sau đó, h~y quên mọi chuyện.

RÈN LUYỆN TẬP THỂ

Đề tài thảo luận

• Tất cả những chủ đề nêu trên có thể được giải quyết bằng cách viết ra trong v {i phút, v { sau đó bạn có thể chia sẻ những suy tư của mình với những thành viên khác của nhóm.

• 'Chim trong lồng' (xem phần đ~ nêu ở trên v { đã được ghi ra) - hãy

giải thích bạn đã thấy chú chim của mình như thế nào.

• Những hạn chế mà bạn đang |p đặt cho chính mình.

• H~y mừng trọng bạn đang l {m điều bạn ưa thích khi l {m việc cho một

doanh nghiệp hoặc khi bạn là ông chủ của chính bạn.

- Hãy mừng tượng rằng, ngày mai, đời sống của bạn sẽ hoàn hảo trên

mọi phương diện: nghề nghiệp, nhà cửa, bạn bè, lương bổng, những thành quả hoạt động. Hãy viết ra kịch bản lý tưởng đó. Sau đó, hãy quay trở lại với phút giây hiện tại, và mô tả điều mà bạn sẽ làm trước khi đạt đến mục tiêu sau cùng, và mô tả điều mà bạn đã làm trước đó, và trước đó nữa. Hẳn nhiên, diễn tiến của các sự việc không đơn giản và đơn tuyến như thế nhưng, mỗi lần tiến hành một dự định, bạn tự đặt mình lên con đường của những cơ hội. Hãy thực hành bài rèn luyện này với sự hỗ trợ của nhóm, hãy chia sẻ cho nhau những ước mơ và lắng nghe những người khác!

- Đâu là ba điều kiện chủ yếu khiến bạn thích thú trong công việc? Ba giá trị quan trọng nhất trong công việc của bạn là gì? Tại sao?

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, *Mặt Khái Thứ Mười*

2/ Margaret Wheatley, 'The Unplanned Organization: Learning From Nature's Emergent Creativity' *Noetic Sciences Review*, 1996, tr.19

3/ Paul H. Ray, 'The Rise of Integral Culture' *Noetic Sciences Review*, 1996, tr.13

4/ Redfield, sdd., tr.233-234

5/ Như trên, tr.236-237

6/ Như trên, tr.2

7/ Như trên, tr.241

8/ Benjamin Barber, 'The Global Culture Of McWorld' *The Commonwealth*, 1996, tr.12

9/ Redfield, sdd, tr.224

10/ Redfield, sdd, tr.245

11. HÀNH ĐỘNG TẬP THỂ DÀNH CHO MẶC KHẢI THỨ MƯỜI

Bạn có biết điều gì đang xảy ra? Chúng ta đang thấy bản tính đích thực của chúng ta, ở mức cao nhất, mà không có sự gợn cho người khác những tình cảm của những nỗi sợ hãi xưa cũ'. (Mặc Khải Thứ Mười) (1)

HÃY TẠO RA NĂNG LƯỢNG

Hãy bạn còn nhớ câu nói của Đức Kitô: 'Nếu có hai hoặc nhiều người hơn nữa tập hợp lại, thì thầy sẽ ở giữa họ'. Khi ta gặp mặt, đầu chỉ với một người đang nghĩ như ta, hoặc với hai hoặc ba người, ta cảm thấy có một sự kết nối huyền bí. Luồng năng lượng đó là thần khí. Như Lời Tiên Tri Núi

Andes đề nghị, những người liên quan đến tính tâm linh gặp lại nhau hầu như ở mọi nơi, một cách độc lập, đôi khi trong một buổi hoặc trong vài ngày, và tự tập một cách tự phát. Chúng ta tập hợp lại, và sau đó tản mác, trong khi vẫn duy trì một sự kết nối bằng ngoại cảm nhờ vào mục tiêu chung. Chúng ta trao đổi nhau những ý tưởng. Chúng ta là một đại gia đình.

Khi nghiên cứu lịch sử, chúng ta cảm nhận được động của những đầu óc lỗi lạc, những thiên tài, những nhân vật xuất sắc, được dẫn dắt bởi tính tâm linh huyền bí, những người đã cải tiến dòng định mệnh của hàng triệu con người. Bên cạnh những con người vĩ đại đó, còn có những người phục vụ khác của hành tinh này, những người vô danh để bổ sung, hướng dẫn và gìn giữ thế giới quan. Những người chọn công việc nâng cao tâm linh nhân loại phải có khả năng theo đuổi một cách độc lập sự mệnh của mình. Họ phải có khả năng tìm thấy phương hướng từ sự minh triết ở nội tâm và từ mối liên hệ của họ với thần khí mà không cần phải nhờ đến một thẩm quyền, hoặc một tổ chức bên ngoài nào để định hướng. Đôi khi những người đó tham vấn các đạo sư, đọc sách, học hỏi những kỹ thuật và phương pháp khác nhau, nhưng họ vẫn chú tâm vào sự hợp nhất của thế giới và những chân lý, và không chấp nhận thị độ giả dối. Ở Cõi Bên Kia, những hữu thể tâm linh ý thức về những nỗ lực và sự đóng góp của những người phục vụ nhân loại như vậy, tuy họ không tìm kiếm sự xác nhận. Bạn có thể nhận biết họ, ngay cả khi bạn không ý thức, và bản thân bạn bị lôi cuốn vào con đường của họ. Nếu không, bạn đã không đọc những sách như sách này.

Khi hợp nhất với Đại Ngã, bạn trở nên ý thức về những chiều kích trong đó Đại Ngã hoạt động. Bạn có thể một cách có ý thức, gia nhập cộng đồng của những hữu thể tâm linh.

Mục tiêu chủ yếu của các hữu thể tâm linh là tác động với thần khí

vũ trụ và ý chí cấp cao để hỗ trợ sự sống tiến hoá. Họ không ngưng nỗ lực giúp đỡ con người nhận thức. Họ đáp lại lời kêu cầu. Khi bạn cầu xin được trợ giúp, họ dành tất cả tiềm lực của họ cho bạn, và không né tránh một nỗ lực nào.

Ở xứ sở tâm linh, ta không bao giờ cảm thấy lẻ loi, cô lập. Mọi hữu thể đều góp phần trong lĩnh vực mà họ có thể tạo ra điều tốt đẹp nhất, tương tự như các bạn cùng nhau làm việc để tạo ra những điều quan trọng trong thực tại của các bạn. (CSanaya Roman, Spiritual Growth).

Trong thập niên 1940, khi bàn về sự tiến hoá của tr|j đất, Alice A. Bailey đ~ viết: ‘Những người phục vụ nhân loại là những người đ~ được chọn trong mọi dân tộc, không theo thứ bậc tôn ti m{ theo cường độ của phản ứng của họ trước cơ hội thuận lợi cho tâm linh; họ là những người nổi trội lên từ mỗi nhóm người và là những đại diện thực sự. Không hề bị thúc đẩy bởi tham vọng hoặc bởi sự kiêu căng, họ là những người vô tư, không vì lợi ích riêng, có quyết tâm phục vụ tha nhân. Họ cố gắng vươn đến đỉnh cao trong môi trường tri thức của lo{ người, không phải vì họ khoa trương bảo vệ những ý tưởng, những khám phá và những lý thuyết- của họ, mà vì quan điểm và sự diễn giải của họ về chân lý l{ đúng đắn, phong phú, và họ nhìn thấy bàn tay của Thượng Đế trong mọi sự kiện. Đặc trưng của họ là tinh thần và mang tính tổng hợp, thấu hiểu toàn bộ, sự sáng suốt và tinh tế của họ. Họ không công nhận bất cứ một quyền lực nào, ngoại trừ quyền lực của linh hồn họ, và không công nhận một bậc thầy nào ngoài cộng đồng mà họ nỗ lực phục vụ và nhân loại mà họ yêu thương s}u sắc. Họ không dựng lên quanh họ những rào cản, và họ được hướng dẫn bởi một sự khoan dung lớn lao, một tâm trạng lành mạnh, và cảm nhận về những khả năng. Họ nhận ra những người ngang tầm với họ, và sát cánh với những người đang

làm việc như họ để cứu nhân loại (...) Họ nhận ra những thành viên của nhóm trong mọi lĩnh vực và gửi cho những người đó một dấu hiệu của sự tập hợp huynh đệ. (2)

Ngay khi chúng ta biết rằng mình không đơn độc và chắc chắn rằng đang thực sự tiến về mục tiêu bẩm sinh của mình, chúng ta được hợp nhất với trí tuệ vũ trụ. Ý nghĩa của từ đó l{ gì? Khi niệm về một thần khí vũ trụ sẽ có vẻ trừu tượng đối với bạn cho đến khi bạn hiểu rằng đó l{ một dòng chảy ngầm của đời sống. Chúng ta trải nghiệm thần khí qua trực giác và những trùng hợp ngẫu nhiên mà chúng ta nhận thấy, v{ thông thường qua những thông điệp của tha nhân. Ở điểm này, ặc khái thứ bảy nói rằng, chúng ta đang thực sự ở trong dòng chảy. Việc hiểu rằng có những

chu kỳ ‘tiến triển’ và những chu kỳ hoà nhập sẽ giúp ích khi những tình huống trở nên khó khăn hoặc khi chúng ta tiến triển một cách chậm chạp hơn. Tất cả đều thuộc về dòng chảy.

Mục tiêu gợi ý cho chúng ta

Và nếu bất chợt, bạn biết một cách chính xác dự kiến bẩm sinh của mình, thì bạn sẽ cảm thấy thế nào? Hẳn bạn sẽ hứng thú hình dung về điểm mà dự kiến đó sẽ đưa bạn đến, những người mà bạn sẽ gặp, và sự trợ giúp mà bạn cần có. Sự nhận thức ở tầm của mặc khải thứ mười được định hướng bởi bộ lọc của những quyết định của chúng ta. Được gợi ý, chúng ta bắt đầu

‘tiến theo con đường có tính đồng bộ v { ăn khớp để tiến về những vị trí thích hợp’ (3). Ý thức rằng mình đang đi đúng đường, chúng ta không cần người khác xác nhận điều đó.

THẾ NÀO LÀ MỘT NHÓM CỦA MẶC KHẢI THỨ MƯỜI?

Khi nói về những nhóm của mặc khải thứ mười, chúng ta ám chỉ đến một quy trình hơn là một loại hình tổ chức. Nhiều người sau khi đã đọc Lời Tiên Tri Núi Andes, đã thành lập những nhóm nghiên cứu. Tuy nhiên, để là một nhóm của mặc khải thứ mười thì không có chức năng nghiên cứu những hướng dẫn của Lời Tiên Tri Núi Andes. Như chúng tôi đã giải thích, một số nhóm linh hồn đã chờ đợi trong cùng một thời kỳ để cùng nhau làm việc. Điều đó có thể liên quan đến một dự định tham vọng, nhưng cũng có thể có một mục tiêu hạn chế hơn: nghiên cứu các kinh điển, hỗ trợ nỗ lực của mỗi người để họ tự giúp mình, hoặc tìm kiếm những giải thích mới qua trao đổi ý kiến.

... Sự vĩ đại thực sự không thể hiện ở những gì mà Alexander Đại đế, Julius Caesar hoặc Napoleon đã thực hiện, mà ở những người xem đời sống nhân loại và thế giới như một toàn thể hợp nhất - những thành phần của nó liên kết một cách hài hoà và hợp tác. Những ai đang tranh đấu cho sự hợp nhất thế giới, và đang hướng đến hình thành nhân loại theo những nguyên tắc của sự hài hoà và những quan hệ đúng đắn, một ngày kia sẽ được công nhận như là những người hùng thực sự. (Alice A. Bailey, *Les rayons et les initiations*.)

Thứ hai, để hoàn thành sứ mệnh của họ những nhóm linh hồn của mặc khải thứ mười phải ước muốn và có khả năng hoạt động một cách có ý thức khi ở bên nhau, và một cách giao cảm hơn so với khi họ tản mác. Các thành viên phải có ước muốn

tự rèn luyện và chia sẻ cho nhau sự thật khi trải nghiệm, và tin chắc rằng mỗi đóng góp của họ sẽ được hoà nhập vào Thế Giới Quan. Mỗi thành viên sẽ, một cách tự nhiên, cảm thấy cần phải dành

hiều thời gian hơn để tạo ra những lúc yên tĩnh, để suy tư, thiền định (liên lạc với trí tuệ vũ trụ), vì việc nhận những dấu chỉ sẽ trở nên thú vị hơn nhiều so với những sinh hoạt đời thường!

PHỤC VỤ VÀ GIÚP ĐỠ THA NHÂN

Nếu ý tưởng làm việc với những người khác vì một mục tiêu chung là điều thu hút bạn, nhưng không biết chính xác hoạt động nào là phù hợp với bạn, bạn hình thành mong ước được đi trên con đường của sự khám phá. Hãy cầu xin có được những gợi ý về điển hình, đến với bạn qua các dấu chỉ hoặc từ những người khác.

Nếu là một vấn đề liên quan đến cuộc sống hàng ngày của bạn, có thể bạn sẽ có những phản ứng. Khi những nhóm người trong xã hội bắt đầu lên tiếng và có phản ứng, thì lúc đó những cải cách, sửa đổi và loại bỏ sẽ diễn ra, đó là một chiến lược tốt để thay đổi mô hình hiện tại, đầu là trong bất kỳ lĩnh vực nào. (4)

Sau đây là một ví dụ về sự thay đổi triệt để xảy ra sau những e ngại về phản ứng của những người tiêu dùng. Từ nhiều thập kỷ, con sông Rhin đã là ‘cái cống ngầm của Âu Châu’, và đến năm 1970, người ta xem con sông này là không thể phục hồi. Năm 1986, một thảm hoạ đã xảy ra khi cá chết hàng loạt, lên đến nhiều tấn. Người ta lên tiếng bạo động về nước uống của năm mươi triệu con người, Hiện tại, vấn đề môi trường đã trở thành một đề tài nóng bỏng ‘Các doanh nghiệp nhận thức rằng họ sẽ phải thay đổi chiến lược, hoặc sẽ phải đương đầu với sự tẩy chay của người tiêu dùng khiến họ mất lợi nhuận {.....} Hiểu rằng việc bảo vệ môi trường sẽ nâng cao uy tín với người tiêu dùng, các doanh nghiệp đầu tư vào việc này... Điều đó tượng trưng cho một tiến bộ so với thời kỳ mà các doanh nghiệp tiết kiệm bằng

cách gian lận và phá huỷ môi trường’ (5). Những thay đổi đó đã diễn ra sau khi có một sự nhận thức tập thể, nhưng không nhất thiết từ cơ cấu của một nhóm được hình thức hoá.

NHỮNG BƯỚC DÀI

Robert Wuthnow của đại học Princeton cho biết: ‘Con số rất lớn những người tham gia vào các nhóm nhỏ, sự gắn thân sâu sắc của họ, mức độ của sự quan tâm mà họ dành cho nhau, và sự trợ giúp mà họ mang đến những người khác trong một

cộng đồng lớn hơn, cho thấy một cách có ý nghĩa chất kết dính đang gắn bó những thành viên của xã hội chúng ta'. (6)

Những khái thị cung cấp cho bạn thông tin về thực tại rộng lớn hơn mà bạn là thành phần, về mức độ mà nhân loại phải đạt đến, và về mục tiêu tinh thần của bạn. Nhờ những dấu chỉ, bạn sẽ làm cho những hiểu biết về con đường của bạn rõ ràng và những giai đoạn sắp đến của bạn được sâu sắc hơn.

Từ một quan điểm cao hơn khôn ngoan hơn, những khái thị chỉ cho chúng ta thấy lý do khiến những sự biến xảy ra (...) Bạn sẽ khám phá ra ý nghĩa của đời sống, ý định của vũ trụ, và lý do ở đằng sau đó. Mỗi khái thị sẽ vén những bức màn đang ngăn cách chiều kích của bạn với chiều kích cao hơn, và sẽ chỉ ra những nhân tố mới của bức tranh toàn cảnh. (Sanaya Roman, Spiritual Growth)

Tự tổ chức

Nguyên tắc tự tổ chức chi phối những nhóm đang hoạt động ở tầm của

mặc khái thứ tám và thứ mười. Khi những người đang tập hợp bị thúc đẩy bởi các mối quan tâm riêng tư đến mức họ muốn hiệp lực và tạo ra một tầm nhìn, thì sự thần kỳ diễn ra. Những sự đồng bộ gia tăng và những cánh cửa mở ra. Từ sự hỗn độn, mất trật tự, sự sống phát triển một cách tự nhiên để vươn đến một mức độ tổ chức cao hơn. Khi tiến theo tầm nhìn của mình, chúng ta thu hút lẫn nhau bởi những quan tâm chung. Tầm nhìn và ý định là những điều dẫn đưa mỗi chúng ta đến nơi muốn đến. Đôi khi, có những nhóm thu hút chúng ta đúng lúc mà chúng ta cần phát triển những cành nhánh của một ý định mới.

Theo Dee Hock, loại hình tổ chức xã hội hùng mạnh và có tính sáng tạo nhất là loại hình mà ông gọi là hệ 'hỗn độn - trật tự', kết hợp sự hỗn độn với trật tự. Nhóm đó cũng như những nhóm của mặc khái thứ tám có tính uyển chuyển và không tổ chức theo thứ bậc. Margaret Wheatley, khẳng định:

'Nhiều tổ chức thuộc những khu vực quan trọng có nguồn gốc từ những nhóm không chính thức. Trong một thế giới tự tổ chức, chúng ta cần nghĩ nhiều hơn đến những kết nối có tính cục bộ giữa những con người và đến những cách thức nhằm tìm thấy giải pháp ở tầm của họ. Chỉ cần tạo ra những điều kiện để họ gặp nhau, để họ đạt được một nhận thức về bản ngã, một cảm nhận về mục tiêu. Sau đó, họ sẽ thực hiện điều mà họ xem là đúng đối với họ'. (7)

Peter Senge, đã nói đến những khía cạnh của sự hướng dẫn tâm linh, ở bên kia điều mà chúng ta hiểu biết một cách bình thường bằng cách nhìn, niềm tin sâu sắc,

và sự dẫn th}n: ‘Sự l~nh đạo đích thực đ]ng kể là sự hướng dẫn của các nhóm. Tôi tin chắc như thế. Những người hùng - những nhà l~nh đạo ‘c| biệt’ đ~ lỗi thời, tương ứng với một hiện tượng có giá trị đối với một thời đại nhất định. Chúng ta không cần có những siêu nhân, mà cần có những nhóm có thể quản lý và cùng nhau phát triển. V{, trong trường

hợp này, có một cách thức kh|c để l~nh đạo: bằng cách kết nối với trí tuệ tập thể và khai thác những khả năng của nó. Lúc đó, điều đ]ng kể không còn l{ của tôi, tầm nhìn của tôi, và sự tin tưởng của tôi, nhưng l{ ý tưởng của chúng ta, tầm nhìn của chúng ta, và sự tin tưởng của chúng ta’. (8)

ĐIỀU GÌ ĐẢM BẢO SỰ THÀNH CÔNG CỦA MỘT NHÓM CÓ Ý

THỨC?

Bạn từng là thành viên của một nhóm hướng về một dự án và cuối cùng bạn đ~ rời nhóm do cảm thấy không thoả mãn, vì lý do này hoặc lý do khác? Phải chăng đ~ có một người l{m tiêu hao năng lượng của nhóm do nói quá nhiều, hoặc muốn được chú ý thái quá, hoặc gây bẽ tắc? Hoặc có thể nhóm đ~ thiếu sự chỉ đạo và tập trung, và mỗi vấn đề đều được tranh cãi đến đứt hơi m{ không đề ra được một quyết định nào? Lẽ ra, các bạn có thể tự hỏi: “Nếu chúng ta sống những nguyên tắc tinh thần của mình, thì làm thế nào chúng ta có thể hình thành một nhóm làm việc hài hoà và hiệu quả? Chúng ta cần phải làm gì hoặc tìm kiếm điều gì?

Sức mạnh không cưỡng lại được của sự quan tâm cá nhân

Muốn giữ một lối ứng xử ‘có tính tinh thần’ trong nhóm, phải có sự sáng suốt. Nhu cầu tham gia nhóm xuất phát từ nội t}m mang đến cho bạn một ý thức dân thân. Trừ khi có một lợi ích mạnh mẽ trói buộc bạn, còn không đầu óc có ý thức của bạn sẽ tìm kiếm những cách thức kh|c để sử dụng thời gian. Chúng ta l{m điều chúng ta buộc phải làm. Những nhu cầu bẩm sinh của chúng ta cho chúng ta mục tiêu - hoặc chỉ cho ta điều đ~ chuẩn bị. Hãy xem xét điều mà bạn đ~ bị thúc đẩy để chọn nó như một nghề nghiệp hoặc

một thú tiêu khiển. Ở thực chất của sự quan t}m đó l{ tầm nhìn khai sinh của bạn - và một sự phục vụ cố thể hữu ích cho những người khác.

Có thái độ cởi mở, cho đi năng lượng, biết lắng nghe, học hỏi, hoặc hướng dẫn

Trong Mặc Khải Thứ Mười, các nhân vật cố gắng giữ th| độ hoàn toàn cởi mở và trung thực, Họ nhớ lại ý định phục vụ nhân loại - Tâm Nhìn Khai Sinh của họ -

và tập trung vào điều mà tầm nhìn khai sinh thể hiện cho mỗi người. Họ không hề cho rằng họ l{ độc đ{ hoặc có một tham vọng tập thể. Họ hoà hợp với c{ đẹp, chia sẻ tình bạn, sự hợp tác và tính dân chủ. Họ không ao ước gây ấn tượng cho người khác, hoặc thu nạp nhiều thành viên, Họ tập hợp lại để gia tăng khả năng thấu hiểu và tìm kiếm những ý tưởng và những phương pháp mới. Họ trở nên quen thuộc với nghề nghiệp của mỗi người và kiến thức của người khác. Họ đ{ ứng những nhu cầu của cộng đồng, và nỗ lực phục vụ tha nhân mà không chống đối bất cứ nhóm nào. Họ tìm kiếm sự cảm thông trong khi biết rằng mỗi người học hỏi theo khả năng của mình.

NHỮNG TƯƠNG TÁC TẬP THỂ CÓ Ý THỨC

Khi chúng ta có một ý định chính xác, khi làm một điều gì đó nuôi dưỡng tâm hồn, chúng ta thường tiếp xúc với nhóm linh hồn của mình. Nhờ vào sự hợp nhất đó, chúng ta được kết nối với năng lượng vũ trụ. Khi điều đó xảy ra trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật chính thốt lên: ‘Chúng ta tiến đến giai đoạn kế tiếp; chúng ta đang có trước mắt một tầm nhìn đầy đủ về lịch sử nhân loại’. Nhận biết rằng ta là thành phần của một bức tranh rộng lớn hơn v{ điều mang đến cho ta năng lượng và giúp ta trở nên xuất sắc, vô

tư v{ đổi mới, cũng giống như đương đầu với những tình huống kỳ lạ.

Thomas Kiernan đ~ viết cuốn Miracle at Coogan’s Bluff, nêu lên những câu hỏi, trong khi tìm cách trả lời câu hỏi chủ yếu; ‘Phải chăng có một loại năng lượng ngo{ vũ trụ đ~ nhập vào chúng ta, giúp chúng ta đạt được những th{nh tích vượt quá khả năng của những con người bình thường?’. (9)

SỰ HỢP NHẤT VỚI SỨC MẠNH CỦA CÁC NHÓM LINH HỒN

TRONG CÕI BÊN KIA

Khi chúng ta có khả năng để hiểu đời sống ở tầm của mặc khải thứ mười,

‘thì chúng ta phải bắt đầu nhớ đến Tầm Nhìn Khai Sinh của chúng ta và sáp nhập tất cả v{ nhóm; sau đó hợp nhất sức mạnh của những nhóm linh hồn riêng của mỗi người trong chiều kích bên kia. Điều đó sẽ kích thích những hồi ức, v{ như thế cuối cùng chúng ta sẽ tiến đến Thế Giới Quan’. (10)

Khi phát đi, những thông điệp thần giao cách cảm được nhận ngay tức khắc (...). Vậy, làm thế nào để biết bạn đang nhận những lời khuyên tâm linh qua thần giao cách cảm? Tôi không thể giải thích cho bạn điều đó, bởi nó không phải là một quá

trình thuộc ý thức.

Bỗng dưng, bạn khám phá ra một cách thức mới để giải quyết với một vấn đề, hoặc có một thay đổi đang diễn ra trong ý thức bạn. Dấu chỉ đầu tiên đó báo cho bạn biết bạn đang tiếp nhận một thông điệp. Chẳng mấy chốc, bạn biết rằng những hoàn cảnh cũ không còn gây ra những phản ứng tình cảm mà chúng ta thường gây ra. Bạn bắt đầu truyền đạt những ý tưởng cho những người khác theo một cách thức mới và khác hẳn. (Sanaya Roman, *Personal Power Through*

Awareness)

Bạn có thể thực hiện điều đó ngay bây giờ? Bạn sẽ tiến gần mức độ ấy khi ý thức rằng mình đang thể hiện điều gì khác hơn lý thuyết sinh lý của bạn. Nếu cảm nhận có một sự hiệp thông xuất thân với chiều kích bên kia, bạn sẽ tương tác ở một mức độ hơn mức độ vật lý của thực tại. Bạn sẽ hợp nhất với nhóm linh hồn của bạn trong khi bạn ngủ, thậm chí không ý thức về những chuyện đó khi thức dậy. Nhiều người trong chúng ta rời khỏi thể xác mình khi đang ngủ, lúc đó, họ ở trong những chiều kích khác.

Theo mặc khải thứ mười, những ý định và hành động tích cực của chúng ta ở thế giới này (ở đây và lúc này) không chỉ giúp đỡ người mà còn giúp phát triển khả năng trí tuệ trong Cõi Bên Kia. Khi cùng nhau làm việc, mỗi nhóm linh hồn của chúng ta rung động một cách gắn bó hơn với chính chúng ta trên trần gian, và chúng ta rung động cùng với họ. Về phần chúng ta, chúng ta có lợi điểm là có thể sáng tạo trong chiều kích vật lý qua thời gian, không gian, và những nhà hoạt động tâm linh có lợi điểm là có sự khôn ngoan lớn lao hơn, có khả năng tiên đoán và trường cửu.

Nhờ vào mặc khải thứ mười, chúng ta có trực giác rằng, ngày nay nhân loại có thể vượt qua hàng rào giữa đời sống vật chất với Cõi Bên Kia, điều mà các bản văn huyền bí gọi là 'vén lên bức màn'. Nếu ý thức tiến bộ đến một tần số cao hơn, chúng ta có thể tiếp cận với vương quốc của những thực thể phi vật lý. Sự giao cảm tiến triển trong khi hai chiều kích mở ra. Chúng ta sẽ từng bước trở nên ý thức về sự hiện diện của những nhóm linh hồn của chúng ta trong thế giới phi vật chất, và sẽ biết cách rút ra những hiểu biết và những ký ức của họ.

Nhiều người trong chúng ta đã biết rằng những nhà ngoại cảm, những thầy pháp, những người chữa bệnh bằng ma thuật, những người có khả

năng lên đồng, là những người có thể kết nối với những thực tại siêu nhiên, hoặc

có thể tiếp xúc với chiều kích tâm linh. Nếu ngày nay, một thiếu số có thể đạt đến điều đó, thì ta có thể nói trước rằng, một khi có không ít người nhìn nhận những khả năng đó như là những thực tế, thì trường thống nhất sẽ biến đổi. Trong vài thập niên, hoặc vài chục thập niên nữa, những khả năng đó sẽ được mọi người nhìn nhận. Theo mặc khải thứ mười, khi chúng ta kết nối với những nhóm linh hồn, những nhóm này, ở Cõi Bên Kia, tiến lại gần nhau và cộng hưởng. Ở nơi ấy, những nhóm linh hồn không có một cộng hưởng nào vì họ phân chia, rời rạc; họ sống trong một thế giới của trí tưởng tượng một thế giới thể hiện trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất, không hề có thế giới tự nhiên, cũng chẳng có cấu trúc nguyên tử, như ở trần gian này, giữ vai trò của một mặt bằng ổn định, một sân khấu, một hậu cảnh chung. Chúng ta tịc động đến điều đang xảy ra trên sân khấu này, nhưng những ý tưởng thể hiện một cách từ tốn hơn, v{ chúng ta phải đạt tới một sự nhất trí với điều mà chúng ta muốn thực hiện trong tương lai. Sự nhất trí, sự thoả thuận, sự hợp nhất, của Tâm Nhìn trên trần gian cùng tập hợp những nhóm linh hồn ở Cõi Bên Kia. Chiều kích trần gian là nơi hiện thực hoá sự hợp nhất của các linh hồn!
(11)

Mặc khải thứ nhất cho biết có một lượng tới hạn (để gây ra phản ứng dây chuyền) những người đang bắt đầu nhận biết định mệnh tâm linh của họ. Mặc khải thứ mười khẳng định rằng, chúng ta không những phát hiện, mà còn kết nối với chiều kích tâm linh, nơi xuất phát những định mệnh đó.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Đi đến nơi có năng lượng

Bạn đang ở trên con đường kiếp sống của bạn. Ý thức và sự quan tâm của

bạn sẽ một cách chính xác, đưa bạn đến những thông tin, những trải nghiệm hoặc sự trợ giúp mà bạn đang cần vào lúc này. Hãy tin tưởng: niềm đam mê của bạn ở một lĩnh vực nhất định sẽ thu hút những con người có cùng cảm nghĩ như bạn, những cuốn sách và những bậc thầy sẽ khai mở ý thức của bạn. Nhiệm vụ của bạn là mỗi ngày d{nh ra đôi chút thời gian để một cách thanh thản, sống với chính mình, v{ tìm đến nơi có năng lượng.

Nhóm linh hồn đồng điệu của bạn

Hãy vẽ một vòng tròn lớn trên một tờ giấy. Xung quanh vòng tròn đó, hoặc bên trong nó, hãy ghi tên những người mà bạn cảm thấy gắn kết với họ nhiều hơn cả. Hãy ghi ra vài từ để mô tả những tình cảm của bạn dành cho họ, hoặc điều mà họ

đ~ mang đến cho đời bạn. H~y ghi ra năm m{ bạn đ~ gặp họ. Bạn có thấy một sơ đồ?

RÈN LUYỆN TẬP THỂ

Ý thức về điều mà bạn đang tìm kiếm

Nếu trong một nhóm, bạn muốn nói về điều đ~ thu hút c|c bạn đến với nhau, thì hãy bắt đầu bằng cách nêu lên những lý do khiến bạn có mặt ở đ~y.

Kết quả m{ tôi mong ước đạt được từ nhóm này là gì?

Đ}u l{ t{i năng, sự quan tâm, khả năng, tình cảm mà tôi có thể trao cho nhóm này?

Tình cảm quan trọng nhất luôn thúc đẩy tôi trở lại với nhóm này là gì?

Lưu ý: Có những lý do vô thức giải thích cho sự hiện diện của bạn ở nhóm này, và có lẽ chúng sẽ dần dần được tỏ rõ. Chúng ta vẫn luôn không biết tất cả những lý do đ~ tập hợp chúng ta.

Hãy để mỗi người lên tiếng

V{c đầu buổi họp mặt, h~y để mỗi người lần lượt phát biểu ý kiến và quan điểm của họ, không bình luận. Những người nhút nhát sẽ thấy rằng mình có thể lên tiếng mà không phải tranh đua với những cá tính mạnh mẽ

hơn.

- Hãy luôn sử dụng những từ đơn giản, xuất phát từ tình cảm của bạn. Nếu bạn có thói quen nêu lên những con số thống kê, nêu lên những chứng cứ, hãy tránh sử dụng những khái niệm trừu tượng để bình luận về h{nh động của người khác. Hãy chỉ giải thích vì sao những vấn đề đó đ~ khiến bạn ưu tư.

- Hãy dành cho mỗi thành viên của nhóm toàn bộ sự quan tâm của bạn và một cách có ý thức, nhìn thấy ở đằng sau bề ngoài của họ, vẻ đẹp của tâm hồn họ.

- Hãy tìm kiếm sự thật trong mọi ý tưởng của bạn và trong những gợi ý của những người khác. Thay vì chỉ trích những ý tưởng của người khác,

bạn hãy xây dựng từ hạt mầm tích cực mà bạn có thể tìm thấy. Hãy sử dụng mặc khải thứ mười để trao năng lượng cho những người khác và làm nổi lên minh triết của Đại Ngã.

Hãy gắn kết với dòng chảy của năng lượng

Hãy để năng lượng của nhóm hướng dẫn những quyết định của bạn, dù lớn hoặc nhỏ. Chẳng hạn, hãy sẵn sàng phản ứng lại nếu bạn cảm thấy năng lượng của nhóm đang giảm đi và cần tạm nghỉ đôi chút, về những vấn đề

quan trọng hơn, hãy quan sát xem năng lượng có ‘bị kẹt’ khi có người nói quá nhiều, nói những lời trách cứ hoặc đòi hỏi được chú ý thái quá. Hãy sẵn sàng để trình bày những cảm tưởng của bạn và hỏi ý kiến của nhóm về giai đoạn kế tiếp.

Thực hành tầm nhìn khai sinh

Mục tiêu của bài tập này là tập hợp nhau lại, nâng cao sự rung động của nhóm, và lần lượt kết nối với từng người để biết được thông tin mà bạn có thể truyền đạt về Tầm Nhìn Khai Sinh của họ.

Chúng ta sẽ thực hiện bài tập này một hoặc nhiều lần trong vài tuần hoặc vài tháng liên tiếp. Ngay cả khi bạn biết rất ít về một số thành viên trong nhóm, bạn cũng sẽ nhận ra những hình ảnh và những trực giác về họ và điều đó sẽ chỉ ra những quan tâm hay những phương hướng tương lai.

Thiền định về tầm nhìn khai sinh

- Mỗi người phải có một tờ giấy và một cây bút đặt trước chỗ mình ngồi.
- Hãy ngồi thành vòng tròn. Theo truyền thống, những vòng tròn tượng trưng cho sự năng lượng và sự trọn vẹn.
- Hãy tạo ra một bầu không khí linh thiêng bằng cách giảm bớt ánh sáng, đốt trầm hương, nhang, và đặt những đồ vật tự nhiên tượng trưng cho tứ đại (nước, không khí, đất, lửa) ở giữa vòng tròn.
- Hãy sử dụng một âm thanh đặc biệt để bắt đầu buổi thiền định; tiếng chuông nhỏ hoặc một khúc nhạc. Những nghi lễ gợi ý cho vô thức.
- Một trong những thành viên sẽ đọc tuyên ngôn về mục tiêu của buổi thiền định.

- Hãy quyết định các bạn sẽ dành ra bao nhiêu phút cho đối tượng.

Hãy yêu cầu một người trong các bạn canh giờ và cho nhóm biết khi buổi thiền định kết thúc. Một người tự nguyện làm “đối tượng của trải nghiệm”.

- Mọi người lắng lẽ tập trung về người được chọn. Hãy cảm nhận năng lượng và tình yêu thương đang đầy ắp không gian.

• Hãy tưởng tượng bạn đang nâng cao sự rung động của các tế bào lên một mức cao hơn. Hãy ổn định cảm giác yêu thương đó.

• Hãy nhận ra mọi hình ảnh đang xuất hiện trong tâm trí. Hãy chú ý đến những cảnh mà bạn đang thấy và mô tả chúng nhưng không định gì sự “chính xác” của chúng.

• Hãy chọn cách thức để kết thúc buổi thiền định - bằng một lúc im lặng, một lời tạ ơn về điều đã nhận được, một tiếng chuông, hay những tiếng vỗ tay.

Những Nhóm Linh Hồn

• Thế Giới Quan xuất phát từ sự hợp nhất của những chiều kích vật lý và tâm linh. Thế Giới Quan luôn là cơ sở cho cuộc hành trình lịch sử dài của con người trên trái đất.

• Trong Cõi Bên Kia, những nhóm linh hồn gìn giữ thế giới quan qua nhiều thiên niên kỷ tiến hoá của Trái Đất, hài hoà với những người đang sống trên Trái Đất.

• Sự hợp nhất sẽ có thể diễn ra khi lần lượt nhiều con người nhớ lại rằng mình đang hiện diện trên trần gian là để xây dựng một lượng tới hạn của ý thức hoà hợp với tần số của chiều kích tâm

linh. Nếu không mắc phải những tham vọng ích kỷ, chúng ta sẽ nhận được năng lượng và sự gợi ý của các nhóm linh hồn của chúng ta.

• Một số sự kiện phải diễn ra trước tiên trên Trái đất - ý tưởng

phê phán phát triển cũng như niềm tin có tính trực giác vào bí ẩn của đời sống.

- Vào lúc này, một sự thức tỉnh tâm linh đang diễn ra.
- Mỗi người chúng ta đều có một mảnh của Tâm Nhìn tổng quát.
- Một khi chúng ta chia sẻ điều chúng ta biết và hợp nhất những nhóm linh hồn, chúng ta đã sẵn sàng để đưa nhân loại đến ý thức. Đã đến lúc để hoàn tất công việc đó.

Làm sáng tỏ

Sự làm sáng tỏ phải xuất phát từ những tình cảm sâu sắc về sự dân thân vì sự an lạc của mọi người chứ không là một lý do để phê phán, chỉ trích một người nào đó. Hãy yêu cầu mỗi người viết ra vài dòng để trả lời những câu hỏi dưới đây. Hãy chọn cách thức tốt nhất, cho thấy nhiều sự cảm thông, lòng trắc ẩn, để tổ chức cuộc thảo luận.

- Tôi muốn điều gì cho bản thân tôi trong tình huống này?
- Làm thế nào để các sự việc trở nên tốt đẹp hơn đối với tôi trong nhóm?
- Đầu là mục tiêu tâm linh mà mỗi người trong nhóm tìm cách biểu lộ trong đời mình?
- Liệu tôi có cảm thấy tình yêu thương ở dáng sau nỗi sợ hãi hoặc sự tức giận? CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười Hai 2/ Alice A. Bailey, A Treatise on White Magic or The Way of The Disciple, Lucis Publishing Company, New York, tr.400 3/ Redfield, sdd, tr.275

4/ Russell E. DiCarlo, phỏng vấn Beverly Rubik, Towards a New World View: Conversations at the Leading Edge, Epic Publishing, Erie, tr.50

5/William Drozdiak, Washington post, “Onetime ‘Sewer of Europe’, The

Rhine. IS Reborn”. The San Francisco Chronicle, April 1996, tr.A

6/ Tom Hurley, ‘Community Groups’, Noetic Sciences Bulletin, Spring

1996, Institute of Noetic Sciences, Sausalito, California, tr.2

7/ Như trên, tr.3

8/ Russell E. DiCarlo, phỏng vấn Peter Senge, Sdd, tr.217

9/ Michael H. Murphy và Rhea A.White, In the Zone: Transcendent

Experiences in Sports, Penguin Books, New York, tr.75

10/ Redfield, sdd, tr.251

11/ Redfield, sdd, tr.253

12. TÂM NHÌN MỚI CHO NHỮNG NGHỀ NGHIỆP KHÁC NHAU

Năng lượng được phật ra sẽ khơi dậy một sóng ngầm chưa từng có, mang đến sự thức tỉnh, hợp tác, và dẫn thân, cùng sự gia tăng đồng đạo của những người mới nhận được minh triết. Tất cả sẽ bắt đầu nhớ lại Tâm Nhìn Khai Sinh của họ và tiến theo con đường có tính đồng bộ đến những vị thế phù hợp trong xã hội. (Mặc Khải Thứ Mười;(1)

TIỀN ĐỀN SỰ BIỂU HIỆN VÀ ĐỊNH MỆNH LÝ TƯỢNG

Lần lượt, mỗi người trong các bạn sẽ khám phá nguồn gốc của nỗi lo âu hoặc xung đột mà mình cảm thấy: những điều đó xuất phát từ cái hố sâu nằm giữa điều mà bạn quan tâm và kinh nghiệm của bạn.

Trong thời kỳ chuyển tiếp mà chúng ta đang sống, những ai h{nh động theo quan niệm mới về thế giới cần phải có tính, sáng tạo và uyển chuyển trong thời gian mà họ tung ra những canh tân đối với những lối tư duy cũ.

Theo những mặc khải thứ chín và thứ mười, khi những cá nhân ý thức về định mệnh tâm linh của mình, họ bị thúc đẩy phải đổi mới những phương pháp làm việc ở thế gian này. Họ tưởng tượng rằng mọi ngành nghề hình thành một đại dương năng lượng, và mỗi ngành nghề là một khuôn mẫu đặc biệt của ý định của con người. Sự tiến hoá của những ngành nghề khác nhau diễn ra ở ba mức độ: cá nhân, nghề nghiệp và vũ trụ.

Mức độ cá nhân

Những nhà đạo, những nhà phát minh, và những nhà tiên phong đều có khuynh hướng cải thiện cách thức làm việc của con người. Nhiệt tình và hào hứng một cách tự phát, họ là những nhà cải cách bẩm sinh. Tóm lại, mỗi sự đổi mới đều có nguồn gốc từ một người đang theo đuổi những trực giác và linh cảm của mình, và người này có nguy cơ bị xem là khác người.

Sự tìm kiếm ý nghĩa trở thành một điều trọng yếu văn hoá của chúng ta. Được kết nối với những điều đáng quan tâm, đó chính là những gì mang lại sức sống cho môi trường hoạt động, dấu hiệu đáng quan tâm đó là một hoạt động nghề nghiệp, hoặc những lý tưởng mang lại lợi ích cho nhân loại. Đó là một quá trình riêng tư. Không ai buộc chúng ta phải làm như thế. Hẳn nhiên, hơn trước kia, ngày nay có nhiều luật lệ và quy định nhằm bảo

vệ lợi ích chung, nhưng xung lực đầu tiên của sự đổi mới luôn xuất phát từ những người quan tâm và tận tụy với những mục tiêu của họ.

Khả năng tưởng tượng là điều gắn bó mật thiết với trực giác (...) Vậy, liên quan giữa trực giác và trí tưởng tượng là gì? Trực giác

nắm bắt một ý tưởng của Trí Tuệ Vũ Trụ, mà ở đó mọi sự việc tồn tại

ở tình trạng tiềm năng, và nếu ý tưởng đó, ở dạng tinh yếu của nó chứ không dưới dạng đã xác định, cho trí tưởng tượng. Sau đó, khả năng xây dựng những hình ảnh của chúng ta ban cho nó một dạng sáng rõ. Tiếp đến, chúng ta làm tăng sức sống cho ý tưởng khi tư duy rút ra những kết luận. (T.Troivard, The Edinburgh Lectures on Mental Science.)

Có những loại hình giáo dục mới đã bắt đầu nổi lên: chúng nhắm đến xây dựng các kinh nghiệm khác nhau để hình thành những tinh thần lành mạnh, năng động và cởi mở. Mặc khải thứ mười mang đến cho chúng ta một thông tin thú vị: những ý tưởng kể trên đang trở thành thực tế nhờ những người có Tâm Nhìn - không phải những người không tưởng, mà là những người hiểu điều gì có thể thực hiện. Trong mọi trường hợp, những ý tưởng luôn xuất phát từ bên trong để được áp dụng ở ngoại giới.

Mức độ nghề nghiệp

Hãy tưởng tượng rằng mỗi ngành nghề đang sửa đổi một cách có ý thức những

tập quán của nó và biến thiên theo những quan hệ của nó đối với thế giới và đối với t{c động của nó đến những nguồn t{c nguyên tương lai, khuyến khích một sự giáo dục tương hỗ giữa những thành viên của nó.

Bạn có thể nhún vai không tin trước viễn cảnh một ng{y n{o đó, những ý tưởng được mang ra áp dụng. Dầu sao, chúng cũng đang hình th{nh ở nhiều nơi trên thế giới với những nỗ lực của những nhóm nhỏ, và con số của những nhóm đó l{ rất nhiều.

Ở mỗi trường hợp, người thực hành hoặc người tổ chức l{ người có niềm tin sâu sắc vào tầm quan trọng của sự giúp đỡ tha nh}n, v{ mang đến cho những vấn đề cần phải giải quyết một quan điểm rộng lớn hơn. Họ kiên trì không phải vì chuyện đó l{ dễ dàng hoặc có lợi về tài chính, mà vì họ xem chuyện đó l{ đúng đắn. Họ không cần phải nguyên tác hành động. Động cơ phục vụ nhân loại là một phần của Thế Giới Quan - nó biểu hiện sự biến đổi của ý thức. Thế Giới Quan của chúng ta được cải biến bởi những người muốn đổi mới v{ đạt được một sự h{ì lòng riêng tư từ điều họ làm, ngay cả đôi khi v{o cuối ngày, họ cảm thấy mệt mỏi, chán nản, và có tâm trạng không thoải mái. Không phải bằng c|ch |p đặt một qui tắc mới về đạo đức mà chúng ta có thể l{m cho con người nhận biết và nhớ đến những nền tảng tinh thần của đời sống.

Bình diện vũ trụ

Việc chọn các ngành nghề không phải l{ điều ngẫu nhiên, tình cờ. Trong nhiều năm trở lại đ}y, nh}n loại đ~ gia tăng những tính chất tâm linh nhằm cân bằng với những tính chất được cảm nhận trước đó, vốn dựa trên bản năng v{ xúc cảm, Những nghiên cứu khoa học giúp nhân loại tiến triển trong lĩnh vực phương ph|p, cơ cấu, hoà nhập, giúp chúng ta biết phân tích thực tế một c|ch đúng hơn, v{ đó l{ công việc được dành cho nhân loại trong quá trình hợp nhất hai chiều kích.

Cùng lúc với những thông tin mới về cơ cấu của thế giới sinh động,

chúng ta đ~ ‘ph|t hiện’ (hoặc tạo ra) nhiều kẻ thù và hiểm nguy. Một cách gián tiếp, chúng ta có thể chia sẻ những tình trạng bất hạnh, khốn khổ của những người kh|c trên h{nh tinh n{y. Chúng ta đã chia thế giới và dựng lên một bức tường giữa điều chúng ta yêu thích v{ điều chúng ta không yêu thích.

Sự hoà nhập và sự tổng hợp

Cho đến ngày nay, những nh{ tư tưởng có khả năng tiên cảm đ~ khuôn đúc một Thế Giới Quan mới, đầu ở bất cứ nhóm nào mà họ đ~ chọn. Nhiều người trong

chúng ta để làm việc mà không ý thức về mục tiêu tâm linh của hoạt động. Chỉ gần đây, chúng ta mới có thể nhận ra hệ thống đang nối liền chúng ta với những người phục vụ nhân loại. Bước kế tiếp là ý thức về các quan hệ tương hỗ, và đối thoại một cách ý thức để kết hợp những nỗ lực của chúng ta trong một số lĩnh vực.

Chúng ta phải nhớ rằng sự phát triển luôn diễn ra qua tăng trưởng hoàn toàn tự nhiên, chứ không phải thúc ép một cách thái quá một phần nào đó của hệ thống.

Trực giác tác động một cách tự do theo hướng mà chúng ta thường tập trung ý tưởng của mình; và về thực tế ta sẽ thấy rằng cách thức tốt nhất để trau dồi trực giác là suy tư về những nguyên tắc trừu tượng của những đề tài đặc biệt, thay vì chỉ cân nhắc những đề tài cá biệt.

Bạn sẽ phát hiện rằng, sự hiểu rõ những nguyên tắc trừu tượng, làm gia tăng một cách tuyệt vời trực giác trong bất cứ lĩnh vực nào (T. ard, The Edinburgh Lectures on Mental Science.)

Giờ đây, chúng ta đang thúc đẩy quá trình tiến hoá trở nên có ý thức hơn. Chúng ta bắt đầu hiểu về sức mạnh mà chúng ta đã đạt được bằng cách sử dụng trực giác và ý định tập trung. Những ý định đó lưu thông một cách dễ dàng quanh Trái đất. Nhiều từ ngữ hiện nay như, dòng chảy, làm việc theo mạng, sự đồng vận, liên minh, đối tác, những trung tâm hoặc World Wide Web cho thấy những gì đang định hình.

Theo bạn nghĩ, bạn đang thuộc nhóm linh hồn nào? Bạn đang đắm sâu vào loại hoạt động nào?

HOÀ HỢP NHỮNG TRÁI NGƯỢC

Đĩ nhiên, mỗi nhóm có thể tịc động từ những mặt tích cực và tiêu cực thuộc khu vực ảnh hưởng của nó.

Trong lối tư duy cũ, cịc nhóm có xu hướng làm việc riêng lẻ và cô lập. Trong lối tư duy mới, mỗi nhóm giờ đây phải tham gia vào một loại ‘liên minh toàn cầu’ và hấp thụ những tiến bộ của các nhóm khác vì sự tiến bộ của nhân loại. Mỗi nhóm nắm giữ một mảnh của chân lý. Quan tâm đến mỗi cá nhân, mỗi dân tộc, mỗi văn hoá, mỗi ngôn ngữ, mỗi tôn giáo, những nhóm đó phải xử lý từng nhân tố để ảnh hưởng của nó tịc động lên toàn thể. Giờ đây, chúng ta phải tích lũy những giá trị cơ bản của mỗi nhân tố nhằm nuôi dưỡng cái toàn thể. Vậy, làm thế nào để hoà hợp những vùng ảnh hưởng của chúng ta? Làm thế nào để ngăn chặn những xu hướng chia tách mới và sự hình thành những cơ cấu mới? Điều gì sẽ thúc đẩy chúng ta

hoặc buộc chúng ta làm điều đó?

Giờ đây, chúng ta hãy nói đến những ưu tư: môi trường, chiến tranh, nạn đói, gia tăng dân số, những dịch bệnh, quyền con người, những thảm họa tự nhiên, và lợi ích của chúng ta. Thông thường, người ta cho rằng tác động của

những yếu tố đó là khủng khiếp, đáng sợ, và không thể tránh khỏi. Hoặc chúng sẽ phân cực, sẽ chia rẽ chúng ta, hoặc sẽ hợp nhất chúng ta và giúp chúng ta khỏi việc lặp lại hồ ngấn lịch sử sinh tử lòng tham và nỗi sợ hãi. Có thể, đối với Thế Giới Quan, chúng ta vẫn còn ở trong giai đoạn phải học cách rút ra các trải nghiệm cần thiết. Nếu gặp những trở ngại tưởng chừng không thể giải quyết, tại sao chúng ta không quay trở lại với một nguyên tắc cơ bản: hợp quần tạo sức mạnh? Để hợp nhất các lĩnh vực tinh thần và vật chất, ta phải hợp nhất bằng tình yêu thương, lòng trắc ẩn, tình bạn, sự khoan dung, và chìa tay cho những ai đang cần sự giúp đỡ của chúng ta.

NHỮNG ĐẶC ĐIỂM CHÍNH CỦA NGƯỜI GÌN GIỮ TÂM NHÌN

Đặc điểm của một người phục vụ Thế Giới, người gìn giữ Tâm Nhìn? Trước tiên, đó là một ao ước mãnh liệt phục vụ nhân loại, là những hiểu biết nhận được trực giác thứ mười. Bạn đã có những hiểu biết đó - hãy nhớ rằng bạn phải có một tác động tích cực đối với tha nhân và nhận lại lợi ích từ dòng chảy quay về bạn một cách gián tiếp.

Sau đây là một số những đặc điểm cần thiết khác:

- Ước muốn làm việc theo trực giác.
- Khả năng định giá sự thật và những thông điệp do trực giác mang đến, một cách vô tư.
- Khả năng suy nghĩ đến những tác động trên toàn thể khi đưa ra quyết định, nhỏ hoặc lớn.
- Sống trong một trạng thái hoà hợp tâm trí và tình cảm, có một mức độ ý thức cao về đời sống tinh thần.
- Có tính khôi hài và biết cười chính mình.
- Cầu nguyện và trầm tư.

- Nhận biết những tính cách khác biệt và có khả năng tạo hứng khởi cho người khác.
- Không bị ràng buộc bởi tham vọng cá nhân.
- Có nhiều trải nghiệm, có những mối quan tâm và những khả năng khác nhau.
- Mềm dẻo về mặt thể chất và tri thức.
- Biết chuyển những trở ngại thành cơ hội.
- Biết lắng nghe - không chỉ bằng đôi tai mà cả tâm lòng.
- Biết chia sẻ những kiến thức của mình bằng một sự rộng lượng và vị tha.
- Có khả năng làm việc lâu dài, không nhằm đạt đến những kết quả tức thời.

TRÁCH NHIỆM VÀ NGHĨA VỤ CỦA NGƯỜI GÌN GIỮ TÂM NHÌN

Làm thế nào một người gìn giữ Tâm Nhìn có thể liên kết hữu hiệu với những người khác để duy trì một mục tiêu? Kể từ bây giờ, bạn hãy quan sát những người đang đi vào đời bạn. Một khi bạn bắt đầu hành động một cách vô tư, được thúc đẩy bởi ước muốn phục vụ nhân loại, và làm việc theo Thế Giới Quan, một sự kết nối sẽ được thiết lập với những nhóm linh hồn đang giám sát trần gian. Năng lượng của bạn sẽ đạt đến một rung động cao hơn, sẽ bắt đầu thu hút hoặc được thu hút bởi những người đang làm việc theo đường lối ứng xử tương tự. Hãy dành thêm thời gian để gần gũi với những người mà những ý tưởng của họ truyền cho bạn năng lượng. Hãy để cho những quan hệ đó tự chúng phát triển, không tìm cách thúc ép hoặc bám víu. Hãy làm việc cho điều mà bạn tin tưởng, nhưng đừng để mất thời gian bằng cách công kích những người khác, để nói đồng điệu, để nêu ra

những lý lẽ. Đừng áp đặt những ý tưởng của bạn cho bất cứ ai. Nếu bạn đột nhiên nhận thấy mình đang gặp ‘mức độ phát triển’ của những người khác, đó là vì bạn chưa biết đón nhận những bài học mà họ có thể mang đến cho bạn. Hãy tránh chỉ trích, ngay cả khi bạn nghĩ rằng những ý tưởng của họ đang tác động ngược với những ý tưởng của bạn. Tốt hơn, hãy tìm kiếm một lĩnh vực thỏa thuận và trở thành một người biết khiêm nhường.

Hãy giảm bớt nhịp sống của bạn, để có nhiều thời gian suy tư về những gì ở ngoài hoạt động nghề nghiệp. Hãy cầu xin những ý tưởng mới để gia tăng hiệu năng; để có những quan hệ tích cực; để phân tích một chủ đề xưa cũ từ một quan điểm khác hẳn.

Ngày nay, chúng ta có một tầm nhìn đầy đủ hơn về những trạng thái hữu hình và vô hình đang tạo ra và gìn giữ cái mà chúng ta gọi là cơ thể của chúng ta, nhưng chúng ta chưa cho chúng một tên gọi thích hợp.

Tiếp cận lý thuyết cho rằng sự tồn tại của một thực thể quyết định toàn bộ thực tại; thực tại có sự tồn tại gắn kết trong một tầm nhìn toàn ảnh chứ không chỉ là tổng cộng của những thành phần. Làm thế nào chúng ta đến được quan điểm này? Đơn giản chỉ vì chúng ta là những người ham hiểu biết. Càng học hỏi và lắng nghe những người có kinh nghiệm, những nhu cầu và những ý tưởng, chúng ta càng nhận thức rằng thân xác vật chất của chúng ta là sự thể hiện bên ngoài của tinh thần và những mục tiêu nghiệp báo của chúng ta.

Chúng ta đang trong một thời đại chuyển tiếp, thời đại thăm dò những biên giới của cái khả dĩ và đang mong đợi. Cũng lúc con người càng mong đợi để ra những giải pháp mới ở mọi lĩnh vực.

Trong khi tìm hiểu Thế Giới Quan mới đang đưa chúng ta về đầu, và tìm hiểu về những chiều kích mới của đời sống tâm linh được gọi lên bởi mặc khải thứ mười, điều quan trọng là chúng ta không nên xao lãng tính chất

trần gian của chúng ta. Mục tiêu của chúng ta là định thức mọi cảm quan của mình, kể cả trực giác. Rất thường khi, chúng ta khép kín trước bối cảnh sống của mình, do lo sợ, do không muốn phải đối đầu với đau khổ, nghèo nàn hoặc xấu xa, tội tệ. Làm thế nào sau đó chúng ta có thể mở rộng để đón nhận sức mạnh của tự nhiên; làm thế nào chúng ta có thể đón nhận những thông điệp có tính biểu tượng?

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Hãy liệt kê những nghề nghiệp mà bạn tìm trong đời. Hãy suy nghĩ về cách thức mà bạn đã được dẫn đưa đến những nghề nghiệp đó? Bạn tìm có tác động ở mức độ nào, thứ yếu hay quan trọng, trong những lĩnh vực đó? Bạn có sửa đổi hoặc kết nối nghề nghiệp của bạn với một lĩnh vực khác?

Điều gì đang hướng dẫn bạn? Điều gì đang ngăn trở bạn? Bạn đang cần gì?

Đ}u l{ bước tiến mới mà bạn có thể thực hiện?

RÈN LUYỆN TẬP THỂ

Ở đây và ngay lúc này

Hãy bắt đầu cuộc nhóm họp của các bạn bằng cách ghi lại những thay đổi mà các bạn nhận thấy trong lĩnh vực quan tâm, trong mười hoặc năm năm trở lại đ}y. Những xu hướng nào đang diễn ra? Càng có nhiều ngành nghề, buổi thảo luận c{ng sinh động.

Phát triển tập thể

Trong buổi họp nhóm, hãy tập trung vào những mối ràng buộc chung. Hãy cảm nhận những mối ràng buộc đó. Một khi các bạn đ~ ho{ họp, như mặc khải thứ tám giải thích hãy bày tỏ những cảm nghĩ về những vấn đề cá biệt, trao đổi các giả thuyết v{ tương lai của ngành. Rồi hãy im lặng và hình dung về tầm nhìn tinh thần của nhóm nghề nghiệp và chia sẻ những cảm nghĩ thuộc trực giác.

ĐỂ THỰC HIỆN MỘT THAY ĐỔI

Hãy xem ước muốn thực hiện sự thay đổi là điều nghiêm túc.

Đừng gạt nó sang một bên nếu đối với bạn nó có vẻ bất khả thi hoặc bị những người khác xem là không tưởng

Bạn sẽ không cảm thấy những ước muốn mạnh mẽ nếu không có một công việc để thực hiện trên con đường đó. Những ước mơ của chúng ta thúc đẩy chúng ta chọn một con đường nhất định, nhưng kết cục có thể là rất khác với điều mà chúng ta đã tưởng tượng hoặc cố thực hiện mà không có ước mơ đó.

Hãy hình dung nghề nghiệp của bạn mang lại lợi ích cho rất nhiều người. Nó mang lại cho tha nhân những điều tốt đẹp gì?

Hãy cải thiện khả năng gìn giữ tầm nhìn trực giác, và hãy để nó chỉ cho bạn thấy bằng cách nào nó muốn biểu hiện, thay vì áp đặt cho nó những mục tiêu.

Hãy dẫn thân vào một công việc àm bạn say mê, chứ không phải chỉ vì đối với bạn nó có vẻ là một ‘ý tưởng hay’. Khả năng gìn giữ Thế Giới Quan gia tăng khi bạn thực sự bị kích thích.

Hãy chú tâm đến những tình cảm thuộc trực giác và dành cho

chúng nhiều tin tưởng hơn là dành cho đầu óc thuần lý của bạn,

Hãy tiếp tục tập trung vào cái toàn thể. Nếu Thế Giới Quan không đưa lại tính thực tế như bạn mong đợi, hãy tìm kiếm mục tiêu tinh thần trong trải nghiệm hàng ngày.

Hãy nhận ra những dấu hiệu tinh tế. Có thể bạn sẽ ghi nhận một sự gia tăng năng lượng hoặc sự sáng tỏ, hoặc ước muốn đón nhận một điều hoàn toàn mới.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải. Thứ Mười

2/ James Hillman, phỏng vấn, Sculpture, 1992, tr.16

Phần Sáu: HOÀN TẤT CHU KỲ

13. THẾ GIỚI QUAN

Đột nhiên, chúng tôi hướng sự chú ý đến Cõi Bên Kia, và hiểu rất rõ ràng, trong thời gian này, ý định của chúng tôi không chỉ là tạo ra một trái đất mới, mà còn là một thiên đường mới. (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

SỰ HỢP NHẤT CÁC CHIỀU KÍCH

Những chân lý cơ bản không hề thay đổi. Vấn đề của chúng ta là tiếp cận chúng và đừng quên đưa thần khí vào cuộc sống hàng ngày.

Khi mỗi người chúng ta hiểu rõ thực tế của những chủ đề thuộc mặc khải thứ mười - sự tồn tại ở Cõi Bên Kia- sự tái sinh, sự phụ thuộc của chúng ta vào một nhóm linh hồn, việc gìn giữ những hình ảnh của người hướng dẫn

bên trong, quyết tâm phục vụ nhân loại của chúng ta, sự làm sáng tỏ - chúng ta vươn đến một trường tiềm năng khác. Trong thực tế, ý thức của chúng ta đưa tính linh vật chất nhờ sự mở ra những sơ đồ tư tưởng.

Mỗi cuộc sống đều có sức mạnh góp phần vào sự tiến hoá của toàn thể. Theo mặc khải thứ mười, nếu xem xét đời mình, chúng ta nhận ra rằng mình được sinh ra ở một nơi chốn hoặc một nền văn hoá nhằm rút ra một bài học cá biệt. Đến đến lúc để hiểu rõ hơn bằng cách nào mỗi người chúng ta, xét đến cùng, phục vụ đại gia đình nhân loại. Chúng ta đang góp phần vào sự băng hoại và sự chia tách, hay góp phần vào sự nâng cao tinh thần?

YÊU THƯƠNG CON NGƯỜI

Hình dung đời sống sẽ ra sao nếu chúng ta quan tâm đến người khác và nêu lên những câu hỏi như: Tâm Nhìn Khai Sinh của họ là gì? Tôi có thể học hỏi gì ở họ? Nếu có một lượng tới hạn những người gìn giữ bức tranh toàn cảnh, sẽ có thể giúp cho sự hợp nhất trở thành hiện thực. Nhờ ý thức đó, chúng ta có thể ưa chuộng những văn hoá tôn giáo khác nhau, mà không tìm cách làm cho mọi người đều tương tự nhau. Chúng ta sẽ thảo luận, đối chiếu với những số phận khác nhau và nhận thấy, một khi phục vụ một ai đó, hoặc giúp đỡ họ một cách kín đáo, chúng ta ban cho mình một món quà đích thực.

NHỮNG CUỘC DU HÀNH LIÊN CHIỀU KÍCH

Mặc khai thứ mười gợi ý rằng khi một số c| nh}n v{ nhóm người đạt đến

những mức độ ý thức gần với mức độ ở Cõi Bên Kia, họ sẽ du hành từ một chiều kích n{y đến một chiều kích khác, như nh{ nghiên cứu Robert Monroe và những người kh|c đã thực hiện.

Theo cách những chuyên gia thuộc lĩnh vực tâm linh, Robert Monroe tin rằng phần đông lo{i người, nếu không nói là toàn thể, đều có cái mà ông gọi l{ ‘th}n x|c thứ hai’, một thân xác phi vật lý du hành trong những chiều kích của Cõi Bên Kia. Trong khi tho|t x|c để hoạt động trong chiều kích tâm linh, người ta có thể t|c động đến những người khác ở chiều kích vật lý về mặt thể chất và tình cảm.

Robert Monroe quan t}m đến những vấn đề thuộc đạo đức liên quan đến một quyền năng như thế. Nếu một số người đạt đến giai đoạn đó của sự phát triển, nơi m{ họ có thể, một cách có ý thức, ‘vén bức màn’ giữa hai chiều kích, liệu có nguy cơ quyền năng đó bị sử dụng một cách sai trái? Monroe cho rằng, cho đến lúc này, chúng ta đ~ được bảo vệ bởi nhiều trở ngại:

1) Chúng ta không biết mình có quyền năng đó;

2) Chúng ta cảm thấy sợ h~i khi nghĩ rằng mình có thể tiếp xúc với các linh hồn ma;

3) Chúng ta nghi ngờ những trải nghiệm siêu nhiên;

4) Các nhà khoa học cho rằng bình diện tâm linh không phải là một lĩnh vực đ|ng để nghiên cứu. Monroe cũng kể đến khả năng ‘việc sử dụng một quyền năng như thế phải được đặt dưới sự kiểm soát của trí tuệ, để có thể ngăn cản những sự giao thoa không có tính xây dựng’. (3)

Monroe thắc mắc điều gì sẽ xảy ra nếu nhân loại chấp nhận sự tồn tại tâm linh và biết cách tiến vào sự rung động cấp cao? Một trong những biến đổi quan trọng xảy ra trong ý thức con người sẽ là sự chuyển từ niềm tin đến hiểu biết. Quan trọng hơn, chúng ta sẽ có một hiểu biết rõ ràng

về quan hệ của chúng ta với Thượng Đế, và vị trí của chúng ta trong vũ trụ. Khi đ~ có một hiểu biết và một trải nghiệm cá nhân về sự thiêng liêng, chúng ta tiến gần hơn đến mục tiêu của mình trong loại bỏ nỗi sợ hãi (mà suy cho cùng là nỗi sợ chết), và một số xúc cảm tiêu cực. Như những người đ~ có trải nghiệm lâm tử

(NDE), chúng ta sẽ biết rằng cái chết là một chuyển tiếp về một chiều kích khác của đời sống vĩnh hằng, và chúng ta không chỉ là thân thể vật lý của mình.

Như mặc khải thứ chín chỉ ra, sự gia tăng tập thể của năng lượng sẽ khuyến khích phát triển sự hiểu biết trong mọi lĩnh vực, tạo ra một khuôn mẫu, trong đó những giải pháp sẽ xuất hiện một cách tự nhiên theo mức độ con người tuân theo nhiều hơn trực giác của họ. Sẽ không có xung đột tôn giáo bởi mỗi tôn giáo sẽ biết rằng, thông điệp của họ đ~ có vị trí trong tầm nhìn toàn cầu. Như Monroe nói: ‘Mỗi người sẽ khẳng định với những người kh|c: ‘Đó l{ điều m{ chúng tôi đ~ cố nói với các bạn từ nhiều thế kỷ nay’. (4)

LỜI CHÀO TỪ THIÊN ĐƯỜNG

Theo Bill và Judy Guggenheim, những giao cảm sau khi chết diễn ra theo nhiều c|ch kh|c nhau. Sau khi đ~ nghiên cứu và xếp loại ba ng{ n ba trăm trường hợp, Bill và Judy mô tả một loạt những trải nghiệm: hiện hình, tiếng nói, tiếp xúc, hương thơm hoặc mùi, được nhận thấy trong khi ngủ hoặc khi xuất hồn (5). Một nữ y tá ở Wisconsin đ~ có một trải nghiệm thần bí với đứa con g| năm th|ng tuổi đ~ qua đời vì bệnh tim: “Khoảng ba hoặc bốn tuần sau cái chết của Amanda, tôi đang nằm trên giường, nhưng chưa ngủ. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình bị kéo ra khỏi cơ thể. Tôi lơ lửng trong không trung, gần trần phòng ngủ, và tôi nhìn ra cửa sổ. Cửa sổ ngập tràn một ánh vàng óng, rực rỡ. Cứ như thể bạn đang đi trong đêm v{ bị |nh đèn ô tô

chiếu thẳng vào mắt. Tôi có cảm tưởng mình bị ánh sáng hút vào, và cảm nhận có sự hiện diện của con g| tôi. Sau đó tôi trông thấy Amanda! Và tôi nghe tiếng nói của con, đó l{ một liên lạc thần giao cách cảm. Con tôi nói:

‘Con xin c|m ơn tất cả những gì mẹ đ~ cho con. Con yêu mẹ nhiều lắm’. Thành linh, tôi cảm thấy cô một sự hiện diện, rất mãnh liệt, sự hiện diện của Thượng Đế, Tôi cảm nhận được một tình yêu thương v{ một sự thấu hiểu lạ thường, chưa từng .có trong đời”. (6).

THIÊN ĐƯỜNG MỚI, TRÁI ĐẤT MỚI

Mặc khải thứ mười nói rằng, Từ xa xưa, ý định của chúng ta không phải chỉ là tạo ra một tr| đất mới, mà còn tạo ra một ‘thiên đường mới’. Khi c|c nhóm và các cá nhân có những rung động đủ cao để đạt đến chiều kích tâm linh, những nhóm linh hồn ở Cõi Bên Kia cũng đạt được khả năng đi v{o chiều kích vật lý, như thể bỏ khuyết cho sự chuyển năng lượng giữa hai vũ trụ. Cõi Bên Kia, quê hương vĩnh hằng của chúng ta là chiều kích mà ở đó linh hồn của chúng ta đ~ gìn giữ Tầm Nhìn

và những kỷ niệm. Bình diện vật lý là chiều kích mà ở đó chúng ta cho Tầm Nhìn một hiện hữu vật chất.

Mặc khải thứ mười cho biết: ‘Muộn hơn, khi ý thức tiến triển trên trái đất, sự cân bằng của năng lượng và trách nhiệm sẽ dịch chuyển về chiều kích vật chất cho đến lúc đủ năng lượng được chuyển giao. Lúc đó, Thế Giới Quan sẽ được nhận biết rộng rãi, quyền năng to{ן diện và trách nhiệm tạo dựng tương lai dự phóng sẽ được chuyển từ Cõi Bên Kia sang những linh hồn trên trần gian, sang chúng ta. (7)

NHỮNG XU HƯỚNG TƯƠNG LAI CHO CHIỀU KÍCH TRẦN GIAN

Tương tượng là dự kiến. Mơ mộng l{ đi v{o chiều kích thứ tư. Khoa học viễn tưởng của ngày hôm qua sẽ trở thành thực tế của ngày mai. Trong khi nhân loại đang tiến về phía trước, chúng ta tự hỏi mình sẽ tiến đến đ{u. Điều gì đang xảy ra? Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta vén bức m{ן đang ngăn cách những mức độ của ý thức? Đ}u l{ c|j ngắt mạch mà chúng ta đang mang trong ADN của mình v{ chưa nhả vào nó? Hank Wesselman, nhà môi trường học, tin rằng tất cả chúng ta đều có trong người một ‘phần mềm’ giúp chúng ta đi v{o chiều kích thứ tư khi chúng ta muốn. Trong cuốn *The Future of the Body* (Tương lai của thể x|c), Michael Murphy đ~ trình bày một nghiên cứu về những chức năng lạ lùng của cơ thể con người. Theo ông, ‘những khả năng lạ thường đang ph|t triển một c|ch to{ן diện trong những nền văn ho| xem trọng chúng. Ngược lại, những khả năng đó thường bị giảm đi hoặc bóp nghẹt bởi những hoàn cảnh xã hội. Chẳng hạn, một số vận động viên thể thao có khả năng v{ sự nhạy cảm mà ta có thể nói họ sẽ là những đạo sĩ yoga hoàn thiện nếu họ sống trong nền văn minh Hindu’. (8)

Văn ho| góp phần nhào nặn những khả năng của chúng ta, và ngay cả những mặc khải thần bí cũng bị lọc bởi cái khuôn xã hội, dẫu chúng xuất phát từ năng lượng thiêng liêng của vũ trụ. Vậy thì, sự tiến hoá không chỉ là một quá trình tự động, m{ còn l{ trường sáng tạo rộng lớn, phần n{o được tạo nên bởi những ý định, những cảm xúc, và tâm trí của chúng ta. Sự tiến hoá nhào nặn chúng ta, và chúng ta tham gia một cách có ý thức vào sự hình thành, ngay cả khi chúng ta không có một tầm nhìn tổng thể của kế hoạch.

Vì chúng ta đang từ bỏ khuôn mẫu tư duy xưa cũ dựa trên những diễn giải theo nghĩa đen, nên chúng ta cũng có thể loại bỏ những sấm ngôn liên quan đến ngày tận. Giờ đ}y, chúng ta đ~ biết làm thế nào để tạo ra thế giới của chúng ta bằng ý định v{ ước muốn của chúng ta. Chúng ta hiểu

rằng, chúng ta là những người đồng sáng tạo với thần khí. Chúng ta có thể giải

thích lại những thông điệp tiên tri, và thấy ở đó mô tả có tính ẩn dụ về thời kỳ chuyển tiếp này.

SỰ HỢP NHẤT CÁC CHIỀU KÍCH- NHỮNG NĂNG LƯỢNG THUỘC CỔ MẪU

Sự hợp nhất các chiều kích v{ c|c năng lượng }m v{ dương cũng biểu hiện trong những lĩnh vực mới của nghiên cứu khoa học. Chẳng hạn, chúng ta nhận thấy có sự quan t}m đang gia tăng đối với những hiện tượng tâm linh và tâm thần.

Trong những xã hội nguyên thủy, dựa trên nông nghiệp, chế độ mẫu hệ đ~ ph|t triển những khả năng ho{ hợp và hợp nhất của con người. Trong những văn hó| gần đ}y hơn, được xây dựng trên công nghệ, chế độ phụ quyền cho chúng ta khả năng ph}n biệt những ý tưởng (tuyến tính, thuần lý) và những tiên bộ diễn ra trong ngoại giới (khoa học, thương mại). Nhờ một cảm nhận tổng quát, chúng ta nhận biết qui trình bên trong của chúng ta v{ đồng thời cảm thấy vững tin để khám phá những h{nh động mới.

Những thay đổi trong nhận thức

Trong quan niệm mới về thế giới, thay thế cho nhận thức đơn giản, tuyến tính là một nhận thức hoà nhập t}m trí / cơ thể / tinh thần. Ở mức độ đó, chúng ta có thể vượt qua những nghịch lý, thay vì chăm chú vào những giới hạn của khái niệm, chúng ta sẽ có thể xem xét toàn bộ bối cảnh và tìm thấy những giải pháp ôn hoà.

Vì có thể duy trì sự tiếp cận với dòng năng lượng (mặc khái thứ ba) nên chúng ta có thể nhanh chóng phân biệt những cảm giác, sẽ hiểu rằng khi bị

tách rời khỏi cái toàn thể (khi quên toàn cảnh của mục tiêu tinh thần), chúng ta sẽ cảm thấy một sự giảm sút năng lượng và cảm thấy cô đơn. Cảm giác bị tiêu hao năng lượng v{ cô đơn đó sẽ khiến chúng ta phản ứng trong khi tư duy của ta đ~ trở nên lộn xộn, không rõ r{ng. Lúc đó, chúng ta sẽ nhớ đến việc yêu cầu trực giác của chúng ta cho lời khuyên để chúng ta định tâm lại.

Vì tư duy của chúng ta sẽ không chỉ có tính lưỡng ph}n, nên năng lượng và sự sáng tạo sẽ gia tăng. Tr{n đầy bởi mục tiêu, ta sẽ ao ước thể hiện mình bằng c|ch đảm nhận nhiều hơn những trách nhiệm vì điều đó thuộc sự quan tâm của cá nhân. Chúng ta sẽ kết nối với trí tuệ vũ trụ, và mọi sự bắt đầu trôi chảy. Việc cảm nhận sự kết nối của chúng ta với mục tiêu tâm linh sẽ nâng cao sự rung động của chúng ta cùng sự rung động của mọi tương t|c. Khi năng lượng trôi chảy giữa những con người, thì lòng trắc ẩn và sự khoan d sẽ phát triển một cách tự nhiên.

Như vậy, để gìn giữ Thế Giới Quan, chúng ta phải tiếp tục hướng đến những con người và những rung động ở mức độ mà chúng ta mong đạt đến hoặc mong được tồn tại trong đó. Chúng ta phải luôn gìn giữ lý tưởng mà chúng ta đang cố gắng vươn tới.

Lời tiên tri núi Andes

Từ năm 1987, Elizabeth Jenkins đã khám phá Quĩ Viracocha, có mục đích nguyên cứu truyền thống thần bí của vùng núi Andes và gìn giữ minh triết của thổ dân. Năm 1990, bà hợp tác với nhà dân tộc học Peru Juan Nunez del Prado, người đã trên ba mươi năm nghiên cứu về thể dân Queru của Peru.

Jenkins cho biết: “Các lời tiên tri núi Andes là những con người thánh thiện, những người có khả năng thiên cảm. Họ khẳng định rằng, thời kỳ

hiện nay là một ‘thời kỳ quyết định’ trong sự tiến hoá về ý thức của con

người. Giờ đây, chúng ta đang đi vào thời kỳ mà họ gọi là Taripay Pacha,

‘thời đại mà chúng ta một lần nữa gặp lại chính mình’. Những lời tiên tri không được phổ biến một cách công khai, nhưng, giờ đây, những cư dân Andes khẳng định, ‘đến lúc phải xua đi nỗi sợ hãi và tập hợp lại vì lợi ích chung’”.

Các cư dân Andes tin rằng kỷ nguyên mới sẽ bắt đầu khi xuất hiện một trường thống nhất của ý thức tạo ra những điều kiện mà nhờ đó các cá nhân sẽ tự động ít hơn đến nghiệp báo cá nhân của họ, và nhiều hơn đến nghiệp báo tập thể của Trái đất. Theo các lời tiên tri thì sự phát triển tâm linh ở nhiều người giờ đây chuyển từ mức độ thứ ba sang mức độ thứ tư của ý thức, ở mức độ thứ ba của ý thức, những trạng thái tình cảm như sợ hãi, xung đột và chia cắt vẫn còn đang phổ biến. Ở mức độ thứ tư, tựa như những thay đổi mà mặc khải thứ mười nói đến, chúng ta biết cách biến sợ hãi và những sức mạnh của tự nhiên thành những đồng minh. Con người bắt đầu góp phần vào sự thay đổi sự tiến hoá. Ở mức độ thứ tư, chúng ta biết cách liên lạc trực tiếp với những năng lượng của tự nhiên - núi non, sông ngòi, cây cỏ, trời và đất như mặc khải thứ ba của Lời Tiên Tri Núi Andes giải thích.

Sứ mệnh của chúng ta là tẩy sạch nỗi sợ hãi của mức độ thứ ba ra khỏi cộng đồng, rồi đưa năng lượng tâm linh xuống để chuyển sang mức độ thứ tư. Lúc đó, mọi quyền năng thuộc con người của cơ thể, tâm trí và tinh thần sẽ phát triển, như mặc khải thứ chín giải thích. Khi những điều kiện đến chín mùi, chúng ta sẽ đạt đến giai đoạn phát triển để cải biến ý thức **THẾ GIỚI QUAN**

- Đòi sống trên trần gian có một ý nghĩa sâu xa hơn tất cả những gì mà các giác quan có thể cho chúng ta biết.

- Cho đến lúc này, chúng ta chỉ có những thông tin từng phần về thế giới.

- Có nhiều lớp hiện hữu có trí tuệ.

- Những lớp đó tồn tại trong tự nhiên (bên ngoài chúng ta) và ở bên trong ý thức của chúng ta,

- Nhờ những trải nghiệm thần bí chúng ta bắt đầu biết về những lớp hiện hữu khác,

- Những trải nghiệm lạ thường, không trùng khớp với những

niềm tin quen thuộc của chúng ta về thực tại, buộc chúng ta phải tiến triển trên bình diện tri thức, tình cảm và thể chất. Chúng ta đang trải qua một sự thay đổi mẫu thức.

- Mọi sự đang xảy ra đều có một mục đích. Đang tồn tại một Thế

Giới Quan mà chúng ta chỉ biết một cách mơ hồ.

- Một phần của Thế Giới Quan chủ yếu là vén lên bức màn giữa hai chiều kích.

- Bức màn đang được vén lên.

RÈN LUYỆN CÁ NHÂN

Bạn còn nhớ lần cuối khi tham gia vào một buổi họp mặt và bạn đã mong rằng nó cứ kéo dài mãi, vì bạn cảm thấy hạnh phúc, được yêu thương và kết nối? Vào lúc đó, bạn hiện hữu trong một tổng thể đồng nhất của năng lượng với dung tích vô biên của sự tinh tế và niềm vui.

Hãy nhắm mắt lại một lúc và hãy nhớ lại trạng thái mãnh liệt mà bạn đã cảm nhận trong quá khứ. Hãy truyền năng lượng và ánh sáng vào trạng thái

đó. Sau đó, hãy đưa nó lên cao hơn.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Alice A- Bai le, The Rays and the Initiations, Lucis Publishing Company, New York, tr.749

3/ Robert Monroe, Journeys out of the Body, Doubleday, New York, 1991,

tr.267 4/ Như trên Bill và Judy Guggenheim, Hello From Heaven, Bantam Books, New York tr.146

6/ Như trên, tr.94

7/ Redfield, Sdd, tr.284

8/Michael Murphy, The Future of the Body: Explorations into the Further

Evolution of Human Nature, Jeremy p. Tarcher, Los Angeles, 1992, tr. 160

13.GÌN GIỮ TÂM NHÌN

Khi cầu nguyện đúng cách thì chúng ta đều cầu xin Thượng Đế làm một điều gì đó. Thượng Đế gợi ý ta làm thay cho Ngài hầu thực hiện thánh ý của Ngài trên trần gian. Chúng ta là những phái viên của Ngài trên hành tinh này. Theo nghĩa đó thì mỗi ý tưởng, mỗi hy vọng, tất cả những gì mà chúng ta hình dung thấy trong tương lai là một lời cầu nguyện và có xu hướng tạo ra tương lai đó. Nhưng không một ý tưởng, một ước muốn, một nỗi sợ hãi nào có thể mãnh liệt bằng một tầm nhìn hoà hợp với Thượng Đế thần linh. (Mặc Khải Thứ Mười). (1)

NÓI VỚI THẦN KHÍ CỦA DÒNG SÔNG

“Một khi bạn đã trải nghiệm điều bất khả, thì quan niệm của bạn về thực tại mở rộng ra. Ở điểm này, bạn không biết điều gì sẽ xảy ra khi năng lượng tập thể bắt đầu dịch chuyển qua bạn để mở ra con đường của đời bạn”. Elizabeth Jenkins, người nghiên cứu truyền thống vùng Andes với các thầy pháp Peru đã nói, ‘Chúng tôi tin vào những trực giác, tôi càng kinh ngạc trước những trùng hợp ngẫu nhiên chồng chất. Tôi chỉ cần cởi mở để đón nhận ngọn gió thần linh đang thổi, và dẫn dắt tôi tới ý tưởng mới kế tiếp, đến đâu chỉ sắp tới’.

Jenkins đã thực hiện một chặng đường lạ lùng, sau khi đã tiến hành tìm hiểu truyền thống thần bí của vùng Andes dựa trên những mối quan hệ với tự nhiên.

Những trải nghiệm kh|c thường của b{ đ~ thay đổi cách thức mà bà nhìn thấy ‘thực tế’, v{ b{ tìm c|ch lấp đi hố ngăn c|ch giữa những phong tục cổ xưa với cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Phương ph|p của Jenkins l{ đem lại những chỉ dẫn cho những ai muốn phục vụ nhân loại trong thời kỳ chuyển tiếp. Chúng tôi đ~ hỏi b{, ‘B{ muốn cho chúng tôi lời khuyên gì?’

Jenkins nói, ‘Tôi hoàn toàn hiểu bằng cách nào những bộ lọc khác nhau của chúng ta thâm nạp một thông tin mới. Chẳng hạn, khi tôi kể lại một số những trải nghiệm của tôi với các thầy pháp vùng Andes, tôi nhận thấy những người bạn của tôi khó lòng chấp nhận những ý kiến của tôi chẳng hạn về những đồ vật quyền năng. Họ muốn quan tâm một c|ch mơ hồ đến một nền văn ho|, nhưng không chấp nhận những thông tin đó thâm nhập v{o đời sống của họ. Cũng vậy, trong một số trường hợp, thay vì nhấn mạnh đến tầm quan trọng của một biểu tượng, tôi chỉ ám chỉ. Một đồ vật

một ý tưởng chỉ có tầm quan trọng nếu nó làm tôi dịch chuyển. Những chuyển động thuộc năng lượng phát sinh sau khi tôi có vật đó, có thể xuất phát hoặc không xuất phát từ vật đó. Đồ vật, tự nó không có tầm quan trọng n{o’.

Jenkins nói tiếp: “Tôi tha thiết với những biểu tượng đã cho tôi năng lượng. Điều đó dẫn tôi đến giai đoạn kế tiếp. Lúc đó, tôi biết mình phải làm gì. Nghĩa đen của một điều gì đó l{ không đ|ng kể so với việc nhận ra thông điệp được ẩn chứa trong những dấu hiệu và những biểu tượng. Bạn đang hợp nhất với cơ cấu của năng lượng. Hình thức không còn đ|ng kể và không nổi trội hơn dòng năng lượng.

‘Một khi bạn đ~ có những tiếp xúc với chiều kích t}m linh v{ sau đó quay về với chiều kích vật lý, thì bản ngã của bạn nở lớn rồi co lại. Bạn cảm thấy mình là một nhân vật vĩ đại, rồi hôm sau, bạn nghĩ rằng mình chẳng ra gì, chỉ là một con giun đất đang học biết ý nghĩa của đời sống. Theo tôi thì đó l{ một phần của quá trình. Chúng ta phải vượt qua những thử th|ch đó v{ không dể t}m đến những biến đổi của bản ngã. Những đồng bộ, ăn khớp một cách lạ lùng có thể xảy ra khiến ta kinh ngạc, nhưng sau đó ta phải tiếp tục con đường, ngay cả khi tất cả có vẻ rất đơn điệu’.

Quả là tuyệt vời khi nghe Elizabeth Jenkins nói lên một số trạng thái xúc cảm của chúng ta, và trình bày cho những ai sẽ đọc cuốn sách này kinh nghiệm của một người đang trên con đường khám phá quyền năng bên trong mỗi cá nhân.

LÀ TÂM NHÌN

Gìn giữ tầm nhìn có nghĩa rằng bạn là Thế Giới Quan. Gìn giữ Tầm Nhìn, đó là sống Tầm Nhìn cho chính bạn và phóng chiếu một điều tốt đẹp vào tương lai.

Trong Mặc Khải Thứ Mười, nhân vật Davis khẳng định; ‘Trông thấy Tầm Nhìn tương lai là chưa đủ, tuy điều đó rất quan trọng. Vì vậy, chúng ta phải phóng chiếu nó theo một cách nhất định, gìn giữ nó cho nhân loại. Đó là nội dung đích thực của mặc khải thứ mười’. (2)

Gìn giữ Tầm Nhìn khi biết rằng bạn đang hiện diện trên trần gian để hoàn thành một sứ mệnh. Hãy học cách để nói với Thần Khí của đất và cảm nhận ngọn gió. Hãy lắng nghe những tiếng nói. Hãy làm chủ tâm trí để hấp thụ những thông tin mới, khảo sát chúng nhiều lần để chúng hoà nhập với những niềm tin của bạn, cho đến khi bạn trông thấy những viễn tượng phù hợp với hiện tại của bạn. Hãy tiến theo con đường mà sự đồng bộ chỉ ra cho bạn: hãy lắng nghe, chờ đợi - rồi tung cú nhảy, như một con ngựa có cánh, để vượt qua thung lũng.

Từ bỏ tranh giành quyền lực

Có những nguyên tắc giúp chúng ta gìn giữ Tầm Nhìn. Trước tiên, nếu ta đối xử với người khác như kẻ thù, sẽ chỉ làm họ mạnh mẽ hơn, bởi vị thế thù nghịch cung cấp cho họ một điểm tựa để họ chiến đấu. Điều đó không có nghĩa là ta phải chấp nhận thị độ của họ, nhưng ta phải tìm cách để hiểu, từ một quan điểm tích cực, mục tiêu mà họ đang theo đuổi, và gửi đến cho họ năng lượng để họ nhớ lại mục tiêu nguyên thủy của chính họ.

Điều quan trọng là chúng ta phải không để mất lý tưởng của mình và hợp tác với tha nhân. Quả là vô ích khi để mình bị bẽ tắc trước trách nhiệm của người khác; điều đó chỉ làm phân cực thêm những quan điểm.

Nếu chỉ nhằm đến những hiệu quả bên ngoài, chúng ta sẽ bị vây hãm bởi vấn đề. Vì vậy, chúng ta hãy quan tâm hơn đến những chiều kích bên trong, đến sự phát triển của chính chúng ta, và sự cởi mở giúp chúng ta tạo ra

những kênh giao cảm, và những kênh này sẽ thu hút sự hỗ trợ và những thông tin cần có. Việc chế ngự những nỗi sợ hãi hoặc am hiểu quan điểm của tha nhân giúp chúng ta cảm nhận được bằng cách nào có thể xây một cây cầu nối liền với tha nhân.

Châm dứt tư duy theo lối hoặc họ hoặc ta

Bài học thứ hai là: Tất cả đều phải được đưa vào Tâm Nhìn. Tất cả chúng ta đều phụ thuộc lẫn nhau. Chúng ta không còn có thể cho phép mình tư duy theo lối 'hoặc họ hoặc ta'. Không hề có 'họ'; tất cả chỉ là 'chúng ta'. Việc làm của mỗi cá nhân, điều mà một nhóm thực hiện, điều mà một cộng đồng thực hiện, tất cả đều ảnh hưởng đến mỗi chúng ta, dẫu cách xa trong không gian và thời gian. Ý thức, nền tảng và nhân tố liên kết toàn bộ sự sống, luôn hiện diện khắp nơi.

Lan tỏa tinh tâm linh

Bài học thứ ba là: Trên bình diện năng lượng, có nhiều điểm chung giữa sự hồi phục sức khỏe và ký ức. Trong khi đổi mới thế giới, mô thức của chúng ta có thể nhắm đến việc chăm sóc những gì mà chúng ta muốn đổi mới. Thay vì sử dụng một khuôn mẫu để 'chống' cái xấu, cái ác, chúng ta xuất phát từ ý tưởng bổ sung yêu thương vào những gì đang thiếu yêu thương và chống đỡ cho những gì đang đổ vỡ và khổ sở. Cho đến lúc này, ý thức của chúng ta thường tìm cách giải quyết các vấn đề theo khuôn mẫu đối đầu, điều thường dẫn đến đối kháng hoặc xung đột. Giờ đây chúng ta đã sẵn sàng cho một tâm nhìn rộng và sâu sắc hơn. Nếu có trong tiềm thức sự đồng ý về những gì mà chúng ta đang cố gắng thực hiện, chúng ta sẽ ít hoang phí năng lượng vào những xung đột, và sẽ hướng năng lượng đến việc

thành một giải pháp tích cực.

Hãy nhớ rằng mỗi người chúng ta là một mẫu hình của Thượng Đế, biết lắng nghe tha nhân, tôn trọng quan điểm của họ, và cho họ biết rằng bạn đang lắng nghe họ, tất cả những điều đó làm gia tăng sự rung động của toàn thể nhân loại.(3)

Ký ức không phải là một từ được dùng bởi những nhà vật lý. Tuy vậy, quả là để thấy những biểu hiện của thế giới vật lý khi các hạt bị tách biệt bởi những khoảng cách rộng lớn của không gian và thời gian lại biết rõ điều mà mỗi hạt đang thực hiện. Quả thật, toàn bộ vũ trụ được đan dệt bởi mạng ký ức (Deepak Chopra, The Quantum Body)

Kết

Bạn đã đọc nhiều suy tư cũng không ít; giờ đây, đến lúc bạn chuyển sang thực hành. Hãy tận dụng những gặp gỡ tình cờ. Hãy giữ trái tim rộng mở và tâm trí tỉnh táo để nắm bắt những cơ hội mà bạn có thể làm điều tốt đẹp nhất.

Cách thức bạn đối xử với tha nhân, cách thức bạn hướng dẫn một đứa trẻ bằng

tình yêu thương, tính c|ch trầm tĩnh và kiên trì mà bạn dành cho công việc của mình, tất cả là sự đóng góp của bạn cho Thế Giới Quan. Tình yêu thương v{ sự tử tế cũng cố mỗi tâm hồn trong mục tiêu của nó.

Lợi ích không ở trong số lượng h{nh động, nhưng trong phẩm chất hành động của bạn, v{ h~y h{nh động bằng cả trái tim mình. Hãy để cho yêu thương trôi chảy giữa bạn và tha nhân. Hãy kết nối với yêu thương đang l{ động cơ của bạn, liên kết bạn với thần khí.

Mỗi trở ngại sẽ cho bạn biết một điều gì đó hữu ích, hãy ghi nhớ điều đó, nó sẽ giúp bạn không bị tiêu hao sức mạnh. Thông thường, chúng ta muốn

loại bỏ càng nhanh càng tốt những trở ngại. Thay vì thế, h~y suy nghĩ đến những điều mà mỗi trở ngại gợi lên cho bạn.

Nếu loại bỏ sự bi quan v{ xu hướng nhượng bộ nỗi sợ hãi, chúng ta sẽ chấm dứt đổ lỗi cho ngoại giới về hoàn cảnh của mình.

H~y theo đuổi sự quan tâm của bạn trong lĩnh vực tâm linh.

CHÚ THÍCH

1/ James Redfield, Mặc Khải Thứ Mười

2/ Như trên, tr.291

3/ Như trên, tr.3